TOM CLANCY

Un Tom Clancy în formă maximă, dovedind că rămâne un maestru al romanului de spionaj.

San Francisco Chronicle

Cardinalul de la KREMLIN

Tom CLANCY

Cardinalul de la Kremlin

V.1.0

Traducere: GEORGE SALOMIE

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-576-080-0

TOM CLANCY – *The Cardinal of the Kremlin*
RAO International
1996

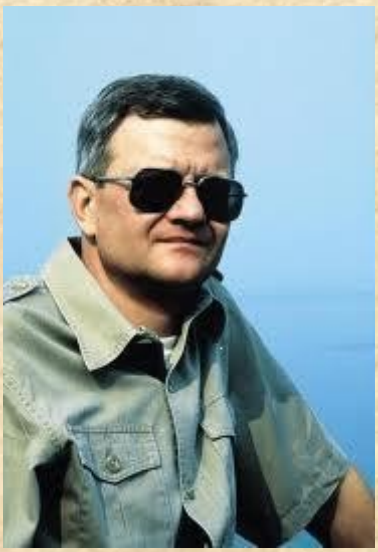

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii însăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

„— Energia de impact va fi de ordinul a treizeci de kilograme de explozibil, să zicem.

— Şi va doborî orice rachetă existentă…

— Da, domnule, zâmbi maiorul Gregory.

— Asta înseamnă că acest *Tea Clipper* funcţionează.

— Am validat arhitectura sistemului, îl corectă generalul pe Ryan. Am parcurs un drum lung din momentul când am început cercetările. Acum cinci ani erau unsprezece obstacole. Au mai rămas trei şi acelea tehnice. Peste cinci ani nu va mai fi nici unul. Apoi vom putea începe să-l construim.

— Dar implicaţiile strategice… spuse Ryan, după care se opri. Dumnezeule!

— Vor schimba lumea, încuviinţă generalul.

— Ştiţi că la Duşanbe se joacă şi ruşii cu acelaşi lucru? întrebă Ryan.

— Da, domnule, răspunse maiorul Gregory. Şi s-ar putea să ştie ceva în plus faţă de noi.”

*

„Tom Clancy este comentatorul cel mai avizat al unui sport literar şi tragic, căruia ne-am obişnuit să-i spunem «şah nuclear». În radiografierea războiului rece, puţini scriitori se pot ridica la nivelul său.”

Los Angeles Times

Cuvânt de mulţumire

O ilustrare perfectă a expresiei „să arunci orzul pe gâşte” poate fi găsită în eforturile a numeroşi membri ai comunităţii ştiinţifice care s-au căznit să-i explice autorului aspectele teoretice şi practice ale sistemului strategic. Datorez multe mulţumiri lui George, Barry, Bruce, lui Russ, Tom şi Danny, lui Bob şi Kim. Aceleaşi mulţumiri le datorează lor o ţară întreagă şi, într-o bună zi, le va datora o lume întreagă.

Mulţumiri speciale îi datorez lui Chris Larsson şi companiei Space Media Network, a cărei „imagine generală”, produsă de publicitate, a fost suficientă pentru a pune pe jar câţiva oameni – şi acesta este numai începutul...

Colonelului şi doamnei F. Carter Cobb

...iubirea nu-i iubire dacă
Se schimbă când întâmpină schimbare
Sau când se pleacă celui care pleacă.
O, nu! Iubirea-i far aprins oricând,
Furtunile şi bezna să le-nfrunte.

William Shakespeare, Sonetul 116

În general, se consideră că acţiunile spionilor; ale sabotorilor şi ale agenţilor secreţi depăşesc cadrul legilor naţionale şi internaţionale. De aceea ei reprezintă o blasfemie la adresa tuturor standardelor de conduită acceptate. Cu toate acestea, istoria arată că nici o naţiune nu ocoleşte asemenea activităţi, dacă ele susţin interesele ei vitale.

Feldmareşalul Viconte Montgomery of Alamein

Un om bun se deosebeşte de un om rău prin cauza pe care şi-o alege.

William James

PROLOG

Ameninţări – vechi, noi şi permanente

I se spunea Săgetătorul. Era un titlu nobil, deşi concetăţenii săi renunţaseră la plecăciunile făcute din reflex, cu mai mult de un secol în urmă, de îndată ce aflaseră de existenţa armelor de foc. Numele acesta reflecta, în parte, permanenţa luptei lor. Primul dintre invadatorii din vest – căci aşa îi socoteau ei – fusese Alexandru Cel Mare şi de atunci mulţi îl urmaseră. În cele din urmă, toţi dăduseră greş.

Triburile afgane considerau credinţa islamică drept temeiul rezistenţei lor, dar curajul de nebănuit al acestor bărbaţi era o trăsătură a seminţiei lor, la fel ca ochii lor negri, nemiloşi.

Săgetătorul era tânăr şi bătrân în acelaşi timp. Ori de câte ori avea ocazia şi cheful de a se scălda într-un râu de munte, oricine putea să vadă musculatura tinerească a corpului de treizeci de ani. Avea muşchii netezi ai unui bărbat pentru care o căţărare pe o stâncă goală de trei sute de metri era la fel de banală ca drumul până la cutia poştală.

Dar ochii lui erau bătrâni. Afganii sunt oameni chipeşi, cu trăsături sincere şi o piele deschisă la culoare, repede afectată de acţiunea vântului, a soarelui şi a prafului, care îi fac să pară adeseori mai bătrâni decât sunt în realitate. Pe Săgetător nu vântul îl vătămase. Profesor de matematică până în urmă cu trei ani, absolvent de facultate într-o ţară în care cei mai mulţi se mulţumeau să fie în stare să citească doar Coranul, se căsătorise de tânăr, după obiceiul pământului şi avea doi copii. Dar soţia şi fiica lui fuseseră ucise de rachetele lansate de un avion de vânătoare Suhoi-24. Fiul lui dispăruse. Fusese răpit. După ce sovieticii bombardaseră satul soţiei lui, făcându-l una cu pământul, sosiseră trupele de infanterie care îi omorâseră pe adulţii rămaşi în viaţă şi îi adunaseră pe toţi orfanii ca să-i expedieze în Uniunea Sovietică, pentru a fi educaţi şi instruiţi prin metode moderne. Toate acestea se întâmplaseră – îşi amintea Săgetătorul – pentru că soţia lui dorise ca mama ei să-şi vadă nepoţii înainte de a muri şi pentru că o patrulă sovietică

fusese împuşcată la câţiva kilometri de sat. În ziua când aflase – la o săptămână după producerea evenimentului – profesorul de algebră şi geometrie îşi stivuise frumos cărţile pe birou şi părăsise orăşelul Gaznîi, refugiindu-se în munţi. După o săptămână, se întorsese în oraş după lăsarea întunericului împreună cu trei bărbaţi şi dovedise că făcea cinste seminţiei sale, ucigând trei soldaţi sovietici şi luându-le armele. Încă mai folosea acel Kalaşnikov capturat atunci.

Dar nu pentru asta era cunoscut sub numele de Săgetătorul. Căpetenia micii sale bande de mujahedini – denumire care înseamnă „luptători pentru libertate” – era un conducător luminat; el nu-l privise cu dispreţ pe noul venit care-şi tocise coatele în sălile de clasă, învăţând tot ce studiau străinii. Nici nu-l deranjase că iniţial tânărul fusese lipsit de credinţă. Când profesorul se alăturase grupului, avea doar cunoştinţe elementare despre Islam şi căpetenia îşi amintea lacrimile amare ce şiroiau ca picăturile de ploaie din ochii tânărului când imamul lor îl adusese pe calea lui Allah. După o lună, devenise cel mai nemilos – şi mai eficient – membru al bandei, reflectând în mod clar voinţa divinităţii supreme. Pe el îl alesese conducătorul pentru a pleca în Pakistan, unde îşi putea folosi cunoştinţele despre ştiinţă şi numere, pentru a învăţa cum se folosesc rachetele sol-aer. Primele SAM cu care bărbatul calm şi grav de la *Amerikastan* îi dotase pe mujahedini fusese chiar tipul de SA-7 al sovieticilor, cunoscut de ruşi drept *strela,* „săgeata”. Primul SAM „cu om la bord” nu era foarte eficient decât dacă era folosit cu mare dibăcie. Puţini aveau această dibăcie. Dintre aceştia, profesorul de aritmetică era cel mai bun şi, datorită abilităţii cu care folosea „săgeţile” ruseşti, oamenii din grup îl porecliseră Săgetătorul.

În clipa aceea, aştepta o nouă rachetă, una americană numită Stinger, dar acum toate rachetele sol-aer erau numite generic săgeţi; pentru Săgetător, ele erau nişte unelte. Stătea culcat pe marginea ascuţită a unei creste, la o sută de metri sub vârful muntelui, de unde avea o perspectivă asupra întregii văi glaciare. Lângă el se afla observatorul lui, Abdul. Numele lui însemna de fapt „servant”, deoarece adolescentul ducea încă două rachete pentru lansatorul lui şi, ceea ce era şi mai important, avea nişte ochi de şoim. Erau ochi care străfulgerau. Băiatul era orfan.

Săgetătorul cercetă cu privirea terenul muntos, în special linia

de creastă, cu o expresie care oglindea o experienţă îndelungată. Săgetătorul era un bărbat grav. Deşi destul de prietenos, rareori îl vedea cineva zâmbind; nu părea să-l intereseze o nouă mireasă şi nici măcar să-şi împartă suferinţa de bărbat singuratic cu o femeie rămasă recent văduvă. În viaţa lui nu era loc decât pentru o singură pasiune.

— Acolo, rosti încet Abdul, arătând cu mâna.

— Am văzut-o.

Bătălia de pe fundul văii – una dintre cele câteva din ziua aceea – se desfăşura de treizeci de minute, deci ar fi fost timpul ca soldaţii sovietici să primească sprijin de la baza lor de elicoptere, aflată la douăzeci de kilometri distantă de următorul sir de munţi.

Botul elicopterului Mi-24, acoperit cu sticlă, reflectă scurt razele soarelui, suficient pentru a fi văzut de ei, la zece mile distanţă, rotindu-se pe deasupra liniei de creastă. Mai sus, unde nu putea fi atins, se rotea un Antonov-26, un bimotor de transport. Era dotat din abundenţă cu aparatură de observare şi radiouri pentru coordonarea acţiunilor de la sol cu cele din aer. Dar privirea Săgetătorului urmărea doar elicopterul de atac la sol Mi-24, încărcat cu rachete şi obuze de tun, care chiar în clipa aceea primea informaţii de la avionul de comandă care se rotea în cerc.

Stinger fusese o surpriză neplăcută pentru ruşi şi, de aceea, tactica lor aeriană se modifica zilnic, încercând să ţină piept noului pericol. Valea era adâncă, dar mai îngustă decât altele. Pentru a-i ataca pe partizanii Săgetătorului, pilotul trebuia să pătrundă în culoarul stâncos. Însă el rămânea sus, la cel puţin o mie de metri deasupra fundului stâncos, de teamă că acolo s-ar putea afla o echipă Stinger alcătuită din puşcaşi. Săgetătorul urmărea cum elicopterul zbura în zig-zag, în timp ce pilotul se apropia sub vânt pentru ca acesta să întârzie zgomotul rotorului lui timp de câteva secunde care puteau fi hotărâtoare. Aparatul de radio din avionul de transport care se rotea era reglat pe frecvenţele pe care ştiau că le folosesc mujahedinii, pentru ca ruşii să poată detecta avertismentul dat la apropierea sa şi un eventual indiciu despre locul unde s-ar putea afla echipajul rachetei. Abdul avea într-adevăr un aparat de radio, închis şi, vârât în cutele veşmintelor.

Săgetătorul ridică încet lansatorul şi îi reglă cătarea cu două elemente spre elicopterul care se apropia. Îşi coborî degetul

mare spre butonul de declanşare şi îşi lipi obrazul de bara de conductanţă. Primi imediat răsplata efortului lui prin vibraţia scrâşnetului scos de cătarea lansatorului. Pilotul evaluase situaţia şi luase o hotărâre. Coborî în capătul îndepărtat al văii, chiar dincolo de bătaia rachetei, pentru a declanşa prima rafală de focuri. Botul elicopterului Hind era îndreptat în jos şi puşcaşul care şedea pe locul lui, în faţa pilotului şi puţin mai jos, îşi acomoda vederea la zona în care se găseau luptătorii. Pe fundul văii apărură urme de fum. Sovieticii foloseau urme de mortiere pentru a indica unde erau cei care le făceau viaţa grea şi elicopterul îşi modifică uşor traseul. Se apropia momentul. Din tecile de rachete ale elicopterului ieşiră flăcări şi prima salvă de artilerie ţâşni în jos.

Apoi, se ridică încă o trâmbă de fum. Elicopterul ţâşni în stânga, în timp ce fumul se înălţa pe cer, departe de aparatul Hind, dar indicând, totuşi, un pericol potenţial. Cel puţin, aşa gândea pilotul. Mâinile Săgetătorului se încleştară pe lansator. Elicopterul se deplasă lateral spre el, extinzându-şi traiectoria în jurul cercului interior al câmpului său vizual. Apăru în vizorul lui. Săgetătorul apăsă pe butonul de declanşare cu degetul mare al mâinii stângi, „eliberând” racheta şi oferind detectorului cu infraroşii al rachetei Stinger posibilitatea de a lua primul contact cu căldura radiată de turbomotoarele aparatului Mi-24. Zgomotul transmis prin obrazul lui la ureche se schimbă. Racheta urmărea ţinta. Pilotul elicopterului Hind se hotărî să lovească zona de unde fusese lansată „racheta” spre el, ducând aparatul de zbor mai spre stânga şi virând uşor. Fără să-şi dea seama, îndreptă jetul de evacuare aproape direct spre Săgetător, în timp ce cerceta prudent cu privirea stâncile de unde venise proiectilul.

Un scrâşnet îl anunţă pe Săgetător că racheta era pregătită, dar el încă avea răbdare. Se puse în pielea ţintei sale şi socoti că pilotul se va apropia şi mai mult pentru a-i împuşca din elicopter pe odioşii afgani. Aşa şi făcu. Când elicopterul Hind ajunse la numai o mie de metri distanţă, Săgetătorul trase aer în piept, ridică la maximum cătarea şi rosti o scurtă rugăciune. Trăgaciul aproape că se declanşă singur.

Lansatorul îi săltă în mâini, în timp ce racheta Stinger se înălţă puţin, şerpuind, iar apoi coborî direct spre ţinta sa. Ochii Săgetătorului erau suficient de ageri ca s-o vadă, în ciuda dârei de fum pe care o lăsase în urmă. Racheta îşi desfăcu aripioarele de manevră şi acestea se mişcară câteva fracţiuni de milimetru,

supunându-se ordinelor lansate de creierul său electronic – un microcip de mărimea unui timbru poştal. Un observator dintr-un An-26 care se rotea în văzduh zări norişorul de praf şi întinse mâna spre microfon pentru a transmite un avertisment, dar nici nu apucase să atingă bine instrumentul de plastic, când racheta lovi.

Proiectilul intră direct într-unul din motoarele elicopterului şi explodă. Elicopterul fu mutilat instantaneu. Axul diferenţialului rotorului din coadă fu retezat şi elicopterul Hind începu să se răsucească violent spre stânga; pilotul încerca să rotească aparatul în jos, căutând disperat un loc viran, în timp ce puşcaşul lui urla în radio, cerând ajutor. Pilotul lăsă motorul la relanti, descărcându-i sarcina pentru a trece pe controlul cuplului de torsiune, îşi fixă privirea pe un spaţiu plat de mărimea unui teren de tenis, apoi deconectă curentul şi activă sistemul de stingere a incendiului de la bord. Ca mai toţi piloţii, se temea de foc mai mult decât orice altceva, deşi îi va fi dat să afle în curând ce greşeală făcuse.

Săgetătorul urmări modul cum aparatul Mi-24 lovi cu botul o creastă stâncoasă, la cinci sute de picioare de locul unde era cocoţat el. În mod surprinzător, aparatul nu luă foc când se dezmembră.

Elicopterul viră brusc, coada lui ţâşni ca un bici înainte, iar apoi se prăbuşi pe o parte. Săgetătorul coborî în fugă versantul, urmat îndeaproape de Abdul. Coborârea dură cinci minute.

Pilotul se lupta cu centurile, atârnat cu capul în jos. Avea dureri, dar ştia că numai cei vii simt durerea. Noul elicopter model avea în construcţia lui o serie de sisteme de siguranţă. Cu ajutorul acestora şi al propriei sale iscusinţe, reuşise să supravieţuiască prăbuşirii. Nu şi puşcaşul lui, observă el în treacăt. Omul din faţă atârna imobil, cu gâtul rupt şi mâinile bălăngănindu-se moi spre pământ. Pilotul nu avea timp de el. Scaunul lui se îndoise, iar fuzelajul elicopterului se sfâşiase, cadrul său de metal fiind acum o temniţă pentru pilot. Clapa ieşirii de urgenţă se blocase, bolţurile de expulzare cu explozibil refuzând să se declanşeze. Pilotul îşi scoase pistolul din tocul atârnat de umăr şi începu să tragă în cadrul de metal, bucată cu bucată. Se întreba dacă elicopterul de salvare de la bază pornise deja. Aparatul de radio de prim-ajutor era în buzunarul pantalonilor şi avea de gând să-l pună în funcţiune de îndată ce va fi ieşit din trupul sfârtecat al aparatului de zbor. Îşi zdreli

mâinile, forţând cadrul de metal şi reuşi să-şi croiască drum afară. Mulţumi din nou sorţii că nu-şi sfârşea viaţa într-o trâmbă de fum unsuros, îşi scoase centurile şi se strecură din aparatul de zbor pe terenul stâncos.

Avea piciorul stâng rupt. Capătul zdrenţuit al unui os alb se profila clar prin costumul de zbor; deşi era într-o stare de şoc prea gravă ca să simtă durerea, vederea osului sfărâmat îl îngrozi.

Îşi băgă pistolul în toc şi înşfăcă o bară de metal desprinsă din cadru, pentru a-i servi drept baston. Trebuia să plece de acolo. Se îndreptă şchiopătând spre capătul stâncii şi văzu o potecă. Până la armata prietenă erau trei kilometri. Dădu s-o ia în jos, când auzi ceva şi se întoarse. Speranţa se prefăcu în groază într-o clipă şi pilotul îşi dădu seama că moartea prin ardere ar fi fost o binecuvântare.

Săgetătorul binecuvântă numele lui Allah, scoţându-şi pumnalul din teacă.

Nu putea să fi rămas mare lucru, îşi zise Ryan. Carena era în cea mai mare parte intactă – măcar la suprafaţă – dar se vedeau intervenţiile făcute de sudori, la fel de clar ca nişte cusături pe monstrul lui Frankenstein. O comparaţie potrivită, îşi zise el în gând. Aceste lucruri erau făcute de om, dar îşi puteau distruge creatorii în decursul unei ore.

— Doamne, e uluitor cât de mari par de afară…

— Şi atât de mici pe dinăuntru? întrebă Marko.

Glasul lui avea o notă tristă, melancolică. Cu puţin timp în urmă, comandantul Marko Ramius din Voieno Morskoi Flot intrase cu nava lui chiar în acel doc de uscat. Nu apucase să-i vadă pe tehnicienii navali americani disecând-o, ca nişte patologi care lucrau pe un cadavru, scoţând rachetele, reactorul, sonarele, calculatoarele de la bord şi aparatura de comunicaţie, periscoapele şi chiar şi sobele din bucătărie pentru a fi date la analiză în bazele răspândite pe întreg teritoriul Statelor Unite. Ceruse să nu fie de faţă. Ura lui Ramius faţă de sistemul sovietic nu se extindea şi la navele construite de acest sistem. Navigase bine cu nava asta – şi *Red October* îi salvase viaţa.

Şi pe Ryan îl salvase. Jack îşi pipăi cicatricea subţire de pe frunte, întrebându-se dacă până la urmă curăţiseră sângele de pe consola timonierului.

— Mă miră că n-ai vrut s-o scoţi tu în larg, îi spuse el lui

Ramius.

— Nu, spuse Marko, clătinând din cap. Vreau doar să-mi iau rămas-bun. A fost o navă pe cinste.

— Destul de bună, încuviinţă Jack calm. Privi gaura pe jumătate reparată pe care o făcuse torpila de pe Alfa la babord şi clătină din cap, tăcut. Destul de bună ca să-mi salveze pielea când a lovit torpila.

Cei doi bărbaţi priveau în tăcere, separaţi de marinarii şi de infanteriştii care asigurau securitatea zonei din luna decembrie a anului precedent.

Docul de uscat începea să se inunde, apa murdară a râului Elizabeth năvălind în cofrajul de beton. În seara aceea urmau s-o scoată în larg. Şase submarine americane de atac rapid „igienizau” chiar în clipa aceea oceanul la est de Baza Navală Norfolk, făcând parte, oficial, dintr-un exerciţiu la care urmau să participe şi câteva nave de suprafaţă. Era ora nouă, într-o seară fără lună. Inundarea docului uscat avea să dureze o oră. Un echipaj de treizeci de oameni era deja la bord. Ei urmau să pornească motoarele diesel ale navei, lansând-o apoi la apă în cea de a doua şi ultima sa călătorie, spre şanţul oceanic de la nord de Porto Rico, unde urma să fie scufundată la douăzeci şi cinci de mii de picioare adâncime.

Ryan şi Ramius priveau cum apa acoperea grinzile de lemn care susţineau carena, udând chila submarinului pentru prima dată după aproape un an. Apa năvălea din ce în ce mai repede, pătrunzând în sus până la semnele de bord liber, vopsite la prora şi la pupa. Pe puntea submarinului, o mână de marinari cu veste de salvare portocaliu aprins se plimbau încoace şi-ncolo, pregătindu-se să desfacă funiile solide de amarare care-l ţineau legat.

Nava însăşi era liniştită. *Red October* nu se arăta dornică să intre la apă. Poate că ştia ce soartă o aşteaptă, îşi spuse Ryan în sinea lui. Era un gând stupid – dar ştia că, de mii de ani, marinarii atribuie o personalitate navelor pe care slujesc.

În cele din urmă, începu să se mişte. Apa ţâşni, ridicând carena deasupra grinzilor de lemn. Se simţiră mai mult decât se auziră câteva bufnituri, în timp ce nava se desprinse de ele, foarte încet, clătinându-se în spate şi în faţă, de fiecare dată cu câţiva centimetri.

După câteva minute, motorul diesel începu să uruie şi mânuitorii de funii de pe navă şi din docul de uscat începură să

tragă funiile. În aceiaşi timp, pânza care acoperea capătul dinspre mare al docului de uscat fu scoasă şi toţi zăriră atunci ceaţa aşternută deasupra apei mării. Condiţiile erau perfecte pentru operaţiune. Trebuiau să fie perfecte, le aşteptaseră şase săptămâni; pândiseră o noapte fără lună şi ceaţa groasă de sezon care invada Golful Chesapeake în acea perioadă a anului.

După ce unul din marinari trase de funie, un ofiţer ridică o goarnă de mână şi suflă o singură dată.

— Daţi-i drumul! strigă glasul lui şi marinarii de la prora înălţară steagul pe catarg.

Pentru prima dată, Ryan observă că era steagul sovietic. Zâmbi. Era un gest frumos. La capătul dinspre pupa al velei, un alt marinar arboră pavilionul sovietic de pupa, pe steaua sa roşie strălucitoare fiind zugrăvită emblema Flotei Nordice, „Steagul Roşu”. Marinarul american, care întotdeauna respectă tradiţiile, îl salută pe bărbatul care era alături de el.

Ryan şi Ramius urmăreau cum submarinul începea să se mişte cu forţe proprii, în timp ce cele două elice arămii se roteau încet, în sens invers, când nava pătrunse în apa râului. Un remorcher îl ajută să se răsucească spre nord. După un minut, dispăru din vedere. În urma lui rămase doar uruitul motorului diesel care se răspândea peste apa uleioasă a şantierului naval.

Marko îşi suflă nasul o dată şi clipi de vreo şase ori. Când se întoarse cu spatele la apă, glasul lui era ferm.

— Ia zi, Ryan, te-au trimis înapoi cu avionul acasă din Anglia special pentru asta?

— Nu, m-am întors în urmă cu câteva săptămâni. O nouă misiune.

— Poţi să-mi spui despre ce e vorba? întrebă Marko.

— Controlul armamentului. Vor să coordonez partea de spionaj pentru echipa de negocieri. În ianuarie trebuie să ne îmbarcăm în avion.

— Spre Moscova?

— Da, avem o sesiune preliminară. Stabilim agenda de lucru şi ne ocupăm de chestii tehnice, cam aşa ceva. Tu ce faci?

— Lucrez la AUTEC. În Insulele Bahamas. Mult soare şi nisip. Vezi ce bronzat sunt? Ramius zâmbi satisfăcut. La două-trei luni mă duc la Washington. În cinci ore sunt înapoi, cu avionul. Lucrăm la un nou proiect de pacificare. Zâmbi din nou. E secret.

— Splendid! Atunci treci pe la mine. Îţi sunt dator o masă, spuse Jack, dându-i o carte de vizită. Ai aici numărul meu de

telefon. Sună-mă cu câteva zile înainte de a lua avionul şi aranjez eu lucrurile la Agenţie.

Ramius şi ofiţerii lui erau sub un regim foarte strict de protecţie din partea ofiţerilor de securitate ai CIA. Era absolut uluitor, îşi zise Jack, că povestea nu transpirase. Nici unul dintre mijloacele de informare în masă nu aflase şi, dacă sistemul de securitate era într-adevăr atât de dur, probabil că nici ruşii nu ştiau de soarta submarinului lor cu rachete, *Krasnîi Oktiabrt* Acum o ia spre est, îşi zise Jack, ca să treacă pe deasupra tunelului de la Hampton Roads. La aproximativ o oră după aceea, se va scufunda şi se va îndrepta spre sud-est. Clătină din cap.

Gândindu-se pentru ce fusese construit, tristeţea pe care i-o produsese lui Ryan soarta submarinului se mai domoli.

Îşi aminti propria lui reacţie cu un an în urmă, în sala de rachete a submarinului, când se aflase pentru prima dată atât de aproape de acele obiecte oribile. Jack accepta ideea că armele nucleare contribuiau la menţinerea păcii – dacă situaţia în care era lumea se putea cu adevărat numi pace – dar, ca majoritatea oamenilor care se gândeau la acest subiect şi-ar fi dorit să existe o metodă mai bună. Iată că era vorba de un submarin mai puţin, douăzeci şi şase de rachete mai puţin şi o sută optzeci şi două de focoase nucleare mai puţin. Din punct de vedere statistic, îşi spuse Ryan în sinea lui, nu conta prea mult.

Dar, totuşi, era ceva.

La o distanţă de zece mii de mile şi la opt mii de picioare deasupra nivelului mării, problema principală era timpul nefavorabil. Locul acţiunii era Republica Sovietică Tadjikistan şi vântul sufla dinspre sud, aducând o umezeală din Oceanul Indian care se manifesta sub forma unei burniţe cumplit de reci. În curând, aici va fi iarnă adevărată, căci întotdeauna sezonul rece venea devreme în acele locuri; de obicei, imediat după vara caniculară, înăbuşitoare, ninsoarea cădea nemiloasă şi albă.

Muncitorii erau în majoritate tineri şi membri entuziaşti ai Komsomolului. Fuseseră aduşi acolo pentru a termina un proiect de construcţii început în 1983. Unul dintre ei, absolvent al Facultăţii de Fizică a Universităţii din Moscova, îşi şterse stropii de ploaie de pe ochi şi se îndreptă de spate ca să se dezmorţească. Nu aşa trebuie folosit un viitor tânăr inginer, îşi zise Morozov. În loc să se joace de-a supraveghetorul, ar fi putut să construiască lasere în laborator, dar voia să fie primit în

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi în orice caz să scape de serviciul militar. Amânarea mobilizării datorită facultăţii, împreună cu munca lui la Komsomol, îl ajutaseră mult în această privinţă.

— Ei, cum e?

Morozov se întoarse şi îl văzu pe unul dintre inginerii şantierului. Era inginer de construcţii civile şi se considera specialist în beton.

— Conform instrumentului, poziţia este corectă, tovarăşe inginer.

Bărbatul mai vârstnic se aplecă să se uite prin obiectiv.

— De acord, spuse bărbatul. Şi, slavă Domnului, asta e ultima.

Amândoi tresăriră auzind în depărtare bubuitura unei explozii. Inginerii Armatei Roşii spulberau încă o formaţiune de stânci din afara perimetrului delimitat cu garduri. Nu trebuia să fii militar ca să înţelegi despre ce era vorba, îşi zise Morozov.

— Ai mână fină la instrumentele optice. Poate că vei deveni şi tu inginer de construcţii civile, ce zici? Să construieşti pentru statul sovietic lucruri utile.

— Nu, tovarăşe. Eu studiez fizica nucleară – în special laserele. *Şi acestea sunt tot lucruri utile.*

Bărbatul mormăi şi clătină din cap.

— Atunci poate că te întorci aici, dacă te ajută Dumnezeu.

— Asta înseamnă că…

— N-ai auzit nimic de la mine, spuse inginerul cu o notă de fermitate în glas.

— Am înţeles, răspunse încet Morozov. Bănuiam eu ceva.

— Ai grijă să nu dai glas acestei bănuieli, spuse celălalt pe un ton dezinvolt, în timp ce se întoarse să se uite la ceva.

— Ar fi un loc minunat pentru observarea stelelor, remarcă Morozov, sperând într-o reacţie adecvată.

— Nu mă pricep, răspunse inginerul de construcţii civile cu un zâmbet superior. N-am cunoscut niciodată un astronom.

Morozov zâmbi în sinea lui. Bănuiala lui era corectă până la urmă. Tocmai detectaseră poziţia celor şase puncte în care aveau să fie instalate oglinzile. Acestea se aflau la distanţă egală de un punct central, situat într-o clădire păzită de bărbaţi înarmaţi. O asemenea precizie nu putea avea decât două aplicaţii. Una era astronomia; ea culegea lumina care cobora. Cealaltă aplicaţie se ocupa de lumina care se ridica. Tânărul inginer îşi spuse că acela era locul unde-şi dorea să lucreze, un

loc care avea să schimbe lumea.

1

Recepţie la nivel de partid

Se perfectau afaceri. Tot felul de afaceri. Toţi cei de acolo ştiau asta. Toţi erau implicaţi, toţi aveau nevoie de ele. Şi totuşi, toţi cei de acolo erau destinaţi, într-un fel sau altul, să le pună capăt. Pentru fiecare persoană din Sala Sfântul Gheorghe a Marelui Palat al Kremlinului, dualismul era ceva firesc în viaţa lor.

Participanţii erau mai ales ruşi şi americani şi fuseseră împărţiţi în patru grupe.

În prima grupă erau diplomaţii şi politicienii. Puteau fi uşor deosebiţi de ceilalţi, după hainele mai bune decât media şi după ţinuta dreaptă, zâmbetele la comandă, robotizate şi dicţia îngrijită care se menţinea şi după numeroase pahare cu băutură. Ei erau stăpânii, ştiau asta şi o lăsau să se degaje din întregul lor comportament.

În a doua grupă erau militarii. Nu puteau avea loc negocieri de armamente în lipsa celor care controlau armamentele, le întreţineau, le testau şi le tolerau, spunându-şi tot timpul că politicienii care controlau oamenii nu vor da niciodată ordinul de declanşare. Militarii în uniformă stăteau mai ales în mici grupuri şi omogene, bazate pe naţionalităţi sau pe ramuri de activitate, fiecare având în mâini un pahar plin şi un şervet, în timp ce privirile lor lipsite de orice expresie sau sentiment se roteau prin încăpere, pândind parcă o ameninţare pe un câmp de bătălie nefamiliar. Căci pentru ei exact asta era, un câmp de bătălie nesângeros care se va suprapune celor reale dacă stăpânii lor politici vor pierde vreodată controlul, îşi vor pierde firea, vor pierde simţul perspectivei, vor pierde acea trăsătură a omului care încearcă să împiedice nelegiuita irosire de vieţi tinere. Până la urmă, militarii nu aveau încredere decât unii într-alţii şi uneori aveau mai multă încredere în inamicii lor în uniforme altfel colorate decât în propriii lor stăpâni cu haine frumoase. Când era vorba de un alt militar, ştiai cel puţin ce era în mintea lui. Dar nu întotdeauna se putea spune acelaşi lucru despre anumiţi politicieni, nici măcar despre ai tăi. Aceştia discutau încet între

ei, uitându-se mereu în jur să vadă cine-i ascultă, oprindu-se din când în când să bea o înghiţitură din pahar, privind din nou prin încăpere. Ei erau victimele, dar şi prădătorii – câinii ţinuţi în lesă de cei care se considerau stăpâni pe situaţie.

Militarilor le era greu să creadă acest lucru.

În al treilea grup erau reporterii. Şi ei se deosebeau după îmbrăcăminte, care era întotdeauna şifonată, după prea multe împachetări şi despachetări în şi din geamantanele pentru avion, cu totul neîncăpătoare pentru ceea ce aveau de cărat. Lor le lipseau lustrul politicienilor şi zâmbetele lor invariabile, pe care le înlocuiau cu priviri iscoditoare de copii, îmbinate cu cinismul libertinilor. În general, aceştia ţineau paharele în mâna stângă, uneori împreună cu un mic carnet, în locul şervetului, iar în dreapta era pe jumătate ascuns un pix. Circulau ca nişte păsări de pradă. Câteodată unul găsea o persoană dispusă să vorbească. Ceilalţi observau şi veneau să soarbă informaţiile. Cel care ar fi urmărit întâmplător scena şi-ar fi putut da seama cât de interesante erau informaţiile după rapiditatea cu care se deplasau reporterii la o altă sursă, în acest sens, reporterii americani şi alţi reporteri occidentali se deosebeau de omologii lor sovietici, care, în cea mai mare parte a timpului, se ţineau scai de stăpânii lor, precum nobilii favorizaţi din alte vremuri, atât pentru a-şi manifesta loialitatea faţă de Partid, cât şi pentru a sluji drept tampon de protecţie faţă de colegii lor din alte părţi. Dar, luaţi laolaltă, ei alcătuiau publicul în acea reprezentaţie teatrală panoramică.

Din cel de al patrulea şi ultimul grup, cel invizibil, făceau parte cei pe care nu-i putea identifica nimeni prea uşor. Aceştia erau spionii şi agenţii de contraspionaj care erau cu ochii pe ei. Se distingeau de ofiţerii de securitate, care-i priveau pe toţi cu suspiciune, dar de la marginile încăperii, la fel de invizibili ca ospătarii care circulau printre oameni cu tăvile grele de argint cu şampanie şi vodcă în pahare de cristal, comandate de Casa Regală a Romanovilor. Unii ospătari erau, desigur, ofiţeri de contraspionaj. Aceştia trebuiau să circule prin încăpere ciulind bine urechile, ca să prindă frânturi de conversaţie, o voce poate prea stinsă sau un cuvânt care nu se potrivea cu atmosfera serii. Nu era o sarcină uşoară. Într-un colţ, un cvartet de coarde interpreta o muzică de cameră pe care nimeni nu părea s-o asculte, dar şi aceasta este o caracteristică a recepţiilor diplomatice şi, dacă s-ar fi renunţat la ea, s-ar fi observat. Apoi

mai era şi gălăgia produsă de oameni. Erau acolo peste o sută de persoane şi toţi vorbeau cel puţin jumătate din timp. Cei care stăteau aproape de cvartet trebuiau să vorbească tare, ca să fie auziţi peste fondul muzical. Zgomotul care rezulta din toate acestea se producea într-o sală de bal de şaizeci de metri lungime şi treizeci lăţime, cu parchet pe jos şi cu pereţii acoperiţi cu o stucatură dură, care reflectau şi reverberau sunetul până ce atingea un nivel ambiental care ar fi vătămat auzul unui copil mic. Spionii se foloseau de invizibilitatea lor şi de vacarm pentru a deveni fantomele acelui ospăţ.

Dar spionii erau acolo. Toată lumea ştia. Oricine din Moscova putea să-ţi confirme. Dacă te întâlneai cu un occidental, cât de cât în mod regulat, era prudent să raportezi întâlnirea. Dacă te întâlneai doar o dată şi trecea pe lângă tine un ofiţer al miliţiei moscovite sau un ofiţer de armată, plimbându-se agale cu servieta lui, cineva întorcea capul şi lua notă. Poate întâmplător, poate nu. Nu mai era, desigur, ca pe vremea lui Stalin, dar Rusia era tot Rusia şi neîncrederea în străini şi în ideile lor era mai veche decât orice ideologie.

Cei mai mulţi oameni din încăpere se gândeau la asta fără să-şi dea seama – cu excepţia celor care participau efectiv la joc. Diplomaţii şi politicienii erau obişnuiţi să-şi controleze cuvintele şi, în clipa aceea, nu erau prea preocupaţi de acest lucru. Pentru reporteri era pur şi simplu amuzant; un joc absurd, care, de fapt, nu-i privea – deşi orice reporter occidental ştia că era considerat *ipso facto* un agent de spionaj de către guvernul sovietic. Dintre toţi, militarii aveau în mod special această opinie. Ei cunoşteau importanţa serviciilor secrete, le căutau punctele slabe, le respectau şi îi disprețuiau pe cei care adunau informaţiile pentru ei, persoanele invizibile.

Care dintre ei erau spionii?

Mai exista, desigur, o mână de oameni care nu puteau fi incluşi prea uşor în nici o categorie – sau care se potriveau în mai multe.

— Cum vi se pare Moscova, domnule doctor Ryan? întrebă un rus.

Jack îşi desprinse privirea de la frumosul ceas din Sala Sf. Gheorghe.

— Rece şi întunecoasă, din păcate, răspunse Ryan, după ce sorbi din şampanie. Deşi nu pot să spun că am putut vedea mare lucru.

Şi nici nu avea să mai vadă ceva. Echipa americană se afla în Uniunea Sovietică doar de ceva mai mult de patru zile şi urma să ia avionul spre casă în ziua următoare, după încheierea sesiunii tehnice şi a plenarei.

— Păcat, remarcă Serghei Golovko.

— Într-adevăr, încuviinţă Jack. Dacă toată arhitectura voastră este la fel de bună, mi-ar plăcea să mai stau câteva zile s-o admir. Cel care a construit casa asta avea rafinament.

Dădu din cap aprobator spre pereţii albi şi strălucitori, spre tavanul boltit şi spre tăblia poleită a uşii. De fapt, i se părea exagerat totul, dar ştia că ruşii aveau tendinţa de a exagera în general. Pentru ruşi, care aveau rareori „îndeajuns" din orice, asta însemna să aibă mai mult decât alţii – de preferat mai mult decât toţi ceilalţi. Ryan considera acest lucru o dovadă a unui complex de inferioritate naţional şi îşi aminti că oamenii care se simt inferiori au dorinţa patologică de a-şi dezaproba propriile percepţii. Acest singur factor domina toate aspectele procesului de controlare a armamentului, înlăturând logica simplă ca bază pentru o eventuală înţelegere.

— Decadenţii Romanovi, remarcă Golovko. Toate astea s-au construit cu sudoarea ţăranilor.

Ryan se întoarse şi râse.

— Cel puţin banii pe care-i luau erau folosiţi pentru ceva frumos, inofensiv şi nemuritor. După părerea mea, era mai bine decât să cumperi nişte arme urâte care se învechesc, după zece ani.

— E o idee, Serghei Nikolaevici. Ne vom reorienta politica. De competiţie politico-militară spre frumuseţe, în locul armelor nucleare.

— Înseamnă că sunteţi mulţumit de progresele făcute?

Afaceri. Ryan ridică din umeri şi continuă să studieze încăperea.

— Cred că programul a fost stabilit. Mai rămâne ca personajele acelea de lângă şemineu să pună la punct detaliile.

Privi cu atenţie unul dintre imensele candelabre de cristal. Se întrebă câţi ani de eforturi costase construirea lui şi ce amuzant trebuia să fi fost să agăţi de tavan un obiect care cântărea cât o maşină.

— Şi sunteţi mulţumit în ce. Priveşte verificabilitatea?

Deci, se confirmă, îşi zise Ryan cu un zâmbet insinuant.

Golovko face parte din GRU. „Mijloacele Tehnice Naţionale",

un termen care indica sateliţii spioni şi alte metode de supraveghere a ţărilor străine, intrau de obicei în competenţa CIA în America, dar în Uniunea Sovietică asta era treaba GRU, agenţia de spionaj militar. În ciuda încercării de a se ajunge în principiu la un acord în privinţa inspecţiei la faţa locului, efortul principal de verificare a respectării acordului va cădea în sarcina sateliţilor de spionaj. Asta va fi treaba lui Golovko.

Nu era un secret faptul că Jack lucra pentru CIA. Nici nu era nevoie; el nu funcţiona ca ofiţer de teren. Prezenţa lui în echipa de negociere a armamentelor era o chestiune logică.

Misiunea lui curentă era de a monitoriza anumite sisteme de arme strategice din Uniunea Sovietică. Pentru a se semna un tratat referitor la înarmare, ambele părţi trebuiau mai întâi să-şi satisfacă o anume paranoia instituţională, asigurându-se că cealaltă parte nu-i putea juca nici o festă. Jack îl sfătuia pe negociatorul principal în acest sens; asta dacă negociatorul se ostenea să asculte, îşi spuse el.

— Verificabilitatea, adăugă el după o clipă, este o chestiune foarte tehnică şi foarte dificilă. Mă tem că nu sunt prea competent. Ce părere au oamenii voştri despre propunerea noastră de a se limita numărul bazelor terestre?

— Noi suntem mai dependenţi decât dumneavoastră de rachetele cu bază terestră, spuse Golovko.

Tonul lui deveni mai rezervat când începură să discute despre problemele esenţiale ale poziţiei sovietice.

— Nu înţeleg de ce nu acordaţi submarinelor aceeaşi importanţă pe care o acordăm noi.

— Din cauza gradului de siguranţă, după cum bine ştiţi.

— Pe naiba! Submarinele sunt foarte sigure.

Jack îl momea, în timp ce studia din nou ceasul. Era superb. Un tip cu o înfăţişare de ţăran îi întindea o sabie unui alt tip, îndemnându-l să plece la război. *Ideea nu e tocmai nouă,* îşi zise Jack. *Un băşinos bătrân îi spune unui puşti să plece ca să fie ucis.*

— Regret că trebuie s-o spun, dar aţi avut unele incidente.

— Da, yankeul care s-a scufundat lângă Bermude.

— Şi celălalt.

— Poftim?

Ryan se întoarse din nou. Făcu un efort serios să nu zâmbească.

— Vă rog, domnule doctor Ryan, nu-mi jigniţi inteligenţa. Cunoaşteţi la fel de bine ca mine povestea lui *Krasnîi Oktiabrt.*

— Cum se numea? A, da, submarinul pe care l-aţi pierdut lângă coasta Carolinei. Eram la Londra atunci. N-am fost informat.

— Cred că aceste două incidente ilustrează problema cu care ne confruntăm noi, sovieticii. Nu putem avea o încredere totală în submarinele noastre nucleare, aşa cum aveţi dumneavoastră.

— Hm*... Ca să nu mai vorbim de şoferi,* îşi zise Ryan, având grijă să nu i se citească nimic pe faţă.

Golovko insistă:

— Pot să vă pun o întrebare consistentă?

— Desigur, dacă nu aşteptaţi un răspuns consistent.

— Serviciile dumneavoastră secrete vor obiecta la propunerea unui proiect de tratat?

— De unde să ştiu eu răspunsul? Jack tăcu o clipă. Dar ce vor face serviciile voastre?

— La noi, organele securităţii statului fac ce li se spune, îl asigură Golovko.

Exact, îşi spuse Ryan în sinea lui.

— În ţara noastră, dacă preşedintele hotărăşte că îi convine un tratat de negociere a înarmării şi crede că poate obţine aprobarea Senatului, nu contează ce părere au CIA şi Pentagonul...

— Dar complexul vostru militar-industrial... îl întrerupse Golovko pe Jack.

— Doamne, ce vă mai place să pedalaţi pe chestia asta! Serghei Nikolaevici, ar trebui să vă pricepeţi mai bine.

Dar Golovko era ofiţer al serviciilor secrete militare şi s-ar putea să nu se priceapă, îşi aminti cam târziu Ryan. Era amuzant şi în acelaşi timp extrem de periculos cât de puţin reuşeau să se înţeleagă reciproc America şi Uniunea Sovietică. Jack se întreba dacă serviciile secrete sovietice încercau să extragă adevărul, cum făcea acum CIA în mod obişnuit, sau pur şi simplu le spuneau stăpânilor lor doar ce le plăcea să audă, cum făcuse CIA mult prea des în trecut. Probabil că a doua eventualitate era reală, îşi zise el. Agenturile de spionaj ruseşti erau fără îndoială politizate, aşa cum fusese CIA. Judecătorul Moore realizase şi el ceva: făcuse tot posibilul pentru a pune capăt acestei situaţii. Dar judecătorul nu dorea în mod special să ajungă preşedinte, ceea ce-l deosebea de omologii săi sovietici. Un secretar al KGB-ului ajunsese în vârful piramidei şi cel puţin încă unul încerca acelaşi lucru. De aceea, KGB-ul era un organism politic şi nu

putea fi obiectiv. Jack oftă şi se uită în pahar. Problemele dintre cele două ţări nu se vor rezolva dacă aceste percepţii false vor fi lăsate neschimbate, dar cel puţin lucrurile ar putea fi urnite din loc.

Poate. Ryan recunoscu în sinea lui că ar putea fi un fals remediu, ca toate celelalte; la urma urmelor, încă nu fusese testat.

— Pot să vă fac o propunere?

— Desigur, răspunse Golovko.

— Haideţi să nu mai discutăm despre chestiuni profesionale. Povestiţi-mi despre încăperea aceasta, în timp ce-mi savurez şampania*. În felul acesta, ne va lua amândurora mai puţin timp să ne scriem mâine rapoartele.*

— Nu doriţi să vă aduc nişte vodcă?

— Nu, mulţumesc, chestia asta cu băşici e superbă. E un produs intern?

— Da, din Georgia, spuse mândru Golovko. Mie mi se pare mai bună decât cea franţuzească.

— Nu m-ar deranja să iau acasă câteva sticle, recunoscu Ryan.

Golovko izbucni într-un râs scurt ca un lătrat, care exprima amuzament şi putere.

— O să mă ocup eu de asta. Să vedem… Palatul a fost terminat în 1849 şi a costat unsprezece milioane de ruble, ceea ce era o sumă destul de mare pentru vremea aceea. Este ultimul mare palat care s-a construit şi cred că este cel mai frumos…

Ryan nu era singurul care făcea turul încăperii. Cei mai mulţi membri ai delegaţiei americane nu o văzuseră niciodată. Ruşii plictisiţi de recepţie îi conduceau, dându-le explicaţii pe parcurs. Câţiva oameni de la ambasadă se ţineau după ei, supraveghind ca din întâmplare situaţia.

— Ia zi, Misa, ce părere ai despre americance? îl întrebă Iazov, Ministrul Apărării, pe aghiotantul său.

— Cele care vin pe aici nu sunt de lepădat, tovarăşe ministru, se pronunţă colonelul.

— Dar sunt tare slăbănoage – aoleu, uit mereu că şi frumoasa ta Elena era slăbuţă. Frumoasă femeie era, Misa.

— Sunteţi amabil că vă amintiţi, Dmitri Timofeevici.

— Bună seara, domnule colonel, spuse în rusă una dintre doamnele americane.

— A, doamna…

— Foley. Ne-am cunoscut la meciul de hochei din noiembrie,

anul trecut.

— O cunoşti pe cucoana asta? îl întrebă ministrul pe aghiotantul său.

— Nepotul meu – ba nu, strănepotul meu Mihail, nepotul surorii Elenei – joacă în echipa de hochei a juniorilor şi am fost invitat la meci. Se pare că au permis unui imperialist să facă parte din echipă, răspunse el, ridicând dintr-o sprinceană.

— Fiul dumneavoastră e un jucător bun? întrebă mareşalul Iazov.

— E al treilea marcator al echipei, răspunse doamna Foley.

— Bravo! Atunci trebuie să rămâneţi în ţara noastră şi fiul dumneavoastră va putea juca în echipa armatei când se va face mare. Iazov zâmbi satisfăcut. Era un bunic care avea patru nepoţi. Ce faceţi aici?

— Soţul meu lucrează la ambasadă. Uitaţi-l acolo, le dă explicaţii reporterilor – dar cel mai important este că am ajuns aici în seara asta. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva! spuse ea entuziasmată.

Privirea ei sticloasă arăta că băuse mai multe pahare. Probabil, şampanie, îşi zise ministrul. Părea genul de femeie care bea şampanie, dar era destul de atrăgătoare şi se străduise să înveţe destul de bine limba, ceea ce era neobişnuit pentru americani.

— Pardoseala asta e atât de frumoasă, încât e o crimă să calci pe ea. Noi nu avem aşa ceva acasă.

— Nu aţi avut ţari, spre norocul dumneavoastră, răspunse Iazov ca un bun marxist. Dar, ca rus, trebuie să recunosc că sunt mândru de simţul lor artistic.

— Nu v-am văzut la alte meciuri, domnule colonel, spuse ea, întorcându-se spre Misa.

— N-am timp.

— Dar purtaţi noroc echipei! În seara aceea, ea a câştigat, iar Eddie marcat un gol şi a dat o pasă decisivă.

Colonelul zâmbi.

— Mişenka al nostru n-a reuşit decât să se aleagă cu două eliminări pentru crosă ridicată.

— Poartă numele tău? întrebă ministrul.

— Da.

— Nu aveaţi astea când v-am văzut atunci, spuse doamna Foley, arătând spre cele trei stele de aur de pe pieptul lui.

— Poate că nu mi-am scos mantaua…

— Le poartă întotdeauna, o asigură mareşalul. Medalia de Erou al Uniunii Sovietice se poartă tot timpul.

— E la fel ca Medalia noastră de Onoare?

— Sunt oarecum echivalente, spuse Iazov în locul aghiotantului său. Misa era în mod inexplicabil stingherit din cauza lor. Colonelul Filitov este singurul bărbat în viaţă care a câştigat trei medalii pe câmpul de luptă.

— Zău? Cum se pot câştiga trei medalii?

— Luptând împotriva germanilor, rosti scurt colonelul.

— Ucigând germani, spuse Iazov şi mai tăios. Pe vremea când Filitov era una dintre cele mai mari vedete ale Armatei Roşii, era un simplu locotenent. Misa este unul dintre cei mai buni ofiţeri de artilerie care au existat vreodată.

Colonelul Filitov roşi efectiv la aceste cuvinte.

— Mi-am făcut datoria, ca mulţi alţi militari în război.

— Şi tatăl meu a fost decorat în război. A condus două misiuni pentru a elibera oameni din lagărele din Filipine. Nu vorbea prea mult despre asta, dar i-au dat un pumn de medalii. Le povestiţi copiilor despre aceste trei stele strălucitoare?

Filitov încremeni pentru o clipă. Iazov răspunse iar în locul lui:

— Fiii colonelului Filitov au murit acum câţiva ani.

— Vai, domnule colonel, îmi pare foarte rău, spuse doamna Foley şi regretele ei erau sincere.

— A trecut mult de atunci, zâmbi el. Mi-l amintesc bine pe fiul dumneavoastră de la meci, era un tânăr chipeş. Iubiţi-vă copiii, scumpă doamnă, fiindcă nu-i veţi avea întotdeauna. Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Misa se îndreptă spre toaletă. Doamna Foley îl privi pe ministru cu o expresie îndurerată pe faţa ei frumoasă.

— Iertaţi-mă, n-am vrut...

— N-aveaţi de unde să ştiţi. Misa şi-a pierdut fiii la câţiva ani diferenţă, apoi i-a murit şi soţia. Am cunoscut-o când eram şi eu foarte tânăr – frumoasă fată, era balerină în Ansamblul Kirov. E o poveste tristă, dar noi, ruşii, suntem obişnuiţi cu marile tristeţi. Dar să nu mai vorbim despre asta. În ce echipă joacă fiul dumneavoastră?

Misa găsi toaleta după un minut. Bineînţeles că americanilor şi ruşilor le fuseseră atribuite toalete diferite şi colonelul Filitov era în clipa aceea singur în ceea ce fusese odinioară toaleta personală a unui prinţ sau poate a amantei unui ţar. Se spălă pe mâini şi se privi în oglinda cu ramă aurită. Avea în minte un

singur gând. *Iarăşi! O nouă misiune!* Colonelul Filitov oftă şi îşi aranjă ţinuta. După un minut, reveni în arenă.

— Scuzaţi-mă, spuse Ryan.

Întorcându-se, se ciocnise de un domn vârstnic, în uniformă. Golovko spuse în rusă câteva cuvinte pe care Ryan nu le prinse. Ofiţerul îi adresă lui Jack câteva cuvinte ce păreau politicoase, apoi Ryan îl văzu că se îndreaptă spre Ministrul Apărării.

— Cine este? îl întrebă Jack pe însoţitorul său rus.

— Colonelul este aghiotantul personal al ministrului, îi răspunse Golovko.

— Cam bătrâior pentru un colonel, nu?

— Este erou de război. Noi nu-i silim pe aceşti oameni să intre în rezervă.

— Mi se pare corect, comentă Jack şi se întoarse să mai afle amănunte despre acea parte a încăperii.

După ce terminară cu Sala Sfântul Gheorghe, Golovko îl conduse pe Jack în cea alăturată, Sala Sfântul Vladimir. Îşi exprimă speranţa că data viitoare se va întâlni cu Ryan acolo. Sala Sfântul Vladimir, îi explică el, era destinată în exclusivitate semnării tratatelor. Cei doi ofiţeri ai serviciilor de spionaj închinară pentru acel eveniment.

Recepţia se încheie după miezul nopţii. Ryan se urcă în cea de-a şaptea limuzină. Nimeni nu vorbi pe drumul de întoarcere spre ambasadă. Toată lumea duhnea a alcool şi la Moscova nu se discuta în maşini. În maşini era uşor să fie amplasate microfoane. Doi bărbaţi adormiseră şi Ryan însuşi era la un pas să aţipească. Ceea ce-l ţinea treaz era faptul că urmau să decoleze peste cinci ore şi în acest caz era mai bine să se obosească îndeajuns pentru a putea dormi în avion, tehnică pe care reuşise s-o adopte în ultimul timp. Se schimbă şi se duse la restaurantul ambasadei ca să-şi bea cafeaua care îi va fi suficientă pentru a-l ţine treaz câteva ore, până îşi va termina raportul.

Lucrurile merseseră uluitor de bine în ultimele patru zile. Poate chiar prea bine. Jack îşi spuse în sinea lui că se putea face o medie din perioadele când lucrurile merg bine şi altele când merg foarte prost. Un proiect de tratat era deja pe masă. Ca toate proiectele de tratat din ultimul timp şi acesta era mai degrabă un instrument de negociere decât un document de negociere pentru sovietici. Detaliile sale fuseseră deja date publicităţii şi unii membri ai Congresului declarau deja în public

că era un acord corect. Aşadar, de ce n-am cădea la înţelegere?

Chiar aşa, de ce nu? se întrebă Jack cu un zâmbet ironic. Verificabilitatea. Era unul din motive. Celălalt... mai exista şi un alt motiv? Bună întrebare. De ce îşi modificaseră atât de mult atitudinea? Existau dovezi că secretarul general Narmonov voia să reducă cheltuielile militare, dar, în ciuda faptului că opinia publică nu părea a fi de acord, aceste reduceri nu trebuiau să se refere la armamentul nuclear. Pentru ceea ce făceau, armele nucleare erau ieftine; ele constituiau un mod foarte eficient, din punct de vedere al costului, de ucidere a oamenilor. Deşi un focos nuclear şi rachetele sale erau nişte jucării costisitoare, ele erau mult mai ieftine decât echivalentele lor distructive, tancurile şi artileria. Voia Narmonov cu adevărat să reducă pericolul războiului nuclear? Dar acest pericol nu venea din partea armelor; ca de obicei, el venea din partea politicienilor şi a greşelilor lor. Era oare totul un simbol? Pentru Narmonov, îşi reaminti Jack, era mai simplu să creeze simboluri decât ceva concret. Şi dacă era un simbol, cui îi era adresat?

Narmonov avea farmec, putere şi acea prestanţă viscerală pe care i-o confereau postul lui şi, mai mult, personalitatea lui. Ce fel de om era? Ce urmărea? Ryan pufni. Nu era departamentul lui. O altă echipă CIA studia chiar acolo, la Moscova, vulnerabilitatea politică a lui Narmonov. El avea sarcina mult mai uşoară de a afla amănuntele tehnice. Mult mai uşoară poate, dar încă nu cunoştea răspunsul la propriile întrebări.

Golovko se întorsese deja la birou şi îşi redacta raportul de mână, cu un scris nervos. Ryan, notă el, va susţine fără prea multă convingere proiectul propus. Întrucât se bucura de încrederea directorului, asta însemna, probabil, că şi CIA îl va susţine. Ofiţerul de spionaj puse jos stiloul şi îşi frecă o clipă ochii. Era destul de neplăcut să te trezeşti mahmur, dar să fii nevoit să rămâi treaz până la răsăritul soarelui depăşea atribuţiile unui ofiţer sovietic.

Se întrebă de ce făcuse, în fond, oferta guvernul lui şi de ce americanii păreau atât de entuziaşti. Chiar şi Ryan, care se pricepea la treburile astea. Ce aveau în cap americanii? Cine pe cine manevra?

Asta era întrebarea.

Gândurile i se întoarseră la Ryan şi la misiunea lui din seara precedentă. Se ridicase frumos pentru un bărbat de vârsta lui;

deşi gradul lui era echivalent cu gradul de colonel în KGB sau în GRU, avea doar treizeci şi cinci de ani. De ce se ridicase atât de rapid? Golovko ridică din umeri. Probabil că era un om de legătură, o activitate la fel de importantă la Washington ca şi la Moscova. Avea curaj – dovadă, afacerea cu teroriştii din urmă cu aproape cinci ani. Şi era un bun familist, lucru pe care ruşii îl respectau mai mult decât şi-ar fi închipuit omologii lor americani – ăsta era un indiciu de stabilitate, ceea ce însemna că era un om previzibil. Mai presus de orice, Ryan era un om care gândea. Atunci de ce nu se opusese unui pact de pe urma căruia va profita mai mult Uniunea Sovietică decât America? *Este oare evaluarea noastră incorectă?* scrise el. Ştiu americanii ceva ce noi nu ştim? Asta era întrebarea, sau şi mai exact: Ştia Ryan ceva ce Golovko nu ştia? Colonelul se încruntă, apoi îşi reaminti că el era cel care ştia ceva în plus faţă de Ryan. Asta-l făcu să schiţeze un zâmbet. Totul făcea parte din marele joc. Cel mai mare joc din câte existau.

— Probabil că ai mers pe jos toată noaptea.

Săgetătorul încuviinţă grav din cap şi puse jos sacul care-i încovoiase umerii timp de cinci zile. Era aproape la fel de greu ca sacul pe care-l cărase Abdul. Ofiţerul CIA îşi dădu seama că tânărul era gata să se prăbuşească. Amândoi îşi scoaseră nişte perne pe care să se aşeze.

— Bea ceva, spuse ofiţerul, al cărui nume era Emilio Ortiz.

Strămoşii lui erau amestecaţi, aşa că putea trece cu uşurinţă drept nativ al oricărei naţiuni de rasă albă. Avea cam treizeci de ani, o înălţime şi o constituţie medie şi muşchi de înotător, ceea ce-l ajutase să câştige o bursă la USC, unde obţinuse o diplomă în limbi străine. Ortiz era deosebit de înzestrat în acest domeniu. Îi era suficient să stea două săptămâni în contact cu o limbă, un dialect sau un accent ca să poată trece drept nativ în orice ţară din lume. Era totodată un om plin de înţelegere, care respecta tradiţiile oamenilor cu care lucra. Asta însemna că băutura pe care o oferea nu eră – nu putea fi – alcoolică. Era suc de mere. Ortiz îl urmări cum o bea cu delicateţea unui cunoscător de vinuri care degustă un soi nou.

— Allah să binecuvântez această casă, rosti Săgetătorul după ce termină primul pahar.

Faptul că aşteptase până băuse sucul de mere era pentru el aproape glumă. Ortiz citi pe faţa lui oboseala, deşi nu şi-o arăta

în nici un alt mod. Spre deosebire de tânărul lui hamal, Săgetătorul părea invulnerabil la asemenea slăbiciuni omeneşti. Nu era adevărat, dar Ortiz înţelegea că forţa care-l însufleţea putea domina factorul uman.

Cei doi bărbaţi erau îmbrăcaţi aproape identic. Ortiz examină veşmintele Săgetătorului şi se minună de ironica similitudine cu indienii apaşi din America şi Mexic. Unul dintre strămoşii lui fusese ofiţer sub Terrazas, când armata mexicană îl învinsese, în sfârşit, pe Victorio în munţii Tres Castillos. Şi afganii purtau pantaloni aspri pe sub fâşia de pânză legată în jurul şalelor. Şi ei erau, în general, luptători scunzi şi agili. Şi ei îi tratau pe ostatici ca pe o jucărie prea zgomotoasă pentru pumnalele lor. Se uită la pumnalul Săgetătorului şi se întrebă cum îl folosea. Ortiz decise că nici nu voia să ştie.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă el.

— Pot să aştept, răspunse Săgetătorul, întinzând mâna după sac.

El şi Abdul aduseseră două cămile încărcate cu bagaje, dar materialele importante fuseseră băgate în sacul lui.

— Am lansat opt rachete. Am lovit şase aparate de zbor, dar unul avea două motoare şi a reuşit să scape. Dintre cele cinci pe care le-am distrus, două au fost elicoptere şi trei bombardiere. Primul elicopter pe care l-am doborât era noul tip de 24 de care ne-ai spus. Ai avut dreptate. Avea într-adevăr aparatură nouă. Am aici o parte din ea.

Ironia sorţii, îşi zise Ortiz; cea mai sensibilă aparatură din aviaţia militară supravieţuieşte tratamentului garantat, ucigându-şi echipajul. În timp ce îl privea, Săgetătorul scoase şase panouri verzi de circuite pentru indicatorul laser care devenise aparatura standard pe elicopterele Mi-24. Căpitanul în armata SUA care stătuse retras şi tăcuse până în acel moment se apropie ca să examineze aparatele. Mâinile îi tremurară uşor când le întinse spre acele obiecte.

— Aveţi şi laserul? întrebă căpitanul în dialectul *paştu,* cu un accent puternic.

— S-a deteriorat, dar îl avem.

Săgetătorul se întoarse. Abdul sforăia. Era cât pe-aci să zâmbească, dar îşi aduse aminte că şi el avea un fiu.

În ceea ce-l privea, Ortiz se întristase. Era un lucru destul de neobişnuit să aibă sub comanda lui un partizan atât de instruit ca Săgetătorul. Fusese, probabil, un bun profesor, dar nu va mai

putea preda niciodată. Nu va mai putea fi niciodată ceea ce fusese. Războiul îi schimbase viaţa Săgetătorului definitiv şi sigur, aşa cum numai el ştie s-o schimbe. Blestemată irosire!

— Noile rachete? întrebă Săgetătorul.

— Vă pot da zece. Un model uşor îmbunătăţit, cu o bătaie mai mare cu cinci sute de metri. Şi câteva rachete fumigene.

Săgetătorul dădu grav din cap şi colţurile gurii lui se mişcară, schiţând ceea ce altădată ar fi fost începutul unui zâmbet.

— Poate că acum reuşesc să le atac transporturile. Rachetele fumigene funcţionează foarte bine, prietene. De fiecare dată îi împing pe invadatori spre mine. Încă n-au învăţat tactica asta.

Nu-i spunea truc, observă Ortiz. Îi spunea tactică. *Vrea să se atace transporturile, vrea să ucidă o sută de ruşi dintr-o lovitură. Doamne, ce-am făcut din omul ăsta?* Ofiţerul CIA clătină din cap. Nu era treaba lui.

— Eşti ostenit, prietene. Odihneşte-te. Putem mânca mai târziu. Te rog, cinsteşte-mi casa dormind aici.

— Aşa o să fac, rosti Săgetătorul şi adormi în două minute.

Ortiz şi căpitanul sortară aparatura care le fusese adusă. Printre alte obiecte pe care le văzuseră, erau şi manualul de întreţinere pentru aparatura laser a elicopterului Mi-24 şi fişele cu codurile radio. Reuşiră să le clasifice până la prânz şi începură pregătirile pentru expedierea lor la ambasadă; de acolo urmau să fie trimise imediat cu avionul în California, pentru o evaluare completă.

Avionul american VE-137 decolă la ora fixată. Era o versiunea făcută la comandă a venerabilului Boeing 707. V-ul din prefixul denumirii sale arăta că era destinat să transporte pasageri VIP, iar interiorul avionului reflecta acest lucru. Jack se lăsă pe spate pe canapea şi imediat îl copleşi oboseala. După zece minute, simţi o mână scuturându-i umărul.

— Te cheamă şeful, spuse un alt membru al echipajului.

— Ăsta nu doarme niciodată?

— Mie-mi spui?

Ernest Allen se afla în cabina amenajată pentru cele mai importante dintre personalităţi, situată exact deasupra lonjeronului şi dotată cu şase scaune mobile şi îmbrăcate în pluş. Pe masă era un ibric cu cafea. Dacă n-o să bea puţină cafea, în curând va deveni incoerent. Dar dacă o să bea, n-o să mai poată adormi. În fond însă, guvernul nu-l plătea ca să doarmă. Ryan îşi

turnă cafea.

— Da, domnule?

— Putem verifica aparatura? întrebă Allen, trecând peste preambuluri.

— Încă nu ştiu, răspunse Jack. Nu e doar o problemă de Mijloace Tehnice Naţionale. Verificarea eliminării unui număr atât de mare de lansatoare...

— Inspecţiile la faţa locului sunt limitate, observă un membru mai tânăr al echipajului.

— Ştiu asta, răspunse Jack. Întrebarea este, oare înseamnă asta ceva? *Cealaltă întrebare este, de ce au acceptat brusc ceea ce noi dorim de peste treizeci de ani?*

— Ce ştii? întrebă tânărul.

— Sovieticii au muncit mult la noile lor lansatoare mobile. Dacă au mai multe decât ştim noi? Credeţi că putem descoperi câteva sute de rachete mobile?

— Dar avem radarul de supraveghere a suprafeţei pentru noile aparate şi...

— Dar ei au cunoştinţă de ele şi le pot ocoli dacă vor. Staţi puţin. Noi ştim că portavioanele noastre pot să evite şi chiar ocolesc sateliţii ruşilor care supraveghează oceanele prin radar. Dacă acest lucru este posibil cu o navă, puteţi fi sigur că este posibil şi cu un tren, sublinie Jack.

Allen nu făcu nici un comentariu, lăsându-l pe subalternul lui să-şi urmeze firul gândului, în locul său. Ernie era un bătrân vulpoi şiret.

— Dacă CIA va recomanda că nu se acceptă – fir-ar să fie, asta va fi cea mai mare concesie pe care au făcut-o vreodată!

— Bine, e o mare concesie. Toţi cei de aici o ştim. Dar, înainte de a accepta asta, poate că ar trebui să ne asigurăm că nu au cedat ceva ce a devenit irelevant în această problemă. Mai sunt şi alte lucruri...

— Deci, te vei opune...

— Eu nu mă opun la nimic. Vreau să spun doar că ar trebui să nu ne pripim şi să ne punem mintea la contribuţie, în loc să ne lăsăm purtaţi de euforie.

— Dar proiectul lor de tratat este... este aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Omul tocmai adusese dovezi în sprijinul punctului de vedere al lui Ryan, deşi nu-l împărtăşea întocmai.

— Domnule doctor Ryan, spuse Allen, dacă detaliile tehnice

pot fi stabilite spre satisfacţia dumneavoastră, ce părere aveţi despre tratat?

— Vorbind din punct de vedere tehnic, o reducere de cincizeci la sută a focoaselor care pot fi predate – nu are absolut nici un efect asupra balanţei strategice. Este...

— E o nebunie! obiectă tânărul.

Jack întinse mâna spre el, împingându-şi arătătorul ca pe ţeava unei arme.

— Să zicem că am chiar în clipa asta un pistol îndreptat spre pieptul dumitale. Un Browning de nouă milimetri, de pildă. Cu treisprezece cartuşe. Accept să scot şapte cartuşe din magazie, dar arma rămâne încărcată cu şase cartuşe şi e îndreptată spre pieptul dumitale. Te simţi mai liniştit acum?

Ryan zâmbi şi îşi dădu la o parte „arma” şi continuă.

— Eu n-aş fi. Tocmai despre asta discutăm aici. Dacă ambele părţi îşi reduc inventarul la jumătate, tot mai rămân cinci mii de focoase care pot ataca ţara noastră. Gândiţi-vă cât de mare este acest număr. Acordul ăsta nu face altceva decât să reducă excesul de victime. Deosebirea dintre cinci mii şi zece mii influenţează doar distanta la care ajunge întâmplător o pietricică aruncată. Dacă ne apucăm să discutăm despre reducerea numărului la o mie de focoase de ambele părţi, atunci poate că o să încep să cred că vom realiza ceva.

— Crezi că limita de o mie de focoase este realizabilă? întrebă Allen.

— Nu, domnule. Uneori aş dori să fie, deşi mi s-a spus că o limită de o mie de focoase ar putea face ca războiul nuclear să fie „câştigabil”, indiferent ce naiba o fi însemnând asta.

Jack ridică din umeri şi conchise:

— Domnule, dacă acest acord va fi încheiat, va arăta mai bine decât este de fapt. Poate că există o valoare simbolică a acordului; este un factor ce trebuie luat în seamă, dar care nu intră în preocupările mele. Economiile monetare ale ambelor părţi vor fi reale, dar destul de mărunte la nivelul cheltuielilor militare generale. Ambele părţi vor reţine jumătate din arsenalul lor curent – şi asta înseamnă că vor păstra, desigur, jumătatea cea mai nouă şi mai eficientă. Ideea de bază rămâne aceeaşi; într-un război nuclear, ambele părţi vor avea pierderi imense. Eu nu cred că acest proiect de tratat reduce „pericolul războiului”, oricare-ar fi acesta. Pentru a face cu adevărat aşa ceva, trebuie ori să eliminăm cu totul porcăriile astea, ori să inventăm ceva

pentru ca ele să nu mai funcţioneze. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, eu zic că trebuie s-o facem pe a doua, înainte de a o încerca pe prima. Şi atunci poate că lumea va fi un loc mai sigur.

— Asta înseamnă începutul unei noi curse a înarmărilor.

— Domnule, cursa asta a început cu atâta timp în urmă, încât nici nu putem spune că e nouă.

2

Tea Clipper

— Au sosit fotografii noi de la Duşanbe, auzi Ryan în receptor.

— Bine, vin peste câteva minute.

Jack se ridică şi traversă holul spre biroul amiralului Greer. Şeful lui stătea cu spatele la mantia albă şi strălucitoare de zăpadă, care acoperea terenul deluros din faţa clădirii ce adăpostea sediul CIA. O curăţau încă din parcare şi chiar şi de pe pasarela cu balustradă din faţa ferestrelor de la etajul al şaptelea, pe care se aşternuse un strat de vreo treizeci de centimetri.

— Ce este, Jack? întrebă amiralul.

— La Duşanbe s-a înseninat pe neaşteptate. Aţi spus că doriţi să fiţi anunţat.

Greer se uită la monitorul TV din colţul biroului. Se afla lângă terminalul de computer pe care refuza să-l folosească – mai ales pentru eventualitatea în care l-ar fi surprins cineva chinuindu-se să bată cu arătătoarele ambelor mâini, iar în zilele lui bune şi cu unul din degetele mari. Putea să primească fotografiile luate prin satelit „live” chiar în biroul lui, dar în ultimul timp evitase acest lucru. Jack nu ştia de ce.

— Bine, hai să mergem.

Ryan ţinu uşa deschisă pentru directorul-adjunct al serviciului de spionaj şi a luară amândoi la stânga, spre capătul culoarului şefilor de la ultimul etaj al clădirii. Ajunseră la liftul şefilor. Avantajul lui era că nu trebuia să aştepţi prea mult.

— Cum stai cu diferenţa de fus? întrebă Greer.

Ryan se întorsese de aproape o zi.

— S-a rezolvat, domnule. De la vest la est nu am probleme. Însă invers e nenorocire. *Doamne, ce bine e cu picioarele pe pământ!*

Uşa se deschise şi amândoi bărbaţii străbătură clădirea, îndreptându-se spre noua anexă care adăpostea biroul de Analiză a Imaginii. Era un departament propriu al Direcţiei Serviciului de Spionaj, separat de Centrul Naţional de Spionaj

Fotografic, un serviciu comun al CIA şi DIA, care deservea întreaga organizaţie de spionaj.

Sala de proiecţie era demnă de studiourile de la Hollywood. În minicinematograf erau aproximativ treizeci de locuri şi pe perete se găsea un ecran de protecţie de şase metri pătraţi. Art Graham, şeful sălii, îi aştepta.

— Aţi venit la ţanc. Într-un minut vom avea imaginile.

Ridică telefonul care făcea legătura cu cabina de proiecţie şi rosti câteva cuvinte. Ecranul se lumină imediat. Asta era „imaginea generală”, îşi reaminti Jack.

— Vorbeam de noroc. Sistemul siberian de mare presiune a cotit brusc spre sud şi a oprit frontul de aer cald ca un zid de cărămidă. Am avut condiţii de vizibilitate perfectă. Temperatura la sol în jur de zero, iar umiditatea relativă nu putea fi mai mare de atât! Graham chicoti. Am manevrat satelitul în aşa fel încât să profităm de toate astea. Cu o mică diferenţă de trei grade, am fost exact deasupra locului şi nu cred că Ivan a avut timp să observe că am trecut pe acolo.

— Ăsta-i Duşanbe, şopti Jack în clipa când apăru o parte din RSR Tadjică.

Prima imagine fusese luată cu una din camerele cu unghi mare. Satelitul de recunoaştere KH-14 avea în total unsprezece asemenea aparate. Se afla pe orbită de numai trei săptămâni şi acesta era primul produs din cea mai recentă generaţie de sateliţi de spionaj. Duşanbe, cunoscut pentru scurt timp, cu câteva decenii în urmă, sub numele de Stalinabad – ce fericiţi or fi fost localnicii atunci, îşi zise Ryan – era, probabil, unul dintre vechile oraşe unde poposeau caravanele. Afganistanul se afla la mai puţin de o şuti cincizeci de kilometri distanţă. Legendarul Samarkand al lui Tamerlan se afla nu departe, spre nord-vest… şi poate că Şeherezada trecuse şi ea pe acolo în urmă cu o mie de ani. Jack se întrebă de ce acţiona astfel istoria. Aceleaşi locuri şi aceleaşi nume păreau să se ivească din nou, de la un secol la altul.

Dar interesul CIA faţă de Duşanbe nu se concentra în acel moment asupra negoţului cu mătase.

Imaginea se schimbă, urmând cadre luate de una dintre camerele de mare acurateţe. Aceasta pătrunsese mai întâi într-o vale adâncă de munte, în care un râu era blocat de masa de beton şi piatră a unui baraj de hidrocentrală. Deşi se afla la numai cincizeci de kilometri de Duşanbe, ea nu putea fi sursa de

energie a acestui oraş cu cinci sute de mii de locuitori. Cablurile sale de înaltă tensiune duceau spre o serie de vârfuri muntoase, aproape vizibile de la hidrocentrală.

— Par a fi fundaţiile pentru o altă serie de turnuri, remarcă Ryan.

— E paralelă cu prima serie, încuviinţă Graham. Se instalează noi generatoare în hidrocentrală. Am ştiut tot timpul că nu folosesc decât jumătate din energia barajului.

— Cât mai durează până vor da drumul la restul energiei? întrebă Greer.

— Va trebui să verific împreună cu unul dintre consultanţii noştri. Nu va dura mai mult decât vreo câteva săptămâni ca să instaleze cablurile de înaltă tensiune, iar jumătatea de sus a centralei energetice este deja construită, îmi închipui că fundaţiile pentru noile generatoare sunt gata. Nu le mai rămâne de făcut decât să monteze noile instalaţii. Va dura şase luni, poate opt, dacă vremea se va înrăutăţi.

— Atât de puţin? se miră Jack.

— Au luat oameni care lucrau ia alte două hidrocentrale. Amândouă erau proiecte „Erou”. Despre asta nu s-a vorbit niciodată, dar au transferat echipe de construcţie de la două şantiere de înalt nivel pentru a munci la proiectul ăsta. Ivan ştie să-şi concentreze eforturile când vrea. Şase sau opt luni înseamnă o perioadă obişnuită, domnule doctor Ryan. Se poate termina însă şi mai repede, spuse Graham.

— Câtă energie va putea distribui când va fi gata?

— Nu e o structură prea mare. Cât ar fi producţia maximă, cu noile generatoare? Cred că în jur de o mie o sută de megawaţi.

— Asta înseamnă foarte multă energie. Şi toată se duce spre vârfurile acelea muntoase, spuse Ryan aproape ca pentru sine, în timp ce camera se deplasă din nou.

Masivul pe care Agenţia îl numea „Mozart” era destul de înalt, dar zona aceea era extrema vestică a lanţului himalayan şi, la un asemenea nivel, părea pitică. Chiar în vârf, fusese croit un drum prin dinamitare – în URSS nu există un Sierra Club – plus o platformă pentru elicoptere însărcinate să aducă oficialităţile din cele două aeroporturi ale Duşanbeului. Erau şaisprezece clădiri. Una era un bloc de locuinţe, cu o perspectivă probabil fantastică, deşi era un bloc tipic rusesc, elegant şi atrăgător ca un cub de zgură, terminat cu şase luni în urmă. În el locuiau o mulţime de ingineri cu familiile lor. Părea ciudat să vezi acolo o asemenea

clădire, dar mesajul ei era următorul: Cei care au trăit aici au fost privilegiaţi. Ingineri şi academicieni, oameni cu o înaltă calificare, de care statul are grijă şi ale căror nevoi le satisface. Hrana era adusă pe noul drum de munte cu camioanele – iar pe vreme rea era transportată pe calea aerului. Programele de televiziune erau transmise printr-o staţie conectată la satelit, aflată lângă o clădire cu câteva magazine. Atâta grijă faţă de oameni nu era tocmai obişnuită în Uniunea Sovietică, ea fiind rezervată cadrelor cu funcţii înalte în partid şi celor ce lucrau la proiectele principale de apărare. Nu era vorba de o staţiune de schi.

Aceste caracteristici erau evidenţiate atât de gardul ce înconjura complexul, cât şi de turnurile de pază. Ambele erau construcţii recente. Complexele militare sovietice erau uşor de identificat prin turnurile de pază; Ivan avea o adevărată obsesie în privinţa asta. Existau trei rânduri de garduri, cu spaţii de zece metri între ele. Spaţiul din afară era de obicei minat, iar cel dinspre interior patrulat de echipe de câini. Turnurile se înălţau în perimetrul interior, la două sute de metri distanţă. Soldaţii care făceau de gardă în turnuri erau găzduiţi într-o cazarmă nouă, din beton, mai confortabilă decât cele obişnuite.

— Poţi focaliza pe unul din paznici? întrebă Jack. Graham vorbi la telefon şi imaginea se schimbă. Unul dintre tehnicienii lui făcea deja ceea ce voia Jack, atât pentru o verificare a camerei şi a condiţiilor atmosferice, cât şi în scopul dorit de Ryan.

Când camera efectuă transfocarea, un punct mobil se schimbă într-o formă umană cu manta şi, probabil, căciulă de blană. Ţinea de lesă un câine mare de o rasă incertă şi avea agăţat pe umărul drept un Kalaşnikov. Şi omul şi câinele scoteau aburi în aer, în timp ce respirau. Ryan se aplecă în faţă instinctiv, ca şi cum în felul acesta ar fi putut să vadă mai bine.

— Nu vi se pare că are trese verzi? îl întrebă Graham. Expertul în recunoaştere mormăi:

— Da. E din KGB, precis.

— Atât de aproape de Afganistan? se miră amiralul. Doar ştiu că avem oameni acolo. Vă daţi seama că iau în serios măsurile de securitate.

— Probabil că au ţinut mult să aibă vârfurile alea de munte, remarcă Ryan. La o sută de kilometri distanţă, peste munte, sunt câteva milioane de oameni pentru care uciderea ruşilor este vrerea lui Dumnezeu. Locul ăsta e mai important decât am crezut noi. Nu este doar o nouă construcţie industrială, dacă au

atâta pază. Dacă ar fi fost numai atât, nu ar fi instalat-o tocmai acolo şi în mod sigur nu ar fi ales un loc unde să fie siliţi să construiască o nouă sursă de energie, riscând să se expună unor forţe ostile. Poate că deocamdată e o nouă construcţie industrială, dar probabil că au planuri mari cu ea.

— De pildă?

— Să-mi intercepteze sateliţii, să zicem.

Art Graham socotea sateliţii ca fiind ai lui.

— Au dibuit vreunul în ultimul timp? întrebă Jack.

— Nu, nu s-a mai întâmplat din aprilie, anul trecut, când le-am făcut cu degetul. A fost o chestie de bun-simţ.

Era o poveste veche. De mai multe ori în ultimii ani, sateliţii americani de recunoaştere şi primă avertizare fuseseră „dibuiţi" – diverse fascicule laser sau surse de energie cu microunde fuseseră orientate spre sateliţi, ceea ce fusese suficient pentru a le zăpăci receptoarele, dar nu şi pentru a produce vreo stricăciune gravă. De ce făcuseră ruşii aşa ceva? Asta era întrebarea. Fusese doar un exerciţiu ca să vadă cum reacţionăm noi, să vadă dacă se stârneşte un tărăboi la Comandamentul de Apărare Aerospaţială al Americii de Nord – NORAD – din Munţii Cheyenne, statul Colorado? Fusese o încercare de a afla cât de sensibili erau sateliţii? Era foarte greu de stabilit ce gândeau sovieticii.

Bineînţeles că, invariabil, ei îşi susţineau nevinovăţia. Când un satelit american fusese diafragmat temporar deasupra zonei Sari Şagan, ruşii spuseseră că luase foc o conductă de gaz natural. Presei occidentale îi scăpase faptul că pe conducta din apropiere de Cimkent-Pavlodar se afla mai ales petrol.

Imaginile transmise prin satelit luară sfârşit. Într-o încăpere alăturată, casetele a douăzeci de aparate video erau derulate înapoi până la început, aşa încât acum se putea viziona în tihnă tot ce se filmase.

— Să-l mai vedem o dată pe Mozart. Şi pe Bach, te rog, comandă Greer.

— A naibii comutare! observă Jack.

Complexul industrial şi rezidenţial de pe Mozart era la numai un kilometru şi ceva de amplasamentul de pe Bach, următorul vârf de munte, dar drumul părea îngrozitor. Imaginea se opri pe Bach. Se regăsea structura de garduri şi turnuri de pază, dar de data asta distanţa dintre gardul aflat la extremitatea exterioară şi următorul era de cel puţin două sute de metri. Suprafaţa

terenului părea a fi stâncă goală. Jack se întrebă cum s-ar putea instala mine acolo – sau poate că nu instalau, îşi zise. Era clar că terenul fusese nivelat cu buldozere şi explozibile până ce ajunsese absolut plat, ca o masă de biliard. Din turnurile de pază, locul semăna, probabil, cu o galerie de tir.

— Ăştia nu glumesc, observă Graham calm.

— Deci, asta păzesc spuse Ryan.

În interiorul gardului erau treisprezece clădiri. Pe o suprafaţă cam cât două terenuri de fotbal – nivelată şi ea – se aflau zece gropi, în două grupuri. Un grup de şase era dispus hexagonal, fiecare groapă având un diametru de aproximativ nouă metri. Al doilea grup, de patru, era aranjat în romb şi gropile erau ceva mai mici, probabil de opt metri în diametru. În fiecare groapă se găsea un stâlp de beton cu un diametru de aproximativ şase metri, înfipt în roca-mamă şi fiecare groapă avea o adâncime de cel puţin doisprezece metri – nu se putea aprecia exact după imaginea de pe ecran. În vârful fiecărui stâlp se afla o boltă metalică. Păreau făcute din segmente în formă de semilună.

— Le demontează. Mă-ntreb ce-o fi în ele, se întrebă retoric Graham.

La Langley erau două sute de oameni care ştiau de Duşanbe şi toţi voiau să ştie ce era sub acele bolţi metalice.

— Le-au instalat doar de câteva luni.

— Domnule amiral, spuse Jack, am nevoie de acces într-un nou compartiment.

— Care anume?

— *Tea Clipper.*

— Nu ceri cam mult? bombăni Graham. Nu am undă verde pentru aşa ceva.

Ryan se lăsă pe speteaza scaunului.

— Domnule amiral, dacă ei fac la Duşanbe acelaşi lucru pe care-l facem noi cu *Tea Clipper*; trebuie să aflăm, fir-ar să fie! Cum naiba să ştim ce căutăm dacă nu ni se spune cum arată unul din locurile astea?

— Eu o spun de mult, chicoti directorul-adjunct. N-o să le fie pe plac celor de la SDIO. Judecătorul va trebui să se ducă la preşedinte pentru asta.

— Păi, să se ducă! Dacă activitatea de acolo este legată de propunerile de dezarmare pe care tocmai le-au făcut?

— Crezi că e vreo legătură?

— Cine poate şti? întrebă Jack. E o coincidenţă care mă

nelinişteşte.

— Bine, o să vorbesc cu directorul.

După două ore, Ryan se duse acasă cu maşina, un Jaguar XJS pe care îl scosese din parcarea George Washington. Era una dintre multele amintiri plăcute din deplasarea efectuată în Anglia. Îi plăcea atât de mult sunetul catifelat al motorului de doisprezece cilindri, încât aproape că îl scosese la pensie pe bătrânul şi venerabilul lui Rabbit. Ca de obicei, Ryan încercă să uite de treburile de la Washington. Trecu maşina prin cele cinci viteze şi se concentră asupra volanului.

— Dă-i drumul, James, spuse directorul Agenţiei Centrale de Investigaţii.

— Ryan crede că noua activitate de la Bach şi Mozart ar putea fi legată de situaţia înarmării. S-ar putea să aibă dreptate. Vrea să pătrundă în *Tea Clipper*. I-am spus că va trebui să vă duceţi la preşedinte.

Amiralul Greer zâmbi.

— Bine, o să-i trimit o notă scrisă. În orice caz, generalul Parks va fi fericit. Au programat un test total pentru sfârşitul săptămânii. Ce părere ai?

— Cred că are dreptate. Duşanbe şi *Tea Clipper* fac parte, în esenţă, din acelaşi proiect. Sunt multe asemănări evidente; prea multe ca să fie doar o pură coincidenţă. Ar trebui să ne îmbunătăţim evaluarea.

— E-n regulă.

Moore se întoarse ca să se uite pe fereastră. *Lumea se va schimba din nou. Poate va dura zece sau chiar mai mulţi ani, dar se va schimba. Peste zece ani nu va mai fi problema mea,* îşi spuse Moore. *Dar e al naibii de sigur că va fi problema lui Ryan.*

— O să-i transmit să zboare mâine până acolo. Şi poate că vom avea noroc cu Duşanbe. Foley i-a transmis CARDINALULUI că ne interesează foarte mult locul acela.

— CARDINALUL? Bravo.

— Dar, dacă se întâmplă ceva…

Greer dădu din cap.

— Doamne, sper că va fi prudent, spuse directorul-adjunct.

Lucrurile s-au schimbat la Ministerul Apărării, după moartea lui Dmitri Fedorovici, scrise colonelul Mihail Semionovici Filitov cu mâna stângă în jurnalul personal. Avea obiceiul să se scoale

devreme şi în clipa aceea şedea la un birou din lemn de stejar, vechi de o sută de ani, pe care soţia lui i-l cumpărase cu puţin timp înainte de a muri – cât trecuse de atunci? Treizeci de ani, îşi spuse Misa. În februarie se vor împlini exact treizeci de ani. Închise ochii o clipă. *Treizeci de ani*

Nu trecea o zi în care să nu şi-o amintească pe Elena lui. Fotografia ei era pe birou; era o fotografie sepia, decolorată de trecerea timpului, iar rama ei de argint era pătată. Niciodată nu-şi găsea timp s-o lustruiască şi n-avea chef să-şi ia o femeie în casă. Fotografia înfăţişa o femeie tânără, cu picioare subţiri şi cu braţele ridicate deasupra capului înclinat într-o parte. Pe faţa rotundă, slavă, înflorea un zâmbet larg care transmitea perfect bucuria pe care o simţea când dansa în ansamblul de balet Kirov.

Misa zâmbi şi el, amintindu-şi prima impresie a unui tânăr ofiţer din trupele de blindate, căruia i se oferiseră bilete la spectacol drept răsplată pentru tancurile cel mai bine întreţinute din divizie: *Cum pot face aşa ceva?* Să stea cocoţate pe vârfurile degetelor de la picioare, ca pe nişte picioroange cu baza cât vârful acului? Îşi amintise că umblase pe picioroange în copilărie, *dar cum puteau fi atât de graţioase pe ele*? Apoi fata îi zâmbise chipeşului şi tânărului ofiţer din primul rând. Preţ de o fracţiune de secundă. Privirile li se încrucişaseră atât cât ai clipi din ochi, îşi aminti el. Zâmbetul ei se schimbase aproape imperceptibil. Nu mai era adresat publicului, ci în acea clipă nesfârşită i se adresase doar lui. Un glonţ în inimă n-ar fi avut un efect mai devastator. Misa nu-şi mai amintea restul spectacolului – nici până în ziua aceea nu-şi aduse aminte ce spectacol fusese în program. Îşi aminti cum se foise tot restul spectacolului, în timp ce mintea lui lucra febril, întrebându-se ce va face în continuare. Locotenentul Filitov era deja considerat un tânăr cu perspective, un ofiţer de blindate strălucit, pentru care epurarea brutală de către Stalin a corpului de ofiţeri reprezentase un prilej de avansare rapidă. Scria articole despre tactica blindatelor, conducea instrucţii novatoare pe teren, se pronunţa cu vehemenţă împotriva falselor „lecţii” date de Spania, cu siguranţa unui bărbat născut pentru acea profesiune.

Dar ce mă fac acum? Armata Roşie nu-l învăţase cum să se apropie de o artistă. Nu era ca tărăncile care se săturaseră să muncească la colhoz şi care s-ar fi oferit oricui – şi mai ales unui tânăr ofiţer care ar fi putut să le scape de calvar. Misa încă îşi amintea ruşinea tinereţii lui – deşi pe atunci nu i se păruse un

lucru ruşinos – când profitase de tresele de ofiţer ca să se culce cu orice fată care-i cădea sub ochi.

Dar nici nu ştiu cum o cheamă, îşi spusese. *Cum să procedez?* Şi cum să procedeze altfel decât tratând toată chestiunea ca pe un exerciţiu militar? De îndată ce se terminase spectacolul, îşi croise drum spre toaletă, unde se spălase pe mâini şi pe faţă. Jegul care rămăsese sub unghii îl răzuise cu un briceag. Îşi umezise părul tuns scurt ca să stea ca lumea şi îşi cercetase uniforma cu asprimea unui ochi de general. Măturând praful şi mătreaţa, se îndepărtase puţin de oglindă, ca să se asigure că cizmele străluceau ca orice cizme de militar. Nu observase atunci că ceilalţi bărbaţi de la toaletă îl priveau cu rânjete abia înăbuşite, ghicind ce scop avea acel ritual şi urându-i noroc în sinea lor, deşi cu o oarecare invidie. Mulţumit de înfăţişarea lui, Misa ieşise din clădirea teatrului şi-l întrebase pe portar care era intrarea artiştilor. Îi dăduse o rublă şi, primind informaţia solicitată, ocolise clădirea şi ajunsese la intrarea spre scenă, unde dăduse peste un alt portar, de data aceasta un moş cu barbă, care avea prinse pe manta decoraţii pentru meritele sale în revoluţie. Misa se aşteptase să fie. Tratat cu o politeţe deosebită, ca de la un militar la altul, dar aflase că el le considera pe toate balerinele ca pe propriile lui fiice – în orice caz, nu ca pe nişte fetişcane bune de aruncat la picioarele militarilor! Misa se gândise să-i ofere bani, dar avusese bunul simţ să nu facă acest gest care ar fi implicat că omul era un proxenet. Dimpotrivă, vorbise calm şi pe un ton rezonabil şi sincer, mărturisindu-i că se îndrăgostise lulea de o anumită balerină, al cărei nume nu-l ştia şi pe care voia doar s-o cunoască.

— De ce? întrebase bătrânul portar pe un ton rece.

— Păi, bunicule, fata mi-a zâmbit, răspunsese Misa cu glasul speriat şi plin de respect al unui ţânc.

— Deci, eşti îndrăgostit... Răspunsul era aspru, dar, după o clipă, faţa portarului devenise melancolică. Dar nu ştii care este?

— Era în... nu era în primele rânduri, vreau să spun. Cum se cheamă? O să-mi amintesc chipul ei până în ziua când voi muri.

Portarul îl măsurase din cap până în picioare, observând că uniforma cădea bine pe el şi că îşi ţinea spatele drept. Nu era un porc de ofiţer NKVD care se clătina pe picioare, arogant şi duhnind a vodcă. Era un militar chipeş şi tânăr pe deasupra.

— Tovarăşe locotenent, ai noroc. Şi ştii de ce? Ai noroc, fiindcă

am fost şi eu tânăr şi, deşi acum sunt bătrân, mai ţin minte cum era atunci. Stai acolo şi să nu scoţi un sunet.

Aşteptase treizeci de minute. Artiştii ieşeau câte doi sau câte trei. Misa îi văzuse pe bărbaţii din trupa de balet şi îi privise cu dispreţ, aşa cum l-ar fi privit orice militar pe un bărbat dintr-o trupă de balet. Bărbăţia lui se simţise jignită de faptul că se ţineau de mână cu nişte fete aşa de frumoase, dar trecuse peste asta. Când se deschisese uşa, vederea i se întunecase din cauza strălfulgerării bruşte a luminii albe-gălbui pe fondul beznei din aleea neluminată şi fusese cât pe-aci să n-o recunoască, într-atât de diferit arăta fără machiaj.

Îi văzuse chipul şi încercase să decidă dacă era cel pe care-l căuta, apropiindu-se de el cu mai multă prudenţă decât sub focul armelor germane.

— Eraţi pe scaunul numărul doisprezece, rostise ea înainte ca el să-şi adune curajul ca să spună ceva.

Ce glas avea!

— Da, tovarăşă artistă, bălmăjise el în chip de răspuns.

— V-a plăcut spectacolul, tovarăşe locotenent?

Un zâmbet sfios, dar oarecum îmbietor.

— A fost minunat!

— Nu avem prea des ocazia să vedem ofiţeri chipeşi în primul rând, remarcase ea.

— Am primit biletul ca răsplată pentru realizări deosebite în unitatea mea. Sunt tanchist, spusese el mândru. *A spus că sunt chipeş!*

— Şi are vreun nume tovarăşul locotenent tanchist?

— Sunt locotenent Mihail Semionovici Filitov.

— Eu sunt Elena Ivanovna Makarova.

— E frig în seara asta. Sunteţi îmbrăcată prea subţire, tovarăşă artistă. E vreun restaurant prin apropiere?

— Restaurant? Fata izbucni în râs. Cât de des veniţi la Moscova?

— Divizia mea este încartiruită la treizeci de kilometri de aici, dar eu vin des în capitală, recunoscuse el.

— Tovarăşe locotenent, nici măcar la Moscova nu sunt prea multe restaurante. Puteţi veni la mine?

— Da, sigur, răspunsese el fâstâcindu-se, în timp ce uşa pentru scenă se deschisese din nou.

— Marta, îi spusese Elena fetei care ieşise, vom avea escortă militară până acasă.

— Vin şi Tania şi Resa, spusese Marta.

Misa simţise chiar o uşurare că se întâmplase aşa. Drumul până la blocul ei durase treizeci de minute – metroul moscovit încă nu era gata şi era de preferat să mergi pe jos decât să aştepţi tramvaiul la ora aceea atât de târzie.

Era mult mai frumoasă fără machiaj, îşi aminti Misa. Aerul rece de iarnă îi aducea în obraji culoarea care îi lipsea. Umbletul ei avea toată graţia rezultată în urma a zece ani de exerciţii intense. Aluneca pe stradă ca o nălucă, în timp ce el tropăia pe lângă ea în cizmele lui grele. Se simţea ca un tanc rulând pe şenile lângă un cal pur sânge şi se ferea să se apropie prea mult, ca nu cumva s-o calce, încă nu descoperise puterea ascunsă atât de bine sub graţia ei.

Noaptea aceea păruse mai presus de oricare altă noapte, deşi – oare cât durase? – timp de douăzeci de ani fuseseră multe asemenea nopţi, apoi nici una în ultimii treizeci de ani. *Dumnezeule*, îşi zise el, *am fi împlinit cincizeci de ani de căsătorie anul acesta, pe... 14 iulie.* Dumnezeule! Fără să-şi dea seama, îşi şterse ochii cu o batistă.

Treizeci de ani însă era cifra care-i zăbovea în minte. Gândul acesta îi clocotea în piept şi degetele i se albiseră în jurul stiloului. Încă îl mai surprindea că dragostea şi ura erau sentimente atât de strâns împletite. Misa se întoarse la jurnalul lui...

După o oră se ridică de la birou şi se duse spre şifonierul din dormitor. Îşi scoase uniforma de colonel de blindate. Din punct de vedere tehnic, era pe lista militarilor în rezervă încă dinainte de a se naşte cei de pe lista actualului colonel. Dar activitatea din Ministerul Apărării avea regulile sale speciale şi Misa făcea parte din personalul ministerului. Acesta era unul din motive. Celelalte trei erau prezente pe tunica lui: trei stele de aur, de care atârnau tot atâtea panglici de culoare bordo. Filitov era singurul militar din istoria Armatei Sovietice care primise decoraţia de Erou al Uniunii Sovietice de trei ori pe câmpul de bătălie, pentru fapte personale de vitejie în faţa inamicului. Mai deţineau şi alţii asemenea medalii, dar acestea erau adeseori, după cum ştia prea bine colonelul, motivate politic. Se simţea jignit din punct de vedere estetic de acest lucru. Nu era o medalie care să se acorde pentru munca în birouri şi în orice caz nu era o podoabă de pus la rever, pe care să şi-o ofere în dar membrii de partid între ei. Distincţia de Erou al Uniunii Sovietice

ar trebui să fie rezervată doar unor bărbaţi ca el, care-şi puseseră viaţa în pericol, care-şi vărsaseră sângele – şi, atât de des, care muriseră – pentru *Rodina*. Îşi reamintea acest lucru ori de câte ori îşi punea uniforma. Sub maiou erau cicatricile pentru care primise ultima stea de aur: o rafală de cartuşe de calibrul 88 ale nemţilor pătrunsese prin blindajul tancului lui, producând explozia rezervelor de combustibil, iar el trăsese o ultimă rafală cu mitraliera lui de 76 de mm., reuşind să lichideze cuibul de mitraliere al nemţilor, în timp ce hainele îi luaseră foc. În urma accidentului, nu-şi mai putuse folosi braţul drept decât în proporţie de cincizeci la sută, dar, în ciuda acestui fapt, condusese ceea ce mai rămăsese din regimentul lui încă aproape două zile în contraofensiva de la Kursk. Dacă s-ar fi retras cu restul echipei sale – sau dacă ar fi fost imediat evacuat din zonă, după cum îi recomandase medicul regimentului – poate că s-ar fi vindecat total, dar nu, el ştia că n-ar fi putut să nu riposteze, n-ar fi putut să-şi părăsească oamenii în ajunul bătăliei. Prin urmare, trăsese şi fusese cât pe-aci să ardă de viu. Dar pentru asta ar fi putut primi gradul de general, poate chiar de mareşal, îşi zise el. Ar fi avut vreo importanţă? Filitov era un om prea practic şi prea cu picioarele pe pământ pentru a zăbovi mult timp asupra unui asemenea gând. Dacă ar mai fi luptat şi în alte campanii, poate că ar fi fost ucis. Aşa stând lucrurile, avusese mai mult răgaz să stea cu Elena. Ea venea aproape în fiecare zi la spitalul din Moscova; la început se îngrozise de cât de întinse erau arsurile lui, dar apoi ajunsese să fie la fel de mândră de ele ca Misa. Nimeni nu putea pune la îndoială faptul că bărbatul ei îşi făcuse datoria faţă de *Rodina.*

Acum însă, el îşi făcea datoria faţă de Elena lui.

Filitov ieşi din apartament şi se îndreptă spre lift, cu o servietă de piele balansându-i-se în mâna dreaptă. Cam de atât era în stare partea dreaptă a corpului lui. *Babuşka* de la lift îl salută ca de obicei. Erau de aceeaşi vârstă, ea fiind văduva unui sergent din regimentul lui Misa, care primise de asemenea steaua de aur, prinsă la piept chiar de el.

— Ce mai face ultima nepoţică? întrebă colonelul.

— E un îngeraş, răspunse ea.

Filitov zâmbi, pe de o parte în semn de încuviinţare – exista oare un copilaş urât? — iar pe de altă parte deoarece cuvintele ca „îngeraş” supravieţuiseră după şaptezeci de ani de „socialism ştiinţific”.

Maşina îl aştepta. Şoferul era un recrut abia ieşit de pe băncile şcolii de sergenţi şi ale celei de şoferi. Îi dădu colonelului salutul militar, grav, ţinând uşa deschisă cu cealaltă mână.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel.

— Aşa şi e, sergent Jdanov, răspunse Filitov.

Cei mai mulţi dintre ofiţeri s-ar fi mulţumit să mormăie ceva, dar Filitov era un militar combatant, ale cărui succese pe câmpul de luptă se datoraseră grijii faţă de nevoile oamenilor lui. O lecţie pe care puţini ofiţeri o înţelegeau, îşi reaminti colonelul. Păcat.

În maşină era o căldură plăcută, iar radiatorul funcţiona de cincisprezece minute. Filitov era tot mai sensibil la frig, semn sigur de bătrâneţe. Tocmai fusese internat din nou pentru pneumonie – era a treia oară în ultimii cinci ani. În curând, va fi ultima, era convins. Filitov alungă acest gând. Păcălise moartea de prea multe ori ca să se mai teamă de ea. Viaţa apărea şi dispărea într-un ritm constant. Dura doar o secundă de fiecare dată. Şi când va sosi ultima secundă, se întrebă el, va observa oare? Îi va păsa?

Şoferul opri maşina în faţa Ministerului Apărării, înainte ca Filitov să găsească răspunsul la întrebare.

Ryan era convins că era de prea mult timp în slujba guvernului. Ajunsese nu chiar să-i placă să zboare cu avionul, dar cel puţin să aprecieze avantajele pe care le oferea. Era la numai patru ore distanţă de Washington cu un Learjet C-21 al forţelor aeriene SUA, al cărui pilot, o femeie, arăta ca o proaspătă absolventă de liceu.

Ai îmbătrânit, Jack, îşi spuse el. De la aerodrom până în vârful muntelui zburase cu un elicopter, o performanţă deloc uşoară la acea altitudine. Ryan nu mai fusese niciodată în New Mexico. Pe munţii aceia înalţi nu creşteau copaci, aerul era prea rarefiat ca să poată respira normal, dar cerul era atât de senin, încât pentru o clipă îşi închipui că era un astronaut care privea stelele neclintite în acea noapte rece, fără nori.

— Doriţi cafea, domnule? întrebă un sergent.

Îi întinse lui Ryan un pahar de termos şi din lichidul fierbinte se răspândiră în noapte aburi, vag luminaţi de luna nouă argintie.

— Mulţumesc.

Ryan sorbi din cafea şi se uită în jur. Se vedeau câteva lumini. Era posibil să existe case în construcţie dincolo de următorul sir de creste muntoase; vedea strălucirea ca de halou a oraşului

Santa Fe, dar nu putea ghici la ce distanţă se afla. Ştia că stânca pe care era situat se găsea la unsprezece mii de picioare înălţime deasupra nivelului mării (cel mai apropiat nivel al mării era la sute de kilometri distanţă) şi că noaptea nu poate fi estimată distanţa. Totul era superb, cu excepţia frigului. Degetele îi înţepeniră în jurul paharului de plastic. Din păcate, nu-şi luase mănuşile cu el.

— Şaptesprezece minute, anunţă cineva. Toate sistemele sunt nominale. Marcatoarele sunt pe automat. PS în opt minute.

— PS? întrebă Ryan.

Îşi dădu seama că vocea lui suna cam ciudat. Era atât de frig, încât îi înţepeniseră obrajii.

— Primirea semnalului, explică maiorul.

— Locuiţi pe aici?

— La şaizeci de kilometri în direcţia asta, spuse el, arătând vag cu mâna. După standardele locale, asta înseamnă la doi paşi.

Accentul de Brooklyn al ofiţerului justifica întrucâtva comentariul făcut de el.

Este cel cu doctoratul la Universitatea de Stat din New York, de la Stony Brook, îşi aminti Ryan. La numai douăzeci şi nouă de ani, maiorul nu arăta deloc a militar, cu atât mai puţin a ofiţer superior. În Elveţia fusese poreclit „spiriduşul”, având puţin peste un metru şaizeci şi opt înălţime, o faţă colţuroasă şi acneică şi fiind slab ca un cadavru. În clipa aceea, ochii lui înfundaţi în orbite erau aţintiţi asupra porţiunii de orizont unde urma să-şi facă apariţia naveta spaţială *Discovery.* Ryan îşi aminti documentele pe care le citise pe drum şi ştia că acel maior probabil că nu putea să-i spună ce culoare avea zugrăveala de pe pereţii din propria lui cameră de zi. El locuia, de fapt, în Laboratorul Naţional din Los Alamos, cunoscut sub numele de Hill. Fusese primul în clasă la West Point şi îşi luase doctoratul în fizică nucleară după numai doi ani. Teza lui de doctorat era în dosarele ultrasecrete. Jack o citise şi nu înţelesese de ce se obosiseră să o tină secretă – desi avea şi el doctoratul, documentul de două sute de pagini era de neînţeles, de parcă ar fi fost scris în limba kurdă. Alan Gregory era deja un nume menţionat alături de Stephen Hawking de la Cambridge sau Freeman Dyason de la Princeton. Numai că numele lui era cunoscut de puţini oameni. Jack se întrebă dacă se gândise cineva să tină secret şi acest lucru.

— Totul e gata, domnule maior Gregory? întrebă un general-locotenent al aviaţiei militare.

Jack remarcă tonul lui respectuos. Gregory nu era un maior oarecare.

— Eşti căsătorit? întrebă Ryan, dat fiind că în dosar nu scria.

— Sunt logodit, domnule. Soţia mea este doctor în lasere, la Hill. Ne vom căsători pe trei iunie.

Vocea puştiului devenise fragilă ca sticla.

— Felicitări. Păstraţi secretul în familie, nu? chicoti Jack.

— Da, domnule.

Maiorul Gregory avea încă privirea aţintită spre zona de sud-est a orizontului.

— PS! anunţă cineva în spatele lor. Avem semnal.

— Ochelarii de protecţie! se auzi ordinul prin difuzoarele metalice. Toată lumea să-şi ocrotească ochii!

Jack suflă în palme înainte de a-şi scoate din buzunar ochelarii de protecţie. I se spusese să-i ţină acolo ca să rămână calzi. Şi totuşi, îi simţi reci când şi-i puse pe faţă. Dar, de îndată ce îşi acoperi ochii cu ei, Ryan deveni efectiv orb. Stelele şi luna dispăruseră.

— Urmărire! Avem baraj. *Discovery* a stabilit legătura cu pământul. Toate sistemele sunt nominale.

— Primirea ţintei! anunţă o altă voce. Începeţi lanţul de interogări… prima ţintă blocată… circuitele de autoaprindere sunt libere.

Nici un sunet nu indica în vreun fel ce se întâmplase. Ryan nu vedea nimic – *sau oare văd ceva?* se întrebă el. Parcă îi trecuse prin faţa ochilor ceva, ca o părere… ce? *Sau mi-am imaginat doar?* Lângă el, simţi respiraţia lentă a maiorului.

— Exerciţiul s-a încheiat, rosti crainicul.

Jack îşi scoase ochelarii de protecţie.

Asta era tot? Ce văzuse? Ce făcuseră? Era chiar atât de în urmă, încât nici după ce fusese informat nu înţelegea ce se întâmpla în faţa ochilor lui?

— Lumina de laser nu poate fi văzută, explică maiorul Gregory. La înălţimea la care ne aflăm, nu prea există nici praf şi nici umiditate în aer care s-o reflecte.

— Atunci de ce ne-am pus ochelarii?

Tânărul ofiţer zâmbi, în timp ce şi-i scoase.

— De pildă, dacă se întâmplă să zboare o pasăre în clipa aceea, impactul ar putea fi… destul de spectaculos. V-ar putea

afecta vederea.

La trei sute de kilometri deasupra capetelor lor, *Discovery* îşi continuă traiectoria spre orizont. Naveta urma să rămână pe orbită încă trei zile, efectuându-şi „misiunea ştiinţifică de rutină”; în principal studii oceanografice de data aceasta, o misiune ţinută în secret de marina militară. Ziarele făcuseră speculaţii asupra acestei misiuni, săptămâni la rând. Comentatorii afirmau că era vorba de urmărirea submarinelor nucleare de pe orbită. Metoda cea mai bună de a păstra un secret era de a folosi un alt „secret” pentru a-l masca. Ori de câte ori întreba cineva de misiune, un ofiţer de marină însărcinat cu relaţiile cu publicul rostea eternul „fără comentarii”.

— A dat rezultate? întrebă Jack.

Îşi ridică privirea, dar nu putu desluşi dâra luminoasă care indica nava spaţială care costase miliarde de dolari.

— Vom vedea.

Maiorul se întoarse şi se îndreptă spre camionul vopsit în culori de camuflaj, aflat la câţiva metri depărtare. Generalul cu trei stele îl urmă, iar după el veni Ryan.

În camion, unde temperatura se apropia, probabil, de zero grade, un ofiţer subaltern derula o casetă video.

— Unde au fost ţintele? întrebă Jack.

— La aproximativ şaptezeci de kilometri spre sud, patruzeci şi cinci spre vest, răspunse generalul.

Maiorul Gregory stătea cocoţat în faţa ecranului TV.

— Asta înseamnă pe lângă Insulele Falkland, nu? De ce acolo?

— Mai aproape de sudul Georgiei, de fapt, răspunse generalul. Este un loc frumos, liniştit, izolat şi distanţa e tocmai bună.

Iar sovieticii nu aveau mijloace de culegere a informaţiilor secrete pe o rază de patru mii cinci sute de kilometri, din câte ştia Ryan.

Testul *Tea Clipper* fusese prevăzut exact pentru momentul când toţi sateliţii spioni sovietici erau sub orizontul vizibil. În sfârşit, distanţa de tragere era aceeaşi cu distanţa până la terenurile de rachete balistice distribuite de-a lungul principalei căi ferate est-vest.

— Gata! anunţă ofiţerul subaltern.

Imaginea video nu era nemaipomenită, fiind luată de la nivelul mării şi anume de pe puntea navei *Observation Island,* o navă de trageri care se întorcea de la testele cu rachete Trident din Oceanul Indian. Lângă primul ecran TV mai era unul. Pe acesta

se vedea imaginea radarului de urmărire a rachetelor, *Cobra Judy.* Ambele ecrane arătau patru obiecte, distanţate pe o linie uşor neregulată. Un cronometru din colţul din dreapta jos al ecranului afişa nişte cifre care se schimbau ca la probele de schi alpin, având trei unităţi în dreapta virgulei zecimale.

— Lovit!

Unul din puncte dispăru într-un nor de lumină verde.

— Ratat!

Un alt punct rămase.

— Ratat!

Jack se încruntă. Se aşteptase pe jumătate să vadă fasciculele de lumină brăzdând cerul, dar asta se întâmpla numai în filme. Nu era suficient praf în spaţiu ca să se traseze traiectoria energiei.

— Lovit!

Un al doilea punct dispăru.

— Lovit!

Nu mai rămăsese decât unul.

— Ratat!

— Ratat!

Ultimul nu voia să moară, îşi zise Ryan.

— Lovit! Durata totală: 1,80 secunde.

— Cincizeci la sută, spuse încet maiorul Gregory. Şi s-a corectat.

Tânărul ofiţer dădu încet din cap. Reuşi să-şi înăbuşe zâmbetul, trădat doar de cutele de la ochi.

— Funcţionează.

— Cât de mari au fost ţintele? întrebă Ryan.

— Trei metri. Baloane sferice, desigur.

Gregory îşi pierdea repede stăpânirea de sine. Arăta ca un ţânc pe care Crăciunul îl luase prin surprindere.

— Acelaşi diametru ca un SS-18.

— Cam aşa ceva.

De data asta răspunsese generalul.

— Unde e cealaltă oglindă?

— La zece mii de kilometri spre nord, de obicei deasupra Insulei Ascension. Oficial, este satelitul meteorologic care n-a reuşit niciodată să se menţină pe orbita proprie.

Generalul zâmbi.

— Nu ştiam că îl puteţi trimite atât de departe.

Maiorul Gregory chicoti de-a binelea.

— Nici noi nu ştiam.

— Deci, aţi trimis fasciculul de acolo la oglinda navetei, de pe *Discovery* spre cealaltă de deasupra ecuatorului şi de acolo, la ţinte?

— Exact, spuse generalul.

— Înseamnă că sistemul de ochire se află pe celălalt satelit?

— Da, răspunse generalul fără tragere de inimă.

Jack făcu nişte calcule în minte.

— Bun… deci asta înseamnă că sunteţi în stare să distingeţi o ţintă de trei metri la… zece mii de kilometri. Nu ştiam că putem face asta. Cum reuşim?

— Nu-i nevoie să ştii, răspunse sec generalul.

— Aţi lovit patru ţinte şi aţi ratat patru – opt focuri în total, în două secunde şi maiorul a spus că sistemul de ochire s-a corectat la rateuri. Bun… deci, dacă ar fi fost nişte SS-18 lansate din sudul Georgiei, tirul i-ar fi ucis?

— Probabil că nu, recunoscu Gregory. Ansamblul laser degajă doar cinci megajouli energie. Ştiţi ce este un joule?

— Am răsfoit manualul de fizică de la colegiu înainte de a pleca. Un joule este un newton-metru pe secundă sau 0,7 *foot-pounds* de energie plus variaţiile, nu-i aşa? Prin urmare, un megajoule înseamnă un milion… şapte sute de mii de *foot-pounds.* Mai pe înţelesul meu…

— Un megajoule este aproximativ echivalent cu o încărcătură de dinamită. Am descărcat adineauri cinci batoane. Energia efectivă transferată este cât un kilogram de explozibil, dar efectele fizice nu prea sunt comparabile.

— Vreţi să spuneţi că fasciculul laser nu pătrunde în ţintă şi nu o arde – ci e mai degrabă un efect de şoc.

Ryan îşi extindea până la limită cunoştinţele tehnice.

— Noi îi spunem „ucidere prin impact”, răspunse generalul. Dar, într-adevăr, cam asta este. Întreaga energie se degajă în câteva milionimi de secundă, mult mai rapid decât orice glonţ.

— Înseamnă că tot ce-am auzit despre lustruirea corpului rachetei, despre rotirea ei, ca să nu fie afectată de ardere…

Maiorul Gregory chicoti din nou.

— Da, îmi place chestia asta. E ca şi cum o balerină ar face piruete în faţa unei mitraliere. Cam acelaşi efect. Se întâmplă însă lucrul următor: energia trebuie să se ducă undeva şi acest loc nu poate fi decât corpul rachetei. Acesta este plin cu lichide stocate – aproape toate aparatele lor au combustibil lichid, nu?

Efectul hidrostatic este suficient pentru a sparge rezervoarele aflate sub presiune – şi bum! S-a terminat cu racheta.

Maiorul zâmbi, de parcă ar fi povestit festa pe care i-o jucase unui profesor de liceu.

— Bun, acum vreau să ştiu cum funcţionează.

— Domnule doctor Ryan, uite ce e… începu generalul.

Jack îl întrerupse.

— Domnule general, am undă verde pentru *Tea Clipper.* Ştiţi prea bine asta, aşa că haideţi să nu ne mai jucăm de-a hoţii şi vardiştii.

Maiorul obţinu încuviinţarea de la general, care dădu din cap.

— Domnule, avem cinci lasere de câte un megajoule…

— Unde?

— În clipa asta staţi deasupra unuia dintre ele. Celelalte patru sunt îngropate în jurul acestui vârf de munte. Ritmul energiei este per pulsaţie, desigur. Fiecare emite un lanţ de pulsaţii de un milion de jouli în câteva microsecunde – câteva milionimi de secundă.

— Şi se reîncarcă în…

— 0,46 secunde. Putem trage douăzeci de focuri pe secundă, cu alte cuvinte.

— Dar n-aţi tras atât de repede.

— N-a fost nevoie, domnule, răspunse Gregory. Factorul limitativ la ora actuală este aparatura electronică de ochire. La asta se lucrează acum. Scopul acestui test a fost să evalueze o parte a aparaturii electronice. Nu ştim cum funcţionează aceste lasere. Le avem aici de trei ani. Fasciculele laser converg într-o oglindă de aproximativ cincizeci de metri din direcţia asta şi sunt adunate într-un singur fascicul.

— Este neapărat nevoie – adică, toate fasciculele trebuie să fie exact armonizate, nu?

— În limbaj tehnic, asta se numeşte o reţea laser fazată. Toate fasciculele trebuie să fie perfect fazate, răspunse Gregory.

— Şi cum naiba faceţi asta? Ryan tăcu câteva clipe. Lăsaţi, nu-mi mai spuneţi. Probabil că oricum n-aş înţelege nimic. Bun… deci fasciculul loveşte oglinda de jos…

— Oglinda este o piesă specială, alcătuită din mii de segmente, fiecare segment fiind controlat de un cip piezoelectric. Asta se numeşte „optică adaptivă”. Trimitem un fascicul de interogare spre oglindă – asta s-a aflat pe navetă – şi obţinem o citire asupra distorsiunii atmosferice. Modul în care

atmosfera îndoaie fasciculul este analizat de computer. Apoi oglinda corectează distorsiunea şi noi lansăm tirul real. Oglinda de pe navetă este şi ea dotată cu elemente de optică adaptivă. Ea adună şi focalizează fasciculul şi îl trimite spre oglinda satelitului *Ffyin' Cloud.* Oglinda respectivă refocalizează fasciculul pe ţinte. Pac!

— Atât de simplu?

Ryan clătină din cap. Era atât de simplu, încât în decursul celor nouăsprezece ani anteriori se investiseră patruzeci de miliarde de dolari în cercetări de bază, în douăzeci de domenii separate, numai pentru efectuarea acestui test.

— A trebuit să mai punem la punct câteva detalii, admise Gregory.

Stabilirea acestor mici detalii urma să mai dureze încă cinci sau mai mulţi ani; nu ştia şi nici nu-l interesa câte alte miliarde se vor mai investi. Ceea ce conta pentru el era faptul că acum se întrezărea atingerea scopului propus. *Tea Clipper* nu mai era un proiect utopic după acest test de sistem.

— Iar tu eşti cel care a spart gheaţa în sistemul de ochire. Ai găsit o metodă prin care fasciculul îşi poate obţine singur informaţiile asupra ţintei.

— Cam aşa ceva, răspunse generalul în locul puştiului. Domnule doctor Ryan, această parte a sistemului este ultrasecretă, aşa că nu mai putem discuta despre ea fără o autorizaţie scrisă.

— Domnule general, scopul venirii mele aici este de a evalua acest program în comparaţie cu eforturile sovietice similare. Dacă vreţi ca oamenii mei să vă spună ce pun la cale ruşii, trebuie să ştiu ce naiba căutăm!

Nu era nevoie de un răspuns. Jack ridică din umeri şi îşi vârî mâna în buzunarul hainei. Îi întinse generalului un plic. Maiorul Gregory se uită la el nedumerit.

— Tot nu-ţi place, observă Ryan după ce ofiţerul împături scrisoarea şi o puse de o parte.

— Nu, domnule, nu-mi place.

Ryan vorbi pe un ton mai rece decât noaptea din New Mexico.

— Domnule general, când am fost în infanteria marină, nu mi s-a spus niciodată că trebuie să-mi placă ordinele, mi s-a spus doar că trebuie să le execut.

Pe general îl derutară vorbele acestea, dar Jack adăugă:

— Eu sunt, de fapt, de partea dumneavoastră, domnule.

— Poţi continua, domnule maior Gregory, spuse după o clipă generalul Parks.

— Eu îi spun acestui algoritm „Dansul evantaiului”, începu Gregory.

Generalul schiţă un zâmbet fără să vrea. Era imposibil ca Gregory să ştie ceva despre Sally Rand.

— Asta-i tot? spuse Ryan din nou, după ce puştiul termină conştient că toţi specialiştii în computere implicaţi în proiectul Tea *Clipper* îşi puseseră, probabil, aceeaşi întrebare: Cum de nu mi-a venit mie ideea asta?

Nu era de mirare că toţi îl considerau pe Gregory un geniu. Făcuse o descoperire crucială în tehnologia laserului la Stony Brook, apoi încă una în designul de software.

— Dar e foarte simplu, adăugă Ryan.

— Da, domnule, dar a durat doi ani să fie pus în funcţiune şi a fost nevoie de un computer Cray-2 să-l facă să meargă suficient de repede pentru a fi util. Încă mai e multă muncă, dar, după ce vom analiza ce a fost greşit în seara asta, probabil că peste încă patru sau cinci luni va fi pus la punct.

— Şi pasul următor?

— Construirea unui laser de cinci megajouli. O altă echipă lucrează la el şi e aproape gata. Apoi vom aduna douăzeci şi vom putea lansa o pulsaţie de o sută de megajouli, de douăzeci de ori pe secundă şi astfel vom fi în stare să lovim orice ţintă. Energia de impact va fi de ordinul a treizeci de kilograme de explozibil, să zicem.

— Şi va doborî orice rachetă posibilă…

— Da, domnule, zâmbi maiorul Gregory.

— Asta înseamnă că acest *Tea Clipper* funcţionează.

— Am validat arhitectura sistemului, îl corectă generalul pe Ryan. Am parcurs un drum lung din momentul când am început să examinăm sistemul. Acum cinci ani erau unsprezece obstacole. Au mai rămas trei obstacole şi acelea tehnice. Peste cinci ani nu va mai fi nici unul. Apoi vom putea să începem să-l construim.

— Dar implicaţiile strategice… spuse Ryan, apoi se opri. Dumnezeule!

— Vor schimba lumea, încuviinţă generalul.

— Ştiţi că la Duşanbe se joacă şi ei cu acelaşi lucru?

— Da, domnule, răspunse maiorul Gregory. Şi s-ar putea să ştie ceva ce noi nu ştim.

Ryan încuviinţă din cap. Gregory era atât de deştept, încât ştia că putea exista cineva şi mai deştept. Era un tinerel pe cinste.

— Domnilor, am o servietă în elicopter. Puteţi trimite pe cineva să mi-o aducă? Am acolo câteva fotografii luate din satelit care vi se vor părea interesante.

— Când au fost luate? întrebă generalul după cinci minute, în timp ce se uita la fotografii.

— În urmă cu două zile, răspunse Jack.

Maiorul Gregory aruncă o privire pe ele un minut-două.

— Avem aici două instalaţii uşor diferite. Asta se numeşte „reţea răzleaţă”. Reţeaua hexagonală – cea cu şase stâlpi – este un transmiţător. Clădirea de aici, din mijloc, este probabil destinată adăpostirii a şase lasere. Stâlpii aceştia sunt suporturi stabile din punct de vedere optic, pentru oglinzi, iar acestea la rândul lor sunt comandate prin computer să concentreze fasciculul asupra unei ţinte.

— Ce înseamnă stabile din punct de vedere optic?

— Oglinzile trebuie să fie comandate cu cea mai mare precizie, domnule, îi spuse Gregory lui Ryan. Izolându-le de terenul din jur, se elimină vibraţia produsă, de pildă, de un om care ar trece pe acolo sau de o maşină care se apropie. Dacă oglinzile se clatină cu un multiplu nesemnificativ al frecvenţei luminii de laser, strici tot efectul pe care încerci să-l obţii. Aici noi folosim suporteri de şoc pentru a întări factorul de izolare. Este o tehnică folosită iniţial la submarine. Aţi înţeles? Iar cealaltă reţea, în formă de diamant, este... a, desigur! Ăsta e receptorul.

— Ce?

Mintea lui Jack se lovi din nou de un zid de piatră.

— Să zicem că vreţi să faceţi o fotografie bună, excepţională. În acest caz, veţi folosi un laser ca lumină de stroboscop.

— Dar de ce avem nevoie de patru oglinzi?

— Este mai uşor şi mai ieftin de făcut patru oglinzi mici în loc de una mare, explică Gregory. Hm... Mă întreb dacă nu cumva încearcă să realizeze o imagine holografică. Dacă pot într-adevăr să-şi fazeze fasciculele de iluminare... teoretic este posibil. Sunt vreo două chestii riscante, dar ruşilor le place să folosească forţa brută... Fir-ar să fie! E a naibii de interesantă ideea asta! Trebuie să mă mai gândesc la ea.

— Vrei să spui că au construit acest loc numai ca să ia imagini ale satelitului nostru?

— Nu, domnule. Îl pot folosi şi pentru asta, nici o problemă.

Este un camuflaj perfect. Şi un sistem care poate vizualiza un satelit la o altitudine geosincronă ar putea distruge unul aflat pe o orbită apropiată de pământ. Dacă veţi considera aceste patru oglinzi ca pe un fel de telescop, atunci amintiţi-vă că un telescop poate fi un obiectiv pentru o cameră sau pentru o parte din cătarea unei arme. Ar putea constitui, de asemenea, un sistem de ochire al naibii de eficient. Câtă energie intră în acest laborator?

Ryan puse jos o fotografie.

— Energia pe care o dă acest baraj este de circa cinci sute de megawaţi. Dar…

— Văd că instalează noi cabluri de înaltă tensiune, observă Gregory. De ce oare?

— Hidrocentrala are două etaje – se vede din acest unghi. Se pare că se activează jumătatea superioară. Deci, producţia maximă de energie electrică va atinge nivelul de o mie o sută de megawaţi.

— Câtă ajunge în acest loc?

— Noi îi spunem „Bach” Poate o sută de megawaţi. Restul se duce la „Mozart”, oraşul înălţat pe masivul următor. Altfel spus, îşi dublează energia disponibilă.

— Mai mult decât atât, domnule, remarcă Gregory. Dacă nu au de gând să dubleze dimensiunile oraşului, am putea presupune că sporul de energie va fi folosit pentru lasere, nu-i aşa?

Jack simţi că se sufocă. *De ce naiba nu te-ai gândit la asta?* se mustră el în gând.

— Vreau să spun, continuă Gregory, că… asta înseamnă un surplus de energie de cinci sute de megawaţi. Iisuse, dacă tocmai au făcut o mare descoperire? E greu de aflat ce se întâmplă acolo?

— Priveşte fotografiile şi spune-mi dacă ţi se pare că locul ăsta poate fi infiltrat uşor, îi sugeră Ryan.

— Hm… Gregory îşi ridică privirea. Ar fi bine să aflăm cam câtă energie reuşesc să emită instrumentele lor. De când există locul ăsta, domnule?

— De vreo patru ani şi tot nu l-au terminat. Mozart e nou. Până nu de mult, muncitorii stăteau în această cazarmă. Am observat asta când se construia blocul de locuinţe, în acelaşi timp cu gardul care înconjoară locul. Când ruşii au de gând să-şi răsfeţe muncitorii, ştiţi bine că un asemenea proiect are prioritate maximă. Are un gard şi turnuri de pază şi ştim că este un

complex militar.

— Cum aţi descoperit? întrebă Gregory.

— Din întâmplare. Agenţia îşi revizuia datele meteorologice despre Uniunea Sovietică şi unul dintre tehnicieni s-a hotărât să analizeze pe computer care ar fi cele mai bune zone de acolo pentru observaţiile astronomice. Asta e una din zone. În ultimele luni a fost neobişnuit de înnorat acolo, dar în medie cerul este la fel de senin ca aici. La fel este şi la Sari Şagan, la Semipalatinsk şi la o nouă staţie, Storojevaia.

Ryan le mai arătă câteva fotografii. Gregory se uită la ele.

— Sunt cu siguranţă foarte ocupaţi.

— Bună dimineaţa, Misa, spuse Dmitri Timofeevici Iazov, mareşal al Uniunii Sovietice.

— Bună să fie, tovarăşe ministru al apărării, răspunse colonelul Filitov.

Un sergent îl ajută pe ministru să-şi scoată mantaua, în timp ce un altul intră cu o tavă cu un serviciu de ceai. Amândoi se retraseră când Misa îşi deschise servieta.

— Ia spune, Misa, ce am de făcut astăzi?

Iazov turnă ceai în două căni. Erau în clădirea Consiliului de Miniştri şi afară era încă întuneric. Perimetrul interior al zidurilor Kremlinului era luminat de reflectoare puternice, alb-albăstrui şi în fasciculele de lumină apăreau şi dispăreau santinelele.

— O să aveţi o zi plină, Dmitri Timofeevici, răspunse Misa.

Iazov nu putea fi comparat cu Dmitri Ustinov, dar Filitov era nevoit să recunoască în sinea lui că lucra toată ziua, ca orice ofiţer activ. Ca şi Filitov, mareşalul Iazov era de formaţie ofiţer se artilerie. Deşi nu se întâlniseră în timpul războiului, se cunoşteau după reputaţie. Misa avea mai degrabă renumele de ofiţer combatant – puriştii susţineau că, în adâncul sufletului, era un cavalerist de modă veche, deşi Filitov detesta caii – în timp ce Dimitri Iazov îşi câştigase de timpuriu reputaţia de strălucit ofiţer, organizator de stat-major şi, desigur, de om al partidului. Mai presus de orice, Iazov era un om de bază al partidului, altminteri n-ar fi obţinut gradul de mareşal.

— Astăzi vine delegaţia de la staţia experimentală din RSR Tadjică.

— A, da! „Steaua Strălucitoare”. Raportul trebuie predat astăzi, nu?

— Sunt academicieni, rosti dispreţuitor Misa. Ăştia nu

recunosc o armă adevărată nici dacă le-o bagi în fund.

— A trecut vremea suliţelor şi a săbiilor, Mihail Semionovici, spuse Iazov cu un zâmbet satisfăcut.

Deşi nu avea inteligenţa sclipitoare a lui Ustinov, Iazov nu era, totuşi, un tâmpit, ca predecesorul lui, Serghei Sokolov. Lipsa lui de pricepere în inginerie era compensată de o intuiţie fină a avantajelor noilor tipuri de arme şi de o extraordinară capacitate de a cunoaşte bine oamenii din armata sovietică.

— Intenţiile astea par extrem de promiţătoare.

— Desigur. Aş dori numai ca proiectul să se afle sub conducerea unui soldat adevărat şi nu a acestor profesori universitari cu capul în nori.

— Dar generalul Pokrîşkin…

— A fost pilot de luptă. Eu am spus *soldat,* tovarăşe ministru. Piloţii susţin orice proiect care implică un număr mare de butoane şi cadrane de control. Pe lângă asta, în ultimul timp, Pokrîşkin şi-a petrecut timpul mai mult pe la universităţi decât în avion. Nici măcar nu-l mai lasă să piloteze. Pokrîşkin nu mai e militar de zece ani. Acum e furnizorul vrăjitorilor. *Acolo îşi clădeşte micul lui imperiu, dar asta e o chestiune pe care o vom discuta altă dată,* completă el în gând.

— Doreşti o altă misiune, Misa? întrebă Iazov.

— Oricare, în afară de cea de acum! Filitov râse, apoi redeveni serios. Ceea ce vreau să spun, Dmitri Timofeevici, este că nu progresăm cum ar trebui cu proiectul „Steaua Strălucitoare”, pentru că – nu ştiu cum să mă exprim – pentru că ne izbim de faptul că nu avem un militar adevărat acolo. Un om care să înţeleagă subtilităţile luptei, care să ştie ce-i aia o armă.

Ministrul apărării încuviinţă din cap, cufundat în gânduri.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Este adevărat că ei consideră armele nişte simple „instrumente”. Pe mine însă mă preocupă complexitatea proiectului.

— Câte piese mobile are acest nou ansamblu?

— N-am idee – cred că vreo câteva mii.

— Un instrument nu devine o armă decât în momentul când poate fi mânuit cu toată siguranţa de un soldat de rând – sau, mă rog, de un ofiţer superior. A făcut vreo persoană neimplicată în acest proiect o evaluare a siguranţei lui?

— Nu-mi amintesc.

Filitov îşi luă cana de pe masă.

— Vedeţi, Dmitri Timofeevici? Nu credeţi că Biroul Politic ar fi

interesat de această problemă? Desigur, deocamdată au fost dispuşi să finanţeze proiectul experimental, dar – Filitov sorbi din ceai – acum vin aici să solicite finanţarea perfecţionării staţiei pentru a deveni operaţională, iar noi nu avem o evaluare independentă a proiectului.

— Şi cum propui să obţinem această evaluare?

— Este limpede că eu nu pot s-o fac. Sunt prea bătrân şi nu am cunoştinţe necesare, dar avem în minister câţiva noi colonei străluciţi, mai ales la secţia de transmisiuni. Nu sunt ofiţeri combatanţi, strict vorbind, dar sunt militari şi au competenţa necesară pentru a cerceta aceste minunăţii electronice. Este doar o propunere.

Filitov nu impunea nimic. Sădise doar o idee. Iazov era mult mai uşor de manipulat decât fusese vreodată Ustinov.

— Dar ce probleme mai sunt la uzina de tancuri din Celiabinsk? întrebă apoi Iazov.

Ortiz îl urmărea pe Săgetător urcând la o distanţă de şapte sute de metri de el. Erau doi bărbaţi şi două cămile. Probabil că n-ar fi fost luaţi drept partizani, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost vreo douăzeci. Deşi nu conta – Ortiz ştia asta – sovieticii erau acum în stadiul în care atacau aproape orice mişca. *Vaya con Dios.*

— Mi-ar prinde bine o bere, spuse căpitanul.

Ortiz se întoarse.

— Domnule căpitan, am reuşit să mă apropii de oamenii ăştia, fiindcă am adoptat modul lor de viaţă. Le respect legile şi tradiţiile. Asta înseamnă fără băutură, fără carne de porc şi mai înseamnă fără să mă ating de femeile lor.

— Pe dracu'! protestă ofiţerul. Sălbaticii ăştia ignoranţi…

Ortiz îl întrerupse.

— Domnule căpitan, dacă te mai aud spunând vreodată asta sau chiar gândind-o cu glas tare, nu mai ai ce căuta aici! Oamenii ăştia muncesc pentru noi. Ne aduc tot ceea ce nu putem obţine de nicăieri. Deci, repet, îi vei trata cu respectul pe care-l merită. E clar?

— Da, să trăiţi. *Dumnezeule, tipul a devenit şi el un cioroi.*

3

Vulpoiul roşu a ostenit.

— E impresionant, dacă poţi înţelege ce fac.

Jack căscă. Luase acelaşi avion al Aviaţiei Militare de la Andrew înapoi la Los Alamos şi era din nou în urmă cu somnul. I se întâmplase de atâtea ori şi tot nu voia să facă faţă acestei stări.

— Puştiul ăla, Gregory, e foc de deştept. În două secunde a identificat instalaţia de la Bach, aproape cuvânt cu cuvânt, conform evaluării NPIG.

Deosebirea era că interpreţii de fotografii de la Centrul Naţional Fotografic de Spionaj munciseră patru luni şi întocmiseră trei rapoarte scrise ca să-şi facă o idee precisă.

— Crezi că face parte din echipa de evaluare?

— Asta e ca şi cum cineva ar întreba dacă aveţi nevoie de chirurgi în sala de operaţie. A, apropo, vrea să infiltrăm pe cineva la Bach.

Ryan îşi dădu ochii peste cap.

Amiralul Greer fu cât pe-aci să scape ceaşca din mână.

— Puştiul ăsta o fi văzut prea multe filme cu ninja.

— E plăcut să ştii că există cineva care crede în noi. Jack chicoti, apoi deveni serios. În orice caz, Gregory vrea să ştie dacă au făcut vreo descoperire în degajarea energiei laserului – scuzaţi-mă, cred că noua denumire este „degajare totală”. Bănuieşte că cea mai mare parte din noua energie obţinută în hidrocentrală va merge la Bach.

Greer îşi micşoră ochii.

— Nu-mi place ideea. Crezi că are dreptate?

— Au o mulţime de experţi în laser. Amintiţi-vă că Nikolai Bosov a căpătat Premiul Nobel şi de atunci face cercetări în domeniul armelor cu laser, împreună cu Evgheni Velikov, cunoscutul luptător pentru pace, iar şeful Institutului Cercetării în Domeniul Lasere este fiul lui Dmitri Ustinov, pentru numele lui Dumnezeu! Complexul Bach este aproape sigur o reţea răzleaţă de lasere. Trebuie, totuşi, să aflăm ce fel de lasere pot fi:

dinamice sau chimice. El crede că va fi modelul cu degajare de electroni, dar e doar o bănuială. Mi-a dat cifrele pentru a se stabili avantajul de a amplasa ansamblul de lasere pe acest vârf de munte, unde este aproape la jumătatea atmosferei, iar noi ştim de câtă energie este nevoie pentru a realiza unele din obiectivele lor. A spus că va încerca să refacă puţin calculele pentru a afla energia totală a sistemului. Cifrele vor fi mai degrabă tradiţionale. Combinând ceea ce a spus Gregory cu stabilirea zonei de locuit la Mozart, putem presupune că acest complex a fost creat pentru a se iniţia teste neoficiale şi evaluări în viitorul apropiat; deci va fi, probabil, operaţional peste doi, trei ani. Dacă-i aşa, Ivan va avea, probabil, în curând un laser care va scoate din funcţiune unul din sateliţii noştri cât ai zice peşte. Va fi o moarte uşoară, spuse maiorul – va ecrana receptorii camerei şi celulele fotovoltaice. Dar următorul pas…

— Exact. Suntem angajaţi într-o cursă.

— Ce şanse există ca Ritter şi cei doi de la secţia Operaţiuni să poată afla ce este în interiorul clădirilor din complexul Bach?

— Cred că putem discuta această posibilitate, spuse Greer neîncrezător şi schimbă subiectul. Pari cam terminat.

Ryan înţelese mesajul: nu era nevoie să ştie ce avea de gând secţia Operaţiuni. Acum putea vorbi ca o persoană obişnuită.

— M-au cam obosit călătoriile asta de colo-colo. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule, aş dori să fiu liber restul zilei.

— Corect. Ne vedem mâine. Dar mai întâi… Jack, m-au sunat de la Comisia de Asigurări şi acţiuni în legătură cu tine.

— A, da, spuse Jack plecându-şi capul. Uitasem. M-au sunat şi pe mine înainte de a pleca la Moscova.

— Şi ce doresc?

— Una dintre companiile la care am acţiuni îi cercetează pe ofiţerii care fac schimb de acţiuni în cadrul companiei. Eu am cumpărat câteva tocmai când au cumpărat şi ei, iar Comisia vrea să ştie de ce m-am hotărât să cumpăr tocmai atunci.

— Şi…? întrebă Greer.

CIA fusese implicată în destule scandaluri şi n-avea chef să aibă unul chiar în biroul lui.

— M-a informat cineva că ar putea fi o companie interesantă şi, când am verificat-o, am descoperit că îşi răscumpăra acţiunile. Deci, ceea ce m-a convins să cumpăr a fost faptul că şi ei cumpărau. E legal, şefule. Am acasă toate documentele. Fac toate operaţiunile pe computer – de fapt, nici nu le mai fac de

când lucrez aici – şi am copii la toate actele. N-am încălcat nici o regulă, domnule, pot dovedi.

— Să încercăm să rezolvăm treaba asta în câteva zile, propuse Greer.

— Da, domnule.

După cinci minute, Jack era în maşina lui. Drumul spre casă, la Peregrie Cliff, se dovedi mai uşor ca de obicei, fiind parcurs în numai cincizeci de minute în loc de şaptezeci şi cinci, cum se întâmpla în general. Cathy era la serviciu, ca de obicei, iar copiii plecaseră şi ei – Sally la St. Mary şi Jack la grădiniţă. Ryan se duse în bucătărie şi îşi turnă un pahar cu lapte. După ce-l bău, se duse sus, îşi lepădă pantofii şi se prăvăli pe pat, fără să se ostenească să-şi scoată măcar pantalonii.

Colonelul din unitatea de transmisiuni Ghenadi Iosifovici Bondarenko şedea în faţa lui Misa, ţanţoş, cu spatele drept, cum îi şedea bine unui ofiţer superior atât de tânăr. Nu se arăta deloc intimidat de colonelul Filitov, care era destul de bătrân ca să-i fie tată şi al cărui trecut era o mică legendă în Ministerul Apărării. Aşa arăta, deci, bătrânul cal de luptă care participase la aproape toate bătăliile cu blindate în primii doi ani ai Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Văzu duritatea din jurul ochilor lui, pe care vârsta şi oboseala nu le puteau şterge niciodată, observă braţul deformat al colonelului şi îşi aminti cum se întâmplase. Se spunea că bătrânul Misa se mai ducea şi acum pe la fabricile de tancuri împreună cu câţiva oameni din vechiul lui regiment, ca să constate personal dacă verificarea calităţii se făcea conform standardelor şi să se asigure că ochii lui albaştri, duri, mai puteau ochi ţinta în locul tunarului. Bondarenko nutrea o teamă plină de respect faţă de acest militar de excepţie şi era extrem de mândru că purtau amândoi aceeaşi uniformă.

— Cu ce vă pot ajuta, tovarăşe colonel? îl întrebă el pe Misa.

— În dosarul dumitale scrie că te pricepi bine la jucăriile astea electronice, Ghenadi Iosifovici, spuse Filitov, arătând cu mâna spre dosarul de pe biroul lui.

— Asta e meseria mea, tovarăşe colonel.

Bondarenko era mai mult decât „priceput” şi amândoi ştiau asta. Contribuise la perfecţionarea telemetrilor cu laser pentru câmpurile de bătălie şi lucrase recent la un proiect pentru folosirea laserelor în locul aparatelor radio pentru comunicaţiile din prima linie.

— Ceea ce vom discuta este considerat ultrasecret.

Tânărul colonel încuviinţă grav din cap şi Filitov continuă.

— În ultimii ani, ministerul a finanţat un proiect de tehnologie prin laser foarte special numit Steaua Strălucitoare – însăşi denumirea este secretă, desigur. Misiunea sa de bază este să realizeze fotografii de înaltă calitate ale sateliţilor occidentali, deşi, atunci când va fi terminat, proiectul va include anihilarea lor – în momentul când o asemenea acţiune va deveni necesară din punct de vedere politic. Proiectul este condus de academicieni şi de un fost pilot de luptă de la Voiska PVO – acest gen de instalaţii intră, din păcate, sub autoritatea forţelor aeriene de apărare. Personal, aş fi preferat să fie condus de un militar adevărat, dar…

Misa se opri şi arătă spre tavan. Bondarenko zâmbi solidar. Asta era politica, conchiseră amândoi în gând.

— Nu-i de mirare că nu realizăm niciodată nimic. Ministrul vrea să zbori până acolo şi să evaluezi potenţialul de arme al complexului, îndeosebi din punctul de vedere al siguranţei lor. Dacă vrem într-adevăr ca acest complex să capete un statut operaţional, ar fi bine să ştim dacă drăcovenia asta o să funcţioneze când o să avem nevoie.

Tânărul ofiţer dădu din cap cufundat în gânduri, în timp ce mintea îi lucra. Era o misiune deosebită – chiar mai mult decât atât. Îi va raporta direct ministrului, prin asistentul lui cel mai apreciat. Dacă se va afirma, va obţine girul ministrului, ceea ce îi va garanta tresele de general, un apartament mai mare pentru familia lui şi o educaţie solidă pentru copii, atâtea lucruri pentru care muncea de mulţi ani.

— Tovarăşe colonel, presupun că ei ştiu de venirea mea, nu?

Misa râse batjocoritor.

— Aşa se procedează acum în Armata Roşie? îi anunţăm când se face inspecţie? Nu, Ghenadi Iosifovici, dacă vrem să verificăm siguranţa lor, îi luăm prin surprindere. Am aici o scrisoare pentru tine de la mareşalul Iazov personal. Îţi este suficientă pentru a trece de paznicii din trupele de securitate – de securitatea complexului se ocupă colegii noştri de la KGB. Datorită ei, vei avea liber acces în tot complexul. Dacă întâmpini vreo dificultate, sună-mă imediat. Pot fi găsit oricând la acest număr. Chiar dacă sunt la *bania,* şoferul vine să mă ia.

— Cât de amănunţită trebuie să fie evaluarea, tovarăşe colonel?

— Suficient de detaliată pentru ca un bătrân tanchist ca mine să poată înţelege ce-i eu vrăjitoriile lor, spuse Misa fără urmă de umor. Crezi că ai să înţelegi tot?

— Dacă nu o să-nţeleg, o să vă informez, tovarăşe colonel.

Era un răspuns foarte bun, observă Misa. Bondarenko va ajunge departe.

— Excelent... Ghenadi Iosifovici. Prefer un ofiţer care-mi spune ce nu ştie decât unul care încearcă să mă dea gata eu o grămadă de rahaturi.

Bondarenko înţelese clar aluzia. Se spunea că în biroul acela covorul se înroşise de sângele ofiţerilor care încercaseră să treacă peste capul acestui om.

— Când poţi pleca?

— Este un complex vast?

— Da. Adăposteşte sute de academicieni şi ingineri şi probabil vreo şase sute de oameni ca personal auxiliar. Poţi sta o săptămână ca să-ţi faci evaluarea. În acest caz, viteza este mai puţin importantă decât meticulozitatea.

— Atunci va trebui să-mi pun în bagaje o altă uniformă. Pot pleca peste două ore.

— Excelent. Dă-i drumul, spuse Misa, deschizând un nou dosar.

Ca mai întotdeauna, Misa termină lucrul cu câteva minute după ministrul lui. Îşi încuie documentele personale în nişte fişete sigure, iar restul le încredinţă curierului. Acesta le ducea cu un cărucior la Fişetul Central, aflat la câţiva metri mai încolo, după ce străbăteai culoarul principal care pornea din faţa biroului său. Acelaşi curier îi înmână o notă care-l anunţa că tânărul colonel Bondarenko luase avionul 1730 Aeroflot spre Duşanbe şi că îi fusese asigurat transportul la sol de la aeroportul civil până la Steaua Strălucitoare. Filitov îşi notă în minte să-l felicite pe Bondarenko pentru isteţimea lui. Ca membru al Inspectoratului General al ministerului, ar fi putut solicita transport special, zburând direct la aerodromul militar al oraşului, dar forţele de securitate de la Steaua Strălucitoare aveau, fără îndoială, câţiva oameni acolo, care ar fi raportat sosirea avionului. Totuşi, în felul acesta, un colonel din Moscova putea fi luat drept ceea ce erau de obicei coloneii din Moscova – nişte simpli curieri. Filitov se simţi jignit. Un om care muncise din greu ca să obţină gradul de comandant de regiment – ceea ce era, de fapt, cel mai bun post

din orice armată – nu se cuvenea să fie un sclav al statului-major, care-i aduce băuturi generalului. Dar era convins că aşa se întâmpla în toate sediile militare. Cel puţin, Bondarenko va avea prilejul să-şi încerce mâna cu negustorii de vise din Tadjikistan.

Filitov se ridică şi întinse mâna să-şi ia haina. O clipă mai târziu, ieşi din birou cu servieta balansându-i-se în mâna dreaptă. Secretarul său sună imediat la poartă, anunţând maşina să fie gata. Aceasta aştepta, când Misa ieşi pe uşa principală.

Patruzeci de minute mai târziu, Filitov era îmbrăcat în haine de casă. Televizorul era deschis, transmiţând ceva suficient de stupid pentru a fi fost importat din Occident. Lângă farfuria pe care se afla cina lui se găsea o sticlă destupată de o jumătate de litru de vodcă. Misa mânca nişte cârnaţi, pâine neagră şi murături, adică exact ceea ce mâncase în război cu oamenii lui, cu două generaţii în urmă. Descoperise că stomacul lui se împăca mai bine cu alimentele grosolane decât cu delicatesele, fapt care derutase complet personalul spitalului la ultima lui internare pentru pneumonie. După fiecare înghiţitură, sorbea puţin din vodcă, privind pe fereastra ale cărei jaluzele tocmai fuseseră potrivite în acest scop. Luminile Moscovei străluceau puternic laolaltă cu nenumăratele dreptunghiuri gălbui de la ferestrele blocurilor.

Filitov avea capacitatea de a-şi aminti orice miros la comandă. Mirosul de verdeaţă al străvechiului pământ rusesc, mireasma ierbii verzi a pajiştilor, combinată cu duhoarea de motorină şi, mai presus de toate, mirosul pătrunzător al încărcăturii tunurilor de pe tancuri, care rămânea în interiorul salopetei chiar şi după ce încercai să-l elimini prin spălare. Pentru un tanchist, acesta era mirosul luptei, la fel ca şi mirosul mai urât al vehiculelor arse şi ăl echipajelor cuprinse de flăcări. Fără să se uite, ridică un cârnat şi tăie o bucată, ducând-o la gură înfiptă într-un cuţit. Privea pe fereastră, ca şi cum s-ar fi uitat la un ecran de televizor. Văzu orizontul vast şi îndepărtat în apusul soarelui şi coloanele de fum înălţându-se de-a lungul suprafeţei de verde şi albastru, portocaliu şi maro. Şi, ca întotdeauna în nopţile de dinainte de a comite o trădare, nălucile îl bântuiră din nou.

Le-am arătat de ce suntem în stare, nu-i aşa, tovarăşe căpitan? întrebă o voce ostenită.

Totuşi trebuia să ne retragem, caporal, îşi auzi propria voce răspunzând. *Dar aşa e, le-am arătat ticăloşilor ce nu se pot juca*

cu T-34-urile noastre. Ai furat o pâine bună.

Am furat? Dar, tovarăşe căpitan, nu ne e uşor să-i apărăm, pe ţărani, nu-i aşa?

Dar cere băutură, nu? întrebă apoi căpitanul.

Aşa e, tovarăşe.

Caporalul chicoti. I se înmână de undeva din spate o sticlă. Nu era vodcă produsă de stat, ci Samogan, o băutură rusească de contrabandă pe care Misa însuşi o cunoştea foarte bine. Orice rus adevărat susţinea că-i place, deşi nici unul nu se atingea de ea dacă avea vodcă autentică la îndemână. Şi totuşi, în momentul acela, dorea acea băutură, acolo, pe pământ rusesc, cu rămăşiţele trupei sale de tanchişti între un colhoz şi elementele fruntaşe ale panzerelor lui Guderian.

Vor veni din nou mâine dimineaţă, îşi zise sumbru conducătorul atacului.

Şi o să mai doborâm câteva tancuri cenuşii, spuse servantul.

Apoi, îşi zise Misa, fără a o spune cu glas tare, *ne vom retrage încă zece kilometri. Numai zece kilometri – dacă avem iarăşi noroc şi cartierul general al regimentului reuşeşte să stăpânească situaţia mai bine decât a făcut-o după-amiază. În ambele cazuri, colhozul va fi în spatele liniilor germane la apusul soarelui. Mai pierdem o bucată de teren.*

Nu era un gând asupra căruia să zăboveşti. Misa îşi şterse mâinile cu grijă, apţi îşi desfăcu nasturii de la buzunarul tunicii. Era timpul să-şi hrănească sufletul.

Gingaşă fată, observă caporalul, în timp ce privea peste umărul căpitanului fotografia pentru a suta oară şi, ca întotdeauna, cu invidie. *Gingaşă ca un pahar de cristal. Şi ce fiu minunat aveţi! Norocul dumneavoastră, tovarăşe căpitan, că seamănă cu mama lui. E atât de mititică soţia dumneavoastră, cum de a putut naşte un băiat atât de mare fără să păţească nimic?*

Dumnezeu ştie, răspunse el fără să-şi dea seama. Ciudat că, după numai câteva zile de război, chiar şi cel mai aprig ateu invoca numele lui Dumnezeu. Până şi câţiva comisari o făceau, spre marele haz al soldaţilor.

O să mă întorc acasă la tine, promise el fotografiei. O să mă întorc. O să străpung armata germană şi o să trec prin focul iadului, ca să mă întorc acasă la tine, Elena.

Tocmai atunci sosi poşta, un eveniment destul de rar pe front. Pentru căpitanul Filitov era o singură scrisoare, dar calitatea

hârtiei şi scrisul delicat îi arătau importanţa. Desfăcu plicul cu lama strălucitoare a baionetei şi extrase scrisoarea cu grijă, deşi era nerăbdător, ca să nu păteze cuvintele iubitei lui cu unsoarea tancului de luptă. După câteva secunde sări în picioare şi urlă către stelele de pe cerul întunecat.

Voi fi din nou tată la primăvară! Se întâmplase, probabil, în ultima noapte de permisie, cu trei săptămâni înainte de a începe această nebunie.

*Nu mă mir*ă, observă în glumă caporalul, *după cât i-am regulat azi pe nemţi. Ce bărbat conduce unitatea asta! Căpitanul nostru ar trebui să fie armăsar de prăsilă.*

Eşti nekulturnîi, *caporal Romanov. Sunt bărbat însurat.*

Atunci, ce-ar fi să-i iau locul tovarăşului căpitan? întrebă el, plin de speranţe, apoi dădu sticla mai departe. *Să aveţi încă un flăcău zdravăn, tovarăşe căpitan şi să vă fie sănătoasă nevasta!* Tânărul avea în ochi lacrimi de bucurie, dar şi de tristeţe, ştiind că numai printr-un mare noroc va putea fi şi el tată vreodată. Dar nu, n-ar fi spus niciodată asta. Romanov era un bun soldat şi un bun tovarăş, capabil să conducă un tanc propriu.

Iar Romanov chiar îl obţinuse, îşi aminti Misa, privind orizontul Moscovei. La Viasma, îl plasase sfidător între tancul defect T-34 al căpitanului lui şi un tanc german Mark-IV care-i ataca, salvând viaţa căpitanului, în timp ce el însuşi şi-o pierdea în flăcările roşii-portocalii. Alexei Iliei Romanov, caporal un Armata Roşie, obţinuse în ziua aceea Ordinul Steagul Roşu. Misa se întrebă dacă era o compensaţie suficientă în faţa mamei, pentru fiul ei pistruiat, cu ochi albaştri.

Sticla era goală pe trei sferturi şi, ca în atâtea rânduri, Misa începu să plângă, singur la masa lui.

Atâţia morţi...

Idioţii ăia de la înaltul Comandament! Romanov ucis la Viasma. Ivanenko mort lângă Moscova. Locotenentul Abaşin la Harkov. Mirka, tânărul ofiţer zvelt şi sensibil, care avea îndrăzneala şi curajul unui leu, ucis în timp ce conducea cel de-al cincilea contraatac, dar croindu-i drum lui Mişa pentru a salva ce mai rămăsese din regimentul de la Doneţk, înainte de a se abate urgia.

Şi Elena lui, ultima victimă... Toţi ucişi, nu de un duşman din exterior, ci de brutalitatea necontrolată, nepăsătoare, a propriei lor patrii...

Misa trase o ultimă duşcă din sticlă. Nu, nu era de vină patria.

Nu era de vină *Rodina*, niciodată nu e de vină *Rodina.* Bestiile umane care...

Se ridică şi se îndreptă împleticindu-se spre dormitor, lăsând lumina aprinsă în camera de zi. Ceasul de pe noptieră arăta zece şi un sfert şi, într-un cotlon îndepărtat al creierului lui, Mişa se strecură senzaţia de uşurare că reuşise să doarmă nouă ore pentru a-şi reveni după agresările la care îşi supusese corpul, odinioară subţire şi vânos, care îndurase cumplita încordare a operaţiunilor de luptă prelungite. Dar tensiunea în care trăia acum făcea ca lupta să pară o vacanţă şi în subconştient se bucura că în curând se va termina şi va avea parte de odihnă.

Cam după o jumătate de oră, o maşină apăru pe stradă. O femeie conducea, avându-l în dreapta pe fiul ei, pe care-l aducea acasă de la un meci de hochei; îşi ridică privirea şi observă că la câteva ferestre lumina era aprinsă şi jaluzelele erau întredeschise.

Aerul era rarefiat. Bondarenko se trezi la 5, ca de obicei, îşi puse treningul şi luă liftul pentru a coborî din apartamentul lui pentru oaspeţi de la etajul zece. Rămase o clipă surprins – lifturile funcţionau. Deci, tehnicienii circulau prin complex zi şi noapte. *E-n regulă,* îşi zise colonelul.

Ieşi din clădire cu un prosop în jurul gâtului şi se uită la ceas. Se încruntă când îşi începu alergarea. La Moscova, avea în fiecare dimineaţă un traseu fix, o alee pe care o măsurase, în jurul blocurilor din oraş. Aici nu putea aprecia bine distanţa, nu putea şti exact dacă va parcurge integral cei cinci kilometri. Mă aşteptam la asta, îşi spuse el, ridicând din umeri. Priveliştea era uluitoare. În curând va răsări soarele, mai devreme decât la Moscova, din cauza altitudinii mai joase. Culmile zimţate ale munţilor erau tivite cu roşu, ca nişte dinţi de balaur. Bondarenko zâmbi în sinea lui. Fiul lui cel mai mic desena mereu balauri.

Zborul până acolo se încheiase spectaculos. O lună plină luminase întinderea de deşert de sub avion – apoi suprafaţa acoperită de nisip se oprise în faţa unui zid înălţat parcă de zei. După trei grade longitudine, pământul se transformase dintr-o zonă depresionară de trei sute de metri altitudine în piscuri muntoase de cinci mii de metri. Din locul lui de observare, vedea licărind oraşul Duşanbe, la aproximativ şaptezeci de kilometri nord-vest. Două râuri, Kafirnigan şi Surhandaria, flancau oraşul de o jumătate de milion de locuitori şi, ca un om care cutreierase

jumătate din lume, colonelul Bondarenko se întreba de ce fusese ridicat aici şi ce istorie străveche determinase înălţarea lui între cele două râuri izvorâte din munţi. Părea un loc neprimitor, dar poate că aici poposiseră lungile caravane de cămile din Asia Centrală, poate că fusese o răspântie sau... Se opri din visare. Bondarenko ştia că încerca, de fapt, să-şi amâne exerciţiile de dimineaţă. Îşi legă masca-chirurgicală peste gură şi nas, ca protecţie împotriva aerului îngheţat. Îşi începu genuflexiunile ca să se dezmorţească, îşi întinse picioarele rezemându-le de clădire, după care porni în pas alergător, degajat.

Observă imediat că respira mai greu ca de obicei prin masca de tifon de pe faţă. Din cauza altitudinii, desigur. Asta însemna că va alerga mai puţin. Depăşise deja cvartalul şi privi spre dreapta, trecând prin faţa atelierelor mecanice şi a magazinelor de optică.

— Stai! îl somă un glas.

Bondarenko bombăni în sinea lui. Nu-i plăcea să fie întrerupt din exerciţii. Mai ales, după cum văzu, de o persoană având pe umeri tresele verzi ale KGB-ului. Nişte spioni-huligani care se dădeau militari.

— Ce este, sergent?

— Vă rog, actele, tovarăşe. Nu vă cunosc.

Din fericire, soţia lui Bondarenko cususe mai multe buzunare în costumul Nike de jogging, pe care reuşise să-l cumpere de la bursa neagră din Moscova şi i-l dăruise la ultima lui zi de naştere. Alergă pe loc, în timp ce îi întinse sergentului actul de identitate.

— Când aţi sosit, tovarăşe colonel? întrebă sergentul. Şi ce faceţi atât de devreme?

— Unde-i superiorul tău? îi replică Bondarenko.

— La postul de pază principal, la patru sute de metri în direcţia aceea, arătă sergentul.

— Atunci vino cu mine, sergent, să vorbim cu el. Un colonel al armatei sovietice nu dă explicaţii unui sergent. Hai, ai nevoie şi tu de puţină mişcare! îl provocă el şi porni.

Sergentul nu avea mai mult de douăzeci şi ceva de ani; era îmbrăcat cu o manta grea şi căra cu el o puşcă şi o cartuşieră. După două sute de metri, Ghenadi îl auzi gâfâind.

— Aici este, tovarăşe colonel, rosti el cu respiraţia întretăiată, un minut mai târziu.

— Fumează mai puţin, sergent, îl sfătui Bondarenko.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă un locotenent KGB din

spatele biroului personal.

— Sergentul dumitale m-a somat. Sunt colonelul G.I. Bondarenko şi îmi fac exerciţiile de dimineaţă.

— Într-un costum occidental?

— De ce dracu' te interesează ce costum port când îmi fac exerciţiile? Idiotule, îţi închipui că spionii fac jogging?

— Tovarăşe colonel, sunt ofiţerul de pază care asigură securitatea. Nu vă cunosc şi superiorii mei nu mi-au anunţat prezenţa dumneavoastră.

Ghenadi băgă mâna în alt buzunar şi îi întinse permisul de vizitator special, împreună cu actele personale de identitate.

— Sunt reprezentantul special al Ministerului Apărării. Scopul vizitei mele nu te priveşte. Mă aflu aici din ordinul personal al mareşalului Uniunii Sovietice, D. T. Iazov. Dacă mai ai vreo întrebare, îl poţi suna personal la acest număr.

Locotenentul din KGB citi cu atenţie actele de identitate, ca să se asigure că în ele scria exact ceea ce i se comunicase.

— Vă rog să mă scuzaţi, tovarăşe colonel, dar avem ordin să respectăm cu stricteţe măsurile de securitate. Şi, în orice caz, este ciudat să vezi un bărbat alergând în zori într-un costum occidental.

— Înţeleg că este în general ciudat ca trupeţii voştri să alerge, observă sec Bondarenko.

— Nu prea avem loc să instituim un regim adecvat de instruire fizică, pe acest vârf de munte, tovarăşe colonel.

— Zău? Bondarenko zâmbi, în timp ce scoase un carnet şi un creion. Cu alte cuvinte, îţi iei în serios îndatoririle de menţinere a securităţii, dar nu îndeplineşti normele de instruire fizică a soldaţilor. Mulţumesc pentru informaţie. Voi discuta problema cu comandantul vostru. Pot să plec?

— Din punct de vedere tehnic, am ordin să asigur escorta vizitatorilor oficiali.

— Minunat! Îmi place să am însoţitori când alerg. Te rog să ai amabilitatea să mă însoţeşti, tovarăşe locotenent.

Ofiţerul KGB îşi dădu seama că era prins în capcană. Cinci minute mai târziu, pufăia ca în peşte pe uscat.

— Care-i principala ameninţare a securităţii voastre? îl întrebă Bondarenko fără a încetini deloc pasul.

— Graniţa cu Afganistanul este la o sută unsprezece kilometri în direcţia aceea, spuse locotenentul printre gâfâieli. Din când în când, bandiţii lor au mai pătruns în teritoriul sovietic, după cum

aţi auzit probabil.

— Iau legătura cu localnicii?

— Încă n-am stabilit acest lucru, dar ne preocupă problema. Populaţia locală este majoritar musulmană.

Locotenentul începu să tuşească. Ghenadi se opri.

— Într-un aer rece cum e aici, am descoperit că e bine să-ţi pui o mască, spuse el. Încălzeşte puţin aerul înainte de a-l inspira. Îndreaptă-ţi spatele şi respiră adânc, tovarăşe locotenent. Dacă dumneata şi oamenii dumitale luaţi în serios măsurile de securitate, trebuie să vă asiguraţi şi o formă fizică adecvată. Sunt convins că afganii sunt pregătiţi în acest sens. În urmă cu două ierni, am însoţit o echipă Spetnaţ care i-a urmărit peste vreo şase masive afurisite. N-am reuşit să-i prindem.

Dar ne-au prins ei pe noi, se abţinu el să spună cu glas tare. Bondarenko nu putea uita ambuscada de atunci.

— Aveţi elicoptere?

— Nu pot zbura întotdeauna pe vreme rea, tinere tovarăş. Şi eu încercam să dovedesc atunci că putem lupta în munţi.

— Păi, trimitem patrule în fiecare zi.

Pe Bondarenko îl puse pe gânduri felul în care o spusese tânărul îşi notă în minte să verifice.

— Cât am alergat?

— Doi kilometri.

— E greu la altitudinea asta. Hai să ne întoarcem.

Răsăritul de soare era spectaculos. Sfera de foc se ivi deasupra unui masiv fără nume spre est şi lumina sa coborî pe versanţii cei mai apropiaţi, alungând umbrele în văile glaciale adânci. Complexul acesta nu era un obiectiv simplu, nici măcar pentru mujahedinii aceia barbari. Turnurile de pază erau bine plasate, având câmp liber de tragere pe o rază de câţiva kilometri. Nu foloseau reflectoare din respect faţă de civilii care locuiau în zonă, dar oricum era de preferat folosirea dispozitivelor de iluminare nocturnă; era convins că trupele KGB-ului le foloseau. Şi nu fusese trimis acolo ca să cerceteze securitatea instalaţiilor, deşi era un bun pretext pentru a aţâţa echipa de securitate a KGB-ului, îşi spuse Bondarenko, ridicând din umeri.

— Pot să vă întreb cum aţi obţinut costumul de sport? întrebă ofiţerul KGB când reuşi să respire normal.

— Eşti căsătorit, tovarăşe locotenent?

— Da, tovarăşe colonel.

— Eu n-o întreb pe nevastă-mea de unde-mi cumpără cadourile pentru ziua mea. Bineînţeles că nu sunt cekist.

Bondarenko făcu câteva genuflexiuni ca să arate că era, totuşi, un tip sportiv.

— Tovarăşe colonel, deşi avem îndatoriri diferite, amândoi slujim Uniunea Sovietică. Eu sunt un ofiţer tânăr şi lipsit de experienţă, după cum aţi subliniat deja. Una dintre problemele care mă neliniştesc este rivalitatea inutilă dintre armată şi KGB.

Bondarenko se întoarse cu faţa spre locotenent.

— Bine spus, tinere tovarăş. Poate că atunci când vei avea pe umeri tresele de general, îţi vei aminti acest sentiment.

Îl lăsă pe locotenentul KGB la postul de pază şi se întoarse în pas vioi la cvartal, în timp ce vântul ce adia de dimineaţă ameninţa să-i îngheţe transpiraţia de pe ceafă. Nu se miră când descoperi că la ora aceea nu era apă fierbinte la duş. Colonelul suportă duşul rece, alungând ultimele rămăşiţe de somn, se bărbieri şi se îmbrăcă, apoi se duse la cantină ca să ia micul dejun.

La minister trebuia să ajungă abia la nouă şi pe drum exista undeva o baie de aburi. Unul dintre lucrurile pe care Filitov le învăţase de-a lungul anilor era că nimic nu alunga mai bine mahmureala şi nu limpezea mai mult mintea ca aburul. Avea suficientă practică în această privinţă. Sergentul lui îl duse cu maşina la Băile Sandunovski de pe Kuzneţki Most, la şase intersecţii de Kremlin. Întotdeauna se oprea miercuri dimineaţa acolo. Nu era singurul chiar şi la ora aceea. O mână de oameni, probabil la fel de importanţi, urcau agale treptele de marmură spre instalaţiile de clasa întâi (care, desigur, nu se mai numeau aşa) de la etajul al doilea, întrucât mii de moscoviţi aleseseră acelaşi leac cu colonelul. Erau şi femei, iar Misa se întrebă dacă baia femeilor era diferită de cea pe. Care se pregătea s-o folosească el. Ciudat! Venea aici din 1943, când intrase în minister şi încă nu aruncase niciodată o privire în secţia pentru femei. Acum sunt prea bătrân pentru asta.

Se dezbrăcă. Avea ochii injectaţi şi pleoapele grele. După ce rămase gol, îşi luă un prosop gros de baie din teancul aflat la capătul încăperii şi un mănunchi de nuiele de mesteacăn. Filitov trase în piept aerul rece şi uscat din cabină, apoi deschise uşa ce ducea la sălile cu aburi. Pardoseala, odinioară de marmură, fusese în mare parte înlocuită cu dale portocalii. Îşi mai amintea

de vremea când pardoseala originală era încă intactă.

Doi bărbaţi la vreo cincizeci de ani purtau o discuţie aprinsă, probabil pe teme politice. Le auzea vocile enervante peste şuierul aburului care ieşea din cazanul din mijlocul încăperii. Misa mai numără încă cinci bărbaţi, cu capetele aplecate, fiecare suportându-şi mahmureala într-o singurătate îmbufnată. Îşi alese un loc în primul rând şi se aşează.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel, rosti un glas la cinci metri distanţă de el.

— Bună dimineaţa, tovarăşe academician, îşi salută Misa colegul de baie.

Şedea cu mâinile încleştate în jurul mănunchiului de nuiele, aşteptând să înceapă să transpire. Nu dură mult – temperatura din încăpere era de aproape 55°C. Respira cu grijă, cum făceau toţi cei care aveau experienţă. Aspirinele pe care le luase o dată cu ceaiul de dimineaţă începuseră să-şi facă efectul, deşi îşi simţea capul greu şi sinusurile din jurul ochilor erau umflate. Se lovi cu nuielele pe spinare, pentru a alunga parcă otrăvurile din corp ca pe nişte duhuri rele.

— Cum se simte eroul de la Stalingrad în această dimineaţă? insistă academicianul.

— Cam la fel de bine ca geniul de la Ministerul Învăţământului.

Replica lui produse un râset dureros. Mişa nu-şi putea aminti niciodată numele lui. Ilia Vladimirovici nu-ştiu-cum. *Tipul bea din cauza nevesti-sii,* îşi spuse el. *Bei ca să scapi de ea, nu-i aşa? Te lauzi că îţi regulai secretara, când eu, chipurile, mi-aş fi vândut sufletul pentru a mai privi chipul Elenei.*

— În *Pravda* de ieri scria de negocierile de armamente, insistă omul. Sunt speranţe să se facă vreun progres?

— Habar n-am, răspunse Mişa.

Intră un îngrijitor, un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, mic de înălţime, care numără capetele din încăpere.

— Doreşte cineva ceva de băut? întrebă el.

Băutura era strict interzisă în băile publice, dar, după cum ar fi spus orice rus adevărat, asta nu făcea decât să îmbunătăţească gustul vodcii.

— Nu! răspunseră toţi în cor.

Pe nici unul nu-l interesa pileala în dimineaţa aceea, observă Mişa, uşor surprins. Dar era abia mijlocul săptămânii. Sâmbătă dimineaţa se va schimba situaţia.

— Foarte bine, spuse îngrijitorul, ieşind pe uşă. Aveţi afară

prosoape proaspete şi s-a reparat instalaţia de apă caldă a bazinului. Iar înotul e un exerciţiu bun, tovarăşi. Nu uitaţi să vă folosiţi muşchii acum şi în felul acesta veţi fi vioi toată ziua.

Mişa îşi ridică privirea. *Deci, ăsta era noul îngrijitor.*

— De ce naiba e atât de vesel? întrebă un bărbat dintr-un colţ.

— E vesel fiindcă nu e un bătrân beţiv şi nătărău! răspunse un altul, în timp ce câţiva chicotiră.

— Acum cinci ani, vodca nu avea efectul ăsta asupra mea. Vă spun eu, produsele nu se mai controlează ca altădată, continuă primul.

— Nici ficatul dumitale nu mai e ca altădată, tovarăşe.

— Groaznic e să îmbătrâneşti!

Misa se întoarse să vadă cine vorbise. Era un bărbat de cincizeci de ani, cu o burtă umflată, de culoarea peştilor morţi, care fuma o ţigară, ceea ce era de asemenea interzis.

— E şi mai groaznic să nu îmbătrâneşti, dar voi, tinerii, aţi uitat asta, spuse el automat şi se întrebă de ce.

Se ridicară toate capetele. Chiar şi cei care nu-l cunoşteau pe Mihail Semfonovici Filitov ştiau că nu era un om cu care să te ţii de glume. Filitov mai stătu liniştit încă zece minute, apoi plecă.

Îngrijitorul era la uşă când ieşi Filitov. Colonelul îi întinse nuielele şi prosopul, apoi se duse spre duşurile cu apă rece. Zece minute mai târziu, era un alt om; durerea şi mahmureala dispăruseră şi încordarea se domolise. Se îmbrăcă repede şi coborî spre locul unde-l aştepta maşina. Sergentul observă că avea alt umblet şi se întrebă ce leac era ăla să te prăjeşti ca o halcă de carne.

Îngrijitorul îşi cunoştea îndatoririle. Când întrebă din nou peste câteva minute, se dovedi că doi bărbaţi din camera cu aburi se răzgândiseră. Ieşi repede pe uşa din dos a clădirii şi intră într-un mic magazin al cărui gestionar câştiga mai mulţi bani vânzând băutură „în stânga” decât din curăţătoria chimică. Îngrijitorul se întoarse cu o sticlă de jumătate de litru de vodcă – pe etichetă nu scria nimic de acest gen; excelenta Stolicinaia era destinată exportului şi elitei – la un preţ aproape dublu decât era pe piaţă. Impunerea restricţiilor la vânzările de alcool determinase apariţia unei noi şi extrem de profitabile activităţi pe piaţa neagră. Îngrijitorul mai făcuse rost şi de o casetă mică de film, pe care i-o înmânase contactul lui împreună cu nuielele de mesteacăn. Era singurul lui om de legătură. Nu ştia numele individului şi rostise fraza codificată necesară cu fireasca teamă că acea parte a

reţelei CIA din Moscova era de mult compromisă de departamentul de contraspionaj al KGB-ului, Direcţia a Doua. Viaţa îi era deja confiscată şi ştia asta. Dar trebuia să facă ceva. De atunci, de când petrecuse un an în Afganistan, de când văzuse ceea ce văzuse şi fusese silit să facă anumite lucruri. Se întrebă în treacăt cine o fi bărbatul cu cicatrici, dar îşi reaminti că identitatea şi firea omului nu erau treaba lui.

Curăţătoria chimică era mai mult pentru străini, oferindu-şi serviciile reporterilor, oamenilor de afaceri şi câtorva diplomaţi, precum şi acelor ruşi bizari care doreau să-şi protejeze hainele cumpărate în străinătate. Unul dintre aceştia, o femeie, îşi ridică un palton englezesc, achită cele trei ruble şi plecă. Trecu de două intersecţii, ajunse la cea mai apropiată staţie de metrou şi coborî pe scara rulantă, ca să ia trenul pe ruta Jdanskovo-Krasnopresneskaia, marcată cu roşu pe hărţile oraşului. Trenul era aglomerat, n-ar fi putut s-o vadă nimeni când înmânase caseta. De fapt, nici nu văzuse faţa bărbatului. Acesta, la rândul lui, îşi croi drum prin mulţime şi coborî la staţia următoare, Puşkinskaia, apoi traversă spre staţia Gorkovskaia. Peste zece minute avu loc un nou transfer, de data aceasta către un american care se ducea la ambasadă, cam târziu în dimineaţa aceea, fiindcă zăbovise prea mult în noaptea precedentă la o recepţie diplomatică.

Numele lui era Ed Foley şi era ataşatul de presă al ambasadei de pe Strada Ceaikovskovo. Se afla la Moscova împreună cu soţia sa Mary Pat, tot agent CIA, de aproape patru ani şi amândoi abia aşteptau să părăsească definitiv acest oraş mohorât şi cenuşiu. Aveau doi copii care fuseseră lipsiţi prea mult timp de hot-dogs şi de meciuri de fotbal american.

Nu se putea spune însă că misiunea lor nu fusese încununată de succes. Ruşii ştiau că CIA avea în zonă câteva cupluri căsătorite, dar ideea că spionii îşi iau şi copiii în străinătate nu era prea agreată de sovietici. Mai era şi problema acoperirii lor – Ed Foley fusese reporter la *New York Times* înainte de a fi angajat la Departamentul de Stat – pentru că, explica el, salariul nu era foarte diferit şi un reporter nu călătorea niciodată mai departe de Attica. Soţia lui stătea mai tot timpul acasă cu copiii – deşi era chemată să predea ca suplinitoare ori de câte ori era nevoie, la şcoala anglo-americană de pe Leninski Prospekt 78 – ieşind cu ei adeseori la joacă în zăpadă. Fiul cel mare juca într-o echipă de hochei la juniori şi ofiţerii KGB care-i urmăreau

notaseră în dosarul lor că Edward Foley îi era un jucător foarte bun pentru un puşti de şapte ani. Singura problemă reală pe care o avea guvernul cu această familie era curiozitatea exagerată a lui Foley faţă de crimele comise pe străzile capitalei lor, care le depăşeau în perioadele cele mai rele pe cele despre care scrisese la New York. Dar asta dovedea că era relativ inofensiv. Curiozitatea lui era prea ostentativă ca să fi fost un ofiţer din serviciile secrete. La urma urmelor, aceştia făceau tot posibilul să treacă neobservaţi.

Foley traversă ultimele intersecţii de după staţia de metrou. Îl salută politicos pe miliţianul care păzea uşa clădirii de o banalitate sumbră şi apoi pe sergentul din infanteria marină de dinăuntru, după care se duse în biroul lui. Nu era ceva grozav. Ambasada era descrisă în raportul Departamentului de stat al URSS ca fiind „aglomerată şi greu de întreţinut". Acelaşi autor ar fi putut descrie o dărăpănătură din South Bronx drept „un hogeag a-ntâia", îşi zise Foley. La ultima renovare a clădirii, biroul lui fusese reamenajat într-o veche cămară şi o debara pentru mături, creându-se astfel un spaţiu de vreo treizeci de metri pătraţi. Debaraua era însă camera lui obscură şi de aceea filiala CIA avea de douăzeci de ani un om în încăperea aceea, deşi Foley era primul şef de filială adăpostit acolo.

În vârstă de numai treizeci şi trei de ani, înalt, dar foarte slab, Foley era un irlandez născut în Queens şi intelectul lui se cupla cu un ritm cardiac extrem de lent şi o figură inexpresivă, care-l ajutase să-şi croiască drumul în viaţă. Recrutat de CIA în al patrulea an de universitate, lucrase patru ani la *Times* pentru a-şi stabili propria „legendă" personală. Personalul redacţional şi-l amintea ca pe un reporter competent, deşi cam leneş, care scria articole bune, dar care, de fapt, nu se ducea niciodată nicăieri. Şeful lui nu avusese nimic împotrivă să-l cedeze guvernului, întrucât plecarea lui făcuse loc unui puşti de la Şcoala de Ziaristică din Columbia, cu mult nerv şi fler gazetăresc. Corespondentul actual de la Moscova îl zugrăvise colegilor şi oamenilor de legătură ca pe un tip şters şi chiar cam prostănac, făcându-i astfel lui Foley un compliment mult râvnit în domeniul spionajului: *Asta? Nu-i destul de deştept ca să fie spion.* Din acest motiv şi din multe altele, lui Foley i se încredinţase supravegherea şi acoperirea celui mai vechi şi mai productiv agent de teren, colonelul Mihail Semionovici Filitov, cu numele codificat CARDINALUL. Numele în sine era, desigur, suficient de

secret pentru ca numai cinci oameni din Agenţie să ştie că însemna mai mult decât un prelat cu mantie roşie şi rang diplomatic înalt.

Informaţiile brute de la CARDINAL erau considerate strict secrete, aşa încât doar şase oameni din guvern aveau acces la ele. La fiecare lună se schimba parola pentru date. În luna aceea, parola era SATIN şi mai puţin de douăzeci de oameni aveau acces la informaţii. Chiar şi sub acest titlu, datele erau invariabil parafrazate şi modificate subtil înainte de a ieşi din fişet...

Foley scoase caseta de film din buzunar şi se încuie în camera obscură. Putea developa filme chiar şi beat şi pe jumătate adormit. De fapt, aşa se şi întâmplase de câteva ori. În şase minute, treaba era terminată şi Foley curăţă în urma lui. Fostul lui redactor-şef de la New York ar fi fost surprins să-l vadă cât de ordonat era la Moscova.

Foley îndeplini procedurile, neschimbate de aproape treizeci de ani. Parcurse cu privirea cele şase cadre expuse printr-o lupă de tipul folosit pentru examinarea diapozitivelor de 35 mm. Memoră fiecare cadru în câteva secunde şi începu să dactilografieze o traducere pe propria maşină de scris portabilă. Era o maşină manuală, a cărei bandă de pânză uzată era prea ştearsă ca să mai folosească cuiva, în special KGB-ului. Ca mulţi reporteri, Foley nu bătea bine la maşină. Paginile scrise de el aveau multe pauze şi ştersături. Hârtia era tratată chimic şi nu se putea folosi radiera. Îi trebuiră aproape două ore să facă transcrierea. După ce termină, verifică ultima oară pe film, ca să fie sigur că nu omisese nimic şi că nu făcuse greşeli gramaticale grave. Satisfăcut şi cu un uşor tremur de care nu reuşise să scape, făcu filmul ghem şi-l puse într-o scrumieră de metal, în care un chibrit de bucătărie prefăcut în scrum era unica dovadă directă a existenţei CARDINALULUI. Aprinse apoi un trabuc pentru a masca mirosul distinct de celuloid ars. Împături paginile dactilografiate şi le băgă în buzunar, apoi urcă la etaj în biroul de comunicaţii al ambasadei. Aici redactă o telegramă inofensivă adresată CP 4108, Departamentul de Stat, Washington: „Ref. la telegrama voastră din 29 decembrie. Raportul de cheltuieli pe drum, *via* curier diplomatic. Foley. Sfârşit.” Ca ataşat de presă, Foley trebuia să adune notele de plată de la restaurante ale unor foşti colegi, care-l dispreţuiau fiindcă nu încerca să se întoarcă acasă; avea de făcut destule rapoarte de cheltuieli pentru

pleşcarii de la Foggy Bottom[1] şi îl amuza teribil că fraţii lui din presă se căzneau atât de mult să-l acopere în continuare.

Îl căută apoi pe curierul intern al ambasadei. Deşi puţin cunoscut, acest aspect al vieţii postului din Moscova nu se schimbase din anii ’30. Exista întotdeauna un curier care scotea informaţiile şi corespondenţa, deşi la ora aceea avea şi alte îndatoriri. Curierul era totodată unul din cei patru oameni ai ambasadei care ştiau pentru care agenţie guvernamentală lucra cu adevărat Foley. Era un ofiţer de armată în retragere şi fusese distins cu o medalie DSC şi patru *Purple Hearts* pentru că transportase cu avionul victimele de pe câmpurile de luptă din Vietnam. Când le zâmbea oamenilor, o făcea ca ruşii, cu gura, dar aproape deloc cu ochii.

— Ai avea chef să zbori acasă diseară?

Ochii bărbatului se luminară.

— Chiar când e finala? Glumeşti. Să trec pe la tine, la birou, în jur de patru?

— Exact.

Foley închise uşa şi se întoarse la birou. Curierul îşi rezervă un loc pentru zborul de 17.30 al companiei British Airways, cu aterizarea la Heathrow.

Diferenţa de fus orar dintre Washington şi Moscova asigura efectiv sosirea mesajelor lui Foley la D.C. dis-de-dimineaţă. La ora şase, un angajat al CIA intră în sala de corespondenţă a Departamentului de Stat şi extrase formularele de mesaje din vreo zece cutii, apoi îşi reluă drumul cu maşina spre Langley. Era ofiţer de teren la Direcţia Operaţiuni, dar era exclus de la orice misiune peste ocean din cauza unui accident suferit la Budapesta, unde un huligan îi produsese o fractură de craniu pe stradă, după care fusese închis cinci ani de poliţia locală furioasă. *Dacă ar fi ştiut,* îşi zise agentul, *i-ar fi dat o medalie.* Predă mesajele birourilor competente şi se duse în biroul lui.

Foaia cu mesajul se afla pe biroul lui Bob, Ritter când acesta ajunse la serviciu, la 7.25. Ritter era directorul-adjunct al Direcţiei Operaţiuni. Secţia lui, cunoscută din punct de vedere tehnic sub numele de Directoratul pentru Operaţiuni, includea toţi ofiţerii de teren ai CIA şi toţi cetăţenii străini pe care-i recrutau şi-i foloseau ca agenţi. Mesajul de la Moscova – ca de obicei, erau mai multe, dar acesta era cel mai important – fu

[1] Foggy Bottom Departamentul de Stat (n.tr.).

introdus imediat în fişetul personal şi el se pregăti pentru informarea de la ora 8, prezentată zilnic de ofiţerii care erau de serviciu noaptea.

— E deschis.

Foley îşi ridică privirea când auzi o bătaie în uşă. Curierul intră.

— Avionul decolează peste o oră. Trebuie să mă grăbesc.

Foley băgă mâna în birou şi scoase un obiect care părea a fi o tabacheră de argint scumpă. I-o întinse curierului, care o luă cu grijă şi o vârî în buzunarul de la piept, înăuntru se aflau foile dactilografiate şi împăturite, împreună cu o minusculă încărcătură pirotehnică. În caz că tabachera ar fi fost deschisă greşit sau ar fi fost supusă unei accelerări bruşte – de pildă, dacă ar fi căzut pe o pardoseală tare – încărcătura s-ar fi declanşat imediat, distrugând hârtia dinăuntru. Ar fi putut totodată să aprindă şi costumul curierului, ceea ce justifica grija cu care o mânuia.

Mă întorc marţi dimineaţă. Vreţi să vă aduc ceva, domnule Foley?

— Am auzit că a apărut o nouă carte din ciclul *Cealaltă parte...*

Îl făcu pe celălalt să râdă.

— Bine, o s-o caut. Îmi daţi banii când mă întorc.

— Călătorie plăcută, Augie.

Unul dintre şoferii ambasadei îl duse pe Augie Giannini la Aeroportul Şeremetievo, la douăzeci şi nouă de kilometri de Moscova, unde, graţie paşaportului diplomatic, curierul reuşi să treacă de punctele de verificare ale securităţii, urcându-se direct în avionul companiei British Airways, cu destinaţia Heathrow. Călătorea la clasa a doua, pe partea dreaptă a avionului. Servieta-diplomat era aşezată pe locul de la geam, iar Giannini şedea în mijloc. Avioanele care decolau din Moscova erau rareori aglomerate şi scaunul din stânga lui era de asemenea gol. Boeingul începu să ruleze conform orarului. Comandantul anunţă durata zborului şi destinaţia. Avionul de linie începu să se deplaseze pe pistă. Aşa cum se întâmpla adeseori, în clipa când se desprinse de pământul sovietic, cei o sută cincizeci de pasageri aplaudară. Pe curier îl amuza chestia asta întotdeauna. Îşi scoase o carte din buzunar şi începu să citească. Nu putea bea şi nici dormi în avion, aşa că se hotărî să mănânce mai târziu. Stewardesa reuşi, totuşi, să-l convingă să bea o cafea.

Trei ore mai târziu, Boeingul 747 aterizează la Heathrow. Giannini reuşi din nou să treacă doar de formă prin vamă. Petrecând mai mult timp în aer decât majoritatea piloţilor de pe cursele comerciale, avea acces la sălile de aşteptare de clasa întâi, încă permise în aproape toate aeroporturile lumii. Acolo aşteptă o oră un Boeing 747 cu aterizarea pe Aeroportul Dulles International din Washington.

Deasupra Atlanticului, curierul se bucură de masa oferită de Pan Am şi de film pe care nu-l mai văzuse, ceea ce nu prea se întâmpla. Când tocmai termina cartea, avionul aterizează pe Aeroportul Dulles. Curierul îşi trecu mâna peste faţă şi încercă să-şi amintească la ce oră trebuia s-ajungă la Washington. După cincisprezece minute se urcă într-un Ford guvernamental fără însemne speciale, care se îndreptă spre sud-est. Se instală pe scaunul din faţă, pentru că avea loc să-şi întindă picioarele.

— Cum a fost zborul? îl întrebă şoferul.

— Ca de obicei: plic-ti-şi-tor.

Pe de altă parte, era mai plăcut decât în avioanele cu care pleca în misiune în Central Highlands. Guvernul îl plătea cu douăzeci de miare pe an ca să stea în avioane şi să citească cărţi, sumă care, împreună cu pensia din armată, îi asigura o viaţă destul de confortabilă. Nu-şi bătea capul niciodată întrebându-se ce ducea în servieta diplomatică sau în tabachera de metal din haină. Îşi închipuia că, oricum, totul era o pierdere de vreme. Lumea nu se schimbase prea mult.

— Ai adus tabachera? întrebă omul din spate.

— Da.

Giannini o scoase din buzunarul interior şi i-o dădu, ţinând-o în ambele mâini. Ofiţerul CIA din spate o luă cu grijă şi o băgă într-o cutie căptuşită cu poliuretan. Ofiţerul era instructor la Biroul de Servicii Tehnice al CIA, un departament al Direcţiei de Ştiinţă şi Tehnologie. Era o secţie cu multe activităţi birocratice. Ofiţerul respectiv era specialist în explozibilele ascunse în obiecte aparent inofensive şi în mecanismele explozibile, în general. La Langley, luă liftul până la biroul lui Ritter şi deschise tabachera pe biroul acestuia, după care se întoarse în biroul lui, fără să fi văzut conţinutul.

Ritter se duse la Xeroxul personal şi făcu mai multe copii, pe care apoi le arse. Nu era atât o măsură de securitate, cât mai ales una de precauţie pentru propria lui siguranţă. Ritter n-avea chef să ţină la el în birou materiale extrem de periculoase.

Începu să citească foile chiar înainte de a ieşi toate copiile. Ca de obicei, se porni să-şi mişte capul de la stânga la dreapta la sfârşitul primului paragraf. Directorul-adjunct al secţiei Operaţiuni se duse la biroul lui şi îl sună pe director.

— Eşti ocupat? Pasărea a aterizat.

— Vino încoace, răspunse imediat judecătorul Arthur Moore.

Nimic nu eră mai important decât datele de la CARDINAL.

Ritter îl culese pe drum pe amiralul Greer şi cei doi intrară în biroul spaţios al directorului Agenţiei Centrale de Investigaţii.

— Individul ăsta e de milioane, spuse Ritter, întinzându-i hârtiile. L-a convins pe Iazov să trimită un colonel la Bach ca să facă „o evaluare serioasă" a întregului sistem. Se presupune că acest colonel Bondarenko va raporta cum funcţionează toată treaba, pe înţelesul tuturor, astfel încât ministerul să înţeleagă tot şi să raporteze Biroului Politic. Fireşte că l-a băgat şi pe Mişa în priză, aşa că raportul trece mai întâi pe la biroul lui.

— Puştiul cu care s-a întâlnit Ryan – Gregory, parcă – voia să trimitem un om la Duşanbe, remarcă Greer chicotind. Ryan i-a spus că nu se poate.

— Perfect, observă Ritter. Toată lumea ştie că Direcţia de Operaţiuni nu e bună de nimic.

Întreaga CIA avea perversitatea de a se mândri că numai eşecurile sale erau politice. Direcţia de Operaţiuni îndeosebi tânjea după aprecierea publică cu care îi blagoslovea în mod constant presa. Nereuşitele KGB-ului nu se bucurau niciodată de atenţia acordată boacănelor CIA şi imaginea publică, atât de des accentuată, era convingătoare chiar şi pentru serviciile secrete ruseşti. Rareori îi trecea cuiva prin cap că scurgerile de informaţii erau comandate.

— Aş dori, observă cu seriozitate judecătorul Moore, să-i explice cineva lui Mişa că există spioni bătrâni şi spioni cutezători, dar foarte puţini sunt şi bătrâni şi cutezători.

— E un tip foarte prudent, şefule, sublinie Ritter.

— Da, ştiu.

Directorul privi foile.

După moartea lui Dimitri Fedorovici, lucrurile s-au schimbat la Ministerul Apărării, citi el. *Uneori mă întreb dacă mareşalul Iazov ia într-adevăr în serios noile progrese tehnologice, dar cui i-aş putea raporta îndoielile mele? KGB-ul m-ar crede? Trebuie să-mi pun gândurile în ordine. Da, trebuie să-mi organizez gândurile înainte de a acuza pe cineva. Dar pot încălca regulile de*

securitate?

Am oare de ales? Dacă nu-mi pot documenta îndoielile, cine mă va lua în serios? E greu să fii nevoit să încâlci o regulă importantă de securitate, dar siguranţa statului e mai presus de aceste reguli. Trebuie să fie.

Aşa cum epopeile lui Homer încep cu o invocare a muzei, tot aşa mesajele CARDINALULUI începeau invariabil în acest mod. Ideea se născuse în urmă cu câţiva ani, înainte de 1970. Ruşii au obsesia jurnalelor. Pe fiecare CARDINALUL îl începea cu un *cri du coeur* slavic, exprimându-şi îngrijorarea personală faţă de deciziile politice luate de Ministerul Apărării. Uneori, el îşi manifesta preocuparea faţă de securitatea unui anumit proiect sau faţă de performanţele unui nou tanc sau avion. În fiecare caz, calităţile tehnice ale obiectului sau ale deciziei politice erau examinate pe îndelete, dar întotdeauna punctul esenţial al documentului era o presupusă problemă birocratică din cadrul ministerului. Dacă apartamentul lui Filitov ar fi fost percheziţionat vreodată, jurnalul lui ar fi fost repede găsit, nefiind în nici un caz ascuns, aşa cum se aştepta să procedeze un spion şi, deşi ar fi fost clar că încălca regulile securităţii şi că ar fi fost mustrat pentru asta, exista cel puţin şansa ca Mişa să se poată apăra cu succes. Tocmai asta era ideea.

După ce voi primi raportul lui Bondarenko, peste o săptămână sau două, poate că îl voi putea convinge pe ministru că acest proiect are o importanţă vitală pentru patrie, încheia el.

— Se pare că au făcut o mare descoperire în domeniul degajării energiei prin laser.

— Al degajării totale, se spune acum, îl corectă Greer. Cel puţin aşa mi-a spus Jack. Domnilor, nu-i o veste bună.

— Ca de obicei, remarci repede detaliile, James, spuse Ritter. Dumnezeule, dacă vor fi primii?

— Nu-i sfârşitul lumii. Nu uita că va dura zece ani până să fie aplicat sistemul, chiar şi după ce va fi validat conceptul. Şi nici măcar de asta nu s-au apropiat încă, sublinie directorul. Nu cade cerul pe noi. Poate chiar va fi în avantajul nostru, nu crezi, James?

— Da, dacă Misa ne va furniza o descriere utilă a descoperirii lor. În multe privinţe suntem mai avansaţi decât ei, răspunse ofiţerul. Ryan va avea nevoie de asta pentru raportul lui.

— Nu are acces la asemenea informaţii, obiectă Ritter.

— S-a măi uitat pe informaţiile Delta, observă Greer.

— O dată. Doar o dată şi atunci au fost motive serioase – dar într-adevăr s-a descurcat foarte bine pentru un amator. James, nu poate folosi nimic din ce avem aici, în afară de faptul că avem motive să bănuim că Ivan a făcut o mare descoperire şi că puştiul ăsta, Gregory, bănuieşte deja ceva. Spune-i lui Ryan că bănuiala noastră a fost confirmată de alte surse. Domnule judecător, îi puteţi transmite personal preşedintelui că se pune ceva la cale, dar că trebuie să mai aşteptăm câteva săptămâni. Deocamdată nu se poate merge mai departe.

— Mi se pare corect, aprobă judecătorul din cap.

Greer căzu de acord fără nici un comentariu.

Cei prezenţi erau tentaţi să declare că aceasta era cea mai importantă misiune a CARDINALULUI, dar ar fi fost un gest prea dramatic pentru oricare dintre cei trei înalţi funcţionari şi, pe lângă asta, CARDINALUL furnizase CIA o mulţime de date importante de-a lungul anilor. Judecătorul Moore reciti raportul după plecarea celorlalţi. Foley nu se lăsase până nu aranjase ca Ryan să se ciocnească efectiv de CARDINAL, după ce Mary Pat îi dăduse noua misiune – şi asta chiar sub nasul mareşalului Iazov. Judecătorul Moore clătină din cap. *Ce pereche fac soţii Foley!* Şi ce lucru extraordinar că Ryan luase într-un fel legătura cu colonelul Filitov. Moore clătină din cap. Era o lume nebună.

4

Stele strălucitoare şi nave rapide

Jack nu se obosise să întrebe ce „sursă” confirmase bănuielile maiorului Gregory. Operaţiunile de teren erau o problemă pe care încerca – şi reuşea de cele mai multe ori – s-o ţină la respect. Important era ca informaţiile să fie clasificate în clasa 1 de securitate – sistemul de notare recent adoptat de CIA folosea numerele 1-5 în loc de literele A-E. Era rodul a şase luni de muncă grea depusă de directorul-adjunct al nu ştiu cărui institut, absolvent de Harvard.

— Şi cum rămâne cu informaţiile tehnice specifice?

— O să te anunţ când sosesc, răspunse Greer.

— Am două săptămâni la dispoziţie, şefule, sublinie Ryan.

Limita de timp nu era deloc amuzantă. Mai ales când documentul ce urma să fie pregătit era destinat preşedintelui.

— Parcă am citit asta undeva, Jack, observă sec amiralul. Cei de la ACDA mă sună şi ei zilnic pentru drăcovenia asta. Cred că până la urmă va trebui să ne repezim până acolo să-i informăm personal.

Ryan se crispă. Scopul principal al evaluării sale speciale naţionale secrete era de a contribui la pregătirea terenului pentru următoarea sesiune de negocieri legate de armament. Agenţia de Dezarmare şi Control al Armamentelor, ACDA, avea de asemenea nevoie de ea, ca să ştie ce să ceară şi cât putea să cedeze. Era o povară în plus pe umerii lui, dar, după cum îi plăcea lui Greer să-i spună, Ryan lucra cel mai bine sub presiune. Jack se întrebă dacă n-ar trebui să mai dea câte un chix, numai ca să infirme ideea.

— Când trebuie să plec?

— Încă n-am hotărât.

— Pot fi anunţat cu două zile înainte?

— Vom vedea.

Maiorul Gregory era într-adevăr acasă, un lucru destul de neobişnuit. Mai mult de atât, avea zi liberă. Dar nu el o ceruse. Generalul ajunsese la concluzia că munca neîntreruptă, fără

relaxare, începea să-l marcheze pe tânărul maior. Nu se gândise că Gregory putea să lucreze şi acasă.

— Nu te opreşti niciodată? întrebă Candi.

— Păi, ce putem face între timp?

Zâmbi pe deasupra tastaturii.

Aşezarea se numea Mountain View. Nu era deloc o denumire originală. În acea parte a ţării, ca să nu vezi munţi trebuia să închizi ochii. Gregory avea computerul lui personal – un Hewlett Packard oferit de Proiect – şi din când în când îşi scria o parte din „codul" lui pe el. Trebuia, desigur, să se asigure că munca lui rămânea strict secretă, deşi uneori glumea, spunând că nici el nu avea acces la informaţiile cu care lucra. Nu era o situaţie pe care cei din guvern să n-o cunoască.

Dr. Candace Long era mai înaltă decât logodnicul ei, având aproape 1,80 înălţime, o siluetă suplă şi păr scurt şi negru. Dinţii ei erau uşor curbaţi, fiindcă nu suportase niciodată aparatele dentare, iar ochelarii ei erau mai groşi decât ai lui Alan.

Era slabă, pentru că, asemenea tuturor universitarilor, era atât de absorbită de munca ei, încât adeseori uita să mănânce. Se cunoscuseră la un seminar pentru doctoranzii de la Universitatea Columbia. Candi era specialist în fizica optică şi anume în oglinzile optice adaptive, domeniu pe care şi-l alesese pentru că era complementar pasiunii ei de-o viaţă, astronomia. Locuind în apropierea munţilor din New Mexico, avea posibilitatea să facă singură observaţii cu un telescop Meade de 5000 de dolari şi uneori să folosească instrumentele de la Proiect pentru a cerceta cerul – pentru că, explica ea, era singurul mod eficient de a le calibra. Manifesta un interes real fată de obsesia lui Alan pentru apărarea cu rachete balistice, dar era convinsă că instrumentele pe care le creau ei aveau o mulţime de aplicaţii „reale" în sfera ei de interes.

În momentul acela, nici unul din ei nu era prea îmbrăcat.

Amândoi se amuzau caracterizându-se singuri drept nişte „nasoi" şi, aşa cum se întâmpla adeseori, treziseră fiecare în celălalt sentimente pe care colegii lor mai atrăgători nu le-ar fi crezut posibile.

— Ce faci? întrebă ea.

— Mă gândesc la ce nu ne iese. Cred că problema se află în codul de control al oglinzii.

— Zău? Eşti sigur că e o problemă de software?

— Da. Alan încuviinţă din cap. Am la birou datele din computer

despre *Flying Cloud.* A focalizat bine, dar nu în locul care trebuia.

— Cât durează ca să-l găsim?

— Două săptămâni.

Se încruntă privind ecranul, apoi îl închise.

— Să-l ia naiba! Dacă generalul află că fac asta, s-ar putea să nu mă mai lase nici să intru pe uşă.

— Eu îţi repet asta mereu.

Candi îi cuprinse ceafa cu mâinile. El se lăsă pe spate, odihnindu-şi capul între sânii ei. Avea sâni destul de frumoşi, îşi zise el. Pentru Alan Gregory, faptul că fetele erau drăguţe fusese o descoperire importantă. Se întâlnise cu câteva fete în liceu, dar în cea mai mare parte a vieţii lui, petrecută la West Point, iar apoi la Stony Brook, dusese o existenţă monahală, dedicată studiului, proiectelor, laboratoarelor. Când o cunoscuse pe Candi, îl interesaseră iniţial ideile ei despre configuraţia oglinzilor, dar la o cafea la Uniunea Studenţilor, observase, cu un ochi destul de neutru, că era, hai să spunem, atrăgătoare – pe lângă că era foarte pricepută în fizica optică. Faptul că tot ceea ce discutau în mod frecvent în pat nu putea fi înţeles decât de unu la sută din populaţia ţării nu era semnificativ. Lor li se părea la fel de interesant ca activitatea lor din pat – sau aproape la fel de interesant. Şi în acest domeniu trebuiau efectuate multe experienţe şi, ca nişte buni oameni de ştiinţă, îşi cumpăraseră manuale – aşa le considerau ei – pentru a explora toate posibilităţile. Li se părea palpitant, ca orice nou domeniu de studiu.

Gregory întinse mâna şi-o apucă de cap pe dr. Long, trăgându-i faţa în jos spre a lui.

— Nu mai am chef să lucrez deocamdată.

— Nu-i aşa că e plăcut să ai o zi liberă?

— Poate că aranjez să mai am una săptămâna viitoare.

Boris Filipovici Morozov coborî din autobuz, la o oră după apusul soarelui. El şi cei paisprezece tineri ingineri şi tehnicieni angajaţi recent în proiectul Steaua Strălucitoare, deşi el încă nu cunoştea numele proiectului, fuseseră întâmpinaţi la aeroportul din Duşanbe de personalul KGB, care le verificase cu atenţie actele de identitate şi fotografiile. În timpul călătoriei cu autobuzul, un căpitan KGB le ţinuse o lecţie de securitate destul de serioasă pentru a capta atenţia tuturor. Nu aveau voie să discute despre munca lor cu nici o persoană din afară; nu aveau

voie să scrie despre ce lucrau şi nici să spună cuiva unde se aflau. Corespondenţa le va fi adresată la o căsuţă poştală din Novosibirsk – la o distanţă de peste o mie cinci sute de kilometri. Căpitanul nu menţionase că scrisorile vor fi citite de ofiţerii de securitate de la bază, fiindcă nu era nevoie. Morozov îşi notă în minte să nu-şi lipească plicurile. Familia lui avea să fie îngrijorată, văzând că scrisorile lui fuseseră deschise şi lipite din nou. Pe lângă asta, nu avea nimic de ascuns. Îi trebuiseră patru luni să obţină accesul la informaţiile secrete necesare pentru acest post. Ofiţerii KGB din Moscova care-i cercetaseră trecutul îl găsiseră imaculat şi chiar şi cele şase interogatorii la care fusese supus se sfârşiseră într-o atmosferă prietenească.

Căpitanul KGB îşi încheie lecţia pe un ton mai lejer, descriind activităţile sociale şi sportive de la bază, anunţând totodată ora şi locul la care se ţineau şedinţele bisăptămânale de partid, la care Morozov avea intenţia să participe regulat, în măsura în care-i va permite munca. Cazarea, continuă căpitanul, era o altă problemă. Morozov şi ceilalţi nou-sosiţi vor fi repartizaţi în dormitorul comun din barăcile iniţiale, ridicate de echipele de constructori care dinamitaseră stâncile pentru a face loc instalaţiilor hidrocentralei. Nu vor sta înghesuiţi, spuse el, iar barăcile aveau sală de jocuri, bibliotecă şi chiar şi un telescop pe acoperiş pentru observaţii astronomice; tocmai se înfiinţase un mic club de profil. Aveau la dispoziţie un autobuz din oră-n oră spre zona rezidenţială principală, unde existau un cinema, o cafenea şi o braserie. Erau exact treizeci şi una de femei la bază, încheie căpitanul, dar una dintre ele era logodită cu el „şi dacă vreunul din voi se ia de ea, va fi împuşcat!” Râseră cu toţii. Nu se întâmpla prea des să întâlneşti un ofiţer KGB cu simţul umorului.

Se lăsase întunericul când autobuzul pătrunse în complex. Toţi erau deja obosiţi. Pe Morozov nu-l dezamăgi prea mult cazarea. Toate paturile erau priciuri. Primi un pat de sus, într-un colţ. Pe perete erau afişe care solicitau menţinerea liniştii în dormitor, întrucât muncitorii lucrau zi şi noapte, în trei schimburi. Tânărul inginer se simţi mulţumit că îşi putea schimba hainele şi se putea culca. Fusese repartizat la secţia de aplicaţii direcţionale pentru o lună, după care urma să primească o misiune într-un post permanent. Tocmai se întreba ce-o fi însemnând „aplicaţii direcţionale”, când îl cuprinse somnul.

Ceea ce este plăcut la un microbuz este faptul că mulţi

oameni deţin un asemenea vehicul şi că un observator accidental nu poate vedea cine e înăuntru, îşi zise Jack când microbuzul alb intră în garajul lui improvizat. Şoferul era, desigur, angajat CIA, ca şi agentul de pe scaunul din dreapta. Coborî şi cercetă zona o clipă, apoi deschise uşa laterală. Ieşi la iveală un chip cunoscut.

— Salut, Marko, spuse Ryan.

— Deci, asta e casa spion, spuse vesel căpitanul de rangul unu – în rezervă – Marko Alexandrovici Ramius, din Marina Militară Sovietică. Engleza lui se îmbunătăţise, dar, asemenea multor emigranţi ruşi, uita adeseori să folosească articolul. Ba nu, e casa timonier!

Jack zâmbi şi clătină din cap.

— Marko, nu putem vorbi despre asta.

— Familia ta nu ştie?

— Nu ştie nimeni, dar fii liniştit. Familia mea e plecată.

— Am înţeles.

Marko Ramius îl urmă pe Jack în casă. Pe paşaportul lui, pe cartea de asistenţă socială şi pe carnetul de şofer din Virginia era trecut numele Mark Ramsey. Încă o dovadă a originalităţii de care dădea dovadă CIA, deşi era un lucru perfect logic: oamenii trebuiau să-şi ţină minte numele. Jack observă că slăbise de când mânca mai puţine făinoase. Era bronzat. Când se cunoscuseră, cu ocazia operaţiunii de salvare a submarinului nuclear *Red October*, Marko/Mark avea pielea albă-lăptoasă o ofiţerilor de submarine. Acum arăta ca o reclamă pentru Clubul Mediteranean.

— Pari obosit, observă „Mark Ramsey”.

— Mă tot poartă de colo-colo cu avionul. Îţi plac Insulele Bahamas?

— Nu vezi ce bronzat sunt? Nisip alb, soare, cald în fiecare zi. Ca în Cuba – am fost acolo – dar oamenii sunt mai cumsecade.

— Cu AUTEC, nu? întrebă Jack.

— Da, dar nu pot să discut despre asta, răspunse Marko.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire. AUTEC – Centrul Atlantic de Evaluare şi Testare Subacvatică – era programul de testare a submarinelor aparţinând Marinei Militare, în cadrul căruia oamenii şi navele erau angajaţi în exerciţii denumite minirăzboaie. Totul era, desigur, secret. Marina Militară îşi ocrotea operaţiunile cu submarine. Marko inventa tactici pentru Marina Militară, jucând, fără îndoială, rolul unui comandant

sovietic în jocurile de-a războiul şi totodată ţinând şi lecţii. Ramius fusese cunoscut în Marina Militară sovietică sub numele de „profesorul”. Lucrurile importante nu se schimbă niciodată.

— Îţi place ce faci aici?

— Să nu spui nimănui, dar m-au lăsat să fiu comandant de submarin american o săptămână – comandant adevărat! M-au lăsat să fac totul, înţelegi? Doborât portavion! Da! Doborât *Forrestal.* Ar fi mândri de mine cei din Flota din Nord, nu-i aşa?

Jack râse.

— Ce-au zis cei de la Marina Militară americană?

— Comandant de submarin şi cu mine îmbătat foarte. Comandant *Forrestal* furios, dar băiat bun, da? Săptămână următoare venit cu noi şi discutat exerciţiu. El învăţat ceva, deci bine pentru toţi.

Ramius se opri.

— Unde e familie?

— Cathy îi face o vizită tatălui ei. Joe şi cu mine nu prea ne împăcăm.

— Pentru că eşti spion? întrebă Mark-Marko.

— Din motive personale. Să-ţi aduc ceva de băut?

— O bere e bună, răspunse el.

Ramius se uită în jur, în timp ce Jack se duse în bucătărie. Tavanul casei era ca o boltă de catedrală, la vreo cinci metri înălţime, îşi zise el, iar jos erau covoare scumpe. Totul arăta câţi bani se băgaseră în casa aceea. Ramius se încruntă când Ryan se întoarse.

— Ryan, eu nu sunt prost, spuse el pe un ton aspru. CIA nu te plăteşte atât de bine.

— Ai auzit de bursă? întrebă Ryan chicotind.

— Da, am şi eu bani investiţi acolo.

Toţi ofiţerii de pe *Red October* aveau destui bani puşi deoparte pentru a nu mai fi nevoiţi să muncească vreodată.

— Am câştigat o mulţime de bani acolo, apoi m-am hotărât să mă retrag şi să fac altceva.

Era o idee nouă pentru căpitanul Ramius.

— Nu eşti – cum se spune? Lacom. Nu ai lăcomie?

— Câţi bani îi trebuie unui om? întrebă retoric Ryan. Am câteva întrebări pentru tine.

— Aha, afaceri, râse Marko. Asta n-ai uitat!

— În raportul tău de după misiune, ai menţionat că ai condus un exerciţiu în care ai lansat o rachetă, iar apoi o altă rachetă a

fost lansată spre voi.

— Da, cu mulţi ani în urmă – era în 1981… Aprilie, da, era 20 aprilie. Eu – comandat submarin rachete clasa Delta şi lansat două rachete din Marea Nordului, una la Marea Ohoţk, alta la Sari Şagan. Testat rachete de submarin, desigur, dar şi radar de apărare rachete şi sistem contrabaterie – ei simulat lansare de rachetă spre submarinul meu.

— Ziceai că a eşuat.

Marko confirmă din cap.

— Rachete submarin zboară perfect. Radar din Sari Şagan funcţionează, dar prea încet ca să intercepteze – problemă de computer, spun ei. Ei spun primit computer nou, ultim tip, aud. A treia parte de test aproape mers.

— Partea de contraatac. E prima de care am aflat, observă Ryan. Cum au efectuat, de fapt, testul?

— Ei nu lansează rachetă sol, desigur, spuse Marko, ridicând un deget. Ei fac aşa şi înţelegi cum este test, da? Sovieticii nu sunt aşa proşti cum credeţi voi. Desigur ştii că toată graniţa sovietică e acoperită cu gard radar. Astea văd lansare rachetă şi calculează unde este submarin – foarte uşor de făcut. Apoi sună la Cartier General al Forţelor Strategice de Rachete. Au regiment cu rachete vechi în alertă pentru asta. Gata să riposteze la trei minute după ce detectează racheta mea pe radar.

Se opri o clipă.

— Voi nu aveţi asta în America?

— Nu, eu cel puţin nu ştiu să avem. Dar noile noastre rachete acoperă distanţe mult mai mari.

— Adevărat, dat tot e ceva bun pentru sovietici, pricepi?

— Cât de sigur e sistemul?

Marko ridică din umeri.

— Nu foarte. Problema este cât de repezi sunt oamenii. Pe timp de – cum se spune? – pe timp de criză, da? Pe timp de criză, toţi sunt rapizi şi sistem poate funcţiona un timp. Dar de fiecare dată când sistem funcţionează, multe, multe bombe nu explodează în Uniunea Sovietică. Chiar una poate salva suta de mii cetăţeni. Asta e important pentru conducere sovietică. Sute de mii mai mulţi sclavi după ce războiul se sfârşeşte, adăugă el pentru a-şi exprima dezacordul faţă de guvernul fostei sale patrii. Nu aveţi ceva la fel în America?

— Eu n-am auzit să avem aşa ceva, spuse sincer Ryan.

Ramius clătină din cap.

— Ei spun că aveţi. După ce lansăm rachete noastre, ne scufundăm adânc şi gonim cu viteză maximă, linie dreaptă în orice direcţie.

— Chiar în clipa asta încerc să-mi imaginez cât este de interesat guvernul sovietic să copieze cercetările noastre despre SDI.

— Te interesează, nu? pufni Ramius. Douăzeci de milioane de ruşi au murit în Mare Război pentru Apărarea Patriei. Crezi că vor să se întâmple asta din nou? Îţi spun, sovieticii sunt mai inteligenţi în privinţa asta decât americanii – avut lecţii mai dure şi învăţat mai bine. Într-o zi o să-ţi spun despre oraşul meu natal după război, distrus tot. Da, avem foarte bună lecţie de ocrotit *Rodina.*

Uite încă un lucru ce trebuie reţinut despre Rusia, îşi reaminti Jack. Nu era atât faptul că au o memorie anormal de lungă; dar în istoria lor existau lucruri ce nu puteau fi uitate. Ar fi la fel de inutil să te aştepţi ca sovieticii să uite pierderile suferite în al doilea război mondial ca a le pretinde evreilor să uite de Holocaust. Şi pe deasupra la fel de ilogic.

Deci, cu aproape peste trei ani în urmă, ruşii înscenaseră un exerciţiu ABM major împotriva rachetelor balistice lansate de pe submarine. Radarul de primire şi urmărire funcţionase, dar sistemul căzuse din cauza unei probleme de computer. Asta era important. Dar…

— Motivul pentru care computerul nu a funcţionat bine…

— E tot ce ştiu. Pot spune însă că a fost un test cinstit.

— Ce vrei să spui? întrebă Jack.

— Prima noastră… da, ordine noastre iniţiale au fost să tragem din localizare cunoscută. Dar ordine s-au schimbat tocmai când submarinul părăsea portul. Numai pentru căpitan s-au dat ordine semnate de aghiotantul Ministrului Apărării. Era colonel în Armata Roşie, dar colonel le semnează, da? El voia să fie – cum se spune?

— Spontan?

— Da! Nu, nu spontan. Test adevărat trebuie să fie surpriză. Deci, ordine mele trimise în locuri diferite şi spus să tragă la ore diferite. Aveam la bord general de la Voiskaia PVO şi când vede ordine noi se enervează. Foarte, foarte furios, dar ce fel de test este fără surprize? Submarine americane cu rachete nu sună la telefon să spună ruşilor în ce zi trag. Ori sunteţi gata, ori nu sunteţi, observă Ramius.

— Nu ştiam că veniţi, remarcă sec generalul Pokrîşkin.

Colonelul Bondarenko avu grijă să-şi menţină figura impasibilă. Deşi avea ordine scrise de la Ministerul Apărării şi deşi aparţinea unui serviciu cu uniforme total diferite, avea de-a face cu un general cu relaţii în Comitetul Central. Dar şi generalul trebuia să fie precaut. Bondarenko purta uniforma cea mai nouă şi mai bine croită, împodobită cu mai multe rânduri de panglici, inclusiv două medalii pentru vitejie obţinute în Afganistan şi insigna specială purtată de ofiţerii de stat-major ai Ministerului Apărării.

— Tovarăşe general, regret dacă v-am deranjat, dar am şi eu ordinele mele.

— Desigur. Pokrîşkin îi adresă un zâmbet larg şi făcu semn spre o tavă de argint. Ceai?

— Mulţumesc.

Generalul turnă singur ceai în două ceşti, în loc să cheme ordonanţa.

— Ce văd acolo? Medalia Steagul Roşu? Pentru Afganistan?

— Da, tovarăşe general. Am petrecut un timp acolo.

— Şi cum ai câştigat-o?

— Am fost ataşat la o unitate Spetnaţ ca observator special. Urmăream un mic grup de bandiţi. Din nefericire, erau mai deştepţi decât îşi închipuia comandantul unităţii, care ne-a lăsat să-i prindem într-o ambuscadă. Jumătate din echipă a fost ucisă sau rănită, inclusiv comandantul unităţii. *Care şi-a meritat moartea,* adăugă în gând Bondarenko. Am preluat comanda şi am cerut ajutoare. Bandiţii s-au retras înainte de a aduce forţe de susţinere, dar au lăsat în urma lor opt cadavre.

— Cum a reuşit un expert în comunicaţii să…

— Eu m-am oferit. Aveam probleme cu comunicaţiile tactice şi m-am hotărât să iau situaţia în mână. Eu nu sunt un adevărat combatant, tovarăşe general, dar există lucruri pe care trebuie să le rezolvi singur. E una din problemele pe care le am în acest post. Suntem periculos de aproape de graniţa afgană şi securitatea dumneavoastră pare… nu slabă, dar poate cam prea delăsătoare.

Pokrîşkin confirmă din cap.

— Forţa de securitate este KGB-ul, după cum ai observat, fără îndoială. Ei îmi raportează mie, dar nu sunt direct sub ordinele mele. Pentru anunţarea rapidă a unor posibile ameninţări, am o

înţelegere cu Aviaţia de Război. Şcoala lor de recunoaştere aeriană foloseşte văile dimprejur ca zonă de antrenament. Un coleg de-al meu de la Frunze a aranjat cu ei să acopere toată zona. Dacă se apropie cineva de acest complex dinspre Afganistan, trebuie să facă un drum lung, dar putem afla cu mult timp înainte de-a ajunge aici.

Bondarenko notă acest lucru cu satisfacţie. Codoş de vrăjitori sau nu, Pokrîşkin nu uitase chiar tot, cum aveau tendinţa majoritatea generalilor.

— Deci, ce doreşti, de fapt, Ghenadi Iosifovici? întrebă generalul.

Atmosfera se mai îmblânzise acum, după ce cei doi bărbaţi îşi dovediseră profesionalismul.

— Ministrul doreşte o estimare a eficienţei şi a siguranţei sistemelor dumneavoastră.

— Ce ştii despre lasere? întrebă Pokrîşkin, ridicând dintr-o sprinceană.

— Cunosc partea aplicativă. Am făcut parte din echipa academicianului Goremkin care a lucrat la noile sisteme de comunicaţie prin laser.

— Adevărat? Avem câteva aici.

— Nu ştiam, spuse Bondarenko.

— Da, le folosim în turnurile de pază şi pentru a face legătura între instalaţiile de laborator şi magazine. E mai simplu decât să înşiri cabluri telefonice şi e mai sigur. Invenţia dumitale s-a dovedit foarte utilă, Ghenadi Iosifovici. E-n regulă... Ştii, desigur, ce misiune avem aici.

— Da, tovarăşe general. Cât de aproape sunteţi de ţintă?

— Peste trei zile vom efectua un test major de sistem.

— Da?

Bondarenko păru foarte surprins.

— Abia ieri am primit permisiunea să-l efectuăm. Poate că ministrul nu a fost informat total. Poţi rămâne să asişti la test?

— N-aş vrea să-l pierd.

— Splendid! Generalul Pokrîşkin se ridică. Hai să ţi-i arăt pe vrăjitorii mei.

Cerul era senin, de un albastru intens, acel albastru de deasupra atmosferei. Bondarenko se miră să-l vadă pe general conducându-şi singur maşina, un GAZ-469, echivalentul sovietic al Jeepului.

— Nu-i nevoie să mă întrebi, tovarăşe colonel. Conduc singur

maşina, pentru că aici sus nu ne putem permite să ţinem personal inutil, iar eu am fost pilot de luptă. De ce mi-aş încredinţa viaţa unui ţânc căruia nu i-a mijit încă mustaţa şi care nu ştie să schimbe vitezele? Îţi plac drumurile noastre?

Deloc, spuse în gând Bondarenko, în timp ce generalul cobora o pantă în viteză. Drumul avea mai puţin de cinci metri lăţime şi era înclinat în partea de maşină unde era locul pasagerului.

— Să vezi cum e când e îngheţat, râse generalul. Am avut noroc de vreme bună în ultimul timp. Toamna trecută am avut parte numai de ploi, două săptămâni la rând. Lucru neobişnuit aici. Se presupune că musonul îşi lasă toată apa pe pământul Indiei, dar iarna a fost plăcută, uscată, fără ninsori.

Schimbă viteza când drumul deveni drept. Un camion venea din direcţia opusă şi Bondarenko se stăpâni cu greu să nu se ghemuiască, în timp ce cauciucurile din partea dreaptă a Jeepului se frecară de stâncile ce mărgineau drumul. Pokrîşkin se amuză pe seama lui, ceea ce era de aşteptat. Camionul trecu pe lângă ei cam la un metru distanţă şi generalul reveni pe mijlocul drumului acoperit cu bitum. Schimbă din nou viteza când începură să urce o pantă.

— N-avem nici măcar loc pentru un birou ca lumea – eu, cel puţin nu am, observă Pokrîşkin. Academicienii au prioritate.

Bondarenko văzuse doar unul din turnurile de pază în dimineaţa aceea, în timp ce alerga în jurul zonei de locuinţe şi, când Jeepul urca ultimii metri, zona de teste pentru Steaua Strălucitoare deveni vizibilă.

Trecură prin trei puncte ale controlului de securitate. Generalul Pokrîşkin opri vehiculul şi îşi arătă permisul la fiecare din ele.

— Turnurile de control? întrebă Bondarenko.

— Toate au asigurate personal zi şi noapte. E greu pentru cekişti. A trebuit să instalez calorifere electrice în turnuri, spuse generalul chicotind. Avem aici atâta energie, încât nici nu ştim cum s-o mai folosim. Iniţial am avut şi câini de pază care alergau între garduri, dar a trebuit să renunţăm. Acum două săptămâni, câţiva au murit îngheţaţi. M-am gândit că n-o să meargă treaba asta. Mai avem câţiva, dar umblă cu paznicii. Aş vrea să scap de ei.

— Dar…

— Câteva guri în plus de hrănit, explică Pokrîşkin. De îndată ce încep ninsorile, trebuie să aducem hrana cu elicopterul. Un câine

de pază adevărat trebuie să mănânce carne. Ştii ce efect are asupra moralului taberei faptul de a hrăni câinii cu carne, când oamenii noştri de ştiinţă nu au destulă? Nu merită câinii atâta bătaie de cap. Comandantul KGB este de acord. Încearcă să obţină permisiunea să scăpăm de ei definitiv. Avem reflectoare puternice în toate turnurile. Putem vedea un intrus cu mult înainte ca un câine să-l adulmece sau să-l audă.

— Cât de numeroase sunt forţele de pază?

— O companie de puşcaşi întărită. O sută şaisprezece ofiţeri şi soldaţi, comandaţi de un locotenent-colonel. Sunt cel puţin douăzeci de oameni de pază zi şi noapte. Jumătate aici, jumătate pe celălalt masiv. În locul ăsta, doi oameni în fiecare turn tot timpul, plus patru care patrulează şi, desigur, cei de la punctele de control ale vehiculelor. Zona e sigură, tovarăşe colonel. O întreagă companie de puşcaşi cu arme grele pe creasta acestui munte. Ca să fim siguri, am ordonat unei echipe Spetnaţ să efectueze un exerciţiu de asalt în octombrie anul trecut. Arbitrii i-au marcat ca morţi înainte de a ajunge la patru sute de metri de perimetrul nostru. Unul chiar era să moară cu adevărat, de altfel. Un locotenent rumen în obraji era să cadă naibii în prăpastie. Mulţumit? întrebă Pokrîşkin. Mulţumit?

— Da, tovarăşe general. Vă rog să scuzaţi prudenţa mea excesivă.

— Doar n-ai primit frumuseţea asta de panglici ca răsplată că ai fost laş, observă cu umor generalul. Eu accept întotdeauna idei noi. Dacă ai ceva de spus, uşa mea nu e niciodată încuiată.

Bondarenko îşi dădu seama că îi va plăcea de generalul Pokrîşkin. Era suficient de departe de Moscova ca să nu fie nevoit să se poarte ca un imbecil ceremonios şi, spre deosebire de majoritatea generalilor, era clar că nu vedea un nimb în oglindă când se bărbierea. Poate că existau, totuşi, speranţe pentru acest complex. Filitov avea să fie mulţumit.

— Mă simt ca un şoarece pândit de şoim din văzduh, observă Abdul.

— Atunci fă ce face şoarecele, îi replică Săgetătorul pe un ton sec. Rămâi ascuns.

Îşi ridică privirea ca să vadă un AN-26. Era la cinci mii de metri înălţime şi uruitul turbomotoarelor aproape că nu ajungea până la ei. Din păcate, era prea departe pentru o rachetă. Alţi lansatori de rachete mujahedini doborâseră câte un Antonov, dar nu şi

Săgetătorul. În felul acesta, puteau fi uciși vreo patruzeci de ruși. Și sovieticii învățaseră să folosească avioanele de transport mascate pentru supravegherea solului. Asta le făcea partizanilor viața și mai grea.

Cei doi bărbați mergeau pe o potecă îngustă, pe un alt versant al muntelui, iar soarele încă nu ajunsese la ei, deși aproape toată valea era scăldată în lumină, sub cerul de iarnă fără nori. Poate că odinioară trăiseră acolo vreo două sute de oameni, până ce apăruseră bombardierele de mare altitudine. Vedea craterele răspândite în șiruri neregulate pe o lungime de doi, trei kilometri. Bombele căzuseră în toată valea și cei care nu fuseseră uciși plecaseră în Pakistan, lăsând în urmă doar pustietatea. Nu exista hrană pe care s-o împartă cu luptătorii pentru libertate, nici ospitalitate și nici măcar o moschee în care să se roage. Săgetătorul încă se mai întreba de ce trebuia să fie atât de nemilos războiul. Era altceva când bărbații se luptau între ei; era o chestiune de onoare, în care putea fi implicat uneori și un dușman vrednic de a fi confruntat. Dar rușii nu luptau așa. *Și ne mai fac pe noi sălbatici...*

Atâtea lucruri aparțineau trecutului. Ceea ce fusese el odinioară, speranțele lui de viitor, toată viața lui din trecut, toate se îndepărtau din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce se scurgea. Acum parcă se gândea la toate astea numai când adormea – iar când se trezea, visele despre o viață pașnică, liniștită, se risipeau în depărtare, fugind de el, ca ceața dimineții. Dar chiar și aceste vise dispăreau. Mai vedea chipul soției lui, al fiicei și al fiului, dar acum erau ca niște fotografii plate și lipsite de viață, care-i aminteau cu cruzime de vremurile ce nu se mai puteau întoarce. Cel puțin, datorită lor viața lui avea o țintă. Când i se făcea milă de victimele lui, când se întreba dacă Allah încuviința cu adevărat faptele lui – tot ceea ce la început îl dezgustase – putea să-și închidă o clipă ochii, amintindu-și de ce urletele rușilor muribunzi îi erau la fel de plăcute auzului ca strigătele pasionale ale soției lui.

— Pleacă, observă Abdul.

Săgetătorul se întoarse să privească. Soarele se reflecta pe coada avionului, în timp ce acesta trecea peste crestele din depărtare. Chiar dacă Săgetătorul s-ar fi aflat pe țancul din vârf, AN-26 tot ar fi fost prea sus. Rușii nu erau proști. Nu zburau decât atât de jos cât erau nevoiți. Dacă voia într-adevăr să doboare unul, va trebui să se apropie de un aerodrom. Era o

idee. Săgetătorul începu să-şi ordoneze gândurile în legătură cu această problemă, în timp ce mergea pe nesfârşita potecă pietruită.

— O să funcţioneze? întrebă Morozov.

— Scopul testului este să vedem dacă funcţionează, îi explică răbdător inginerul-şef.

Îşi aminti de vremea când fusese şi el tânăr şi nerăbdător. Morozov avea un potenţial real. O dovedeau clar documentele de la universitate. Fiu al unui muncitor de la o fabrică din Kiev, el reuşise datorită inteligenţei şi muncii lui asidue să obţină un post la cea mai prestigioasă instituţie de învăţământ a Uniunii Sovietice, unde obţinuse cele mai înalte distincţii – suficiente pentru a fi scutit de serviciul militar, ceea ce era un lucru destul de neobişnuit pentru o persoană fără relaţii printre politicieni.

— Iar acest nou înveliş optic…

Morozov privi oglinda de la o distanţă de numai câţiva centimetri. Amândoi bărbaţii purtau halate, măşti şi mănuşi pentru a nu influenţa suprafaţa reflectorizantă a oglinzii numărul patru.

— După cum ai bănuit, acesta este unul dintre elementele testului. Suntem gata, spuse inginerul, întorcându-se.

— Daţi-i drumul! strigă un tehnician.

Coborâră o scară fixată de o parte a stâlpului, apoi traversară puntea spre inelul de beton care înconjura gaura.

— Destul de adâncă, observă el.

— Da, trebuie să determine cât de eficiente sunt măsurătorile noastre împotriva vibraţiilor.

Inginerul-şef era preocupat de această problemă. Auzi un motor de Jeep şi, când se întoarse, îl văzu pe comandantul bazei conducând încă un bărbat în clădirea unde se afla laserul*. Încă un vizitator de la Moscova,* bănui el. *Cum naiba să lucrezi cu toţi ştabii ăştia de la Partid în spinare?*

— Îl cunoşti pe generalul Pokrîşkin? îl întrebă el pe Morozov.

— Nu. Ce fel de om e?

— Am cunoscut alţii mai răi. Ca majoritatea oamenilor, crede că laserele sunt partea importantă. Lecţia numărul unu, Boris Filipovici: oglinzile sunt partea importantă – alături de computere. Laserele nu-s bune de nimic, dacă nu reuşim să focalizăm energia lor asupra unui anumit punct în spaţiu.

Lecţia îi dezvăluia lui Morozov care parte a proiectului se afla

sub autoritatea acestui om, dar proaspătul inginer ştia deja adevărata lecţie – tot sistemul trebuia să funcţioneze perfect. Un singur segment defect ar transforma cel mai costisitor produs al Uniunii Sovietice într-o grămadă de jucării ciudate.

5

Ochiul şarpelui, chipul dragonului

Boeingul 767 modificat avea două nume. Cunoscut iniţial ca *Airborne Optical Adjunct,* i se spunea acum *Cobra Belle,* ceea ce măcar suna mai bine. Aeronava se reducea, în fond, la o platformă destinată transportării unui imens telescop cu infraroşii, potrivit spaţiului vast care exista într-un astfel de avion. Proiectanţii trişaseră oarecum, desigur, prevăzând fuzelajul cu o cocoaşă dizgraţioasă imediat în spatele punţii de zbor care se întindea pe jumătatea lungimii avionului, aşa că aparatul 767 aducea mai degrabă cu un şarpe care tocmai înghiţise ceva şi se înecase cu o bucată prea mare.

Totuşi şi mai interesantă la această aeronavă era inscripţia de pe coada verticală: U.S. ARMY. Acest fapt, care scotea din fire Aviaţia Militară, era rezultatul unei ciudate previziuni sau obstinaţii din partea Armatei, care nici în anii ’70 nu renunţase încă la cercetările în domeniul apărării cu rachete balistice, lăsându-şi „atelierul de marote” (cum erau îndeobşte cunoscute asemenea secţii) să inventeze senzorii cu infraroşii la AOA.

Aparatul făcea parte acum dintr-un program al Aviaţiei Militare, al cărui nume generic era *Cobra.* El lucra în colaborare cu un radar *Cobra Dane* din Shemya şi zbura adeseori împreună cu o aeronavă numită *Cobra Ball* – un 707 modificat – întrucât *Cobra* era numele de cod al unei familii de sisteme menite să identifice rachetele sovietice. Armata era plină de îngâmfare şi satisfacţie, văzând că Aviaţia Militară avea nevoie de ajutorul ei, deşi rămânea precaută vizavi de tentativele continue de a i se fura programul.

Echipajul de zbor trecu prin rutina verificărilor foarte degajat, ştiind că avea mult timp la dispoziţie. Membrii echipajului erau de la Boeing. Până acum, Armata rezistase cu succes încercărilor făcute de Aviaţia Militară pentru a-şi aduce propriul personal pe puntea de zbor. Copilotul, fost membru al Aviaţiei Militare, îşi plimba degetul în jos pe lista cu operaţiunile ce trebuiau făcute, enumerându-le pe un ton nici entuziasmat, dar nici plictisit, în

timp ce pilotul şi mecanicul de bord, unul şi acelaşi cu observatorul, apăsa pe butoane şi verifica aparatele de măsurat, pregătind într-un cuvânt aeronava pentru un zbor în siguranţă.

Partea cea mai proastă a misiunii era vremea la sol. Shemya, situată în partea de vest a Arhipelagului Aleutinelor, este o insulă mică, având o lungime de aproximativ şase kilometri şi jumătate şi o lăţime ce depăşeşte cu puţin trei kilometri, punctul cel mai înalt măsurând doar şaptezeci şi doi de metri deasupra mării cenuşii. Ceea ce în Aleutine se considera vreme obişnuită ar fi putut determina închiderea majorităţii aeroporturilor renumite, iar ceea ce aici se chema vreme proastă trezea echipajului de pe Boeing nostalgia Amtrakului. Printre soldaţi era foarte răspândită convingerea că singurul motiv pentru care ruşii expediau pentru testare rachete balistice intercontinentale (ICBM) în Marea Ohoţk provenea din dorinţa de a-i şicana cât mai mult pe americanii care îi monitorizau. Astăzi vremea era destul de bună. Se putea vedea până în capătul îndepărtat al pistei, unde luminile albastre erau înconjurate de mici globuri de ceaţă. La fel ca majoritatea aviatorilor, pilotul prefera lumina zilei, dar, pe timp de iarnă, asta era o excepţie. Se rugă în gând; plafonul trebuia să fie la patru sute şaizeci de metri, iar deocamdată nu ploua. Vânturile laterale constituie şi ele o problemă, dar, oricum, vântul nu bate niciodată cum vrei, aici, sus – sau mai corect, cei care au proiectat pista n-au ştiut sau nu le-a păsat că vântul este un factor important în pilotarea avioanelor.

— Turnul din Shemya, sunt Charlie Bravo, gata pentru deplasarea la sol.

— Charlie Bravo, liber pentru deplasarea la sol. Vântul e de doi-cinci-zero la cincisprezece.

Turnul nu mai trebuia să precizeze că avionul *Cobra Belle* era numărul unu la rând. În acel moment, 767 era singura aeronavă prezentă la bază. Aflată până atunci, probabil, în California pentru testări, fusese adusă în mare grabă aici, cu numai douăzeci şi patru de ore înainte.

— Înţeles. Charlie Bravo rulează.

După zece minute, Boeingul porni pe pistă, începând ceea ce se presupunea a fi o nouă misiune de rutină.

După alte douăzeci de minute, AOA atinse altitudinea de croazieră de treisprezece mii şapte sute de metri. Călătoria era aceeaşi alunecare lină cunoscută în cazul avioanelor de pasageri, numai că, în loc să dea pe gât primele pahare şi să-şi aleagă

meniul, oamenii de la bordul acestei aeronave îşi desfăcuseră deja centurile de siguranţă şi se puseseră pe treabă.

Instrumentele trebuiau puse în funcţiune, computerele resetate, legăturile de informaţii reglate, iar legăturile vocale verificate şi ele. Aeronava era dotată cu toate sistemele de comunicare cunoscute de om şi ar fi avut chiar şi un mediu spiritist la bord, dacă programul Departamentului Apărării – exista aşa ceva – ar fi progresat cât se sperase iniţial. Comandantul era artilerist, având o diplomă în astronomie de la Universitatea din Texas. Ultima lui comandă fusese pe o baterie de rachete Patriot, în Germania. În timp ce majoritatea bărbaţilor se uită la avioane şi îşi doresc să le piloteze, preocuparea lui dintotdeauna fusese aceea de a le doborî de pe cer. Avea aceeaşi atitudine şi în privinţa rachetelor balistice şi îşi adusese contribuţia la elaborarea modificărilor ce puteau permite rachetei Patriot să distrugă alte rachete, pe lângă aeronavele sovietice. Era totodată foarte familiarizat cu instrumentele utilizate pentru depistarea rachetelor aflate în zbor.

Colonelul ţinea în mână un raport de la cartierul general al Defense Intelligence Agency (DIA) din Washington, în care i se spunea că, peste patru ore şi şaisprezece minute, sovieticii aveau să demareze un test de tragere la SS-25 ICBM. Raportul nu preciza felul în care obţinuse DIA această informaţie, desi colonelul ştia că în nici un caz n-o făcuse prin lecturarea unui anunţ publicitar în *Izvestia.* Misiunea lui *Cobra Belle* era de a monitoriza tragerea, de a intercepta toate transmisiile de telemetrie de la instrumentele de testare ale rachetei şi, lucrul cel mai important, de a fotografia focoasele în timpul zborului. Informaţiile colectate urmau să fie analizate ulterior, pentru a se determina performanţa rachetei şi mai ales precizia lansării focoaselor, subiect de importanţă majoră pentru Washington.

În calitate de comandant al misiunii, colonelul nu avea mare lucru de făcut. Tabloul lui de comandă era un panou cu lumini colorate, care indicau starea diferitelor sisteme de bord. Întrucât AOA era un articol relativ nou în inventar, totul la bord funcţiona acceptabil. Astăzi, singurul lucru deocamdată „stricat” era un agregat de rezervă la legăturile de informaţii, aşa că un tehnician încerca să-l repare, în timp ce colonelul sorbea din cafea. Era, totuşi, un efort pentru el de a părea cât de cât preocupat, deşi nu avea nimic special de făcut, dar, dacă se arăta plictisit, însemna că dădea un exemplu prost oamenilor lui. Băgă mâna în

buzunarul cu fermoar de pe mânecă ca să-şi scoată o bomboană. Dulciurile erau mai sănătoase decât ţigările pe care le fuma când era locotenent, deşi nu erau prea bune pentru dinţi, cum obişnuia să-i atragă atenţia stomatologul de la bază. După ce supse bomboana vreo cinci minute, colonelul ajunse la concluzia că trebuia să facă, totuşi, *ceva*. Îşi desfăcu centura cu care era legat de scaunul de comandă şi se duse în faţă, pe puntea de comandă.

— Bună dimineaţa la toată lumea.

Era 00:04 la Lima, sau 12:04 a.m., ora locală.

— Bună dimineaţa, domnule colonel, răspunse pilotul în numele echipajului. Totul e în regulă, în spate?

— Până acum, da. Cum e vremea în zona de patrulater?

— Strat compact de nori la trei mii şase sute până la patru mii cinci sute de metri, îi răspunse navigatorul, ridicând o fotografie făcută din satelit. Vântul trei-doi-cinci la treizeci de noduri. Sistemele noastre de navigare se verifică şi ţin legătura cu ce identifică Shemya, mai adăugă el.

În mod normal, 767 operează cu un echipaj format din doi ofiţeri, de zbor. Dar nu şi în cazul de faţă. De când zborul 007 de la Korean Air fusese doborât de sovietici, toate zborurile peste Oceanul Pacific acordau o mare atenţie navigării propriu-zise. Lucrul acesta era cu atât mai mult valabil pentru *Cobra Belle;* sovieticii urau toate dispozitivele însărcinate cu strângerea de informaţii secrete. Nu depăşeau niciodată linia de opt sute de kilometri distanţă faţă de teritoriul rusesc şi nici nu pătrundeau în Zona de Identificare a Apărării Aeriene, dar, cu toate acestea, sovieticii trimiseseră de două ori avioane de vânătoare, pentru ca AOA să-şi dea seama că erau vigilenţi.

— În fine, se presupune că nu trebuie să ne apropiem prea mult, comentă colonelul.

Stătea rezemat între pilot şi copilot şi privea pe geam. Ambele motoare cu reacţie funcţionau bine. Ar fi preferat o aeronavă cu patru motoare pentru un zbor prelungit deasupra apei, dar asta nu depinsese de el. Văzând că femeia ce îndeplinea funcţia de navigator ridicase sprâncenele, mirată de interesul lui în acest domeniu, colonelul o bătu uşor pe umăr, în loc de scuze. Era timpul să plece.

— Cât facem până la zona de observaţie?

— Trei ore şi şaptesprezece minute, domnule; trei ore şi treizeci şi nouă de minute până la punctul de traiectorie.

— Cred că am timp să trag un pui de somn, spuse colonelul, îndreptându-se spre uşă.

Ieşi agale şi porni spre partea din spate a avionului, trecând pe lângă instalaţia de telescop, aflată în drum spre cabina principală. De ce oare membrii echipajului de la acest zbor erau atât de groaznic de tineri? Se gândesc, probabil, că *am nevoie* de un pui de somn, când de fapt eu mă plictisesc de moarte.

În partea din faţă a avionului, pilotul şi copilotul schimbară nişte priviri. *Băşinosul ăla bătrân n-are încredere în noi că suntem în stare să pilotăm afurisenia asta de avion, aşa-i?* Se instalară în scaune, plimbându-şi ochii după luminile intermitente ale vreunui alt avion, în timp ce pilotul automat dirija aeronava.

Morozov era îmbrăcat la fel ca şi ceilalţi oameni de ştiinţă din camera de comandă, cu un halat alb de laborator, garnisit cu un ecuson de liberă trecere, de la serviciul de siguranţă. Era încă în perioada de acomodare, aşa că numirea lui în cadrul echipei de comandă era, probabil, doar temporară, deşi începea să-şi dea deja seama de importanţa acestei secţiuni din program. La Moscova, învăţase cum funcţionează laserele şi efectuase nişte lucrări de laborator impresionante, cu modele experimentale, fără să fi înţeles însă vreodată cu adevărat că eliberarea energiei prin partea frontală a instrumentelor marca doar începutul sarcinii. În afară de asta, Steaua Strălucitoare repurtase deja o victorie epocală în sfera puterii laserelor.

— Resetează, spuse în cască inginerul mai mare în grad.

Testau calibrarea sistemului, urmărind cu oglinzile o stea îndepărtată. Nici măcar nu avea importanţă care stea. Alegeau câte una la întâmplare, pentru fiecare test.

— Ca un telescop nemaipomenit, nu-i aşa? comentă inginerul, uitându-se la ecranul televizorului.

— Vă era teamă de stabilitatea sistemului. De ce?

— După cum îţi poţi imagina şi dumneata, avem nevoie de un grad foarte ridicat de precizie. De fapt, n-am testat niciodată întregul sistem. Putem identifica şi urmări stelele destul de uşor, dar... Programul e încă nou, prietene. Ca şi dumneata, spuse inginerul, ridicând din umeri.

— De ce nu folosiţi radarul pentru selectarea şi urmărirea unui satelit?

— Bună întrebare! chicoti bărbatul mai în vârstă. M-am întrebat şi eu acelaşi lucru. Ţine de protocoalele privind controlul

înarmărilor sau nu ştiu ce tâmpenie de genul ăsta. Deocamdată, zic ei, e suficient să ne furnizeze coordonatele ţintelor prin intermediul aparatelor de la sol. Nu-i nevoie să ni le obţinem singuri. Prostii! conchise el.

Morozov se rezemă de spătarul scaunului, privind în jurul lui. În cealaltă parte a camerei, membrii echipei de control prin laser îşi târşâiau picioarele agitaţi, fâţâindu-se de colo-colo cu o droaie de soldaţi în civil care şuşoteau în spatele lor. Verifică apoi ceasul – încă şaizeci şi trei de minute până la începerea testului. Unul câte unul, tehnicienii se retrăgeau în camera de odihnă. El nu simţea nevoia să se relaxeze şi nici şeful de secţie, de altfel, care se declară în cele din urmă mulţumit de sistemele lui, plasându-se pe linia de aşteptare, în rezervă.

La 36.000 de kilometri deasupra Oceanului Indian, un satelit american pentru Programul de Susţinere a Apărării stătea suspendat pe o orbită geosincronică deasupra unui punct fix. Uriaşul telescop Schmidt era orientat permanent spre Uniunea Sovietică, având misiunea de a furniza prima alarmă în cazul lansării unor rachete ruseşti împotriva Statelor Unite. Baza lui de date era conectată la sol prin Alice Springs, Australia, cu diferitele instalaţii din Statele Unite. Deocamdată, condiţiile de vizibilitate erau excelente. Aproape întreaga emisferă vizibilă a pământului era cufundată în întuneric, iar vremea rece şi geroasă de la sol putea semnala cu mare precizie cea mai măruntă sursă de căldură.

Tehnicienii care monitorizau instalaţia DSPS din Sunnyvale, California, se amuzau, ca de obicei, numărând obiectivele industriale. Era vorba de Oţelăriile Lenin din Kazan, marea rafinărie de lângă Moscova şi…

— Atenţie toată lumea, anunţă sergentul. Avem o emanaţie de energie la Pleseţk. Ca un fel de pasăre care se ridică de pe instalaţia de testare ICBM.

Maiorul care era de serviciu în această noapte luă imediat legătura telefonică cu „Crystal Palace”, cartierul general al Comandamentului Apărării Aerospaţiale pentru America de Nord – NORAD – situat lângă Cheyenne Mountain, Colorado, pentru a se asigura că se copiau datele de pe satelit. Aşa şi era, desigur.

— Este vorba de lansarea rachetei despre care ni se spunea, îşi zise el.

Văzură cum imaginea strălucitoare a rachetei lansate începea

să se întoarcă, îndreptându-se spre est, în timp ce instalaţia ICBM se arcuia peste traiectoria balistică de zbor, al cărei nume îl purta şi racheta. Maiorul avea înmagazinate în memorie caracteristicile tuturor rachetelor sovietice. Dacă aceasta era un SS-25, ar însemna ca prima treaptă să se separe cam… acum.

Pe ecran izbucni o lumină puternică, în mijlocul căreia îşi făcu apariţia o minge de foc, cu un diametru de cinci sute de metri. Camera orbitală funcţiona ca un dispozitiv intermitent, modificându-şi sensibilitatea în funcţie de senzorii impresionaţi de brusca izbucnire de energie calorică. După trei secunde, începu să urmărească traiectoria unui nor de fragmente încălzite, ce se curbau în jos, spre pământ.

— S-ar zice că a explodat, remarcă sergentul, fără să mai fie nevoie. Înapoi la planşeta de desen, Ivan…

— N-am dezlegat, totuşi, problema treptei secundare, adăugă maiorul.

Se întrebă rapid care era de fapt această problemă, însă fără să-i pese prea mult. Sovieticii lansaseră în producţie seria-i, începând să le deplaseze deja pe cărucioare cu şine, pentru o mai mare mobilitate, deşi aveau încă probleme cu combustibilul solid. Maiorului îi convenea această situaţie. La rachete, cel mai mic grad de nefiabilitate face ca utilizarea lor să devină un lucru foarte riscant. Or, această nesiguranţă reprezenta, totuşi, cea mai bună garanţie pentru pace.

— Crystal Palace, testul a eşuat după cincizeci şi şapte de secunde de la lansare. *Cobra Belle* este sus, pentru a monitoriza testul?

— Întocmai, îi răspunse ofiţerul de la capătul firului. Le spunem că s-a contramandat.

— Perfect. Noapte bună, Jeff.

La bordul avionului *Cobra Belle,* zece minute mai târziu, comandantul misiunii confirmă primirea mesajului şi întrerupse legătura radiofonică. Se uită la ceas şi oftă. Nu-i venea încă să se-ntoarcă la Shemya. Căpitanul însărcinat cu baza tehnică a misiunii sugeră că puteau oricum profita de timp pentru a-şi calibra instrumentele. Colonelul se gândi la această propunere şi îşi dădu acordul, încuviinţând din cap. Aeronava şi echipajul fiind relativ noi, toată lumea avea nevoie de antrenament. Sistemul de aparate fotografice era reglat în registrul MTI. Un computer ce înregistra toate sursele de energie descoperite de telescop

începu să caute doar ţintele aflate în mişcare. Tehnicienii de la ecrane urmăreau cum Indicatorul de Ţinte Mobile elimina rapid stelele şi începea să identifice câţiva sateliţi de joasă altitudine, precum şi resturi spaţiale orbitale. Sistemul de obiective fotografice era suficient de sensibil pentru a detecta căldura corpului omenesc la o distanţă de o mie şase sute de kilometri, aşa că în scurt timp ţintele fuseseră deja alese. Aparatul de fotografiat se oprea rând pe rând asupra lor, luând imagini pe computerul în cod digital. Deşi nu era vorba în principal decât de un exerciţiu de antrenament, datele respective urmau să fie trimise automat la NORAD, pentru reactualizarea registrului de informaţii referitoare la obiectele orbitale.

— Ai realizat o performanţă uluitoare a randamentului de energie, spuse calm colonelul Bondarenko.

— Da, încuviinţă generalul Pokrîşkin. Extraordinar cum funcţionează toată chestia asta, nu-i aşa? Unul dintre magicienii mei observă ceva şi îi spune unui al doilea, care îi povesteşte şi el altuia, iar al treilea zice la rândul lui ceva care ajunge înapoi până la primul şi aşa mai departe. Avem aici cele mai grozave minţi din ţară şi, cu toate astea, procesul de descoperire nu-i mai ştiinţific decât arta de a te împiedica într-un ciot! Asta-i ciudăţenia. Dar de-aia şi e atât de palpitant, Ghenadi Iosifovici. Este lucrul cel mai palpitant pe care l-am făcut de când mi-am dobândit galoanele de aviator! Locul acesta va transforma lumea. După treizeci de ani de muncă, se prea poate să fi descoperit fundamentul unui sistem menit să protejeze *Rodina* împotriva rachetelor inamice.

Bondarenko era de părere că generalul exagera, testul urmând să demonstreze cât de mare era această exagerare. Totuşi, Pokrîşkin era omul ideal pentru această funcţie. Fostul pilot de vânătoare era un geniu în materie de coordonare a eforturilor oamenilor de ştiinţă şi ale inginerilor, mulţi dintre aceştia având nişte personalităţi cât un tanc de luptă, deşi cu mult mai fragile. Când trebuia să terorizeze, teroriza. Când trebuia să convingă cu linguşiri, o făcea cu succes. Era rând pe rând tatăl, unchiul şi fratele tuturor. Numai un rus cu inimă mare putea face aşa ceva. Colonelul intuia că piloţii de vânătoare cu funcţii de comandanţi reprezentaseră un bun exerciţiu pentru această sarcină; Pokrîşkin fusese, probabil, un strălucit comandant de regiment. Echilibrul dintre presiune şi încurajare

era foarte greu de menţinut, dar acest om reuşea să-l păstreze cu o mare uşurinţă. Bondarenko urmărea îndeaproape cum proceda. Era vorba de lecţii utile pentru propria lui carieră.

Camera de comandă era separată de clădirea propriu-zisă unde se aflau laserele, fiind mult prea neîncăpătoare pentru toţi oamenii şi toate utilajele din ea. Erau acolo peste o sută de ingineri – şaizeci cu doctoratul în fizică – şi chiar şi cei numiţi tehnicieni ar fi putut preda ştiinţele la orice universitate din Uniunea Sovietică.

Stăteau jos sau în picioare la mesele lor de lucru. Majoritatea fumau, iar sistemul de aer condiţionat, necesar pentru răcirea computerelor, se străduia din răsputeri să menţină aerul curat. Peste tot existau contoare digitale. Majoritatea arătau ore: cea a meridianului din Greenwich, aceasta fiind ora după care se urmăreau sateliţii, ora locală şi, desigur, ora Moscovei. Alte contoare arătau coordonatele exacte ale satelitului-ţintă, Cosmos-1810, care purta codificarea de satelit internaţional 1986-102A. Fusese lansat de pe cosmodromul din Tyutatam pe 26 decembrie 1986, fiind încă pe cer, fiindcă nu reuşise să se dezorbiteze din cauza negurii din jur. Telemetria indica faptul că sistemele lui electrice erau încă în stare de funcţionare, deşi orbita lui se deprecia treptat-treptat, cu un perigeu uzual – punctul cel mai de jos de pe orbită – de o sută optzeci de kilometri. Acum se apropia de perigeu, exact deasupra bazei Stelei Strălucitoare.

— Pompaţi energie! strigă inginerul-şef. Verificarea finală a sistemului.

— Camerele de luat vederi sunt conectate, raportă un tehnician. Fluxurile de criogen sunt la valori normale.

— Dispozitivele de urmărire cu oglinzi funcţionează automat, raportă inginerul de lângă Morozov.

Acesta stătea pe marginea scaunului pivotant, nedezlipindu-şi ochii de pe ecranul care deocamdată rămânea gol.

— Computerul în automatizare secvenţială, spuse un al treilea.

Bondarenko sorbea din ceai, străduindu-se în zadar să se calmeze. Îşi dorise întotdeauna să fie de fată la lansarea unei rachete spaţiale, dar nu izbutise niciodată să aranjeze acest lucru. Şi acum era cam la fel. Emoţia era copleşitoare. De jur împrejurul lui, mecanismele şi oamenii se contopeau într-o entitate unică, menită să declanşeze ceva, fiecare anunţând rând pe rând că, împreună cu mecanismele pe care le avea în sarcină,

era gata de acţiune. În cele din urmă se auzi:

— Toate sistemele laser sunt alimentate cu energie şi conectate.

— Suntem gata de tragere, încheie litania inginerul-şef.

Toate privirile se întoarseră spre partea dreaptă a clădirii, unde echipa de la aparatele de fotografiat pentru urmărire îşi ajustase instrumentele pe o secţiune de orizont înspre nord-vest. Se ivi un punct alb, ridicându-se pe bolta neagră a cerului cufundat în întunericul nopţii…

— Capturarea ţintei!

Inginerul de lângă Morozov ridică mâinile de pe panoul de comandă, pentru a nu atinge din greşeală vreun buton. Lumina „automatică” clipea intermitent.

La două sute de metri, cele şase oglinzi înşirate în jurul clădirii cu lasere se răsuciră şi se întoarseră împreună, ajungând aproape în poziţie verticală faţă de sol, în încercarea de a urmări o ţintă plasată deasupra orizontului crestat şi muntos. Pe următoarea movilă, situată ceva mai departe, cele patru oglinzi din bateria de imagini făceau acelaşi lucru. Afară răsunau sirenele de alarmă, iar proiectoarele rotative avertizau lumea să se îndepărteze de clădirea cu lasere.

Pe ecranul TV de lângă pupitrul inginerului-şef era fixată o fotografie a dispozitivului Cosmos-1810. În dorinţa de a fi siguri încă o dată că se elimina orice posibilitate de eroare, inginerul-şef şi alte trei persoane trebuiau să identifice vizual ţinta.

— Ăsta e Cosmos-1810, îi spuse căpitanul colonelului de la bordul avionului *Cobra Belle.* O navă deteriorată, pentru acţiuni de recunoaştere. A suferit, probabil, vreo defecţiune la motor – nu a coborât la sol atunci când i s-a comandat. Este pe o orbită degeneratoare, cred că mai rezistă încă patru luni. Satelitul trimite în continuare date uzuale de telemetrie. Nimic important, din câte ne dăm seama, doar că îi spune lui Ivan că mai e încă pe-acolo sus.

— Panourile solare funcţionează, probabil, în continuare, observă colonelul. Căldura provine dintr-o sursă internă.

— Mda. Mă întreb de ce nu le opresc… Oricum, temperatura la bord măsoară cincisprezece grade Celsius sau cam aşa ceva. Suficient de rece pentru a avea un termen de comparaţie. La lumina soarelui n-am fi reuşit să distingem între ce e la bord şi încălzirea solară.

Oglinzile din linia transmiţătoarelor cu laser urmăreau lent ţintele, dar mişcarea era vizibilă pe cele şase ecrane de televizor care le monitorizau. Un laser cu energie scăzută reacţiona la imaginea unei oglinzi, operând extensia pentru identificarea ţintei. Pe lângă direcţionarea întregului sistem, realiză şi o imagine cu rezoluţie înaltă pe consola de comandă. Identitatea ţintei era acum confirmată. Inginerul-şef apăsă pe butonul care „autoriza” întregul sistem. Steaua Strălucitoare ieşise acum complet din mâinile omului, fiind comandată în totalitate de complexul principal de computere al ansamblului.

— Iată unghiul de rotaţie al ţintei, remarcă Morozov către superiorul lui.

Inginerul încuviinţă. Acul de pe cadran cobora rapid, pe măsură ce satelitul venea spre ei, învârtindu-se cu o viteză de douăzeci şi nouă de mii de kilometri pe oră spre punctul de distrugere. Imaginea pe care o recepţionau semăna cu o picătură uşor lunguiaţă şi albă, din cauza căldurii interne proiectate pe un cer lipsit de căldură. Era plasată exact în mijlocul reticulului de ţintă, ca un oval alb în vizorul unei puşti.

Nu auziră nimic, fireşte. Clădirea cu lasere era complet izolată termic şi fonic. Nici nu văzură nimic la nivelul solului. Dar, privind ecranele de televizor din clădirea centrului de comandă, o sută de oameni îşi încleştară pumnii în aceeaşi clipă.

— Ce naiba! exclamă căpitanul.

Imaginea obiectivului Cosmos-1810 se făcu strălucitoare ca soarele. Computerul îşi reglă imediat sensibilitatea, dar timp de câteva secunde nu reuşi să ţină pasul cu modificarea temperaturii survenită în ţintă.

— Ce mama dracului a izbit... Domnule, nu poate fi vorba de căldură internă.

Căpitanul dădu o comandă pe tastatură şi obţinu o informaţie digitală asupra temperaturii aparente a satelitului. Radiaţiile cu infraroşii reprezintă o funcţie cu patru puteri. Căldura degajată de un obiect este *pătratul pătratului* temperaturii lui.

— Domnule, temperatura ţintei a urcat de la cincisprezece grade C la... s-ar zice o mie opt sute grade C, în două secunde. Şi creşte în continuare... staţi aşa, scade – nu, creşte iar. Ritmul de creştere este neregulat, aproape că... Acum scade. Ce naiba a fost asta?

În stânga lui, colonelul începu să apese pe diverse butoane pe consola lui de comunicaţii, activând o legătură codificată prin satelit cu Cheyenne Mountain. Când vorbi, folosi tonul sec pe care soldaţii profesionişti îl rezervă doar celor mai cumplite coşmaruri. Colonelul ştia perfect ce văzuse.

— Crystal Palace, aici *Cobra Belle.* Fiţi pregătiţi să copiaţi un mesaj Superflash.

— Suntem pregătiţi.

— Avem un eveniment de energie superioară. Repet, urmărim un eveniment de energie superioară. *Cobra Belle* declară Dropshot. Confirmaţi.

Palid la faţă, se întoarse spre căpitan.

La cartierul general NORAD, ofiţerul de gardă trebui să se gândească bine pentru a-şi aminti ce era un Dropshot. Câteva secunde mai târziu, el exclamă „Iisuse” în cască. După aceea rosti:

— *Cobra Belle*, confirmăm primirea mesajului. Am recepţionat Dropshot. Staţi pregătiţi, până punem totul în mişcare aici. Iisuse, repetă el, întorcându-se spre locţiitorul lui. Transmite o Alarmă Dropshot la NMCC, îi zise el şi spune-le să fie gata pentru recepţionarea unor date brute. Găseşte-l pe colonelul Welch şi fă-mi legătura codificat aici.

După aceea, ofiţerul de gardă ridică receptorul telefonului şi formă codul şefului său, şeful Comandamentului de Apărare Aerospaţială pentru America de Nord, CINC-NORAD.

— Da, îi răspunse o voce morocănoasă la telefon.

— Domnule general, sunt colonelul Henriksen. *Cobra Belle* a decretat o Alarmă Dropshot. Afirmă că tocmai au văzut un eveniment de energie superioară.

— I-ai informat pe cei de la NMCC?

— Da, domnule şi l-am chemat şi pe Doug Welch.

— Ai primit deja datele de la ei?

— Le am pregătite, când ajungeţi aici.

— Foarte bine, domnule colonel. Pornesc acum. Trimite o aeronavă la Shemya să-l aducă pe tipul ăla de la Armată.

Colonelul de la bordul avionului *Cobra Belle* discuta acum cu, ofiţerul de la comunicaţii, ordonându-i să trimită toate datele de care dispuneau prin legătură digitală la NORAD şi Sunnyvale. Lucrul acesta se realiză în cinci minute. După aceea, comandantul misiunii spuse echipajului de zbor să se întoarcă la

Shemya. Mai aveau suficient combustibil pentru încă două ore de patrulare, dar îşi imagina că în noaptea aceasta nu avea să se mai întâmple nimic. Ce se petrecuse până atunci era de ajuns. Colonelul avusese privilegiul de a fi martorul unui lucru pe care puţini oameni în istoria omenirii îl văzuseră vreodată. Tocmai văzuse lumea schimbându-se şi, spre deosebire de majoritatea oamenilor, înţelegea semnificaţia acestui lucru. Era o onoare îşi zise el, de care ar fi preferat să nu aibă niciodată parte.

— Domnule căpitan, au ajuns primii acolo. *Doamne Sfinte.*

Tocmai când Jack Ryan se pregătea să iasă de pe autostrada I-495, intrând într-o intersecţie, auzi sunând telefonul din maşină.

— Da?

— Avem nevoite de tine înapoi aici.

— Perfect.

Legătura se întrerupse. Jack intră în intersecţie şi rămase pe linia de curbură, luând-o apoi pe o altă bifurcaţie ce ducea înapoi pe Washington Beltway, spre CIA. Aşa păţea întotdeauna. Îşi luase liber în acea după-amiază, pentru a se întâlni cu oamenii de la SEC. Se dovedise că ofiţerii companiei erau dezvinovăţiţi de orice acuzaţie, inclusiv el – oricum, aşa urma să fie, dacă anchetatorii de la SEC aveau să închidă vreodată acest dosar. Nădăjduise să-şi încheie ziua de lucru şi să se ducă acasă cu maşina. Aşa că, întorcându-se în Virginia, Ryan bombănea, întrebându-se ce criză ce se mai ivise şi de data asta.

Maiorul Gregory şi trei membri ai echipei lui de informaticieni stăteau în picioare lângă o tablă neagră, făcând diagrama fluxului de la pachetul programului lor de control prin oglinzi, când în cameră intră un sergent.

— Domnule maior, sunteţi chemat la telefon.

— Sunt ocupat, nu poate aştepta?

— E generalul Parks, domnule.

— Vocea stăpânului, bodogăni Al Gregory.

Întinse bucata de cretă celui de lângă el şi ieşi din cameră. Ajunse la telefon într-un minut.

— Un elicopter e în drum spre dumneata, ca să te ia, spuse generalul, fără să mai facă vreo glumă.

— Domnule, încercăm să identificăm…

— Te aşteaptă un Lear la Kirtland. N-avem timp să te aducem cu un avion comercial. Nu-i nevoie să-ţi faci bagajele. Pune-te în mişcare, domnule maior Gregory!

— Să trăiţi!

— Ce n-a mers cum trebuie? întrebă Morozov.

Inginerul se holba la consolă, încruntat de supărare.

— Escaladarea termică. Fir-ar să fie! Credeam că depăşiserăm problema asta.

În cealaltă parte a încăperii, sistemul laser de mică putere realiza o altă imagine a ţintei. Imaginea monocoloră semăna cu o fotografie prim-plan alb-negru, deşi ceea ce ar fi trebuit să fie negru era castaniu. Tehnicienii de televiziune împărţiseră ecranul în două, pentru a compara cele două imagini, înainte şi după.

— Nici o gaură, remarcă Pokrîşkin pe un ton acru.

— Şi ce dacă? spuse Bondarenko, surprins. Dumnezeule, omule, ai topit drăcovenia! Arată de parcă ar fi fost cufundată în oţel lichid.

Ceea ce chiar aşa şi era. Suprafeţele plane erau acum încreţite de la căldura intensă care mai radia încă. Celulele solare înşirate pe corpul satelitului – concepute pentru absorbţia energiei luminii – păreau complet arse. La o cercetare mai amănunţită, întregul corp al satelitului era deformat de la energia care îl aruncase în aer.

Cu aceeaşi expresie, Pokrîşkin dădu din cap.

— Ar fi trebuit să perforăm o gaură în el. Dacă putem realiza acest lucru, ar arăta ca şi cum o bucată de resturi spaţiale orbitale ar fi intrat în impact cu satelitul. Iată tipul de concentrare de energie pe care vrem să-l obţinem.

— Bine, dar acum puteţi distruge orice satelit american aţi avea chef!

— Tovarăşe colonel, Steaua Strălucitoare n-a fost realizată pentru distrugerea sateliţilor. Putem face deja lucrul ăsta cu destulă uşurinţă.

Bondarenko sesiză sensul. Într-adevăr, Steaua Strălucitoare fusese realizată pentru acest scop anume, dar performanţa de putere, care justificase finanţarea pentru instalaţie, depăşea de patru ori aşteptările, iar Pokrîşkin voia să obţină două lucruri deodată: să demonstreze o capacitate antisatelit *şi* un sistem ce putea fi adaptat apărării cu rachete balistice. Planuri de om ambiţios, deşi nu în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Bondarenko lăsă deoparte acest aspect şi se concentră cu gândul asupra celor văzute. Ce nu mersese cum trebuia? Fusese, probabil, o escaladare termică. În timp ce razele laser despicau aerul, transferaseră o fracţiune din puterea lor, sub formă de

căldură, în atmosferă. Acest proces tulburase aerul, perturbând traiectoria optică, mişcând raza când pe ţintă, când în afara ei şi proiectând-o totodată pe un spaţiu mai larg decât diametrul prevăzut.

Şi, cu toate acestea, fusese suficient de puternică pentru a topi metalul la o distanţă de o sută optzeci de kilometri! îşi zise colonelul în sinea lui. Ăsta nu se putea numi eşec. Era un pas uriaş spre o tehnologie cu totul nouă.

— Vreo avarie la sistem? îl întrebă generalul pe directorul proiectului.

— Nu, altfel n-am fi putut capta imaginea de urmărire. S-ar părea că parametrii noştri de compensare atmosferică sunt suficienţi pentru obţinerea imaginii razei, dar nu şi pentru transmisia de înaltă putere. Succes pe jumătate, tovarăşe general.

— Da. Pokrîşkin se frecă la ochi şi reluă pe un ton mai ferm. Tovarăşi, în seara asta am realizat un mare progres, dar mai rămân încă multe de făcut.

— Asta mă priveşte pe mine, zise cel de lângă Morozov. Rezolvăm noi porcăria asta!

— Mai ai nevoie de vreun om în echipă?

— În parte e o treabă de oglinzi, în parte de computere. Cât ştii despre chestiile astea?

— De tine depinde să hotărăşti. Când începem?

— Mâine. Cei de la telemetrie au nevoie de douăsprezece ore pentru a-şi organiza datele. Mă duc până acasă cu primul autobuz ca să beau ceva. Familia lipseşte încă o săptămână. Vrei să vii cu mine?

— Ce crezi că a fost asta? întrebă Abdul.

Tocmai ajunseseră în vârful unei creste, când apăruse un meteor. Cel puţin la început, semănase cu dâra aprinsă pe care o lasă un meteor pe cer. Numai că linia aurie subţire rămăsese suspendată acolo şi o luase, de fapt, în sus – foarte repede, dar totuşi sesizabil.

O linie aurie subţire, îşi zise Săgetătorul. Aerul din jur strălucise. De la ce, oare, se poate întâmpla aşa ceva? Uită pentru o clipă unde şi cine era, aducându-şi aminte de anii de studenţie. Căldura putea da o asemenea reacţie în aer. Numai căldura. Când cade un meteor, fricţiunea de trecere… dar era imposibil ca linia aceasta să fi fost un meteor. Chiar dacă

deplasarea în sus fusese o iluzie – lucru de care nu era sigur, ochii îţi mai joacă şi feste – linia aurie persistase aproximativ cinci secunde. Poate mai mult, reflectă Săgetătorul. Nici mintea nu poate măsura timpul. Hm. Se aşează brusc jos şi îşi scoase carneţelul. I-l dăduse tipul de la CIA şi îi spusese să ţină un jurnal al evenimentelor. Un lucru util; nu-i trecuse niciodată prin minte. Notă ora, data, locul şi direcţia aproximativă. Peste câteva zile, urma să se întoarcă în Pakistan şi poate că tipului de la CIA toate aceste însemnări aveau să i se pară interesante.

6

O supoziţie la sol

Când ajunse, era întuneric. Şoferul lui Gregory ieşi dinspre George Washington Parkway, îndreptându-se spre intrarea la Pentagon. Paznicul ridică poarta, lăsând maşina guvernamentală, un Ford comun – în anul acesta, Pentagonul cumpărase Forduri – să urce pe rampă, după care făcu o buclă în jurul câtorva maşini parcate, pentru a coborî apoi lângă trepte, în spatele unui autobuz local. Gregory ştia destul de bine procedura de rutină: trebuia să-i arate paznicului permisul, să treacă prin detectorul de metale, mergând apoi pe un culoar plin cu drapele de state, pe lângă bufet şi în josul rampei spre galeria comercială luminată şi decorată în stilul unei temniţe subterane din secolul al XII-lea. Locul îi amintea de un joc cu care se distrau în liceu, iar când intrase prima oară în poligonul lugubru al clădirii căpătase ferma convingere că autorii se inspiraseră chiar de aici.

Biroul de iniţiativă pentru Apărarea Strategică se afla sub holul comercial al Pentagonului (având intrarea, de fapt, exact sub patiserie), un spaţiu cu o lungime de aproximativ trei sute de metri, care fusese înainte locul de staţionare a autobuzelor şi taxiurilor – înainte ca apariţia bombelor plasate în maşini să fi convins comunitatea de apărare a naţiunii că automobilele nu erau tocmai lucrul potrivit pentru a fi păstrat sub structura unei clădiri. Prin urmare, această porţiune a construcţiei era cel mai nou şi cel mai sigur birou – destinat celui mai nou, dar totodată şi celui mai puţin sigur program militar naţional. Gregory îşi scoase aici celălalt permis. Îl arătă celor patru bărbaţi de la secţia de pază şi securitate, după care îl lipi de panoul de pe perete, care, descifrând codul electromagnetic, stabili că maiorul putea intra. Trecu printr-o sală de aşteptare, îndreptându-se spre o uşă dublă din sticlă. Intrând, zâmbi recepţionerului, iar apoi secretarei generalului Parks. Aceasta îl salută dând din cap, prost-dispusă din cauza faptului că fusese reţinută atât de târziu.

Aceeaşi proastă dispoziţie o avea şi generalul-colonel Bill Parks. În spaţiosul său birou se aflau o masă de lucru, o măsuţă

joasă pentru cafele şi discuţii confidenţiale şi o masă mare de şedinţe. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii înrămate, ilustrând diferite activităţi spaţiale, precum şi numeroase modele de vehicule spaţiale reale şi imaginare... şi arme. De felul lui, Parks era un om jovial. Fost pilot de încercare, avusese o carieră atât de desăvârşită, încât te-ai fi aşteptat să ai de-a face cu o persoană prietenoasă şi deschisă. În schimb, însă, Parker avea o fire aproape de pustnic, cu un zâmbet de denota deopotrivă o timiditate fermecătoare şi o profunzime calmă. Pe cămaşa cu mânecă scurtă cu care era îmbrăcat nu se vedeau numeroasele galoane, ci doar o tresă în miniatură, ce indica funcţia de pilot-comandant. Nu era nevoie să impresioneze lumea cu ceea ce făcuse. Putea să o facă şi prin ceea ce era. Parks era unul dintre cei mai sclipitori oameni din guvern, categoric între primii zece, dacă nu chiar în fruntea lor. Gregory observă că în seara aceasta generalul nu era singur.

— Ne întâlnim din nou, domnule maior, spuse Ryan, întorcându-se.

Ţinea în mâini un dosar cu spirală, cam de două sute de pagini, pe care îl parcursese pe jumătate.

Gregory luă drepţi în faţa asupra lui Parks, raportând că se prezentase la ordin.

— Cum a fost zborul?

— Nemaipomenit. Sifonul e tot acolo, domnule? Sunt mort de sete.

Parks zâmbi scurt:

— Dă-i drumul, nu ne grăbim chiar atât de mult.

— Băiatul ăsta merită toată afecţiunea, spuse generalul, după ce maiorul închise uşa, ieşind.

— Mă întreb dacă mămica lui ştie cu ce se ocupă după şcoală, chicoti Ryan, după care deveni serios. N-a văzut încă nimic din chestiile astea, nu?

— Nu, n-a avut timp, iar colonelul de la *Cobra Belle* nu ajunge aici decât peste cinci ore.

Jack încuviinţă din cap. Aşa se explica de ce singurii oameni de la CIA prezenţi aici erau el şi Art Graham, de la unitatea de sateliţi. Toţi ceilalţi aveau o noapte liniştită, în timp ce ei pregăteau raportul complet pentru a doua zi dimineaţă. Parks ar fi putut s-o şteargă şi el, lăsând treaba în seama savanţilor lui, numai că nu-i stătea în fire să procedeze aşa. Pe măsură ce îl cunoştea mai bine, Ryan îl plăcea tot mai mult pe Parks. Acesta

îndeplinea principala cerinţă pentru un conducător. Avea viziune – şi, în plus, Ryan i-o împărtăşea. Era un ofiţer superior, în uniformă, care ura armele nucleare. Lucrul acesta nu era nemaipomenit de neobişnuit, oamenii în uniformă au tendinţa de a fi destul de ordonaţi, iar armele nucleare pot duce la o lume foarte dezordonată. Mulţi soldaţi, marinari şi aviatori renunţaseră la opiniile lor, făurindu-şi carierele în jurul unor arme despre care nădăjduiau să nu fie folosite niciodată. Parks îşi petrecuse ultimii zece ani din carieră încercând să găsească o modalitate de a le elimina. Lui Jack îi plăceau oamenii care încercau să înoate contra curentului. Curajul moral era o calitate mai rară decât cel fizic, adevăr valabil pentru profesiunea militară, dar şi pentru oricare alta.

Gregory reapăru cu o cutie de Coca-Cola de la un aparat de lângă uşă. Lui Gregory nu-i plăcea cafeaua. Era timpul să se apuce de lucru.

— Datele problemei, domnule?

— Avem o bandă video de la *Cobra Belle.* Au fost sus să monitorizeze un test sovietic ICBM. Aeronava lor – un SS-25 – a şters-o, dar comandantul misiunii a decis să mai rămână sus să-şi manevreze jucăriile. Iată ce a văzut.

Generalul luă telecomanda de la videocasetofon şi apăsă pe pornire.

— Ăsta e Cosmos-1810, zise Art Graham, arătând o fotografie. Este o aeronavă de recunoaştere, care l-a scăpat de sub control.

— Imagine cu infraroşii pe TV, nu-i aşa? întrebă Gregory, sorbind din Coca Cola. Dumnezeule!

Ceea ce fusese un singur punct luminos se lăţise ca un astru, explodând ca într-un film ştiinţifico-fantastic. Imaginea se schimba, pe măsură ce sistemul de luat vederi computerizat încerca să ţină pasul cu explozia de energie. La baza ecranului, se vedea un afişaj digital care indica temperatura aparentă a satelitului strălucitor. După câteva secunde imaginea păli, computerul fiind nevoit din nou să se regleze, pentru a prinde imaginea fixată pe Cosmos.

După una sau două secunde, pe ecran începu să se formeze o nouă imagine.

— Asta e de-acum nouăzeci de minute. Satelitul a trecut peste Hawaii, după câteva orbite, zise Graham. Avem camere acolo, pentru observarea sateliţilor ruseşti. Uită-te la poza pe care ţi-am dat-o.

— „Înainte” şi „după”, aşa-i? întrebă Gregory, plimbându-şi ochii de la o imagine la cealaltă. Panourile solare au dispărut... oho. Din ce e făcut corpul satelitului?

— În cea mai mare parte din aluminiu, spuse Graham, în comparaţie cu noi, ruşii preferă construcţiile mai solide. S-ar putea ca structurile interioare să fie făcute din oţel, dar e mai probabil că au fost făcute din titan sau magneziu.

— Asta ne dă o cifră superioară pentru transferul de energie, zise Graham. Au distrus aeronava. Au încins-o suficient de mult cât să prăjească toate celulele solare şi, probabil, cât să distrugă circuitul electric interior. La ce înălţime era?

— O sută optzeci de kilometri.

— Sari Şagan sau locul ăla nou pe care mi l-a arătat domnul Ryan?

— Duşanbe, zise Jack. Locul cel nou.

— Dar noile linii de alimentare cu energie nu sunt încă terminate.

— Mda, remarcă Graham. Pot cel puţin să dubleze energia pe care tocmai am văzut-o demonstrată. Sau, oricum, aşa cred ei.

Vorbea cu glasul unui om care tocmai ar fi descoperit că un membru al familiei suferă de o boală fatală.

— Pot vedea din nou prima succesiune de imagini? zise Gregory.

Întrebarea suna aproape ca un ordin. Jack observă că generalul Parks reacţionă imediat, îndeplinindu-i solicitarea.

Continuară aşa încă cincisprezece minute, cu Gregory stând în picioare la nici un metru de monitorul televizorului, bând Coca-Cola şi privind fix ecranul. În ultimele trei vizionări, imaginea avansase cadru cu cadru, tânărul maior luându-şi notiţe la fiecare. Până la urmă, ajunse la concluzia că văzuse suficient.

— Pot să vă dau o cifră de putere într-o jumătate de oră, dar deocamdată cred că tipii au ceva probleme.

— Expandare, zise generalul Parks.

— Şi o dificultate de ochire, domnule. Cel puţin, aşa se pare. Îmi trebuie timp să lucrez şi un calculator bun. L-am lăsat pe al meu la birou, recunoscu el, încurcat.

La curea, lângă *beeper,* se vedea un toc gol. Graham îi aruncă un Hewlett-Packard programabil, foarte scump.

— Cum rămâne cu puterea? întrebă Ryan.

— Lăsaţi-mi un răgaz şi am să vă dau o cifră corectă, îi spuse Gregory, de parcă ar fi vorbit cu un copil înapoiat mintal. Pe

moment, tot ce ştiu e că depăşeşte cel puţin de opt ori tot ce putem face noi. Am nevoie de un loc liniştit, unde să pot lucra. Pot să mă duc la bufet? îl întrebă el pe Parks.

Generalul încuviinţă din cap, iar Gregory ieşi.

— *Opt* ori… remarcă Art Graham. Iisuse, s-ar putea să fie în stare să depisteze aeronavele DSPS. Este absolut sigur că pot distruge orice sateliţii de comunicare. În fine, există modalităţi de a-i proteja…

Ryan se simţea un pic pe dinafară. Studiase istoria şi economia, nefiind încă pe deplin familiarizat cu limbajul ştiinţelor exacte.

— Trei ani, şopti generalul Parks, turnându-şi nişte cafea. Sunt cu cel puţin trei ani înaintea noastră.

— Numai în privinţa performanţei de putere, zise Graham.

Jack se uită de la unul la celălalt, înţelegând semnificaţia îngrijorării lor, dar nu şi esenţa propriu-zisă. Gregory se întoarse după douăzeci de minute.

— Am calculat randamentul lor maxim de putere la ceva între douăzeci şi cinci şi treizeci milioane de waţi, anunţă el. Dacă presupunem că ansamblul de transmisie are şase lasere, este – mă rog, e suficient, nu-i aşa? Totul e să conectezi suficient de multe împreună şi să le direcţionezi spre o ţintă unică.

Gregory făcu o pauză.

— Asta e partea proastă, continuă el. Partea bună este că e clar că au probleme de expandare şi escaladare! Nu furnizează putere maximă asupra ţintei decât în primele câteva miimi de secundă. După care au început să expandeze necontrolat. Puterea medie furnizată a fost între şapte şi nouă megawaţi. Şi s-ar zice că au avut o problemă de ochire în momentul culminant el expandării. Fie că instalarea dispozitivelor nu este adecvată pentru şocuri, fie că nu se pot adapta oscilaţiilor rotaţionale ale pământului. Sau poate ambele variante. Oricare ar fi adevăratul motiv, au probleme cu o ochire mai precisă decât trei secunde pe arc. Ceea ce înseamnă că nu vor putea să regleze decât la plus sau minus două sute patruzeci de metri pentru un satelit geostaţionar – desigur, ţintele acestea sunt destul de staţionare, iar factorul mişcare ar putea conta în orice eventualitate.

— Cum aşa? întrebă Ryan.

— Păi, pe de o parte, dacă loveşti o ţintă mobilă – iar obiectele spaţiale de pe orbite joase deasupra pământului se deplasează pe cer destul de repede, cam cu opt mii de metri pe secundă –

înseamnă că avem o mie patru sute de metri pe grad de arc; deci, urmărim o ţintă care se deplasează cam cu cinci grade pe secundă. Până aici e clar? Escaladarea termică înseamnă că laserul degajă o bună parte din energia lui în atmosferă. Dacă îl urmăreşti rapid pe cer, înseamnă că trebuie să perforezi în permanenţă aerul. Numai că escaladarea amintită nu devine cu adevărat periculoasă decât după un timp – ceea ce constituie un avantaj pentru noi. Pe de altă parte, dacă ai probleme de vibrare, de fiecare dată când îţi schimbi punctul de ochire adaugi o nouă variabilă în geometria ta de vizare, ceea ce înrăutăţeşte mult lucrurile. Trăgând într-o ţintă relativ staţionară, cum ar fi un satelit de comunicaţii, îţi simplifici problemele de ochire, dar continuând să propulsezi aceeaşi escaladare termică până ce îţi pierzi aproape toată energia în aer. Aţi înţeles ce vreau să spun?

Ryan mormăi ceva afirmativ, deşi mintea lui ajunsese din nou într-o zonă situată dincolo de limitele priceperii. Abia înţelegea limbajul în care vorbea tânărul, iar informaţiile pe care încerca să le transmită Gregory făceau parte dintr-un domeniu pe care pur şi simplu nu-l pricepea. Graham se repezi însă să intervină.

— Vrei să spui că n-avem de ce să ne facem griji în privinţa asta?

— Nu, domnule! Când ai puterea, poţi să-ţi imaginezi cum să o livrezi. Ce naiba, noi am făcut deja asta. E partea uşoară a problemei.

— După cum ţi-am spus, i se adresă inginerul lui Morozov, problema nu e să faci laserele să elibereze puterea – asta e partea simplă a procesului. Dificultatea constă în livrarea energiei spre ţintă.

— Computerul tău poate corecta la – cât?

— E vorba, probabil, de o combinaţie de factori. Vom analiza aceste date astăzi. Factorul principal? Probabil că programarea compensării atmosferice. Am crezut că putem regla procesul de ochire pentru a elimina expansiunea – ei bine, n-am reuşit. Trei ani de muncă teoretică s-au concentrat în testul de ieri. Proiectul meu. Şi n-a funcţionat cum trebuie.

Rămase încruntat, cu ochii pironiţi în zare. Copilul său bolnav fusese operat, iar intervenţia chirurgicală nu reuşise întru totul, deşi doctorii afirmau că existau încă speranţe.

— Aşadar, creşterea randamentului laserului provine din asta?

întrebă Bondarenko.

— Da. Doi dintre angajaţii noştri mai tineri – el are numai treizeci şi doi de ani, iar ea douăzeci şi opt – au propus o modalitate de creştere a diametrului cavităţii laserului. Ce trebuie să mai realizăm noi este să găsim un control mai bun asupra magneţilor oscilatorii, spuse Pokrîşkin.

Colonelul încuviinţă din cap. Problema esenţială în cazul laserului fără electroni, asupra căruia se concentrau ambele părţi, era aceea de a-l „regla" într-un fel ca pe un radio, alegând frecvenţa de lumină pe care doreai să transmiţi – oricum, aceasta era teoria. Din punct de vedere practic, randamentul cel mai înalt de putere se situa întotdeauna cam în acelaşi ordin de frecvenţă – şi era vorba de nişte parametri greşiţi. Dacă, în ziua precedentă, ar fi fost în stare să obţină o frecvenţă uşor diferită – care să poată străpunge atmosfera mâi eficient – expansiunea termică ar fi putut fi redusă cu cincizeci la sută. Lucrul acesta presupunea însă un control mai bun asupra magneţilor supraconductori. Erau numiţi „oscilanţi", întrucât induceau un câmp magnetic oscilatoriu prin electronii încărcaţi din cavitatea laserului. Din nefericire, performanţa prin care se reuşise lărgirea cavităţii laserului avusese totodată şi un efect neaşteptat asupra capacităţii de a controla fluxul câmpului magnetic. Până acum nu se găsise nici o explicaţie teoretică pentru acest fenomen, iar savanţii considerau că era vorba de o problemă minoră, dar încă neidentificată, de ordin tehnic, la nivelul proiectării magneţilor. La rândul lor, fireşte, tehnicienii susţineau că era vorba de o eroare la nivelul explicaţiilor teoreticienilor asupra celor petrecute, întrucât ei ştiau că magneţii funcţionau adecvat. Controversele care animaseră deja sala de conferinţe erau aprinse, dar cordiale. Câţiva oameni foarte sclipitori se străduiau împreună să descopere adevărul – cel de tip ştiinţific, care nu depindea de opinia omului.

În timp ce îşi nota câteva însemnări, Bondarenko depăna în minte toate detaliile. Se considerase cunoscător în materie de lasere – îşi adusese, în fond, contribuţia la un întreg nou program de aplicaţii în acest domeniu – dar, privind munca făcută aici, se simţea ca un puştan pierdut într-un: laborator universitar, minunându-se de toate luminile frumoase pe care le vedea. Principala performanţă, notă el, era proiectarea cavităţii laserului. Lucrul acesta permitea o creştere enormă a randamentului de putere şi fusese realizat pe o masă de cantină,

când un inginer şi un fizician dăduseră împreună peste o parte din adevăr. Colonelul zâmbi în sinea lui. *Pravda* era, de fapt, cuvântul pe care îl foloseau. „Adevăr” reprezenta traducerea exactă, iar cei doi tineri licenţiaţi îl rostiseră extrem de natural. Într-adevăr, cuvântul intrase în circulaţie la Steaua Strălucitoare, iar Bondarenko se întrebă care era partea de zeflemea în această poveste. „Dar e *pravilno*?” se obişnuia să se întrebe despre un lucru. „E adevărat?”

În fine, îşi zise el, un lucru era, totuşi, suficient de adevărat. Cei doi tineri care se întâlniseră să discute despre viaţa lor amoroasă – Bondarenko auzise deja mai multe detalii despre această poveste – la o masă de cantină reuşiseră să facă împreună un colosal pas înainte în domeniul laserelor. Restul urma să vină la timpul său, îşi mai zise Bondarenko. Aşa se întâmpla întotdeauna.

— Aşadar, din câte se pare, principala dumitale problemă este controlul pe computer, atât al câmpului fluxului magnetic, cât şi al dispunerii oglinzilor.

— Întocmai, domnule colonel, spuse Pokrîşkin, încuviinţând din cap. Avem nevoie de o finanţare şi de un sprijin suplimentare pentru a remedia aceste dificultăţi. Trebuie să le mai spuneţi totodată la Moscova că partea cea mai importantă a lucrării a fost realizată şi testată în practică.

— Tovarăşe general, pe mine, unul, m-aţi câştigat.

— Nu, tovarăşe colonel. Dumneata ai doar inteligenţa de a percepe *adevărul.*

Râseră amândoi cu poftă, strângându-şi mâinile. Bondarenko abia aştepta să plece înapoi cu avionul la Moscova. Trecuse de mult vremea când un ofiţer sovietic trebuia să se teamă când aducea o veste proastă, iar transmiterea unei veşti bune nu putea fi decât benefică pentru carieră.

— Păi, nu se poate să folosească optică adaptivă, zise generalul Parks. Ce aş vrea să ştiu este de unde provin învelişurile lor optice.

— Ea doua oară când aud de chestia asta.

Ryan se ridică în picioare şi începu să se mişte în jurul mesei, pentru a se dezmorţi.

— Ce se face atâta tevatură cu oglinda asta? E o oglindă de sticlă, nu-i aşa?

— Nu chiar de sticlă – nu ar putea face faţă energiei, în

momentul de faţă, noi folosim cupru sau molibden, zise Gregory. Oglinzile de sticlă au suprafaţa de reflectare pe spate. La tipul ăsta de oglindă, însă, suprafaţa de reflectare este pe faţă. Pe spate se află un sistem de răcire.

— Zău? *Ar fi trebuit să urmezi mai multe cursuri de ştiinţe exacte la BC, Jack.*

— Lumina nu se reflectă de pe un metal gol, zise Graham.

Ryan avea impresia că era singurul nătăfleţ din încăpere. Şi pe deasupra era însărcinat cu redactarea raportului special de informaţii naţionale secrete.

— Lumina se reflectă de pe un înveliş optic. În cazul aplicaţiilor cu adevărat precise – un telescop astronomic, bunăoară – ce se vede pe faţa oglinzii seamănă cu o peliculă de benzină pe o băltoacă.

— Şi atunci, de ce se mai foloseşte metalul? întrebă Jack. Maiorul îi răspunse:

— Folosim metalul pentru a menţine suprafaţa de reflectare cât mai rece posibil. De fapt, încercăm să renunţăm la acest material. Proiectul ADAMANT: Dezvoltarea Accelerată a Grupului de Materiale Avansate şi Noi Tehnologii. Sperăm ca viitoarele oglinzi să fie făcute din diamant.

— Din ce?

— Diamant artificial obţinut din Carbon-12 pur – este o formă izotopică a carbonului obişnuit, foarte potrivit pentru scopul nostru. Problema este absorbţia energiei, continuă Gregory. Dacă suprafaţa reţine prea multă lumină, energia calorică poate pulveriza învelişul de pe sticlă, iar oglinda se face ţăndări. Am văzut o dată cum s-a spart o oglindă de o jumătate de metru. Un zgomot de parcă ar fi pocnit Dumnezeu din degete. În cazul diamantului C-12, avem un material ce se comportă aproape ca un supraconductor de căldură. Se creează, astfel, posibilitatea unei densităţi sporite a puterii, folosindu-se totodată o oglindă mai mică. General Electric tocmai a aflat cum să fabrice diamante cu proprietăţi de piatră preţioasă, pornind de la Carbon-12. Iar Candi încearcă deja să vadă cum putem produce oglinzi dintr-un astfel de material.

Ryan frunzări cele treizeci de pagini de notiţe, după care se frecă la ochi.

— Domnule maior, cu permisiunea generalului, vii şi dumneata la Langley cu mine. Vreau să informezi personalul nostru ştiinţific şi tehnologic şi să vezi tot ce avem despre proiectul sovietic.

Domnule, sunteţi de acord? îl întrebă Jack pe Parks. Generalul încuviinţă din cap.

Ryan şi Gregory plecară împreună. Se dovedi că era nevoie de un permis şi ca să ieşi de aici. Paznicii schimbaseră tura, dar vigilenţa cu care cercetau fiecare persoană era la fel de meticuloasă. Când ajunseră în parcare, maiorul îşi zise că maşina XJS a lui Jack era „de ştab". *Se mai zice oare tot aşa?* se întrebă Jack.

— Cum poate ajunge un soldat din infanteria marină să lucreze pentru Agenţie? întrebă Gregory, admirând tapiţeria interioară din piele. *Şi de unde are atâţia biştari să-şi permită aşa ceva*?

— Ei m-au invitat. Înainte de asta, predam istoria la Annapolis. *Nici vorbă să fie celebrul Sir John Ryan. În fine, nu cred să mă fi găsit trecut în vreun manual de lasere...*

— Unde ţi-ai făcut studiile?

— Licenţa la Boston College, iar doctoratul mi l-am luat exact acolo, dincolo de râu, în Georgetown.

— Nu ştiam că eşti doctor, remarcă maiorul.

Pe Ryan îl bufni râsul.

— Alt domeniu, amice. Îmi vine îngrozitor de greu să înţeleg ce naiba urmăriţi voi, dar m-au pricopsit cu sarcina de a explica sensul acestor chestii celor care poartă tratative privind înarmările. În ultimele şase luni, am lucrat cu ei pe partea de informaţii secrete.

Celălalt reacţionă printr-un mormăit.

— Tipii ăştia vor să mă treacă pe linie moartă. Vor să negocieze până nu mai rămâne nimic.

— Îşi fac şi ei meseria, spuse Jack, înţelegător. Am nevoie de ajutorul tău pentru a-i convinge că ceea ce faci este important.

— Ruşii cred că este important.

— Mda, păi tocmai am văzut şi noi, nu-i aşa?

Bondarenko coborî din avion şi rămase plăcut impresionat descoperind că îl aştepta o maşină oficială. Era un automobil de la Voiska PVO. Îi anunţase generalul Pokrîşkin. Ziua de lucru se încheiase, iar colonelul îi spuse şoferului să-l ducă acasă. Avea de gând să-şi redacteze raportul a doua zi şi să-l prezinte colonelului Filitov, iar mai târziu, poate, să-l informeze chiar pe ministru. Bând un pahar de vodcă, se întrebă dacă Pokrîşkin nu-l manipulase – nu ştia expresia occidentală „lucrase" – prea mult

pentru a crea o falsă impresie. Nu suficient, îşi zise el. Generalul se străduise din răsputeri să-şi vândă atât programul, cât şi pe sine, dar asta nu era doar *pokajuka.* Nu sabotaseră testul şi fuseseră sinceri în detalierea problemelor. Tot ceea ce pretindeau le trebuia cu adevărat. Nu, Pokrîşkin avea o misiune, fiind dispus să-şi pună cariera… mă rog, dacă nu la spate, măcar deoparte; iar asta era tot ce se putea cere, în mod raţional. Dacă îşi făurea propriul imperiu, acesta merita oricum tot efortul.

Modul de preluare se dovedi deopotrivă unic şi rutinier. Galeria comercială era efectiv obişnuită, o alee acoperită, cu nouăzeci şi trei de magazine, plus un grup de cinci estrade mici. Erau şase magazine de încălţăminte şi trei de bijuterii. Tipic pentru asemenea locuri în Vest, exista şi un magazin cu mărfuri de sport destinate sportivilor şi un perete plin de puşti de vânătoare Winchester model 70, articole pe care nu le prea vezi în Est. Galeria mai avea şi trei puncte comerciale cu confecţii bărbăteşti de bună calitate, precum şi şapte magazine de confecţii pentru femei. Unul dintre acestea se învecina direct cu magazinul de arme.

Lucrul acesta îi convenea proprietarei magazinului Eve’s Leaves, întrucât magazinul de arme era dotat cu un sistem de alarmă antifurt foarte sofisticat; de aceea, profitând totodată şi de personalul de pază al galeriei, ea îşi putea permite să comercializeze o cantitate importantă de confecţii pentru femei, fără a fi nevoită să cheltuiască prea mult pe poliţele de asigurare. Magazinul se lansase destul de timid – modelele în vogă la Paris, Roma şi New York nu corespundeau prea bine gustului agreat în partea de vest a fluviului Mississippi, decât poate de-a lungul Coastei Pacificului – însă o bună parte din comunitatea universitară provenea de pe ambele coaste, conservându-şi preferinţele şi obiceiurile. Anne Klein îi n-avea nevoie să se arate prea mult la cluburile provinciale, pentru a deveni un subiect de senzaţie şi în Munţii Stâncoşi.

Ann intră în magazin. Proprietara ştia că era o clientă pentru care găsea cu uşurinţă confecţii pe măsură. Fiind exact talia şase, proba, totuşi, hainele pentru a vedea cum îi vin. N-avea nevoie niciodată de vreo modificare, ceea ce simplifica lucrurile pentru toată lumea, permiţându-i proprietarei să-i facă o reducere de cinci la sută la mărfurile cumpărate. Pe lângă avantajul taliei potrivite, Ann cheltuia totodată o mulţime de bani

aici – niciodată mai puţin de două sute de dolari la o vizită. Era o clientă permanentă, venind cam la şase săptămâni o dată. Proprietara nu ştia cu ce se ocupa, deşi arăta şi se purta ca un medic. Foarte precisă, foarte meticuloasă în toate. În mod ciudat, plătea cu banii jos, alt motiv pentru reducerea de care beneficia, având în vedere că firmele de cărţi de credit primeau un procentaj din cifra de vânzări în schimbul unei garanţii de plată. Astfel, un procent de cinci la sută revenea proprietarului. Ce păcat, îşi zise proprietara magazinului, că nu toţi clienţii ei procedau la fel. Ann avea ochii căprui şi senzuali şi un păr castaniu, uşor ondulat, tuns până la nivelul umerilor. Era zveltă şi minionă. Un alt lucru ciudat consta în faptul că nu folosea nici un fel de parfum; un motiv întemeiat pentru ca proprietara s-o considere medic. La asta se adăugau orele ia care venea de obicei – niciodată când era aglomeraţie, de parcă ar fi fost întru totul stăpână pe timpul şi pe viaţa ei. Acesta era, probabil, adevărul, iar ideea că era „medic” se potrivea perfect imaginii persoanei. Ceea ce pe proprietară o impresiona teribil. De fiecare dacă când Ann se mişca, puteai sesiza alura ci hotărâtă.

Luă fusta şi bluza, pornind spre cabinele de probă din spate. Fără ca proprietara magazinului să fi remarcat, Ann folosea întotdeauna aceeaşi cabină de probă. După ce intră, îşi desfăcu fermoarul de la fustă şi îşi descheie nasturii de la bluză, dar, înainte de a-şi pune confecţiile pe care vroia să le probeze, băgă mâna sub băncuţa de lemn şi scoase o casetă de microfilm, care fusese lipită acolo cu o seară înainte. O vârî în poşetă, după care se îmbrăcă şi ieşi ca să se admire în oglinzi.

Cum or putea americancele să poarte porcării din astea? se întrebă Tania Bisiarina, zâmbind în oglindă. Căpitan în Direcţia Întâi (cunoscută şi sub denumirea „Pentru Străinătate”) a KGB-ului, Ann prezenta raporturi la Direcţia T, care supraveghează lucrările şi spionajul ştiinţific, în cooperare cu Comitetul de Stat pentru Ştiinţă şi Tehnologie. La fel ca şi Edward Foley, funcţiona ca agent independent. Numele de cod al agentului era Livia.

Costul confecţiilor se ridica la două sute şaptezeci şi trei de dolari, iar căpitanul Bisiarina plăti cu bani gheaţă, îşi spuse în gând că trebuia să ţină minte să poarte aceste haine când urma să mai vină pe la magazin, chiar dacă arătau oribil.

— Pe curând, Ann, îi spuse proprietara.

Acesta era singurul nume sub care era cunoscută în Santa Fe. Căpitanul se întoarse şi îi făcu cu mâna. Cu toată prostia ei,

proprietara magazinului era o femeie destui de plăcută. Ca orice ofiţer de spionaj competent, căpitanul arăta şi se purta perfect normal. În contextul acestei zone, asta. Însemna să se îmbrace cu o eleganţă ponderată, să conducă o maşină bună, dar nu extravagantă şi să aibă un mod de viaţă menit să sugereze un confort înstărit, dar la limita bogăţiei propriu-zise. Din acest punct de vedere, America nu era o ţintă dificilă. Dacă aveai un stil de viaţă corect, nimeni nu se întreba de unde proveneau mijloacele necesare. Trecerea frontierei fusese o experienţă aproape comică. Pierduse atâta vreme pentru obţinerea actelor şi pentru punerea la punct a detaliilor aferente „poveştii” vieţii ei, iar paza de frontieră nu făcuse decât să pună un câine să-i adulmece maşina în căutare de droguri – intrase pe la frontiera mexicană din El Paso – făcându-i apoi cu mâna şi zâmbind. *Iar din cauza asta* – surâse ea în sinea ei, la opt luni de la acea întâmplare – *efectiv m-am simţit incitată.*

Drumul cu maşina spre casă îi luă Liviei patruzeci de minute, verificând mereu, ca de obicei, să nu fie urmărită. După ce ajunse, developă filmul şi făcu fotografiile: nu chiar la fel de bine ca Foley, dar acceptabil. Imaginile obţinute erau copii ale unor acte guvernamentale autentice. Puse filmul developat într-un mic aparat de proiecţie şi direcţionă imaginea pe peretele alb din baie. Bisiarina avea o formaţie tehnică, acesta fiind unul dintre motivele pentru care primise misiunea actuală, aşa că ştia oarecum să interpreteze ceea ce tocmai obţinuse. Era convinsă că superiorii ci aveau să fie încântaţi.

A doua zi dimineaţă livră informaţia, iar fotografiile trecură graniţa în Mexic, pe o remorcă de autovehicul aparţinând unui concern de transport, cu sediul în Austin. La sfârşitul zilei, fotografiile urmau să ajungă la Ambasada Sovietică din Mexico City, iar în ziua următoare în Cuba, de unde trebuiau să plece cu un avion Aeroflot direct la Moscova.

7

Catalizatorii

— Aşadar, tovarăşe colonel, care este estimarea dumitale? întrebă Filitov.

— Tovarăşe, cred că Steaua Strălucitoare este cel mai important program din Uniunea Sovietică, zise Bondarenko cu convingere.

Îi întinse patruzeci de pagini scrise de mână.

— Iată primul proiect al raportului meu. L-am făcut în avion. Îl dau azi la dactilografiat, dar m-am gândit că o să vreţi…

— Te-ai gândit foarte bine. Din câte înţeleg, au făcut un test…

— Acum treizeci şi şase de ore. Am văzut testul şi mi s-a permis să inspectez o bună parte din utilaje, atât înainte, cât şi după. Am rămas profund impresionat de instalaţie şi de cei care lucrează acolo. Dacă îmi permiteţi, vă rog, generalul Pokrîşkin este un ofiţer remarcabil, omul ideal pentru acest post. În mod cert nu e un carierist, ci mai degrabă un excelent ofiţer cu vederi progresiste. Să ştii cum să-i iei pe toţi academicienii de pe vârful acela de deal nu-i o sarcină uşoară.

Mişa mormăi, dându-i dreptate.

— Ştiu şi eu cum sunt academicienii. Vrei să spui că le-a făcut o organizare de unitate militară?

— Nu, tovarăşe colonel, dar Pokrîşkin şi-a dat seama cum trebuie să se poarte cu ei ca să fie deopotrivă fericiţi şi productivi. Există un simţ al… un simţ al misiunii la Steaua Strălucitoare care este rar întâlnit chiar şi în rândul cadrelor ofiţereşti. Nu este o afirmaţie nechibzuită, Mihail Semionovici. Am fost deosebit de impresionat de toate aspectele operaţiunii. Poate că e la fel şi la instalaţiile spaţiale. Am auzit că aşa e, dar, nefiind niciodată acolo, nu pot face o comparaţie.

— Şi sistemele propriu-zise?

— Steaua Strălucitoare nu este deocamdată o armă. Există încă dificultăţi tehnice. Pokrîşkin le-a identificat şi mi le-a explicat în amănunt. Pentru moment, este vorba doar de un program experimental, dar performanţele cele mai importante au fost

deja atinse. Peste câţiva ani, va fi o armă cu un potenţial enorm.

— Ce poţi să-mi spui de costuri? întrebă Misa, iar Bondarenko ridică din umeri.

— Imposibil de estimat. Va fi scump, dar partea costisitoare a programului, faza de cercetare şi dezvoltare, a fost în mare proporţie realizată. Costurile reale de producţie şi tehnologie ar trebui să fie mai reduse decât s-ar bănui iniţial – asta pentru armele propriu-zise. Nu pot evalua costurile utilajelor de susţine secundare, radarele şi sateliţii de supraveghere. Oricum, acest aspect nu a făcut obiectul documentării mele.

În afară de asta, ca toţi soldaţii din lume, Bondarenko privea lucrurile din punctul de vedere al misiunii, nu al costurilor.

— Şi fiabilitatea sistemului?

— Aceasta va fi o problemă, rezolvabilă însă. Laserele individuale sunt complexe şi greu de întreţinut. Pe de altă parte, instalând un număr mai mare decât cel efectiv necesar pentru obiectiv, am putea să le supunem unui program de întreţinere regulat, având permanent în funcţiune stocul de lasere cerut. De fapt, aceasta este metoda propusă de inginerul-şef al proiectului.

— Atunci, înseamnă că au rezolvat problema randamentului de putere?

— În proiectul de raport, am prezentat o descriere generală a acestui aspect. Documentul final va fi mai clar în această privinţă.

Mişa catadicsi să zâmbească.

— Suficient de clar cât să înţeleg şi eu?

— Tovarăşe colonel, replică Bondarenko grav, ştiu perfect că înţelegeţi mult mai bine problemele tehnice decât vă place să recunoaşteţi. Aspectele importante ale performanţei de putere sunt, de fapt, foarte simple – în teorie, vreau să spun. Detaliile tehnologice exacte sunt destul de complexe, dar pot fi deduse cu uşurinţă din respectarea dimensiunilor cavităţii de lansare. Ca şi în cazul primei bombe atomice, odată descrisă teoria, tehnologia poate fi pusă în practică.

— Excelent. Poţi să-ţi termini raportul până mâine?

— Da, tovarăşe colonel.

Misă se ridică în picioare. Bondarenko îi urmă exemplul.

— Am să citesc în după-amiaza asta raportul preliminar pe care l-ai făcut. Dă-mi mâine raportul complet şi am să-l rumeg în weekend. Săptămâna viitoare îl vom informa pe ministru.

Misterioase sunt căile lui Allah, îşi zise Săgetătorul. Deşi îşi dorise enorm să distrugă o aeronavă de transport sovietică, nu-i mai rămânea acum decât să se întoarcă acasă, în oraşul riveran Gaznîi. Nu plecase din Pakistan decât cu o săptămână în urmă. Câştigase mult timp şi înaintase bine, având în vedere că o furtună locală ţintuise la sol avioanele ruseşti în ultimele câteva zile. Când ajunse, aducând o rezervă proaspătă de rachete, îl găsi pe comandant plănuind un atac asupra aeroportului de la marginea oraşului. Toată lumea resimţea asprimea iernii, iar necredincioşii lăsaseră posturile de pază în exterior pe seama soldaţilor afgani aflaţi în serviciul guvernului trădător de la Kabul. Aceştia nu ştiau însă că maiorul, care avea sub comandă batalionul de serviciu în acel perimetru, lucra pentru mujahedinii din zonă. Perimetrul urma să fie deschis la momentul potrivit, asigurând cale liberă celor trei sute de luptători de gherilă pregătiţi să atace tabăra sovietică.

Se preconiza un atac major. Partizanii care luptau pentru libertate erau organizaţi în trei detaşamente, fiecare cu câte o sută de membri. Toate trei trupele erau angajate în acest atac; căpetenia lor înţelegea utilitatea unei rezerve tactice, numai că frontul ce trebuia acoperit era prea mare pentru efectivul pe care îl avea în subordine. Era un risc, dar el şi oamenii lui trecuseră mereu prin asemenea riscuri, încă din anul 1980. Ce mai conta unul în plus? Ca de obicei, căpetenia urma să se găsească în locul cel mai primejdios, iar Săgetătorul lângă el. Se îndreptau spre aerodromul cu avioanele inamice aflate în bătaia vântului. La primul semn de pericol, sovieticii erau pregătiţi să deplaseze aeronavele, atât pentru a degaja locul, cât şi pentru a le folosi în scopuri defensive. Săgetătorul cercetă cu binoclul patru elicoptere Mi-24, constatând că toate aveau sub aripile butucănoase piese de artilerie. Mujahedinii nu dispuneau decât de un singur mortier pentru a le avaria la sol, aşa că Săgetătorul trebuia să stea mai în spatele valului atacator, pentru a asigura sprijinul necesar. Nu era timp pentru a recurge la capcana obişnuită, dar, oricum, noaptea lucrul acesta conta prea puţin.

La o sută de metri în faţă, căpetenia se întâlni la locul stabilit cu maiorul din armata afgană. Se îmbrăţişară, proslăvindu-l pe Allah. Fiul rătăcitor revenise la matca islamică. Maiorul îi raportă că doi dintre comandanţii lui de companie erau gata să acţioneze conform planului, deşi comandantul companiei a treia rămăsese loial sovieticilor. După câteva minute, un sergent de încredere

urma să-l ucidă pe acest ofiţer, dând posibilitatea astfel ca sectorul respectiv să fie folosit pentru retragere. De jur împrejurul lor, oamenii aşteptau în bătaia vântului geros. După ce sergentul îşi îndeplinea misiunea, trebuia să le dea un semnal luminos.

Căpitanul sovietic şi locotenentul afgan erau prieteni, ceea ce la o reflecţie mai adâncă îi surprindea pe amândoi. Lucrul acesta se datora faptului că ofiţerul sovietic făcuse un efort real de a respecta tradiţiile indigenilor, iar omologul său afgan era convins că marxism-leninismul reprezenta calea spre viitor. Nimic nu putea fi mai rău decât rivalităţile şi vendetele tribale, care marcaseră această ţară nefericită de-a lungul întregii ei istorii. Depistat de timpuriu ca un candidat promiţător pentru convertirea ideologică, fusese expediat în Uniunea Sovietică, unde i se arăta cât de bine mergeau lucrurile – în comparaţie cu Afganistanul – măi ales în privinţa serviciilor sanitare publice. Tatăl locotenentului murise cu cincisprezece ani în urmă, din cauza unei infecţii la braţ, iar datorită faptului că nu fusese niciodată în graţiile şefului de trib, fiul său unic nu se bucurase de o tinereţe idilică.

Cei doi bărbaţi se uita împreună la o hartă, stabilind activităţile de patrulare pentru săptămâna următoare. Trebuiau să patruleze tot timpul în zonă, pentru a-i îndepărta pe bandiţii mujahedini. Astăzi patrularea se afla în sarcina companiei a doua.

Un sergent intră în buncărul centrului de comandă, cu un mesaj. Chipul lui nu trăda mirarea ce îl cuprinsese găsind acolo doi ofiţeri în loc de unu. Cu mâna stângă, întinse plicul locotenentului afgan. În palma dreaptă ţinea plăselele unui cuţit, cu lama în sus sub mâneca umflată a tunicii în stil rusesc cu care era îmbrăcat. Încerca să rămână impasibil sub privirea fixă a căpitanului rus, prefăcându-se a nu-i da atenţie ofiţerului pe care fusese însărcinat să-l omoare. În cele din urmă, rusul se întoarse cu spatele, privind afară printr-o fantă strategică pentru arme, din peretele buncărului. Aproape ca la o indicaţie scenică, ofiţerul afgan azvârli mesajul pe masa unde se afla harta şi îşi formulă răspunsul.

Rusul se întoarse brusc. Ceva îl alertase, făcându-l să presimtă primejdia înainte de a mai avea timp să se întrebe despre ce era vorba. Văzu braţul sergentului mişcându-se rapid de jos în sus,

spre grumazul prietenului său. Căpitanul sovietic duse mâna la puşcă, în timp ce locotenentul se arunca înapoi, pentru a evita prima lovitură. Reuşi să scape numai deoarece cuţitul sergentului se agăţase în mâneca mult prea lungă a tunicii. Înjurând, sergentul izbuti să scoată cuţitul şi se năpusti în faţă, spintecând abdomenul victimei. Locotenentul ţipă, dar reuşi să-l prindă pe sergent de încheietura mâinii, evitând o rană la organele vitale. Cu feţele aproape lipite, cei doi bărbaţi îşi simţeau respiraţia unul celuilalt. Chipul unuia era prea şocat pentru a mai exprima spaima, iar al celuilalt prea mânios. Până la urmă locotenentul scăpă cu viaţă, datorită lungimii nepotrivite a unei mâneci de tunică, sovieticul având astfel timp să ridice piedica puştii şi să descarce zece gloanţe în corpul asasinului. Sergentul se prăbuşi fără să mai scoată un sunet. Locotenentul îşi privi mâna însângerată. Căpitanul dădu alarma, strigând.

Zgomotul tipic al puştii Kalaşnikov se auzi la patru sute de metri distanţă, în locul unde aşteptau mujahedinii. Acelaşi gând le trecu tuturor prin minte: planul eşuase. Din nefericire, nu era prevăzută nici o soluţie alternativă, în stânga lor, poziţiile companiei a treia se luminară brusc cu focuri de arme. Trăgeau în aer – nu existau luptători de gherilă acolo – dar zgomotul era menit să alerteze poziţiile ruseşti situate la trei sute de metri în faţă. Căpetenia ordonă oamenilor lui să se deplaseze, totuşi, înainte, susţinuţi de aproape două sute de soldaţi din armata afgană, pentru care trecerea de partea partizanilor venise ca o uşurare. Efectivul uman suplimentar nu schimba însă cu mult lucrurile, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Aceşti noi mujahedini nu aveau alte arme grele, în afara celor câteva mitraliere cu servanţi, iar singurul mortier al căpeteniei era greu de pus în funcţiune.

Săgetătorul înjură văzând luminile stingându-se pe aerodrom, la trei kilometri depărtare. În locul lor, apărură dâre luminoase oscilante, proiectate de lanternele echipajelor care alergau spre aparatele de zbor. După câteva clipe, aparatele de iluminat cu paraşută începură să transforme noaptea în zi. Vântul aspru dinspre răsărit le împingea repede departe, dar apăreaţi mereu altele. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să-şi activeze lansatorul. Văzu elicopterele şi unicul AN-26 pentru transport. Cu mâna stângă, ridică binoclul la ochi şi zări aeronava cu două motoare care, cu aripile ei mari, semăna cu o pasăre adormită

într-un cuib descoperit. Câţiva oameni alergau deja spre avion. Îşi îndreptă din nou binoclul spre zona cu elicoptere.

Primul se ridică un aparat Mi-24, luptându-se să capete altitudine, în ciuda rafalelor de vânt şi a tirurilor de mortier care începuseră sa cadă în perimetrul aerodromului. Proiectilele cu fosfor căzură la câţiva metri de un alt aparat Hind, iar masa slabă, incandescentă, aprinse combustibilul elicopterului Mi-24; echipajul sări afară, unul dintre piloţi fiind cuprins de flăcări. Reuşiră să iasă din zona periculoasă, când aeronava explodă, antrenând în erupţie şi un alt Hind. Ultimul elicopter decolă după câteva clipe, legănându-se îndărăt şi dispăru în bezna nopţii, cu luminile stinse. Ambele elicoptere urmau să vină înapoi – Săgetătorul era convins de asta, dar oricum reuşiseră să distrugă două la sol, ceea ce era peste aşteptările lor.

Restul, în schimb, mergea prost. Tirurile de mortiere cădeau în faţa trupelor de asalt. Vedea focuri de arme şi explozivi. Peste toate aceste zgomote, se auzea vacarmul de pe câmpul de luptă: strigătele de luptă ale combatanţilor şi ţipetele răniţilor. De la o distanţă aşa mare, era imposibil să-i deosebeşti pe ruşi de afgani. Pe el nu-l privea, însă, acest aspect.

Săgetătorul nu avea nevoie să-i mai spună lui Abdul să mătură cerul în căutarea elicopterelor. Încercă să folosească lansatorul de rachete pentru a depista căldura invizibilă a motoarelor. Nu descoperi nimic, aşa că îşi îndreptă atenţia spre singurul avion pe care îl mai putea vedea. Proiectilele mortierului cădeau acum aproape de aparatul AN-26, dar echipajul de zbor pornise deja motoarele. După câteva momente, desluşi o mişcare laterală. Evaluând intensitatea vântului, Săgetătorul ajunse la concluzia că aeronava urma, probabil, să intre direct în vânt, virând apoi stânga deasupra porţiunii de perimetru aflată în siguranţă. Ascensiunea era dificilă în aceste condiţii atmosferice, iar pilotarea avionului în viraj urma să diminueze altitudinea, din cauza accelerării. Săgetătorul îl bătu pe Abdul pe umăr şi începu să alerge spre stânga. După o sută de metri, se opri şi se uită din nou după avionul sovietic. Deja în mişcare, aeronava căpăta viteză, avansând prin hârtoapele şi norii de praf de pe pista îngheţată.

În picioare, Săgetătorul se opri şi orienta racheta mai bine spre ţintă; aceasta ţiui imediat, găsind motoarele fierbinţi în bezna rece a nopţii.

— V-1! strigă copilotul peste vacarmul luptelor şi al motoarelor.

Nu-şi dezlipea ochii de pe instrumente, în timp ce pilotul se căznea să menţină avionul drept.

— V-R – *roteşte!*

Pilotul trase de manşă. Botul aeronavei se ridică, iar avionul AN-26 se săltă, în sfârşit, de pe pista prăfuită. Copilotul retrase imediat trenul de aterizare pentru a reduce sarcina, uşurând astfel mărirea vitezei într-un ritm mai rapid. Pilotul vira uşor dreapta, evitând zona de concentrare maximă a tirurilor de la sol. După ce scăpa de pericol, urma să revină spre nord, în direcţia Kabul. În spatele lui, navigatorul nu primea diagramele, ci dădea drumul la aparatele de iluminat cu paraşută, la fiecare cinci secunde. În ciuda aparenţelor, acestea nu uşurau munca ţintaşilor de jos. Dimpotrivă, aveau menirea de a deruta lansatoarele de rachete de la sol. Potrivit instrucţiunilor din manual, aceste lumini trebuiau aruncate cu o frecvenţă de cinci secunde.

Săgetătorul cronometră cu atenţie luminile cu paraşută. Auzea perfect ţiuitul detectorului, când acestea ieşeau prin trapa avionului şi se aprindeau. Trebuia să se fixeze pe motorul din partea stângă a avionului şi să-şi calculeze bine momentul tragerii, pentru a lovi ţinta. Măsurase deja în minte punctul de apropiere maximă – aproximativ nouă sute de metri – şi, exact înainte de a-l atinge, avionul aruncă o altă lumină. După o secundă, detectorul reveni la tonalitatea de recepţie normală, iar el apăsă pe trăgaci.

Ca de obicei, ori de câte ori simţea vibrând tubul lansatorului în mâini, senzaţia pe care o avea semăna cu uşurarea care urma actului sexual. Concentrat asupra punctului de flacără galbenă, nu mai auzi nici zgomotele luptei din jur.

Navigatorul tocmai lansase o altă lumină cu paraşută, când proiectilul Stinger lovi motorul din partea stângă. Pe moment, se simţi indignat – manualul dădea instrucţiuni eronate. Alta fu însă reacţia imediată a inginerului de zbor. Automat el acţionă maneta de anulare a avariei, lăsând în funcţiune turbina numărul unu. Manevra opri astfel fluxul de combustibil, întrerupsese curentul electric, modificase unghiul elicei şi pusese în funcţiune extinctorul. Pilotul apăsă pe pedala de direcţie, pentru a

compensa deviaţia spre stânga cauzată de pierderea puterii motrice pe această latură şi împinse botul avionului în jos. Comanda era periculoasă, dar inginerul de zbor trebuia să opteze între viteză şi altitudine, iar viteza era esenţială în acest moment. Tehnicianul raportă că rezervorul de combustibil din partea stângă era perforat, dar că nu mai aveau decât o sută de kilometri până la Kabul. Ceea ce surveni după aceea se dovedi însă mai periculos:

— Alarmă de incendiu la numărul unu!

— Scoate trenul!

— Executat! Nu mai funcţionează nimic!

Pilotul se abţinu să privească în jur. Se afla la numai o sută de metri deasupra solului şi nu voia ca atenţia să-i fie distrasă de ceva. Cu coada ochiului, sesiză o flacără portocalie, dar o ignoră. Îşi plimbă privirea de la linia orizontului la vitezometru şi înapoi.

— Pierdem altitudine, raportă copilotul.

— Încă zece grade trimere, ordonă pilotul.

Aprecia că avea suficientă viteză pentru a se încumeta.

Copilotul se aplecă pentru a deschide trimerele cu zece grade, sortind astfel pieirii aeronava şi pasagerii.

Explozia rachetei avariase liniile hidraulice spre trimerele din partea stângă. Presiunea sporită necesară reglării fisură ambele linii, iar trimerele de pe aripa stângă se retraseră fără nici un semn de avertizare. Din cauza pierderii de altitudine pe partea stângă, avionul aproape că se dădu peste cap, dar pilotul reuşi să-l redreseze. Totul funcţiona prost acum. Avionul începu să se prăbuşească, iar pilotul ţipă să se furnizeze mai multă putere, ştiind că motorul din partea dreaptă avea un perete ignifug. Se ruga ca zborul la joasă altitudine, cu efect de aer dedesubt, să-i salveze aeronava, numai că îi era aproape imposibil să menţină aparatul drept, dându-şi seama că se prăbuşeau mult prea repede. Trebuia să aterizeze. În ultimul moment, aprinse luminile de aterizare, pentru a găsi o suprafaţă plană. Dar sub el se întindea un câmp de stânci. Într-un ultim efort de a controla aparatul, reuşi să dirijeze prăbuşirea între două stânci mai mari. Cu o secundă înainte ca avionul să lovească solul, pilotul trase o înjurătură. Nu era un strigăt de disperare, ci unul de furie.

La un moment dat, Săgetătorul crezu că aeronava ar fi putut scăpa. Explozia rachetei fusese evidentă, dar câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apăru apoi limba lungă de flăcări, dovadă că

ţinta fusese grav avariată. La treizeci de secunde după aceea, se auzi o explozie la sol, poate la zece kilometri distanţă, nu departe de ruta de evadare plănuită. Ştia că putea să-şi vadă opera, înainte de revărsatul zorilor. Acum se întoarse însă înapoi, auzind zumzetul unui elicopter deasupra. Abdul descărcase deja din lansator tubul uzat şi ataşa pachetul de achiziţie/ghidare la un tub, cu o rapiditate demnă de un soldat bine antrenat. Îi întinse Săgetătorului dispozitivul cu care acesta începu să cerceteze cerul, în căutarea altei ţinte.

Săgetătorul nu ştia însă că atacul asupra localităţii Gaznîi nu dădea semne de izbândă. Comandantul sovietic reacţionase prompt la zgomotul focurilor de armă – compania a treia a armatei afgane trăgea în continuare în gol, iar ofiţerul sovietic de acolo nu reuşea să controleze situaţia – şi îşi plasase oamenii pe poziţii, pe durata a două minute pline de febrilitate. Afganii se confruntau acum cu un batalion alertat, aparţinând trupelor regulate, susţinut de arme grele şi ascuns în buncăre de protecţie. Tirul mortal al mitralierelor opri valul atacator la două sute de metri de poziţiile sovietice. Căpetenia şi maiorul încercau să redreseze situaţia prin exemplul personal. Un strigăt feroce de luptă răsună de-a lungul liniei de bătaie, iar căpetenia rămase exact în direcţia unor trasoare care îl străpunseră timp de aproape o secundă, azvârlindu-l apoi într-o parte, ca pe a jucărie stricată. Aşa cum se întâmplă în general în cazul trupelor primitive, uciderea şefului determina scăderea elanului ofensiv. Vestea se răspândi în rândul combatanţilor înainte chiar ca informaţia să fie recepţionată de liderii unităţilor. Imediat mujahedinii degajară poziţiile, descărcându-şi cu disperare armele, în timp ce băteau în retragere. Deşi comandantul sovietic înţelesese manevra, nu ordonă urmărirea partizanilor. Aceasta era sarcina elicopterelor.

Săgetătorul îşi dădu seama că se întâmplase ceva în momentul în care mortierele ruseşti începură să arunce focuri într-o altă direcţie. Deja un elicopter trăgea cu rachete şi mitraliere în luptătorii de gherilă, dar el nu reuşea să-l ochească. După aceea auzi strigătele camarazilor lui. Nu erau urlete temerare, specifice înaintării, ci ţipetele alarmate ale unor oameni în retragere. Se aşeză jos, concentrându-se asupra armei. Ştia că serviciile lui erau absolut necesare acum. Îi ordonă lui Abdul să ataşeze detectorul de rezervă unui alt tub de rachetă. În nici un minut, adolescentul executase deja ordinul.

— Acolo, spuse Abdul. La dreapta.

— Văd.

Pe cer apărură mai multe licăriri lineare. Un Hind trăgea cu rachete. Ajustându-şi lansatorul în direcţia respectivă, Săgetătorul auzi sunetul de identificare al detectorului. Nu ştia care era bătaia armei – este imposibil să apreciezi distanţele pe întuneric – dar trebuia să rişte. Aşteptă ca sunetul să se stabilizeze complet, după care trase al doilea Stinger din acea noapte.

Pilotul de pe Hind văzu proiectilul. Se învârtise la o sută de metri deasupra aparatelor de luminat cu paraşută, iar acum îşi concentra întreaga comandă colectivă pentru a trece în jos printre ele. Proiectilul pierdu punctul de vizare corect şi rată elicopterul la numai treizeci de metri. Pilotul roti imediat aeronava, ordonând mitraliorului să lanseze în jos zece rachete, pe traiectoria de zbor a proiectilului.

Săgetătorul căzu în spatele bolovanului pe care îşi cocoţase aparatul. Toate rachetele se prăbuşiră la o sută de metri faţă de locul unde se afla. Aşadar, de data asta, era o confruntare de la om la om... iar pilotul acesta era isteţ. Se întinse să ia celălalt lansator. Ca de obicei, în astfel de situaţii, Săgetătorul se ruga.

Dar elicopterul dispăruse acum. Pe unde o fi?

Pilotul virase sub vânt, aşa cum învăţase, pentru a masca zgomotul rotorului. Ceru să se lanseze trasoare luminoase în această parte a perimetrului, solicitarea fiindu-i îndeplinită aproape imediat. Sovieticii voiau să anihileze cât mai multe trăgătoare de proiectile. În timp ce celălalt elicopter bombarda trupa de mujahedini în retragere, acesta trebuia să urmărească la sol suportul lor SAM. În ciuda primejdiei implicate, pilotul era încântat de misiunea primită. Aruncătorii de proiectile erau inamicii lui personali. Evită raza de acţiune a lansatorului Stinger, aşteptând ca trasoarele să lumineze solul.

Săgetătorul folosi din nou detectorul pentru a depista elicopterul. Modul de căutare era ineficient, dar aparatul Mi-24 trebuia să fie undeva într-un loc previzibil, uşor de presupus, având în vedere faptul că era familiarizat cu tactica sovieticilor. Auzi de două ori tiuitul detectorului, întrerupt însă din cauza mişcărilor ondulatorii spre stângă şi spre dreapta, prin care elicopterul îşi modifica intenţionat altitudinea, pentru a-l deruta pe Săgetător. Un inamic cu adevărat iscusit, îşi zise partizanul. Cu atât mai mare avea să fie satisfacţia de a-l ucide. Trasoarele

luminoase punctau cerul deasupra lui, dar ştia că sclipirile acelea intermitente asigurau o vizibilitate slabă, mai ales dacă stătea nemişcat.

— Văd mişcare, raportă mitraliorul de pe Hind. Pe arcul zece.

— Nu e bun locul, zise pilotul.

Îşi direcţionă comanda ciclică spre dreapta, alunecând orizontal, în timp ce cerceta solul cu privirea. Sovieticii capturaseră mai multe rachete Stinger americane, testându-le exhaustiv pentru a le determina viteza, raza de acţiune şi sensibilitatea. După părerea lui, elicopterul se afla la cel puţin trei sute de metri dincolo de raza de acţiune a lansatorului, iar dacă acesta trăgea cumva, era hotărât să folosească dispozitivul de urmărire de la trăgător pentru fixarea ţintei, după care să coboare în picaj pentru a-l anihila pe aruncătorul de proiectile, înainte ca acesta să aibă timp de a mai trage din nou.

— Dă-mi o rachetă fumigenă, zise Săgetătorul.

Abdul nu avea decât una de acest tip. Era un dispozitiv mic, cu aripioare de plastic, ca o jucărie. Fusese conceput pentru antrenarea piloţilor americani din Aviaţia Militară, pentru a simula senzaţia – spaima – pe care o pot avea atunci când se trage cu rachete în ei. La cei şase dolari cât costa, racheta fumigenă putea zbura câteva secunde în linie aproape dreaptă, lăsând în urmă o dâră de fum. Mujahedinii le primiseră pentru a alunga aeronavele sovietice, în cazul în care li se terminau rezervele de SAM, dar Săgetătorul descoperise o utilizare mult mai practică a acestor dispozitive. Abdul alergă o sută de metri şi plasă racheta pe lansatorul simplu din sârmă de oţel. Se întoarse lângă şeful lui, trăgând în spate sârma de la lansator.

— Ei, rusule, unde te-ai ascuns? făcu Săgetătorul în bezna nopţii.

— Ceva în faţă s-a mişcat, sunt sigur, spuse mitraliorul.

— Ia să vedem.

Pilotul acţionă comenzile şi trase două rachete. Proiectilele loviră solul la o distanţă de doi kilometri, mult în dreapta Săgetătorului.

— Acum! urlă Săgetătorul.

Văzuse locul de unde trăsese rusul, iar detectorul era fixat pe obiectiv. Receptorul cu infraroşii începu să ţiuie.

Pilotul înţepeni de frică, văzând flacăra rachetei în mişcare, dar îşi dădu seama înainte de a manevra aeronava că proiectilul nu-l putea nimeri. Fusese lansat în apropriere de locul de unde trăsese el mai înainte.

— Aha, acum te-am prins! zbieră el.

Mitraliorul începu să tragă în ţinta de dedesubt. Săgetătorul văzu trasoarele şi auzi gloanţele ciuruind pământul în dreapta lui. Stingerul explodă, lovind o paletă de rotor, iar elicopterul se prăbuşi ca o piatră. Pilotul izbuti să atenueze viteza coborârii, dar aparatul lovi totuşi solul cu duritate. În mod miraculos, nu izbucni nici un incendiu. Câteva momente mai târziu, la hublouri apărură mai mulţi oameni înarmaţi. Pilotul observă că unul dintre ei era un căpitan rus.

— Cum te simţi, tovarăşe?

— Spatele, gâfâi pilotul.

Săgetătorul se pusese deja în mişcare. Abuzase de două ori în acea noapte de bunăvoinţa lui Allah. Cei doi oameni care formau echipa de proiectile abandonară tuburile de lansator goale şi o luară la fugă, ca să-i prindă din urmă pe partizanii în retragere. Dacă trupele sovietice i-ar fi urmărit, ar fi putut să-i prindă. Comandantul sovietic îşi ţinea oamenii pe loc, iar singurul elicopter valid se mulţumea să se rotească deasupra campamentului. După o jumătate de oră, Săgetătorul află vestea morţii căpeteniei lor. Dimineaţa, sovieticii urmau să aducă aeronave pentru a-i prinde pe teren deschis, aşa că partizanii trebuiau să ajungă repede pe terenurile stâncoase. Mai rămânea, însă, ceva de făcut. Săgetătorul se duse cu Abdul şi cu alţi trei oameni ca să găsească aparatul de zbor pe care îl doborâse. Preţul rachetelor Stinger era obligativitatea de a inspecta toate aeronavele doborâte, în căutare de articole ce ar fi putut fi de interes major pentru CIA.

Colonelul Filitov îşi încheie însemnările în jurnal. Aşa cum remarcase Bondarenko, cunoştinţele sale de natură tehnică erau mult mai bune decât te-ai fi putut aştepta, ţinând seama de titlurile sale academice. După patruzeci de ani în eşaloanele superioare ale Ministerului Apărării, Mişa se specializase, prin metode autodidacte, într-o serie de domenii tehnice, de la costumele de protecţie antigaz până la utilajele de decodificare a

comunicaţiilor şi chiar... laserele. Ceea ce însemna că, deşi nu înţelegea întotdeauna teoria atât de bine pe cât ar fi vrut, putea, totuşi, descrie echipamentele de lucru la fel de bine ca inginerii care le asamblaseră. Îi trebuiseră patru ore pentru a transcrie toate elementele în jurnalul său. Aceste date trebuiau difuzate. Implicaţiile erau mult prea înspăimântătoare.

Problema, în cazul unui sistem defensiv strategic, consta de fapt în aceea că nici o armă nu fusese vreodată „ofensivă" sau „defensivă" prin natura ei. Proprietatea şi tipologia oricărei arme, ca şi în cazul frumuseţii feminine, depindeau de ochiul privitorului – sau de direcţia spre care era ţintită – iar de-a lungul istoriei, succesul în războaie era determinat de un echilibru adecvat între elementele ofensive şi cele defensive.

Strategia nucleară sovietică, îşi zise Mişa în sinea lui, era mult mai logică decât cea occidentală. Pentru strategii ruşi, războiul nuclear nu era de neconceput. Aceştia erau educaţi să fie pragmatici. Problema, deşi complexă, avea totuşi o soluţie, chiar dacă nu perfectă; spre deosebire de mulţi gânditori occidentali, ei recunoşteau că trăiau într-o lume imperfectă. Strategia sovietică de după Criza Proiectilelor Cubaneze din 1962 – incidentul care cauzase moartea proaspătului camarad de atunci al lui Filitov, colonelul Oleg Penkovski – se baza pe o expresie succintă: „Limitarea dezastrului". Problema nu era distrugerea inamicului cu arme nucleare. În cazul armelor nucleare, chestiunea era mai degrabă de a *nu* distruge prea mult, încât să nu mai rămână parteneri de tratative în faza de „terminare a războiului". Problema care îi preocupa pe sovietici era aceea de a împiedica armele nucleare inamice să distrugă Uniunea Sovietică. Cu douăzeci de milioane de morţi în *fiecare* dintre cele două războaie mondiale, ruşii erau sătui de distrugeri.

Această sarcină nu era considerată uşoară, dar motivul necesităţii ei era atât de ordin politic, cât şi tehnic. Marxism-leninismul concepea istoria ca pe un proces: nu era o simplă înşiruire de evenimente trecute, ci redarea ştiinţifică a evoluţiei sociale a omului, care va trebui să culmineze în recunoaşterea colectivă din partea omenirii a faptului că marxism-leninismul este forma ideală pentru toate societăţile umane. Un marxist angajat, aşadar, credea în ascendentul suprem al crezului său, la fel cum creştinii, evreii şi musulmanii credeau în viaţa de apoi. Şi, la fel după cum comunităţile religioase se arătaseră dornice de-a lungul istoriei să-şi răspândească învăţătura prin foc şi

sabie, tot aşa şi un marxist avea datoria de a-şi transpune concepţiile în realitate, cât mai repede cu putinţă.

Dificultatea aici consta fireşte, în faptul că nu toţi oamenii din lume împărtăşeau viziunea marxist-leninistă asupra istoriei. Doctrina comunistă punea acest lucru pe seama forţelor reacţionare ale imperialismului, capitalismului, burgheziei şi ale restului adversarilor, a căror rezistenţă era previzibilă, neputându-se spune, însă, acelaşi lucru şi despre *tactica* lor. La fel ca un jucător care şi-a aranjat masa de joc, comuniştii „ştiau" că urmau să câştige, dar, tot ca un jucător, în momentelor lor sumbre recunoşteau cu părere de rău că norocul – sau, mai ştiinţific, şansa hazardului – ar putea să le modifice ecuaţia. Neavând o concepţie ştiinţifică adecvată, democraţiile occidentale erau lipsite totodată şi de un etos comun, ceea ce le făcea imprevizibile.

Acesta era motivul principal pentru care Răsăritul se temea de Apus. De când Lenin preluase puterea, rebotezând imperiul Uniunea Sovietică, guvernul comunist investise miliarde pentru spionarea Vestului. La fel ca în cazul tuturor obiectivelor unui serviciu secret, scopul primordial era de a prezice ce avea de gând şi ce putea face Vestul.

Dar, în ciuda nenumăratelor reuşite tactice, problema fundamentală persista. Când şi când, guvernul sovietic făcuse eroarea gravă de a interpreta greşit acţiunile şi intenţiile Vestului, iar imprevizibilitatea în epoca nucleară putea însemna că un lider american dezechilibrat – sau chiar, într-o mai mică măsură, englez sau francez – ar putea dicta sfârşitul Uniunii Sovietice şi amânarea instaurării socialismului mondial pentru generaţii întregi. (Pentru ruşi, prima eventualitate era mai gravă, întrucât nici un etnic rus nu dorea ca lumea să ajungă la socialism sub conducerea chinezilor). Arsenalul nuclear apusean era cea mai mare ameninţare pentru marxism-leninism; contracararea acestui arsenal constituia sarcina primordială a militarismului sovietic. Dar, spre deosebire de Occident, sovieticii nu considerau că preîntâmpinarea utilizării acestui arsenal se reducea pur şi simplu la prevenirea războiului. Întrucât, în viziunea sovieticilor, Occidentul era imprevizibil din punct de vedere politic, convingerea lor era că nu se puteau bizui pe simpla împiedicare a războiului. Trebuiau să fie capabili să elimine, sau cel puţin să degradeze, arsenalul nuclear apusean, în cazul în care o criză ameninţa să depăşească pragul

schimburilor de cuvinte.

Arsenalul nuclear sovietic era conceput avându-se în vedere tocmai această sarcină. Distrugerea oraşelor şi uciderea milioanelor de locuitori puteau reprezenta oricând un exerciţiu simplu. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre distrugerea proiectilelor deţinute de ţările respective. Posibilitatea de a distruge proiectilele americane însemnase elaborarea şi producerea mai multor generaţii de rachete extrem de precise – şi extraordinar de scumpe – ca de pildă SS-18, a cărei unică misiune era de a face praf escadroanele americane de rachete Minuteman, împreună cu bazele de submarine şi bombardiere. Toate, cu excepţia ultimelor, erau plasate în afara centrelor populate; prin urmare, o lovitură menită să dezarmeze Vestul putea fi realizată fără a declanşa automat un holocaust mondial. În acelaşi timp, occidentalii nu dispuneau de suficiente focoase de precizie care să reprezinte aceeaşi ameninţare la adresa potenţialului de rachete sovietic. Ruşii, aşadar, aveau un avantaj într-un atac potenţial de „contraforţă” – tipul de arsenal îndreptat împotriva armelor şi nu împotriva oamenilor.

Inconvenientul era de ordin naval. Mai mult de jumătate din focoasele americane erau amplasate pe submarine nucleare. Marina Statelor Unite credea că submarinele ei militare nu fuseseră niciodată depistate de omoloagele lor sovietice. Ceea ce era incorect. În douăzeci şi şapte de ani, ele fuseseră identificate şi urmărite exact de trei ori, dar niciodată mai mult de patru ore. În ciuda muncii efectuate de o generaţie întreagă în cadrul Marinei sovietice, nimeni nu prezisese că această misiune ar fi putut fi vreodată realizată. Americanii recunoşteau că ei înşişi nu erau în stare să-şi urmărească propriile „bubuitoare”, cum erau numite submarinele cu rachete. Pe de altă parte, americanii *puteau* depista şi urmări submarinele militare sovietice dotate cu rachete, acesta fiind şi motivul pentru care sovieticii nu plasaseră decât o parte dintre focoaselor lor pe mare, iar până de curând nici una dintre părţi nu putea amplasa pe submarine arme de contraatac de mare precizie.

Numai că jocul luase iar o altă întorsătură. Americanii fabricaseră un nou miracol tehnic. În curând, armele lor lansate de pe submarine aveau să fie rachete D-5 Trident, cu o mare capacitate de distrugere a ţintelor masive. Acest lucru ameninţa strategia sovietică printr-o imagine oglindă a propriului ei potenţial, deşi un element crucial al sistemului erau sateliţii de

localizare globală, fără de care submarinele americane nu erau capabile să-şi determine poziţiile cu suficientă precizie pentru ca armele lor să distrugă ţintele fortificate. Logica amăgitoare a echilibrului nuclear se modifica din nou – aşa cum se întâmpla cel puţin o dată la o generaţie.

Fusese admis anterior că proiectilele erau arme ofensive cu o misiune defensivă, iar capacitatea de a anihila şi distruge opozantul reprezenta formula clasică atât pentru prevenirea războiului, cât şi pentru atingerea propriilor ţeluri în materie de pace. Totuşi, faptul că o asemenea forţă, sporită de ambele părţi, transformase formula intimidării unilaterale, probată istoric, în descurajare bilaterală determina respingerea acestei soluţii.

Descurajarea Nucleară: prevenirea războiului prin ameninţarea reciprocă şi stabilă cu holocaustul. Cele două părţi îşi spuneau, în esenţă, una celeilalte: *Dacă ne omorâţi civilii neajutoraţi, îi vom omorî şi noi pe ai voştri.* Apărarea nu mai semnifica protejarea propriei societăţi, ci ameninţarea proferată cu o violenţă absurdă la adresa celeilalte. Misa se strâmbă. Nici un trib de sălbatici nu formulase vreodată o asemenea idee – până şi cei mai necivilizaţi barbari – erau prea avansaţi pentru aşa ceva, numai că popoarele cele mai avansate ale lumii ajunseseră să hotărască – sau să se poticnească de – exact aşa ceva. Deşi se putea afirma că principiul descurajării funcţiona, lucrul acesta însemna că Uniunea Sovietică – şi Occidentul – trăiau sub o ameninţare cu multiple posibilităţi de declanşare. Nimeni nu considera satisfăcătoare această situaţie, dar sovieticii exploataseră, cum putuseră mai bine, dezavantajele afacerii, proiectând un arsenal strategic capabil să dezarmeze literalmente cealaltă parte, în cazul în care o criză mondială ar fi impus acest lucru. Realizând capacitatea de a elimina o bună parte din arsenalul american, ei aveau totodată avantajul de a dicta modul de desfăşurare a unui război nuclear; în termeni clasici, acesta era primul pas spre victorie, iar în viziunea sovietică nerecunoaşterea de către occidentali a faptului că „victoria” era o posibilitate într-un război nuclear reprezenta primul pas spre înfrângerea lor. Cu toate acestea, teoreticienii ambelor părţi admiseseră dintotdeauna natura nesatisfăcătoare a întregului deznodământ nuclear, desfăşurând o activitate discretă, menită să ducă la identificarea altor soluţii.

Încă din anii ’50, atât America, cât şi Uniunea Sovietică începuseră cercetări în domeniul apărării cu rachete balistice,

sovieticii efectuând testări în partea de sud-vest a Siberiei, la Sari Şagan. La sfârşitul anilor ’60, ei reuşiseră aproape să pună la punct un sistem funcţional, dar apariţia dispozitivelor MIRV anulase complet o muncă de cincisprezece ani – în mod pervers, pentru ambele părţi. Lupta pentru supremaţie între sistemele ofensive şi defensive înclina întotdeauna în favoarea primei categorii.

Acum însă, situaţia se schimbase. Armele cu laser şi celelalte sisteme de proiecţie cu energie superioară, adaptate puterii computerelor, reprezentau un salt de proporţii pe un nou tărâm strategic. O apărare realizabilă, citi colonelul Filitov în raportul lui Bondarenko, era acum o posibilitate reală. Şi ce însemna acest lucru?

Semnificaţia consta în faptul că ecuaţia nucleară era menită să revină la echilibrul clasic între ofensivă şi defensivă, ambele elemente putând face parte acum dintr-o unică strategie. În general, soldaţii profesionişti considerau acest sistem mai satisfăcător – de ce ar vrea omul să se creadă cel mai mare asasin din istorie? — dar acum posibilităţile tactice puneau în evidenţă aspectele urâte. Avantaj şi dezavantaj, mişcare şi contramişcare. Un sistem strategic-defensiv american putea anula tot potenţialul nuclear sovietic. Dacă americanii puteau împiedica lansarea rachetelor SS-18 de la bazele lor situate la sol, atunci prima lovitură de anihilare, pe care sovieticii contau pentru limitarea avariei la *Rodina,* nu mai era posibilă. Ceea ce însemna că toate miliardele înghiţite de producerea proiectilelor balistice se duceau pe apa sâmbetei.

Dar mai era un aspect. Exact cum acel *scutum* al legionarului roman era văzut de oponentul lui barbar ca o armă ce îi permitea să înjunghie fără drept de apel, la fel sistemul SDI din ziua de azi era văzut ca un scut din spatele căruia inamicul putea să-şi lanseze iniţial prima lovitură anihilatoare, folosindu-şi apoi mijloacele defensive pentru a reduce sau chiar elimina efectul loviturii punitive de reacţie.

Această concepţie era, desigur simplistă. Nici un sistem nu putea fi total garantat – şi chiar dacă sistemul era valabil, Misa ştia foarte bine că liderii politici puteau oricând găsi un mod dezavantajos de a-l utiliza; politicienii nu ratau niciodată ocazia de a proceda astfel. Un plan defensiv strategic realizabil ar avea drept efect adăugarea unui nou element de nesiguranţă în cadrul ecuaţiei. Era puţin probabil ca oricare dintre ţări să-şi elimine

toate focoasele viitoare, iar moartea unui „mic” număr de douăzeci de milioane de cetăţeni reprezenta o perspectivă sumbră, chiar şi pentru conducerea sovietică. Dar chiar şi un sistem SDI rudimentar putea distruge suficient de multe focoase pentru a invalida cu totul ideea de contraforţă.

Dacă sovieticii ar putea avea primii un asemenea sistem, slabul arsenal de contraforţă american ar putea fi contracarat mult mai uşor decât cel sovietic, iar situaţia strategică pentru care sovieticii munciseră treizeci de ani ar rămâne neatinsă. Guvernul sovietic ar ieşi învingător în ambele lumi, deţinând o forţă mult mai mare de proiectile precise, cu care să elimine focoasele americane, precum şi un scut pentru a distruge majoritatea loviturilor represive împotriva câmpurilor lor de proiectile de rezervă – iar sistemele americane de baze navale ar putea fi neutralizate prin eliminarea sateliţilor de navigare GPS, fără de care puteau, totuşi, distruge în continuare oraşele. Dar capacitatea de a ataca depozitele de rachete ar fi iremediabil contracarată.

Scenariul vizualizat de colonelul Mihail Semionovici Filitov era studiul de caz sovietic standard. Izbucnea o criză oarecare (Orientul Mijlociu era zona preferată, având în vedere că nimeni nu putea prezice ce se putea întâmpla acolo), iar în timp ce Moscova făcea demersuri pentru a stabiliza situaţia, Occidentul intervenea – neîndemânatic şi prosteşte, desigur – şi începea să discute făţiş, în presă, despre o confruntare nucleară. Organele serviciilor secrete urmau să înştiinţeze Moscova că o lovitură nucleară reprezenta o posibilitate reală. Regimentele SS-18 din cadrul Forţelor de Rachete Strategice urmau să intre disimulat în alertă totală, la fel ca şi noile arme laser cu baza la sol. În timp ce Ministerul Afacerilor Externe – nu exista forţă militară care să-şi agreeze colegii din diplomaţie – s-ar lupta pentru calmarea situaţiei, Occidentul ar lua atitudine şi ar ameninţa, atacând eventual o forţă navală sovietică, pentru a-şi arăta hotărârea şi mobilizând desigur armatele NATO pentru a ameninţa cu o invazie a Europei de Est. Panica ar cuprinde rapid întreaga lume. Când tonul declaraţiilor occidentale ar atinge punctul culminant, forţele cu rachete în dotare ar primi ordinul de lansare a proiectilelor, dând drumul la trei sute de proiectile SS-18, cu trei focoase alocate fiecărui depozit american de rachete Minuteman. Armele mai mici ar urma să atace bazele de submarine şi bombardiere, pentru a limita cât mai mult pierderile colaterale –

sovieticii nu aveau intenţia de a agrava situaţia mai mult decât era necesar. Simultan, laserele urmau să dezafecteze cât mai mulţi sateliţi de recunoaştere şi observare, lăsând însă intacţi sateliţii de comunicaţii – manevră menită să le dovedească „buna” intenţie. Americanii nu ar avea posibilitatea de a răspunde la atac înainte ca focoasele sovietice să-şi atingă ţinta. (Misa era îngrijorat în această privinţă, deşi informaţiile furnizate de KGB şi GRU specificau existenţa unor hibe grave în sistemul american de comandă şi control, plus factorii psihologici implicaţi). Probabil că americanii ar urma să-şi păstreze în rezervă armele plasate pe submarine şi să lanseze dispozitivele Minuteman, rămase valide, împotriva depozitelor sovietice cu proiectile, dar era de aşteptat ca după primul atac să nu rămână mai mult de două până la trei sute de focoase; multe dintre acestea urmau să ţintească spre obiective goale, iar sistemul defensiv trebuia să distrugă majoritatea armelor atacatoare.

La capătul primei ore, americanii urmau să-şi dea seama că utilitatea proiectilelor lor plasate pe submarine era serios periclitată. Mesaje permanente, pregătite minuţios, urmau să fie trimise pe linia telefonică directă Moscova-Washington: NU PUTEM PERMITE CONTINUAREA ACESTEI SITUAŢII. Şi probabil că americanii aveau să se oprească şi să chibzuiască. Aceasta era partea importantă a problemei – să-i faci pe oameni să se oprească şi să chibzuiască. Oamenii pot ataca oraşele sub impulsul momentului sau al furiei, dar nu şi după o reflecţie la rece.

Pe Filitov nu-l privea faptul că oricare dintre părţi ar putea vedea în sistemele ei defensive o fundamentare raţională pentru un atac. Totuşi, într-o criză, existenţa lor ar putea atenua teama de a lansa atacul – dacă ar şti că partea cealaltă nu are mijloace defensive. Prin urmare, ambele părţi trebuiau să dispună de o apărare adecvată. Prin aceasta, probabilitatea primei lovituri devenea mai restrânsă, iar lumea se afla într-o mai mare siguranţă. Sistemele defensive, nu puteau fi oprite chiar acum. La fel cum nu puteai opri fluxul şi refluxul mării. Bătrânului soldat îi plăcea ideea că rachetele intercontinentale, atât de distructive pentru etica-războinicului, ar putea fi în cele din urmă neutralizate, iar moartea în război ar redeveni apanajul oamenilor înarmaţi pe un câmp de luptă, aşa cum se cuvenea…

Ei, îşi zise el, *eşti obosit şi e prea târziu pentru astfel de gânduri profunde.* Intenţiona să termine acest raport cu datele

de la proiectul final al lui Bondarenko, să-l fotografieze şi să dea filmul superiorului său.

8

Transfer de documente

Se făcuse aproape dimineaţă când Săgetătorul găsi epava aeroplanului. Era însoţit de zece oameni, plus Abdul. Trebuiau să procedeze rapid. Ruşii urmau să apară, de îndată ce soarele se ridica deasupra munţilor. Cercetă epava, stând pe o movilă. La impactul iniţial, ambele aripi fuseseră retezate, iar fuzelajul zburase proiectat în faţă, pe o pantă uşoară, rostogolindu-se şi dezmembrându-se, încât numai coada rămăsese întreagă. Săgetătorul n-avea de unde să ştie că doar un pilot strălucit ar fi putut realiza, totuşi, o asemenea performanţă, căci aducerea la sol a unui aeroplan în asemenea condiţii era aproape un miracol. Făcu semn oamenilor lui şi se duse grăbit spre corpul principal al epavei. Le spuse să caute arme şi orice fel de documente. Săgetătorul şi Abdul se îndreptară spre ceea ce mai rămăsese din coadă.

Ca de obicei, scena prăbuşirii era contradictorie. Unele cadavre erau sfâşiate, în timp ce altele erau intacte la suprafaţă, moartea fiind provocată de traume interne. Cadavrele acestea păreau straniu de liniştite, ţepene, dar nu încă îngheţate de la temperatura scăzută. Numără şase corpuri care fuseseră în secţiunea din spate a aeronavei. Toţi, observă el, erau ruşi, toţi în uniformă. Unul purta uniformă de căpitan KGB şi rămăsese legat de scaun. În jurul buzelor avea un fel de spumă roz. A mai trăit probabil un pic după prăbuşire, scuipând sânge, îşi zise Săgetătorul. Răsturnând cadavrul, văzu că de mâna stângă era prinsă, cu cătuşe, o servietă. Promiţător. Săgetătorul se aplecă să vadă dacă putea scoate uşor cătuşele, dar constată că nu avea noroc în această privinţă. Ridicând din umeri, îşi scoase cuţitul. N-avea încotro, trebuia să taie încheietura mâinii. Răsuci membrul cadavrului şi se puse pe treabă – când braţul zvâcni, iar un ţipăt ascuţit îl făcu pe Săgetător să sară în picioare. Ce se întâmpla, omul încă trăia? Aplecându-se spre faţa lui, se trezi stropit de sângele împroşcat de un acces de tuse. Omul căscase ochii mari, chinuit de spaimă şi durere. Se căznea să articuleze

ceva, fără să izbutească însă să spună nimic inteligibil.

— Verifică să vezi dacă mai sunt şi alţii în viaţă, îi ordonă Săgetătorul asistentului lui.

Se întoarse înapoi spre ofiţerul KGB şi îi spuse în afgană: „Salut, rusule”, fi flutură cuţitul la câţiva centimetri în faţa ochilor.

Căpitanul începu din nou să tuşească. Omul se trezise complet şi avea dureri mari. Săgetătorul îl căută de arme. În timp ce îl pipăia, corpul omului se chircea în agonie. În cazul cel mai bun avea doar câteva coaste rupte, deşi membrele păreau intacte. Pronunţă câteva cuvinte chinuite. Săgetătorul ştia un pic ruseşte, dar nu reuşi să înţeleagă ce spunea. N-ar fi trebuit să-i fie greu să desluşească sensul – mesajul pe care ofiţerul încerca să i-l transmită era foarte clar, deşi Săgetătorului îi trebui aproape o jumătate de minut ca să priceapă.

— Nu mă omorî…

După ce înţelese ce-i spunea, Săgetătorul continuă să-l percheziţioneze. Scoase portofelul căpitanului şi cercetă conţinutul. Îi atraseră atenţia fotografiile. Omul avea o soţie. O femeie scundă, brunetă, cu faţa rotundă. Nu era frumoasă, dar zâmbea plăcut. Avea surâsul pe care îl rezervă o femeie bărbatului iubit, un surâs ce lumina chipul, aşa cum avusese ocazia să vadă cândva şi Săgetătorul. Rămase însă şi mai impresionat de celelalte două fotografii. Omul avea un fiu. Prima fotografie, făcută când acesta avea, probabil, doi ani, înfăţişa un băieţel cu părul zbârlit şi un zâmbet poznaş. Nu poţi urî un copil, fie el şi fiul rus al unui ofiţer KGB. În cealaltă fotografie micuţul era atât de diferit, încât cu greu puteai face o legătură între cele două imagini. Nu mai avea păr, iar obrajii erau traşi… şi transparenţi, ca paginile unui vechi Coran. Copilul era pe moarte. Câţi ani o fi având, trei sau patru? se întrebă el. Un copil muribund, pe chipul căruia înflorea un zâmbet de curaj, de durere şi de dragoste. *De ce se revarsă mânia lui Allah asupra celor mici?* Întoarse fotografia spre faţa bărbatului.

— Fiul tău? întrebă el, pe ruseşte.

— A murit de cancer, explică omul, observând însă că banditul nu înţelesese. Boală. Boală lungă.

O fracţiune de secundă, expresia de durere dispăru de pe chipul lui, înlocuită de o profundă mâhnire. Lucrul acesta îi salvă viaţa. Rămase uluit când îl văzu pe bandit băgându-şi cuţitul în teacă, dar avu dureri prea mari pentru a mai reacţiona.

Nu. Nu o voi năpăstui pe această femeie cu încă o moarte. Această decizie îl ului şi pe Săgetător. Fusese ca şi cum glasul lui Allah însuşi îi reamintise că îndurarea era a doua datorie după credinţa în virtuţile umane. Această convingere era suficientă prin ea însăşi – tovarăşii lui partizani nu puteau fi influenţaţi de un verset din scriptură – dar după aceea Săgetătorul găsi o legătură de chei în buzunarul pantalonilor căpitanului. Cu o cheie desfăcu cătuşele, iar cu cealaltă deschise servieta. Era plină de mape cu documente, fiecare cu benzi multicolore, ştampilate cu menţiunea SECRET. Un cuvânt rusesc pe care îl ştia şi el.

— Amice, spuse el în afgană, ai să vii cu mine la un prieten de-al meu. Dacă nu mori până atunci, mai adăugă el.

— Cât de gravă e situaţia? întrebă preşedintele.

— Potenţial, foarte gravă, răspunse judecătorul Moore. Vreau să aduc câteva persoane care să vă informeze.

— Nu l-ai pus pe Ryan să facă evaluarea?

— El va fi unul dintre ei. Altul e acest maior Gregory, despre care aţi auzit.

Preşedintele răsfoi paginile agendei de birou.

— Pot să-ţi acord patruzeci şi cinci de minute. Să fii aici la unsprezece.

— Am înţeles, o să venim, domnule.

Moore închise telefonul, iar apoi îşi sună secretara prin interfon.

— Pofteşte-l înăuntru pe doctorul Ryan.

Un minut mai târziu, Jack intră pe uşă. Nici nu apucă să se aşeze.

— La unsprezece mergem la şeful cel mare. În ce fază eşti cu materialul?

— Nu sunt persoana competentă pentru a discuta probleme de fizică, dar presupun că Gregory poate face faţă acestui aspect. În momentul de faţă stă de vorbă cu amiralul şi cu domnul Ritter. Merge şi generalul Parks? întrebă Jack.

— Da.

— Bun. Cât material ilustrativ vreţi să iau cu mine?

Judecătorul Moore chibzui câteva momente la acest aspect.

— Intenţia noastră nu este să-l zăpăcim. Câteva fotografii de fundal şi o digramă bună. Crezi că este important?

— Oricât de departe am merge cu imaginaţia în această privinţă, nu văd nici o ameninţare imediată pentru noi, dar

recunosc că era preferabil să nu ne confruntăm cu această situaţie. Este greu de estimat efectul asupra discuţiilor privind controlul înarmărilor. Nu cred să existe o legătură directă.

— Nu există, de asta suntem siguri, făcu directorul CIA, strâmbându-se. În fine, credem că suntem siguri.

— Domnule judecător, plutesc pe-aici informaţii şi date despre această problemă pe care eu nu le-am văzut încă.

Moore zâmbi blajin.

— Şi de unde ştii tu asta, băiete?

— Mi-am petrecut aproape toată ziua de vineri parcurgând dosare vechi despre programul sovietic de apărare cu rachete. În ’81, au efectuat un test major pe poligonul de la Sari Şagan. Am aflat, la vremea respectivă, o mulţime de date despre această experienţă – de pildă, am aflat că parametrii misiunii fuseseră schimbaţi dintr-un ordin venit de la Ministerului Apărării. Aceste instrucţiuni au plecat sigilate din Moscova, fiind remise personal comandantului subunităţii de rachete care a tras în aparatele de zbor – Marko Ramius. El mi-a povestit cealaltă parte a întâmplării. Cu cele aflate de la el şi cu alte câteva elemente peste care am mai dat, am ajuns la concluzia că avem un om plasat acolo, într-o poziţie destul de înaltă.

— Ce alte elemente există? se interesă judecătorul.

Jack şovăi câteva clipe, dar se hotărî să-şi formuleze în continuare presupunerile.

— Când a dezertat *Red October,* mi-aţi arătat un raport ce provenea de undeva din interiorul Ministerului Apărării; numele de cod de pe dosar era SALCIA, dacă mi-aduc bine aminte. N-am mai văzut decât un singur alt dosar cu acest nume, pe un subiect complet diferit, dar legat tot de apărare. Lucrul acesta mă face să cred că există o sursă care îşi schimbă foarte rapid numele de cod. Astfel de situaţii apar în cazul surselor foarte sensibile şi, dacă este o chestiune pentru care nu am autorizaţie, atunci pot doar conchide că este ceva foarte strict păstrat. Exact acum două săptămâni mi-aţi spus că estimarea lui Gregory despre poligonul de la Duşanbe a fost confirmată de „alte elemente”, domnule, făcu Jack zâmbind. Domnule judecător, mă plătiţi ca să văd conexiuni. Nu mă deranjează să mi se taie accesul la lucruri pe care nu trebuie să le ştiu, dar încep să cred că se întâmplă ceva legat de ceea ce încerc să fac. Dacă vreţi să-l informez pe preşedinte, domnule, ar trebui să mă prezint cu informaţii corecte.

— Stai jos, domnule Ryan.

Moore nu se osteni să-l întrebe pe Jack dacă mai discutase cu cineva această problemă. Mai era oare timp să admită un nou membru în confreria „delta”? După câteva clipe, zâmbi viclean.

— L-ai cunoscut.

Şi judecătorul continuă să-i dea informaţii, timp de câteva minute.

Jack se rezemă de spătarul scaunului, închizând ochii. După ce se gândi câteva clipe, chipul bărbatului reveni în faţa ochilor.

— Dumnezeule. Iar el ne furnizează informaţiile… Dar o să putem să le folosim?

— Înainte, ne-a mai furnizat şi alte date tehnice. Majoritatea au fost utilizate în practică.

— Îi spunem chestia asta preşedintelui?

— Nu. Asta e ideea lui, nu a noastră. Ne-a spus acum câtva timp că pe el nu-l interesează detaliile operaţiunilor secrete, ci doar rezultatele. E la fel ca majoritatea politicienilor – vorbeşte prea mult. Măcar e suficient de inteligent ca să-şi dea seama de asta. S-a întâmplat să pierdem agenţi din cauza preşedinţilor care au vorbit prea mult. Ca să nu mai pomenim de acel membru ciudat al Congresului.

— Când aşteptăm, deci, sosirea acestui raport?

— Curând. Poate în această săptămână, poate chiar în trei zile…

— Şi dacă ţine figura, putem lua de la ei ce ştiu şi putem adăuga la datele noastre…

Ryan se uită pe fereastră la crengile desfrunzite ale copacilor.

— De când sunt aici, domnule judecător, m-am întrebat mereu, cel puţin o dată pe zi, care e lucrul cel mai extraordinar la acest loc, chestiile pe care le ştim sau cele pe care nu le ştim?

Moore dădu din cap, în semn de acord.

— Ăsta-i jocul, domnule Ryan. Strânge notele informative. Fără nici o referire la prietenul nostru, totuşi. Tratez eu această problemă, dacă e nevoie.

Clătinând din cap, Jack porni înapoi spre biroul lui. Bănuise de câteva ori că avea acces la lucruri pe care preşedintele nu le vedea niciodată. Acum era sigur de asta. Se întrebă dacă era o idee bună şi recunoscu că nu putea aprecia. Mintea îi era plină de importanţa acestui agent şi de informaţiile lui. Existaseră precedente în acest sens. Sclipitorul agent Richard Sorge, în Japonia, în 1941, ale cărui avertizări la adresa lui Stalin nu

fuseseră crezute. Oleg Penkovski, care furnizase Occidentului informaţii despre militarismul sovietic ce ar fi putut preveni războiul nuclear în timpul Crizei Rachetelor Cubaneze. Şi acum altul. Nu medită la faptul că era singurul din CIA care ştia cum arată agentul, fără să-i cunoască însă numele sau numele de cod. N-avea cum să bănuiască, totuşi, că judecătorul Moore nu ştia cum arată CARDINALUL şi că de ani de zile evitase să se uite la fotografie, pentru motive ce nu le-ar fi putut explica niciodată, nici măcar directorilor lui adjuncţi.

La sunetul telefonului, o mână ieşi de sub pătură, înhăţând receptorul.

— Alo.

— ’neaţa, Candi, spuse Al Gregory de la Langley.

La o distanţă de peste trei mii de kilometri, doctorul Candace Long se răsuci în pat şi se holbă la ceas.

— Eşti la aeroport? întrebă ea.

— Tot în Washington, iubito. Dacă am noroc, vin cu avionul mai târziu, astăzi, spuse el, pe un ton istovit.

— Dar ce se întâmplă, de fapt? întrebă ea.

— Oh, a făcut unul un test şi trebuie să le explic oamenilor de-aici ce înseamnă.

— Bine. Anunţă-mă când vii, Al. Te aştept la aeroport.

Candi Long era prea buimacă pentru a-şi da seama că logodnicul ei încălcase o regulă de securitate, răspunzându-i la întrebare.

— Sigur. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, dragule.

Puse receptorul în furcă şi se uită din nou la ceas. Mai avea timp să doarmă încă o oră. Îşi propuse să nu uite să se ducă la serviciu cu o prietenă. Al îşi lăsase maşina la laborator, când plecase cu avionul în Est, aşa că putea să se ducă la aeroport cu maşina lui.

Ryan conducea şi de data asta automobilul, având-l ca pasager pe maiorul Gregory. Moore îl luase pe generalul Parks în limuzina Agenţiei.

— Te-am mâi întrebat deja: ce şanse avem să descoperim ce face Ivan la Duşanbe?

Jack nu ştiu dacă era bine să-i răspundă, după care îşi dădu seama că Gregory avea să afle oricum informaţia în Biroul Oval.

— Avem legături care lucrează să descopere ce au făcut ăia ca

să-şi mărească randamentul de putere.

— Tare aş vrea să ştiu cum vă reuşeşte chestia asta, remarcă tânărul maior.

— Mai bine nu. Ascultă-mă pe mine, făcu Ryan, luându-şi o clipă ochii de la drum. Dacă ştii chestii din astea şi îţi scapă cumva ceva, poţi să omori oameni. S-a mai întâmplat deja. Ruşii sunt foarte duri cu spionii. Circulă pe-aici o poveste cum că pe unul l-au incinerat – adică l-au băgat de viu în crematoriu.

— Ooo, nu se poate! Cum să fie atât...

— Domnule maior, ar trebui să cam ieşi din laboratorul ăla ca să vezi cât de afurisită poate fi lumea. Acum cinci ani, nişte indivizi au încercat să-mi omoare nevasta şi copilul. Iar pentru asta au venit cu avionul de la cinci mii de kilometri.

— Ah, aşa-i! Dumneata eşti tipul...

— Poveşti vechi, domnule maior.

Jack era sătul să tot repete ce se întâmplase atunci.

— Cum e de fapt, domnule? Vreau să zic, dumneata ai fost efectiv în luptă. Adică...

— Nu-i amuzant, făcu Ryan, venindu-i aproape să râdă de felul cum se exprimase. Trebuie să-ţi joci rolul, atâta tot. Şi ori o faci bine, ori pierzi. Dacă ai noroc, nu intri în panică decât când se termină.

— Spuneai la laborator că ai fost în Marină...

— Mi-a fost oarecum de folos. Măcar s-a sinchisit cineva să mă înveţe câte un pic, odată demult.

Când erai la liceu sau aşa ceva, continuă Jack în gând. N-avea rost să mai spună şi asta.

— Ai făcut deja cunoştinţă cu preşedintele?

— Nu, domnule.

— Mă cheamă Jack, bine? E un tip tare simpatic, te ascultă cu atenţie şi pune întrebări pertinente. Nu te lăsa indus în eroare de mutra lui adormită. Cred că şi-a ales expresia asta ca să-i prostească pe politicieni.

— Sunt aşa de uşor de prostit? se miră Gregory.

Ryan pufni în râs.

— Unii, da. O să fie acolo şi şeful de la controlul înarmărilor. Unchiul Ernie. Ernest Allen, diplomat de carieră de pe vremuri, Dartmouth şi Yale; e deştept.

— Părerea lui e că ar trebui să punem iar sub lupă munca mea. De ce-l mai ţine preşedintele?

— Ernie se pricepe să trateze cu ruşii şi e un profesionist. Nu

amestecă niciodată opiniile personale cu munca. Pe cuvânt dacă am habar ce gândeşte despre rezultatele finale. La fel ca la doctori. Chirurgul nu trebuie să te placă pe tine ca persoană. Treaba lui e să remedieze ce nu merge bine. În cazul domnului Allen, în fine, e la fel, ştie ce atitudine să adopte faţă de toate porcăriile ce apar în cursul negocierilor. N-ai aflat niciodată nimic despre chestiile astea, aşa-i?

Jack clătină din cap şi zâmbi, privind drumul.

— Toată lumea crede că e dramatic, dar nu e. N-am văzut în viaţa mea ceva mai plictisitor. Ambele părţi spun exact acelaşi lucru ore în şir – se repetă cam la fiecare cincisprezece sau douăzeci de minute şi asta toată ziua. Apoi, cam după o săptămână, una dintre părţi face o mică modificare, pe care o repetă iarăşi ore de-a rândul. Cealaltă parte îşi verifică tot capitalul de care dispune şi propune şi ea o mică modificare, repetând-o mereu. Şi povestea continuă aşa săptămâni, luni, uneori ani de zile. Dar unchiul Ernie e bun la chestia asta. Lui i se pare palpitant. Eu, unul, după o săptămână aş fi în stare să declanşez războiul, numai să ştiu că s-a terminat cu procesul de negociere – zise Ryan, râzând – nu te-apuca însă să spui mai departe ce părere am. Îţi dai seama cam cât e de pasionant, ca atunci când ar trebui să urmăreşti cum se usucă vopseaua; anost ca naiba, dar e important şi e nevoie de o anumită capacitate intelectuală pentru a face aşa ceva. Ernie e un tip rece şi colţos, dar ştie foarte bine cum să se descurce în afacerea asta.

— Generalul Parks spune că Allen vrea să ne închidă secţia.

— Ce naiba, Gregory, întreabă-l pe tip. Dacă vrei, pot să mă interesez şi eu.

Cotind, Jack ieşi de pe Pennsylvania Avenue, mergând în urma limuzinei de la CIA. După cinci minute, el şi Gregory stăteau în aripa de vest a sălii de recepţie, sub o copie a celebrului tablou cu Washington mergând spre Delaware, în timp ce judecătorul discuta cu Jeffrey Pelt, consilierul prezidenţial în probleme de securitate naţională. Preşedintele încheia o şedinţă de lucru cu Ministrul Comerţului. În cele din urmă, un agent al Serviciului Secret îi chemă, conducându-i pe câteva coridoare.

Ca şi în cazul studiourilor de televiziune, lumea presupune că Biroul Oval este mult mai mare decât în realitate. Lui Ryan şi lui Gregory li se indică să se îndrepte spre o sofa mică de lângă peretele nordic. Nici unul nu se aşează încă; preşedintele stătea în picioare lângă birou. Ryan remarcă paloarea de pe chipul lui

Gregory şi îşi aminti de prima lui vizită aici. Chiar şi cei care lucrau în Casa Albă recunoşteau că uneori se simţeau intimidaţi de această încăpere şi de puterea pe care o inspira.

— Salut, Jack! zise preşedintele, apropiindu-se de Ryan şi dând mâna cu el. Iar dumneata eşti, probabil, celebrul maior Gregory.

— Da, domnule, făcu Gregory aproape sugrumat de emoţie, dregându-şi glasul. Vreau să zic, da, domnule preşedinte.

— Relaxează-te şi ia loc. Vreţi nişte cafea? întrebă el, arătând cu mâna spre o tavă de pe colţul biroului lui.

Lui Gregory îi ieşiră aproape ochii din cap, când preşedintele îi întinse o ceaşcă. Ryan se abţinu să zâmbească. Omul care dăduse din nou o aură „imperială” funcţiei prezidenţiale – indiferent ce se putea înţelege prin asta – se pricepea de minune să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor. Sau să pară că o face, se corectă Jack în gând. Chestia cu servirea cafelei îi stânjenea uneori chiar şi mai mult, iar lucrul acesta poate că nu era întâmplător.

— Domnule maior Gregory, am auzit lucruri excelente despre dumneata şi despre munca pe care o faci, zise preşedintele. Generalul spune că eşti cel mai strălucit dintre ofiţerii lui.

Auzind aceasta, Parks se foi pe scaun. Preşedintele se aşeză lângă Jeff Pelt.

— Bun, hai să începem.

Ryan îşi deschise mapa şi puse o fotografie pe măsuţa joasă. Apoi scoase şi o diagramă.

— Domnule preşedinte, aceasta este o fotografie de satelit a ceea ce noi numim poziţiile Bach şi Mozart. Sunt situate pe un munte la sud-est de oraşul Duşanbe, în Republica Sovietică Socialistă Tadjică, cam la o sută zece kilometri de graniţa afgană. Muntele are o înălţime de aproximativ două mii trei sute de metri. Este sub urmărirea noastră de doi ani. Aici – continuă el, scoţând o altă fotografie – este Sari Şagan. În ultimii treizeci de ani, ruşii au desfăşurat aici operaţiuni de apărare cu rachete balistice. Se presupune că acest poligon serveşte testelor cu laser. Avem convingerea că, acum doi ani, ruşii au obţinut aici o performanţă majoră în ceea ce priveşte puterea laserelor. După aceea, au adaptat la aceste condiţii noi activitatea de la Bach. Este probabil ca testul efectuat săptămână trecută să fi avut în vedere parametrii de putere totală. Acest dispozitiv de la Bach este un transmiţător cu laser.

— Şi au aruncat un satelit în aer cu el? întrebă Jeff Pelt.

— Da, domnule, răspunse maiorul Gregory. L-au „făcut zgură”, cum spunem noi în laborator. Au pompat atâta energie în el, încât au topit o parte din metal şi au distrus complet celulele de putere solară.

— Noi nu putem face încă aşa ceva? îl întrebă preşedintele pe Gregory.

— Nu, domnule. Nu putem elibera atâta energie în punctul terminal frontal.

— Cum de ne-au luat-o înainte? Doar investim o grămadă de bani în lasere, nu-i aşa, domnule general?

Parks era jenat de ultimele evenimente, dar răspunsul lui veni pe un ton calm.

— Aşa fac şi ruşii, domnule preşedinte. Au realizat câteva salturi înainte, datorită eforturilor făcute în materie de fuziune. O parte din efortul de a obţine reactoare cu putere de fuziune s-a materializat de ani de zile în investiţiile făcute în domeniul fizicii de înaltă energie. Cam cu cincisprezece ani în urmă, acest efort a fost coordonat cu programul lor de apărare cu rachete. Când aloci atâta timp şi efort cercetării fundamentale, e normal să ai şi recompense, iar ei s-au bucurat din plin de satisfacţii în această privinţă. Au inventat RFQ-ul – cvadrapolul de frecvenţă radiofonică – pe care noi îl folosim în experimentele cu raze de particule neutre. Au inventat dispozitivul de reţinere magnetică Tokamak, pe care l-am copiat şi noi la Princeton şi au inventat Girotronul. Iată trei performanţe majore în domeniul fizicii de energie înaltă, despre care avem cunoştinţă. Pe unele le-am folosit în cercetările noastre şi este absolut sigur că şi ei au avut în vedere aplicaţii similare.

— Bun, ce ştim despre testul pe care l-au efectuat?

Fu din nou rândul lui Gregory.

— Domnule preşedinte, ştim că testul a fost executat la Duşanbe, întrucât celelalte două poligoane cu lasere de înaltă energie, cel de la Sari Şagan şi cel de la Semipalatinsk, erau sub orizontul de vizibilitate – adică nu se putea vedea satelitul de acolo. Ştim că nu a fost un laser cu infraroşii, deoarece în acest caz raza ar fi trebuit să fie văzută de senzorii de pe aeronava *Cobra Belle.* Presupunerea mea, domnule, este că sistemul a folosit laserul fără electroni.

— Aşa e, remarcă judecătorul Moore. Am primit recent această confirmare.

— Este cel folosit de noi la *Tea Clipper.* Se pare că oferă cel

mai bun potenţial pentru aplicaţiile armate.

— Poţi să-mi explici de ce, domnule maior Gregory? întrebă preşedintele.

— Datorită eficienţei de putere, domnule. Acţiunea propriu-zisă a laserului operează într-un flux fără electroni – adică nu au tangenţă cu atomii, aşa cum se întâmplă de obicei, domnule – şi totul are loc în vid. Folosind un accelerator linear, se produce un flux de electroni care sunt proiectaţi în cavitate, având de-a lungul axei o radiaţie de laser cu energie scăzută. Ideea este că se pot folosi electromagneţi pentru a face ca electronii să oscileze transversal pe traiectoria lor. Rezultatul obţinut în acest caz, domnule, este o rază de lumină ce coincide cu frecvenţa de oscilare a magneţilor sensibili – adică există posibilitatea de reglare, ca la un aparat de radio. Modificând energia razei, se poate selecta frecvenţa de lumină exactă pe care vrei să o generezi. După care electronii pot fi reciclaţi înapoi în acceleratorul linear şi proiectaţi din nou în cavitatea laserelor. Cum electronii sunt deja într-o stare de energie înaltă, se câştigă un mare randament de putere exact acolo. Nivelul inferior, domnule, indică faptul că poţi pompa teoretic în exterior patruzeci la sută din energia din interior. Având posibilitatea de a atinge această fiabilitate, ai capacitatea de a distruge tot ce vezi – când ne referim la niveluri de energie înaltă, domnule, vorbim în termeni relativi. În comparaţie cu energia electrică folosită de această ţară pentru pregătirea hranei, cantitatea necesitată de un sistem de apărare cu lasere este neglijabilă. Totul este să poţi pune acest sistem în funcţiune. Noi n-am reuşit încă acest lucru.

— De ce? se interesă preşedintele, aplecându-se uşor în faţă.

— Suntem în faza în care învăţăm cum se lucrează cu laserele, domnule. Problema fundamentală este la nivelul cavităţii laserului – locul unde energia se degajă din electroni şi se transformă în rază de lumină. Deocamdată, nu am izbutim să realizăm o cavitate foarte largă. În cazul în care cavitatea este prea îngustă, densitatea puterii înalte este atât de mare, încât prăjeşte învelişurile optice, atât în cavitatea propriu-zisă, cât şi pe oglinzile folosite pentru direcţionarea razei.

— Dar ci au rezolvat această problemă. Cum crezi că au reuşit?

— Ştiu ce încercăm noi să facem. Pe măsură ce introducem energie în raza laserului, electronii devin mai puţin energetici, corect? Aceasta înseamnă că trebuie să îngustăm vârful

câmpului magnetic ce îi conţine – ţinând scama că în acelaşi timp trebuie să continuăm acţiunea oscilatorie a câmpului. N-am reuşit încă să proiectăm acest lucru: Probabil însă că ei au ajuns la un rezultat în această privinţă, poate datorită cercetărilor făcute în domeniul puterii de fuziune. Toate ideile legate de obţinerea energiei din fuziunea controlată au legătură cu utilizarea unui câmp magnetic pentru a reţine o masă de plasmă cu energie înaltă – în principal, acelaşi lucru pe care încercăm să-l facem şi noi cu electronii liberi. Cea mai mare parte a cercetării fundamentale în acest domeniu, domnule, provine din Rusia. Sunt înaintea noastră, fiindcă au investit mai mult timp şi bani în sectorul cel mai important.

— Bun, mulţumesc, domnule maior Gregory.

Preşedintele se întoarse spre judecătorul Moore.

— Arthur, ce părere are CIA?

— Păi, nu intenţionăm să ne arătăm în disensiune cu maiorul Gregory – şi-a petrecut o zi întreagă pentru informarea personalului nostru ştiinţific şi tehnologic. Am confirmarea faptului că sovieticii au într-adevăr în funcţiune şase lasere fără electroni. Au realizat o mare performanţă în randamentul de putere şi încercăm să aflăm în ce constă exact această realizare.

— Puteţi face asta? întrebă generalul Parks.

— Am spus că încercăm, domnule general. Dacă suntem norocoşi, vom avea un răspuns la sfârşitul lunii.

— Bun, ştim aşadar că sunt capabili să construiască un laser foarte puternic, zise preşedintele. Următoarea întrebare: este aceasta o armă?

— Probabil că nu, domnule preşedinte, spuse generalul Parks. Cel puţin, deocamdată nu. Au probleme cu expansiunea termică, deoarece încă nu ne-au putut copia optica adaptivă. Dispun de multă tehnologie din Vest, dar deocamdată nu au putut obţine şi aceste informaţii. Până atunci, nu pot folosi laserele de la sol aşa cum facem noi, adică retransmiţând raza prin oglinda de orbitare spre o ţintă îndepărtată. Dar, cu ceea ce au acum, pot distruge, probabil, în mare parte un satelit situat pe o orbită joasă faţă de pământ. Desigur, există modalităţi de a proteja sateliţii împotriva unor astfel de acţiuni, dar e vorba de vechea confruntare între armăturile mai grele şi focoasele mai grele. În această opţiune, focoasele câştigă întotdeauna până la urmă.

— De aceea negocierile trebuie să vizeze dezarmarea totală.

Remarca venise din partea lui Ernie Allen, care intervenea

pentru prima oară în discuţie. Parks îi aruncă o privire vizibil iritată.

— Domnule preşedinte, avem acum o probă – doar o probă – despre cât de periculoase şi destabilizatoare pot fi aceste arme. E suficient să considerăm poligonul de la Duşanbe doar o armă antisatelit şi uitaţi-vă la implicaţiile acestui fapt asupra verificării respectării tratatelor de înarmare, la fel ca şi asupra colectării informaţiilor secrete în general. Dacă nu încercăm să oprim acum aceste lucruri, vom ajunge la haos.

— Nu poţi opri progresul, remarcă Parks.

— Progresul? pufni Allen. Ce naiba, avem pe masă un proiect de tratat pentru reducerea la jumătate a armelor. *Ăsta* înseamnă progres, domnule general. În testul pe care tocmai l-aţi efectuat în Atlanticul de Sud, jumătate din focuri şi-au ratat ţinta – pot şi eu să elimin la fel de multe proiectile ca şi voi.

La această remarcă, Ryan îl şi văzu pe general ţâşnind din scaun, dar Parks se mulţumi, în schimb, să adopte o mască intelectuală.

— Domnule Allen, acesta a fost primul test al unui sistem experimental, iar jumătate din focuri şi-au atins ţinta. De fapt, *toate* obiectivele au fost eliminate în mai puţin de o secundă. Uite, maiorul Gregory o să rezolve această problemă de ochire a ţintei până la vară – nu-i aşa, băiete?

— Da, domnule, confirmă Gregory, pe un ton sigur. Nu trebuie decât să reoperăm codul.

— Bun. Dacă oamenii judecătorului Moore ne pot spune ce au făcut ruşii pentru a spori puterea laserelor, restul structurii sistemului a fost deja în cea mai mare parte testat şi validat. În doi sau trei ani, toate elementele vor fi probate – după care putem să începem să ne gândim serios la desfăşurări aplicative.

— Şi dacă sovieticii se apucă să tragă din spaţiu în oglinzile voastre? întrebă Allen pe un ton sec. Puteţi avea cel mai bun sistem eu lasere fabricat vreodată pe pământ, că tot nu veţi fi în stare să apăraţi mai mult decât New Mexico.

— Vor trebui măi întâi să le găsească, ceea ce e o problemă mult mai grea decât crezi. Putem să le punem destul de sus, între patru sute optzeci şi o mie şase sute de metri. Putem folosi tehnologii secrete, pentru a le face mai greu de localizat pe radar – la majoritatea sateliţilor lucrul acesta nu este posibil, dar în cazul menţionat putem realiza acest lucru. Oglinzile vor fi relativ mici şi uşoare. Ceea ce înseamnă că putem folosi foarte multe.

Te-ai gândit vreodată cât de vast e spaţiul şi câte mii de resturi orbitale se învârt pe sus? Niciodată nu vor putea să le nimerească pe toate, conchise Parks, plin de încredere.

— Jack, i-ai studiat pe ruşi. Care e părerea dumitale? îl întrebă preşedintele pe Ryan.

— Domnule preşedinte, principala forţă cu care ne confruntăm aici este constanţa hotărârii sovieticilor de a-şi apăra ţara – şi, subliniez, e vorba de *apărarea* împotriva atacurilor. Au investit treizeci de ani de muncă şi o grămadă de bani în acest domeniu, fiindcă după părerea lor miza merită acest efort. Pe timpul administraţiei Johnson, Kosîghin spunea: „Apărarea este morală, ofensiva este imorală”. Aceasta reprezintă o concepţie rusească, nu doar comunistă. Sincer să fiu, argumentul mi se pare prea dur pentru a-l respinge. Dacă intrăm într-o nouă fază de competiţie, măcar de-ar fi defensivă şi nu ofensivă. E cam dur să omori un milion de civili cu un laser, remarcă Jack.

— Dar asta va schimba întregul echilibru de forţe, obiectă Ernest Allen.

— Se prea poate ca actualul echilibru de forţe să fie destul de stabil, dar asta nu înseamnă că nu este fundamental nebunesc, spuse Ryan.

— Dar funcţionează. Menţine pacea.

— Domnule Allen, pacea pe care o avem reprezintă o criză continuă. Dumneata spui că putem reduce la jumătate armamentul din dotare încă o dată şi ce-i cu asta? Şi dacă reduci cu două treimi armamentul sovietic, tot le rămân suficiente focoase cu care să poată transforma America într-un crematoriu. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul dotării noastre cu armament. Aşa cum am afirmat când m-am întors de la Moscova, protocolul de reducere aflat acum pe masa tratativelor este doar cosmetic. Nu oferă nici un. Grad de securitate suplimentară. Este un simbol – poate unul important, dar doar un simbol cu foarte puţin miez.

— Mde, nu ştiu ce să zic, interveni generalul Parks. Dacă mi-ai reduce sarcina ţintelor la jumătate, nu cred că m-ar deranja prea mult.

Allen îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Dacă putem descoperi ce anume fac ruşii altfel, care ar fi situaţia pentru noi? întrebă preşedintele.

— Dacă CIA ne-ar da informaţii pe care să le putem folosi? Domnule maior Gregory? făcu Parks, întorcându-şi capul.

— Asta ar însemna că am avea un sistem de arme pe care le

putem proba în trei ani, folosindu-le în următorii cinci sau zece ani după aceea, zise Gregory.

— Eşti sigur? zise preşedintele.

— Foarte sigur, domnule. Ca şi în cazul Programului Apollo, domnule, problema nu este atât să inventezi o nouă ştiinţă, cât să înveţi cum să utilizezi practic tehnologia de care dispui deja. Totul e să ştii cum să potriveşti bucşele şi bolţurile.

— Eşti un tânăr foarte încrezător, domnule maior Gregory, spuse Allen, pe un ton profesoral.

— Da, domnule, aşa e. Eu cred că putem face acest lucru. Domnule Allen, obiectivul nostru nu diferă foarte mult de al dumneavoastră. Vreţi să scăpaţi de armele nucleare şi noi la fel. Poate că vă putem ajuta, domnule.

Zbang! îşi zise Ryan, ascunzându-şi repede zâmbetul. Se auzi un ciocănit discret la uşă. Preşedintele se uită la ceas.

— Va trebui să încheiem aici întrevederea. Sunt nevoit să iau parte la un dejun pentru programele antidrog, cu Procurorul General. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi alocat.

Cu o ultimă privire asupra fotografiei de la Duşanbe, se ridică în picioare. Toată lumea îi urmă exemplul. Ieşiră pe uşa laterală, disimulată de pereţii tencuiţi în alb.

— Te-ai descurcat frumos, băiete, îi spuse Ryan lui Gregory, pe un ton liniştit.

Candi Long se sui în maşină în faţa casei. Şoferul era o prietenă de-a ei din Columbia, dr. Beatrice Taussing, de profesie tot fizician specialist în optică. Erau prietene din timpul studenţiei. Beatrice era o apariţie mai şocantă decât Candi. Conducea o maşină sport Nissan 300Z, aşa cum se putea constata şi după amenzile rutiere pe care ie primea. Totuşi, maşina se potrivea bine cu hainele şi cu pieptănătura, dar şi cu personalitatea arogantă a lui Beatrice, care îi îndepărta instantaneu pe toţi bărbaţii.

— ’neaţa, Bea, spuse Candi Long, intrând în maşină şi fixându-şi centura de siguranţă, înainte de a închide portiera.

Când mergeai cu Beatrice la volan, era preferabil să-ţi pui centura – deşi ea, ca şofer, nu se sinchisea niciodată s-o facă.

— Cum ţi s-a părut noaptea asta, Candi, neplăcută?

În dimineaţa asta, se îmbrăcase cu un taior de lână sobru, nu chiar masculin, iar la gât îşi pusese o eşarfă de mătase. Long nu înţelegea niciodată ce sens aveau toate aceste toalete, and îţi

petreci toată ziua într-un halat alb nenorocit, în laborator, cui îi pasă ce ai pe dedesubt – decât lui Al, desigur, numai că pe el îl interesează ce este sub ce este dedesubt, îşi zise ea în gând, zâmbind.

— Dorm mai bine când e şi el cu mine.

— Unde a plecat? întrebă Bea Taussing.

— La Washington, răspunse Candi, căscând.

Pe drum se vedeau umbre proiectate de soarele care răsărea.

— Cum aşa?

Bea acceleră, intrând pe autostrada liberă. Candi se simţi împinsă lateral, în cureaua centurii de siguranţă. De ce conducea prietena ei în halul ăsta? Doar nu era Marele Premiu de la Monaco.

— Mi-a zis că au făcut unii un test şi că trebuie să le explice altora despre ce e vorba.

— Hm.

Beatrice se uita în oglinda retrovizoare, încercând să găsească un loc pe unde să pătrundă în traficul aglomerat de la acea oră. Schimbând vitezele cu dexteritate, reuşi să se fofileze într-un spaţiu doar cu trei metri mai lung decât Nissanul ei. Manevră stârni un claxon puternic de la maşina din spate. Beatrice zâmbi. Făcând abstracţie o clipă de volan, remarcă în sinea ei că testul pe care Al trebuia să-l explice nu fusese în mod sigur american. Şi nu erau prea mulţi cei care făceau teste pe care prăpăditul ăsta să trebuiască să le explice. Bea nu înţelegea ce găsea Candi la Al Gregory. Dragostea, îşi spuse ea, e oarbă, ca să nu mai spunem că e şi surdă şi nătângă – mai ales nătângă. Biata de Candi Long, atât de comună şi-ar fi putut găsi, totuşi, ceva mai bun. Ce păcat că nu putuse sta în aceeaşi cameră cu Candi la şcoală... ce păcat că nu găsea o modalitate de a o face să-şi dea seama...

— Şi când se întoarce Al?

— Diseară, poate. O să mă sune. Mă duc cu maşina lui. Şi-a lăsat-o la laborator.

— Să pui un prosop pe scaun, înainte să te aşezi, chicoti Beatrice.

Gregory avea un Chevrolet Citation. Maşina ideală pentru un prăpădit ca el, îşi zise ea. Era plină cu ambalaje de celofan de la Hostess Twinkies, iar Gregory nu o spăla mai mult de o dată pe an, indiferent de halul în care era. Se întrebă cum era în pat, dar

nu duse gândul mai departe. Nu dimineaţa, nu imediat după ce tocmai te-ai sculat. I se făcea pielea de găină la ideea că prietena ei... era încurcată cu *ăsta.* Candi era atât de naivă, atât de inocentă... atât *de proastă* în anumite privinţe.

— Cum merge treaba la oglinzile cu diamante la care lucrezi? o mai întrebă Beatrice.

— ADAMANT? Mai lasă-mă un an şi am să ştiu. Păcat că nu mai lucrezi cu noi în echipă, spuse dr. Long.

— Aflu mai multe pe partea administrativă, îi răspunse Bea cu sinceritate. În afară de asta, nu sunt aşa de deşteaptă ca fine.

— Da, dar mai drăguţă, comentă Candi cu regret.

Bea se uită ia prietena ei. Da, mai existau încă speranţe.

Mişa intră în posesia raportului final la ora patru. Apăruse o întârziere, îi explică Bondarenko, deoarece toate secretarele cu acces la documentele foarte secrete fuseseră ocupate cu alt material. Raportul avea patruzeci şi una de pagini, inclusiv diagramele. Filitov constată că tânărul colonel era foarte competent. Tradusese tot jargonul ingineresc într-un limbaj normal şi clar. Mişa îşi petrecuse toată săptămâna precedentă citind tot ce găsise în dosare despre lasere. Deşi nu înţelegea prea bine principiile modului lor de operare, reuşise totuşi să memoreze detaliile tehnice implicate. Se simţea ca un papagal care învăţase totul pe de rost. Putea repeta cuvintele, fără să le priceapă sensul. În fine, era bine şi-aşa.

Citea lent, reţinând totul pe parcurs. Cu toată vocea lui de ţăran şi cuvintele grosolane, Filitov era mult mai ascuţit la minte decât bănuia Bondarenko. Nici nu era nevoie de prea multă inteligenţă pentru a pricepe despre ce era vorba, constată el. Partea importantă părea destul de simplă, nefiind vorba de mărirea dimensiunii cavităţii laserelor, ci de adaptarea formei acesteia la câmpul magnetic. În cazul unei forme adecvate, dimensiunile puteau fi mărite după cum se dorea... iar noul factor de limitare devenea parte a agregatului superconductor de control al pulsului magnetic. Mişa oftă. Occidentul reuşise din nou să realizeze acest lucru. Uniunea Sovietică nu dispunea de materialele adecvate. Aşa că, la fel ca de obicei, KGB-ul le procurase din Vest, livrându-le de astă dată prin Cehoslovacia, *via* Suedia. Nu puteau să înveţe şi ei o dată cum să se descurce singuri?

Raportul conchidea că cealaltă problemă se afla la nivelul

sistemelor optice şi de computere. *Să nu uit să văd ce fac organele serviciilor noastre secrete în această privinţă*, îşi spuse Filitov. În cele din urmă, studie douăzeci de minute diagrama noului laser. Când ajunse în faza în care, închizând ochii, vedea toate detaliile, puse la loc raportul în mapă. Se uită la ceas şi apăsă pe buton, chemându-şi secretarul.

Ofiţerul apăru la uşă în câteva secunde.

— Da, tovarăşe colonel?

— Du asta jos la Dosarele Centrale – Secţia 5, maximă securitate. A, unde e sacul de dat la ars?

— La mine, tovarăşe colonel.

— Adu-mi-l.

Omul se întorsese în anticameră şi reveni după câteva clipe cu un sac de pânză, care mergea zilnic la camera pentru distrugerea documentelor. Misa îl luă şi începu să bage hârtii în el.

— Mulţumesc, eşti liber. Îl duc eu la plecare.

— Mulţumesc, tovarăşe colonel.

— Munceşti foarte mult, Iuri Ilici. Noapte bună.

După ce secretarul închise uşa, Mişa scoase nişte pagini ce reprezentau documente din afara Ministerului. Aproape în fiecare săptămână, se ocupa personal de sacul de dat la ars. Ofiţerul care făcea oficiul de secretar de birou al lui Filitov presupunea că superiorul lui o făcea din amabilitate, vrând să-l scutească de un efort, sau poate şi fiindcă era vorba de documente foarte speciale ce trebuiau distruse. În orice caz, obiceiul data dinaintea perioadei de când era în slujba colonelului, iar serviciile de securitate îl considerau deja o rutină. Trei minute mai târziu, în drumul spre maşină, Mişa intră în camera de distrugere a documentelor. Un sergent tânăr îl întâmpină pe colonel de parcă acesta i-ar fi fost bunic şi deschise toboganul de la incinerator. Îl urmări pe Eroul de la Stalingrad cum îşi pune jos servieta, folosindu-se de braţul schilodit pentru a desface sacul pe care îl ţinea ridicat cu celălalt braţ, care îi rămăsese valid, aruncând apoi cam un kilogram de documente clasate în focul alimentat cu gaze din subsolul Ministerului.

N-avea cum să bănuiască, desigur, că îl asista pe acest om în distrugerea unor mărturii de înaltă trădare. Colonelul semnă în registru, atestând că distrusese documente din secţia lui. Dând din cap prieteneşte, Misa atârnă sacul în cui şi ieşi pe uşă, îndreptându-se spre maşina de serviciu care îl aştepta.

Misă ştia că în seara aceasta fantomele aveau să-l viziteze din nou şi că, a doua zi, cu un nou elan, un alt pachet de informaţii urma să plece spre Vest. În drum spre casă, şoferul opri la o băcănie specială, unde avea acces numai nomenclatura. Misa cumpără nişte cârnaţi şi pâine neagră, precum şi o jumătate de litru de vodcă Stolicinaia. Într-un gest de camaraderie, cumpără una şi pentru şofer. Pentru un tânăr soldat, vodca era mai bună decât banii.

Cincisprezece minute mai târziu, în apartamentul lui, Misa îşi scoase jurnalul din sertar şi se apucă întâi să reproducă diagrama anexată la raportul lui Bondarenko. La fiecare câteva minute, se oprea un moment şi se uita la fotografia înrămată a soţiei lui. În cea mai mare parte, raportul oficial reproducea conţinutul acelui manuscris; aşadar, nu avu de scris decât zece pagini noi, inserând cu grijă formulele esenţiale pe parcurs. Rapoartele CARDINALULUI erau întotdeauna modele de concizie şi claritate, calităţi deprinse în lunga sa carieră, în care redactase directive operaţionale. După ce termină, îşi puse o pereche de mănuşi şi intră în bucătărie. În spatele panoului de oţel din partea de jos a frigiderului de fabricaţie vest-germană se afla, prins cu un magnet, un mic aparat de fotografiat. Cu tot inconvenientul mănuşilor, Misa manevră aparatul cu uşurinţă. Nu-i trebui decât un minut pentru a fotografia noile pagini scrise în jurnal, după care rulă filmul şi scoase caseta din aparat. Puse filmul în buzunar şi fixă la loc aparatul de fotografiat în ascunzătoare, după care îşi scoase mănuşile. Apoi aranjă storurile de la ferestre. Mişa era extrem de precaut. La o examinare mai atentă, se putea constata că uşa de la apartamentul lui avea zgârieturi în dreptul broaştei, semne ale faptului că fusese deschisă de un expert. De fapt, zgârieturile ar fi putut fi făcute de oricine. După ce primea confirmarea că raportul lui ajunsese la Washington – urme de anvelopă pe o anumită secţiune – Mişa urma să rupă foile respective din jurnal, să le ducă, ascunse în buzunar, la Minister, să le pună în sacul de dat la ars şi să le arunce personal pe tobogan. Cu douăzeci de ani în urmă, Mişa supervizase instalarea sistemului de distrugere a documentelor.

După ce termină ce avea de făcut, colonelul Mihail Semionovici Filitov se uită din nou la fotografiei Elenei, întrebând-o parcă dacă procedase corect. Elena zâmbea, aşa cum făcuse întotdeauna. *Au trecut atâţia ani,* îşi zise el şi *tot mă*

mai simt cu conştiinţa încărcată. Clătină din cap. Urma partea finală a ritualului. Mâncă pâine cu cârnaţi, revăzând în minte chipurile tovarăşilor săi din Marele Război pentru Patrie, care muriseră de mult, dar nereuşind să-i întrebe pe cei care căzuseră pentru ţara lor dacă trădarea lui de acum era întemeiată. Ştia că ei puteau înţelege chiar mai bine decât Elena lui, dar îi era frică să afle. Nici jumătatea de litru de vodcă nu-i aduse vreun răspuns. Băutura izbuti măcar să-i amorţească mintea până la o stare de insensibilitate; imediat după ora zece, Mişa porni spre pat, clătinându-se pe picioare. Luminile rămăseseră aprinse în urma lui.

Exact după ora unsprezece, pe bulevardul larg din faţa blocului apăru o maşină, iar nişte ochi albaştri inspectară ferestrele colonelului. De data asta era Ed Foley. Remarcă storurile. În drum spre casă, zări un alt mesaj secret. Un muncitor de la serviciul de salubritate din Moscova pusese la punct o serie de semnale. Era vorba de lucruri banale, ca de pildă un semn cu creta pe un stâlp de iluminat, dar fiecare mesaj de genul ăsta transmitea membrilor echipei să fie la posturile desemnate. Un alt membru al personalului CIA din Moscova urma să verifice indicaţiile codificate în zori, iar dacă ceva era anapoda, Foley putea anula totul.

Deşi munca pe care o făcea era foarte încordată, Ed Foley găsea, totuşi, multe aspecte amuzante în activitatea lui. În primul rând, ruşii îi uşuraseră mult misiunea, dându-i CARDINALULUI un apartament pe o stradă foarte circulată. În al doilea rând, noua clădire a ambasadei fiind într-un hal fără de hal, Foley şi familia lui nu puteau locui în noul corp construit, ceea ce făcea posibil ca el sau nevasta lui să treacă în fiecare seară cu maşina pe acest bulevard, Soţii Foley erau încântaţi de faptul că fiul lor făcea parte din echipa de hochei locală. Ce rău o să-i pară băiatului, când o să plece de aici, îşi zise Foley, coborând din maşină. Îi plăcea acum hocheiul de juniori mai mult decât base-ball-ul. În fine, mai era şi soluţia cu fotbalul, dar lui Foley nu-i plăcea ideea ca fiul lui să joace acest sport. Mulţi copii se accidentau şi, oricum, nu era destul de mare să joace fotbal. Dar astea erau gânduri de viitor, iar prezentul îi oferea deocamdată destule motive de îngrijorare.

Trebuia să aibă grijă ce spunea cu glas tare în propriul apartament. Se ştia că locuinţele americanilor erau înţesate de

microfoane. Ed şi Mary Pat glumeau şi ei pe această temă. După ce intră în casă şi îşi atârnă haina în cuier, îşi sărută nevasta, gâdilând-o uşor la ureche. Soţia lui Foley chicoti, în semn că înţelesese, deşi erau amândoi istoviţi de încordarea implicată de acest post. Mai aveau doar câteva luni.

— Cum a fost recepţia? întrebă ea, pentru microfoanele din pereţi.

— O prostie, ca de obicei, răspunse Ed, pentru înregistrarea de pe banda magnetică.

9

Ocazii favorabile

Beatrice Taussing nu făcu nici un raport, deşi vorbele scăpate de Candi i se păreau semnificative. Avea acces la aproape tot ceea ce se petrecea la Los Alamos National Laboratory, dar nu i se spusese nimic despre un test neprogramat şi, deşi în Europa şi Japonia se desfăşura o activitate SDI, aceasta nu necesita servicii de interpretare din partea lui Al Gregory. Asta însemna că era vorba de ceva făcut de ruşi, iar dacă îl chemaseră pe pârlitul ăla cu avionul la Washington – şi ştia că tipul îşi lăsase maşina la laborator; prin urmare, îi trimiseseră un elicopter – treaba era importantă. Nu-l putea suferi pe Gregory, dar nu avea, totuşi, nici un motiv să-i pună la îndoială capacităţile intelectuale. Se întreba ce fel de test fusese, dar, cum nu avea acces la informaţiile legate de ruşi, ştia să-şi disciplineze curiozitatea. N-avea încotro. Ce făcea ea era periculos.

Dar şi distractiv, nu-i aşa? remarcă ea în gând, zâmbind.

— Asta înseamnă că mai rămân trei despre care nu se ştie nimic.

În urma afganilor, ruşii cercetau amănunţit epava avionului An-26. Cel care vorbise era un maior KGB. Nu mai văzuse niciodată o catastrofă aviatică şi doar aerul rece care îi bătea în nări îl făcuse să reziste senzaţiei de vomă.

— Omul tău?

Căpitanul de infanterie din armata sovietică – până de curând consilier de batalion în armata afgană de marionete – se uită în jur, pentru a se convinge că oamenii din subordinea lui ocupau perimetrul adecvat. Şi lui stomacul îi juca feste. Imaginea prietenului său aproape spintecat îi crease un şoc cumplit. Se întrebă dacă tovarăşul lui afgan avea să supravieţuiască intervenţiei chirurgicale de urgenţă.

— Tot lipsă, cred.

— Fuzelajul avionului se rupsese în mai multe bucăţi. La impactul avionului cu solul, pasagerii din partea din faţă fuseseră

inundaţi de combustibil şi arseseră, fiind de nerecunoscut. Cu toate acestea, soldaţii adunaseră bucăţile pentru aproape toate cadavrele. Toate cu excepţia a trei persoane, iar experţii legişti urmau să stabilească persoanele decedate şi pe cele date dispărute. În mod normal, nu dădeau atât de multă atenţie victimelor unei catastrofe aeriene – din punct de vedere tehnic, avionul An-26 făcuse parte din Aeroflot şi nu din Aviaţia Militară sovietică – dar în cazul de faţă se depuneau toate eforturile pentru identificarea cadavrelor. Căpitanul dat dispărut făcea parte din Direcţia a Noua „de Pază”, aşadar era un ofiţer administrativ care făcuse un tur al regiunii, verificând personalul şi activităţile de securitate în anumite zone sensibile. Documentele lui de drum includeau acte extrem de importante şi, în plus, ofiţerul ştia multe lucruri confidenţiale despre personalul şi activităţile KGB-ului. Era posibil ca actele să fi fost distruse – fuseseră găsite resturile mai multor serviete, arse complet, dar, până când moartea căpitanului avea să fie confirmată, multe persoane de la Centrul din Moscova trăiau clipe de nelinişte şi chin.

— Avea familie – în fine, nevastă – acum poate că e văduvă. Fiul lor a murit luna trecută, mi s-a spus. O formă de cancer, remarcă maiorul KGB, pe un ton liniştit.

— Sper să vă ocupaţi cum se cuvine de soţia lui, răspunse căpitanul.

— Da, avem un departament care se ocupă de astfel de situaţii. Crezi că e posibil să-l fi cules ăia?

— Nu ştiu ce să zic, avem informaţii că au fost aici. Vin întotdeauna să jefuiască locurile catastrofelor aeriene, în căutare de arme. Documente? Luptăm împotriva unor sălbatici ignoranţi, tovarăşe maior. Mă îndoiesc să-i intereseze prea mult documentele de orice fel. Se prea poate să-i fi recunoscut uniforma de ofiţer KGB şi să-l fi târât cine ştie unde, să-i mutileze cadavrul. Nici nu vă puteţi imagina ce fac cu prizonierii.

— Barbari, mormăi tipul de la KGB. Să dobori un aeroplan neînarmat.

Se uită în jurul lui. Soldaţi afgani „leali” – ce adjectiv optimist la adresa lor, bombăni el – puneau cadavrele şi resturile umane în saci de cauciuc, pentru a fi trimise cu elicopterul înapoi la Gaznîi, iar de acolo cu avionul la Moscova, pentru identificare.

— Şi dacă au târât cadavrul tipului?

— N-o să-l mai găsim niciodată. A, există o oarecare şansă,

dar mult prea slabă. Cum vedem un vultur care dă târcoale, trimitem acolo un elicopter, dar...

Căpitanul clătină din cap.

— Există şi probabilitatea să avem deja cadavrul, tovarăşe maior. Va fi numai nevoie de ceva timp, pentru a avea confirmarea acestui fapt.

— Bietul om – un funcţionar. Nici măcar nu era pe terenul lui, dar tipul care avea misiunea aici este internat în spital cu pietre la vezică, aşa că preluase el şi sarcina lui.

— Care-i terenul lui de obicei?

— RSS Tadjică. Presupun că a vrut să îndeplinească această muncă suplimentară ca să mai uite de necazuri.

— Cum te simţi, rusule? îl întrebă Săgetătorul pe prizonier.

Nu puteau să-i acorde cine ştie ce asistenţă medicală. Cea mai apropiată echipă medicală, formată din doctori şi asistente de origine franceză, se afla într-o pivniţă, lângă Hasan Khel. Răniţii care puteau merge se îndreptau acum într-acolo. Dar cu cei în stare mai gravă... ce să facă? Aveau o rezervă bună de analgezice, fiole de morfină fabricate în Elveţia, pe care le injectau muribunzilor, pentru a le atenua durerile. Uneori, morfina îi ţinea pe câte unii în viaţă, dar toţi răniţii cu şanse de vindecare erau puşi pe o targă şi transportaţi spre graniţa pakistaneză. Care suportau drumul de peste nouă sute de kilometri şi rămâneau în viaţă urmau să primească îngrijiri într-un fel de spital, situat lângă aeroportul închis de la Miram Shah. Săgetătorul devenise liderul grupului. Reuşise să-şi convingă camarazii că rusul era mai de preţ viu decât mort şi că *Americastani* urmau să le dea mult pentru un membru al poliţiei politice ruse, plin de documente. Numai căpetenia tribului ar fi putut să se opună acestui argument, dar omul murise. Îl înmormântaseră în pripă, dar potrivit datinei; sufletul lui era acum în Paradis. Astfel, Săgetătorul rămăsese cel mai însemnat războinic de încredere din toată ceata.

Cine ar fi crezut, după privirea dură şi cuvintele reci, că, pentru prima oară, după trei ani de zile, inima lui se înduioşase de milă? Până şi el era uimit de acest sentiment. Cum de îi veniseră în minte asemenea gânduri? Era voia lui Allah? *Probabil*, îşi zise el. *Cine altcineva m-ar fi putut împiedica să ucid un rus?*

— Mă doare, îi răspunse rusul în cele din urmă.

Dar mila Săgetătorului nu era chiar atât de mare. Morfina

transportată de mujahedini era pentru oamenii lor. Asigurându-se întâi că nu se uita nimeni să vadă ce făcea, îi dădu rusului fotografiile de familie. O fracţiune de secundă, privirea lui se îmblânzi. Ofiţerul KGB îl privi mirat, uitând o clipă de durere. Cu mâna validă, luă fotografiile, strângându-le la piept. Pe chipul lui se citeau recunoştinţa şi nedumerirea. Omul se gândea la fiul lui mort, contemplându-şi propria soartă. Lucrul cel mai groaznic care i se putea întâmpla, aprecie el, chinuit de dureri, însemna de fapt posibilitatea de a fi din nou alături de copilul lui, pe un tărâm sau altul. Afganii nu-i puteau provoca o suferinţă mai mare decât durerile care îi chinuiau acum trupul şi sufletul. Căpitanul ajunsese deja în faza în care durerea devine un fel de drog, atât de familiară, încât agonia ajunsese suportabilă, aproape confortabilă. Auzise că aşa ceva era posibil, dar nu-i venise să creadă până acum.

Procesele mintale continuau să fie doar parţial funcţionale. În starea aceasta de transă, se întrebă de ce nu fusese ucis. Auzise multe zvonuri la Moscova despre felul cum sau purtat afganii cu prizonierii... *de-aia te-ai oferit de bună voie să preiei şi această misiune...*? se gândea acum la soarta lui şi la felul cum o influenţase.

Nu se poate să mori, Valeri Mihailovici, trebuie să trăieşti. Ai o nevastă, care a suferit şi-aşa prea mult, îşi spuse el. *Deja trece prin...* Gândul se blocă de la sine. Căpitanul vârî fotografia în buzunarul de la piept, lăsându-se în voia stării de inconştienţă, în timp ce trupul se căznea să se vindece singur. Nu se trezi când îl ridicară pe o scândură şi îl puseră pe un fel de cabrioletă. Săgetătorul îşi conduse oamenii înainte.

Misa se trezi în zgomotele de luptă care îi răsunau în cap. Afară era încă noapte – zorile se lăsau aşteptate – dar primul lucru care îi veni în gând fu să se ducă la baie, unde se spălă pe faţă cu apă rece şi înghiţi trei aspirine, încercă să verse deasupra toaletei, dar nu scoase decât fiere galbenă. Se privi în oglindă, pentru a constata efectul trădării asupra unui Erou al Uniunii Sovietice. Nu putea – nu voia – să se oprească, desigur, dar... *dar uită-te în ce hal ai ajuns, Misa.* Ochii, odinioară de un albastru limpede, erau acum injectaţi şi inerţi, iar tenul altădată rumen căpătase o paloare de cadavru! Pielea i se fleşcăise, iar barba cenuşie, nerasă, acoperea un chip considerat cândva chipeş. Întinse braţul drept şi, ca de obicei, constată că ţesutul de pe

cicatrice era dur, ca de plastic. În fine. Îşi clăti gura şi porni târşâindu-şi picioarele spre bucătărie, ca să-şi facă nişte cafea.

Bine că o avea şi pe asta, cumpărată tot dintr-un magazin destinat membrilor nomenclaturii; noroc şi de maşina de râşnit, fabricată în Vest. Ezită să mănânce ceva, iar până la urmă se hotărî să bea doar o cafea. Putea oricum să mănânce nişte pâine la birou. După trei minute, cafeaua era gata. Dădu ceaşca pe gât, făcând abstracţie că lichidul era fierbinte, după care ridică receptorul ca să cheme maşina de serviciu. Voia să fie luat mai devreme astăzi şi, deşi nu spusese că intenţiona să meargă la băi, sergentul care răspunsese la telefon în garaj ştia motivul apelului matinal. După douăzeci de minute, Mişa ieşi prin partea din faţă a clădirii. Ochii îi lăcrimau deja, sar vântul rece dinspre nord-vest îl făcea să-şi mijească privirea, împingându-l aproape înapoi pe uşă în rafale puternice. Sergentul se gândi să-i dea o mână de ajutor, dar Filitov îşi recăpătă echilibrul, reuşind să învingă furia invizibilă a naturii care îl împiedica să înainteze şi se sui îi maşină, cu mişcările uzuale – de parcă s-ar fi urcat în vechiul lui T-34, pentru a pleca la luptă.

— La băi, tovarăşe colonel? întrebă şoferul după ce se urcă pe locul de la volan.

— Ai vândut vodca pe care ţi-am dat-o?

— Păi, da, tovarăşe colonel, răspunse tânărul.

— Bravo, e mai sănătos decât să o bei. La băi. Repede, spuse colonelul, compunându-şi o mintă gravă. Poate reuşesc să mă pun pe picioare şi să scap cu viaţă.

— Dacă n-au reuşit germanii să vă omoare, mă îndoiesc să o poată face câteva picături de vodcă, spuse băiatul, pe un ton vesel.

Mişa râse, amuzat de remarca şoferului. Asta chiar semăna cu caporalul Romanov pe care îl avusese pe vremuri.

— Ţi-ar plăcea să ajungi ofiţer, într-o bună zi?

— Mulţumesc, tovarăşe colonel, dar vreau să mă întorc la universitate, să studiez. Tatăl meu este inginer chimist şi am de gând să-i urmez exemplul.

— Înseamnă că e un om norocos, sergent. Hai, dă-i drumul.

Maşina ajunse în faţa clădirii după zece minute. Sergentul îl ajută pe colonel să coboare, după oare parcă maşina în spaţiul rezervat, de unde putea vedea uşile. Îşi aprinse o ţigară şi deschise o carte. Era mulţumi*t* de acest serviciu, datorită căruia scăpase de neplăcerea de a se târî prin noroaie cu cine ştie ce

companie motorizată. Se uită la ceas. Bătrânul Mişa nu se întorcea decât cam peste o oră. Bietul om, îşi zise el, e atât de singur. Ce soartă mizerabilă pentru un erou să ajungă într-o asemenea situaţie.

Înăuntru, rutina era atât de limpede, încât Misa ar fi putut face toate mişcările cu ochii închişi. După ce se dezbrăcă, îşi luă prosoapele, papucii şi nuielele de mesteacăn şi intră în saună. Venise mai devreme decât de obicei. Majoritatea clienţilor obişnuiţi nu apăruseră încă. Cu atât mai bine. Mări debitul de apă de pe cărămida refractară şi se aşeză jos, aşteptând să-i treacă durerea de cap. În încăpere mai erau alte trei persoane. Pe doi îi mai văzuse, dar nu făcuse cunoştinţă cu ei şi se vedea clar că oamenii nu aveau chef de vorbă. Lui Misa îi convenea de minune. Îl durea şi dacă încerca să-şi mişte maxilarul, iar aspirina îşi făcea greu efectul astăzi.

După cincisprezece minute, trupul lui alb şiroia de sudoare. Ridicând privirea, îl văzu pe asistent, auzi propunerea obişnuită de a bea un pahar – nimeni nu voia deocamdată băutură – plus invitaţia la piscină. Cele spuse păreau absolut normale, având în vedere funcţia omului, dar, de fapt, sensul exact al cuvintelor era: *Totul e în regulă. Sunt gata pentru transfer.* Drept răspuns, Misa îşi şterse transpiraţia de pe frunte, cu un gest exagerat, tipic persoanelor în vârstă. *Gata.* Asistentul plecă. Rar, Misa începu să numere până la trei sute. Când ajunse la două sute cincizeci şi şapte, unul dintre alcoolicii din încăpere se ridică şi ieşi afară. Misa remarcă mişcarea, fără să-şi facă însă griji. Avea mult prea multă experienţă. Când ajunse cu numărătoarea la trei sute, se ridică în picioare, cu o mişcare bruscă din genunchi şi ieşi din încăpere, fără să spună o vorbă.

Temperatura era mult mai răcoroasă în vestiar, dar observă că bărbatul celălalt nu plecase încă. Discuta cu asistentul despre ceva. Misa aşteptă răbdător ca asistentul să-l remarce, ceea ce se şi întâmplă. Tânărul veni spre el, iar colonelul făcu şi el câţiva paşi în întâmpinarea lui. Misa se împiedică de o plăcuţa de mozaic care se desprinsese, fiind cât pe-aci să cadă. Încercând să-şi recapete echilibrul, întinse braţul valid în faţă. Asistentul îl prinse. Nuielele de mesteacăn căzură pe jos. Tânărul le ridică imediat şi îl ajută pe Mişa să revină la verticală. Îi dădu apoi un prosop curat pentru duş.

— Aţi păţit ceva, tovarăşe? întrebă celălalt, tocmai din capătul încăperii.

— Nu, mulţumesc. Genunchii mei bătrâni şi vechitura asta de pardoseală. Nu ştiu de ce n-au de gând să o repare.

— Ar cam trebui, într-adevăr. Veniţi să facem duş împreună, zise bărbatul.

Avea în jur de patruzeci de ani; un om cu trăsături banale, cu excepţia ochilor injectaţi. Alt beţiv, remarcă Misa imediat.

— Aţi făcut războiul, nu?

— La tancuri. Ultimul trăgător, german mi-a venit de hac – dar şi eu lui, la Kursk Bulge.

— A luptat şi tatăl meu acolo. A fost în al şaptelea regiment de pază, sub Konev.

— Eu eram în cealaltă parte, în al doilea regiment de tancuri, sub Konstantin Rokossovski. Ultima mea campanie.

— Îmi dau seama de ce, tovarăşe…

— Filitov, Mihail Semionovici, colonel la trupele de tancuri.

— Pe mine mă cheamă Klementi Vladimirovici Vatutin, dar nu sunt nici un fel de erou. E o plăcere să vă cunosc, tovarăşe.

— Orice bătrân se simte bine când e tratat cu respect.

Tatăl lui Vatutin servise în Campania din Kursk, dar ca ofiţer politic. Când trecuse în rezervă, avusese gradul de colonel NKVD, iar fiul său îi călcase pe urme, în agenţia rebotezată ulterior KGB.

Douăzeci de minute mai târziu, colonelul era în drum spre birou, iar asistentul de la saună se strecurase din nou afară pe uşa din spate şi intrase pe cea de la curăţătoria chimică. Şeful depozitului trebuise să fie chemat din camera maşinilor, unde ungea o pompă. Conform unor reguli elementare de securitate, se presupunea că omul care îi luă caseta din mână nu-i ştia nici numele şi nici locul de muncă. Băgă caseta în buzunar, îi dădu trei sticle de jumătate de litru cu băutură şi se întoarse să termine de uns pompa, cu inima bătându-i puternic în piept, aşa cum se întâmpla mereu în ultima vreme. Se amuza în sinea lui de faptul că misiunea secretă de „agent” CIA – cetăţean sovietic care lucra pentru agenţia americană de spionaj – îi aducea un beneficiu fiscal substanţial. Vânzarea clandestină de alcool însemna încasarea de ruble „convertibile” pe care le putea utiliza pentru cumpărarea de mărfuri occidentale şi alimente de calitate de la magazinele pe valută forte. Ştergându-şi uleiul de pe mâini, compară acest avantaj cu tensiunea implicată de misiune. Făcea parte de şase luni din această reţea pentru scurgerea informaţiilor, dar. Nu ştia că, în scurt timp, activitatea lui în acest sector urma să ia sfârşit. Avea să mai fie folosit şi pe viitor la

transmiterea informaţiilor, dar nu pentru CARDINAL. În curând, tipul de la saună avea să-şi caute o altă slujbă, ceea ce însemna dizolvarea acestei legături de agenţi fără nume – imposibil de descoperit chiar şi pentru versaţii ofiţeri de contraspionaj din Direcţia a Doua a KGB-ului.

După cincisprezece minute, apăru o clientă cu una dintre hainele ei englezeşti. Era un mantou impermeabil, de la care fusese scoasă căptuşeala prinsă cu fermoar. Ca de obicei, femeia îi recomandă să fie deosebii de atent cu procedeul de curăţare a acestui mantou şi, tot ca de obicei, omul încuviinţă din cap, asigurând-o că se adresase celei mai bune curăţătorii din toată Uniunea Sovietică. Cu toate acestea, nu dispunea de formulare imprimate pentru înregistrarea produselor, aşa că funcţionarul se apucă să scrie de mână un bon, făcând trei exemplare cu indigo. Prinse primul exemplar, cu un ac de gămălie, de mantou îl băgă pe al doilea într-o cutiuţă, iar cu al treilea... dar mai întâi căută prin buzunare.

— Tovarăşă, aţi uitat nişte mărunţiş înăuntru. Vă mulţumesc, dar nu e nevoie.

Îi dădu banii şi bonul. Plus încă ceva. Era foarte uşor. Nimeni nu căuta niciodată prin buzunare, exact ca în Vest.

— Ah, ce om cinstit eşti, spuse doamna, cu un formalism ciudat, foarte răspândit în Uniunea Sovietică. Bună ziua, tovarăşe.

— Bună ziua, îi răspunse bărbatul. Următorul la rând!

Doamna – pe care o chema Svetlana – porni spre staţia de metrou, ca de obicei. Timpul îi permitea o plimbare degajată, în cazul în care ar fi apărut ceva probleme la unul dintre cele două contacte de schimb. Străzile Moscovei erau întotdeauna aglomerate – oameni grăbiţi şi încruntaţi, mulţi privindu-i haina cu invidie. Avea o garderobă vastă cu. Confecţii britanice, întrucât fusese de multe ori în Vest, trimisă de GOSPLAN, ministerul sovietic pentru planificarea economiei, unde lucra. Iar în Anglia fusese recrutată de serviciul britanic de informaţii secrete. Era folosită în lanţul CARDINAL, întrucât CIA nu dispunea de prea mulţi agenţi în Rusia; i se dăduseră, cu multă precauţie, sarcini doar în centrul lanţului, niciodată la vreun capăt al reţelei. Datele pe care ea le transmitea în Occident erau informaţii economice de mică importanţă, iar serviciile ocazionale de curierat erau, de fapt, mult mai folositoare decât informaţiile cu care ea se mândrea atât de mult. Ofiţerii ei de legătură nu-i

spuseseră niciodată lucrul acesta, desigur; orice spion e convins că posedă cele mai importante informaţii secrete care au fost difuzate vreodată. Jocul era, de aceea, cu atât mai interesam, ştiut fiind că, în ciuda motivaţiilor lor ideologice (sau de altă natură), spionii consideră că meseria lor este cea mai însemnată dintre toate, având în vedere că trebuie în permanenţă să inducă în eroare cele mai iscusite manevre din propriile lor ţări. Fără să-şi dea seama de ce, Svetlanei îi plăcea efectiv să trăiască periculos, între viaţă şi moarte. Avea totodată convingerea că funcţia înaltă a tatălui ei – vechi membru al Comitetului Central – o putea proteja în orice situaţie. La urma urmei, nu tot influenţa lui îi dădea posibilitatea de a pleca în Europa de Vest de două sau de trei ori pe an? Tatăl ei era un om tare pedant şi îngâmfat, dar Svetlana era singurul lui copil, mama unicului său nepot şi, prin urmare, centrul universului lui.

Când intră în staţia Kuzneţki Most, văzu un tren care tocmai pleca de la peron. Sincronizarea era întotdeauna partea dificilă a problemei. În orele de vârf, trenurile metroului din Moscova circulă la interval de numai treizeci de secunde. Svetlana se uită la ceas, constatând că şi de această dată îşi sincronizase sosirea perfect. Contactul ei trebuia să vină cu următorul tren. Se îndreptă pe peron spre locul exact unde urma să se deschidă uşa din faţă a celui de-al doilea vagon, asigurându-se că putea să se suie prima. O avantaja şi îmbrăcămintea. Era confundată adeseori cu o străină, iar moscoviţii îi tratează de obicei pe străini cu o deferenţă rezervată familiilor regale – sau celor grav bolnavi. Nu trebui să aştepte mult. Auzi în curând zgomotul trenului care se apropia. Capetele se întoarseră, ca de obicei, pentru a urmări farurile vagonului din faţă, iar bolta galeriei răsună de scrâşnetul ascuţit al frânelor. Uşa se deschise, din vagon revărsându-se un val de oameni. După aceea Svetlana intră, făcând câţiva paşi spre partea din spate a vagonului. Se prinse de bara de sus – toate locurile erau ocupate şi nici un bărbat nu se ridică s-o poftească să se aşeze – şi se întoarse spre direcţia de mers, înainte ca trenul să se urnească. Ţinea mâna stângă, fără mănuşă, în buzunarul de la haină.

Svetlana nu trebuia să vadă faţa contactului ei din acest tren, dar ştia că el îi văzuse chipul. Indiferent cine o fi fost, tipului îi plăcuse silueta ei subţire. Svetlana înţelese acest lucru după felul cum bărbatul îi făcu semn. În îmbulzeala trenului aglomerat, o mână ascunsă sub un număr din *Izvestia* o mângâie pe fesa

stângă, ciupind-o uşor. Gestul era ceva nou, iar Svetlana se abţinu să întoarcă încet capul, ca să-l vadă la faţă. Dacă era un amant bun? Nu i-ar strica o aventură amoroasă. Fostul ei soţ era aşa de... dar, nu. Era mai bine aşa, mai poetic, mai rusesc, ca un bărbat, pe care n-avea să-l vadă niciodată la faţă, să o considere frumoasă şi atrăgătoare. Strânse caseta de film între degetul mare şi arătător, aşteptând să treacă cele două minute până ce trenul urma să oprească la Puşkinskaia. Stătea cu ochii închişi, zâmbind în colţul gurii, cu gândul la identitatea şi calităţile agentului care o mângâia. Să fi ştiut ofiţerul ei de contact, s-ar fi îngrozit, dar oricum Svetlana nu lăsa să i se citească nimic pe chip.

Trenul încetinea. Oamenii se ridicară de pe scaune, iar cei care stăteau în picioare începură să se pregătească să coboare. Svetlana îşi scoase mâna din buzunar. Caseta era alunecoasă, ori de la apă, ori de la vreo substanţă uleioasă cu care fusese curăţată. Mâna se ridică de pe şoldul ei – cu o ultimă strângere prelungă şi delicată – pregătindu-se să prindă micul cilindru metalic, în timp ce Svetlana întorcea capul spre dreapta.

Exact în spatele ei, o femeie mai în vârstă se împiedică, ciocnindu-se de. Agent. Acesta se lovi din greşeală de caseta din mâna Svetlanei. Iniţial, Svetlana nu-şi dădu seama ce se întâmplase, dar în clipa în care trenul opri, omul era în patru labe, încercând să apuce filmul. Mai mult surprinsă decât îngrozită, se uită în jos şi îi văzu ceafa. Era chel, iar smocurile de păr de lângă urechi erau pline de fire cărunte – un bărbat bătrân! Apucă imediat caseta şi ţâşni în picioare. Bătrân, dar sprinten, îşi zise ea, zărindu-i conturul maxilarului. Un profil puternic – da, ar fi un amant bun, poate chiar răbdător, cum era mai bine. Tipul o zbughi din tren, iar Svetlana renunţă să se mai gândească la el. Nu observă cum un bărbat, aşezat în partea stângă a vagonului, se ridică brusc în picioare şi ţâşni din tren, cu o secundă înainte de închiderea uşilor.

Se numea Boris şi era ofiţer pentru paza de noapte la cartierul general al KGB-ului, fiind acum în drum spre casă, ca să se culce. De obicei, citea ziarul de sport – cunoscut la început sub denumirea de *Sovieţki Sport* – dar astăzi uitase să şi-l ia de la chioşcul din clădirea cartierului general, aşa că văzuse, cu totul din întâmplare, pe podeaua neagră şi murdară a vagonului de metrou, ceva ce nu putea fi decât o casetă de film şi încă una prea mică pentru a proveni dintr-un aparat de fotografiat

obişnuit. Nu văzuse tentativa de pasare şi nu ştia de la cine căzuse caseta. Presupusese că era vorba de bărbatul cam de cincizeci de ani, surprinzându-l totodată agilitatea cu care acesta recuperase obiectul căzut. După ce bărbatul coborâse din vagon, îşi dăduse seama brusc că avusese loc un schimb, dar fusese luat prin surprindere, neputând reacţiona corespunzător. Aceasta şi datorită oboselii acumulate după lungul serviciu de noapte.

Fost ofiţer de contact, Boris operase în Spania, dar, din cauza unui atac de cord, fusese trimis acasă şi atribuit serviciului de noapte din secţia lui. Avea gradul de maior. Considera că pentru munca făcută merita gradul de colonel, numai că în clipa de faţă nu se gândea la acest lucru. Cerceta peronul cu privirea, în căutarea bărbatului cărunt, cu paltonul maro. *Uite-l!* Porni după el, simţind o mică înţepătură în partea stângă a pieptului. Nu dădu însă nici o atenţie acestui junghi. Se lăsase de fumat cu câţiva ani înainte, iar doctorul de la KGB îi spusese că nu avea probleme cu sănătatea.

Ajunse la cinci metri în urma bărbatului, dar nu se apropie mai mult. Era faza în care trebuia să aibă răbdare, îl urmări prin pasaj până la staţia Gorkovskaia, iar apoi pe peron. Aici lucrurile se complicară. Peronul era înţesat de oameni care se duceau la serviciu, aşa că pierdu contactul vizual cu persoana urmărită. Ofiţerul KGB era scund şi se descurca greu în aglomeraţii. Să se încumete să se apropie mai mult? Asta însemna să-şi croiască drum prin mulţime... atrăgând atenţia. Lucru periculos.

Desigur, fusese antrenat pentru astfel de situaţii, dar trecuseră mai bine de douăzeci de ani de atunci; se căznea cu disperare să-şi amintească procedurile. Ştia cum să procedeze pe teren, cum să identifice şi să scape de cineva care îl urmărea, dar era, totuşi, membru al Direcţiei Întâi, iar tehnicile de învăluire folosite de copoii din Direcţia a Doua nu făceau parte din instruirea primită. *Ce să fac acum?* îşi zise el, turbat de furie. Ce şansă i se ivise! Cum era şi firesc, oamenii din Direcţia Întâi nu-i puteau suferi pe omologii lor din Direcţia a Doua, iar ideea de a prinde pe cineva... dar dacă mai era şi un tip de la „Doi”, care îşi urmărea cazul în care era implicat acest curier? Putea să aibă de suferit din această cauză? *Ce să fac acum?* Se uită în jur, sperând să identifice persoanele de la contraspionaj care se ocupau de acest curier. Nu spera să poate desluşi vreun chip cunoscut prin mulţimea aceea de oameni, dar se gândi să dea un semnal. Îşi aminti ce trebuia să facă pentru asta. Nimic. Ce să fac

acum? Îl treceau sudorile în staţia rece de metrou, iar durerea din piept se accentuă, sporindu-i şi mai mult dilema. În fiecare segment al sistemului de metrou moscovit se afla o structură de linii telefonice secrete. Orice ofiţer KGB ştia cum să le utilizeze, dar maiorul îşi dădu seama că nu avea timp să găsească şi să activeze reţeaua telefonică.

Trebuia să-l urmărească pe bărbat. Trebuia să-şi asume riscul. Dacă se dovedea că luase o decizie greşită, era, în fond, un ofiţer superior cu multă experienţă şi cu dreptul de a acţiona, iar, în plus, *se uitase* după semnalul de recunoaştere din partea vreunui coleg. Tipii de la „Doi” erau în stare să-l umple de ocară, dar ştia că se putea bizui pe protecţia superiorilor lui din Direcţia Întâi. Odată decizia luată, durerea din piept se atenuă. Mai rămânea însă problema de a-l vedea. Ofiţerul KGB se strecură prin mulţime, suportând boscorodelile celor pe care îi deranja şi ajunse în cele din urmă în faţa unui grup de muncitori de care nu avea cum să mai treacă. Îşi suci gâtul ca să-l zărească pe cel urmărit – *Da! Era tot acolo, privind spre dreapta...* Simţi o uşurare când auzi zgomotul metroului care intra în staţie.

Stătea acolo, încercând să nu se uite la ţintă. Auzi fâşâitul uşilor care se deschideau, apoi zgomotul produs de cei care coborau, după care târşâitul celor care se îngrămădeau spre uşi.

Vagonul era plin! Omul lui intrase înăuntru, dar uşile erau blocate de trupurile pasagerilor. Ofiţerul KGB se năpusti spre uşa din spate şi izbuti să suie în ultimul moment. Îl trecură fiori la gândul că se făcuse, poate, remarcat, dar ştia că nu avusese încotro. În timp ce trenul se urnea din loc, începu să-şi croiască drum în faţă. Pasagerii aşezaţi – şi cei în picioare remarcară mişcarea lui neîndemânatică. Văzu o mână potrivind la loc pălăria pe cap. Auzi zgomotul unor ziare frunzărite – toate aceste indicii puteau fi, de fapt, semnale menite să atragă atenţia celui urmărit.

Aşa şi era, de fapt. Ed Foley privea în jur, după ce îşi potrivise ochelarii cu mâna dreaptă înmănuşată, în care ţinea cealaltă mănuşă. Curierul se întoarse din nou cu faţa, continuându-şi procedurile de transmitere. Foley, la rândul lui, se pregătea de interceptare. Curierul trebuia să scape de film, mai întâi expunându-l, prin extragerea din cilindrul metalic, iar apoi aruncându-l în cel mai apropiat coş de gunoi. Ştia de două cazuri anterioare în care se procedase la fel, iar în ambele agentul scăpase basma curată. *Acum sunt antrenaţi*, îşi zise Foley. *Ştiu*

cum să procedeze. CARDINALUL avea să fie avertizat, urmând să facă un alt film şi... dar lucrul acesta nu se întâmplase niciodată sub ochii lui Foley, care trebuia să-şi folosească toată stăpânirea de sine pentru a afişa o expresie impasibilă. Curierul nu se mişcă deloc. Coborî oricum la următoarea staţie. Nu făcuse nimic neobişnuit, nimic care să pară anormal. Urma să spună că găsise prostioara aia cu – *ce film, tovarăşe*? – chestia dinăuntru scoasă şi aruncată pe podeaua trenului şi crezuse că era un gunoi bun de azvârlit la coş. Cu mâna în buzunar, tipul încerca să scoată filmul din casetă. Cine îl lua lăsa întotdeauna câţiva milimetri afară, ca să ai de ce să apuci – sau, oricum, aşa i se spusese. Dar caseta era alunecoasă şi nu reuşea să prindă bine capătul liber. Trenul se opri din nou, iar curierul coborî. Nu ştia cine îl urmărea. Nu ştia decât că îi surprinsese semnul de recunoaştere, care pentru el însemna să distrugă ce avea, în modul indicat – dar până acum nu mai făcuse niciodată lucrul ăsta. Încercă să nu se uite în jur şi ieşi din staţie la fel de repede ca toată mulţimea. Foley, la rândul lui, nici măcar nu se uită pe fereastra vagonului. Era un efort aproape neomenesc, dar izbuti să-l facă, temându-se în primul rând să nu-l pună în pericol pe agent.

Curierul stătea singur pe o treaptă a scării rulante. Mai avea câteva secunde şi ajungea în stradă. Trebuia să găsească o alee unde să expună filmul şi un canal unde să-l arunce, împreună cu ţigara tocmai aprinsă. O mişcare lină din mână şi, chiar dacă era arestat, nu exista nici un fel de probă, iar povestea, pe care şi-o întipărise bine în minte, repetând-o în fiecare zi, putea induce în eroare KGB-ul. Cariera lui de spion era acum încheiată. Ştia lucrul ăsta, mirându-se de sentimentul de uşurare care îl învăluise ca o baie caldă şi plăcută.

Aerul rece îl trezi la realitate, dar soarele tocmai răsărea, iar cerul era înseninat. Coti la dreapta, mergând în continuare. Ştia o alee între nişte blocuri şi un canal potrivit. Când ajungea acolo, trebuia să fi terminat de fumat ţigara, alt lucru pe care îl exersase mult. Acum totul era să reuşească să scoată filmul din casetă şi să-l expună la lumina soarelui... Fir-ar să fie, îşi scoase şi cealaltă mănuşă, frecându-şi mâinile. Cu unghiile, izbuti să tragă filmul. Da! Mototoli filmul şi puse caseta înapoi în buzunar, după care...

— Tovarăşe.

O voce puternică pentru un bărbat de vârsta lui, îşi zise curierul. Ochii căprui sclipeau de agerime, iar mâna pusă pe

buzunarul lui era puternică. Observă că omul ţinea cealaltă mână în buzunar.

— Arată-mi ce ai în mână.

— Cine eşti? zbieră curierul. Ce-nseamnă chestia asta?

Mâna dreaptă ieşi brusc din buzunar.

— Sunt omul care o să te omoare aici, pe stradă, dacă nu-mi arăţi ce ai în mână. Sunt maiorul Boris Ciurbanov.

Ciurbanov ştia că în curând afirmaţia avea să devină falsă. După expresia de pe chipul omului, înţelese că urma să fie avansat la gradul de colonel.

Zece minute mai târziu, Foley era la birou. Îşi trimise pe unul dintre oameni – de fapt, o femeie – afară pe stradă ca să urmărească semnalul că aruncarea probei fusese dusă la îndeplinire cu succes, sperând în sinea lui că se înşelase, că reacţionase exagerat. Dar... chipul omului acela îi sugerase că avea de-a face cu un *profesionist.* Nu ştia ce-l făcuse să creadă asta, dar simţea că aşa era. Cu palmele întinse pe birou, îşi privi mâinile câteva minute.

Ce n-am făcut bine? se întrebă el. Fusese antrenat să facă şi asta, să-şi analizeze acţiunile pas cu pas, căutând hibele, greşelile... Fusese oare urmărit? Era supravegheat frecvent, ca toţi americanii din personalul ambasadei. Pe cel desemnat să se ţină după el îl numea în mintea lui „George”. Dar George nu era prezent prea des. Ruşii nu ştiau cine era Foley. Era convins de asta. I se puse un nod în gât. În munca de spionaj, a fi sigur de ceva reprezenta calea cea mai certă spre pierzanie. Acesta era motivul pentru care rămăsese mereu circumspect, neabătându-se niciodată de la instrucţia făcută la Camp Peary, pe York River, în Virginia şi exersată ulterior în lumea întreagă.

În fine. Următorul lucru ce-l avea de făcut era prestabilit. Se duse în încăperea de comunicaţii şi trimise un telex la Foggy Bottom. Acesta ajunse la un număr rar folosit. La un minut de la recepţionare, un ofiţer din garda de noapte de la Langley se duse cu maşina ca să-l ia. Formularea mesajului era banală, dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre semnificaţia lui: PROBLEME PE AXA CARDINALULUI. URMEAZĂ DATE COMPLETE.

Nu-l duseră în Piaţa Jerjinski. Cartierul general al KGB-ului, folosit atâta timp ca închisoare – o temniţă pentru tot ce se întâmpla acolo – era acum doar o clădire de birouri, după ce, în

conformitate cu Legea lui Parkinson, agenţia se extinsese, absorbind tot spaţiul disponibil. Interogatoriile se desfăşurau acum la închisoarea Lefortovo, la un cvartal distanţă de Cinema Sputnik. Acolo era spaţiu suficient.

Stătea singur într-o cameră, cu o masă şi trei scaune. Curierului nu-i trecuse nici o clipă prin minte să se împotrivească şi nici acum nu-şi dădea seama că, dacă ar fi luat-o la fugă sau s-ar fi luptat cu omul care îl arestase, ar fi putut fi liber. Nu era ideea că maiorul Ciurbanov avea o armă – de fapt, n-avea – ci pur şi simplu faptul că ruşii, fiind lipsiţi de libertate, sunt privaţi adeseori şi de conceptele necesare pentru o rezistenţă activă. Simţise că viaţa lui se sfârşeşte. Se împăcase cu acest gând. Curierul era un om temător, dar nu-i era teamă decât de ceea ce era scris să fie. Nu te poţi împotrivi destinului, îşi zise el.

— Bun, Ciurbanov, deci cum stăm?

Anchetatorul era un căpitan din Direcţia a Doua, cam de treizeci de ani.

— Dă asta la developat, zise maiorul, întinzându-i caseta. Cred că tipul ăsta e agent.

Ciurbanov povesti ce văzuse şi ce făcuse. Nu mai pomeni că rulase filmul la loc în casetă.

— L-am ochit din pură întâmplare, conchise el.

— Nu mă aşteptam ca voi ăştia de la „Unu” să ştiţi cum să procedaţi, tovarăşe maior. Ai lucrat bine.

— Mi-era frică să nu mă bag prosteşte peste cineva din departamentul vostru şi…

— Dacă era aşa, aflai deja până acum. E necesar să faci un raport complet. Sergentul o să te ducă aici la o stenografă. Totodată, am să convoc o echipă pentru cercetarea completă a veştilor pe care le deţii. Va dura câteva ore. Dacă vrei, poţi să-i telefonezi soţiei.

— Filmul, insistă Ciurbanov.

— Da. Am să-l duc personal jos, la laborator. Du-te cu sergentul, vin şi eu în zece minute.

Laboratorul era în cealaltă aripă a închisorii. Direcţia a Doua avea aici o mică instalaţie, ştiut fiind că o bună parte din activitatea acestui departament era concentrată la Lefortovo. Căpitanul îl prinse pe laborant între două lucrări, aşa că procesul de developare demară imediat. În timp ce aştepta, îl sună pe colonel. Nu putea să-şi dea încă seama de anvergura depistării făcute de tipul de la „Unu”, dar era vorba aproape cert de un caz

de spionaj, iar toate chestiunile de acest fel erau considerate de maximă importanţă. Căpitanul clătină din cap. Interesant cum un ofiţer veteran dăduse cu nasul de aşa ceva.

— Gata, am terminat, spuse tehnicianul, întorcându-se.

Developase filmul şi făcuse o fotografie mărită, încă udă de la soluţie. Îi dădu înapoi şi caseta de film, într-un plic mic. Filmul fusese expus şi rulat înapoi.

— Am reuşit să salvez o parte dintr-un cadru. E interesant, dar habar n-am ce reprezintă de fapt.

— Şi restul?

— Nu se poate face nimic. Dacă filmul este expus la lumina soarelui, se distruge complet.

Căpitanul privi atent fotografia mărită, în timp ce laborantul îi spunea ceva. Era o diagramă, cu o legendă scrisă cu verzale. Deasupra diagramei era imprimat: COMPLEXUL STEAUA STRĂLUCITOARE 1, iar în altă parte – DISPUNEREA LASERELOR. Căpitanul trase o înjurătură şi ieşi valvârtej din cameră.

Când căpitanul se întoarse, maiorul Ciurbanov bea ceai împreună cu echipa de cercetare completă a datelor. O scenă tovărăşească. Atmosfera urma să devină şi mai cordială.

— Tovarăşe maior, se prea poate să fi descoperit ceva de importanţă maximă, spuse căpitanul.

— Sunt în slujba Uniunii Sovietice, replică Ciurbanov, pe un ton calm.

Era răspunsul perfect – recomandat de Partid. Poate că avea şansa să sară peste gradul de locotenent-colonel şi să devină colonel plin…

— Arată-mi şi mie, spuse şeful echipei de cercetare, care avea gradul de colonel.

Examină cu atenţie fotografia şi rămase nedumerit.

— Asta-i tot?

— Restul a fost distrus.

Colonelul bombăni nemulţumit. Asta crea ceva probleme, dar nu de ordin major. Diagrama era suficientă pentru identificarea poligonului. Fotografia părea realizată de o persoană tânără, probabil o femeie, având în vedere caracterul îngrijit. Colonelul se opri şi privi câteva secunde pe fereastră.

— Trebuie să trimitem asta la eşalonul cel mai de sus şi repede. Informaţiile de aici sunt – în fine, eu n-am auzit niciodată de chestiile astea, dar probabil că e vorba de o problemă din registrul secretelor absolute. Tovarăşi, începeţi deja cercetarea

datelor complete. Mă duc să dau câteva telefoane. Dumneata, tovarăşe căpitan, du caseta la laborator pentru amprentele digitale şi...

— Tovarăşe, am pus şi eu mâna pe ea, zise Ciurbanov, ruşinat.

— Nu ai de ce să te scuzi, tovarăşe maior, vigilenţa dumitale este mai mult decât exemplară, spuse colonelul, cu mărinimie. Identificaţi oricum amprentele.

— Spionul? întrebă căpitanul. Cum rămâne cu interogarea lui?

— Avem nevoie de un om experimentat. Ştiu eu pe cineva, spuse colonelul, ridicându-se. Am să-l sun şi pe el.

Îl urmăreau mai multe perechi de ochi, analizându-l, cercetându-i chipul, capacitatea decizională, inteligenţa. Curierul era tot singur în camera de anchetă. I se luaseră, desigur, şireturile de la pantofi, cureaua, ţigările şi tot ce ar fi putut să folosească drept armă împotriva lui însuşi, sau ca modalitate de a se calma. N-avea nici o posibilitate de a evalua trecerea timpului, iar lipsa nicotinei îi accentua starea de nelinişte şi nervozitate. Privi prin încăpere şi văzu o oglindă, fără să ştie că. Avea proprietăţi bilaterale. Camera era complet izolată fonic, privându-l până şi de posibilitatea de a măsura timpul după zgomotul paşilor de pe coridorul de afară. Cu excepţia unor chiorăieli de burtă, de câteva ori, nu produse nici un zgomot. În cele din urmă, uşa se deschise.

Intră un bărbat cam de patruzeci de ani, îmbrăcat frumos, în haine civile. Avea în mână câteva foi de hârtie. Bărbatul se îndreptă spre capătul mai îndepărtat al mesei şi nu se uită la curier decât după ce se aşeză jos. Când îşi aţinti ochii spre el, avu o privire indiferentă, ca la Grădina Zoologică, atunci când examinezi o vietate venită dintr-o ţară îndepărtată. Curierul se căzni să-l privească impasibil în ochi, dar nu reuşi. Anchetatorul îşi dădu deja seama că omul era uşor de manevrat. După cincisprezece ani, nu-i era niciodată greu să aprecieze cu cine avea de-a face.

— Ai de ales, spuse el cam după un minut, pe un ton aspru şi sec. Poţi să-ţi uşurezi situaţia sau poţi să ţi-o îngreunezi extrem de mult. Ai trădat Patria. Nu-i nevoie să-ţi mai spun ce păţesc trădătorii. Dacă vrei să scapi cu viaţă, îmi spui acum, azi, tot ce ştii. Dacă nu faci aşa, noi tot o să aflăm, iar tu ai să mori. Dacă ne spui astăzi, îţi cruţăm viaţa.

— Oricum o să mă omorâţi, observă curierul.

— Nu-i adevărat. Dacă eşti dispus să cooperezi astăzi, vei

primi în cazul cel mai rău o sentinţă de condamnare pe termen lung într-un lagăr de muncă foarte strict din punct de vedere al regimului. Ba chiar e posibil să te mai folosim pentru depistarea altor spioni. În acest caz, vei fi trimis într-un lagăr mai puţin sever, pentru o perioadă de timp mai scurtă. Dar pentru asta, trebuie să cooperezi astăzi. Am să-ţi explic. Dacă îţi reiei imediat viaţa normală, tipii pentru care lucrezi s-ar putea să nu afle că te-am arestat. Prin urmare, vor continua să te folosească, ceea ce ne va permite să-i prindem în acţiunea de spionaj îndreptată împotriva Uniunii Sovietice. Vei depune mărturie la proces împotriva lor, iar statul îţi va arăta indulgenţă. Beneficiază şi statul de pe urma unor astfel de demonstraţii publice. Dar, pentru ca toate astea să se întâmple, ca să-ţi salvezi viaţa şi să-ţi ispăşeşti nelegiuirile, trebuie să cooperezi astăzi.

Bărbatul făcu o pauză, după care continuă pe un ton şi mai blajin:

— Tovarăşe, nu-mi produce nici o plăcere să-i fac pe oameni să sufere, dar, dacă situaţia mi-o cere, am să dau acest ordin fără nici o şovăire. Nu poţi să rezişti la ceea ce-ţi vom face. Nimeni nu poate. Oricât de curajos ai fi, corpul îşi are propriile limite. Corpul oricărui om şi al meu la fel. E doar o chestiune de timp. Înţelegi, timpul este important pentru noi doar pentru următoarele câteva ore. După aceea, avem tot timpul la dispoziţie. Un ciocan poate sparge piatra cea mai dură. Cruţă-ţi durerea, tovarăşe. Salvează-ţi viaţa, conchise bărbatul, iar ochii, ciudat de trişti şi de hotărâţi în acelaşi timp, îl priveau fix pe curier.

Anchetatorul văzu că până la urmă câştigase. Îţi dădeai seama întotdeauna după ochi. Tipii sfidători, duri, aveau privirea neclintită. Se uitau drept în ochii tăi sau la un punct fix de pe peretele din spatele tău, extrăgându-şi într-un fel tăria din acest imobilism. Nu era cazul acestui om. Ochii îi alunecau tot timpul în jur, încercând zadarnic să-şi regăsească puterea şi fermitatea. În fine, ştiuse de la bun început că nu avea să-i fie greu cu acest tip. Poate încă o mutare...

— Vrei să fumezi? Anchetatorul scoase un pachet, din care lăsă să cadă o ţigară pe masă.

Curierul o luă, hârtia albă a ţigării simbolizând steagul capitulării.

10

Evaluarea pagubelor

— Ce ştim? întrebă judecătorul Moore.

Era puţin după şase dimineaţa la Langley, înainte de ivirea zorilor şi priveliştea care se vedea pe fereastră se potrivea cu tristeţea pe care o simţeau directorul şi cei doi subalterni principali.

— Cineva îl urmărea, probabil, pe contactul numărul patru, spuse Ritter.

Directorul-adjunct al operaţiunilor frunzări paginile din mâna lui.

— L-a detectat pe urmăritor chiar înainte de a se efectua transferul şi i-a făcut semn tipului s-o şteargă. Urmăritorul nu i-a văzut, probabil, faţa şi a şters-o după contact. Foley a spus că părea derutat – e cam ciudat, dar s-a lăsat condus de instinct şi Eddy are nas bun. A pus un ofiţer de pe stradă să prindă semnalul de încetare a urmăririi de la agentul nostru, dar semnalul n-a fost dat. Trebuie să presupunem că a fost fraierit şi mai trebuie să presupunem că filmul este în mâinile lor, până la proba contrarie. Foley a întrerupt lanţul. CARDINALUL va fi înştiinţat să nu-l mai folosească niciodată pe omul care adună mesajele. O să-i spun lui Ed să folosească semnalul de rutină pentru pierderea datelor, nu pe cel de urgenţă.

— De ce? întrebă amiralul Greer.

Judecătorul Moore răspunse:

— Informaţiile pe care le-a adunat pe parcurs sunt foarte importante, James. Dacă-i dăm semnalul s-o şteargă, ar putea… ei, fir-ar să fie, i-am spus că, dacă se întâmplă asta, trebuie să distrugă orice dovada incriminatorie. Dacă nu mai poate să refacă informaţiile? Avem nevoie de ele.

— Pe lângă asta, Ivan are multe de făcut ca să ajungă din nou la el, continuă Ritter. Vreau ca Foley să refacă datele şi să le scoată, iar apoi vreau să-l scot definitiv pe CARDINAL. Şi-a făcut datoria. După ce obţinem datele, îi dăm semnalul de urgenţă şi, dacă avem noroc, o să se sperie suficient ca să se lase convins.

— Cum vrei să procedăm? întrebă Moore.

— Pe apă, spre nord, răspunse directorul-adjunct al operaţiunilor.

— Ce părere ai, James? îl întrebă Moore pe Ritter.

— E bine aşa. Dar pregătirile vor dura ceva timp. Zece, paisprezece zile.

— Atunci să ne apucăm azi de treabă. Sună la Pentagon şi solicită ce ne trebuie. Dar să ne dea una bună.

— Desigur. Greer dădu din cap, apoi zâmbi. Ştiu eu pe care s-o cer.

— De îndată ce vom şti care e, vom trimite omul nostru cu ea. Îl vom folosi pe Clark, spuse Ritter.

Ceilalţi încuviinţară din cap. Clark era un fel de legendă a Direcţiei de Operaţiuni. Era singurul care putea îndeplini această misiune.

— E-n regulă. Transmite-i mesajul lui Foley, spuse judecătorul. Eu va trebui să-l informez pe preşedinte.

Nu prea era încântat de această perspectivă.

— Nimeni nu este veşnic. CARDINALUL şi-a forţat norocul de trei ori, spuse Ritter. Ai grijă să-i spui şi asta.

— Da. E-n regulă, domnilor. La treabă!

Amiralul Greer se duse imediat în biroul lui. Era puţin înainte de şapte şi sună la Pentagon, OP-02, biroul şefului-adjunct al operaţiunilor navale (submarine de război). După ce se prezentă, puse prima întrebare:

— Ce program are *Dallas!*

Căpitanul Mancuso se apucase şi el de treabă. Ultima lui misiune pe USS *Dallas* urma să înceapă peste cinci ore. Nava va ridica ancora o dată cu începerea fluxului. La pupa, tehnicienii pregăteau deja reactorul nuclear. În timp ce ofiţerul de bord conducea operaţiunile, căpitanul recapitula ordinele misiunii. Urma să se îndrepte „spre nord” pentru ultima oară. În marina militară americană şi în cea regală britanică, „spre nord” însemna Marea Barents, zona de amplasare a navelor Marinei militare sovietice. Odată ajuns acolo/urma să efectueze ceea ce marina numea oficial *cercetări oceanografice,* ceea ce în cazul navei USS *Dallas* însemna că va urmări cât mai mult timp posibil submarinele nucleare sovietice. Nu era o treabă uşoară, dar Mancuso era expert în aşa ceva şi odată reuşise, de fapt, să vadă „o minune” rusească mai aproape decât oricare alt comandant

american de submarine. Nu putea, desigur, să comenteze asta cu nimeni, nici măcar cu un alt comandant, coleg cu el. Cea de-a doua medalie pentru servicii deosebite, acordată pentru acea misiune, era secretă şi nu putea s-o poarte; deşi existenţa sa era consemnată în secţiunea confidenţială a dosarului personal, citaţia respectivă lipsea din el. Dar asta se întâmplase demult şi Mancuso era un om care privea întotdeauna înainte. În fond, era mai bine că ultima lui misiune era „spre nord”. În clipa aceea sună telefonul.

— Comandantul la aparat, răspunse el.

— Bart, sunt Mike Williams, spuse comandantul grupului doi al submarinului. Am nevoie de tine aici, în clipa asta.

— Vin imediat, să trăiţi.

Mancuso închise telefonul mirat. Într-un minut urcă scara, coborî de pe navă şi străbătu cheiul asfaltat de pe Tamisa, spre locul unde aştepta maşina amiralului. După patru minute era în biroul grupului doi.

— S-au modificat ordinele, anunţă contraamiralul Williamson de îndată ce se închise uşa.

— Ce s-a întâmplat?

— Te vei îndrepta cu viteză maximă spre Faslane. Acolo te vor întâmpina câteva persoane. Este tot ce ştiu, dar ordinul a pornit de la OP-02 şi a venit prin SUBLANT în aproximativ treizeci de secunde.

Nu fu nevoie ca Williamson să spună mai mult. Se ivise o urgenţă extremă. *Dallas* primea adeseori urgenţe extreme. De fapt, le primea Mancuso, dar acesta se identifica cu nava *Dallas.*

— Am încă prea puţini oameni la secţia sonar, spuse comandantul. Am câţiva tineri buni, dar noul meu şef e în spital. Dacă va fi o treabă mai dură…

— De ce ai nevoie? întrebă amiralul Williamson, căpătând imediat răspunsul. Bine, o să mă ocup de asta. Ai cinci zile până în Scoţia şi o să rezolv treburile aici. Dă-i bice, Bart.

— Am înţeles, să trăiţi.

Odată ajuns la Faslane, avea să înţeleagă ce se petrecea.

— Cum te simţi, rusnacule? întrebă Săgetătorul.

Se simţea mai bine. În urmă cu două zile, era sigur că o să moară. Acum nu mai era la fel de sigur. Poate că îşi făcea iluzii deşarte, dar aşa ceva nu mai trăise. Ciurkin se întrebă dacă viaţa lui mai avea vreun viitor şi dacă mai avea de ce să se teamă.

Teamă. Uitase de acest sentiment. Văzuse moartea cu ochii de două ori într-un interval scurt de timp. O dată, într-un avion care se prăbuşea în flăcări, lovindu-se de pământ, când trăise clipa în care viaţa i se sfârşea; apoi trezindu-se din morţi şi pomenindu-se cu un bandit afgan aplecat deasupra lui cu un cuţit, văzând din nou moartea cu ochii, pentru ca apoi acesta să nu-l omoare şi să plece. De ce? Ciurkin avea acum timp şi energie să pună această întrebare, dar nu i se răspunse la ea.

Era într-o maşină aflată în mers. Ciurkin îşi dădea seama că stătea întins pe o tăblie de oţel. Un camion? Nu, fiindcă deasupra era tot o suprafaţă plată de oţel. Unde mă aflu? Probabil că afară e întuneric. Prin orificiile pentru arme nu pătrundea nici o lumină – se afla într-o maşină blindată pentru transport de personal! Unde duceau bandiţii asemenea maşini? Unde…

Îl duceau în Pakistan! Îl vor preda… americanilor? Speranţa se transformă iarăşi în disperare. Îl apucă din nou tuşea şi scuipă sânge.

În ceea ce-l privea, Săgetătorul se simţea norocos. Grupul lui se întâlnise cu un altul, care ducea două blindate sovietice BTR-60 în Pakistan, transportându-şi răniţii cu ele. Săgetătorul era vestit şi nu le prindea rău să fie protejaţi de un SAM în caz că ar apărea elicopterele ruseşti. Dar nu prea se întrezărea această ameninţare. Nopţile erau lungi, vremea se înăsprise, iar ei făceau în medie cincisprezece kilometri pe oră pe porţiunile plate şi nu mai puţin de cinci pe cele în pantă. Vor ajunge la graniţă într-o oră şi această zonă era sub controlul mujahedinilor. Partizanii începeau să se relaxeze. În curând, vor avea o săptămână de calm relativ, iar americanii plăteau întotdeauna bine pentru produsele sovietice. Acesta avea mecanisme pentru vizibilitate pe timpul nopţii, pe care şoferul le folosea pentru a desluşi drumul de munte. Vor primi, probabil, în schimb rachete, aruncătoare de mine, câteva mitraliere şi medicamente.

Lucrurile mergeau bine pentru mujahedini. Se zvonea că ruşii s-ar putea retrage. Trupele lor nu mai doreau lupte corp la corp cu afganii. Ruşii foloseau mai mult infanteria pentru a realiza contactul, apoi mobilizau artileria şi aviaţia. În afară de câteva bande de paramilitari înrăiţi şi de odioasele forţe Spetnaţ, afganii aveau sentimentul că obţinuseră o victorie morală pe câmpul de luptă – datorită cauzei lor sfinte, desigur. Câteva căpetenii de-ale lor spuneau chiar că învinseseră şi zvonul ajunsese şi la luptătorii pe cont propriu. Începuseră să aibă şi alte speranţe decât

continuarea războiului sfânt.

Cele două blindate ajunseră la graniţă la miezul nopţii. De acolo drumul era mai uşor, fiindcă până în Pakistan era păzit de forţele lor. Şoferii ştiau să gonească şi chiar le făcea plăcere. După trei ore, ajunseră la Miram Sah. Săgetătorul coborî primul, luându-i cu el pe prizonierul rus şi pe răniţii lui.

Îl găsi pe Emilio Ortiz aşteptându-l cu o cutie de suc de mere. Aproape că îi ieşiră ochii din cap când îşi dădu seama că omul pe care-l ducea Săgetătorul era un rus.

— Ce mi-ai adus, prietene?

— E grav rănit, dar uite ce este.

Săgetătorul îi întinse una din tresele omului, apoi o servietă.

— Iar asta o avea în mână.

— Lepădătura! izbucni Ortiz în engleză.

Văzu sângele închegat din jurul gurii prizonierului şi îşi dădu seama că starea sănătăţii lui nu era tocmai promiţătoare, dar... ce captură! Mai dură un minut până ce duseră răniţii la spitalul de campanie, apoi ofiţerul îşi puse următoarea întrebare: *Ce naiba facem cu el?*

Echipa medicală era alcătuită mai ales din francezi şi pe lângă ei, câţiva italieni şi suedezi. Ortiz îi cunoştea aproape pe toţi şi bănuia că mulţi dădeau raportul la DGSE, agenţia franceză de spionare a străinilor. Important era însă faptul că erau acolo câţiva medici şi câteva infirmiere bune. Ştiau asta şi afganii, care îi ocroteau cum l-ar fi ocrotit pe Allah însuşi. Chirurgul care tria cazurile îl programă pe rus al treilea la operaţie. O infirmieră îi administră medicamentele şi Săgetătorul îl lăsă pe Abdul să supravegheze situaţia. Nu-l adusese pe rusnac până acolo pentru a fi ucis. Se duse să discute cu Ortiz.

— Am aflat ce s-a întâmplat la Gaznîi, spuse ofiţerul CIA.

— Aşa a vrut Dumnezeu. Rusnacul ăsta şi-a pierdut un fiu. N-am putut... poate că omorâsem destui în ziua aceea. Săgetătorul oftă lung. O să fie de vreun folos?

— Ăştia sunt, de obicei. Ortiz răsfoia deja documentele. Prietene, nici nu ştii ce faptă bună ai făcut. Ei, acum vorbim despre ultimele două săptămâni?

Raportul dură până în zori. Săgetătorul îşi scoase jurnalul şi trecu în revistă tot ce făcuse, oprindu-se doar când Ortiz schimbă benzile de magnetofon.

— Lumina pe care ai văzut-o pe cer...

— Da... părea foarte ciudată, spuse Săgetătorul, frecându-se

la ochi.

— Omul pe care l-ai adus se ducea acolo. Asta e diagrama de bază.

— Unde este exact... şi ce este?

— Nu ştiu, dar e la numai aproximativ o sută de kilometri de graniţa afgană. Pot să-ţi arăt pe hartă. Cât stai aici?

— Poate o săptămână, răspunse Săgetătorul.

— Trebuie să raportez superiorilor mei. Poate doresc să te vadă. Prietene, vei fi bine răsplătit. Fă o listă cu tot ce ai nevoie. O listă lungă.

— Şi rusnacul?

— O să vorbim şi cu el. Dacă va trăi.

Curierul mergea pe Lazovski Perevlok, aşteptându-şi contactul. Avea şi nu prea avea speranţe. Îl credea cu adevărat pe anchetatorul lui şi, pe la sfârşitul după-amiezii, luase creta pe care o folosea şi făcuse cu ea semnul convenit în locul fixat. Ştia că întârziase cu cinci ore, dar spera că supraveghetorul lui va pune asta pe seama nehotărârii lui. Nu făcuse semnul fals, cel care l-ar avertiza pe ofiţerul CIA că fusese predat. Nu, acum juca un joc prea periculos. Se plimbă pe trotuarul mohorât, aşteptând să apară agentul de legătură la întâlnirea clandestină.

Ceea ce nu ştia era că agentul de legătură şedea în biroul lui de la ambasada americană şi că nu avea să mai dea prin acea parte a Moscovei timp de mai multe săptămâni. Cel puţin pentru acest interval nu erau prevăzute contacte cu curierul. Linia CARDINAL dispăruse. Din punctul de vedere al CIA, ea ar fi putut să nu existe niciodată.

— Cred că ne pierdem vremea, spuse anchetatorul.

Şedea împreună cu un alt ofiţer superior de la Direcţia a Doua lângă fereastra unui apartament cu chirie. La cealaltă fereastră era un alt om de la „a Doua”, cu un aparat de fotografiat. El şi celălalt ofiţer superior aflaseră în dimineaţa aceea ce era Steaua Strălucitoare şi generalul care comanda A Doua Direcţie Principală acordase acestui caz prioritate maximă. O scurgere de informaţii de o amploare uriaşă fusese descoperită de acest bătrân cal de luptă de la „a-ntâia”.

— Crezi că te-a minţit?

— Nu. Pe ăsta l-am terminat repede – ba nu, n-a fost prea uşor. A clacat, spuse anchetatorul încrezător. Trebuia să-l ducem înapoi stradă mai repede. Cred că ei ştiu, cred că au întrerupt

lanţul.

— Dar ceea ce n-a mers... din punctul lor de vedere, putea fi o chestiune de rutină.

— Da. Anchetatorul încuviinţă din cap. Dar noi ştim că informaţiile sunt extrem de delicate. Şi probabil că la fel este şi sursa. Acum nu mai putem umbla cu mănuşi.

— Adu-l aici.

— Da.

O maşină se opri lângă curier. Îl urmăriră cum se urcă, apoi se duseră la vehiculul lor. După treizeci de minute erau cu toţii înapoi, în închisoarea Lefortovo. Faţa anchetatorului era tristă.

— Ia spune, de ce cred eu că m-ai minţit? întrebă el.

— Dar n-am minţit! Am făcut tot ce trebuia să fac. Poate că am întârziat, dar v-am spus asta.

— Şi semnul pe care l-ai lăsat era cel prin care îi anunţai că eşti al nostru?

— Nu! Curierul aproape că intră în panică. Am explicat şi asta.

— Înţelegi, problema este că noi nu putem face deosebirea dintre un semn cu cretă şi altul. Dacă eşti un tip deştept, poate că ne-ai păcălit. Oricine ne poate păcăli – un timp. Dar nu foarte mult.

Se opri ca să mai lase să plutească în aer această replică încă un minut. Era atât de uşor să interoghezi oameni slabi! Dai speranţe, apoi le iei înapoi; le redai şi iar le iei. Te joci cu stările lor sufleteşti până nu mai ştiu de ei – şi, lipsindu-le măsura propriilor sentimente, te poţi folosi de ele cum vrei.

— O luăm de la capăt. Femeia cu care te întâlneşti în tren – cine este?

— Nu ştiu cum o cheamă. Are peste treizeci de ani, dar pare mai tânără. Are părul blond, e subţire şi drăguţă. Este întotdeauna îmbrăcată bine, ca o străină, dar nu e străină.

— Îmbrăcată ca o străină? Cum adică?

— Are de obicei un palton occidental. Se vede după croială şi după stofă. E drăguţă, după cum am mai spus şi...

— Continuă, spuse anchetatorul.

— Semnalul este când îi pun mâna pe fund. Cred că îi place. Adeseori se împinge în mâna mea.

Anchetatorul nu mai auzise acest detaliu, dar îl consideră imediat adevărat. Detaliile de genul ăsta nu erau niciodată inventate şi se potriveau în acest caz. Femeia de legătură era o aventurieră. Nu era o adevărată profesionistă dacă reacţiona în

felul acesta. De aceea, probabil – aproape sigur – că era rusoaică.

— De câte ori te-ai întâlnit cu ea?

— Doar de cinci ori. Niciodată în aceeaşi zi a săptămânii şi nu la intervale regulate, dar întotdeauna în al doilea vagon al aceluiaşi tren.

— Şi bărbatul căruia îi dai obiectul?

— Nu-i văd niciodată faţa, adică nu o văd toată. Stă întotdeauna cu mâna pe bară şi îşi mişcă faţa ca să-şi păstreze braţul între ea şi mine. Am zărit o parte, dar nu toată. Cred că e străin, dar nu ştiu de ce naţionalitate.

— L-ai întâlnit de cinci ori şi nu i-ai văzut niciodată faţa! bubui glasul anchetatorului, apoi un pumn se abătu asupra mesei. Mă iei drept prost?

Curierul se chirci, apoi vorbi rapid:

— Poartă ochelari; sunt occidentali, precis. De obicei are pălărie. Şi are un ziar împăturit, *Izvestia,* întotdeauna e *Izvestia*. Între ziar şi braţ nu se poate vedea mai mult de un sfert din faţă. Îmi dă semnalul de start, întorcând uşor ziarul, ca şi cum ar urmări un articol, apoi se răsuceşte ca să-şi ascundă faţa.

— Mai spune o dată cum se face transferul.

— Când se opreşte trenul, înaintează, ca şi cum s-ar pregăti să coboare la prima staţie. Eu am obiectul în mână şi mi-l ia pe la spate, în timp *ce* trec pe lângă el.

— Deci, îi ştii faţa ei, dar ea nu o ştie pe a ta. El îţi ştie faţa, dar tu nu o ştii pe a lui... *Aceeaşi metodă pe care o foloseşte ăsta pentru transfer. Bună tactică, dar de ce folosesc aceeaşi tehnică, de două ori, pe aceeaşi linie?* Şi KGB-ul o folosea, desigur, dar era mai complicată decât alte metode, de două ori mai complicată la orele de vârf, când aglomeraţia la metrou era foarte mare. Începea să creadă că metoda cea mai banală de transfer a informaţiilor, la loc fix, nu era folosită în acest caz. Şi asta era foarte ciudat. Trebuia să fi fost cel puţin un loc fix, altminteri KGB-ul ar putea închide linia – sau poate...

Încercau deja să identifice sursa scurgerii de informaţii, bineînţeles, dar trebuiau să fie prudenţi. Exista întotdeauna posibilitatea ca spionul să fie el însuşi (sau ea însăşi) un ofiţer de securitate. Era, desigur, postul ideal pentru un agent al serviciilor secrete, de vreme ce oferea acces la orice, plus cunoaşterea în avans a tuturor operaţiunilor de contraspionaj în curs de desfăşurare. Se mai întâmplase asta – investigarea unei scurgeri

de informaţii îl alertase ea însăşi pe spion, fapt descoperit abia la câţiva ani după încheierea investigaţiilor. Celălalt lucru ciudat era că singurul cadru fotografic pe care-l deţineau nu înfăţişa o diagramă reală, ci mai degrabă una făcută de mână.

Scrisul de mână – era acesta motivul pentru care nu exista un loc fix? În felul acesta, spionul putea fi identificat, nu-i aşa? Ce mod prostesc de a...

Dar nu era nimic prostesc în acest caz, nu-i aşa? Şi nici întâmplător. Deşi tehnicile folosite în acest caz erau ciudate, ei erau, totuşi, nişte profesionişti. Mai exista un nivel, pe care anchetatorul nu-l cunoştea încă.

— Cred că mâine vom călători împreună cu metroul.

Colonelul Filitov se trezi fără bătăi puternice de inimă, ceea ce era destul de plăcut. Rutina lui de dimineaţă nu era diferită de cea a altor dimineţi, dar lipseau durerea şi drumurile la baie. Verifică jurnalul băgat în sertarul de la birou după ce se îmbrăcă, în speranţa că va fi în stare să-l distrugă, aşa cum făcea de obicei. Pregătise deja un nou jurnal cu file goale, pe care urma să-l înceapă după ce îl va distruge pe cel vechi. În ziua precedentă notase ceva despre evoluţia problemei laserului, plus nişte însemnări despre sistemele de rachete pe care urma să le vândă în săptămâna următoare.

După ce se urcă în maşină, se lăsă pe speteaza scaunului, mai atent ca de obicei şi privi pe geam tot drumul spre birou. Deşi era devreme, erau câteva camioane pe stradă şi unul dintre ele îl împiedică să vadă o parte a bordurii. Era semnalul lui de „pierdere a datelor”. Se enervă puţin fiindcă nu vedea unde era, dar rapoartele lui se pierdeau rareori şi asta nu-l frământa prea mult. Semnalul „transfer efectuat” era într-un alt loc, întotdeauna uşor de văzut. Colonelul Filitov se lăsă din nou pe speteaza scaunului, privind pe geam în timp ce se apropia de locul cu pricina... acolo... dar nu era acolo. Ciudat! Celălalt reper fusese marcat? Va trebui să verifice diseară, în drum spre casă. În toţi anii de când lucra pentru CIA, mai multe rapoarte de-ale lui se pierduseră într-un fel sau altul, iar semnalul de pericol nu fusese pus şi nici nu primise un apel telefonic în care cineva întreba de Serghei, ceea ce constituia un avertisment că trebuia să părăsească imediat apartamentul. Deci, probabil că nu era în pericol. Doar o neplăcere enervantă. Foarte bine. Colonelul se relaxă şi îşi făcu planuri pentru ziua aceea la minister.

De data aceasta, aveau toată echipa la metrou. Un total de o sută de oameni de la Direcţia a Doua se aflau doar în acel district, majoritatea îmbrăcaţi ca nişte moscoviţi obişnuiţi, iar câţiva ca muncitori. Aceştia din urmă se ocupau de liniile „negre” de telefon instalate pe lângă tablourile electrice de serviciu din tot sistemul. Anchetatorul şi prizonierul lui călătoreau cu diverse trenuri de la un capăt la celălalt, pe liniile „roşie” şi „verde”, căutând o femeie bine îmbrăcată, cu un palton occidental. Milioane de oameni călătoreau zilnic cu metroul, dar ofiţerii de contraspionaj erau optimişti. Timpul lucra în favoarea lor, iar ţinta fixată de ei era o aventurieră. Nu era, probabil, suficient de disciplinată pentru a separa rutina zilnică de activităţile conspirative. Se mai întâmplaseră asemenea lucruri. Era o chestiune de fidelitate, împărtăşită de omologii lor din toată lumea: ofiţerii de securitate considerau că oamenii care îşi spionează patria au nişte deficienţe grave. Oricât de abili ar fi, asemenea trădători se vor distruge singuri, mai devreme sau mai târziu.

Şi aveau dreptate, cel puţin în acest caz. Svetlana apăru pe peron, cu un pachet învelit în hârtie maro. Curierul îi recunoscu mai întâi părul. Avea o coafură obişnuită, dar şi un fel special de a-şi ţine capul, ceva intangibil, care-l făcu să arate cu mâna; imediat i se dădu peste mâna întinsă. Femeia se întoarse şi colonelul KGB îi zări faţa. Anchetatorul văzu că era relaxată, mai relaxată decât ceilalţi călători, cuprinşi de trista apatie tipică moscoviţilor. Îi făcu pe loc impresia unei persoane care se bucura de viaţă. N-o să se mai bucure.

Vorbi într-un mic emiţător radio şi, când femeia se urcă în trenul următor, era deja însoţită. Omul de la „a Doua” care se urcase cu ea avea o cască de radio cât un aparat auditiv. În urma lor, în staţie, oamenii care lucrau la circuitul telefonic îi anunţară pe agenţii de la toate staţiile de pe traseu. O urmăriră pe scara rulantă până în stradă. O maşină era deja acolo şi alţi ofiţeri îşi începură supravegherea. Cel puţin doi oameni aveau întotdeauna contact vizual cu subiectul şi misiunea de învăluire era preluată rapid prin rotaţie de membrii grupului, pe măsură ce tot mai mulţi oameni participau la urmărire. Se ţinură după ea tot drumul până la clădirea GOSPLAN din Marska Prospekt, vizavi de Hotelul Moscova. Ea nu ştia că era urmărită şi nici măcar nu încercă să caute vreo dovadă a acestui fapt. După o jumătate de

oră, erau deja developate vreo douăzeci de fotografii. Acestea îi fură arătate prizonierului, care o identifică imediat.

Procedurile ulterioare se dovediră mai prudente. Un paznic al clădirii îi spuse numele unui ofiţer KGB care îl avertiză să nu dezvăluie nimănui că fusese întrebat. Aflându-se numele ei, la ora prânzului fu stabilită adevărata ei identitate, iar anchetatorul descoperi că Svetlana Vaneeva era fiica unui vechi membru al Comitetului Central. Asta va crea complicaţii. Colonelul adună repede un alt set de fotografii şi îl interogă din nou pe prizonier, dar alese aceeaşi femeie din şase. Un membru al familiei unui om din Comitetul Central nu putea fi... dar femeia fusese identificată şi era vorba de un caz important. Vatutin se duse să se consulte cu şeful Direcţiei lui.

Situaţia deveni delicată. Deşi considerat atotputernic de Occident, KGB-ul fusese întotdeauna aservit organelor de partid; chiar şi KGB-ul trebuia să ceară permisiunea să se ocupe de un membru de familie al unui oficial atât de puternic. Şeful Direcţiei a Doua urcă la secretarul KGB-ului: Se întoarse după treizeci de minute.

— Puteţi s-o arestaţi.

— Secretarul Comitetului Central...

— Nu a fost informat, spuse generalul.

— Dar...

— Poftim ordinul.

Vatutin luă foaia scrisă de mână, semnată chiar de secretarul KGB-ului.

— Tovarăşa Vaneeva?

Femeia îşi ridică privirea şi văzu un bărbat în haine civile – GOSPLAN era, desigur, o agenţie civilă – care o privea ciudat.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt căpitanul Klementi Vladimirovici Vatutin de la Miliţia Moscovei. As dori să mă însoţiţi.

Anchetatorul observă cu atenţie dacă exista vreo reacţie, dar nu văzu nimic.

— De ce?

— Poate că ne veţi ajuta să identificăm pe cineva. Mai mult nu vă pot explica aici, spuse omul, în chip de scuze.

— Va dura mult?

— Probabil câteva ore. O să vă aducă apoi cineva acasă cu maşina.

— Bine. Pe moment n-am nimic important pe birou.

Se ridică fără să mai spună o vorbă. Îl privi pe Vatutin cu o oarecare superioritate. Miliţia Moscovei nu era o instituţie prea răsfăţată de respectul cetăţenilor capitalei şi rangul de căpitan la vârsta aceea nu spunea multe despre cariera lui. După un minut femeia îşi puse paltonul, luă sub braţ pachetul şi ieşiră din clădire. Cel puţin căpitanul era *kulturnîi,* observă ea, căci deschise uşa ca s-o lase să treacă înaintea lui. Svetlana deduse din acest gest că Vatutin ştia cine era ea – mai precis, cine era tatăl ei.

Îi aştepta o maşină care porni imediat. O surprinse traseul, dar abia după ce trecură de Koklovskaia îşi dădu seama precis încotro mergeau.

— Nu mergem la Ministerul Justiţiei? întrebă ea.

— Nu. Mergem la Lefortovo, răspunse grăbit Vatutin.

— Dar…

— Înţelegeţi-mă, n-am vrut să vă alarmăm la birou. Eu sunt, de fapt, colonelul Vatutin de la Direcţia a Doua.

Consemnă o reacţie de data asta, dar Vaneeva îşi reveni imediat.

— Atunci, cu ce v-aş putea ajuta?

E tare, observă Vatutin. N-o să le fie uşor cu ea. Colonelul era devotat partidului, dar nu neapărat şi oficialilor lui. Ura corupţia aproape la fel de mult ca trădarea.

— E o chestiune minoră. Veţi ajunge cu siguranţă acasă la masa de seară.

— Dar fiica mea…

— O va lua unul din oamenii mei. Dacă întârziem cumva, presupun că pe tatăl dumneavoastră nu-l va deranja s-o vadă.

Ea reuşi să zâmbească.

— Nu, tatei îi place s-o răsfeţe.

— Probabil că oricum nu va dura atât, spuse Vatutin, privind pe geam.

Maşina pătrunse pe poarta verde a închisorii. O ajută să coboare din maşină, în timp ce un sergent le ţinea portiera deschisă. *Le dai o speranţă, apoi le-o iei.* O apucă uşor de braţ.

— Biroul meu este în direcţia aceasta. Am înţeles că plecaţi adeseori în Occident.

— Face parte din meseria mea.

Acum era precaută, dar nu mai precaută decât oricine intra acolo.

— Da, ştiu. Secţia dumneavoastră se ocupă de textile.

Vatutin deschise uşa şi-i făcu semn să intre.

— Ea este! strigă o voce.

Svetlana se opri încremenită, de parcă îngheţase pe loc. Vatutin o luă din nou de braţ şi o duse spre un scaun.

— Vă rog, luaţi loc.

— Ce-nseamnă asta? spuse ea, în sfârşit alarmată.

— Acest individ a fost prins cu copii ale unor documente de stat secrete asupra lui. Ne-a spus că dumneavoastră i le-aţi dat, spuse Vatutin în timp ce se aşeza la birou.

Vaneeva se întoarse şi îl privi pe curier.

— N-am văzut chipul ăsta niciodată în viaţa mea! Niciodată!

— Da, spuse sec Vatutin. Ştiu asta.

— Ce...

Femeia îşi căuta cuvintele.

— Dar e absurd!

— Aţi fost foarte bine instruită. Amicul nostru spune că semnalul de transfer al informaţiei era să vă pună mâna pe fund.

Femeia se întoarse spre acuzatorul ei.

— *Govnoed!* Obiectul ăsta a spus aşa ceva?! Acest... ezită o clipă... acest nimic! Astea-s prostii!

— Deci, respingeţi acuzaţia? întrebă Vatutin.

Va fi o adevărată plăcere s-o îngenuncheze.

— Desigur! Sunt un cetăţean sovietic loial. Sunt membră de partid. Tatăl meu...

— Ştim cine e tatăl dumneavoastră.

— O să afle, tovarăşe colonel Vatutin şi dacă mă ameninţaţi...

— Noi nu vă ameninţăm, tovarăşă Vaneeva, noi vă cerem informaţii. Ce căutaţi ieri în metrou? Ştiu că aveţi o maşină personală.

— Merg adeseori cu metroul. E mai simplu decât să conduc maşina şi trebuia să mă opresc într-un loc.

Îşi luă pachetul de pe jos.

— Poftiţi! Îmi lăsasem haina la curăţat. E mai complicat să parchezi maşina, să intri şi să pleci iar cu maşina... De aceea am folosit metroul. La fel am procedat şi astăzi, ca s-o iau de la curăţat. Puteţi verifica la curăţătorie.

— Şi nu i-aţi înmânat acest obiect amicului nostru? Vatutin ridică în mână caseta de film.

— Nici nu ştiu ce este.

— Desigur. Colonelul Vatutin clătină din cap. Asta e situaţia...

Apăsă pe un buton de intercomunicaţie. Uşa laterală a biroului se deschise după o clipă. Intrară trei oameni. Vatutin făcu semn spre Svetlana.

— Pregătiţi-o.

Reacţia ei fu mai degrabă de uimire decât de panică. Nu-i venea să creadă. Încercă să se ridice brusc de pe scaun, dar doi bărbaţi o înşfăcară de umeri şi o ţintuiră locului. Cel de al treilea îi suflecă mâneca rochiei şi îi înfipse un ac în braţ, înainte ca ea să aibă prezenţa de spirit să ţipe.

— Nu puteţi face asta, spuse ea, nu puteţi…

Vatutin oftă.

— Ba da, putem. Cât durează?

— Va rămâne în starea asta cel puţin două ore, răspunse medicul.

O ridică de pe scaun, ajutat de cei doi infirmieri. Vatutin se apropie şi luă pachetul.

— Va fi la dispoziţia dumneavoastră îndată ce termin examenul medical, dar cred că nu vor fi probleme. Are o fisă medicală destul de curată.

— Excelent. Cobor după ce mănânc ceva. Făcu semn spre celălalt prizonier. Puteţi să-l luaţi. Cred că am terminat cu el.

— Tovarăşe, eu… începu curierul, dar nu apucă să termine.

— Să nu îndrăzneşti să mai foloseşti acest cuvânt.

Mustrarea era cu atât mai aspră cu cât fusese rostită pe un ton blând.

Colonelul Bondarenko era acum şeful departamentului arme-laser al ministerului. Fusese hotărârea Ministrului Apărării Iazov, la recomandarea colonelului Filitov.

— Ce veşti ne aduci, tovarăşe colonel? întrebă Iazov.

— Colegii noştri de la KGB ne-au furnizat planurile parţiale pentru oglinda cu optică adaptivă americană.

Îi întinse două copii separate ale diafragmelor.

— Şi nu putem face şi noi aşa ceva? întrebă Filitov.

— Proiectul este într-adevăr foarte ingenios şi, după cum scrie în raport, este în fază de proiect un model şi mai avansat. Vestea cea bună este că necesită şi mai puţini actuatori…

— Ce-s ăştia?

— Actuatorii sunt mecanismele care schimbă contururile oglinzii. Reducând numărul lor, se reduc şi solicitările sistemului de computere care comandă ansamblul de oglinzi. Oglinda

existentă – cea de aici – necesită serviciile unui supercomputer extrem de puternic, pe care nu-l putem copia deocamdată în Uniunea Sovietică. Noua oglindă este proiectată pentru a necesita doar o pătrime din puterea computerului. Asta permite atât folosirea unui computer mai mic pentru comandarea oglinzii, cât şi un program de control mai simplu.

Bondarenko se aplecă în faţă.

— Tovarăşe ministru, după cum am indicat în primul meu raport, una dintre principalele dificultăţi ale proiectului Steaua Strălucitoare este sistemul de computere. Chiar dacă am putea fabrica o oglindă ca asta, nu deţinem încă elementele de *hard* şi *soft* pentru a putea s-o folosim la capacitate maximă. Dar am putea, dacă am avea această nouă oglindă.

— Dar nu avem încă planurile noii oglinzi? întrebă Iazov.

— Exact. La asta lucrează acum KGB-ul.

— Nu putem face deocamdată replici ale acestor „actuatori”, medită Filitov. Avem specificaţiile şi diagramele de câteva luni şi totuşi, nici un director de fabrică nu a...

— E o chestiune de timp şi de fonduri, bombăni Bondarenko.

Începuse deja să înveţe să vorbească deschis în acea atmosferă cât se poate de neobişnuită.

— Fondurile, mormăi Iazov. Întotdeauna fondurile! Putem construi un tanc invulnerabil – cu suficiente fonduri. Putem ajunge la înălţimea tehnologiei de submarine a Occidentului – cu suficiente fonduri. Orice proiect îndrăgit de orice academician al Uniunii poate furniza arma absolută – dacă avem suficiente fonduri. Din păcate, nu sunt suficiente pentru toate*. Într-un singur mod am prins din urmă Occidentul!*

— Tovarăşe ministru, spuse Bondarenko, sunt de douăzeci de ani militar de carieră. Am comandat batalioane şi divizii, am participat direct la luptă. Am slujit întotdeauna Armata Roşie, numai Armata Roşie. Steaua Strălucitoare aparţine unei alte secţii. Şi totuşi, vă spun că, dacă va fi necesar, va trebui efectuată retragerea fondurilor afectate tancurilor, navelor şi avioanelor, pentru a se duce la îndeplinire proiectul Steaua Strălucitoare. Avem destule arme convenţionale pentru a opri orice atac al NATO, dar nu avem cu ce să oprim rachetele occidentale să ne distrugă ţara.

Se dădu apoi mai în spate.

— Vă rog, iertaţi-mă că mi-am susţinut opinia cu atâta vehemenţă.

— Te plătim ca să gândeşti, remarcă Filitov. Tovarăşe ministru, eu sunt de acord cu acest tânăr.

— Mihail Semionovici, de ce adulmec oare o lovitură de palat pusă la cale de coloneii mei?

Iazov se aventură să zâmbească, lucru neobişnuit la el şi se întoarse spre bărbatul mai tânăr.

— Bondarenko, între aceşti pereţi poţi să-mi spui ce gândeşti. Şi dacă îl poţi convinge pe acest bătrân cavalerist că proiectul tău ştiinţifico-fantastic merită să fie concretizat, va trebui să mă gândesc serios la el. Zici că ar trebui să acordăm prioritate maximă acestui program?

— Tovarăşe ministru, trebuie să luăm în considerare acest lucru. Mai rămân de făcut câteva cercetări de bază, dar cred că sporirea fondurilor constituie o prioritate indiscutabilă.

Bondarenko se opri, având în vedere avertismentele lui Iazov. Era o decizie politică, în care nu avea rost să-şi frângă gâtul un simplu colonel. CARDINALUL se gândi că, într-adevăr, îl subestimase pe acest tânăr şi strălucit colonel.

— Ritmul inimii se accelerează, spuse medicul după aproape trei ore. Durata zero, pacienta conştientă.

Cuvintele lui erau înregistrate pe un magnetofon. Femeia nu-şi dădea seama în ce moment se termina somnul şi începea luciditatea. Majoritatea oamenilor nu percep acest prag, mai ales în absenţa unui ceas deşteptător sau a primelor raze de soare. Nu primea nici un semnal. Prima reacţie conştientă a Svetlanei Vaneeva fu nedumerirea. *Unde mă aflu? se* întrebă ca, după circa cincisprezece minute. Efectul barbituricelor se diminua, dar nimic nu lua locul plăcutei relaxări a somnului fără vise. Oare... plutea?

Încercă să se mişte, dar... oare nu putea? Era total relaxată, fiecare centimetru pătrat al corpului ei era susţinut în mod egal, astfel încât nici un muşchi nu era întins sau încordat. Nu mai cunoscuse o relaxare atât de minunată. *Unde mă aflu?*

Nu vedea nimic, dar nici asta nu era în regulă. Nu era negru în jurul ei, ci... cenuşiu... ca un nor care reflectă noaptea luminile Moscovei, fără contur, dar cu o oarecare consistentă.

Nu auzea nimic, nici uruitul traficului, nici sunetele mecanice produse de scurgerea apei, de uşile trântite...

Întoarse capul, dar priveliştea rămânea aceeaşi, un vid cenuşiu, ca interiorul unui nor, al unui ghem de bumbac, sau...

Trase aer în piept. Aerul nu avea miros, nu avea gust, nu era nici umed şi nici uscat, nu avea nici măcar o temperatură pe care s-o poată simţi. Vorbi... dar, incredibil, nu auzi nimic. *Unde mă aflu?*

Svetlana începu să cerceteze lumea cu mai multă atenţie. O jumătate de oră nu făcu altceva. Îşi ţinea în frâu emoţiile, îşi impunea să fie calmă, relaxată. Era un vis, nu se putea altfel. Nu i se întâmplase nimic adevărat, nu ei. Adevărata frică nu-şi arătase colţii, dar o simţea dându-i târcoale. Îşi mobiliză toată puterea şi se luptă să o menţină. *Explorează mediul din jur.* Privirea i se roti în dreapta şi în stânga. Era doar atâta lumină cât să-şi dea seama că era conştientă. Braţele erau la locul lor, dar parcă erau departe de corp şi nu putea să le mişte spre ea, deşi se căzni ore-n şir, după cum i se păru. La fel şi picioarele. Încercă să-şi încleştеze palma dreaptă, făcând-o pumn... nici măcar nu putea să-şi apropie degetele unele de altele.

Respiraţia i se acceleră. Cu atâta rămăsese. Simţea aerul intrând şi ieşind, simţea mişcarea pieptului, dar nimic altceva. Închizând ochii, avea de ales între un neant negru şi unul cenuşiu, dar asta era tot. *Unde mă aflu?*

Mişcare, îşi spuse, cât mai multă mişcare. Se răsuci, să vadă dacă întâmpină rezistenţă, căutând o senzaţie tactilă în afara propriului corp. Efortul ei nu primi nici o răsplată, doar aceeaşi rezistenţă lentă, fluidă – oricum s-ar fi răsucit, avea aceeaşi senzaţie că pluteşte. Nu conta – nu-şi dădea seama – dacă forţa gravităţii o menţinea sus sau jos, la dreapta sau la stânga. Îi era indiferent. Ţipă cât o ţinură puterile, numai să audă un sunet real, aproape de ea, ca să fie sigură că trăia. Nu auzi decât ecoul îndepărtat, tot mai vag, al unui străin.

Intră cu adevărat în panică.

— Durata... douăsprezece minute... cincisprezece secunde, spuse medicul în microfonul magnetofonului.

Cabina de control era la cinci metri deasupra bazinului.

— Bătăile inimii se accelerează, acum sunt patruzeci, respiraţia patruzeci şi doi, se instalează anxietatea acută. Se uită spre Vatutin. Mai curând ca de obicei. Cu cât subiectul este mai inteligent...

— Cu atât mai mare este nevoia de alimentare senzorială, spuse posac Vatutin.

Citise materialul informativ despre această procedură, dar era

sceptic. Era o procedură de ultimă oră şi necesita o susţinere de specialitate, de care nu avusese nevoie niciodată în cariera lui.

— Ritmul cardiac a ajuns la unu şaptezeci şi şapte, nu se înregistrează mari iregularităţi.

— Cum îi blocaţi glasul? îl întrebă Vatutin pe medic.

— E ceva nou. Folosim un mecanism electronic pentru a-i duplica vocea şi care o repetă total asincronic. Sunetele emise de ea sunt astfel complet neutralizate, e ca şi cum ar striga în vid. Ne-au trebuit doi ani să perfecţionăm această tehnică.

Zâmbi. Ca şi Vatutin, îi plăcea munca lui şi aici avea şansa de a-şi pune în aplicare anii de efort, de a reforma poliţia psihiatrică, introducând metode noi şi mai bune, care să poarte numele lui.

Svetlana era în pragul hiperventilaţie, dar medicul modifică amestecul de gaz pe care-l introduse în organismul ei. Trebuia să-i urmărească foarte atent semnele vitale. Această tehnică de interogare nu lăsa urme pe corp, nu lăsa cicatrici, nici o dovadă de tortură – de fapt, nici nu era o formă de tortură. Nu fizică, în orice caz. Singurul efect al privaţiunii senzoriale era, totuşi, acela că spaima pe care o insufla putea provoca oamenilor tahicardie – iar asta putea omorî subiectul.

— E mai bine, spuse el, privind electrocardiograma. Ritmul cardiac s-a stabilizat la unu treizeci şi opt, un ritm normal, dar accelerat. Subiectul este agitat, însă stabil.

Panica nu folosea la nimic. Deşi mintea ei era încă agitată, Svetlana simţi că trupul ei nu mai avea tendinţa de a-şi face singur rău. Se lupta să-şi impună controlul asupra ei însăşi şi se simţi din nou ciudat de calmă.

Trăiesc sau am murit? îşi cercetă toate amintirile, toate experienţele ei şi nu găsi nimic... dar...

Auzi un sunet.

Ce era?

Pac-pac, pac-pac... ce era?

Era o inimă? Da!

Avea ochii deschişi, căutând în vid sursa sunetului. Era ceva acolo, numai de-ar putea găsi ce era! Mintea ei lucra. *Trebuie să ajung la el. Trebuie să-l apuc de undeva.*

Dar era prinsă în ceva ce nici nu putea să descrie. Iarăşi nu găsi nimic să apuce, să atingă.

Începea să înţeleagă cât de singură era. Simţurile ei strigau după date, după informaţii, după ceva! Centrii senzoriali ai

creierului ei căutau susţinere şi găseau doar un vid.

Dacă am murit? se întrebă ea.

Asta se întâmplă când ai murit?... Neant? Apoi îi veni un gând şi mai tulburător:

Acesta este iadul?

Dar era ceva. Era sunetul acela. Se concentră asupra lui, descoperind însă că, sforţându-se să asculte, îi era şi mai greu să audă. Era ca şi cum ar fi încercat să apuce un nor de fum; era acolo numai când încerca – dar trebuia să-l apuce!

Şi încercă. Închise strâns ochii şi îşi concentră toată voinţa ca să repete zgomotul produs de o inimă omenească. Nu reuşi decât să elimine acest zgomot din simţurile ei. Zgomotul se îndepărtă, până când numai imaginaţia ei îl auzea şi apoi dispăru de tot.

Gemu, sau i se păru că geme. Nu auzea aproape nimic. Cum putea să vorbească şi să nu audă?

Am murit? Întrebarea cerea neapărat un răspuns, dar răspunsul putea fi prea înfricoşător ca să-l conceapă. Trebuia să fie ceva… dar îndrăznea oare? Da!

Svetlana îşi muşcă limba cât putu de tare. Răsplata efortului ei fu un gust sărat, de sânge.

Trăiesc! îşi spuse. Se bucură de această informaţie mult timp – cum i se păru ei. Însă chiar şi ceea ce durează mult se sfârşeşte.

— Dar unde mă aflu? Sunt îngropată... de vie? ÎNGROPATĂ DE VIE!

— Ritmul cardiac se accelerează din nou. Se pare că se instalează a doua perioadă de anxietate, consemnă medicul în microfon.

Era chiar păcat, îşi zise el. Ajutase personal la pregătirea corpului. O femeie atât de atrăgătoare; pântecul neted era deteriorat doar de cusătura operaţiei de cezariană. Apoi îi unseseră pielea şi o îmbrăcaseră în costumul acvatic special, din cauciuc Nomex de cea mai bună calitate, atât de fin, încât abia îl simţeai când era uscat – iar când era umplut cu apă, aproape că nu exista. Chiar şi apa din bazin avea O formulă specială, cu o mare concentraţie de sare, astfel încât subiectul să plutească în voie. Rotaţiile ei de jur împrejurul bazinului o răsuciseră cu faţa în jos, însă nu-şi dăduse seama. Singura problemă reală era că se putea încurca în furtunurile cu aer, dar doi scafandri aflaţi în bazin evitau acest accident, având grijă tot timpul să nu atingă

furtunul sau să nu fie atinsă de el. De fapt, scafandrii aveau misiunea cea mai grea din unitate.

Medicul îl privi plin de el pe colonelul Vatutin. Amenajarea acestei aripi a închisorii Lefortovo dedicată interogatoriilor, care era cea mai secretă din toate, durase ani de zile. Bazinul, cu o lăţime de zece metri şi o adâncime de cinci metri, apa cu o concentraţie de sare specială, costumele pe măsură, experienţele realizate de oameni ani de zile pentru a pune în aplicare munca teoretică – toate acestea, pentru a crea o metodă de interogare mai bună din toate punctele de vedere decât metodele învechite pe care le folosise KGB-ul după revoluţie. Cu excepţia unui subiect care murise de un infarct produs de anxietate… Semnele vitale se modificară din nou.

— Se pare că ne aflăm în a doua fază. Durata: o oră şi şase minute.

Se întoarse spre Vatutin.

— Aceasta este de obicei o fază lungă. Va fi interesant să observăm cât va dura la acest subiect.

Lui Vatutin i se părea că medicul era ca un copil care se amuza cu un joc complicat şi crud; oricât şi-ar fi dorit să afle ce ştia subiectul, o parte din el se îngrozea de ceea ce urmărea. Se întrebă dacă nu cumva de frică se gândea că într-o bună zi procedeul va fi încercat şi asupra lui…

Svetlana era stoarsă de vlagă. Tremurul provocat de orele nesfârşite de chinuri îi obosise membrele. Respiraţia ei era acum un gâfâit superficial, ca al unei femei care se ţine să nu nască. Acum o părăsise şi trupul, iar mintea încerca să iasă din lăcaşul ei pentru a explora pe cont propriu. Conştiinţei ei i se părea că propria-i persoană se separase de sacul inutil de carne, că spiritul, sufletul sau ce era acela, era acum singur, singur şi liber. Dar libertatea era un chin la fel de cumplit ca tot ceea ce se petrecuse înainte.

Acum se putea mişca liber, putea să vadă spaţiul din jurul ei, dar totul era gol. Se mişca de parcă înota sau zbura într-un spaţiu tridimensional, ale cărui limite nu le putea distinge. Îşi lăsă braţele şi picioarele să se mişte fără efort, dar, când încercă să-şi vadă membrele, constată că erau în afara câmpului ei vizual. Le simţea mişcându-se, dar… nu erau la locul lor. Partea din mintea ei care mai judeca îi spuse că totul era o iluzie, că înota spre propria ei distrugere – dar chiar şi asta era de preferat

singurătăţii, nu-i aşa?

Acest efort dură o veşnicie. Partea cea mai mulţumitoare era lipsa oboselii în membrele ei invizibile. Svetlana îşi alungă temerile şi se bucură de libertate, de faptul că putea să vadă spaţiul din jur. Acceleră ritmul deplasării, îşi închipui că spaţiul dinaintea ei era mai luminos decât cel din urmă. Dacă exista o lumină, o va găsi şi lumina va schimba totul. O parte din ea îşi aminti bucuria înotului din copilărie; nu mai înotase de... cincisprezece ani, parcă. Era campioana şcolii la înot subacvatic, putea să-şi ţină respiraţia mai mult decât toţi ceilalţi. Amintirile o făcură să se simtă din nou tânără, tânără, veselă, mai frumoasă şi mai bine îmbrăcată decât toţi ceilalţi. Pe chipul ei se ivi un zâmbet angelic, ignorând avertismentele date de rămăşiţele intelectului ei.

I se păru că înota de zile, de săptămâni întregi, tot mai departe, spre spaţiul mai luminos din faţa ei. Abia după alte zile îşi dădu seama că spaţiul nu devenea mai luminos, dar ignoră acest ultim avertisment al propriei conştiinţe. Înotă cu şi mai multă forţă şi simţi oboseala pentru prima dată. Svetlana Vaneeva trecu şi acest fapt cu vederea. Trebuia să profite de libertatea ei. Trebuia să afle unde era, sau chiar mai mult, să caute o cale de scăpare din locul acela. Locul acela îngrozitor.

Mintea ei tresări din nou şi se îndepărtă de corp; când ajunse suficient de sus, privi înapoi, în jos, spre silueta îndepărtată care înota. Chiar şi de la o asemenea înălţime, nu putea să vadă marginile acelei lumi late, amorfe, dar zări mica siluetă de sub ea, înotând singură în gol, mişcându-şi membrele spectrale într-un ritm zadarnic... îndreptându-se spre nicăieri.

Ţipătul pe care îl auzi în difuzorul de pe perete aproape că îl făcu pe Vatutin să sară de pe scaun. Poate că aşa auziseră şi germanii urletele victimelor din lagărele de concentrare, după ce închideau uşile şi pulverizau cristalele de gaz. Dar asta era şi mai rău. Văzuse execuţii. Văzuse torturi. Auzise urlete de durere, de furie şi disperare, dar nu auzise niciodată urletul unui suflet condamnat la ceva mai rău decât iadul.

— Iată... acesta este, probabil, începutul celei de-a treia faze.

— Cum adică?

— Vedeţi, explică medicul, animalul uman este un animal *social* Trupurile şi simţurile noastre sunt concepute să adune date care să ne permită să reacţionăm atât fată de mediu, cât şi

fată de semenii noştri. Eliminaţi societatea oamenilor, eliminaţi informaţia adusă de simţuri şi mintea va rămâne complet singură cu ea însăşi. Există numeroase date pentru a demonstra ce se întâmplă. De pildă, idioţii ăia din Occident care navighează singuri în jurul lumii. Un număr surprinzător de mare dintre ei înnebunesc şi mulţi dispar; probabil, sinucideri. Chiar şi cei care supravieţuiesc, cei care folosesc zilnic aparatele de radio, au adeseori nevoie de supraveghere medicală pentru a fi avertizaţi asupra riscurilor psihologice ale unei asemenea singurătăţi. Iar ei *văd* apa din jurul lor. Îşi văd ambarcaţiunile. Simt mişcarea valurilor. Luaţi toate astea…

Medicul clătină din cap.

— Şi n-ar mai trăi decât vreo trei zile. După cum vedeţi, noi luăm totul.

— Care a fost perioada de supravieţuire cea mai lungă?

— Optsprezece ore – un tânăr ofiţer de la Direcţia Întâi, care se oferise voluntar. Singura problemă este că subiectul nu poate şti ce i se întâmplă. Asta schimbă efectul. Subiecţii clachează, desigur, dar nu până la capăt.

Vatutin trase aer în piept. Era prima veste bună pe care o auzise acolo.

— Şi acest subiect cât va mai rezista?

Medicul se uită doar la ceas şi zâmbi. Vatutin voia să-l urască, dar recunoştea că acest medic, acest tămăduitor, nu făcea decât ceea ce făcuse ani de zile, dar mai repede şi fără vătămări vizibile, care ar fi putut şoca publicul la procesele publice prin care trebuia să treacă acum KGB-ul. Apoi, mai era avantajul că nici medicul nu se aşteptase la aceste rezultate când începuse programul.

— S-auzim, ce se întâmplă în faza a treia?

Svetlana le văzu înotând în jurul siluetei ei. Încercă să dea un avertisment, dar asta ar fi însemnat să se retragă din nou înăuntru şi nu avea curajul. Nu era ceva ce se vedea, erau nişte forme, nişte forme agresive care străbăteau spaţiul din jurul trupului ei. Una dintre ele se apropie, apoi se îndepărtă. Pe urmă se înapoie. Şi ea se întoarse. Încercă să i se opună, dar ceva o atrăgea înapoi, în trupul care urma să dispară în curând. Ajunse acolo exact la timp. În timp ce ea le comanda membrelor să înoate mai repede, lucrul acela se ivi din spate. Fălcile se deschiseră şi îi cuprinseră tot trupul, apoi se închiseră încet în

jurul ei. Ultimul lucru pe care îl văzu fu lumina spre care înotase – lumina, acum ştia în sfârşit, nu era niciodată acolo. Ştia că protestul ei era zadarnic, dar îi ţâşni de pe buze.

— *Nu!*

Dar nu-l auzi, bineînţeles.

Se întoarse, condamnată să revină la trupul ei real şi inutil, la masa cenuşie din faţa ochilor ei şi la membrele care nu se puteau mişca decât fără scop. Înţelese cumva că imaginaţia ei încercase s-o ocrotească, s-o elibereze – şi eşuase cu totul. Dar nu-şi putea bloca imaginaţia şi acum eforturile ei deveniseră distructive. Plânse fără sunet. Spaima pe care o simţea acum era ceva mai rău decât panica. Gel puţin panica era o evadare, o negare a situaţiei cu care se confrunta, o retragere în sine. Dar nu-şi mai. Găsea şinele. Asistase la moartea lui, fusese acolo când se întâmplase. Svetlana nu mai avea prezent şi în mod sigur nu mai avea viitor. Nu mai avea decât trecut şi imaginaţia ei alegea numai părţile cele mai rele...

— Da, acum suntem la faza finală, spuse medicul.

Ridică telefonul şi comandă un ceai.

— A fost mai uşor decât mă aşteptam. Se potriveşte cu caracterizarea mai bine decât am crezut.

— Dar încă nu ne-a spus nimic, obiectă Vatutin.

— O să ne spună.

Svetlana îşi văzu toate păcatele vieţii. Asta o ajută să înţeleagă ce se întâmpla. Acesta era iadul a cărui existenţă o nega Statul şi îşi primea pedeapsa. Aşa trebuia să fie. Iar ea era de ajutor. Trebuia să ajute. Trebuia să revadă totul şi să înţeleagă ce făcuse. Trebuia să participe la judecată în mintea ei. Nu se mai oprea din plâns. Lacrimile ei şi roiră zile întregi, în timp ce se vedea făcând ceea ce n-ar fi trebuit să facă niciodată. Toate păcatele vieţii ei i se derulau în faţa ochilor, în cele mai mici detalii. Mai ales cele din ultimii doi ani... Ştia cumva că din cauza lor ajunsese aici. Văzu toate ocaziile în care îşi trădase Patria. Prima cochetare timidă cu Londra, întâlnirile clandestine cu nişte bărbaţi serioşi, avertismentele date pentru a nu mai fi uşuratică, apoi ocaziile în care îşi folosise importanţa pentru a trece necontrolată prin vamă, amuzându-se de acest joc, în timp ce comitea cele mai groaznice crime.

Gemetele ei căpătară un timbru de nerecunoscut. Rosti iarăşi

şi iarăşi, fără să ştie: „Iertaţi-mă.”

— Acum vine partea delicată.

Medicul îşi puse căştile. Trebuia să facă nişte reglaje la pupitrul de control.

— Svetlana, şopti el în microfon.

La început ea nu-l auzi şi trecu un timp până când simţurile ei reuşiră să-i comunice că striga cineva, care-i solicita atenţia.

— *Svetlana... o* chemă vocea. Sau era doar în imaginaţia ei?

Îşi răsuci capul, căutând.

— *Svetlana...* şopti din nou vocea. Îşi ţinu respiraţia cât putu de mult, comandă trupului ei să nu se mişte, dar aceasta o trădă iarăşi. Inima îi bătea nebuneşte şi sângele care-i pulsa în urechi acoperea acel sunet, dacă era un sunet. Scoase un geamăt disperat, întrebându-se dacă îşi imaginase vocea, dacă nu va fi şi mai rău... sau dacă exista vreo speranţă...?

— *Svetlana...* Ceva mai mult decât o şoaptă, îndeajuns pentru a detecta un conţinut emoţional. Vocea era atât de tristă, atât de dezamăgită... *Svetlana, ce-ai făcut?*

— N-am făcut, n-am făcut... îi ieşi Svetlanei din gură, dar tot nu-şi auzea propriul glas, în timp ce striga din mormânt. Primi ca răsplată o nouă tăcere. După o oră, cât i se păru ei, ţipă: „Te rog, te rog, întoarce-te la mine!”

— *Svetlana* repetă în cele din urmă vocea, *ce-ai făcut?*

— Iertaţi-mă... repetă ea cu glasul înecat de lacrimi.

— Ce-ai făcut? întrebă din nou vocea. Cum e cu filmul...?

— Da, răspunse ea şi în câteva clipe spuse totul.

— Durata: unsprezece ore, patruzeci şi unu de minute. Exerciţiul a luat sfârşit.

Medicul închise magnetofonul. Apoi stinse şi aprinse de mai multe ori luminile din bazin. Unul din scafandri făcu semn că receptase mesajul şi înfipse un ac în braţul subiectului Vaneeva. De îndată ce corpul ei deveni total inert, o scoaseră de acolo. Medicul ieşi din cabina de control şi coborî s-o examineze.

O găsi întinsă pe o targă când ajunse acolo, cu costumul special deja scos. Se aşeză lângă forma fără cunoştinţă şi îi ţinu mâna, în timp ce tehnicianul îi injecta un stimulent slab. Era frumoasă, îşi zise medicul, în timp ce femeii îi revenea respiraţia. Îi făcu semn tehnicianului să iasă şi să-i lase singuri.

— Bună, Svetlana, spuse el pe un ton cât se poate de blând.

Ochii albaştri se deschiseră, iar Svetlana văzu luminile de pe tavan şi pereţii. Apoi întoarse capul spre el. Medicul ştia că ăsta era un răsfăţ pentru el, dar muncise destul toată noaptea şi a doua zi la acest caz şi aceasta era, probabil, cea mai importantă aplicare a programului lui curent. Femeia goală sări de pe targă drept în braţele lui şi aproape că îl sugrumă într-o îmbrăţişare. Nu fiindcă ar fi fost el deosebit de chipeş, medicul ştia asta, ci pentru că era pur şi simplu o fiinţă omenească pe care voia s-o atingă. Încă avea corpul unsuros şi lacrimile ei picurau pe halatul lui alb de laborator. După tratamentul ăsta, nu va mai comite nici o crimă împotriva Statului, era sigur. Păcat că va trebui expediată într-un lagăr de muncă. Mare pierdere, îşi zise el, studiind-o. Poate că ar putea face ceva în privinţa asta. După zece minute, era din nou sedată, iar el o lăsă dormind.

— I-am administrat un medicament numit versed. E un medicament nou din Occident, un anamnezic.

— De ce? întrebă Vatutin.

— Vă mai dau o alternativă, tovarăşe colonel. Când se va trezi ceva mai târziu, în această dimineaţă, îşi va aminti foarte puţin. Versed este ca scopolamina, dar e mai eficace. Nu-şi va aminti detalii precise şi nici mare lucru din ce i s-a întâmplat. I se va părea totul un vis oribil. Versed este şi hipnotic. De exemplu, pot să mă întorc acum la ea şi s-o sugestionez că nu-şi va aminti nimic, dar că nu-şi va mai putea trăda niciodată Statul. Există o posibilitate de aproximativ optzeci la sută ca ambele sugestii să nu fie încălcate niciodată.

— Glumeşti!

— Tovarăşe, unul dintre efectele acestei tehnici este că femeia s-a condamnat singură mult mai aspru decât o poate condamna vreodată Statul. Are acum faţă de faptele ei mai multe remuşcări decât ar avea în faţa unui pluton de execuţie. Aţi citit, probabil, *1984.* Chiar dacă era un vis când a scris-o Orwell, acum, cu tehnologia modernă, noi îl putem pune în practică. Şmecheria este să nu distrugi persoana din exterior, ci din interior.

— Asta înseamnă că acum o putem folosi…?

11

Proceduri

— Nu va supravieţui.

Ortiz îl adusese pe medicul, ambasadei, un medic militar care avea misiunea să ajute la îngrijirea răniţilor afgani. Plămânii lui Ciurkin erau prea vătămaţi pentru a se putea lupta cu pneumonia pe care o contractase în timpul transferului.

— Probabil că nu va apuca sfârşitul zilei. Îmi pare rău, sunt prea multe vătămări. Dacă-l aduceaţi cu o zi mai devreme, poate că l-aş fi salvat, dar…

Medicul clătină din cap.

— Aş vrea să-i aduc un preot, dar probabil că ar fi inutil.

— Poate vorbi?

— Nu prea. Puteţi încerca. Nu-i poate înrăutăţi şi mai mult starea. O să mai fie conştient câteva ore, apoi o să se piardă.

— Mulţumesc pentru încercare, doctore, spuse Ortiz.

Aproape că oftă de uşurare, dar ruşinea unui asemenea gest îl îngheţă. Ce-ar fi făcut cu el viu? L-ar fi dat înapoi? L-ar fi păstrat? L-ar fi negociat? se întrebă el. De fapt, nici nu înţelegea de ce îl luase Săgetătorul. „Asta e”, îşi spuse în sinea lui şi intră în încăpere.

Ieşi după două ore. Apoi se duse cu maşina la ambasadă, unde se servea bere la sala de mese. Dădu raportul Langley şi, în următoarele cinei ore, şezând singur la o masă dintr-un colţ, se îmbătă temeinic, de supărare.

Ed Foley nu-şi putea permite acest lux. Unul din curierii lui dispăruse cu trei zile în urmă. Un altul, o femeie, îşi părăsise biroul de la GOSPLAN şi se întorsese după două zile. Apoi, chiar în dimineaţa aceea, omul lui de la curăţătoria chimică sunase ca să anunţe că e bolnav.

Îi trimisese un avertisment puştiului de la baia publică, dar nu ştia dacă ajunsese la el. Nu era doar o disfuncţie în reţeaua CARDINAL, ci un adevărat dezastru. Svetlana Vaneeva era folosită în primul rând datorită presupusei ei imunităţi faţă de

măsurile mai dure ale KGB-ului şi el se bazase pe faptul că ea va rezista câteva zile pentru a-i da răgaz să-şi deplaseze oamenii. Sosise ordinul pentru scoaterea CARDINALULUI, dar încă nu fusese rostit fără echivoc. Nu avea rost să-i dea emoţii omului înainte de a fi totul gata. După aceea va fi foarte simplu pentru colonelul Filitov să găsească un pretext pentru a vizita cartierul general militar din Leningrad – pe care-l vizita cam la fiecare şase luni – ca să poată fi luat de-acolo şi dus într-un loc sigur.

Dacă o să meargă, îşi spuse Foley. Se mai procedase aşa de două ori, din câte ştia el şi, deşi lucrurile merseseră bine... nu exista nici o certitudine, nu-i aşa? *Nu prea.* Era momentul să plece. El şi soţia lui aveau nevoie de o vacanţă, departe de toate astea. Următorul lor post avea să fie în personalul de instruire de la „Ferma" de pe râul York. Dar aceste gânduri nu-l ajutau în problema lui curentă.

Se întrebă dacă nu ar trebui să-l alerteze oricum pe CARDINAL, să-l avertizeze să fie mai prudent – dar în acest caz ar putea distruge datele solicitate de cei de la Langley, iar datele aveau prioritate. Asta era regula, o regulă pe care Filitov o cunoştea şi o înţelegea, probabil, la fel de bine ca Foley. Dar spionii nu sunt doar nişte maşini de furnizat informaţii, nu-i aşa?

Ofiţerii de teren ca Foley şi soţia lui ar fi trebuit să-i considere nişte bunuri de preţ, dar care pot fi înstrăinate, să se distanţeze de agenţii lor, să se poarte frumos cu ei când era posibil şi să fie nemiloşi când era nevoie. Să-i trateze ca pe nişte copii, cu un amestec de indulgenţă şi disciplină. Dar ei nu erau copii. CARDINALUL era mai bătrân decât propriul lui tată, era deja agent când Foley era în clasa a doua! Putea să nu-i fie loial lui Filitov? Desigur că nu. Trebuia să-l ocrotească. Dar cum?

Operaţiunile de contraspionaj erau adeseori doar muncă de poliţie şi, drept rezultat, colonelul Vatutin se pricepea la interogatorii la fel de bine ca oamenii cei mai buni ai Miliţiei moscovite. Svetlana îi furnizase numele – directorului curăţătoriei chimice şi, după două zile de supraveghere formală, se hotărâse să-l aducă pe individ la interogatoriu. Cu el nu folosiră bazinul. Colonelul încă nu avea încredere în această tehnică şi, în plus, nu era nevoie să-l menajeze. Pe Vatutin îl enerva că Vaneeva avea acum şansa de a rămâne în libertate – să fie liberă, după ce lucrase pentru duşmanii Statului! Cineva voia s-o folosească drept monedă de schimb pentru cine ştie ce problemă a

Comitetului Central, dar asta nu-l privea pe colonel. Directorul curăţătoriei chimice îi furnizase descrierea unui alt membru al acestei reţele nesfârşite.

Şi cel mai enervant era că Vatutin avea impresia că îl cunoştea pe acel băiat! Directorul curăţătoriei îi mărturisise repede că bănuia că lucrează la baia publică, iar descrierea se potrivea îngrijitorului cu care vorbise el însuşi! Deşi era neprofesional, Vatutin era furios că se întâlnise cu un trădător în dimineaţa aceea, săptămâna trecută şi că nu-l bănuise că era un trădător...

Care era numele colonelului? se întrebă el brusc. Al celui care se împiedicase? Filitov – Misa Filitov? Aghiotantul personal al Ministrului Apărării, Iazov?

Cred că eram mahmur de-a binelea dacă n-am reuşit să fac legătura! Filitov de la Stalingrad, tanchistul care a luat foc într-un tanc distrus, în timp ce continua să ucidă nemţi. Mihail Filitov, de trei ori Erou al Uniunii Sovietice... Precis era acelaşi. Oare chiar era...

Imposibil, îşi spuse el.

Dar nimic nu era imposibil. Atâta lucru ştia şi Vatutin cu siguranţă. Îşi limpezi gândurile şi cântări posibilităţile la rece. Era un lucru bun că orice persoană importantă din Uniunea Sovietică avea un dosar în Piaţa Jerjinski, numărul 2. Era o treabă simplă să obţină dosarul lui Filitov.

Era un dosar gros, constată el cu cincisprezece minute mai târziu. Vatutin îşi dădu seama că, de fapt, ştia foarte puţin despre el. La fel ca în cazul celor mai mulţi eroi de război, faptele întreprinse în răstimpul a câtorva minute erau extinse pe toată perioada vieţii. Dar nici o viaţă nu este atât de simplă. Vatutin începu să citească dosarul.

O foarte mică parte din el avea legătură cu faptele de război, deşi erau prezentate în detaliu, inclusiv citaţiile pentru toate medaliile. Ca aghiotant personal a trei miniştri ai apărării succesivi, Misa fusese trecut prin filtre de securitate severe, ştiind de unele, neştiind de altele. Toate documentele erau, desigur, în ordine. Începu să cerceteze următorul teanc.

Vatutin constată cu surprindere că Filitov fusese implicat în ruşinosul caz Penkovski. Oleg Penkovski fusese ofiţer superior în GRU, serviciul de spionaj militar sovietic; recrutat de englezi, apoi „patronat” de SIS şi CIA la un loc, îşi trădase ţara cât putuse de mult. Penultima lui trădare fusese să transmită informaţii

Occidentului despre stadiul pregătirilor – sau inexistenţa lor – legate de Forţa de Rachete Strategice în perioada Crizei Rachetelor din Cuba; aceste informaţii îi permiseseră preşedintelui american Kennedy să-l forţeze pe Hruşciov să-şi retragă rachetele pe care le plasase atât de neinspirat pe insula aceea nenorocită. Dar strâmba loialitate a lui Penkovski faţă de străini îl silise să-şi asume prea multe riscuri furnizând acele date şi nici un spion nu putea risca la nesfârşit. Bănuiala plana deja asupra lui. De obicei, îţi dai seama când cealaltă parte devine prea inteligentă, dar... Filitov fusese cel care adusese prima acuzaţie concretă...

Filitov fusese cel care îl denunţase pe Penkovski? Vatutin era uluit. Cercetările avansaseră mult. Supravegherea permanentă dovedise să Penkovski făcea lucruri ciudate, incluzând cel puţin un posibil „transfer la loc fix", dar... Vatutin clătină din cap. *Câte coincidenţe găseşti în treaba asta!* Bătrânul Misa îi raportase ofiţerului superior de securitate o ciudată conversaţie cu cunoştinţa lui din GRU – aparent inocentă, spusese el – dar antenele lui reacţionaseră şi de aceea se simţise obligat să raporteze. La indicaţiile KGB-ului, continuase conversaţia, care se dovedise la fel de inocentă. Cazul Penkovski era deja clar şi, de fapt, nu mai era nevoie de existenţa altor dovezi...

Era o coincidenţă ciudată, îşi zise Vatutin, dar nu suficientă pentru a arunca umbra unor bănuieli asupra acestui om. Secţiunea personală a dosarului arăta că era văduv. Era inclusă o fotografie a soţiei lui, pe care Vatutin o admiră îndelung. Mai era şi o fotografie de nuntă, iar bărbatul de la Direcţia a Doua zâmbi când văzu că bătrânul cal de luptă fusese şi el tânăr odată şi încă un tânăr al naibii de chipeş! Pe pagina următoare erau informaţii despre cei doi fii – amândoi decedaţi. Acest fapt îi atrase atenţia. Unul se născuse cu puţin timp înainte de izbucnirea războiului, celălalt curând după aceea. Dar nu muriseră din cauza războiului... Atunci, de ce? Mai răsfoi câteva pagini. Cel mare murise în Ungaria, citi Vatutin. Având un dosar politic bun, fusese scos din Academia Militară împreună cu alţi câţiva cădeţi şi trimis la înăbuşirea contrarevoluţiei din 1956. Fusese tanchist, călcând pe urmele tatălui lui, dar murise când vehiculul în care era fusese distrus. Asta e, militarii riscă. Evident şi tatăl lui riscase. Cel de al doilea fiu – tot tanchist, observă Vatutin – murise în clipa când explodase obturatorul mitralierei din tancul lui T-55. Fabrica nu făcuse corect controlul de calitate, industria sovietică

fusese sursa răului, ucigând întregul echipaj... Şi când murise soţia lui? În iulie, anul următor. Probabil de supărare, indiferent de explicaţiile medicale. Dosarul arăta că amândoi fiii fuseseră tineri sovietici model. Toate speranţele şi visurile muriseră o dată cu ei, îşi zise Vatutin, iar apoi Filitov îşi pierduse şi soţia.

Îmi pare rău, Misa. Probabil că ai epuizat tot norocul familiei tale luptând împotriva nemţilor şi ceilalţi trei au trebuit să plătească... E trist că unui om care a făcut atât de mult i s-au...

S-au oferit motive să-şi trădeze Rodina? Vatutin îşi ridică privirea, îndreptând-o apoi spre fereastra biroului. Văzu piaţeta de afară, maşinile întorcând în jurul statuii lui Felix Jerjinski. „Felix-cel-de-Fier", întemeietorul Cekei. Polonez evreu din naştere, înzestrat cu un barbişon ciudat şi o inteligenţă nemiloasă, Jerjinski respinsese regimul sovietic. Era cu spatele la clădire şi mucaliţii spuneau că Felix era condamnat la izolare veşnică în locul acela, aşa cum fusese izolată Svetlana Vaneeva...

Ah, Felix, ce sfat mi-ai da tu acum? Vatutin ştia prea bine răspunsul. Felix l-ar fi arestat pe Misa Filitov şi l-ar fi supus unui interogatorul nemilos. Pe vremea aceea, simpla probabilitate a unei bănuieli era suficientă şi cine ştie câţi oameni nevinovaţi fuseseră distruşi şi ucişi fără nici un motiv? Acum situaţia era alta. Acum chiar şi KGB-ul se supunea unor reguli. Nu puteai să înhaţi oamenii de pe stradă şi să-i torturezi până scoteai ce voiai de la ei. Şi e mai bine aşa, îşi zise Vatutin. KGB-ul este o organizaţie profesionistă. Acum trebuie să muncească mai mult ca să-şi facă treaba şi asta necesită ofiţeri bine instruiţi şi rezultate mai bune... în clipa aceea sună telefonul.

— Colonelul Vatutin.

— Vino sus. Peste zece minute îi prezentăm raportul secretarului.

Sediul KGB-ului se află într-o clădire veche, construită la începutul secolului pentru compania de asigurări Rusia. Zidurile exterioare sunt din granit ruginiu, iar interiorul este oglinda epocii în care fusese construită, cu tavane înalte şi uşi exagerat de mari. Coridoarele lungi, acoperite cu covoare, nu sunt însă prea bine luminate, deoarece se consideră că feţele oamenilor care trec prin ele nu trebuie văzute prea bine. Se zăreau multe uniforme. Erau ofiţeri din Direcţia a Treia, care supravegheau serviciile armate. O caracteristică a clădirii este liniştea care domneşte în ea. Oamenii umblă cu feţe grave şi cu gurile închise,

ca nu cumva să lase să scape unul din milioanele de secrete conţinute în clădire.

Biroul secretarului KGB-ului dădea tot spre piaţă, deşi avea o vedere mult mai bună decât biroul colonelului Vatutin. Un secretar se ridică de la biroul lui şi îi trecu pe cei doi vizitatori de cei doi paznici de securitate postaţi permanent în colţurile sălii de primire. Vatutin trase aer în piept când intră pe uşa deschisă.

Nikolai Gherasimov era de patru ani Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului. Nu era spion de profesie, ci mai mult un om al Partidului, care făcuse parte timp de cincisprezece ani din aparatul birocratic al PEUS, fiind apoi numit într-un post de importanţă medie la Direcţia a Cincea a KGB-ului, a cărei misiune era suprimarea opoziţiei interne. Maniera lui discretă de îndeplinire a acestei misiuni îi. Asigurase o promovare constantă şi, în final, fusese numit în urmă cu zece ani vicepreşedinte. În acest post învăţase dedesubturile administrative ale spionajului extern şi se descurcase atât de bine, încât câştigase respectul ofiţerilor superiori profesionişti pentru intuiţiile lui. Mai presus de orice, era însă un om al Partidului şi acest fapt explica de ce devenise secretarul KGB-ului. La cei cincizeci şi trei de ani ai lui, era destul de tânăr pentru acest post şi părea şi mai tânăr. Faţa lui tinerească nu avea ridurile pe care le produce spaima de eşec şi în ochii lui se citea convingerea că va fi mereu avansat. Pentru un bărbat care avea funcţii atât în Biroul Politic, cât şi în Consiliul de Apărare, avansarea însemna vizarea postului suprem – secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice – post pe care considera că avea toate şansele să-l obţină. Ca un om ce avea în mână „spada şi scutul” Partidului (aceasta era, într-adevăr, deviza oficială a KGB-ului), ştia tot ce se putea şti despre ceilalţi rivali. Se şuşotea în clădire despre ambiţia lui, deşi nu şi-o exprima deschis niciodată şi mulţi tineri ofiţeri KGB se străduiau zi de zi să-şi lege soarta de steaua lui în plină ascensiune. Ştia să cucerească oamenii, conchise în gând Vatutin. Chiar şi în momentul acela, se ridică de la birou şi îi pofti cu gest al mâinii pe vizitatori să se aşeze pe scaunele din faţa biroului masiv de stejar. Vatutin ştia să-şi controleze gândurile şi sentimentele; era totodată prea versat ca să se lase impresionat de asemenea indivizi cuceritori.

Gherasimov ridică un dosar.

— Tovarăşe colonel Vatutin, am citit raportul despre

cercetările în curs. Excelentă treabă. Poţi să mă pui la curent?

— Da, tovarăşe secretar. În acest moment îl căutăm pe un anume Eduard Vasilievici Altutin. Este îngrijitor la Băile Sandunovski. Interogatoriul la care a fost supus directorul curăţătoriei ne-a arătat că el este următoarea verigă din reţeaua curierului. Din păcate, a dispărut în urmă cu treizeci şi şase de ore, dar îl vom găsi până la sfârşitul săptămânii.

— Am fost şi eu la baia publică, observă ironic Gherasimov.

— Eu încă o frecventez, tovarăşe preşedinte, rosti Vatutin pe acelaşi ton. L-am văzut cu ochii mei pe acest tânăr. Am recunoscut fotografia din dosarul pe care-l întocmim. A fost caporal într-o unitate de artilerie din Afganistan. Dosarul lui de la armată dezvăluie faptul că s-a opus folosirii unor anumite arme acolo – cele pe care le folosim pentru a-i descuraja pe civili să-i ajute pe bandiţi. (Vatutin se referea la bombele ascunse în jucării şi destinate să fie atinse de copii). Ofiţerul politic al unităţii lui a făcut raport, dar primul avertisment i-a închis gura şi şi-a încheiat misiunea fără alte incidente. Din cauza raportului, nu s-a putut angaja în fabrică şi a oscilat între diverse misiuni minore. Cei care au lucrat cu el îl descriu ca pe un tip obişnuit, dar destul de tăcut. Exact cum ar trebui să fie un spion, desigur. Nu a pomenit niciodată despre „problemele” lui din Afganistan, nici măcar la băutură. Apartamentul lui este supravegheat. Sunt, de asemenea, supravegheaţi toţi membrii familiei lui şi prietenii. Dacă nu dăm de el foarte repede, vom deduce că e spion. Dar îl vom găsi şi voi discuta chiar eu cu el.

Gherasimov încuviinţă din cap, cufundat în gânduri.

— Văd că aţi folosit noua tehnică de interogare cu această femeie, Vaneeva. Ce părere ai despre ea?

— E interesantă. În cazul acesta a fost bună, dar, sincer să fiu, mă îndoiesc că o putem lăsa liberă pe stradă.

— Dacă nu ţi-a spus nimeni, află că eu am decis asta, spuse degajat Gherasimov. Având în vedere delicateţea cazului şi recomandarea medicului, cred că deocamdată merită acest risc. Eşti de acord că nu trebuie să atragem prea mult atenţia asupra cazului? Acuzaţiile ce i se aduc rămân deschise.

Aha! Şi le poţi folosi împotriva lui taică-său? Dizgraţia ei este şi dizgraţia lui şi ce tată ar accepta să-şi vadă copilul trimis în Gulag? Un mic şantaj prinde bine întotdeauna, nu-i aşa, tovarăşe secretar?

— Cazul este, desigur, delicat şi probabil că va deveni şi mai

delicat, răspunse prudent Vatutin.

— Continuă.

— Singura dată când l-am văzut pe acest Altutin stătea lângă colonelul Mihail Semionovici Filitov.

— Misa Filitov, aghiotantului Iazov?

— Exact, tovarăşe secretar. I-am cercetat dosarul azi dimineaţă.

— Şi…? întrebă şeful lui Vatutin.

— N-am găsit nimic de care m-aş putea lega. Nu ştiam că a fost implicat în cazul Penkovski…

Vatutin se opri şi pentru prima dată faţa lui exprima ceva.

— Te frământă ceva, tovarăşe colonel, remarcă Gherasimov. Ce anume?

— Filitov a fost implicat în cazul Penkovski curând după ce i-au murit cel de-al doilea fiu şi soţia.

După o clipă, Vatutin ridică din umeri.

— Ciudată coincidentă!

— Nu a fost Filitov primul martor împotriva lui? întrebă şeful Direcţiei a Doua, care lucrase efectiv la aspectele marginale ale cazului.

Vatutin confirmă din cap.

— Ba da, dar după ce spionul era deja sub supravegherea noastră. Se opri o clipă. După cum am spus, este o coincidenţă ciudată. În momentul acesta, urmărim un curier suspect care a transmis date despre apărare. L-am văzut lângă un vechi oficial de la Ministerul Apărării, implicat într-un caz similar în urmă cu aproape treizeci de ani. Pe de altă parte, Filitov a fost primul care l-a demascat pe Penkovski şi este erou de război distins cu medalii… Şi-a pierdut familia în împrejurări nefericite…

Era prima dată când îşi adunase gândurile laolaltă.

— A existat vreodată o urmă de bănuială împotriva lui Filitov? întrebă secretarul KGB-ului.

— Nu. Cariera lui este absolut impresionantă. Filitov a fost singurul aghiotant al ministrului Ustinov în toată cariera sa şi de atunci a rămas în acest post. Funcţia lui oficială este inspector general în minister.

— Ştiu, spuse Gherasimov. Am aici o cerere semnată de Iazov pentru dosarul nostru despre activitatea SDI din America. Când m-am interesat, ministrul mi-a spus că Filitov şi Bondarenko adună date pentru un raport complet la Biroul Politic. Parola pentru cadrul fotografic pe care l-ai recuperat era Steaua

Strălucitoare, nu-i aşa?

— Da, tovarăşe secretar.

— Valutin, acum avem trei coincidenţe, observă Gherasimov. Ce recomanzi?

Era destul de simplu.

— Să-l punem pe Filitov sub supraveghere. Eventual şi pe acest Bondarenko.

— Cu multă prudenţă, dar cu maximă minuţiozitate.

Gherasimov închise dosarul şi continuă:

— E un raport excelent şi se pare că intuiţiile dumitale de anchetare sunt la fel de corecte ca întotdeauna, tovarăşe colonel. Să mă ţii la curent cu acest caz. Vreau să ne vedem de trei ori pe săptămână până la rezolvarea lui. Tovarăşe generale, i se adresă el şefului de la „a Doua", ai grijă să primească tot sprijinul necesar. Poţi rechiziţiona resurse din orice secţie a Comitetului. Dacă există vreo obiecţie, te rog să-mi raportezi. Putem fi siguri că există o scurgere de informaţii la cel mai înalt nivel al Ministerului Apărării. Punctul doi: acest caz nu va fi cunoscut decât de mine şi de voi. Nimeni – repet, nimeni – nu trebuie să afle de existenţa lui. Cine ştie unde au reuşit americanii să-şi infiltreze agenţii? Vatutin, dacă-i dai de capăt, până în vară vei avea tresele de general. Dar... Gherasimov ridică un deget... Cred că ar trebui să renunţi la băutură până terminăm. Trebuie să ai capul limpede.

— Am înţeles, tovarăşe secretar.

Când Vatutin şi şeful lui ieşiră din biroul secretarului, coridorul era aproape pustiu.

— Cum rămâne cu Vaneeva? întrebă colonelul *sotto voce.*

— Bineînţeles că e vorba de tatăl ei. Secretarul general Narmonov îşi va anunţa săptămână viitoare alegerea în Biroul Politic, răspunse generalul cu o voce calmă, neutră.

Şi nu prinde rău să mai ai un prieten al KGB-ului la curte, îşi zise Vatutin în sinea lui. Poate că Gherasimov va face o mişcare, cine ştie?

— Nu uita ce ţi-a spus despre băutură, spuse apoi generalul. Am auzit că în ultimul timp bei zdravăn. Este singurul punct asupra căruia secretarul KGB-ului şi secretarul general sunt de acord, dacă n-ai ştiut până acum.

— Da, tovarăşe general, răspunse Vatutin. *Bineînţeles că este singurul punct asupra căruia sunt de acord* ca orice rus adevărat, Vatutin considera vodca la fel de necesară vieţii ca aerul. Se

gândi că tocmai mahmureala din dimineaţa aceea îl ajutase să prindă curaj şi să observe acea coincidenţă crucială, dar se abţinu să sublinieze această situaţie ironică. Înapoindu-se la biroul lui câteva minute mai târziu, Vatutin scoase un carnet şi începu să facă planul de supraveghere a doi colonei ai armatei sovietice.

Gregory folosea de obicei liniile aeriene comerciale pentru a ajunge acasă, schimbând avionul la Kansas City, după o escală de două ore. Dormi cât dură transferul şi se duse direct la poarta de ieşire, fără să aibă grija bagajelor. Logodnica lui îl aştepta.

— Cum a fost la Washington? întrebă ea după obişnuita sărutare de bun venit.

— La fel ca întotdeauna. M-au purtat peste tot. Cred că ăştia îşi închipuie că oamenii de ştiinţă n-au nevoie de somn.

O luă de mână şi se duseră spre maşină.

— Spun-mi ce s-a întâmplat? întrebă ea când ajunseră afară.

— Ruşii au făcut o experienţă importantă.

Se opri să se uite în jur. Era o încălcare tehnică a securităţii – dar, în fond, Candie făcea parte din echipă.

— Au făcut praf un satelit cu laserele instalate la sol, la Duşanbe. N-a mai rămas din el decât ceva care arată ca o bucată de plastilină băgată la cuptor.

— Asta nu-i bine, observă dr. Long.

— Sigur că nu e, încuviinţă dr. Gregory. Dar au probleme de optică. E clar că nu au un specialist ca tine care să construiască oglinzi. Dispun însă, probabil, oameni pricepuţi la lasere.

— Cât de pricepuţi?

— Destul de pricepuţi ca să realizeze ceva ce noi n-am reuşit încă, bombăni Al când ajunseră la Chevroletul lui. Conduci tu, eu sunt încă ameţit.

— O să reuşim? întrebă Candi în timp ce descuia portiera.

— Mai devreme sau mai târziu.

Nu putea intra în alte amănunte, indiferent că era vorba de logodnica lui. Candi se urcă şi întinse mâna ca să deschidă cealaltă portieră. Imediat ce Al se aşeză şi îşi puse centura de siguranţă, deschise despărţitura pentru mănuşi şi îşi scoase un Twinkie. Avea întotdeauna o rezervă. Era cam vechi, dar nu-l deranja. Uneori Candi se întreba dacă nu cumva el o iubea fiindcă porecla ei îi amintea lui Al de alimentele de mâna a doua, dar cu multe calorii.

— Cum merge munca la noua oglindă? întrebă el, după ce înfulecă jumătate din Twinkie.

— Marv are o idee nouă şi o testăm. Crede că ar trebui să subţiem învelişul în loc să-l îngroşăm. Săptămână viitoare facem proba.

— Marv e un tip original, deşi e bătrân, remarcă Al.

Doctorul Marv Green avea patruzeci şi doi de ani.

Candi râse.

— Şi secretara lui îl consideră un tip original.

— Nu face bine că s-a încurcat cu o femeie de la serviciu, spuse Gregory serios deşi, după o clipă, regretă.

— Aşa este, iubitule.

Candi se întoarse spre el şi amândoi izbucniră în râs.

— Eşti foarte obosit?

— Nu. Am dormit în timpul zborului.

— Perfect.

Înainte de a o îmbrăţişa, Gregory mototoli ambalajul produsului său preferat Twinkie şi îl aruncă pe jos, unde mai erau vreo treizeci. Al zbura mult cu avionul, dar Candi avea un leac sigur împotriva oboselii.

— Ce zici, Jack? întrebă amiralul Greer.

— Sunt îngrijorat, recunoscu Ryan. Am avut un noroc chior că am văzut testul. Sincronizarea a fost bună. Toate aparatele noastre de recunoaştere erau sub orizontul optic. Noi nu trebuia să observăm nimic – ceea ce nu e deloc surprinzător, întrucât e vorba de o încălcare tehnică a tratatului ABM, presupun, continuă Jack, ridicând din umeri. Depinde cum interpretezi tratatul: Acum o să începi discuţia despre interpretarea „strictă” şi cea „laxă”. Dacă am face aşa ceva, Senatul ar înnebuni.

— Oricum, nu le-ar plăcea deloc testul pe care l-ai văzut…

— Foarte puţini oameni ştiau cât de avansat era proiectul *Tea Clipper.* Era un proiect „negru”. Chiar mai importante decât materialele ultrasecrete; proiectele „negre” pur şi simplu nu existau.

— Poate. Dar noi am testat sistemul de ţintire, nu o armă reală.

— Iar sovieticii au testat un sistem ca să vadă dacă… Greer chicoti şi clătină din cap. Parcă discutăm metafizică, nu-i aşa? Câte lasere pot dansa pe gămălia unui ac?

— Sunt sigur că Ernie Allen ne-ar putea lămuri, spuse Jack

zâmbind.

Nu era de acord cu Allen, dar trebuia să-l suporte şi să-l susţină.

— Sper că amicul nostru din Moscova poate să ne dea date.

12

Reuşită şi eşec

Una din problemele supravegherii oricărui om este că trebuie să afli cum îşi petrece bărbatul sau femeia respectivă o zi obişnuită, înainte de a putea stabili resursele necesare pentru această operaţiune. Cu cât persoana sau activitatea este mai solitară, cu atât mai greu este, în general, să urmăreşti pe furiş. De pildă, ofiţerii KGB care-l urmăreau pe colonelul Bondarenko îl urau deja cu înverşunare. Obiceiul lui de a face zilnic jogging era o activitate ideală pentru un spion, îşi ziceau cu toţii. Alerga aproape singur pe străzile oraşului, în cea mai mare parte pustii – suficient de pustii pentru ca oricine ar fi ieşit la ora aceea să-i fie cunoscut din vedere şi suficient de pustii pentru ca el să observe imediat un eventual lucru neobişnuit. În timp ce alerga în jurul blocurilor din acea parte a Moscovei, cei trei agenţi însărcinaţi să-l supravegheze pierduseră contactul vizual cu el de nu mai puţin de cinci minute. Cei câţiva copaci în spatele cărora s-ar fi putut ascunde erau desfrunziţi şi blocurile de locuinţe se înălţau ca nişte pietre de mormânt pe un teren plat, deschis. În cele cinci minute, Bondarenko s-ar fi putut opri ca să ia ceva de la un loc fix de transfer sau ar fi putut lăsa chiar el ceva. Era cât se poate de descurajam, mai ales că acest colonel al armatei sovietice avea un dosar imaculat ca o câmpie acoperită cu un strat proaspăt de zăpadă; era, bineînţeles, protecţia la care aspira orice spion.

Îl detectară din nou când coti spre casă; picioarele lui alergau în ritm susţinut, iar respiraţia lăsa în urmă norişori de abur. Cel care coordona acest aspect al cazului trase concluzia ca vor fi necesari şase ofiţeri de la „a Doua” numai pentru a urmări subiectul în cursele lui matinale. Şi va trebui ca ei să fie la post cu o oră înainte ca acesta să înceapă alergarea, îndurând frigul uscat şi aprig al zorilor din Moscova. Oamenii de la Direcţia a Doua nu se considerau suficient de apreciaţi pentru greutăţile implicate de misiunea lor.

La câţiva kilometri depărtare, o altă echipă de trei oameni era

foarte mulţumită de subiectul ei. În acest caz, se obţinuse un apartament în blocul de vizavi de cel al subiectului – diplomatul care locuia acolo era plecat în străinătate. O pereche de lentile speciale erau orientate spre ferestrele lui Misa, care nu era genul care să se ostenească să coboare obloanele sau măcar să le adapteze la lumina de afară. Îl urmăriră cum îşi executa rutina zilnică a unui bărbat care băuse prea mult în seara precedentă, lucru destul de familiar oamenilor de la „a Doua” care priveau de vizavi, stând confortabil la căldură.

Misa avea, de asemenea, destulă vechime în Ministerul Apărării pentru a i se pune la dispoziţie o maşină cu şofer. Era o treabă simplă să-i dea altă misiune sergentului şi să fie înlocuit cu un tânăr abia ieşit de pe băncile şcolii de contraspionaj a KGB-ului. Mecanismul ataşat de telefonul lui înregistră solicitarea lui de a fi luat devreme de acasă.

Ed Foley ieşi din apartament mai devreme ca de obicei. Soţia lui îl ducea la serviciu, iar copiii erau instalaţi pe bancheta din spate a maşinii. În dosarul lui Foley se consemna cu amuzament că, în majoritatea zilelor, maşina rămânea la ea ca să-i ducă pe copii în diverse locuri şi în general să facă vizite soţiilor altor diplomaţi occidentali. Un bărbat sovietic ar fi păstrat pentru el maşina. Astăzi, cel puţin, nu-l obligase să meargă cu metroul, observară ei. Frumos din partea ei. Miliţianul de la intrarea în complexul diplomatic – şi care făcea parte din KGB, după cum ştia toată lumea – notă ora de plecare şi persoanele din maşină. Era oarecum în afara rutinei şi paznicul de la poartă se uită în jur să vadă dacă filatorul lui Foley de la KGB era la locul lui. Nu era. Americanii „importanţi” beneficiau de o supraveghere regulată.

Ed Foley avea o căciulă de blană în stil rusesc, iar paltonul lui era suficient de vechi şi de ros ca să nu pară străin. Fularul contrasta cu paltonul, protejându-i gâtul şi ascunzându-i cravata cu dungi. Ofiţerii ruşi de securitate care-l cunoşteau observară că şi pe el, ca pe toţi străinii, vremea locală îl făcea egal cu ceilalţi. Când trăieşti o iarnă rusească, începi în curând să te îmbraci şi să te comporţi ca un rus, până într-atât, încât începi să umbli cu capul plecat.

Mai întâi fură lăsaţi copiii la şcoală. Mary Pat Foley conducea normal, uitându-se în oglindă la fiecare trei, patru secunde. Nu era chiar atât de greu de condus, în comparaţie cu marile oraşe americane. Deşi şoferii ruşi erau absolut imprevizibili, străzile nu

erau prea aglomerate şi, după ce învăţase să conducă în New York, Mary putea face faţă oricărei situaţii. Ca toţi navetiştii din lume, îşi făcuse un traseu care ocolea cele câteva gâtuiri de trafic şi câştiga zilnic câteva minute, sacrificând în schimb un litru sau doi în plus de benzină.

Imediat după ce coti după un colţ, opri cu dibăcie lângă trotuar şi soţul ei coborî. Maşina era deja în mişcare când el trânti portiera şi se îndreptă, nu prea repede, spre intrarea laterală a blocului de locuinţe. De data asta, lui Ed Foley îi bătea tare inima. Nu mai făcuse aşa ceva decât o singură dată şi nu-i plăcuse deloc. După ce intră, ocoli lifturile şi urcă în fugă cele opt etaje, uitându-se la ceas.

Nu ştia cum reuşea soţia lui. Orgoliul lui masculin era rănit de faptul că trebuia să admită că ea conducea maşina mult mai bine decât el şi că parcă oriunde voia, în aproximativ cinci secunde. Avea răgaz două minute ca să ajungă până la etajul opt. Foley ajunse cu câteva secunde mai devreme. Deschise uşa dinspre scara de incendiu şi cercetă neliniştit coridorul. Minunate lucruri sunt coridoarele. Mai ales cele drepte şi pustii ale blocurilor de locuinţe. Nu existau ascunzători pentru oamenii cu aparate de fotografiat, nu exista un set de lifturi în mijloc şi scări de incendiu la ambele capete. Trecu repede pe lângă lifturi, îndreptându-se spre celălalt capăt. Bătăile inimii îi slujeau drept cronometru. La douăzeci de metri în faţa lui se deschise o uşă şi ieşi un bărbat în uniformă. Se întoarse să încuie la uşa apartamentului, apoi îşi ridică servieta şi se apropie de Foley. Dacă ar fi trecut cineva pe acolo, ar fi observat mirat că nici unul din ei nu încearcă să-i facă loc Celuilalt.

Totul se petrecu într-o clipă. Mâna lui Foley se atinse de mâna CARDINALULUI, luând caseta de film şi dându-i în schimb un minuscul sul de hârtie. I se păru că vede o urmă de iritare în ochii agentului, dar nimic mai mult, nici măcar un *Scuză-mă, tovarăşe*, în timp ce ofiţerul îşi continuă drumul spre lifturi. Foley se duse direct spre scara de incendiu. Coborî foarte încet.

Colonelul Filitov ieşi din clădire la ora fixată. Sergentul care îi ţinea deschisă portiera maşinii observă că avea ceva în gură şi mesteca – poate că îi rămăsese o coajă de pâine între dinţi.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel.

— Unde e Jdanov? întrebă el după ce se urcă.

— E bolnav. Cică ar avea apendicită.

Filitov mormăi ceva, apoi spuse:
— Dă-i drumul. Vreau să fac o baie de aburi.

Foley ieşi pe uşa din spate a clădirii după un minut şi trecu pe lângă alte două blocuri de locuinţe, apoi se îndreptă spre strada următoare. Tocmai ajunsese la bordură, când soţia lui opri maşina şi îl luă fără să oprească. Amândoi răsuflară uşuraţi, în timp ce ea porni spre ambasadă.
— Ce faci astăzi? întrebă ea, privind în oglindă.
— Ce fac de obicei, răspunse el resemnat.
Misa era deja în baia de aburi. Observă absenţa îngrijitorului şi prezenţa câtorva feţe necunoscute. Asta explica înlocuirea şoferului de dimineaţă. Faţa lui nu trădă nimic, în timp ce schimba câteva vorbe cu obişnuiţii băii. Păcat că nu mai avea film în aparat. Apoi mai era şi avertismentul primit de la Foley. Dacă era supravegheat din nou… dar la fiecare câţiva ani li se vârau microfoane şi în fund unor ofiţeri de securitate, iar la minister erau mereu verificaţi.
CIA băgase de seamă şi spărsese reţeaua curierului. Era amuzantă, îşi zise el, expresia de pe faţa tânărului de pe coridor. Puţini oameni din ziua de azi mai ştiau ce este lupta. Oamenii puteau fi speriaţi uşor. Lupta îl învaţă pe om de ce să se teamă şi ce să nu bage în seamă, îşi spuse Filitov.
Lângă sala de aburi, un individ de la „a Doua” scotocea prin hainele lui Filitov. În maşină i se cerceta servieta, în ambele cazuri, treaba era executată rapid şi amănunţit.
Vatutin supraveghea personal percheziţia din apartamentul lui Filitov. Era o treabă pentru experţii cu mănuşi chirurgicale care stătuseră mult timp ca să caute „probe”. O bucăţică de hârtie, o fărâmitură, chiar şi un singur fir de păr uman îndepărtat dintr-un ungher puteau să-i spună omului care locuia în apartament că fusese cineva acolo. Se făcură numeroase fotografii care fură trimise imediat la developat, iar apoi căutătorii se puseră pe treabă. Jurnalul fu găsit aproape imediat. Vatutin se aplecă să se uite la caietul simplu care stătea deschis în sertarul de la birou, asigurându-se că locul unde era plasat nu fusese marcat în secret. După un minut sau două îl ridică şi începu să citească.
Colonelul Valutin era nervos. Nu dormise în noaptea aceea. Ca majoritatea băutorilor de mare clasă, avea nevoie să bea câteva pahare ca să poată adormi şi emoţiile produse de acest caz, adăugate la lipsa sedativului, îl făcuseră să se perpelească toată

noaptea; toate acestea i se citeau pe chip suficient de clar pentru a avertiza întreaga echipă că trebuia să-şi ţină gura.

— Aparatul de fotografiat, spuse el scurt.

Un bărbat se apropie şi începu să fotografieze paginile jurnalului, în timp ce Vatutin le întorcea.

— Cineva a încercat să spargă broasca de la uşă, raportă un maior. Există câteva zgârieturi pe lângă gaura cheii. Dacă demontăm broasca, sunt sigur că vom găsi alte zgârieturi şi pe mecanismul broaştei. Probabil că a pătruns cineva aici.

— Am aici ceea ce căutau, spuse sec Vatutin.

Toţi se uitară de jur împrejur prin apartament. Cel care controla frigiderul scoase uşa, se uită dedesubt, apoi puse uşa la loc.

Omul ăsta ţine un jurnal, lua-l-ar naiba! Nu mai citeşte nimeni regulamentele de ordine interioară?

Acum înţelegea. Colonelul Filitov îşi schiţa rapoartele oficiale în jurnale personale. Cineva aflase şi pătrunsese în apartamentul lui ca să copieze…

Dar era posibil? se întrebă Vatutin. La fel de posibil ca un om capabil să scrie din memorie documentele oficiale, când era mult mai simplu să le copieze la biroul lui de la Ministerul Apărării.

Percheziţia dură două ore şi oamenii plecară pe rând, câte unul său câte doi, după ce puseră toate obiectele la loc, exact aşa cum le găsiseră.

Întors în biroul lui, Vatutin citi până la capăt tot jurnalul fotografiat. În apartament îl răsfoise doar. Fragmentul din filmul capturat se potrivea exact cu o pagină de la începutul jurnalului lui Filitov. Stătu o oră să studieze fotografiile paginilor. Datele în sine erau impresionante. Filitov descria în amănunt proiectul Steaua Strălucitoare. De fapt, explicaţiile bătrânului colonel erau mai bune decât informarea care i se făcuse conform directivei de investigare. Existau în jurnal detalii despre observaţiile colonelului Bondarenko asupra securităţii obiectivului, precum şi câteva plângeri despre modul în care erau atribuite priorităţile la minister. Era evident că ambii colonei erau foarte entuziasmaţi de Steaua Strălucitoare şi Vatutin era deja de acord cu ei. Dar, citi el, ministrul Iazov nu era încă sigur. Se mai plângea încă de fondurile acordate – vechea poveste.

Era clar că Filitov încălcase regulile de securitate, ţinând acasă consemnări ale unor documente ultrasecrete. Era o chestiune

suficient de gravă, pentru care un funcţionar proaspăt angajat sau cu o vechime mai mică ar fi fost dat afară, dar Filitov avea aceeaşi vechime ca ministrul însuşi şi Vatutin ştia prea bine că vechii angajaţi considerau regulile de securitate nişte piedici care trebuiau ignorate în interesul Statului, ai căror arbitri supremi se socoteau. Se întrebă dacă asta era valabil şi în alte părţi. De un lucru era sigur: pentru ca el sau altcineva de la KGB să-i poată aduce o acuzaţie lui Filitov, trebuia să descopere ceva mai serios. Chiar dacă Misa era agent străin... *De ce caut ceva care să nege acest lucru?* se întrebă Vatutin, oarecum mirat. Se înapoie cu gândul în apartamentul lui Filitov şi îşi aminti fotografiile de pe pereţi. Trebuie să fi fost vreo sută: Misa pe turela tancului T-34, cu binoclul la ochi; Misa cu oamenii lui în zăpadă, lângă Stalingrad; Misa cu echipa lui de tanchişti, arătând spre găurile din blindajul lateral al unui tanc german... şi Misa pe un pat de spital, în timp ce Stalin însuşi îi prindea pe pernă a treia medalie de Erou al Uniunii Sovietice, iar alături se aflau frumoasa lui soţie şi amândoi copiii. Erau amintirile unui patriot şi ale unui erou.

Pe vremuri, asta n-ar fi contat, îşi aminti Vatutin. Pe vremuri suspectam pe oricine.

Oricine ar fi putut zgâria broasca de la uşă. Se pripise presupunând că autorul era îngrijitorul de la baie care dispăruse. Fusese tehnician la artilerie, deci probabil că se pricepea. *Şi dacă era o coincidentă?*

Dar dacă Misa era spion, de ce nu a fotografiat el însuşi documentele oficiale? În calitatea sa de aghiotant al Ministrului Apărării, putea comanda orice documente şi ar fi fost un fleac să introducă un aparat de fotografiat pentru spionaj în minister.

Dacă am obţine filmul cu un cadru dintr-un asemenea document, Misa ar fi deja în închisoarea Lefortovo...

Şi dacă e şmecher? Dacă vrea să ne facă să credem că altcineva fură materiale din jurnalul lui? Pot să duc chiar acum la minister ceea ce deţin, dar nu-l putem acuza decât de încălcarea regulamentului intern de securitate şi, dacă va răspunde că a lucrat acasă şi va recunoaşte că a încălcat regulamentul, iar ministrul îşi va apăra aghiotantul, dar oare îl va apăra ministrul pe Filitov?

Da. Vatutin era sigur de asta. În primul rând, Misa era un aghiotant de încredere şi un distins militar de carieră, în al doilea rând, armata îşi strângea întotdeauna rândurile ca să-şi apere

oamenii împotriva KGB-ului. *Ticăloşii ăştia ne urăsc pe noi mai mult decât Occidentul* Armata sovietică nu uitase anii dinainte de 1940, când Stalin folosise securitatea pentru a-i omorî pe aproape toţi ofiţerii vechi şi, drept rezultat direct, aproape că dăduse Moscova pe mâinile armatei germane. Nu, dacă nu le ducem decât asta, vor respinge dovezile noastre şi vor iniţia o investigaţie proprie prin GRU.

Oare câte nereguli vor ieşi la iveală în acest caz? se întrebă colonelul Valutin.

Foley ser întreba cam acelaşi lucru. În cămăruţa lui, aflată la câţiva kilometri distanţă. Developase filmul şi îl studia. Observă enervat că tocmai atunci CARDINALUL terminase filmul şi nu putuse să reproducă întregul document. Partea pe care o avea în faţa lui arăta însă că şi KGB-ul avea un agent infiltrat în proiectul american denumit *Tea Clipper.* Era clar că Filitov considera că pe americani îi interesa mai mult decât ceea ce plănuiau propriii lui oameni şi, citind datele, Foley era tentat să fie de acord cu el. O să-i mai dea CARDINALULUI câteva casete de film ca să fotografieze tot documentul, apoi o să-l anunţe că era momentul să se retragă. Scoaterea lui din ţară era programată abia după minimum zece zile. Era destul timp, îşi spuse el, deşi simţea o mâncărime la ceafă care-i spunea altceva.

Următorul vicleşug este cum facem să ajungă noul film la CARDINAL? Întrucât reţeaua curierului fusese distrusă, înfiinţarea altei reţele va dura câteva săptămâni, iar el nu voia să mai rişte un contact direct.

Trebuia să se întâmple, până la urmă. Sigur, totul mersese bine de când patrona acest agent, dar, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple ceva. Şansa, îşi spuse el. Până la urmă, zarul va fi aruncat greşit. Când fusese trimis aici în misiune şi aflase biografia operaţională a CARDINALULUI, se mirase că omul acesta rezistase atât, că refuzase cel puţin trei oferte de scoatere din ţară. Cât putea un om să-şi forţeze norocul? Ticălosul ăsta bătrân s-o fi crezând invincibil. *Cei pe care zeii îi distrug sunt primii care se fălesc,* îşi zise Foley.

Alungă acest gând şi îşi continuă treburile zilnice. În aceeaşi seară, curierul pleca spre Vest cu un nou raport CARDINAL.

— E pe drum, îi spuse Ritter directorului CIA.

— Slavă Domnului, zâmbi judecătorul Moore. Acum hai să

chibzuim cum naiba îl scoatem de acolo.

— I se face instructajul lui Clark. Zboară mâine în Anglia şi poimâine se întâlneşte cu submarinul.

— Încă unul care îşi forţează norocul, remarcă judecătorul.

— Cel mai bun pe care-l avem, răspunse Ritter.

— Deocamdată aveam destule date ca să acţionăm, îi spuse Vatutin secretarului KGB, după ce schiţă rezultatele supravegherii şi ale percheziţiei. Am să desemnez mai mulţi oameni pentru această operaţiune. Am introdus aparatură de ascultare în apartamentul lui Filitov...

— Şi celălalt colonel?

— Bondarenko? N-am reuşit să pătrundem acolo. Soţia lui nu lucrează şi stă acasă toată ziua. Am aflat astăzi că individul aleargă câţiva kilometri în fiecare dimineaţă şi am mai desemnat şi pentru acest caz un număr suplimentar de oameni. Singura informaţie pe care o deţinem în prezent este un dosar curat – exemplar chiar – şi o mare ambiţie. Acum este reprezentantul oficial al ministerului în proiectul Steaua Strălucitoare şi, după cum observaţi din paginile jurnalului, este şi un susţinător entuziast al proiectului.

— Impresia personală pe care ţi-a făcut-o? întrebările secretarului erau adresate pe un ton ferm, dar nu şi ameninţător. Era un om ocupat, care îşi chivernisea timpul.

— Până acum, nimic care să ne facă să bănuim ceva. A fost decorat pentru că a luptat în Afganistan; a preluat comanda unui grup Spetnaţ care a fost prins într-o ambuscadă şi a respins un atac dur al bandiţilor. Cât timp a stat în complexul proiectului Steaua Strălucitoare, l-a mustrat pe paznicul KGB pentru neglijenţă în serviciu, dar raportul lui oficial la minister explica motivele şi acestea nu pot fi puse la îndoială.

— Se face ceva în privinţa asta? întrebă Gherasimov.

— Ofiţerul care a fost trimis să cerceteze problema a murit într-un accident de avion în Afganistan. Mi-au spus că vor trimite în curând un alt ofiţer.

— Îngrijitorul de la baie?

— Încă îl căutăm. Deocamdată n-avem rezultate. Avem oameni peste tot: în aeroporturi, gări, pretutindeni. Dacă apare ceva, vă raportez imediat.

— Foarte bine. Eşti liber, tovarăşe colonel.

Gherasimov se întoarse la hârtiile de pe biroul lui. Secretarul

Comitetului pentru Securitatea Statului îşi îngădui un zâmbet după ce Vatutin plecă. Era uimit cât de bine mergeau lucrurile. Lovitura de graţie era cazul Vaneeva. Nu se întâmplă prea des să fie descoperită o reţea de spionaj la Moscova şi, când reuşeai să faci acest lucru, felicitărilor li se adăuga întotdeauna întrebarea *De ce ţi-a trebuit atât de mult?* Acum nu se va întâmplă aşa ceva. Nu, fiindcă tatăl lui Vaneeva urma să fie numit în Biroul Politic. Iar Secretarul Narmonov credea că el îi va fi loial celui care îi aranjase avansarea. Narmonov, care visa reducerea armamentelor, slăbirea amestecului Partidului în viaţa naţiunii, „liberalizarea" tuturor moştenirilor Partidului... Gherasimov va schimba toate astea!

Nu va fi uşor, desigur. Gherasimov avea doar trei aliaţi fermi în Biroul Politic, dar unul din ei era Alexandrov, ideologul pe care secretarul nu reuşise să-l elimine după ce îşi schimbase loialitatea. Şi acum mai avea un aliat, de care nu ştia nimic tovarăşul secretar general. Pe de altă parte, Narmonov era susţinut de armată.

Asta era o moştenire de la Mathias Rust, adolescentul german care aterizase cu un avion Cessna închiriat, în Piaţa Roşie. Narmonov era viclean. Rust pătrunsese pe teritoriul Uniunii Sovietice de Ziua Grănicerilor, o coincidenţă pe care nu putuse s-o explice – iar Narmonov nu lăsase KGB-ul să-l interogheze ca lumea pe huligan! Gherasimov încă mai era supărat pentru astă. Tânărul îşi plănuise zborul în singura zi a anului când numeroasele patrule de grăniceri ale KGB-ului erau în mod sigur bete criţă. În felul acesta reuşise să nu fie detectat când zburase peste Golful Finlandei. Apoi nici comandamentul apărării aeriene, Voiska PVO, nu reuşise să-l detecteze, iar băiatul aterizase chiar în faţa Bisericii Vasili Blajenîi!

Secretarul general Narmonov acţionase repede după aceea: îi trecuse în rezervă pe şeful comandamentului Voiska PVO şi pe Ministrul Apărării Sokolov, după o şedinţă furtunoasă a Biroului Politic, în care Gherasimov nu reuşise să ridice nici o obiecţie. Noul Ministru al Apărării, Iazov, era omul secretarului, un nimeni, printre ultimii pe lista ofiţerilor cu vechime; un om care, neobţinând acest post pe merit, era total dependent de secretar, datorându-i menţinerea în acest post. Era punctul cel mai vulnerabil al lui Narmonov. Se mai adăuga o complicaţie: Iazov încă învăţa meserie şi era clar că depindea de cătanele bătrâne ca Filitov ca să fie instruit.

Iar Vatutin crede că e doar un caz de contraspionaj, bombăni Gherasimov pentru sine.

Măsurile de securitate luate în legătură cu datele despre CARDINAL îl împiedicau pe Foley să trimită informaţiile pe căi normale. Nu putea recurge nici la cifrurile de unică folosinţă, care teoretic erau imposibil de descifrat. Deci, în ultimul său raport va avertiza confreria Delta că datele expediate nu erau chiar cele la care se aşteptau.

Când înţelese asta, Bob Ritter sări de pe scaun. Făcu fotocopii şi distruse originalele, apoi intră în biroul judecătorului Moore. Greer şi Ryan erau deja acolo.

— N-a mai avut film, spuse Ritter de îndată ce se închise uşa.

— Poftim?!

— A intervenit ceva. Se pare că omologii noştri din KGB au un agent în proiectul *Tea Clipper* care le-a dat recent schiţa noii oglinzi-minune şi CARDINALUL a hotărât că acest lucru este mai important. N-a mai avut destul film pentru tot, aşa că a dat prioritate planurilor KGB-ului. Avem doar jumătate din descrierea sistemului lor de laser.

— Poate că jumătate este suficient, observă Ryan.

Ritter mormăi ceva. Nu era deloc încântat că Ryan avea acum acces la informaţiile confreriei Delta.

— Comentează efectele modificării proiectului, dar despre modificare în sine nu spune nimic.

— Putem identifica sursa scurgerii de informaţii de la noi? întrebă amiralul Greer.

— Nu-i exclus. E o persoană care se pricepe bine la oglinzi. Parks trebuie să se ocupe imediat de asta. Ryan, ai fost acolo. Ce părere ai?

— Testul pe care l-am văzut a validat performanţa oglinzii şi a sistemului de computere care o comandă. Dacă ruşii o pot copia... ştim că partea de laser o au la degetul mic, nu?

Se opri o clipă.

— Domnilor, perspectivele sunt sinistre. Dacă ruşii reuşesc primii, toate criteriile de control al armamentelor vor fi răsturnate şi ne vom confrunta cu o situaţie strategică dezastruoasă. Problema va apărea abia peste câţiva ani, dar...

— Dacă omul nostru poate să obţină o casetă de film, spuse directorul-adjunct al operaţiunilor, am putea s-o prelucrăm noi înşine. Avem şi o veste bună: acest Bondarenko, pe care Misa l-a

recrutat pentru a se ocupa de laser la minister, îi va raporta regulat omului nostru ce se petrece. Vestea cea rea este că…

— Nu-i nevoie să intrăm acum în amănunte, spuse judecătorul Moore.

Ryan nu trebuia să ştie toate astea, îi transmise el lui Ritter din privire şi Ritter încuviinţă din cap.

— Jack, spuneai că mai ai o informaţie…

— Va avea loc o nouă numire în Biroul Politic, luni – Ilia Arkadievici Vaneev. Are şaizeci şi trei de ani şi este văduv. Fiica lui, Svetlana, lucrează la GOSPLAN; e divorţată, are un copil. Vaneev e un tip destul de corect, cinstit după standardele lor, neamestecat în spălarea rufelor murdare pe care o cunoaştem. A avansat printr-o breşă făcută în Comitetul Central. E tipul care a preluat postul de la agricultură deţinut de Narmonov şi s-a descurcat foarte bine. Se spune că va fi omul lui Narmonov. Deci, are de partea lui patru membri votanţi în Biroul Politic, cu unul mai mult decât facţiunea Alexandrov şi… Se opri când văzu privirile mâhnite de pe celelalte trei chipuri din birou.

— S-a întâmplat ceva?

— Fiica lui. Lucrează pentru Sir Basil, îi spuse judecătorul Moore.

— Reziliază-i contractul, spuse Ryan. Ar fi bine să avem o asemenea sursă, dar, dacă iese scandal, îl punem în pericol pe Narmonov. Trebuie retrasă. Poate că o reactivăm peste câţiva ani, dar deocamdată las-o naibii deoparte.

— S-ar putea să nu fie atât de simplu, spuse Ritter, fără alte explicaţii. Cum stăm cu evaluarea?

— A fost încheiată ieri.

— Este exclusiv pentru preşedinte, plus câţiva alţii, dar de data asta se va păstra perfect secretul.

— Mi se pare normal. Pot să dau ordin să se tipărească azi după-amiază. Dacă asta-i tot…

Era tot. Ryan ieşi din birou. Moore aşteptă să se închidă uşa, apoi vorbi:

— N-am spus încă nimănui, dar preşedintele este din nou preocupat de situaţia politică a lui Narmonov. Ernie Allen este îngrijorat de faptul că ultimele schimbări ale situaţiei politice din Uniunea Sovietică dovedesc o slăbire a sprijinului intern de care beneficiază Narmonov şi l-a convins pe şeful cel mare că nu e momentul pentru lansarea de noi acţiuni. Asta înseamnă că scoaterea CARDINALULUI ar putea avea consecinţe politice

nedorite.

— Dacă Misa este prins, vom avea aceleaşi consecinţe politice, sublinie Ritter. Ca să nu mai vorbim de efectul oarecum vătămător pe care-l va avea asupra omului nostru. Arthur, ei sunt pe urmele lui. Poate că fiica lui Vaneev este deja în mâinile lor.

— A revenit la lucru, la GOSPLAN, spuse Moore.

— Da, dar omul de la curăţătorie a dispărut. Au înhăţat-o şi au făcut-o să vorbească, insistă directorul-adjunct al operaţiunilor. Trebuie să-l scoatem de-acolo definitiv. Nu-l putem lăsa de izbelişte, Arthur. Îi suntem îndatoraţi.

— Nu pot aproba scoaterea lui fără acceptul preşedintelui.

Ritter simţi că explodează.

— Atunci obţine acceptul lui! S-o ia naiba de politică în cazul ăsta! Dacă-l lăsăm pe omul ăsta să se prăbuşească şi nu mişcăm nici un deget ca să-l ocrotim, lumea va vui – fir-ar să fie, ruşii vor face din treaba asta un miniserial! Pe termen lung, ne va costa mai mult decât acest gunoi politic trecător.

— Ia stai puţin, spuse Greer. Dacă au silit-o să vorbească pe fiica acestui tip din Partid, cum de s-a întors la serviciu?

— Motive politice? cugetă Moore. Crezi că KGB-ul nu este în stare să facă rău familiei acestui individ?

— Exact! izbucni Ritter. Gherasimov face parte din facţiunea adversă şi nu va scăpa prilejul de a-l împiedica pe omul lui Narmonov să pătrundă în Biroul Politic? Miroase a politică, într-adevăr, dar nu de felul acesta. E mai probabil ca amicul nostru Alexandrov să aibă un as în mânecă, despre care Narmonov să nu ştie.

— Deci, crezi că au silit-o să vorbească, dar i-au dat drumul şi o folosesc ca mijloc de constrângere asupra bătrânului? întrebă Moore. Pare logic. Dar n-avem dovezi.

— Alexandrov e prea bătrân ca să vâneze postul şi, oricum, ideologul nu capătă niciodată locul cel mai bun – e mai amuzant să fii eminenţă cenuşie. Gherasimov este băieţelul lui cu păr blond şi ştim că e destul de ambiţios ca să se încoroneze ca Nikolai al III-lea.

— Bob, ai mai adus un argument ca să nu clătinăm barca tocmai acum. Greer sorbi o clipă din cafea. Nu-mi place nici ideea de a-l lăsa pe Filitov acolo. Ce şanse sunt să rămână deoparte? Adică, aşa cum stau lucrurile, s-ar putea să-i convingă că nu e amestecat în nici una din acuzaţiile ce i se pot aduce.

— Nu, James. Ritter clătină din cap cu vehemenţă. Nu-l putem lăsa să se dea la o parte, pentru că avem nevoie de restul raportului lui, nu-i aşa? Dacă el riscă să-l scoată, în pofida atenţiei care i se acordă, nu-l putem lăsa în voia sorţii! Nu e corect. Nu uita ce a făcut acest om pentru noi de-a lungul anilor.

Ritter continuă argumentaţia câteva minute, demonstrându-şi ferma loialitate faţă de oamenii lui, trăsătură de caracter pe care şi-o însuşise de când era tânăr ofiţer. Deşi agenţii trebuie trataţi adeseori ca nişte copii, încurajaţi, susţinuţi şi deseori disciplinaţi, ei devin la un moment dat copiii tăi şi trebuie să te lupţi să nu fie puşi în pericol.

Judecătorul Moore puse capăt discuţiei.

— Argumentele tale sunt bune, dar eu tot trebuie să mă duc la preşedinte. Nu mai e vorba de o simplă operaţiune de teren.

Ritter rămase pe poziţie.

— Noi am făcut toate pregătirile.

— De acord, dar nu putem duce planul la îndeplinire până nu obţinem aprobarea.

La Faslane, vremea era mizerabilă, dar aşa era de obicei în acea perioadă a anului. Un vânt de treizeci de noduri biciuia coasta scoţiană cu ninsoare şi lapoviţă, când *Dallas* ieşi la suprafaţă. Mancuso îşi luă poziţia pe punte şi cercetă masivii stâncoşi de la orizont. Traversase rapid Atlanticul, cu o viteză medie de treizeci şi unu de noduri, trăgând mai tare ca niciodată de ambarcaţiunea lui pe o perioadă atât de mare de timp, făcând abstracţie de faptul că navigase sub apă mult mai aproape de coastă decât ar fi vrut. Dar, mă rog, era plătit ca să se supună ordinelor şi nu ca să agreeze aceste ordine.

Valurile aveau o înălţime de aproximativ cinci metri şi submarinul se legăna o dată cu ele, croindu-şi drum înainte cu o viteză de douăsprezece noduri. Valurile se ridicară peste prora sferică şi se sparseră când întâlniră suprafaţa netedă a punţii. Nici echipamentul de vreme rea nu era de folos. În câteva minute se udă leoarcă şi tremura tot. Un remorcher al Marinei Regale se apropie şi se instală la stânga prorei, conducând-o în golf, în timp ce Mancuso începea să se obişnuiască puţin cu tangajul. Unul dintre secretele profesionale pe care le păzea cu străşnicie era răul de mare care-l chinuia din când în când. Pe punte era mai bine, dar cei care se aflau în carena cilindrică a submarinului regretau acum dejunul copios pe care-l mâncaseră

cu câteva ore în urmă.

După o oră ajunseră în apele ocrotite, intrând în baza care adăpostea submarinele nucleare britanice şi americane. Odată intraţi acolo, vântul îi ajută, săltând corpul masiv, cenuşiu ca ardezia, al submarinului în dana portului. Oamenii aşteptau deja acolo, adăpostiţi în câteva maşini, în timp ce odgoanele se trăgeau şi erau legate de echipajul submarinului. După ce se lăsă pasarela, Mancuso coborî în cabina Tui.

Primul lui vizitator fu un comandant. El aştepta un ofiţer de submarin, dar acesta nu avea nici un însemn militar. Era, deci, de la o agenţie secretă.

— Cum a fost traversarea, domnule comandant? întrebă bărbatul.

— Liniştită. Hai spune despre ce e vorba!

— Veţi pleca peste trei ore. Acestea sunt ordinele misiunii.

Îi întinse un plic din plastic cu sigilii de ceară şi cu o notă pe faţa plicului, care-l anunţa pe Mancuso când va putea să-l deschidă. Deşi văzuse asta adeseori în filme, era prima dată când i se întâmplă lui, în calitate de comandant de navă. De obicei, trebuia să discuţi despre misiunea ta cu oamenii care ţi-o încredinţează. Dar de data asta nu era aşa. Mancuso semnă pentru documente şi le închise în seiful lui, sub privirea atentă a filatorului, pe care-l expedie imediat.

— Fir-ar să fie! spuse comandantul pentru sine.

Oaspeţii lui puteau urca acum la bord.

Erau doi, amândoi în haine civile. Primul coborî prin tambuchi cu aplombul unui marinar adevărat. Mancuso văzu imediat care era motivul.

— Vă salut, domnule comandant!

— Jonesy, ce naiba cauţi aici?

— Amiralul Williamson m-a lăsat să aleg: ori să fiu rechemat în serviciul activ, ori să mă îmbarc pe o navă în calitate de consultant tehnic. Leafa e mai bună.

Jones coborî glasul.

— Dumnealui este domnul Clark. Nu prea vorbeşte.

Lucru cât se poate de adevărat. Mancuso îi alocă patul liber din cabina mecanicului. După ce i se aduse echipamentul, domnul Clark intră în încăpere, închise uşa în urma lui şi cu asta, basta.

— Unde vrei să-mi pun lucrurile? întrebă Jones.

— E un pat liber la vestiar, răspunse Mancuso.

— E-n regulă. Oricum, şefii au condiţii speciale.

— Cum merge şcoala?

— Mai am un semestru până la examenul de absolvire. Încep deja să caut contracte. Şi sunt logodit.

Jones îşi scoase portofelul şi-i arătă comandantului o fotografie.

— O cheamă Kim şi lucrează la bibliotecă.

— Felicitări, domnule Jones.

— Mulţumesc, domnule comandant. Amiralul a spus că ai nevoie efectiv de mine. Kim înţelege. Tatăl ei este militar. Deci, ce se întâmplă? Am auzit că e o chestie de „op-spec” şi că nu vă descurcaţi fără mine, aşa e?

„Operaţiunile speciale” reprezentau o denumire generală, care includea tot felul de activităţi, majoritatea periculoase.

— Nu ştiu. Încă nu mi-au spus.

— Păi încă o excursie „spre nord” n-ar strica, remarcă Jones. Ca să fiu sincer, chiar îi simţeam lipsa.

Mancuso nu credea că vor porni într-acolo, dar se abţinu să-şi exprime părerea. Jones plecă să se instaleze. Mancuso se duse în cabina mecanicului.

— Domnule Clark...

— Da, să trăiţi.

Îşi agăţase haina în cuier, arătându-se într-o cămaşă cu mâneci scurte. Avea puţin peste patruzeci de ani, estimă Mancuso. La prima vedere, nu părea grozav, era destul de înalt şi slab, dar apoi Mancuso observă că nu avea în jurul taliei manşonul de grăsime obişnuit la bărbaţii de vârstă mijlocie şi că umerii erau laţi, deşi nu păreau, din cauza înălţimii. Privind mai bine unul din braţe, imaginea lui deveni mai clară. Pe jumătate ascuns sub părul negru de pe antebraţ se afla un tatuaj ce părea să înfăţişeze o focă roşie, cu un rânjet impertinent.

— Am cunoscut un tip cu acelaşi tatuaj. Un ofiţer – acum este în Echipa-Şase.

— A fost odată ca niciodată, domnule comandant. Nu am voie să discut acest subiect.

— Despre ce este vorba?

— Nu vă supăraţi, ordinele misiunii dumneavoastră...

— Fă-mi pe plac.

Mancuso zâmbi dând acest ordin.

— Înseamnă că luăm un om de legătură.

Dumnezeule! Mancuso dădu din cap imperturbabil.

— O să ai nevoie de sprijin?

— Nu, domnule. Lucrez singur. Eu şi echipamentul meu.

— E-n regulă. După ce ieşim în larg, putem discuta amănuntele. Vei mânca la popota ofiţerilor. Imediat ce coborî scara de afară, faci câţiva paşi spre prora, la tribord. Încă o întrebare: tipul este o problemă?

— N-ar trebui să fie, dacă nu vă deranjează să aşteptaţi. O parte din această acţiune nu este încă stabilită – e tot ce vă pot spune deocamdată, domnule comandant. Iertaţi-mă, dar am primit şi eu ordine.

— Corect. Ia patul de sus. Culcă-te, dacă simţi nevoia.

— Vă mulţumesc, domnule.

Clark îl urmări cu privirea pe comandant până ce acesta ieşi, dar nu zâmbi decât după ce se închise uşa. Nu mai fusese niciodată pe un submarin de clasa Los Angeles. Majoritatea misiunilor de spionaj erau efectuate de submarine mai mici, mai uşor de manevrat, tip „Sturgeson”. Dormea întotdeauna în acelaşi loc, în patul de sus din cabina mecanicului, singurul pat liber de pe navă. Întotdeauna era o problemă unde să-şi pună echipamentul, dar „Clark” ştia să se descurce, întrucât făcuse asta de multe ori. După ce termină, se urcă în pat. Era obosit după zbor şi avea nevoie de câteva ore de relaxare. Patul era întotdeauna tare şi vârât sub carena boltită a submarinului. Parcă erai într-un sicriu cu capacul pe jumătate deschis.

— Americanii trebuie admiraţi pentru inteligenţa lor, spuse Morozov.

Petrecuse câteva săptămâni la Duşanbe, unde avusese o activitate febrilă. Imediat după test – mai precis, după ce plecase vizitatorul lor de la Moscova – două dintre cele şase lasere fuseseră degivrate şi demontate pentru a fi verificate şi se descoperise că sistemul lor optic se arsese rău. Deci, încă erau probleme cu învelişul optic, la urma urmelor. Mai degrabă controlul de calitate era deficitar, observase şeful secţiei, pasând problema unei alte echipe de ingineri. Ei aveau ceva mult mai pasionant, proiectul oglinzii americane, despre care auziseră de ani de zile.

— Un astronom a avut ideea asta. Voia să găsească o metodă de a realiza fotografii stelare care să nu „clipească”. Nimeni nu s-a ostenit să-i spună că asta e imposibil, aşa că şi-a văzut de treabă şi a reuşit. Ştiam ideea în general, dar nu şi detaliile. Ai

dreptate, tinere. E o chestie foarte inteligentă. Prea inteligentă pentru noi, bombăni el scurt, în timp ce dădu foile până la pagina cu indicaţii pentru computer. Nu avem cele necesare pentru a copia această realizare. Putem doar să construim actuatorii – şi nici de asta nu sunt sigur.

— Americanii construiesc telescopul…

— Da, ştiu, în Hawaii. Dar cel de acolo este mult în urma acestuia, din punct de vedere tehnic. Americanii au făcut o breşă care încă nu a pătruns în comunitatea oamenilor de ştiinţă. Observă data de pe diagramă. S-ar putea să fi intrat deja în funcţiune. Ne-au luat-o înainte.

— Trebuie să pleci.

— Da. Mulţumesc că m-aţi ocrotit atâta timp.

Recunoştinţa lui Eduard Vasilievici Altunin era sinceră. I se puseseră la dispoziţie o pardoseală pe care să doarmă şi câteva mese calde, ca să reziste cât timp îşi făcea planurile.

Sau măcar încercase. Nu putea să aprecieze condiţiile dezavantajoase în care lucrase. În Occident ar fi obţinut cu uşurinţă haine noi, o perucă sub care să-şi ascundă părul, chiar şi o trusă de machiaj însoţită de instrucţiuni pentru schimbarea trăsăturilor feţii. În Occident s-ar fi putut ascunde pe bancheta din spate a unei maşini şi ar fi fost transportat astfel în mai puţin de patru ore pe o distanţă de trei sute de kilometri. La Moscova nu putea să se bucure de aceste facilităţi. Până acum, KGB-ul i-ar fi percheziţionat apartamentul şi ar fi stabilit cu ce haine se îmbracă. I-ar fi cunoscut chipul şi culoarea părului. Singurul lucru pe care era clar că nu-l ştiau era micul lui cerc de prieteni din forţele militare afgane. Nu vorbise cu nimeni despre ei.

Aceştia îi oferiseră o altă identitate, care însă nu se potrivea, iar el nu voia să-i pună într-un pericol şi mai mare. Îşi pregătise deja o versiune de alibi: se ascunsese cu un grup. De criminali la câteva intersecţii distanţă. În Occident se cunoştea prea puţin situaţia ratei criminalităţii din Moscova, care se înrăutăţea mereu. Deşi Moscova nu ajunsese din urmă marile oraşe americane comparabile, cu ea, existau cartiere unde nu era prudent să umbli singur noaptea. Dar, întrucât străinii treceau rareori prin aceste zone şi criminalii străzii nu prea se atingeau de străini – în caz contrar, miliţia moscovită ar fi reacţionat ferm – informaţiile ajungeau greu.

Pătrunse pe Trofimov, o arteră de circulaţie murdară de lângă

râu. Altunin se minună de propria lui prostie, întotdeauna îşi spusese că, dacă va fi nevoit să fugă din oraş, o va face pe un şlep de mărfuri. Tatăl lui lucrase toată viaţa pe ele şi Eduard ştia ascunzători pe care nimeni nu le-ar fi putut dibui – dar râul era îngheţat şi navigaţia şlepurilor era oprită. Nu-i trecuse asta prin cap! Altunin era furios pe sine însuşi.

Acum nu avea rost să-şi facă nervi, îşi spuse. Trebuia să mai existe o cale. Ştia că uzina de automobile Moskvici era doar la un kilometru distantă şi că trenurile circulau tot anul. O să încerce să prindă unul care merge spre sud şi o să se ascundă, poate, într-un vagon de marfă plin cu piese de maşini. Dacă va avea noroc, va ajunge în Gruzia sovietică, unde nu va putea nimeni să-i cerceteze cu prea multă atenţie actele noi. Puteai să dispari în Uniunea Sovietică. În fond, are o populaţie de 280 de milioane de locuitori, îşi spuse el. Oamenii îşi pierd sau îşi deteriorează mereu actele. Se întrebă câte din aceste idei erau realiste şi câte nu reprezentau decât o încercare de îmbărbătare.

Dar nu se mai putea opri. Aventura începuse în Afganistan şi Altunin se întrebă dacă se va încheia vreodată.

La început, reuşise să nu chibzuiască prea mult. Fiind caporal într-o unitate de artilerie, lucrase cu ceea ce militarii sovietici numesc eufemistic „mecanisme antiteroriste”. Acestea erau distribuite pe calea aerului sau cel mai des de către soldaţii sovietici care dădeau câte o raită prin sate. Unele erau tipicele păpuşi ruseşti *matrioşka,* o figurină cu basma şi cu fundul mobil, un camion de jucărie sau un stilou. Adulţii se prindeau repede, dar, din păcate, copiii erau curioşi şi nici nu erau în stare să înveţe din greşelile altora. În curând, observaseră că un copil ar fi luat orice de pe jos şi numărul de păpuşi-bombe fusese redus. Un singur lucru rămăsese sigur: o sută de grame de explozibil ridicat de jos se descarcă. Treaba lui fusese să asambleze bombele şi să-i înveţe pe soldaţi cum să umble cu ele.

La început, Altunin nu se gândise prea mult la ce făcea. Asta era îndatorirea lui, conform unor ordine date de sus; ruşii nu au în firea lor înclinaţia de a pune la îndoială ordinele date de sus şi nici nu sunt educaţi în acest sens. Pe lângă asta, fusese o slujbă sigură şi uşoară. Nu fusese în pericol decât în bazarurile din Kabul şi acolo avusese grijă să umble întotdeauna în grupuri de cinci sau mai mulţi oameni. Dar, într-una din aceste călătorii, văzuse un copil – băiat sau fată, nu-şi dădea seama – a cărui mână dreaptă devenise un fel de gheară, iar mama lui le

aruncase lui şi tovarăşilor lui o privire pe care nu o va uita niciodată. Ştia tot felul de poveşti – cu câtă plăcere îi jupuiau de vii bandiţii afgani pe piloţii sovietici capturaţi, cum adeseori se ocupau de asta chiar femeile lor. I se păruse o dovadă clară a barbariei acestor oameni primitivi – dar un copil nu este primitiv. Aşa spune marxismul. Orice copil care poate beneficia de o instruire şi o îndrumare adecvată devine comunist pe viaţă. Dar nu copilul acela. Îşi amintea acea zi rece de noiembrie, în urmă cu doi ani. Rana se vindecase complet şi copilul zâmbea, fiind prea mic ca să-şi dea seama că va rămâne definitiv mutilat. Dar mama pricepuse şi ştia şi de ce fusese pedepsit copilul ei: pentru că... se născuse. După aceea nu îi mai plăcuse la fel de mult slujba lui sigură şi uşoară. De fiecare dată când înşuruba cartuşul cu explozibil în mecanism, vedea o mânuţă gingaşă de copil. Începuse să vadă şi în somn mânuţe de copii. Băutura nu reuşise să alunge aceste imagini şi nici încercările de a se droga cu haşiş nu avuseseră vreun rezultat. Nu-l ajutase faptul că discutase cu tehnicienii colegi cu el – îşi atrăsese în schimb mustrările *zampolitului* unităţii. Politrucul îi explicase că el avea într-adevăr o misiune dificilă, dar ea era necesară pentru a împiedica pierderea şi mai multor vieţi omeneşti. Nu rezolva nimic dacă se. Plângea, dar poate că Altunin voia să se transfere la o unitate de luptă, unde ar fi putut vedea cu ochii lui de ce erau necesare aceste măsuri severe...

Acum îşi dădu seama că trebuia să fi acceptat oferta şi se urî pentru laşitatea care-l împiedicase să acţioneze. Conform instinctului. Într-o unitate de luptă, poate că şi-ar fi recăpătat preţuirea de sine, poate că... poate că ar fi realizat multe lucruri, îşi spuse Altunin. Dar nu optase pentru această posibilitate şi, deci, nu se schimbase nimic. Până la urmă, nu se alesese decât cu o scrisoare de la *zampolit,* care îl va însoţi toată viaţa.

Încerca, deci, să repare această greşeală. Îşi spuse că poate o şi reparase – iar acum, dacă avea noroc, putea să dispară şi să uite de jucăriile fatale, pe care le pregătise cu mâna lui. Era singurul gând pozitiv care-şi găsea loc în mintea lui, în acea noapte rece şi înnorată.

Mergea spre nord, ferindu-se de trotuarele murdare şi de felinare, căutând întunericul. Din nefericire, străzile erau aglomerate, fiindcă ieşea schimbul al doilea de la uzina Moskvici, dar, când ajunse la depoul de lângă uzină, agitaţia luase sfârşit. Începu să ningă des, vizibilitatea limitându-se la vreo sută de

metri, iar pe lămpile de deasupra vagoanelor de marfă staţionate se formaseră globuri de zăpadă. Părea că se formează un tren care va pleca probabil spre sud, îşi spuse el. Locomotivele făceau manevre, legănând după ele vagoanele de marfă acoperite. Rămase câteva minute la adăpostul unui vagon, ca să fie sigur că înţelegea ce se întâmplă. Vântul se înteţi în locul acela şi Altunin îşi căută un alt punct de observaţie. La câţiva metri distanţă erau câteva vagoane de marfă acoperite, de unde putea vedea mai bine. Unul dintre ele avea o uşă deschisă şi, dacă avea de gând să se ascundă în el, trebuia să verifice mecanismul de închidere. Se duse spre el cu capul plecat, ca să-şi apere faţa de vânt. Nu auzea decât scârţâitul zăpezii sub cizme şi ţignalul locomotivelor de manevră. Acesta din urmă era un sunet prietenos, îşi spuse el, sunetul care îi va schimba viaţa şi care îl va duce pe drumul spre libertate.

Constată cu surprindere că în vagonul de marfă erau oameni. Trei bărbaţi. Doi ţineau nişte lăzi cu piese de maşină. Al treilea nu ţinea nimic, dar vârî o mână în buzunar şi scoase un cuţit.

Altunin dădu să spună ceva. Nu-l interesa că furau piese de maşini ca să le vândă pe piaţa neagră. Nu-i păsa deloc, dar, până să apuce să vorbească, cel de-al treilea sări la el. Altunin împietri când se lovi cu capul de şină. Era conştient, dar timp de o secundă nu se putu mişca, fiind atât de uimit, încât nici nu se sperie. Cel de-al treilea se întoarse şi spuse ceva. Altunin nu desluşi răspunsul, dar îşi dădu seama că fusese scurt şi tăios. Încă mai încerca să înţeleagă ce se întâmplă, când agresorul lui se întoarse şi-i spintecă pieptul. Nu simţi nici o durere. Vru să explice că pe el... nu-l interesa... că nu-i păsa... el nu voia decât... Unul dintre ei stătea deasupra lui cu două lăzi în braţe şi se vedea că era speriat, iar lui Altunin i se păru foarte ciudat, fiindcă el era cel care murea...

După două ore, o locomotivă de manevră nu reuşi să oprească la timp când mecanicul ei observă o formă ciudată, acoperită de zăpadă, pe şine. Văzând peste ce călcase locomotiva, îl chemă pe şeful depoului.

13

Consultări

— Frumoasă treabă, comentă Vatutin. Ticăloşii!

Au încălcat regulile, îşi spuse în sinea lui. Era o regulă nescrisă, dar foarte reală: CIA nu ucidea cetăţeni sovietici în Uniunea Sovietică; KGB-ul nu ucidea cetăţeni americani şi nici măcar transfugi sovietici în Statele Unite. Din câte ştia Vatutin, regula aceasta nu fusese încălcată de nici una din părţi – cel puţin, nu în mod evident. Regula era logică: treaba agenţiilor secrete este de a aduna informaţii; dacă unii ofiţeri KGB sau CIA îşi petreceau vremea ucigând oameni – cu inevitabilele represalii şi contrarepresalii – această misiune esenţială nu mai era împlinită. În felul acesta, meseria de agent secret era o meserie civilizată, *previzibilă*. În ţările lumii, a treia se aplică, desigur, alte legi, dar în America şi în Uniunea Sovietică regulile erau respectate cu stricteţe.

Adică au fost respectate până acum – dacă nu cumva se doreşte să cred că nenorocitul ăsta a fost ucis de hoţii de piese auto! Vatutin se întrebă dacă CIA nu cumva angajase o bandă de criminali ca să facă treaba asta – el bănuia că americanii foloseau criminali sovietici pentru unele misiuni prea urâte pentru mâinile lor imaculate. Asta ar reprezenta o violare tehnică a regulilor, nu-i aşa? Se întrebă dacă oamenii de la Direcţia Întâi foloseau vreodată asemenea procedee...

În clipa aceea nu ştia precis decât că reţeaua curierului se prăbuşise la picioarele lui şi, o dată cu ea şi unica lui speranţă de a pune microfonul în cârca spionului american din Ministerul Apărării. Vatutin se corectă: mai ştia că va trebui să-i raporteze secretarului KGB peste aproximativ şase ore. Trebuia să bea ceva. Clătină din cap şi se uită la rămăşiţele suspectului lui. Ningea atât de tare, încât nici nu se mai vedea sângele.

— Dacă ar fi fost ceva mai deştepţi şi i-ar fi pus cadavrul pe şine, am fi putut jura că a fost un accident, remarcă un alt ofiţer KGB.

Deşi roţile locomotivei sfârtecaseră corpul lui Altunin, era clar

că pieptul îi fusese spintecat de un cuţit cu lamă îngustă. Medicul declarase că moartea survenise într-un minut. Nu erau semne de luptă. Mâinile victimei – ale trădătorului – nu aveau vânătăi sau tăieturi. Nu se împotrivise celui care-l omorâse. Concluzia: îl cunoştea, probabil, pe ucigaş. Se putea să fi fost un american?

— Primul lucru, spuse Vatutin. Vreau să ştiu dacă a lipsit vreun american din apartamentul lui între orele optsprezece şi douăzeci şi trei. Doctore!

— Da, domnule colonel?

— Spune-mi încă o dată la ce oră a decedat.

— Judecând după temperatura bucăţilor de corp mai mari, între douăzeci şi unu şi miezul nopţii. Poate şi mai devreme, dar nu mai târziu, fiindcă frigul şi zăpada complică situaţia. *Ca să nu mai menţionez starea rămăşiţelor,* se abţinu el să spună cu glas tare.

Vatutin se întoarse din nou spre asistentul lui principal.

— A lipsit cineva din sediu? Vreau să ştiu cine, unde a fost, când şi de ce.

— Îi supraveghem pe toţi străinii? întrebă omul cu glas tare.

— Va trebui să-l consult pe secretar, dar voi lua în considerare această idee. Vreau să vorbeşti cu anchetatorul-şef al Miliţiei. Cazul este ultrasecret. N-am chef să dea buzna un puhoi de miliţieni care să scotocească peste tot şi să ne încurce.

— Am înţeles, tovarăşe colonel. Pe ei nu-i interesează, oricum, decât recuperarea pieselor auto. *Perestroika asta îi face pe toţi capitalişti!*

Vatutin se duse la mecanicul de locomotivă.

— Cam frig, nu-i aşa?

Mecanicul înţelese aluzia.

— Da, tovarăşe colonel. Doriţi ceva ca să vă încălziţi?

— Ar fi amabil din partea dumitale, tovarăşe mecanic.

— Cu plăcere, tovarăşe colonel.

Mecanicul de locomotivă aduse o sticluţă. În clipa când văzuse că omul acela era colonel KGB, se socotise un om pierdut. Dar părea un tip destul de cumsecade. Colegii lui îşi Vedeau de treabă, întrebările lor fuseseră fireşti şi mecanicul începu să se simtă la largul lui – până când îşi dădu seama că putea fi sancţionat fiindcă avea asupra lui băutură în timpul serviciului. Îl observă pe colonel cum trage o duşcă serioasă, după care îi dădu sticla înapoi.

— *Spasibo*, spuse KGB-istul, dispărând apoi în ninsoare.

Vatutin aştepta în anticamera secretarului, când acesta sosi. Auzise că Gherasimov era conştiincios şi că la şapte şi jumătate era instalat la biroul lui. Vorbele erau adevărate. Intră pe uşă la şapte douăzeci şi cinci şi îi făcu semn omului de la „a Doua” să-l urmeze în birou.

— Spune.

— Altunin a fost ucis ieri seară târziu în depoul de lângă uzina de maşini Moskvici. I-au tăiat beregata şi i-au lăsat cadavrul pe şine, unde a fost călcat de o locomotivă de manevră.

— Eşti sigur că e el? întrebă Gherasimov încurcat.

— Da, a fost identificat cu precizie. Eu însumi i-am recunoscut faţa. A fost găsit lângă un vagon de marfă în care era evident că s-a pătruns cu forţa şi de unde lipseau câteva piese auto.

— A, deci a dat peste o bandă de traficanţi ai pieţei negre şi, foarte convenabil, l-au ucis?

— Aşa s-a dorit să pară, tovarăşe secretar. Coincidenţa mi se pare neconvingătoare, dar nu există dovezi materiale care să pledeze împotrivă. Investigaţiile noastre continuă. Acum verificăm dacă vreunul din colegii de armată ai lui Altunin locuieşte în zonă, dar nu am prea multe speranţe în privinţa aceasta.

Gherasimov sună să i se aducă un ceai. Secretara apăru după o clipă şi Vatutin înţelese că aceasta era, probabil, rutina zilnică. Secretarul KGB nu lua lucrurile în tragic, cum se temuse colonelul. Deşi era omul Partidului, se comporta ca un profesionist.

— Deci, până acum avem trei curieri de documente care au mărturisit şi încă unul identificat precis, dar din nefericire, mort. Mortul a fost văzut foarte aproape de bătrânul aghiotant al Ministrului Apărării, iar unul dintre cei vii şi-a identificat contactul ca fiind un străin, dar nu-i poate identifica precis faţa. Pe scurt, avem mijlocul, dar nu deţinem nici un capăt.

— Corect, tovarăşe secretar. Supravegherea celor doi colonei din minister continuă. Propun să trecem la supravegherea personalului ambasadei americane.

Gherasimov încuviinţă din cap.

— Se aprobă. E timpul să mă duc la raportul de dimineaţă. Trage tare ca să rezolvi cazul. Arăţi mai bine de când nu mai bei, Vatutin.

— Mă şi simt mai bine, tovarăşe secretar, recunoscu el.

— Bravo. Gherasimov se ridică şi vizitatorul său îl imită. Chiar crezi că omologii noştri de la CIA şi-au ucis propriul om?

— Moartea lui Altunin pică foarte bine pentru ei. Ştiu că asta ar însemna o încălcare a... a acordului nostru în această privinţă, dar...

— Dar probabil că avem de-a face cu un spion foarte sus plasat şi de aceea sunt, fără îndoială, foarte interesaţi să-l protejeze. Da, este de înţeles. Dă-i bătaie, Vatutin, spuse din nou Gherasimov.

Foley era şi el deja la birou. Pe masa lui de lucru erau trei casete cu film pentru CARDINAL. Următoarea problemă era predarea acestor obiecte afurisite. Meseria de spion este plină de contradicţii. Unele aspecte erau foarte dificile, diabolice. Altele erau atât de periculoase, încât îşi dorea deseori să fi rămas la *New York Times.* Dar câteva erau atât de simple, că putea să le rezolve şi unul din copiii lui. Se gândise la asta de mai multe ori – nu fiindcă ar fi luat în serios ideea; dar, în momentele când i se urca puţin băutura la cap, îşi spunea că ar putea şi Eddie să facă un anumit semn cu creta într-un anumit loc. Din când în când; membrii ambasadei umblau prin Moscova şi făceau lucruri cam neobişnuite. Vara purtau flori la. Butonieră şi le scoteau fără vreun motiv aparent – iar ofiţerii KGB. Care-i urmăreau cercetau neliniştiţi trotuarele, căutând persoana căreia îi era destinat „semnalul”. Tot anul, unii umblau de colo-colo şi fotografiau scene obişnuite de pe străzi. De fapt, nici nu era nevoie să li se spună ceva. Unii membri ai ambasadei trebuiau pur şi simplu să se comporte ca nişte americani excentrici ce erau, ca să-i scoată din minţi pe ruşi. Pentru un ofiţer de contraspionaj, orice putea fi un semn: o apărătoare de soare coborâtă într-o maşină parcată, un pachet lăsat pe scaunul din faţă, direcţia în care erau lăsate rotile. Efectul imediat al acestor măsuri, unele deliberate, altele întâmplătoare, era că oamenii de la „a Doua” scormoneau tot oraşul, căutând ceea ce pur şi simplu nu exista. La treaba asta americanii se pricepeau mai bine ca ruşii, prea înregimentaţi ca să facă gesturi întâmplătoare. Dar acest lucru îngreuna mult viaţa lucrătorilor din Direcţia a Doua.

Dar ei erau câteva mii, în timp ce personalul ambasadei (inclusiv oamenii de serviciu) număra doar şapte sute.

Foley trebuia, totuşi, să predea filmul. Se întrebă de ce refuza întotdeauna CARDINALUL să folosească „transferul la loc fix”. Era

o metodă perfectă pentru aşa ceva. „Locul fix” era ceva tipic, un obiect care arăta ca o piatră banală, sau un alt lucru obişnuit şi inofensiv, în care se practica o gaură, ascunzându-se obiectul ce trebuia transferat. La Moscova se foloseau mai ales cărămizile, deoarece oraşul era clădit în principal din cărămizi, multe desprinzându-se fiindcă nu prea se reparau clădirile, dar existau nenumărate posibilităţi.

Pe de altă parte, posibilităţile de transfer din mână-n mână erau limitate şi acest procedeu necesita o sincronizare perfectă într-un loc potrivit pentru acest joc. CIA nu-i dăduse această misiune pentru că era uşoară. Nu mai putea risca să facă el personal transferul. Poate soţia lui…

— Şi atunci, unde se produce scurgerea? îl întrebă Parks pe şeful pazei.

— Poate fi oricine dintr-o sută şi ceva de oameni, răspunse acesta.

— Îmi dai o veste bună, remarcă sec Pete Wexton, inspector al biroului de contraspionaj al FBI. Numai o sută…

— Poate fi unul din oamenii de ştiinţă, secretara cuiva, sau cineva de la departamentul bugetului – toţi sunt incluşi în program. Mai sunt încă douăzeci şi ceva în zona D.C., care cunosc suficient de bine proiectul *Tea Clipper* ca să fi văzut materialul acesta, dar sunt toţi oameni cu vechime.

Şeful securităţii de la SDIO era un comandant de marină care umbla de obicei în civil.

— Cel mai probabil este ca persoana pe care o căutăm să fie în Occident.

— Majoritatea sunt oameni de ştiinţă, sub patruzeci de ani.

Wexton închise ochii. *Dintre cei care trăiesc cu ochii vârâţi în computer şi cred că lumea este o videogramă mai mare.* Problema cu oamenii de ştiinţă, mai ales cu cei tineri, era că pur şi simplu trăiau într-o lume foarte diferită de cea pe care o înţelegea şi o aprecia personalul securităţii. Pentru ei, progresul depindea de transferul liber de informaţii şi idei. Aceşti oameni se entuziasmau de tot ce era nou, discutau între ei despre asta, căutând fără să-şi dea seama sinergismul care făcea ca ideile să răsară ca nişte buruieni în grădina dezordonată a laboratorului. Pentru ofiţerul de securitate, lumea ideală era aceea în care nimeni nu vorbeşte cu nimeni. În acest caz, problema era că într-o astfel de lume, nu prea ai mai avea ce măsuri de securitate să

mai iei. Un echilibru era aproape imposibil de realizat şi cei ce se ocupau de securitate erau prinşi exact la mijloc, fiind urâţi de toată lumea.

— Dar cum e securitatea internă a documentelor proiectului? întrebă Wexton.

— „Capcanele pentru canari”?

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă generalul Parks.

— Toate aceste documente se fac pe procesoarele de cuvinte. Aparatura se foloseşte pentru a face modificări subtile pe fiecare, copie a documentelor importante. În felul acesta, toate pot fi urmărite şi poate fi identificat cu precizie documentul care este transmis celeilalte părţi, explică şeful securităţii. Nu prea am folosit acest procedeu. Cere prea mult timp.

— CIA are un computer care face asta automat. Îi spun Spookscribe, sau cam aşa ceva. Este ţinut în mare secret, dar îl puteţi obţine dacă vă exprimaţi dorinţa.

— Frumos din partea lor să ne spună despre el, bombăni Parks. Ar fi important pentru cazul de faţă?

— Deocamdată nu, dar trebuie să folosim toate cărţile pe care le avem în mână, îi spuse comandantul şefului lui. Am auzit de acest program. Poate fi folosit la documentele ştiinţifice. Limbajul este prea exact. Şi o virgulă dacă bagi... în fine, se poate strica tot ce vor să spună.

— Să presupunem de la început că oricine poate să înţeleagă, spuse Wexton, clătinând din cap enervat. Sunt sigur, fir-ar să fie, că ruşii îl înţeleg.

Se gândea deja ce resurse necesita acest caz – poate sute de agenţi. Vor sări în ochi. Comunitatea respectivă era poate prea mică pentru a absorbi un aflux mare de oameni care să treacă neobservaţi.

Cealaltă măsură evidentă care trebuia luată era limitarea accesului la informaţiile despre experimentele cu oglinda, dar în acest caz riscai să-l alertezi pe spion. Wexton se întreba de ce nu recursese la metode simple, cum ar fi răpirile şi bandele mafiote. Dar el primise instrucţiunile pentru *Tea Clipper* chiar de la Parks. Era o misiune importantă şi el era omul cel mai potrivit. Wexton era sigur de asta, i-o spusese însuşi directorul Jacobs.

Bondarenko observă primul. Avusese o senzaţie ciudată în urmă cu câteva zile când îşi făcea alergarea de dimineaţă. Avusese întotdeauna această senzaţie, dar acele trei luni

petrecute în Afganistan îi dezvoltaseră acel al şaselea simţ care existase latent în el. Nişte ochi îl priveau. *Dar ai cui ochi?* se întrebă el.

Erau pricepuţi. Era sigur de asta. Mai bănuia că erau, probabil, vreo cinci perechi, sau chiar mai multe. Deci, erau ruşi... probabil. Nu era sigur. Colonelul Bondarenko alergase deja un kilometru, când se hotărî să facă o mică experienţă. Îşi schimbă traseul, luând-o la dreapta în locul unde de obicei o lua la stânga. Va trece astfel prin faţa noului bloc de locuinţe unde se mai lucra încă la ferestrele de la primul etaj. Zâmbi în sinea lui, dar se bătu instinctiv pe şold cu mâna dreaptă, asigurându-se de existenţa pistolului automat. Zâmbetul i se stinse când îşi dădu seama ce gest făcuse mâna lui şi se simţi cumplit de dezamăgit că nu avea alt mijloc de apărare decât mâinile goale. Bondarenko ştia foarte bine să se lupte cu ele, dar pistolul ajungea mai departe decât mâna sau piciorul. Nu-i era frică, nici pe departe, dar era soldat, fiind învăţat să cunoască limitele şi regulile propriei sale lumi. Răsuci capul, uitându-se la reflecţia din ferestre. La o sută de metri în urma lui, se afla un bărbat cu mâna la faţă, de parcă vorbea într-un mic aparat de radio. Interesant! Bondarenko se întoarse şi alergă înapoi câţiva metri, dar, în clipa când întoarse capul, omul lăsase mâna în jos şi mergea normal, părând neinteresat de ofiţerul care alerga. Colonelul Bondarenko se întoarse şi îşi reluă ritmul normal. Dar ce constatase? Bondarenko îşi spuse că va afla asta la o oră după ce va ajunge la birou.

Treizeci de minute mai târziu ajunse acasă, făcu un duş, se îmbrăcă, îşi citi ziarul de dimineaţă – în cazul lui, *Krasnaia Zvezda,* „Steaua Roşie”, cotidianul armatei sovietice, în timp ce bău o cană cu ceai. Se auzea radioul.

Soţia lui îi pregătea pe copii pentru şcoală. Bondarenko nu auzea nimic şi ochii lui priveau ziarul superficial, în timp ce mintea îi lucra. *De ce mă urmăresc? Sunt bănuit de ceva? De ce anume?*

— Bună dimineaţa, Gheriadi Iosifovici, spuse Misa, intrând în biroul lui.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel, răspunse Bondarenko.

Filitov zâmbi.

— Spune-mi Misa. După felul în care merg lucrurile, în curând vei fi avansat şi vei părăsi această bătrână carcasă. Ce este?

— Sunt supravegheat. Azi dimineaţă când îmi făceam alergarea m-au urmărit nişte indivizi.

— Zău? se miră Misa. Eşti sigur?

— Ştii cum e când simţi că eşti urmărit... Sunt sigur că ştii, Misa, observă tânărul colonel.

Dar se înşelase. Filitov nu observase nimic neobişnuit, nimic care să-i trezească instinctele până în acel moment. Apoi îşi aminti brusc că îngrijitorul de la baia de aburi încă nu se întorsese. Dacă semnalul se referea la ceva mai important decât o verificare de rutină a securităţii? Filitov se schimbă o clipă la faţă, înainte de a reuşi să se stăpânească.

— Deci, ai observat şi tu ceva? întrebă Bondarenko.

— Nu-i nimic. Flutură din mână şi îl privi ironic. N-au decât să ne urmărească. Vor descoperi că sunt un moş mai plicticos chiar decât viaţa sexuală a lui Alexandrov.

În Ministerul Apărării erau foarte populare aluziile la ideologul şef al Biroului Politic. Era oare un semn, se întrebă Misa, că secretarul general Narmonov plănuia excluderea lui?

Mâncau ca afganii, adică fiecare îşi lua mâncarea cu mâna dintr-o farfurie comună. Ortiz organizase un adevărat ospăţ. Săgetătorul avea locul de onoare, avându-l în dreapta pe Ortiz, care jura rolul de traducător. Mai erau de faţă patru membri foarte vechi ai CIA. Lui i se părea că exagerau, dar, în fond, locul de unde se ivea lumina pe cer era, probabil, important. Ortiz deschise discuţia cu obişnuitele amabilităţi.

— Ne faceţi o onoare extrem de mare, răspunse Săgetătorul.

— Nu chiar, spuse cel mai vârstnic vizitator de la CIA prin Ortiz. Priceperea şi curajul dumneavoastră sunt cunoscute chiar şi de către militarii noştri. Ne este ruşine că nu vă putem acorda decât puţinul ajutor pe care-l permite guvernul nostru.

— Trebuie să ne recâştigăm ţara, spuse Săgetătorul cu demnitate. Cu ajutorul lui Allah, ea va fi din nou a noastră. Este bine că toţi credincioşii se solidarizează împotriva necredincioşilor, dar această datorie aparţine poporului meu, nu poporului vostru.

Nu ştie, îşi zise Ortiz. Nu ştie că se folosesc de el.

— Deci, continuă Săgetătorul, aţi străbătut jumătate de lume numai pentru a sta de vorbă cu un biet luptător?

— Vrem să discutăm despre lumina pe care aţi văzut-o pe cer.

Săgetătorul se schimbă la faţă. Era surprins. Se aşteptase să

fie întrebat dacă rachetele lui funcţionează bine.

— A fost o lumină... o lumină ciudată, da. Ca un meteor, dar parcă se înălţa în loc să coboare.

Descrise în detaliu ceea ce văzuse, spunându-le ora, locul, direcţia luminii şi felul în care ea brăzdase cerul.

— Aţi văzut ce a lovit? Aţi mai văzut şi altceva pe cer?

— Ce să lovească? Nu înţeleg. Era o lumină.

Un alt vizitator vorbi.

— Mi s-a spus că aţi fost profesor de matematică. Ştiţi ce este un laser?

Îşi schimbă iar expresia feţei când se gândi la asta.

— Da, am citit despre ele când eram la universitate. Eu... Săgetătorul sorbi dintr-un pahar cu suc. Eu nu prea mă pricep la lasere. Ştiu că proiectează un fascicul de lumină şi că sunt folosite îndeosebi pentru măsurători şi cercetare. N-am văzut niciodată unul, doar am citit despre ele.

— Ceea ce aţi văzut a fost un experiment cu o armă cu laser.

— Ce scop are?

— Nu ştim. Experimentul pe care l-aţi văzut a folosit sistemul laser pentru a distruge un satelit pe o orbită. Asta înseamnă...

— Ştiu ce este un satelit. Poate fi folosit laserul în acest scop?

— Ţara noastră lucrează la proiecte similare, dar se pare că ruşii ne-au luat-o înainte.

Săgetătorul rămase surprins. Nu deţinea America supremaţia în tehnica? Nu era Stingerul o dovadă în acest sens? Zburaseră aceşti oameni douăsprezece mii de mile cu avionul numai pentru că el văzuse o lumină pe cer?

— Vă temeţi de acest laser?

— Ne interesează foarte mult, răspunse bărbatul mai vârstnic. Unele documente pe care le-aţi găsit ne-au furnizat date despre centrul de cercetări, date pe care noi nu le aveam şi pentru aceasta vă suntem şi mai îndatoraţi.

— Acum mă interesează şi pe mine. Aveţi documentele?

— Emilio!

Vizitatorul vârstnic făcuse semn spre Ortiz, care scoase o hartă şi o diagramă.

— Acest centru se construieşte din 1983. Ne-a mirat că ruşii ridică un obiectiv atât de important în apropierea graniţei cu Afganistanul.

— În 1983, încă mai credeau că vor câştiga, remarcă posac Săgetătorul.

El considera o insultă faptul că ei gândiseră astfel. Observă poziţia de pe hartă, vârful muntelui fiind aproape înconjurat de un cot al râului Vakşî. Îşi dădu seama imediat de ce era plasat acolo. Barajul energetic de la Nurek era la numai câţiva kilometri. Săgetătorul ştia că nu trebuia să se dea de gol. Ştia ce sunt laserele şi ştia câte ceva şi o despre modul lor de funcţionare. Ştia că lumina lor este periculoasă, că putea orbi…

Distrusese un satelit? La o înălţime de sute de kilometri, în spaţiu, mai sus decât zburau avioanele… ce rău le putea face oamenilor de pe pământ…? Poate că îl construiseră atât de aproape de ţara lui din alt motiv…

— Deci, aţi văzut doar lumina? N-aţi auzit vorbindu-se despre un loc ca acesta, despre lumini ciudate pe cer?

Săgetătorul clătină din cap.

— Nu, este prima dată.

Observă că vizitatorii schimbau priviri dezamăgite.

— Bine, nu contează asta. Guvernul meu m-a delegat să vă transmit mulţumirile sale. Vor sosi trei camioane pline cu arme pentru grupul vostru. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, vom încerca să vă trimitem.

Săgetătorul încuviinţă din cap, cu gravitate. Se aşteptase la o recompensă importantă pentru predarea ofiţerului sovietic, însă apoi moartea lui îl dezamăgise. Dar oamenii aceştia nu pentru asta îl vizitau. Pe ei îi interesau documentele şi lumina aceea – era oare acest loc atât de important, încât moartea rusului să fie considerată un fleac? Americanii se temeau cu adevărat?

Şi dacă ei se temeau, ce sentimente trebuia să aibă el?

— Nu, Arthur, nu-mi place, rosti preşedintele.

Judecătorul Moore insistă cu încăpăţânare.

— Domnule preşedinte, cunoaştem dificultăţile politice ale lui Narmonov. Dispariţia agentului nostru nu va avea, probabil, ca efect decât arestarea lui de către KGB, poate nici atât. În fond, KGB-ul nu poate face prea multă vâlvă dacă-l lasă să le scape, sublinie directorul CIA.

— Este, totuşi, un risc prea mare, spuse Jeffrey Pelt. Avem o ocazie istorică în persoana lui Narmonov. El doreşte cu adevărat să facă schimbări esenţiale în sistemul lor – ce naiba, oamenii dumneavoastră au făcut evaluarea situaţiei.

Am mai avut această ocazie şi am ratat-o – în timpul administraţiei Kennedy, îşi zise Moore. Dar Hruşciov a căzut şi

timp de douăzeci de ani am avut parte de nişte mârţoage rablagite ale Partidului. Acum poate că mai avem o şansă. Ţi-e teamă că nu vom mai prinde o ocazie atât de bună. Se pot privi şi astfel lucrurile, recunoscu el în sinea lui.

— Jeff, situaţia nu va fi mai gravă în cazul că îl scoatem din ţară pe omul nostru decât în cazul că va fi prins…

— Dacă sunt pe urmele lui, de ce nu l-aţi înhăţat deja? întrebă Pelt. Nu cumva exageraţi?

— Omul acesta lucrează pentru noi de peste treizeci de ani! Treizeci de ani! Ştiţi cât a riscat pentru noi, ştiţi ce informaţii am obţinut de la el? Puteţi aprecia cât de frustrat s-a simţit de fiecare dată când n-am luat în seamă sfaturile lut? Vă puteţi imagina ce înseamnă să trăieşti timp de treizeci de ani sub ameninţarea unei condamnări la moarte? Dacă îl părăsim pe omul acesta, care mai e rostul acestei ţări? Unde o să ajungă ţara asta? spuse judecătorul Moore calm, dar hotărât.

Preşedintele era un om pe care-l convingeau argumentele bazate pe un principiu.

— Şi dacă, din cauza acţiunii noastre, Narmonov va fi dat jos? întrebă Pelt. Dacă preia puterea clica lui Alexandrov şi ne întoarcem iarăşi la vremurile de odinioară – la tensiunea de atunci? La o nouă cursă a înarmării? Cum vom explica naţiunii americane că am ratat această şansă pentru viaţa unui om?

— În primul rând, nu se va afla decât dacă se vor scurge informaţii, răspunse rece directorul CIA. Ruşii nu vor face public acest fapt, ştiţi asta. În al doilea rând, cum vom explica lepădarea acestui om, de parcă ar fi fost un şerveţel folosit?

— Nu se va afla nici asta, decât în cazul în care se vor scurge informaţii, răspunse Pelt pe acelaşi ton rece.

Preşedintele tresări. Primul lui impuls fu să îngheţe operaţiunea de scoatere a acestui om. Cum putea explica toate astea? Fie printr-un act de angajare, fie printr-unul de omisiune, ei discutau cea mai bună metodă de a preîntâmpina producerea unei situaţii defavorabile pentru principalul duşman al Americii. *Dar nu poţi declara aşa ceva în public,* îşi zise preşedintele. *Dacă ai spune cu glas tare că ruşii sunt duşmanul nostru, ziarele ar face un scandal monstru. Sovieticii au mii de focoase nucleare îndreptate spre noi şi nu putem risca să le rănim susceptibilităţile.*

Îşi aminti cele două întrevederi cu omul acela, Andrei Ilici Narmonov, secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii

Sovietice. Era mai tânăr decât el, îşi spuse preşedintele. Primele lor conversaţii fuseseră prudente, cei doi sondându-se reciproc şi căutând atât slăbiciunile celuilalt, cât şi punctele comune, pentru avantaje şi compromisuri. Un om care avea o menire, un om care dorea, probabil, să schimbe lucrurile, îşi zise preşedintele...

Dar oare e bine? Ce contează că va descentraliza economia lor, că va introduce economia de piaţă şi că le va da puţină libertate – nu prea multă, desigur, doar atât ca să mişte lucrurile? Destui oameni îl avertizaseră asupra acestei posibilităţi: Imaginaţi-vă o ţară cu voinţa politică a sovieticilor, susţinută de o economie care poate produce bunuri de calitate atât în sectoarele civile, cât şi în cele militare. Asta îi va face oare pe ruşi să-şi recapete încrederea în sistemul lor, va retrezi în ei sentimentul menirii pe care o aveau în anii ’30? *S-ar putea să ne confruntăm cu un duşman mai periculos ca oricând.*

Pe de altă parte, i se spusese că nu există puţină libertate – în privinţa asta pot fi consultaţi Duvalier din Haiti, Marcos din Filipine, sau stafia şahului Mohamed Reza Pahlavi. Viitoarea evenimentelor ar putea scoate Uniunea Sovietică din Evul Mediu, propulsând-o în gândirea politică a secolului douăzeci. Poate va dura o generaţie, poate două, dar dacă această ţară va începe să evolueze, apropiindu-se de un stat liberal? Încă o lecţie a istoriei: democraţiile liberale nu se războiesc între ele.

Grozave opţiuni am, îşi zise preşedintele. Voi rămâne în istorie fie ca un idiot înapoiat, care a reinstaurat Războiul Rece în toată măreţia sa sinistră, fie ca eroina lui Porter, care era atât de optimistă, încât îşi închipuise că leopardul îşi va pierde petele, pentru a descoperi că dimpotrivă, avea colţi mai mari şi mai ascuţiţi? Doamne, îşi spuse el, privindu-i pe cei doi interlocutori ai săi, nu mă gândesc deloc că putem reuşi, ci numai la urmările eşecului.

În acest domeniu, America şi Rusia au avut traiectorii paralele în istorie – guvernele noastre postbelice nu au fost la înălţimea aşteptărilor naţiunii noastre, nu-i aşa? Eu sunt preşedintele, se presupune că ştiu ce este bine. De aceea m-au ales oamenii. Pentru asta mă plătesc. Doamne, dacă ar şti că suntem toţi nişte escroci! Nu discutăm cum să reuşim. Noi discutăm despre omul care va transmite celeilalte părţi motivul eşecului politicii noastre. Chiar aici, în Biroul Oval, nov discutăm pe cine va cădea vina dacă o acţiune pe care n-am hotărât-o încă va fi ratată.

— Cine ştie de asta?

Judecătorul Moore făcu un semn cu mâna.

— Amiralul Greer, Bob Ritter şi cu mine, dintre cei de la CIA. Câţiva membri ăi personalului de la faţa locului ştiu care este operaţiunea propusă – a trebuit să trimitem semnalul de alertă – dar nu cunosc implicaţiile politice şi nu le vor afla niciodată. Nu au nevoie să ştie. În afară de asta, numai noi trei din CIA avem imaginea completă. Plus dumneavoastră, domnule preşedinte şi domnul Pelt, deci şase persoane cu totul.

— Şi discutăm despre scurgerea de informaţii! Fir-ar să fie! înjură preşedintele cu o vehemenţă surprinzătoare. Cum am reuşit să ne lăsăm driblaţi în halul ăsta?

Toţi se treziră. O înjurătură prezidenţială limpezeşte imediat minţile oamenilor. Preşedintele se uită la Moore şi la Pelt, principalul lui consilier de spionaj şi respectiv consilierul în probleme de securitate naţională. Unul pleda pentru viaţa unui om care slujise bine şi cu credinţă America, cu riscul propriei sale vieţi; celălalt avea privirea rece, cu bătaie lungă, a *realpoltikului* şi întrezărea o ocazie istorică mai importantă decât orice viaţă omenească.

— Arthur, tu spui că acest agent – nici măcar nu-i ştiu numele – ne furnizează de treizeci de ani date de o importantă crucială, inclusiv actualul proiect laser la care lucrează ruşii; spui că el este, probabil, în pericol şi că este timpul să riscăm să-l scoatem de acolo, fiindcă avem faţă de el o obligaţie morală.

— Da, domnule preşedinte.

— Iar tu, Jeff, spui că momentul nu-i bine ales, că dezvăluirea unei scurgeri de informaţii la nivel atât de înalt în guvernul lor ar putea periclita situaţia politică a lui Narmonov, ar putea duce la excluderea lui din postul de conducere pe care-l deţine şi la înlocuirea lui ca un guvern mai puţin atrăgător pentru noi.

— Da, domnule preşedinte.

— Şi dacă acest om moare fiindcă noi nu l-am ajutat?

— Am pierde informaţii importante, spuse Moore. S-ar putea să nu aibă un efect concret asupra lui Narmonov. Şi vom trăda astfel un om care ne-a slujit bine şi cu credinţă timp de treizeci de ani!

— Jeff, nu vei avea remuşcări? îl întrebă preşedintele pe consilierul său în probleme de securitate naţională.

— Nu, domnule. Nu-mi place, dar nu voi avea remuşcări. Avem deja cu Narmonov o înţelegere asupra armamentului nuclear intermediar şi avem şanse să încheiem o înţelegere şi asupra

forţelor strategice.

Parcă sunt judecător. Am în faţă doi avocaţi, siguri pe poziţiile lor. Mă întreb dacă principiile lor ar fi la fel de ferme în cazul în care ar ocupa scaunul meu şi ar trebui să ia o decizie.

Dar ei nu candidau la preşedinţie.

Acest agent slujea deja Statele Unite când eu eram un procuror începător şi mă ocupam de cazuri în care erau implicate curve.

Narmonov ar putea fi cea mai mare şansă pe care am avut-o vreodată pentru a instaura pacea în lume.

Preşedintele se ridică şi se duse la ferestrele din spatele biroului lui. Erau din sticlă foarte groasă, pentru a-l scuti de prezenţa oamenilor înarmaţi. Dar nu-l puteau scuti de îndatoririle funcţiei sale. Se uită la peluza de gazon dinspre sud, dar nu găsi nici un răspuns acolo. Se întoarse.

— Nu ştiu ce să spun. Arthur, poţi să te pregăteşti, dar vreau să-mi dai cuvântul că nu va mişca nimic fără aprobarea mea. Nici o greşeală, nici o iniţiativă, nici o acţiune fără asentimentul meu. Voi avea nevoie de timp pentru treaba asta. Avem destul răgaz?

— Da, domnule. Mai durează câteva zile până aşezăm toate piesele la locul lor.

— O să te anunţ când voi lua o decizie.

Le strânse mâinile celor doi bărbaţi şi se uită după ei când ieşiră. Preşedintele mai avea cinci minute libere până la următoarea întrevedere şi le folosi ducându-se la baia de lângă birou. Se întrebă dacă gestul spălării mâinilor avea vreo semnificaţie sau căuta doar un pretext ca să se vadă în oglindă? Şi *se presupune că eşti omul care are în mânecă toate răspunsurile, fir-ar să fie!* îi spuse imaginea lui. *Şi tu nici măcar nu ştii de ce ăi intrat în baie!* Preşedintele zâmbi. Era amuzant, dar puţini oameni ar fi înţeles de ce.

— Deci, ce naiba îi spun lui Foley? izbucni Ritter după douăzeci de minute.

— Potoleşte-te, Bob, îl avertiză Moore. A spus că se gândeşte. Nu avem nevoie de o decizie imediată şi „poate” este oricum mai bine decât „nu”.

— Iartă-mă, Arthur, dar... fir-ar să fie, am mai încercat să-l conving să iasă din ţară. Nu-l putem lăsa de izbelişte pe omul ăsta.

— Sunt sigur că nu va lua o hotărâre definitivă până nu voi

avea ocazia să mai discut o dată cu el. Deocamdată spune-i lui Foley să-şi continue misiunea. Şi vreau să mai fie verificată vulnerabilitatea politică a lui Narmonov. Am impresia că Alexandrov e pe ducă – e prea bătrân ca să preia puterea de la cel care e în funcţie acum. Biroul Politic nu va accepta să înlocuiască un bărbat relativ tânăr cu unul bătrân, mai ales după cortegiul de morţi pe care l-au avut cu câţiva ani în urmă. Cine mai rămâne, deci?

— Gherasimov, spuse imediat Ritter. S-ar putea să intre în cursă şi alţi doi, dar el este cel mai ambiţios. Nemilos, dar foarte abil. Birocraţii Partidului îl agreează, pentru că a făcut treabă bună cu disidenţii. Şi dacă are de gând să facă o mişcare, va trebui s-o facă repede. Dacă se va ajunge la un acord în privinţa armamentului, Narmonov va câştiga un mare prestigiu şi toate avantajele politice care decurg din asta. Dacă Alexandrov nu va fi prudent, va rata definitiv ocazia, va fi înlăturat şi Narmonov se va instala frumos pe scaunul lui, unde va rămâne în siguranţă ani de zile.

— Asta o să mai dureze pe puţin cinci ani, observă amiralul Greer, vorbind pentru prima dată. S-ar putea să nu reziste atât. Avem informaţii că Alexandrov ar fi pe ducă. Dacă nu este doar un zvon, s-ar putea să-i forţeze mâna.

Judecătorul Moore privi în tavan.

— Ar fi mult mai uşor cu nenorociţii ăştia dacă la ei *lucrurile ar fi previzibile. La noi lucrurile sunt previzibile, dar ei nu ştiu.*

— Consolează-te, Arthur, spuse Greer. Dacă lumea ar urma un curs logic, noi ar trebui să ne găsim o muncă cinstită.

14

Schimbări

Trecerea prin Strâmtoarea Kattegat este o treabă dificilă pentru un submarin, cu atât mai mult când o face în secret. Nivelul apei este scăzut, prea scăzut pentru a se putea scufunda. La lumina zilei, canalele sunt înşelătoare. Noaptea e şi mai rău, mai cu seamă în absenţa unui pilot. Întrucât trecerea submarinului *Dallas* era presupusă a fi secretă, nu putea fi vorba de un pilot.

Mancuso se agita pe punte. Dedesubt, navigatorul lui asuda la masa cu hartă, în timp ce timonierul-şef manevra periscopul şi anunţa reperele. Nu puteau folosi nici măcar radarul pentru a-i ajuta la navigaţie, dar periscopul avea un amplificator cu lumină scăzută, care nu transforma noaptea în zi, dar cel puţin transforma întunecimea fără stele într-un fel de amurg. Vremea era o adevărată binecuvântare, cu nori la mică înălţime şi lapoviţă, care reduceau vizibilitatea suficient pentru ca silueta întunecată a submarinului din clasa 688 să fie greu de detectat de pe uscat. Marina militară daneză ştia de trecerea submarinului şi lansase câteva ambarcaţiuni pentru a preîntâmpina eventualele raiduri de verificare – nu era nici un semn de aşa ceva – dar, în afară de ele, *Dallas* era singur.

— Navă la babord! strigă un marinar de veghe.

— Am văzut-o, răspunse imediat Mancuso.

Avea în mână un fel de aparat care amplifica lumina şi văzu nava de mărime mijlocie. Părea a fi un vas din blocul estic. Într-un minut, cursul şi viteza navei care se întorcea în port fură calculate, constatându-se un CPA – Cel mai apropiat punct de abordare – de şapte sute de metri. Comandantul înjură şi dădu ordinele necesare.

Dallas avea luminile de parcurs aprinse – danezii insistaseră asupra acestui lucru. Lumina galbenă rotitoare din vârful catargului semnaliza că este un submarin. La pupa, un marinar coborî steagul american şi îl înlocui cu unul danez.

— Toţi trebuie să părem scandinavi, spuse crispat Mancuso.

— *Ja, ja, kept'n,* chicoti în întuneric un tânăr ofiţer.

Era cam greu pentru el, fiind negru.

— Prietenul nostru îşi modifică lent poziţia. Din câte văd eu, nu-şi schimbă deloc cursul, domnule. Uitaţi…

— Da, le văd.

Două ambarcaţiuni daneze ţâşniră înainte, ca să se interpună între vasul-container şi *Dallas.* Mancuso se gândi că asta îi va ajuta. Toate pisicile sunt negre noaptea şi un submarin la suprafaţă seamănă cu… cu un submarin la suprafaţă, o formă neagră cu o punte verticală.

— Cred că e polonez, remarcă locotenentul. Da, acum văd coşul. *Maersk.*

Cele două nave se apropiau cu o viteză de jumătate de milă pe minut. Mancuso se întoarse ca să observe, ţinându-şi periscopul pe puntea vasului. Nu zări nici o activitate specială. Normal, era trei noaptea. Echipajul de pe punte avea o sarcină dificilă de navigaţie şi probabil că îi interesa la fel de mult submarinul lui cât îl interesa pe el vasul lor comercial – *te rog, nu mă lovi, idiotule.* Se termină totul surprinzător de repede şi se pomeni privind lumina lor de la pupa. Mancuso se gândi că fusese o idee bună să aprindă luminile. Dacă ar fi fost camuflaţi şi apoi detectaţi, li s-ar fi acordat mai multă atenţie.

După o oră pătrundeau în Marea Baltică propriu-zisă, cu un curs de zero-şase-cinci, *Dallas* croindu-şi drum spre est la adâncimea cea mai mare posibilă. Mancuso îl luă pe navigator în cabina lui şi plănuiră împreună cea mai bună cale de abordare şi cel mai sigur loc de ancorare pe coasta sovietică. După ce îl aleseră, li se alătură şi domnul Clark şi toţi trei discutară partea cea mai delicată a misiunii.

Într-o societate ideală, îşi zise Vatutin cu obidă, ei şi-ar exprima îngrijorarea faţă de Ministrul Apărării şi acesta ar colabora efectiv cu KGB-ul la investigaţii. Dar nu era o societate ideală. Pe lângă rivalităţile obişnuite dintre instituţii, Iazov era la mâna secretarului general şi cunoştea divergenţele de opinii dintre Gherasimov şi Narmonov. Nu. Ministrul Apărării fie că va prelua întreaga investigaţie prin propria sa securitate, fie că îşi va folosi influenţa politică pentru a închide definitiv cazul, deoarece KGB-ul putea să-l discrediteze chiar pe el, fiindcă avea ca aghiotant un trădător, punându-l astfel în pericol pe Narmonov.

Dacă Narmonov va cădea, în cel mai bun caz Ministrul Apărării va fi din nou şeful personalului armatei sovietice; şi mai probabil, va fi trecut în rezervă, consumându-şi umilinţa în tăcere, după îndepărtarea şefului lui. Chiar dacă secretarul general va supravieţui acestei crize, Iazov va fi ţapul ispăşitor, aşa cum păţise recent Sokolov. Ce alternative avea Iazov?

Ministrul Apărării avea şi el o misiune. La adăpostul iniţiativei de „restructurare" a secretarului general, Iazov spera să-şi folosească toate cunoştinţele despre corpul ofiţerilor pentru a reface armata sovietică – în speranţa, presupusă, că va face nişte profesionişti din toţi militarii. Narmonov afirma că voia să salveze economia sovietică, dar o autoritate de rangul lui Alexandrov, marele preot al marxism-leninismului, declara că el distrugea puritatea Partidului. Iazov voia să refacă armata din temelii. Asta ar avea ca efect, îşi zise Vatutin, faptul că armata îi va deveni loială lui Narmonov personal.

Exact asta îl îngrijora pe Vatutin. Partidul se folosise de KGB ca să ţină armata sub control. În fond, armata deţinea toate armele şi, dacă se va trezi vreodată, dându-şi seama ce putere avea şi va simţi că Partidul îşi pierdea controlul asupra ei... ideea asta era atât de dureroasă, încât nici n-o putea concepe. Pentru Vatutin era şi mai dureros să conceapă o armată loială în exclusivitate secretarului general şi nu Partidului însuşi, întrucât asta ar afecta relaţiile dintre KGB şi întreaga societate sovietică luată în ansamblu. În acest caz, secretarul general n-ar mai putea fi controlat. Fiind susţinut de armată, el ar putea dicta KGB-ului, folosindu-l pentru a „restructura" tot Partidul. Ar avea puterea unui nou Stalin.

Cum am ajuns la concluzia asta? se întrebă Vatutin. *Eu sunt ofiţer de contraspionaj, nu teoretician al Partidului.* Toată viaţa lui, colonelul Vatutin nu-şi bătuse capul cu marile probleme ale ţării sale. Se bazase pe superiori să ia deciziile majore, ceea ce îi permitea să se ocupe de micile detalii. Acum nu se mai întâmplă aşa. Făcându-l confidentul său, Gherasimov îl obliga în mod inevitabil să-i fie aliat. Totul se petrecuse foarte repede! Efectiv peste noapte – *trebuie să te remarci ca să poţi obţine tresele de general,* îşi zise el cu un zâmbet caustic. *Ai vrut întotdeauna să te remarci. Ei, iată, Klementi Vladimirovici, acum ai reuşit să te remarci! Şi poftim unde ai ajuns!*

Chiar în miezul unui joc pentru putere între secretarul KGB-ului şi secretarul general.

Era foarte amuzant îşi spuse el. Ştia că ar fi mai puţin amuzant dacă Gherasimov ar fi calculat greşit – dar culmea ironiei era că, în cazul în care preşedintele KGB-ului ar cădea, factorii liberali instalaţi deja de Narmonov l-ar proteja pe Vatutin, care, la urma urmelor, îşi făcea doar datoria, la ordinele superiorilor săi numiţi legal. Nu credea că va fi închis şi cu atât mai puţin împuşcat, cum se întâmplase în alte ocazii. Nu va mai fi avansat. Se va trezi că este retrogradat, numit şef al biroului regional KGB din Omsk; cea mai puţin plăcută variantă ar fi să i se interzică revenirea la centrala moscovită.

Asta n-ar fi chiar aşa de rău, se îşi zise el. Pe de altă parte, dacă Gherasimov va reuşi… poate că ar ajunge şef la „a Doua", de exemplu…? Nici asta n-ar fi rău.

Şi tu ai crezut cu adevărat că poţi face carieră fără să devii „politic". Dar acum asta nu mai era o opţiune. Dacă va încerca să iasă din încurcătură, va fi degradat. Vatutin ştia că era prins în cursă. Singura lui scăpare era să-şi facă meseria cu toată abilitatea de care era în stare.

Puse capăt visării, întorcându-se la rapoartele lui. Colonelul Bondarenko era perfect curat, îşi spuse el. Dosarul lui fusese cercetat şi paracercetat şi nimic nu indica în acest dosar că ar fi fost altceva decât un patriot şi un ofiţer cu o competenţă peste medie. Filitov este omul, conchise Vatutin. Deşi ideea părea o nebunie, acest erou plin de decoraţii era un trădător.

Dar cum naiba să dovedim? Nici măcar nu putem investiga ca lumea acest caz fără ajutorul Ministerului Apărării. Aici era cealaltă bubă. Dacă investigaţiile vor da greş, Gherasimov nu-i va mai privi cu ochi buni cariera; dar investigaţiile lui erau obstrucţionate de constrângerile politice impuse de secretarul KGB-ului. Vatutin îşi aminti ocazia când fusese la un pas de a fi propus la avansare cu gradul de maior şi îşi dădu seama ce ghinion avusese când comisia de avansare se răzgândise.

Ciudat, nu-i trecu prin cap că toate problemele lui erau consecinţa faptului că avea un secretar al KGB-ului cu ambiţii politice. Vatutin îşi convocă ofiţerii superiori. Aceştia sosiră în câteva minute.

— Aţi făcut progrese cu Filitov? întrebă el.

— Îl supraveghează cei mai buni oameni ai noştri, răspunse un ofiţer. Sunt şase care-l urmăresc zi şi noapte. Rotăm oamenii în schimburi diferite; ca să nu vadă prea des aceleaşi chipuri, în caz că le observă. Am instalat supravegherea permanentă prin

televiziune de jur împrejurul blocului în care stă şi şase oameni verifică benzile în fiecare noapte. Am iniţiat urmărirea spionilor americani şi britanici suspecţi şi a lumii diplomatice, în general. Ne folosim oamenii la maximum şi riscăm o contraidentificare, dar nu avem încotro. Singura noutate pe care o pot raporta este că Filitov vorbeşte uneori în somn – se adresează cuiva cu numele de Romanov, aşa se aude. Cuvintele sunt distorsionate şi nu se înţeleg, dar lucrează la asta un logoped şi s-ar putea să obţinem ceva. În orice caz, Filitov nu poate să tragă nici un pârţ fără să aflăm. Singurul lucru pe care nu-l putem face este să menţinem un contact vizual permanent fără ca oamenii noştri să se apropie prea mult. În fiecare zi, în momentul când dă colţul unei străzi sau intră într-un magazin, rămâne în afara câmpului nostru vizual cinci până la cincisprezece secunde – suficient pentru a executa un transfer din mână-n mână sau „la loc fix”. Nu pot face nimic în această privinţă decât dacă vreţi să riscăm să-l alertăm.

Vatutin încuviinţă din cap. Chiar şi cea mai bună supraveghere are limitele ei.

— A, mai e ceva ciudat, spuse maiorul. Am aflat abia ieri. Cam o dată pe săptămână, Filitov duce singur punga cu hârtii vechi la crematoriu. E un lucru atât de obişnuit, încât omul postat acolo a uitat să ne spună până ieri seară. E un puşti şi a venit chiar el să raporteze – după mai multe ore, îmbrăcat în civil. Isteţ băiat. Am aflat că Filitov s-a ocupat el însuşi de instalarea sistemului, cu ani în urmă. Am verificat personal planurile şi nu-i nimic neobişnuit. E o instalaţie complet normală, cum avem şi aici. Asta-i tot. Practic, singurul lucru ciudat în privinţa subiectului este că ar fi trebuit să fie trecut în rezervă până acum.

— Dar cazul Altunin cum merge? întrebă apoi Vatutin.

Un alt ofiţer îşi deschise carnetul.

— Nu avem idee unde a fost înainte de a fi omorât. Poate că se ascundea undeva, poate că a fost ocrotit de nişte prieteni pe care nu i-am putut identifica. N-am stabilit nici o legătură între moartea lui şi mişcarea străinilor. Nu avea asupra lui nici un obiect incriminator, în afară de nişte acte false care păreau întocmite de nişte amatori, dar probabil bune pentru a trece graniţa în republicile învecinate. Dacă a fost omorât de CIA şi-au făcut treaba uimitor de bine. N-au lăsat nici o urmă. Absolut nici una.

— Părerea ta?

— Cazul Altunin este încheiat, răspunse maiorul. Mai sunt vreo şase chestiuni care trebuie verificate, dar nici una nu promite vreo dezvăluire importantă.

Se opri o clipă.

— Tovarăşe…

— Continuă.

— Eu cred că a fost o coincidenţă. După părerea mea, Altunin a fost victima unei crime obişnuite şi probabil că a încercat să treacă graniţa cu un vagon nepotrivit, într-un moment nepotrivit. Nu am nici o dovadă în acest sens, dar aşa-mi spune instinctul.

Vatutin luă în considerare ipoteza lui. Îi trebuia mult curaj unui ofiţer de la Direcţia a Doua ca să afirme că nu lucra la un, caz de contraspionaj.

— Cât de sigur eşti?

— Nu vom fi niciodată siguri, tovarăşe colonel, dar, dacă ar fi comis CIA crima, nu s-ar fi debarasat de cadavru; în caz că au încercat să folosească moartea lui pentru a proteja un spion plasat la nivel înalt, de ce n-au lăsat dovezi care să-l implice ca pe un caz cu totul separat? N-au lăsat în urmă nici o pistă falsă, deşi era locul potrivit pentru aşa ceva.

— Da, noi aşa am fi făcut. Bun argument. Oricum, urmează-ţi toate pistele.

— Desigur, tovarăşe colonel. Cred că va dura patru până la şase zile.

— Altceva? întrebă Vatutin.

Ceilalţi negară din cap.

— E-n regulă. Întoarceţi-vă în secţiile voastre, tovarăşi.

Mary Pat Foley se gândi să acţioneze la meciul de hochei. CARDINALUL va fi acolo, fiind anunţat de un apel de număr greşit de la un telefon public. Va face chiar ea transferul. Avea în poşetă trei casete de film şi va fi suficientă o strângere de mână. Fiul ei juca în echipa de juniori, ca şi strănepotul lui Filitov, iar ea se ducea la toate meciurile. Ar fi ciudat dacă nu s-ar duce şi ruşii se bazau pe faptul că oamenii nu ies din rutina lor. Era urmărită. Ştia. Era evident că ruşii o puseseră sub urmărire, dar filatorul ei nu era prea grozav – sau cel puţin îl foloseau tot timpul pe acelaşi şi Mary Pai recunoştea un chip pe care-l vedea de mai multe ori într-o zi.

Mary Patricia Kaminski Foley avea strămoşi de diverse naţii – lucru tipic pentru americani – deşi din paşaportul ei lipseau

anumite aspecte. Bunicul ei fusese şeful grajdurilor regale ale Romanovilor, îl învăţase să călărească pe prinţul moştenitor Alexei – ceea nu fusese uşor, având în vedere că băiatul suferea de hemofilie şi trebuia să fie extrem de prudent. Fusese cea mai mare realizare a vieţii lui, altminteri prin nimic deosebită. Ca ofiţer de armată fusese un rahat, deşi prietenii de la curte îi asiguraseră avansarea la gradul de colonel. Nu reuşise decât să-şi distrugă cu totul regimentul în Pădurea Tanenberg, să fie capturat de nemţi şi să supravieţuiască după 1920. Aflând că soţia lui murise în dezlănţuirea revoluţionară care urmase primului război mondial, nu se mai întorsese niciodată în Rusia – el îi spunea tot Rusia – şi în cele din urmă emigrase în Statele Unite, unde se stabilise la marginea New Yorkului şi se recăsătorise, după ce îşi încropise o mică firmă. Trăise până la frumoasa vârstă de nouăzeci şi şapte de ani şi Mary Pat nu uitase povestirile despre peregrinările lui. După ce intrase la colegiu şi se specializase în istorie, se lămurise mai bine. Aflase că Romanovii erau total incapabili, iar curtea lor era iremediabil coruptă. Dar nu va uita niciodată cum plângea bunicul ei în momentul când ajungea la acea parte a povestirii care descria modul în care Alexei, un tânăr curajos şi dârz, precum şi întreaga lui familie fuseseră împuşcaţi de bolşevici ca nişte câini. Această unică povestire, pe care o auzise de o sută de ori, îi oferea lui Mary Pat o perspectivă asupra Uniunii Sovietice pe care nici scurgerea timpului, nici educaţia ei universitară şi nici realismul politic nu i-o puteau şterge. Sentimentele ei faţă de conducerea care guverna ţara bunicului ei erau integral influenţate de uciderea ţarului Nikolai al II-lea, a soţiei şi a celor cinci copii ai lui. Intelectul, îşi spunea ea în clipele de meditaţie, nu prea are legătură cu ceea ce simt oamenii.

Faptul că lucra la Moscova, împotriva acelei conduceri, era cea mai mare bucurie a vieţii ei. Ţinea la asta chiar mai mult decât la soţul ei, pe care-l cunoscuse în anii de studenţie la Universitatea Columbia. Ed se angajase la CIA pentru că ea se hotărâse când era foarte tânără să intre în rândurile Agenţiei. Mary Pat ştia că soţul ei era foarte capabil, avea intuiţii excelente şi talent organizatoric – dar îi lipsea pasiunea cu care îşi făcea ea meseria. Îi lipseau şi genele ei. Ea învăţase limba rusă pe genunchii bunicului ei – rusul mai bogat şi mai elegant, a cărui imagine sovieticii a deteriorau to limbajul lor de astăzi – dar, ceea ce era şi mai important, ea înţelegea poporul rus, aşa cum

nu-l putea înţelege nimeni din cărţi. Înţelegea tristeţea inerentă a firii ruseşti şi paradoxala sinceritate personală, dezvăluirea totală a sinelui şi a sufletului, rezervată doar prietenilor apropiaţi şi negată de comportarea publică a moscovitului. Ca consecinţă a acestui dar, Mary Pat reuşise să recruteze cinei agenţi bine plasaţi. La direcţia de operaţiuni a CIA, era cunoscută de câţiva sub porecla de Superfata, care pe ea n-o încânta prea mult. La urma urmelor, Mary Pat era mama a doi copii. Zâmbi imaginii ei din oglindă. *Ai făcut de toate, fetiţo.* Bunicul ei ar fi fost mândru de ea.

Şi partea cea mai bună era că nimeni nu bănuia câtuşi de puţin cine era cu adevărat. Îşi mai verifică o ultimă dală ţinuta. Se presupunea că femeile occidentale din Moscova erau mai preocupate de îmbrăcămintea lor decât de bărbaţii occidentali. Ea exagera întotdeauna puţin. Imaginea pe care o proiecta în ochii publicului era concepută cu grijă şi materializată cu fineţe. Instruită, dar superficială, frumoasă dar artificială, o mamă bună, dar ceva mai mult, gata să-şi manifeste oricând sentimentele, ca toţi occidentalii, dar nedemnă de luat în serios. Agitată din fire, fiind din când în când suplinitoare la şcoala copiilor, participând la diverse activităţi mondene şi hoinărind tot timpul ca un turist permanent, Mary Pat se potrivea perfect cu noţiunea preconceptă a sovieticilor despre femeia americană care n-are nimic în cap. Încă un zâmbet în oglindă: *Dacă ar şti nenorociţii ăştia!*

Eddie aştepta deja nerăbdător, frecându-şi crosa de hochei de covorul bej din camera de zi. Ed deschisese deja televizorul. Îşi sărută soţia şi-i spuse lui Eddie să fie cel mai tare – Foley senior fusese suporter al echipei de hochei Rangers încă înainte de a învăţa să citească.

Era cam trist, îşi zise Mary Pat în lift. Eddie îşi făcuse aici câţiva prieteni adevăraţi, dar nu era bine să te împrieteneşti prea mult cu oamenii din Moscova, fiindcă s-ar putea să uiţi că ei reprezintă duşmanul. O îngrijora faptul că Eddie era îndoctrinat la fel cum fusese şi ea, dar din cealaltă direcţie. Dar asta se putea îndrepta uşor, îşi spuse ea. Acasă păstra o fotografie a ţareviciului Alexei, cu un autograf pentru profesorul lui preferat. Era suficient să-i explice copilului cum murise Alexei.

Drumul cu maşina până la patinoar era cel obişnuit, Eddie devenind tot mai agitat pe măsură ce se apropia ora de începere a partidei. Era considerat al treilea marcator al echipei, cu numai

şase puncte după atacantul echipei cu care jucau în seara aceea şi voia să le arate Ivanilor că americanii îi pot bate pe ruşi la ei acasă.

Parcarea era uluitor de aglomerată, dar e drept că nu era prea mare şi că hocheiul pe gheaţă era aproape un fel de religie permisă în Uniunea Sovietică. Acest meci urma să decidă echipele care vor juca în campionatul naţional şi veniseră mulţi spectatori. Lui Mary Pat îi convenea. Abia apăsase pe frână ca să parcheze, când Eddie deschise portiera, îşi înşfăcă sacul cu echipament şi aşteptă nerăbdător până ce mama lui încuie maşina. Reuşi să meargă destul de încet pentru ca mama lui să ţină pasul cu el, apoi o zbughi la vestiare când ea intră în patinoar.

Avea, desigur, un loc rezervat. Deşi ruşii se fereau să fie prea aproape de străini în public, la un meci de hochei regulile erau diferite. Câţiva părinţi o salutară şi ea le făcu semn cu mâna, cu un zâmbet exagerat. Se uită la ceas.

— N-am mai văzut de doi ani un meci de juniori, spuse Iazov, coborând din maşina de serviciu.

— Nici eu nu prea mă duc, dar cumnată-mea mi-a spus că e un meci important şi micuţul Misa mi-a solicitat prezenţa. Filitov zâmbi satisfăcut. Ei zic că le port noroc. Poate că şi dumneavoastră le veţi purta noroc, tovarăşe mareşal.

— E bine să mai faci şi altceva, consimţi Iazov cu o seriozitate simulată. Biroul nu pleacă din loc până mâine. Am jucat şi eu hochei în adolescenţă.

— Eu n-am jucat. Şi eraţi bun?

— Eram apărător şi ceilalţi băieţi se plângeau că lovesc prea tare.

Ministrul Apărării chicoti, apoi le făcu semn gardienilor lui s-o ia înainte.

— Acolo unde am crescut eu nu exista patinoar şi adevărul este că eram cam neîndemânatic. Tancurile mi s-au potrivit perfect – cu ele distrugi obiecte, râse Misa.

— Şi zici *că* e bună echipa asta?

— Eu prefer echipele de juniori, răspunse colonelul Filitov, Sunt mai… mai exuberanţi copiii. Cred că, de fapt, îmi place să văd copiii amuzându-se.

— Aşa este.

Nu erau prea multe bănci în jurul mantinelei, dar, de fapt, nici

un pasionat al hocheiului nu are răbdare să stea jos. Colonelul Filitov şi mareşalul Iazov îşi găsiră un loc convenabil lângă câţiva părinţi. Mantalele militare sovietice şi tresele strălucitoare de pe umeri le garantau un unghi bun de vedere şi spaţiu suficient. Cei patru oameni care-i păzeau se învârteau de colo-colo, încercând să nu se uite la meci prea evident. Nu erau foarte îngrijoraţi, deoarece ministrul se decisese să asiste la meci în ultimul moment.

Meciul se dovedi palpitant din primul minut. Atacantul primei linii a celeilalte echipe se strecura ca o nevăstuică, manevrând pucul cu dibăcie şi patinând excelent. Echipa gazdă – cea în care jucau americanul şi strănepotul lui Misa – era mereu împinsă în partea ei de teren în prima fază a jocului. Micul Misa era un apărător agresiv şi băiatul american preluă o pasă, reuşind să ducă pucul pe toată lungimea gheţii şi fiind apoi interceptat, dar suporterii ambelor echipe îi răsplătiră efortul cu urale. Deşi ruşii sunt un popor contestatar ca orice alt popor de pe pământ, dăduseră dovadă întotdeauna de un generos spirit sportiv. La pauză scorul era zero la zero.

— Păcat, remarcă Misa, în timp ce oamenii se grăbeau spre toaletă.

— A fost o pătrundere spectaculoasă, dar şi intercepţia a fost extraordinară, spuse Iazov. O să le spun să reţină numele acestui puşti pentru echipa militarilor. Misa, îţi mulţumesc că m-ai invitat. Uitasem cât de palpitant este un meci de tineret.

— Oare despre ce or fi vorbind? întrebă ofiţerul KGB.

Se postase împreună cu alţi doi oameni sus de tot, ascunşi de lămpile care luminau gheaţa.

— Poate că sunt pasionaţi de hochei, răspunse omul cu aparatul de fotografiat. Fir-ar să fie, pare un meci palpitant şi noi nu-l vedem! Ia priviţi la garda personală! Idioţii ăia se uită la meci. Dacă aş vrea să-l ucid pe Iazov…

— Cred că nu-i o idee rea, remarcă al treilea bărbat. Secretarul KGB-ului…

— Nu e treaba noastră, i-o reteză ofiţerul mai vârstnic, punând capăt conversaţiei.

— Hai, Eddieee! strigă Mary Pat când se reluă partida.

Fiul ei îşi ridică privirea, stânjenit. Mami se agită întotdeauna prea mult la meciuri, îşi zise el.

— Cine a strigat? întrebă Misa, la cinci metri distanţă de ea.

— Slăbănoaga de acolo – am cunoscut-o, nu o mai ţii minte? spuse Iazov.

— O pasionată de hochei, observă Filitov, urmărind jocul care se mutase în cealaltă jumătate de teren. *Vă rog, tovarăşe ministru, duceţi-vă...* Dorinţa îi fu îndeplinită.

— Hai să mergem s-o salutăm.

Mulţimea le făcu loc şi Iazov se strecură în stânga ei.

— Sunteţi doamna Foley, dacă nu mă înşel...

Se întoarse repede spre el şi-i zâmbi grăbită, îndreptându-şi apoi privirea din nou spre joc.

— Bună ziua, domnule general...

— De fapt, am grad de mareşal. Fiul dumneavoastră este numărul doisprezece?

— Da. Aţi văzut cum i-a luat pucul?

— A fost o intercepţie frumoasă, spuse Iazov.

— Dar s-o facă altui jucător! spuse ea, în timp ce echipa cealaltă se deplasa spre partea de teren a lui Eddie.

— Toţi americanii sunt pasionaţi de hochei? întrebă Misa.

Ea se întoarse din nou şi glasul ei păru puţin stingherit.

— E îngrozitor, nu-i aşa? Părinţii ar trebui să se comporte...

— Ca nişte părinţi? râse Iazov.

— Încep să devin o mamă pasionată de partidele de juniori; recunoscu Mary Pat.

Apoi îi explică expresia englezească pe care o folosise.

— Este suficient că noi l-am învăţat pe fiul dumneavoastră să fie un bun jucător de hochei.

— Da, poate că peste câţiva ani va ajunge în echipa olimpică, replică ea cu un zâmbet răutăcios, dar jucăuş.

Iazov râse, ceea ce o surprinse pe Mary Pat. Îl credea pe Iazov un ticălos dur şi serios.

— Cine e femeia asta?

— Americancă. Soţul ei este ataşat de presă. Fiul ei joacă în echipa asta. Avem un dosar cu amândoi. Nimic special.

— E frumuşică. Nu ştiam că Iazov e muieratic.

— Crezi că vrea s-o recruteze? insinuă fotograful, îndepărtându-se.

— Nu m-ar deranja.

se transformase pe neaşteptate într-o luptă defensivă care se concentrase în mijlocul gheţii. Copiilor le lipsea fineţea necesară

pentru pase precise, care caracteriza hocheiul sovietic şi ambele echipe erau instruite să nu joace prea dur. Chiar dacă aveau echipament de protecţie, erau, totuşi, copii şi oasele lor în creştere nu trebuiau vătămate. Era o lecţie pe care ruşii le-o puteau da americanilor, îşi zise Mary Pat. Ruşii şi-au ocrotit întotdeauna în mod deosebit copiii. Viaţa adulţilor era atât de dificilă, încât încercau să-şi ferească măcar copiii de ea.

În sfârşit, în repriza a treia lucrurile se precipitară. O lovitură la poartă fu oprită şi pucul fu respins de portar. Atacantul îl preluă şi se întoarse, gonind direct spre poarta opusă, în timp ce Eddie era la şase metri de el. Atacantul ezită o clipă, iar Eddie se repezi spre colţul terenului, dar nu reuşi să preia pucul, fiind blocat de un apărător.

— *Centrează!* strigă mama lui.

El nu o auzi, dar nici nu era nevoie. Atacantul era acum în poziţie şi Eddie îi pasă pucul. Tânărul îl opri cu patina, făcu un pas înapoi şi marcă un gol de senzaţie printre picioarele portarului din echipa adversă. Lumina din spatele cuştii portarului pâlpâi şi echipa care marcase ridică crosele în semn de bucurie.

— Frumoasă pasă la centru, remarcă Iazov cu o admiraţie sinceră, continuând pe un ton glumeţ: Vă daţi seama că fiul dumneavoastră deţine acum secrete de stat, deci nu-i putem permite să părăsească ţara.

Mary Pat făcu o clipă ochii mari, speriată, convingându-l pe Iazov că era într-adevăr o muiere occidentală fără nimic în cap, deşi poate că în pat făcea ceva parale. *Păcat că n-am să aflu asta niciodată.*

— Glumiţi? întrebă ea încet.

Amândoi militarii izbucniră în râs.

— Desigur, tovarăşul ministru a glumit, spuse Misa după o clipă.

— Am bănuit, spuse ea destul de neconvingător, după care îşi întoarse din nou privirea spre gheaţă. *Hai să mai băgăm un gol!*

Câteva capete se întoarseră o secundă; oamenii se amuzau. Se distrau bine cu americanca asta care asista la meci. Pe ruşi îi amuza teribil exuberanţa americanilor.

— Dacă asta e spioană, îmi mănânc aparatul de fotografiat.

— Mai gândeşte-te la ce-ai spus, tovarăşe, şopti ofiţerul care răspundea de acel grup.

Amuzamentul din glas îi pieri într-o clipă. Mai gândeşte-te la ce a spus tipul, îşi spuse el. Soţul ei, Edward Foley, este considerat de presa americană drept un prostănac, care nu-i bun nici măcar de reporter şi cu atât mai puţin capabil să lucreze la New York Times.

Problema era că, deşi acesta era genul de acoperire pe care o visa orice ofiţer de spionaj adevărat, toate guvernele aveau în slujba lor asemenea prostănaci care chiar aşa erau şi care nu se prefăceau deloc. El însuşi avea un văr cretin care lucra la Ministerul de Externe, culmea!

— Eşti sigur că ai film destul?

Şansa lui Eddie se ivi cu patruzeci de secunde înainte de sfârşitul partidei. Un apărător pară o lovitură şi pucul alunecă înapoi spre centrul gheţii. Atacantul îl împinse spre dreapta, când direcţia jocului se schimbă. Cealaltă echipă era pe punctul de a marca şi tânărul adversar nu luase poziţie când Eddie preluă pasa şi ţâşni din stânga lui. Edward Foley îi se răsuci brusc şi şută prin spatele portarului. Pucul atinse bara, iar apoi căzu pe linia porţii şi ricoşă.

— Gol! zbieră Mary Pat, sărind în sus ca un şef de galerie.

Îl îmbrăţişă pe Iazov, spre consternarea gardienilor lui de corp. Bucuria Ministrului Apărării fu însă imediat umbrită de gândul că va trebui să-şi scrie a doua zi raportul despre acest contact. Dar îl avea pe Misa ca martor că nu discutaseră nimic nepotrivit. Mary Pat se repezi apoi la Filitov.

— V-am spus că îmi purtaţi noroc!

— Doamne, aşa sunt toţi amatorii de hochei americani? întrebă Misa, desprinzându-se de ea.

Mâna ei i-o atinse pe a lui pentru o fracţiune de secundă, aproape neverosimilă şi în mănuşa lui se aflau acum trei casete de film. Le simţi şi se miră cât de iute fusese efectuat transferul. Era oare Mary Pat o scamatoare înnăscută?

— De ce sunteţi voi, ruşii, atât de posaci tot timpul? Nu ştiţi să vă distraţi?

— Poate că ar trebui să avem mai mulţi americani pe lângă noi, recunoscu Iazov. *La naiba, mi-aş dori să fie şi nevastă-mea aşa de veselă ca tipa asta!* Aveţi un fiu minunat şi, dacă va juca împotriva noastră la Olimpiadă, o să-l iert.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet fermecător.

— Sunteţi foarte amabil. Sper să vă dea un şut în fundurile

voastre comuniste, s-ajungeţi până la Moscova.

O enerva teribil să fie luată de sus.

— Eddie a marcat două goluri astă seară şi Ivan nu mai-ştiu-cum n-a marcat nici unul!

— Puneţi atâta suflet ca să câştigaţi, chiar şi la un joc de copii? întrebă Iazov.

Mary Pat se pierdu doar o clipă, atât de repede, încât creierul ei nu putu opri replica automată:

— Arătaţi-mi şi mie un om care ştie să piardă.

Se opri, apoi îşi repară greşeala.

— Scuzaţi-mă, probabil că mă consideraţi *nekulturnîi.* Aveţi dreptate, e doar un joc de copii.

Zâmbi larg. Lua-te-ar naiba!

— Ai văzut ceva?

— O muiere proastă care se dă în spectacol, răspunse fotograful.

— Când îmi dai filmul developat?

— Peste două ore.

— Dă-i bătaie, spuse superiorul lui.

— Dumneavoastră aţi văzut ceva? îl întrebă celălalt ofiţer pe şeful lui.

— Nu, nu cred. O urmărim de două ceasuri şi s-a comportat ca un părinte american tipic care se încinge prea tare la un meci, dar întâmplător i-a atras atenţia Ministrului Apărării şi principalului suspect dintr-un caz de trădare. Cred că ajunge, tovarăşe, nu crezi? *Ce joc fantastic!*

După două ore, o mie de fotografii alb-negru erau întinse pe biroul ofiţerului. Aparatul japonez pe care-l folosiseră marca ora pe marginea de jos şi fotograful KGB-ului era la fel de bun ca orice fotoreporter din presă. Trăsese cadru după cadru, oprindu-se doar pentru a înlocui casetele imense de film din aparatul automat. Iniţial voiseră să folosească o cameră TV portabilă, dar fotograful îi convinsese că nu era bine. Rezoluţia nu era la fel de bună şi nici viteza. Un aparat foto era, totuşi, mai bun pentru a surprinde scenele mici şi rapide, deşi nu puteai citi pe buze aşa cum puteai s-o faci pe o bandă video.

La fiecare cadru, ofiţerul rămânea câteva secunde pentru a examina cu o lupă ceea ce îl interesa. Când începu secvenţa fotografiilor cu doamna Foley, se opri mai mult. Îi examină

îmbrăcămintea şi bijuteriile, apoi faţa, pe îndelete. Avea un zâmbet deosebit de artificial, ca într-o reclamă occidentală de televiziune şi îşi aminti ţipetele ei în mulţime. De ce naiba sunt atât de zgomotoşi americanii?

Dar e bine îmbrăcată, recunoscu în sinea lui. Ca majoritatea americancelor într-o scenă moscovită, sărea în ochi ca un fazan într-o ogradă cu păsări domestice – bombăni el enervat. Şi ce dacă americanii cheltuiesc mai mulţi bani pe îmbrăcăminte? Ce contează îmbrăcămintea? Prin binoclu nu părea să aibă mai multă minte decât o găină... dar nu şi în aceste fotografii... de ce oare?

Din cauza ochilor, îşi zise el. În fotografii, ochii aveau o licărire diferită de ceea ce văzuse el personal. De ce oare?

În fotografii, ochii ei – albaştri, îşi aminti el – fixau mereu ceva. Faţa, observă el, avea pomeţi oarecum slavi. Ştia că Foley e un nume irlandez şi presupunea că şi strămoşii ei fuseseră tot irlandezi. Ruşilor le este străină ideea că America e o ţară de emigranţi şi că emigranţii încheie căsătorii interetnice. Dacă mai puneai pe ea câteva kilograme, îi schimbai părul şi îmbrăcămintea, putea s-arate ca orice femeie de pe străzile Moscovei... sau ale Leningradului. Mai degrabă a doua variantă, îşi zise el. Semăna mai mult a leningrădeancă. Faţa ei avea aroganţa oamenilor din acel mare oraş. *Mă întreb ce strămoşi o fi avut cu adevărat.*

Continuă să se uite prin fotografii şi îşi aminti că soţii Foley nu fuseseră niciodată cercetaţi cu atâta atenţie. Dosarele lor erau destul de subţiri. Erau consideraţi de „a Doua" drept nişte nulităţi. Ceva îi spunea că fusese o greşeală, dar vocea din subconştient nu era încă destul de puternică. Luă ultima fotografie, uitându-se la ceas. E ora trei noaptea! mormăi el şi întinse mâna să mai ia o ceaşcă de ceai.

Asta era, probabil, la al doilea gol. Ţopăia ca o gazelă. Frumoase picioare, observă el pentru prima dată. După cum remarcaseră colegii lui din galerie, probabil că era bună la pat. Mai erau doar câteva cadre până la sfârşitul meciului şi... iat-o îmbrăţişându-l pe Iazov – ţap bătrân! Apoi îmbrăţişându-l pe Filitov...

Încremeni. Fotografia prinsese ceva ce el nu văzuse prin binoclu. În timp ce îl îmbrăţişa pe Filitov, privirea ei era fixată asupra unuia dintre cei patru agenţi de corp, singurul care nu se uita la meci. Mâna ei stângă nu îl înconjura pe Filitov, ci era mai

jos, lângă mâna lui dreaptă, ascunsă vederii. Căută câteva cadre precedente. Când îl îmbrăţişase pe Ministrul Apărării, palma fusese făcută pumn. După ce îl îmbrăţişase pe Filitov, era din nou deschisă şi privirea ei era îndreptată tot spre garda de corp, cu un zâmbet foarte rusesc, într-adevăr, un zâmbet care se oprea la buze – dar în cadrul următor, era din nou ea însăşi, o fluşturatică. În momentul acela, căpătă certitudinea.

— Lepădătura! şopti el pentru sine.

De când sunt soţii Foley aici? Îşi cercetă memoria obosită, dar nu extrase nimic. *De peste doi ani, cel puţin – şi noi n-am ştiut, n-am bănuit măcar... dacă e numai ea?* Era o idee – dacă ea era spioană şi soţul ei nu? Respinse ideea imediat şi avu dreptate, dar dintr-un motiv greşit. Puse mâna pe telefon şi sună acasă la Vatutin.

— Da, răspunse glasul acestuia la jumătatea apelului.

— Am ceva interesant, spuse simplu ofiţerul.

— Trimite-mi o maşină.

Vatutin sosi după douăzeci şi cinci de minute, nebărbierit şi nervos. Maiorul îi întinse seria de fotografii cruciale.

— N-am bănuit-o niciodată, spuse el, în timp ce colonelul examina imaginile printr-o lupă.

— Frumos travesti, observă acru Vatutin.

Dormea doar de o oră când sunase telefonul. Încă îi era greu să adoarmă fără să bea câteva pahare zdravene înainte de culcare – dar încerca să se deprindă. Colonelul îşi ridică privirea.

— Nu-mi vine să cred! În faţa Ministrului Apărării şi sub ochii a patru gardieni de corp! Ce *tupeu* are femeia asta! Cine o supraveghează de obicei?

Maiorul îi întinse dosarul. Vatutin îl răsfoi şi găsi hârtia.

— Băşinosul ăsta! Ăsta n-ar putea urmări un copil până la şcoală fără să fie arestat ca pervers! Poftim! E locotenent de douăzeci şi trei de ani!

— Sunt şapte sute de americani la ambasadă, tovarăşe colonel, observă maiorul. Avem un număr limitat de ofiţeri cu adevărat buni...

— Şi toţi urmăresc pe cine nu trebuie.

Vatutin se duse la fereastră.

— Acum, gata! Trebuie urmărit şi soţul ei! adăugă el.

— Şi eu aş recomanda acest lucru, tovarăşe colonel. Probabil că amândoi lucrează pentru CIA.

— Ea i-a transferat ceva.

— Probabil – un mesaj sau poate altceva.
Vatutin se aşează şi se frecă la ochi.
— Ai lucrat bine, tovarăşe maior.

La graniţa dintre Pakistan şi Afganistan se iviseră deja zorile. Săgetătorul se pregătea să se întoarcă la războiul lui. Oamenii îşi împachetaseră noile arme, în timp ce căpetenia lor – asta era ceva nou, îşi spuse Săgetătorul – revedea planurile pentru următoarele săptămâni. Printre lucrurile pe care le primise de la Ortiz era şi un set complet de hărţi tactice. Erau făcute după fotografii din satelit şi erau aduse la zi, pentru a înfăţişa punctele tari ale sovieticilor şi zonele de patrulare susţinută. Acum avea un aparat de radio cu bătaie lungă, de la care putea afla prognozele meteo – inclusiv cele ruseşti. Călătoria lor urma să înceapă înainte de căderea întunericului.

Privi în jur. Câţiva din oamenii lui îşi aduseseră familiile în acest loc sigur. Tabăra refugiaţilor era aglomerată şi zgomotoasă, dar erau mai eficienţi aici decât în satele pustii şi în oraşele bombardate de ruşi. Erau şi copii, observă Săgetătorul şi copiii sunt fericiţi oriunde au părinţi, hrană şi prieteni. Băieţii se jucau deja cu arme de jucărie – iar cei mai vârstnici aveau arme adevărate. Acceptă acest adevăr cu o doză de regret care se micşora la fiecare drum. Pierderile mujahedinilor trebuiau înlocuite şi cei mai tineri erau şi cei mai curajoşi. Dacă libertatea reclama moartea lor, ei vor muri pentru o cauză sfântă, iar Allah îi iubeşte pe cei care mor pentru El. Lumea este într-adevăr un loc trist, dar cel puţin aici oamenii se distrau şi se odihneau. Se uită la unul din puşcaşii lui, care-l învăţa pe primul lui născut să meargă. Copilaşul nu putea singur, dar, la fiecare pas şovăielnic, îşi ridica privirea spre chipul zâmbitor şi cu barbă al unui tată pe care-l văzuse doar de două ori de când se născuse. Noua căpetenie a grupului îşi aminti că la fel făcuse şi el cu fiul lui... care acum învăţa să meargă pe alte cărări...

Săgetătorul se întoarse la treburile lui. Nu se mai putea ocupa de lansarea rachetelor, dar îl instruise bine pe Abdul. Acum Săgetătorul îşi va conduce oamenii. Îşi câştigase acest drept şi, ceea ce era şi mai bine, oamenii lui îl socoteau norocos. Va creşte moralul grupului. Deşi nu citise nici o carte de teorie militară, Săgetătorul simţea că ştia destul de bine lecţiile.

Nu fură avertizaţi în nici un fel. Săgetătorul întoarse brusc capul când auzi zgomotul obuzelor de tun, iar apoi zări avioanele

fusiforme Fencer la numai o sută de metri înălţime. Nu apucase să pună mâna pe armă, când observă bombele căzând. Siluetele negre se clătinară uşor, apoi aripioarele le stabilizară şi coborâră încet, cu botul în jos. Pe urmă se auzi uruitul bombardierelor sovietice Su-24 şi el se întoarse să le urmărească, ducând arma la umăr, dar erau prea rapide. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se lipească de pământ; totul părea să se petreacă foarte încet. Aproape că pluti în aer, de parcă pământul nu voia să-l primească. Era cu spatele la bombe, dar ştia că erau acolo, în cădere. Îşi ridică iute privirea şi văzu oameni alergând, iar pe puşcaşul lui încercând să-şi acopere copilaşul cu trupul. Săgetătorul privi din nou în sus şi se îngrozi, văzând o bombă care părea să se îndrepte direct spre el, un cerc negru pe fundalul cerului senin al dimineţii.

Nu apucă nici să rostească numele lui Allah când bomba trecu pe deasupra capului lui şi pământul se cutremură.

Era încremenit şi asurzit de bubuitură şi, când se ridică, se clătină pe picioare. I se părea ciudat că vede şi simte zgomotul, dar nu-l aude. Din instinct, ridică piedica armei uitându-se după următorul avion. Uite-l! Arma se ridică şi trase singură, dar în zadar. Următorul Fencer îşi lăsă încărcătura la o sută de metri distanţă, apoi dispăru cu o coadă de fum negru în urmă. Nu mai apăru nici unul.

Sunetele se întorceau încet şi păreau îndepărtate, ca zgomotele dintr-un vis. Dar nu era un vis. Locul în care fusese bărbatul cu copilaşul lui era acum o groapă în pământ. Nu se mai zărea nimic din luptătorul pentru libertate şi din fiul lui şi nici măcar convingerea lui că acum stăteau în faţa Dumnezeului lor nu putea să-i alunge furia care-i clocotea în trup. Îşi aminti că îi fusese milă de rus şi că îi păruse rău că murise. S-a terminat! Nu va mai fi milos cu un necredincios, niciodată. Mâinile i se înălbiră pe armă.

Prea târziu, un avion de luptă pakistanez F-16 brăzdă cerul, dar ruşii erau deja dincolo de graniţă şi, un minut mai târziu, aparatul F-16 se roti de două ori pe deasupra taberei, iar apoi se întoarse spre bază.

— Eşti teafăr?

Era Ortiz. Avea o tăietură pe faţă şi vocea lui se auzea de departe.

Nu primi nici un răspuns de astă dată. Săgetătorul făcu semn cu arma, în timp ce privea cum o văduvă de dată recentă striga

după familia ei. Cei doi bărbaţi căutară împreună răniţii care mai puteau fi salvaţi. Din fericire, personalul medical al taberei era neafectat. Săgetătorul şi ofiţerul CIA cărară şase oameni la punctul sanitar, unde un medic francez înjura cu fluenţa unui om obişnuit cu asemenea lucruri, având deja mâinile pline de sânge.

La următorul drum îl găsiră pe Abdul. Tânărul era cu mitraliera Stinger ridicată şi încărcată. Plângea, mărturisind că adormise. Săgetătorul îl bătu uşor pe umăr şi-i spuse că nu era vina lui. Se presupunea că exista o înţelegere între sovietici şi pakistanezi, care interzicea raidurile peste graniţă. Aşa se întâmplă cu asemenea înţelegeri.

Apăru o echipă de reporteri francezi de televiziune şi Ortiz îl duse pe Săgetător într-un loc unde nu puteau fi văzuţi.

— Şase, spuse Arcaşul.

Nu menţionăm şi victimele dintre necombatanţi.

— Faptul că fac asta e un semn de slăbiciune, prietene, răspunse Ortiz.

— Este o nelegiuire faţă de Dumnezeu să ataci un loc unde se află femei şi copii!

— Ai pierdut din provizii?

Pentru ruşi era, desigur, o tabără de partizani, dar Ortiz nu se ostenea să dea glas felului în care vedeau ei lucrurile. Se afla de prea mult timp acolo ca să mai poată fi obiectiv în această privinţă.

— Doar câteva arme. Restul a fost scos deja din tabără.

Ortiz nu mai avu ce să spună. Nu mai găsea cuvinte de consolare. Pentru el era un coşmar faptul că operaţiunea lui de sprijinire a afganilor avea acelaşi efect ca încercările anterioare de a ajuta populaţia Hmong din Laos. Deşi luptaseră vitejeşte împotriva inamicilor vietnamezi, aceştia fuseseră efectiv exterminaţi, în ciuda ajutorului primit din Occident. Ofiţerul CIA îşi spuse că situaţia era diferită acum şi, judecând obiectiv, considera că aşa era. Dar atât cât mai avea din suflet îl durea, văzând cum părăsesc acei oameni tabăra, înarmaţi până-n dinţi şi numărându-i apoi pe cei care se întorceau. Îi ajuta într-adevăr America pe afgani să-şi redobândească ţara, sau îi încuraja doar să ucidă cât mai mulţi ruşi, până ce vor fi şi ei exterminaţi?

Care este cea mai corectă politică? se întrebă Ortiz. Recunoscu că nu ştia.

Nu ştia nici că Săgetătorul luase o decizie politică proprie. Chipul între două vârste se întoarse spre vest, apoi spre nord şi

îşi spuse că voinţa lui Allah nu mai era restrânsă de graniţe, aşa cum nu mai era nici voinţa duşmanilor Lui.

15

Punctul culminant

— Acum este suficient să sară arcul capcanei, îi spuse Vatutin secretarului KGB-ului.

Tonul lui era degajat şi faţa imperturbabilă când arătă spre dovezile întinse pe biroul lui Gherasimov.

— Ai lucrat excelent, tovarăşe colonel!

Secretarul KGB-ului îşi îngădui un zâmbet. Vatutin citi în el mai mult decât satisfacţia de a fi rezolvat un caz dificil şi delicat.

— Care-i următoarea mişcare?

— Având în vedere statutul neobişnuit al subiectului, cred că ar trebui să încercăm să-l compromitem în momentul transferului documentului. Se pare că CIA ştie că am distrus reţeaua curierului care făcea legătura între Filitov şi ei. Au făcut acest pas neobişnuit, folosind unul din ofiţerii proprii pentru a efectua transferul – dar să nu ne amăgim, a fost un gest disperat, în ciuda dibăciei cu care a fost făcut. Aş vrea totodată să-i demasc pe soţii Foley. Probabil că sunt mândri că ne-au păcălit atâta vreme. Prinzându-i asupra faptului, le-am da peste bot şi ar fi o lovitură psihologică grea pentru CIA, în general.

— Se aprobă. Gherasimov încuviinţă din cap. Dumneata conduci cazul, tovarăşe colonel. Ai răgaz cât doreşti.

Amândoi ştiau că asta însemna mai puţin de o săptămână.

— Vă mulţumesc, tovarăşe secretar.

Vatutin se întoarse imediat în biroul lui, unde îşi instrui şefii de secţii.

Microfoanele erau foarte sensibile. Asemenea celor mai mulţi oameni când dorm, Filitov se răsucea şi se întorcea mereu în somn, cu excepţia cazurilor în care visa, iar casetofoanele care mergeau permanent înregistrau foşnetul aşternutului şi mormăielile aproape neinteligibile. În cele din urmă, se auzi un sunet nou şi cel care avea căştile la urechi le făcu semn tovarăşilor lui. Suna ca o pânză umflată de vânt şi însemna că subiectul îşi azvârlise păturile de pe el.

Apoi se auzi tuşea. Bătrânul avea probleme cu plămânii,

consemna dosarul lui medical. Era deosebit de sensibil la răceli şi infecţii respiratorii. Apoi îşi suflă nasul şi KGB-iştii îşi zâmbiră. Suna ca un ţignal de locomotivă.

— L-am prins, spuse operatorul cu camera TV. Se duce la baie.

Următoarea serie de sunete era previzibilă. Două camere de televiziune prindeau în obiectivele lor puternice cele două ferestre ale apartamentului. Reglajele speciale le permiteau să vadă în apartament, în ciuda strălucirii luminii de dimineaţă.

— Este deajuns să-i faci asta cuiva, observă un tehnician. Dacă ai arăta cuiva o bandă care să ne înfăţişeze imediat după ce ne-am sculat, am muri de ruşine.

— Nu din asta o să i se tragă lui moartea, observă sec ofiţerul cel mai vârstnic.

Asta era problema în aceste investigaţii. Începeai să te identifici prea mult cu subiectul şi trebuia să-ţi reaminteşti ţie însuţi periodic cât de odioşi sunt trădătorii. *Unde ai greşit?* se întrebă maiorul. *Un om cu asemenea fapte de eroism în război*! se întreba cum va evolua cazul. Va urma un proces public? Puteau îndrăzni să iasă în public cu un erou de război atât de celebru? Era o problemă politică, îşi spuse el.

Uşa se deschise şi se închise la loc, indicând că Filitov primise de la un curier al Ministerului Apărării cotidianul *Steaua Roşie.* Auziră bolboroseala filtrului de cafea şi se priviră – trădătorul ăsta nenorocit bea cafea bună în fiecare dimineaţă!

Acum putea fi văzut şezând la măsuţa din bucătărie şi citind ziarul. Observară că îşi lua notiţe pe un carnet şi făcea semne chiar pe ziar. După ce pregăti cafeaua, se ridică să-şi ia laptele din micul frigider. Îl mirosi înainte de a-şi pune în cană, ca să se asigure că nu se stricase. Avea destul unt ca să să-şi ungă cu generozitate pâinea neagră, ceea ce constituia, din câte ştiau ei, micul lui dejun.

— Mănâncă tot ca un soldat, spuse operatorul.

— A fost un bun soldat odinioară, observă un alt ofiţer. Cum de-ai putut face asta, boşorog neghiob?

Îşi termina curând micul dejun şi îl văzură apoi ducându-se la baie, unde se spălă şi se bărbieri. Se întoarse să se îmbrace, în văzul lor. Urmăriră pe ecranul video cum scoate o perie şi îşi lustruieşte cizmele. Ştiau că purta întotdeauna cizme, ceea ce era neobişnuit pentru ofiţerii din minister. Dar la fel de neobişnuite erau şi cele trei stele aurite de pe bluza lui de uniformă. Îşi verifică ţinuta în oglinda de la birou. Băgă hârtia în

servietă şi ieşi pe uşă. Ultimul zgomot pe care-l auziră fu cheia răsucindu-se în broasca de la uşa apartamentului. Maiorul puse mâna pe telefon.

— Subiectul se deplasează. Nimic neobişnuit în dimineaţa asta. Echipa de filaj este la post.

Unul din operatori îşi reglă camera pentru a înregistra ieşirea lui Filitov din clădire. Acesta răspunse salutului militar al şoferului, se urcă în maşină şi se aşeză pe spate. O dimineaţă total ştearsă, îşi ziseră toţi. Acum îşi puteau permite să fie răbdători.

Înspre vest, munţii erau învăluiţi în nori şi burniţa uşor. Săgetătorul nu plecase încă. Mai erau rugăciuni de rostit, oameni de alinat. Ortiz se dusese la unul din medicii francezi să-i panseze rănile de pe faţă, iar prietenul lui răsfoia hârtiile ofiţerului CIA.

Se simţea vinovat, dar Săgetătorul îşi spuse că de fapt căuta rapoartele lui către ofiţerul CIA Săgetătorul ştia că Ortiz avea obiceiul să-şi ia note şi că avea pasiunea hărţilor. Harta pe care dorea s-o vadă era la locul ei şi de ea erau prinse mai multe diagrame. Le copie de mână, repede şi cu exactitate, apoi puse totul la loc.

— Sunteţi foarte sinceri, râse Bea Taussing.

— Ar fi păcat să stricăm imaginea, răspunse Al, mascând cu un zâmbet sila faţă de oaspetele lor.

Nu înţelesese niciodată de ce lui Candi îi plăcea această… ce naiba o fi fost. Gregory simţea că femeia asta îi declanşa un clopoţel în subconştient. Nu conta că ea nu-l plăcea – lui Al puţin îi păsa de asta. Familia şi logodnica lui îl iubeau şi toţi colegii îl respectau. Se mulţumea cu atât. Să-i ia naiba pe cei care considerau că nu se potrivea cu imaginea lor despre un ofiţer de armată. Dar Bea avea ceva care…

— Bine, hai să trecem la afaceri, spuse ea amuzată. Cei de la Washington mă întreabă cât de curând…

— Cineva ar trebui să le spună birocraţilor de acolo că lucrurile astea nu se fac cât ai bate din palme, bombăni Candi.

— Şase săptămâni cel mult, rânji Aii. Poate mai puţin.

— Când? întrebă Candi.

— În curând. Încă n-am avut ocazia să-l încercăm pe simulator, dar pare a fi bine. Bob a avut ideea. Era şi timpul să

vină cu idei şi a folosit performanţele computerului mai bine chiar decât mine. Nu trebuie să folosim IA atât de mult pe cât credeam.

— Zău?

Folosirea IA – inteligenţa artificială – era considerată esenţială pentru performanţele oglinzii şi detectarea ţintei.

— Într-adevăr, am studiat problema prea inginereşti, încercând să folosim raţiunea în locul instinctului. Nu trebuie să-i spunem noi computerului cum să gândească pentru a găsi soluţiile. Putem reduce sarcina comenzii cu douăzeci la sută, introducând în program opţiuni prestabilite. Pare a fi mai rapid şi mai simplu decât să pui computerul să aleagă aproape întotdeauna din tot meniul.

— Dar anomaliile? întrebă Taussing.

— Asta-i singura problemă. Rutina IA a încetinit lucrurile mai mult decât am crezut. Noi încercăm să facem chestia asta atât de flexibilă, încât aproape că n-am mai putut realiza nimic. Performanţa prevăzută a laserului este destul de bună, reuşind să preia opţiunea de declanşare a focului mai repede decât programul IA, care pierde vremea pentru a stabili dacă trebuie să ţintească – de ce să nu riscăm? Dacă nu se potriveşte cu planul nostru, oricum îi dăm drumul.

— Specificaţiile voastre în privinţa laserului s-au modificat, observă Bea.

— Despre asta nu pot discuta.

Din nou Bea Taussing reuşi să-i întoarcă zâmbetul. *Eu ştiu ceva ce tu nu ştii!* Nu-i aşa? Numai când se uita la el simţea că i se încreţeşte pielea pe ea, dar şi mai rău era felul în care se uita Candi la el, de parcă ar fi fost cel puţin Paul Newman! Îl iubea pe urâtul ăsta cu faţa gălbejită! Bea nici nu ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă.

— Chiar şi noi ăştia mai proşti trebuie să fim în stare să ne planificăm acţiunile, spuse Bea Taussing.

— Iartă-mă, Bea. Ştii care sunt regulile de securitate.

— Începi să te întrebi cum de reuşim să mai facem ceva, spuse Candi, clătinând din cap. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, Al şi cu mine n-o să mai putem face conversaţie între…

Îi zâmbi senzual soţului ei. Al râse.

— Mă doare capul.

— Bea, îl crezi pe acest tip? întrebă Candi.

Bea se lăsă pe spateaza fotoliului.

— Niciodată nu l-am crezut.

— Când ai de gând să-l laşi pe dr. Rabb să te scoată în oraş? Ştii că îţi dă târcoale de şase luni.

— Nu accept să-mi dea târcoale decât cu maşina. Doamne, ce gând oribil!

Privirea pe care i-o aruncă lui Candi mască bine sentimentele ei. În acelaşi timp, îşi dădu seama că informaţiile din program pe care le scosese erau acum deficitare. Să-l ia naiba pe ţicnitul ăsta care schimbase programul!

— E ceva. Întrebare este, ce anume? Jones îşi aranjă microfonul. Conn, Sonar, aveam un contract relevant zero-nouă-opt. Desemnează acest contact Sierra-Patru.

— Sigur e un contact? întrebă tânărul subofiţer.

— Vezi asta?

Jones îşi plimbă degetul peste ecran. Afişajul în cascadă era împânzit cu zgomot ambiental.

— Nu uita că tu cauţi date neaccidentale. Această linie nu este accidentală.

Introduse în calculator comanda de schimbare a afişajului. Calculatorul începu să proceseze o serie de benzi de frecvenţă discrete. După un minut, imaginea era clară. Cel puţin aşa credea domnul Jones, observă tânărul de la sonor. Fasciculul de lumină de pe ecran avea o formă neregulată, bombându-se în afară şi îngustându-se în jos, acoperind circa cinci grade din relevment. „Raportorul tehnic” mai privi ecranul câteva secunde, apoi vorbi din nou.

— Conn, Sonar, identific ţinta Sierra-Patru drept fregată clasa Krivak, relevment zero-nouă-şase. Pare să navigheze cu circa cincisprezece noduri.

Jones se întoarse spre tânăr. Îşi aminti prima lui cursă lungă. Puştiul ăsta de nouăsprezece ani nu ştia încă să distingă o geamandură.

— Vezi asta? E semnul de înaltă frecvenţă de la turbomotoarele lui, asta le trădează întotdeauna şi se aude de departe de obicei, deoarece Krivak nu are o bună izolare fonică.

Mancuso intră în compartiment. *Dallas* era o „primă versiune” 688 şi nu avea acces direct din sala de control la sonar, cum aveau cele mai recente. Trebuia să mergi înainte şi să ocoleşti o gaură din punte care ducea dedesubt. Probabil că după revizie se va schimba sistemul. Comandantul făcu semn spre ecran cu

ceaşca de cafea.

— Unde e Krivak?

— Chiar aici, relevmentul e constant deocamdată. Avem apă bună în jur. Probabil că e destul de departe.

Căpitanul zâmbi. Jones încerca întotdeauna să ghicească distanţa. Drăcia era că în cei doi ani de când Mancuso îl avea la bord ca membru al echipajului, de cele mai multe ori o nimerise. La pupa, în sala de. Control, echipa de specialişti calcula poziţia ţintei faţă de traiectoria cunoscută a lui *Dallas,* pentru a determina distanţa şi cursul fregatei sovietice.

La suprafaţă nu era multă activitate. Celelalte trei contacte calculate prin sonar erau toate vase comerciale. Deşi în ziua aceea vremea era suportabilă, Marea Baltică – un lac mai măre în concepţia lui Mancuso – era rareori un loc plăcut pe timp de iarnă. Rapoartele agenţiilor secrete consemnau că majoritatea navelor adverse acostau pentru reparaţii. Asta era o veste bună. Dacă ar fi fost foarte frig, totul ar fi îngheţat şi misiunea lor ar fi fost împiedicată, îşi zise comandantul.

Singurul lor vizitator până în acel moment, Clark, ştia în ce consta misiunea.

— Domnule comandant, avem poziţia pentru Sierra-Patru, anunţă din control un locotenent.

Jones împături o foaie de hârtie şi i-o dădu lui Mancuso.

— Aştept.

— Distanţa treizeci şi şase de mii, cursul aproximativ doi-nouă-zero.

Mancuso despături foaia şi izbucni în râs.

— Jones, eşti un vrăjitor, fir-ai să fii!

I-o dădu înapoi, apoi se duse la pupa, pentru a schimba cursul submarinului, ca să ocolească nava Krivak.

Omul de la sonar, care era lângă Jones, înşfăcă hârtia şi o citi cu glas tare.

— De unde aţi ştiut? Dumneavoastră nu trebuie să ştiţi asemenea lucruri.

— Experienţa, băiete, răspunse Jones cu un minunat accent W.C. Fields.

Observă că submarinul îşi schimba cursul. Mancuso nu mai era ca altădată. Pe vremuri, căpitanul s-ar fi apropiat ca să fotografieze prin periscop, ar fi pregătit câteva torpile şi în general ar fi tratat nava sovieticilor ca pe o adevărată ţintă, într-un război adevărat. De data asta lăsau cale liberă fregatei

ruseşti, ştergând-o repede. Jones nu credea că Mancuso se schimbase chiar atât de mult şi începu să se întrebe ce naiba era cu misiunea asta.

Nu prea-l văzuse pe domnul Clark. Acesta stătea foarte mult timp la pupa în sala motoarelor, unde se afla creierul electronic al navei – un fel de roată înghesuită între două maşinării. Echipajul cârtea deja, fiindcă vorbea prea puţin. Doar zâmbea, dădea din cap şi îşi vedea de treburile lui. Unul din şefi observă tatuajul de pe braţul lui Clark şi şuşoti ceva despre semnificaţia focii roşii şi anume că era semnul organizaţiei SEAL. *Dallas* nu avusese niciodată la bord vreun membru al ei, deşi se întâmplase pe alte nave şi diverse poveşti, rostite încet şi întrerupte doar de câte un „nu, zău?”, circulaseră printre echipajele submarinelor, dar nicăieri altundeva. Orice echipaj de submarin ştia să păstreze un secret, era calitatea lor esenţială.

Jones se ridică şi se duse spre pupa. Socoti că dăduse destule lecţii pentru o zi şi statutul lui de consilier tehnic civil îi permitea să umble în voie pe navă. Observă că *Dallas* nu se grăbea, îndreptându-se spre est cu nouă noduri. Se uită pe hartă şi îşi dădu seama unde se aflau, iar felul în care navigatorul bătea cu creionul pe ea îi spunea ce distanţă vor parcurge. Jones începu să se gândească serios, în timp ce cobora să-şi ia o Coca-Cola. Până la urmă, îl aştepta din nou o misiune tensionată.

— Da, domnule preşedinte.

Judecătorul Moore răspunse la telefon, cu o privire la fel de tensionată. *O fi luat o decizie?*

— Chestiunea despre care am vorbit zilele astea…

— Da, domnule.

Moore privi telefonul. În afară de receptorul pe care-l ţinea în mână, sistemul de telefon „sigur” era un cub de un metru, ascuns inteligent în biroul lui. El prelua cuvintele, le transforma în impulsuri electronice, le amesteca până nu mai puteau fi recunoscute şi le transmitea unei alte cutii similare, care le aduna din nou. Un efect interesant al acestei procesări îl constituia claritatea convorbirilor, întrucât sistemul de codificare elimina orice zgomot accidental de pe linie.

— Poţi să-i dai drumul. Nu putem să-l abandonăm, m-am hotărât aseară.

Era, probabil, primul telefon pe care-l dădea în dimineaţa aceea şi Moore simţi conţinutul lui emoţional. Se întrebă dacă

viaţa acelui agent fără chip îi stricase somnul preşedintelui. Probabil. Era acest gen de om. Moore ştia că era şi genul care respecta deciziile pe care le lua. Pelt va încerca să-l convingă să se răzgândească, dar preşedintele îşi exprimase opţiunea la ora opt dimineaţa şi va trebui s-o respecte.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Voi pune lucrurile în mişcare.

După două minute, Moore îl primea pe Bob Ritter în biroul lui.

— Soluţia la cazul CARDINAL este „start”!

— Mă bucur că am votat în favoarea lui, spuse Ritter, frecându-şi palmele. Peste şapte zile începând de azi, îl vom pune la adăpost. Doamne, va dura ani de zile să ne raporteze tot ce ştie!

Urmară câteva clipe de tăcere gravă.

— Păcat că pierdem serviciile lui, dar îi eram îndatoraţi. Şi pe lângă asta, Mary Pat a recrutat pentru noi doi tipi buni. A făcut transferul de film ieri seară. N-am detalii, dar am înţeles că a fost pe muchie de cuţit.

— Ea a fost întotdeauna cam...

— Cam prea mult, Arthur, dar toţi ofiţerii superiori au ceva de cowboy în ei.

Cei doi texani schimbară o privire.

— Chiar şi cei din New York.

— Ce echipă! Cu asemenea gene, te întrebi ce va ieşi din copiii lor, observă Moore chicotind. Bob, ţi-ai împlinit dorinţa. Treci la treabă.

— Da, să trăiţi.

Ritter plecă să-şi transmită mesajul, apoi îl informă pe amiralul Greer.

Telexul ajunse la Moscova prin satelit abia după cincisprezece minute: APROBATĂ CĂLĂTORIA.

PĂSTRAŢI TOATE CHITANŢELE PENTRU DECONTAREA OBIŞNUITĂ.

Ed Foley îşi luă în birou mesajul decriptat. Deci, birocraţii care s-au ocupat de acest caz au prins curaj până la urmă, îşi zise el. Slavă Domnului!

Încă un transfer şi gata! Vom transmite mesajul în acelaşi timp şi Misa va lua avionul de Leningrad, apoi totul va merge conform planului.

Era un lucru bun faptul că, o dată pe an cel puţin, CARDINALUL

exersa rutina de evadare. Vechea lui unitate de tancuri aparţinea acum secţiei militare a Leningradului şi ruşii înţelegeau asemenea nostalgii. Totodată, Misa se îngrijise de-a lungul anilor ca regimentul lui să obţină primul echipamente noi şi să fie instruit după ultimele metode. După moartea lui, urma să se numească Detaşamentul Filitov – sau cel puţin asta era intenţia armatei sovietice. Păcat, îşi zise Foley, că va trebui să se răzgândească. Pe de altă parte, poate că CIA îi va ridica un monument...

Dar mai era de făcut un transfer şi nu va fi deloc uşor. Uşurel, îşi spuse el. Mai întâi, va trebui să-l anunţăm.

După o jumătate de oră, un membru foarte şters al ambasadei părăsi clădirea. La o anumită oră, urma să stea într-un anumit loc. „Semnalul” urma să fie preluat de altă persoană care era puţin probabil să fie urmărită de cei de la „a Doua”. Această persoană va avea altceva de făcut. Nu ştia motivul, ştia doar unde şi cum să facă semnul. Persoana era dezamăgită. Îşi închipuise că activitatea unui spion este palpitantă.

— Uite-l pe prietenul nostru.

Vatutin era în maşină, dorind să vadă cu ochii lui că treaba mergea bine. Filitov se urcă în maşină şi şoferul lui porni. Maşina lui Vatutin o urmări o jumătate de kilometru, apoi coti, lăsând o altă maşină să continue urmărirea şi merse mai departe pe o stradă paralelă.

Vatutin urmărise evoluţia evenimentelor prin radio. Rapoartele erau vioaie şi seci, în timp ce cele şase maşini intrau şi ieşeau din traseu, menţinându-se în general una înaintea ţintei şi una în spatele ei. Maşina lui Filitov se opri la o alimentară specială pentru oficialii Ministerului Apărării. Vatutin avea un om înăuntru – se ştia că Filitov trecea pe acolo de două, trei ori pe săptămână – ca să vadă ce cumpără şi cu cine stă de vorbă.

Din câte observa, lucrurile mergeau perfect, ceea ce nu era surprinzător, de vreme ce le explicase tuturor celor implicaţi în acest caz că însuşi secretarul KGB-ului se interesa de el. Şoferul lui Vatutin o luă înaintea pradei lor, depunându-l pe colonel vizavi de blocul în care locuia Filitov. Vatutin intră şi urcă în apartamentul pe care-l preluaseră.

— Bine cronometrat, spuse ofiţerul vârstnic când Vatutin intră pe uşă.

Omul de la „a Doua” privi discret pe fereastră şi văzu maşina

lui Filitov oprindu-se. Maşina plecă mai departe, în timp ce colonelul de armată intră în clădire.

— Subiectul a intrat în clădire, anunţă un specialist în comunicaţii.

Înăuntru, o femeie cu o plasă plină cu mere se urcă în lift cu Filitov. La etajul acestuia, doi tineri, aproape adolescenţi, trecură prin faţa liftului când el ieşi, continuându-şi drumul pe coridor şi mărturisindu-şi dragostea nestrămutată în şoapte cam sonore. Microfoanele prinseră sfârşitul lor când Filitov deschise uşa.

— L-am prins, spuse operatorul.

— Să stăm mai departe de fereastră, spuse în mod inutil Vatutin.

Oamenii dotaţi cu binocluri stăteau departe de ea şi, atâta timp cât luminile din apartament erau stinse – becurile fuseseră scoase – nimeni nu-şi putea da seama că era cineva acolo.

Un lucru le plăcea la omul ăsta: aversiunea lui faţă de obloanele trase. Îl urmăriră până în dormitor, unde văzură cum se schimbă în haine de casă şi papuci. Îl văzură cum desface o sticlă de jumătate de litru de vodcă. Se aşeză, privind pe fereastră.

— Un bătrân singur, observă un ofiţer. Ăsta să fie motivul?

— Vom afla până la urmă.

De ce oare ne trădează Statul? îl întrebă Misa pe caporalul Romanov două ore mai târziu.

Pentru că suntem soldaţi, probabil.

Misa observă că Romanov ocolea întrebarea şi problema esenţială. Înţelegea ce voia să întrebe căpitanul lui?

Dar dacă noi trădăm Statul...

Atunci murim, tovarăşe căpitan. E foarte simplu. Ne atragem ura şi dispreţul ţăranilor şi muncitorilor şi murim.

Romanov se uită peste timp în ochii ofiţerului. Caporalul avea acum şi el de pus o întrebare. Nu îndrăznea să-i dea glas, dar ochii lui păreau să spună: *Ce-ai făcut, scumpul meu căpitan?*

Peste drum, omul care înregistra auzi hohote de plâns şi se întrebă care o fi cauza lor.

— Ce faci, iubito? întrebă Ed Foley şi microfoanele auziră.

— Încep să fac listele pentru plecare. Sunt atâtea lucruri pe care nu trebuie să le uit, e mai bine să încep de acum.

Foley se aplecă peste umărul ei. Avea un carnet şi un creion,

dar scria pe o foaie de plastic cu un pix special. Pe multe frigidere era agăţat acest tip de material, care permitea să se şteargă scrisul cu o cârpă umedă.

O s-o fac, scrisese ea. AM UN ALIBI PERFECT. Mary Pat zâmbi şi ridică o fotografie cu echipa de hochei a lui Eddie. Era semnată de toţi jucătorii şi sus Eddie scrisese în rusă, ajutat de mama lui: „Celui care ne poartă noroc, mulţumiri, Eddie Foley."

Soţul ei se încruntă. Era tipic pentru soţia lui să folosească o abordare îndrăzneaţă şi ştia că îşi acoperise cu dibăcie urmele. Dar... clătină din cap. Dar ce? Singurul om din reţeaua CARDINAL care îl putea identifica nu-i văzuse niciodată faţa. Lui Ed îi lipsea poate acel *panache* al ei, dar era mai circumspect. Simţea că era mai priceput decât soţia lui în contrasupraveghere. Recunoştea pasiunea cu care Mary Pat îşi făcea meseria şi talentul ei actoricesc, dar – ei, fir-ar să fie, uneori era prea îndrăzneaţă. *Foarte bine, dar de ce nu-i spui?* se întrebă el.

Ştia ce s-ar întâmpla – s-ar repezi la el. Nu mai aveau timp să stabilească o nouă serie de contacte. Ştiau amândoi că ea avea o acoperire solidă, că deocamdată nu trezise nici cea mai mică bănuială.

Dar... Ei, drăcie, toată afacerea asta era o serie nesfârşită de DAR-uri nenorocite!

BINE, DAR PĂZEŞTE-ŢI FUNDULEŢUL ĂLA DULCE!!! scrise el pe foaia de plastic.

Ochii ei scânteiară când şterse cuvintele. Apoi îşi scrise şi ea mesajul.

HAI SĂ AJUTĂM MICROFOANELE SĂ LI SE SCOALE!

Ed simţi că se sufocă, abţinându-se să râdă. Oricând înainte de o misiune, îşi zise el. Nu avea nimic împotrivă, dar i se părea cam ciudat.

După zece minute, într-o încăpere de la parterul blocului, doi tehnicieni ruşi care urmăreau înregistrarea ascultară captivaţi sunetele produse în dormitorul soţilor Foley.

Mary Pat Foley se trezi ca de obicei la şase şi un sfert. Afară era încă întuneric şi ea se întrebă cât de mult influenţaseră iernile ruseşti, geroase şi întunecate, caracterul bunicului ei... şi în ce măsură îl influenţaseră pe al ei. Asemenea celor mai mulţi americani cu misiuni la Moscova, ura cu înverşunare ideea că în pereţii ei erau ascunse dispozitive de ascultare. Uneori, avea o plăcere perversă de a le pune în încurcătură, aşa cum făcuse în

seara precedentă, dar pe urmă se gândea că sovieticii se instalaseră, probabil şi în baie. Erau în stare, îşi zise ea, privindu-se în oglindă. Primul lucru pe care-l făcea dimineaţa era să-şi ia temperatura. Amândoi mai doreau un copil şi se străduiau de câteva luni – ceea ce era mult mai distractiv decât să se uite la programele TV ruseşti. Din punct de vedere profesional, sarcina ar fi, desigur, o acoperire minunată. După trei minute, îşi notă temperatura pe un cartonaş pe care-l ţinea în dulăpiorul cu medicamente*. Încă nu, probabil,* îşi zise ea. *Poate peste câteva zile.* Aruncă la coş resturile trusei pentru testarea precoce a sarcinii.

Apoi trebui să-i scoale pe copii. Începu să pregătească micul dejun şi îi zgâlţâi pe toţi ca să se trezească. Locuind într-un apartament cu o singură baie, programarea trebuia făcută foarte strict. Ca de obicei, Ed bombăni, iar copiii începură să scâncească şi să geamă.

Doamne, ce bine va fi acasă! îşi spuse ea. Deşi o pasiona teribil să lucreze chiar în gura lupului, pentru copii nu era prea amuzant să locuiască aici. Lui Eddie îi plăcea să joace hochei, dar simţea lipsa unei copilării normale în acest loc rece şi sterp. Situaţia se va schimba în curând. Se vor urca toţi într-un avion Pan Am şi vor zbura spre casă, lăsând în urmă Moscova – dacă nu pentru totdeauna, măcar pentru cinci ani. Să trăieşti în Virginia, la ţărmul oceanului! Să navighezi în Golful Chesapeake! *Şi ce ierni blânde! Aici trebuie să-ţi înfofoleşti copiii ca pe nişte eschimoşi de la Polul Nord!* se gândi ea. *Niciodată nu mi-a plăcut frigul.*

Puse pe masă micul dejun, exact în clipa când Ed eliberă baia, permiţându-i să se spele şi să se îmbrace. Conform obiceiului, el reuşea să mănânce şi să se îmbrace, în timp ce soţia lui îi pregătea pe copii.

Auzi din baie televizorul şi râse spre imaginea ei din oglindă. Lui Eddie îi plăcea să vadă emisiunea cu gimnastica de dimineaţă – femeia care făcea exerciţiile arăta ca un hamal portuar şi el îi spunea femeia-bărbat! Fiul ei tânjea după serialul *Transformatorii* – „e mai grozav decât ceea ce vedeţi” – îşi amintea şi acum melodia cu care începea. Lui Eddie îi vor lipsi câţiva prieteni ruşi, îşi spuse ea, dar copilul era american şi nimic nu-i putea schimba apartenenţa. La şapte şi un sfert toţi erau îmbrăcaţi şi gata de plecare. Mary Pat luă sub braţ un pachet învelit în hârtie.

— E zi de curăţenie, nu? îşi întrebă Ed soţia.

— Mă întorc la timp ca să-i dau drumul femeii, îl asigură Mary Pat.

— E-n regulă.

Ed deschise uşa şi conduse procesiunea la lift. Ca de obicei, familia lui era prima care ieşea dimineaţa. Eddie alergă să apese pe butonul liftului. Acesta sosi când restul familiei ajunse la uşa lui. Eddie sări în el, profitând de rezistenţa cablurilor de la lifturile sovietice. Mama lui avea întotdeauna senzaţia că drăcia aia de lift o să se prăbuşească, dar fiul ei se amuza când cuşca mai cădea câţiva centimetri. În această dimineaţă, Ed trecu la volan. După trei minute, urcau în maşină. Ieşind de pe alee, copiii îi făcură semn cu mâna miliţianului care era de fapt KGB-ist, iar acesta le răspunse zâmbind. De îndată ce maşina ieşi pe carosabil, ridică telefonul din ghereta lui.

Ed se uita în oglinda retrovizoare, iar soţia lui îşi reglase deja oglinda laterală ca să vadă în spate. Copiii se certau în spate, dar părinţii nu-i băgau în seamă.

— Pare o zi frumoasă, spuse el încet. *Nu suntem urmăriţi.*

— Îhî! *Ai dreptate.*

Erau foarte atenţi la vorbele lor în prezenţa copiilor. Eddie putea repeta orice spuneau ei cu aceeaşi uşurinţă cu care rostea cuvintele de la începutul serialului de desene animate *Transformatorii.* Şi mai exista întotdeauna pericolul microfoanelor în maşină.

Ed opri întâi la şcoală, unde soţia lui intră cu copiii. Eddie şi Katie păreau nişte ursuleţi de pluş cu hăinuţele lor groase. Soţia lui se întoarse cu o figură posomorită.

— Nikki Wagner a anunţat că e bolnavă. M-au rugat s-o suplinesc după-amiază, îi spuse ea, urcându-se în maşină.

Soţul ei mormăi. De fapt, era perfect. Băgă în viteză Volkswagenul şi intră pe Leninski Prospekt. *E timpul să ne jucăm.*

Acum se uitară cu toată seriozitatea în oglinzi.

Vatutin spera că nu se gândiseră niciodată la aşa ceva. Străzile Moscovei erau întotdeauna înţesate de basculante care goneau de la un şantier la altul. Cabinele înalte ale acestor vehicule ofereau o vizibilitate excelentă şi meandrele vehiculelor asemănătoare între ele băteau mai puţin la ochi decât cele ale limuzinelor. În ziua aceea avea pe traseu nouă bucăţi şi ofiţerii care le conduceau comunicau între ei prin radiouri militare

codificate.

Colonelul Vatutin personal era în apartamentul învecinat cu apartamentul lui Filitov. Familia care locuia acolo se mutase cu două zile în urmă la Hotelul Moscova. Văzuse benzile video care-l arătau pe subiectul lui bând până nu mai ştiuse de el şi folosise acest prilej pentru a mai introduce doi ofiţeri de la „a Doua”. Aceştia îşi instalaseră microfoanele în peretele care despărţea cele două apartamente şi ascultau cu atenţie cum colonelul umbla împleticindu-se, făcându-şi tabieturile matinale. Instinctul îi spunea că aceasta era ziua cea mare.

Din cauza băuturii, îşi spuse el sorbind din ceai. Făcu o grimasă, amuzat. Poate că numai un beţiv îi poate înţelege pe beţivi. Era sigur că Filitov băuse fiindcă îl apăsa ceva şi îşi mai aminti că, atunci când îl văzuse pe colonel cu îngrijitorul trădător de la baia de aburi, venise mahmur în sala de aburi – exact ca mine. Se potrivea, conchise el. Filitov era un erou care ajunsese rău – dar rămânea un erou. Probabil că nu-i era uşor să comită un act de trădare şi avea nevoie să-şi adoarmă conştiinţa frământată cu băutură. Lui Vatutin îi plăcea să ştie că oamenii au asemenea sentimente, că trădarea era în continuare o faptă greu de comis.

— Se îndreaptă în această direcţie, raportă un om de la comunicaţii prin radio.

— Chiar aici, le spuse Vatutin subordonaţilor lui. Se va petrece la o sută de metri de locul unde ne aflăm.

Mary Pat recapitulă ce avea de făcut. În timp ce va înmâna fotografia învelită în hârtie, va recupera filmul pe care-l va strecura în mănuşă. Apoi, semnalul. Îşi va freca fruntea cu mâna înmănuşată, ca şi cum şi-ar fi şters transpiraţia, apoi se va scărpina pe sprinceană. Acesta era semnalul de pericol – evadare. Speră că el va băga de seamă. Deşi ea nu mai dăduse niciodată semnalul, Ed oferise odată o evadare şi fusese respinsă. Ea înţelegea asta mai bine decât soţul ei – la urma urmelor, lucra la CIA mai mult din pasiune decât din raţiune – dar nu trebuia exagerat. Omul ăsta trimitea deja informaţii în Occident când ea învăţa să se joace cu păpuşile.

Apăru clădirea. Ed se apropie de bordură, zgâlţâind maşina peste hârtoape, în timp ce ea ţinea strâns pachetul. Când Mary apucă mânerul portierei, soţul ei o bătu încet pe picior. *Succes, puştoaica*.

— Foleeva a coborât din maşină şi se îndreaptă spre intrarea laterală, scrâşni radioul.

Vatutin zâmbi când auzi rusificarea acelui nume străin. Se gândi să-şi vâre în centură pistolul de serviciu, apoi se răzgândi. Mai bine să aibă mâinile libere şi, pe lângă asta, o armă se poate descărca accidental. Nu era momentul potrivit pentru accidente.

— Ai vreo idee? întrebă el.

— Dacă aş fi în locul ei, aş încerca un transfer prin contact direct, spuse unul din oamenii lui.

Vatutin încuviinţă din cap. Îl îngrijora faptul că nu reuşiseră să instaleze camere de supraveghere şi pe coridor, dar tehnicienii se opuseseră. Cei mai pricepuţi fuseseră cei mai înverşunaţi. Nu puteau risca să-i alerteze şi era sigur că americanii erau deja puşi în gardă. Suficient ca să-şi ucidă unul din agenţi în acel depou de locomotive.

Din fericire, majoritatea apartamentelor moscovite aveau acum vizoare. Vatutin se pomeni că se bucură de sporirea numărului de spargeri, pentru că tehnicienii lui reuşiseră să înlocuiască lentila obişnuită cu una care-i permitea să vadă aproape tot coridorul. Se instală chiar el la vizor.

Trebuia să punem microfoane şi pe casa scării, îşi spuse el. Să nu uit să recomand asta data viitoare. Nu toţi spionii inamici folosesc lifturile.

Mary Pat nu era la fel de sportivă ca soţul ei. Se opri pe palier, privind în susul şi în josul casei scării şi, neauzind nici un sunet, bătăile inimii i se încetiniră puţin. Se uită la ceasul electronic. Era momentul.

Deschise uşa dinspre scara de incendiu şi porni drept pe mijlocul coridorului.

Misa, sper că n-ai uitat să-ţi pui ceasul aseară.

E ultima dată, tovarăşe colonel Te rog să accepţi de data asta semnalul de evadare, pentru numele lui Dumnezeu şi poate că raportul îl vei da de la Fermă, iar fiul meu va putea cunoaşte un adevărat erou rus...

Doamne, cum aş dori să mă vadă bunicul acum...

Nu mai fusese acolo niciodată, nu mai făcuse nici un transfer în această clădire. Dar o ştia pe dinafară, după ce studiase timp de douăzeci de minute diagrama. Uşa CARDINALULUI era... aceea!

E momentul! Inima ei se opri o clipă când zări uşa deschizându-se la câţiva metri distantă.

Ce profesionist! Dar ceea ce urmă fu lovitura unui pumnal de gheaţă.

Ochii lui Vatutin se făcură mari de groază, auzind zgomotul. Zăvorul de la uşa apartamentului fusese montat, tipic pentru meseriaşii ruşi, la vreo jumătate de milimetru de lăcaşul său. În clipa când îl trase uşor ca să se pregătească să ţâşnească din încăpere, produse, un păcănit.

Mary Pat Foley aproape că nu-şi schimbă pasul. Instruirea pe care o primise o ajută să-şi mişte corpul, de parcă ar fi fost programat de un computer. Pe uşă era un vizor care ducea de la întuneric la lumină.

Cineva era acolo.

Acel cineva se mişcase adineauri.

Acelaşi cineva trăsese zăvorul.

Făcu un pas spre dreapta şi îşi frecă dosul palmei înmănuşate de frunte. Nu se prefăcea că se şterge de transpiraţie.

Misa văzu semnalul şi încremeni, cu o privire intrigată care se prefăcu într-o privire amuzată, când auzi uşa deschizându-se brusc. Înţelese într-o clipă că bărbatul care ieşise nu era vecinul lui.

— Eşti arestat! strigă Vatutin.

Apoi văzu că americanca şi rusul erau la un metru distanţă şi mâinile lor erau pe lângă corp. Cei doi ofiţeri de la a „Doua” nu puteau din fericire să-i vadă expresia feţei.

— Poftim? spuse femeia într-o rusă excelentă.

— *Ce?* bubui glasul lui Filitov, cu furia caracteristică unui militar profesionist mahmur.

— Dumneata – arătă Vatutin spre doamna Foley – la zid!

— Sunt cetăţean american, nu puteţi să…

— Eşti spioană americană, spuse un căpitan, împingând-o spre zid.

— Ce?!

În vocea ei se citea spaimă şi nicidecum profesionalism, îşi zise căpitanul, dar apoi mintea aproape că i se blocă auzindu-i vorbele.

— Ce tot îndrugaţi? Ce-nseamnă asta? Cine sunteţi? Apoi începu să ţipe: *Poliţia! Chemaţi poliţia! Sunt atacată! Ajutor! Vă*

rog, ajutor!

Vatutin n-o băgă în seamă. Îl apucase deja pe Filitov de mână şi, în timp ce un alt ofiţer îl lipea de zid pe colonel, el luă caseta de film. Preţ de o fracţiune de secundă, care păru că durează ore întregi, îi trecu prin cap groaznicul gând că ratase totul, că ea nu făcea parte de fapt din CIA. Cu filmul în mână, îşi înghiţi nodul din gât şi îl privi pe Filitov în ochi.

— Eşti arestat pentru trădare, tovarăşe colonel. Spre sfârşitul propoziţiei, vocea lui şuieră. Luaţi-l.

Se întoarse s-o privească pe femeie. Ochii ei se măriseră se spaimă şi indignare. Patru locatari scoseseră capetele pe uşă şi se uitau pe coridor.

— Sunt colonelul Vatutin de la Comitetul Securităţii Statului. Am efectuat o arestare. Închideţi uşile şi vedeţi-vă de treabă.

Observă că se supuseră ordinului în mai puţin de cinci secunde. Rusia era tot Rusia.

— Bună dimineaţă, doamnă Foley, spuse el, văzând-o cum se străduieşte să-şi vină în fire.

— Cine sunteţi şi ce înseamnă toate astea?

— Uniunea Sovietică nu priveşte cu ochi buni pe oaspeţii săi care fură secrete de stat. Probabil că v-au spus acest lucru la Washington – scuzaţi-mă, la Langley.

Vocea îi tremură când vorbi:

— Soţul meu este membru acreditat al misiunii diplomatice a Statelor Unite în ţara dumneavoastră. Doresc să iau legătura cu ambasada mea imediat. Nu ştiu ce aiureli spuneţi, dar ştiu că, în cazul în care, din cauza dumneavoastră, soţia însărcinată a unui diplomat va pierde copilul, vă veţi pomeni cu un incident diplomatic care va intra în ştirile telejurnalelor! Nu am vorbit cu acest om, nu l-am atins – şi dumneata ştii asta, domnule. La Washington m-au avertizat într-adevăr asupra unui lucru: că sunteţi nişte clovni care îi păpăcesc pe americani cu jocurile lor stupide de-a spionii.

Vatutin suportă acest discurs imperturbabil, deşi cuvântul „însărcinată” îi atrase atenţia. Ştia din rapoartele femeii care le făcea curat în apartament că Foleeva îşi făcea teste de sarcină de două ori pe săptămână. Şi dacă aşa era – va izbucni un scandal mai mare decât îşi dorea. Balaurul politic ridică din nou capul. Preşedintele Gherasimov va trebui să hotărască.

— Mă aşteaptă soţul meu.

— Îi voi spune că sunteţi reţinută. Vi se vor pune câteva

întrebări. Nu veţi fi maltratată.

Mary Pat ştia deja asta. Groaza ei faţă de cele întâmplate era domolită de mândria ei. Se comportase demn şi ştia asta. Făcând parte din corpul diplomatic, era teoretic în siguranţă. S-ar putea s-o reţină o zi, chiar două, dar, dacă va fi serios maltratată, şase ruşi vor fi expediaţi în consecinţă de la Washington înapoi acasă. Şi în plus, nu era de fapt însărcinată.

Toate astea nu erau esenţiale. Nu vărsă nici o lacrimă, nu manifestă alte sentimente decât cele ce se aşteptau din partea ei, cele pe care fusese instruită să le manifeste. Nu conta decât că fusese demascat cel mai important agent al ei şi, o dată cu el, informaţii de cea mai mare importanţă, îi venea să plângă, avea nevoie să plângă, dar n-o să le dea nemernicilor această satisfacţie. O să plângă în avionul care o va duce acasă.

16

Evaluarea pagubelor

— Ne spune multe despre acest om faptul că primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ducă la ambasadă şi să trimită telexul, rosti în sfârşit Ritter. Ambasadorul a înmânat nota de protest ministrului lor de externe înainte ca ei să facă public arestul „pentru comportare incompatibilă cu statutul diplomatic”.

— Halal consolare! observă posomorit Greer.

— Ar trebui s-o aducem înapoi în cel mult o zi, continuă Ritter. Vor ieşi din ţară cu primul zbor Pan Am.

Ryan se foi în scaun. Ce facem cu CARDINALUL? se întrebă el. Doamne! Mi-au spus de acest superagent şi după o săptămână... în mod sigur, acolo nu au o Curte Supremă care să se opună pedepsei capitale.

— Avem vreo şansă să le dăm un om în locul lui?

— Glumeşti, băiete.

Ritter se ridică şi se duse la fereastră. La ora trei noaptea, parcarea era aproape pustie, cu excepţia câtorva maşini rămase între troienele de zăpadă adunată cu plugul.

— Nici măcar nu deţinem o persoană atât de importantă, încât să negociem o reducere a pedepsei. Nu-i vor da drumul nici

morţi, nici măcar în schimbul unui şef de agenţie, pe care oricum nu-l avem.

— Deci, e mort şi o dată cu el se duc şi informaţiile.

— Asta spune omul, încuviinţă judecătorul Moore.

— Aliaţii nu ne pot ajuta? întrebă Ryan. Poate că are Sir Basil vreun as în mânecă.

— Ryan, nu-l putem salva pe omul ăsta.

Ritter se întoarse ca să-şi descarce supărarea pe prima victimă care se va ivi.

— E mort – desigur, mai respiră încă, dar e totuşi mort. După o lună, două, trei, din acest moment se va face anunţul şi noi îl vom confirma prin alte paragrafe de lege, apoi vom destupa o sticlă şi vom bea câteva pahare în memoria lui.

— Şi ca *Dallas* cum rămâne? întrebă Greer.

— Poftim? se întoarse Ryan.

— Nu vă priveşte, spuse Ritter, bucuros că apăruse o victimă. Predaţi-l înapoi Marinei de război.

— E-n regulă, încuviinţă Greer. Vor fi consecinţe grave.

Judecătorul Moore îl ţintui cu privirea. Acum va trebui să se ducă la preşedinte.

— Ce spui, Ryan?

— Consecinţe asupra convorbirilor despre controlul armamentelor? Jack ridică din umeri. Depinde cum abordează problema. Au o gamă largă de opţiuni şi cel care îţi va spune că ştie pe care o vor alege este un mincinos.

— Nimic nu cântăreşte mai greu ca opinia unui expert, remarcă Ritter.

— Sir Basil crede că Gherasimov aspiră la postul suprem. Ar putea folosi asta în acest scop, spuse Ryan sec, dar eu cred că Narmonov se bucură de multa autoritate politică acum, când are un al patrulea om în Biroul Politic. De aceea îşi poate permite să susţină tratatul şi să arate Partidului cât de puternic este militând pentru pace sau, dacă intuieşte existenţa unei vulnerabilităţi politice mai mari decât văd eu, îşi poate consolida influenta asupra Partidului condamnându-ne drept duşmani incorigibili al socialismului. Dacă există vreo metodă prin care să se stabilească precis care va fi opţiunea lor, eu n-am găsit-o încă.

— Pune-ţi mintea la contribuţie, porunci judecătorul Moore. Preşedintele va dori să aibă date concrete înainte ca Ernie Allen să pună proiectul pe masa tratativelor.

— Am înţeles, să trăiţi. Jack se ridică. Domnule judecător, ne

putem aştepta ca sovieticii să facă publică arestarea CARDINALULUI?

— Asta e întrebarea, spuse Ritter.

Ryan se îndreptă spre uşă, dar se opri din nou.

— Ia stai puţin…

— Ce este? întrebă Ritter.

— Ai spus că ambasadorul a predat protestul înainte ca ministrul lor de externe să spună ceva, da?

— Exact. Foley a acţionat foarte repede, ca să-i dea gata.

— Cu tot respectul pentru domnul Foley, nimeni nu poate fi atât de rapid, spuse Ryan. Probabil că ei aveau comunicatul de presă gata tipărit înainte de a efectua arestarea.

— Şi…? întrebă amiralul Greer.

Jack se întoarse spre ceilalţi trei.

— Ministrul este omul lui Narmonov, nu-i aşa? La fel şi Iazov de la apărare. Ei n-au ştiut, spuse Ryan. Au fost la fel de surprinşi ca şi noi.

— Imposibil, mormăi Ritter. Ei nu procedează aşa.

— Asta presupuneţi voi. Jack îşi apără punctul de vedere. Ce dovadă susţine această afirmaţie?

Greer zâmbi.

— Din câte ştiu, până acum, nici una.

— Ei fir-ar să fie, James! Ştiu că el e…

— Continuă, domnule Ryan, spuse judecătorul Moore.

— Dacă aceşti doi miniştri nu ştiau ce se petrece, cazul ia o cu totul altă întorsătură, nu? Jack se lăsă pe speteaza scaunului. Bine, hai să-l eliminăm pe Iazov – CARDINALUL era vechiul lui aghiotant – dar de ce să-l eliminăm pe Ministrul de Externe? În treburile astea te mişti repede, prinzi de veste imediat – că doar nu vrei să afle mai întâi tabăra adversă.

— Bob? întrebă directorul agenţiei.

Directorul-adjunct al operaţiunilor nu-l agrease niciodată prea mult pe Ryan – i se părea că se căţărase prea sus şi prea rapid – dar Bob Ritter era, totuşi, un om cinstit.

Directorul-adjunct se aşează din nou şi sorbi o clipă din cafea.

— S-ar putea ca Bob să aibă dreptate. Va trebui să confirmăm câteva detalii, dar, dacă ele se verifică… atunci nu mai este un caz pentru „a Doua”, ci şi o operaţiune politică în aceeaşi măsură.

— James?

Directorul-adjunct al Agenţiei încuviinţă din cap.

— Nemaipomenit.

— Poate că problema noastră nu este doar că pierdem o sursă bună, continuă Ryan, făcând speculaţii în timp ce vorbea. Poate că, de fapt, KGB-ul se foloseşte de această situaţie în scopuri politice. Dar nu văd unde e baza de putere. Facţiunea Alexandrov are trei membri siguri. Narmonov are acum patru, incluzându-l pe cel nou, Vaneev…

— Ce naiba! drăcui Ritter. Noi am presupus că, atunci când a fost arestată fiica lui şi apoi i-au dat drumul, fie că n-au reuşit s-o facă să vorbească – se zice că arată bine – fie că tatăl ei era prea important pentru ca ei să…

— Şantaj, interveni judecătorul Moore. Ai avut dreptate, Bob. Şi Narmonov nu ştie. Trebuie să recunoaştem că nemernicul ăsta de Gherasimov face mutări frumoase… Dacă toate astea sunt adevărate, Narmonov este depăşit numeric şi nu ştie. Se opri şi se încruntă. Facem speculaţii ca nişte amatori.

— Scenariul care se întrezăreşte e sumbru.

Ryan aproape că zâmbi, dar pe urmă ajunse la o concluzie logică.

— Poate că am contribuit la căderea primului guvern sovietic din ultimii treizeci de ani, care a vrut să-şi elibereze ţara. *Ce-or să spună ziarele?* se întrebă Jack. *Şi ştiţi că o să se afle. Nu poate fi ţinută secretă mult timp o ştire atât de senzaţională.*

— Ştim ce aţi făcut şi de când faceţi asta. Poftiţi dovezile.

Ofiţerul aruncă fotografiile pe masă.

— Frumoase imagini, spuse Mary Pat. Unde e omul de la ambasada mea?

— Nu suntem obligaţi să lăsăm pe nimeni să vă vorbească. Vă putem reţine aici cât vrem. Şi ani de zile, dacă e necesar, adăugă el sumbru.

— Ascultă, domnule, eu sunt cetăţean american, ai înţeles? Soţul meu este diplomat. Beneficiază de imunitate diplomatică şi eu la fel. Numai fiindcă îţi imaginezi că sunt o gospodină americană tâmpită, crezi că mă poţi brusca şi mă poţi speria ca să semnez declaraţia asta stupidă, conform căreia aş fi o spioană cretină? Ei bine, nu sunt o tâmpită şi n-o s-o semnez, iar guvernul meu mă va ocroti. Aşa că, în ceea ce mă priveşte, poţi să iei declaraţia asta, s-o ungi cu muştar şi s-o mănânci. Vă hrăniţi atât de prost, încât v-ar prinde bine puţină celuloză, observă ea. Şi ziceai că şi bătrânelul căruia îi duceam fotografia

a fost arestat, nu? Ei bine, cred că nu eşti în toate minţile.

— Ştim că v-aţi întâlnit cu el de mai multe ori.

— De două ori. Ne-am mai văzut la un meci anul trecut – ba nu, pardon, l-am mai întâlnit la o recepţie diplomatică în urmă cu câteva săptămâni. Deci, ne-am văzut de trei ori, dar numai meciurile de hochei contează. De aceea i-am adus fotografia. Băieţii din echipă cred că le poartă noroc – întreabă-i, toţi au semnat fotografia, n-ai văzut? La ambele meciuri la care a asistat, noi am câştigat şi fiul meu a marcat două goluri. Şi dumneata îl consideri spion numai pentru că a asistat la un meci de hochei al juniorilor? Doamne, probabil că vedeţi spioni americani sub toate paturile.

Mary Pat se distra cu adevărat. O tratau cu precauţie. Ameninţarea cu o sarcină e de bază, îşi spuse ea, în timp ce încălca o altă regulă verificată în timp a spionajului: *Să nu spui nimic.* Continuă să vocifereze, ca orice cetăţean indignat – sub pavăza imunităţii diplomatice, bineînţeles – împotriva absurdităţii grosolane a ruşilor. Urmări cu atenţie reacţia anchetatorului ei. Ruşii detestau mai mult decât orice să fie luaţi de sus şi mai ales de către americani, faţă de care aveau un complex clar de inferioritate.

— Eram sigur că securiştii de la ambasadă sunt nişte nesuferiţi, se răsti ea după o clipă. Nu faceţi asta, nu faceţi ailaltă, aveţi grijă ce fotografiaţi. Eu nu am făcut o fotografie, eu i-am dat o fotografie! Şi copiii din fotografie sunt ruşi – cu excepţia lui Eddie.

Se întoarse şi privi în oglindă. Mary Pat se întrebă dacă ruşii găsiseră singuri ideea sau dacă se inspiraseră din serialele americane cu poliţişti.

— Au instruit-o bine, remarcă Vatutin, privind prin oglinda din camera alăturată. Ştie că suntem aici, dar nu se dă de gol. Când îi dăm drumul?

— Spre sfârşitul după-amiezii, răspunse adjunctul direcţiei. Nu merită s-o mai reţinem. Soţul ei face deja bagajele. Trebuia să mai fi aşteptat câteva secunde, adăugă generalul.

— Ştiu.

Nu avea rost să mai explice defecţiunea zăvorului de la uşă. KGB-ul nu accepta scuze, nici măcar din partea coloneilor. Oricum, asta era neesenţial – ştia şi Vatutin şi şeful lui. Îl prinseseră pe Filitov – nu tocmai asupra faptului, dar îl

prinseseră. Acesta era obiectivul cazului, cel puţin în ceea ce îi privea. Amândoi ştiau şi de celelalte aspecte, dar considerau că nici nu există. Era cea mai bună tactică pentru amândoi.

— Unde-i omul meu? întrebă Iazov.

— La închisoarea Lefortovo, fireşte, răspunse Gherasimov.

— Vreau să-l văd. Imediat.

Ministrul Apărării nu se oprise nici măcar pentru a-şi scoate şapca şi stătea acolo în picioare, îmbrăcat cu mantaua care-i venea până la glezne, cu obrajii încă înroşiţi de gerul lunii februarie – sau poate de furie, îşi zise Gherasimov. Poate chiar de frică…

— Aici nu e locul potrivit pentru ieşiri autoritare, Dmitri Timofeevici. Şi eu sunt membru în Biroul Politic.

— Şi eu particip la Consiliul de Apărare. Şi poate că eşti şi dumneata implicat în această investigaţie.

Degetele lui Gherasimov se jucau cu un dosar de pe biroul lui. Iazov se schimbă la faţă. Păli, evident nu de spaimă. Gherasimov era uimit că militarul nu-şi pierdea stăpânirea de sine, dar mareşalul făcu un efort suprem şi i se adresă ca unui proaspăt recrut:

— Arată-mi aici şi acum dovezile, dacă ai curajul!

— Foarte bine.

Secretarul KGB-ului deschise dosarul şi scoase din el o serie de fotografii pe care i le întinse.

— M-aţi pus *pe mine* sub supraveghere?

— Nu, l-am urmărit pe Filitov. S-a întâmplat să fii şi dumneata acolo.

Iazov îi aruncă înapoi fotografiile, dispreţuitor.

— Şi ce-i cu asta? Misa a fost invitat la un meci de hochei. L-am însoţit. A fost un meci bun. În echipă e un băieţel american – am cunoscut-o pe mama lui la un ştiu ce recepţie – a, da, la Sala Sfântul Gheorghe, după încheierea ultimelor negocieri cu americanii. Era şi ea la meci şi ne-am salutat. Este o femeie amuzantă, cam fără minte. În dimineaţa următoare am făcut raportul de contact. Şi Misa la fel.

— Dacă nu are minte, de ce te-ai mai ostenit? întrebă Gherasimov.

— Pentru că e americancă, soţul ei e un fel de diplomat şi am făcut prostia s-o las să mă atingă. Raportul de contact este în dosar. O să vă trimit o copie după al meu şi după al lui Filitov.

Iazov vorbea acum mai sigur pe el. Gherasimov îşi făcuse greşit socotelile.

— Femeia asta este agent CIA.

— În acest caz, sunt convins că socialismul va învinge, Nikolai Borisovici. Nu credeam că folosiţi asemenea tâmpiţi – până azi n-am crezut.

Ministrul Apărării se calmă. Deşi era nou-venit pe scena moscovită – până nu de mult fusese comandat al secţiei militare din Orientul îndepărtat, unde Narmonov îl remarcase – ştia care era, de fapt, lupta politică aici.

Nu credea, nu putea să creadă că Filitov era un trădător – nu credea din cauza trecutului acestui om; nu putea să creadă, pentru că un asemenea scandal ar fi distrus una dintre cele mai bine plănuite cariere din Armata Sovietică – cariera lui.

— Dacă aveţi dovezi reale împotriva omului meu, vreau să fie revăzute şi de oamenii mei de la securitate. Dumneata, Nikolai Borisovici, faci un joc politic cu ministerul meu. Nu accept amestecul KGB-ului în modul cum conduc eu armata. Va veni aici după-amiază cineva de la GRU. Dacă nu veţi colabora cu el, voi ridica problema în Biroul Politic.

Gherasimov nu avu nici o reacţie când Ministrul Apărării părăsi încăperea, dar îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Jucase mai tare decât îi permiteau cărţile din mână – ba nu, îşi spuse el, ai jucat cu o zi prea devreme. Te aşteptai ca Iazov să clacheze, să cedeze presiunii, să accepte o propunere încă neformulată.

Şi toate astea din cauză că Vatutin nu a adus dovezi concrete. De ce n-a mai aşteptat o secundă?

Singurul lucru care rămâne de făcut este să obţinem o declaraţie completă de la Filitov.

Colin McClintock lucra oficial în birourile comerciale ale ambasadei Maiestăţii Sale Britanice, de cealaltă parte a râului Moscova faţă de Kremlin şi sâcâia conducerea sovietică încă de pe vremea lui Stalin. Dar şi el participa la Marele Joc. El era, de fapt, ofiţerul care o „patrona” pe Svetlana Vaneeva şi o îndreptase spre CIA într-un scop ce nu fusese niciodată explicat, dar la ordinul direct emis de la Londra din Century House, sediul SIS. În acel moment, conducea un grup de oameni de afaceri britanici prin GOSPLAN, prezentându-i câtorva birocraţi cu care urmau să negocieze contractul prin care sperau să vândă ceva barbarilor locali, îşi zise McClintock. Fiind „insular” din Whalsay,

lângă coasta Scoţiei, el considera pe oricine de la sud de Aberdeen drept un barbar, dar lucra oricum pentru SIS – Serviciul de Informaţii Secrete. Când vorbea în engleză cânta cuvintele, îmbinându-le cu unele folosite doar în nordul Scoţiei, iar rusa lui era aproape neinteligibilă, dar putea trece de la un accent la altul, de parcă ar fi răsucit un comutator.

Urechile lui nu deosebeau însă nici un accent. Oamenii cred invariabil că o persoană care vorbeşte greu o limbă o aude la fel de greu. Era o impresie pe care McClintock se străduia să o cultive.

O cunoscuse astfel pe Svetlana, raportase la Londra că ar putea fi eventual recrutată şi un ofiţer mai vechi de la SIS chiar asta făcuse în sala de mese de la etajul doi al Braseriei Langan de pe Stratton Street. De atunci, McClintock nu avusese cu ea decât relaţii profesionale, numai în prezenţa altor cetăţeni britanici sau sovietici. Alţi ofiţeri SIS din Moscova îi înmânau mesaje pentru transfer la loc fix, deşi el răspundea oficial de operaţiunile ei. Datele pe care le obţinuse nu erau la înălţimea aşteptărilor, dar uneori se dovedeau folositoare din punct de vedere comercial. Iei de obicei de la agenţii secreţi tot ce îţi oferă şi ea mai aducea bârfe interne pe care le culegea de la tatăl ei.

Dar se întâmplase ceva cu Svetlana Vaneeva. Dispăruse de la birou, apoi revenise, probabil după un interogatoriu la Lefortovo, afirmaseră cei de la CIA. Lui McClintock i se părea absurd. Cine intra la Lefortovo era reţinut mai mult de o zi sau două. Se petrecuse ceva foarte ciudat şi el se căznise să-şi imagineze ce anume. Bineînţeles că acum locurile ei de transfer erau neatinse. Nimeni de la SIS nu se apropia decât ca să vadă dacă se umblase la ele şi o făceau de la o distanţă prudentă.

Avea însă o şansă acum, în timp ce îşi conducea delegaţia prin secţia de textile a agenţiei de planificare. Ea ridică privirea şi-i văzu pe străini trecând. McClintock dădu semnalul obişnuit de interogare. Nu ştia ce răspuns va primi şi nici ce ar putea să însemne răspunsul. Trebuia să presupună că fusese silită să vorbească, fiind astfel definitiv compromisă, dar trebuia să reacţioneze într-un fel. Dădu semnalul, trecându-şi mâinile prin păr, firesc ca respiraţia, aşa cum erau toate semnalele. Drept răspuns, ea trebuia să deschidă un sertar de la birou şi să scoată un creion sau un pix. Primul era semnalul „e-n regulă”, cel de-al doilea era un avertisment. Nu alese nici unul din ele şi continuă

doar să citească documentul pe care-l avea în faţă. Tânărul ofiţer de spionaj fu atât de uimit, încât se holbă la ea, dar îşi aminti apoi cine şi unde era şi se îndepărtă, cercetând celelalte chipuri din încăpere, în timp ce îşi agita nervos mâinile, făcând tot felul de gesturi care ar fi putut să însemne orice pentru o persoană care l-ar fi urmărit.

Ceea ce îi rămase în minte fu expresia feţei ei. O faţă care înainte era foarte vie era acum lipsită de orice expresie. Înainte era însufleţită, acum era goală de sentimente ca orice faţă de pe străzi. Persoana care fusese odinioară fiica privilegiată a unui vechi membru al partidului era acum foarte schimbată. Nu se prefăcea. Era sigur; nu era atât de abilă.

Au pătruns în sufletul ei, îşi spuse McClintock. *Au pătruns în sufletul ei şi apoi i-au dat drumul.* Nu ştia de ce îi dăduseră drumul, dar asta nu era treaba lui. După o oră îşi duse oamenii de afaceri înapoi la hotel şi se întoarse la birou. Raportul pe care-l expedie la Londra avea numai trei pagini. Nu bănuia ce vâlvă va stârni. Nici nu ştia că un alt ofiţer SIS expediase un alt raport, în aceeaşi zi şi cu acelaşi curier.

— Bună, Arthur, rosti vocea de la telefon.

— Bună dimineaţa – scuză-mă, bună ziua, Basil. Cum e vremea la Londra?

— E frig, e umezeală, e oribil. Mă gândeam să trec pe malul tău ca să mă încălzesc puţin la soare.

— Nu uita să treci şi pe la magazin.

— Mi-am şi planificat. La prima oră?

— Ai întotdeauna un loc rezervat în agenda mea.

— Atunci, pe mâine.

— Splendid. Te salut.

Judecătorul Moore închise telefonul.

Ce zi a fost astăzi! îşi zise directorul CIA. Mai întâi l-am pierdut pe CARDINAL, acum Sir Basil Charleston vrea să vină aici fiindcă are o problemă pe care nu o poate discuta prin cel mai sigur sistem telefonic construit de NSA şi GEHQ! Nu se făcuse încă ora prânzului şi el se afla deja la birou de nouă ore. *Ce naiba o să se mai întâmple?*

— Asta numiţi voi dovezi?

Generalul Evgheni Igtnatiev conducea secţia de contraspionaj a GRU, serviciul secret ai armatei sovietice.

— Pentru ochii mei bătrâni, chestia asta e ca şi cum aţi fi sărit printr-o pojghiţă subţire de gheaţă în căutarea unui peşte.

Vatutin era uluit – şi furios – fiindcă secretarul KGB-ului îl trimisese pe acest om în biroul lui ca să verifice cazul lui.

— Dacă puteţi găsi o explicaţie plauzibilă pentru film, aparat de fotografiat şi jurnal, poate că veţi avea amabilitatea să mi-o comunicaţi şi mie, tovarăşe.

— Spui că l-ai luat din mâna lui, nu dintr-a femeii.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Am făcut o greşeală pe care nu mi-o iert, spuse Vatutin demn, ceea ce li se păru amândurora cam ciudat.

— Şi aparatul de fotografiat?

— A fost găsit ataşat printr-un magnet în interiorul frigiderului.

— Văd că nu l-aţi găsit prima dată când aţi percheziţionat apartamentul. Şi nu avea amprente pe el. Iar din raportul pe care l-aţi făcut după supravegherea lui nu reiese că Filitov l-a folosit. Deci, dacă el îmi spune că voi aţi plasat atât filmul, cât şi aparatul acolo, cum o să-l conving pe ministru că el e cel care minte?

Vatutin era surprins de tonul întrebării.

— Credeţi până la urmă că este spion?

— Nu contează ce cred eu. Existenţa jurnalului mă frământă într-adevăr, dar habar nu aveţi cu câte încălcări ale regulilor de securitate mă confrunt, mai ales la nivel înalt. Cu cât devin oamenii mai importanţi, cu atât mai puţin importante consideră regulile. Ştii cine e Filitov? E mai mult decât un erou oarecare, tovarăşe. Este cunoscut în întreaga Uniune Sovietică – bătrânul Misa, Eroul de la Stalingrad. A luptat la Minsk, la Viasma, lângă Moscova, când i-a oprit pe fascişti, în catastrofa de la Harkov, apoi în retragerea de la Stalingrad, contraatacul…

— I-am citit dosarul, spuse sec Vatutin.

— Este un simbol pentru întreaga armată. Nu poţi executa un simbol pe baza unor dovezi atât de echivoce, Vatutin. Nu ai decât aceste fotografii, fără a deţine o dovadă obiectivă că el le-ar fi făcut.

— Încă nu l-am interogat.

— Şi crezi că va fi aşa de simplu?

Ignatiev îşi rostogoli ochii. Râsul lui sună ca un lătrat.

— Ai idee cât de tare e omul ăsta? Omul ăsta a ucis nemţi în timp ce luase foc! Omul ăsta a văzut moartea cu ochii de o mie de ori şi s-a pişat pe ea!

— Pot scoate de la el tot ce vreau, insistă calm Vatutin.

— Prin tortură, nu? Eşti nebun? Nu uita că divizia motorizată a Gărzilor Taman este plasată la câţiva kilometri de acest loc. Crezi că Armata Sovietică va sta cu mâinile încrucişate, în timp ce voi îl torturaţi pe unul din eroii săi? Stalin a murit, tovarăşe colonel şi Beria la fel.

— Ştim să extragem informaţiile fără a produce vătămare fizică, spuse Vatutin.

Era unul din secretele cele mai bine păzite ale KGB-ului.

— Aiurea!

— În acest caz, ce recomandaţi dumneavoastră? întrebă Vatutin, deşi ştia răspunsul.

— Să preiau eu cazul. Vom avea grijă să nu mai trădeze niciodată *Rodina,* poţi fi sigur, promise Ignatiev.

— Şi armata va ieşi basma curată, desigur.

— Toată lumea va ieşi basma curată şi nu în ultimul rând dumneata, tovarăşe colonel, deşi ai bălmăjit această aşa-zisă anchetă.

Cam la asta mă şi aşteptam. O mică săpuneală şi câteva ameninţări, *presărate cu puţină înţelegere şi camaraderie.* Vatutin înţelese că avea o cale de scăpare, dar că aceasta îi promitea nu doar siguranţă, ci şi năruirea speranţelor de avansare. În mesajul scris de mână de secretarul KGB-ului, totul era foarte clar. Era prins între doi duşmani şi, deşi putea încă să obţină aprobarea unuia din ei, scopul cel mai important implica şi riscul cel mai mare. Se putea retrage din obiectivul real al investigaţiei, rămânând colonel toată viaţa, sau putea face ceea ce sperase când îl iniţiase – fără nici o implicare politică, îşi aminti posomorit Vatutin – riscând dizgraţia. În mod paradoxal, era o decizie uşoară. Vatutin era un om de la „a Doua”…

— Este cazul meu. Secretarul KGB-ului mi l-a încredinţat şi îl voi conduce aşa cum ştiu. Vă mulţumesc pentru sfat, tovarăşe general.

Ignatiev aprecie omul şi declaraţia lui. Nu i se întâmpla des să aibă de-a face cu oameni integri şi într-un fel îl întrista că nu putea să-l felicite pe cel care manifesta această calitate rară. Dar avea prioritate loialitatea faţă de armata sovietică.

— Cum doreşti. Sper să fiu informat în continuare despre toate acţiunile dumitale.

Ignatiev ieşi fără să mai rostească un cuvânt. Vatutin rămase la biroul lui câteva minute, cântărind situaţia. Apoi îşi chemă

maşina. După douăzeci de minute era la Lefortovo.

— Imposibil, îi spuse medicul, chiar înainte de a i se pune întrebarea.

— Ce anume?

— Vreţi să-l băgaţi pe omul ăsta în bazinul de privare senzorială, nu-i aşa?

— Desigur.

— Probabil că va muri. Nu cred că doriţi aceasta şi nici eu nu doresc să-mi periclitez proiectul.

— E cazul meu, eu îl conduc…

— Tovarăşe colonel, bărbatul respectiv are peste şaptezeci de ani. Am aici fişa lui medicală. Are toate simptomele unei afecţiuni cardio-vasculare moderate – normală pentru vârsta lui, desigur – şi vechi probleme respiratorii. Instalarea primei perioade de anxietate îi va face inima să explodeze ca un balon. Aş putea aproape să garantez că acesta va fi rezultatul.

— Cum adică, să-i explodeze inima?

— Scuzaţi-mă, este greu să-i explici termenii medicali unui profan. Arterele lui coronariene au învelişul îngroşat. Ni se întâmplă tuturor asta, din cauza hranei pe care o consumăm. Arterele lui sunt mai blocate decât ale dumitale sau ale mele din cauza vârstei şi, tot din cauza vârstei, arterele sunt mai puţin flexibile decât cele ale unei persoane mai tinere. Dacă ritmul inimii se accelerează prea tare, depunerile de pe învelişul arterelor se vor disloca şi vor provoca un blocaj. Ăsta este infarctul, tovarăşe colonel, un blocaj al arterei coronariene. O parte a muşchiului inimii moare, inima se opreşte cu totul sau devine aritmică; în ambele cazuri, încetează să mai pompeze sângele şi pacientul moare. E limpede? Folosirea bazinului îi va produce aproape sigur pacientului un infarct care aproape sigur îi va fi fatal. Dacă nu se va produce un infarct, există probabilitatea mai mică a unui masiv atac cerebral – sau se pot produce amândouă. Nu, tovarăşe colonel, nu putem folosi bazinul în cazul acestui om. Nu cred că doriţi să-l omorâţi înainte de a obţine informaţiile.

— Dar alte măsuri fizice? întrebă calm Vatutin. *Doamne, dacă nu pot…?*

— Dacă sunteţi sigur că este vinovat, împuşcaţi-l imediat şi aţi rezolvat problema, afirmă medicul. Dar orice maltratare fizică severă îl poate omorî pe acest pacient.

Şi toate astea, din cauza unui blestemat de zăvor, îşi spuse colonelul Vatutin.

Era o rachetă urâtă, ca şi cum ar desena-o un copil sau ar construi-o o fabrică de artificii, deşi nici copilul nici fabrica nu ar fi aşezat-o pe partea superioară a avionului în loc s-o pună unde era normal, dedesubt. Dar ea se afla pe avion, după cum arătau în întuneric luminile de pe perimetrul pistei.

Avionul era celebrul SR-71 Blackbird, un aparat pentru zboruri de recunoaştere Mach-3. Decolase de la baza aviatică militară Kadena, îndreptându-se spre ţărmul vestic al Pacificului, cu două zile în urmă. Acum rula pe pista de la baza aviatică militară Nellis, statul Nevada, în urma celor două motoare care încă mai ardeau. Combustibilul care se scurgea din rezervoarele aparatului Sr-71 – modelul Blackbird avea întotdeauna scurgeri – se aprinse din cauza căldurii, spre amuzamentul echipei din turnul de control. Pilotul trase de manetă la timp şi botul avionului Blackbird se ridică, menţinu maneta în poziţie mai mult ca de obicei, ridicând avionul brusc la patruzeci şi cinci de grade, cu motoarele la maximă capacitate şi într-o clipă, pe pământ nu mai rămase decât amintirea unui bubuit. Ultimul lucru pe care îl văzură oamenii fură două puncte furioase – cele două motoare – şi în curând dispărură şi acestea în norii care pluteau la altitudinea de zece mii de picioare.

Blackbird continuă să se ridice. Controlorii de trafic aerian din Las Vegas observară impulsul de pe ecranele lor şi constatară că abia se deplasa în lateral, deşi indicatorul de altitudine se modifica la fel de rapid ca rotiţele automatelor din sală de aşteptare a aeroportului. Schimbară o privire – o altă rablă a aviaţiei militare – apoi se întoarseră la munca lor.

Blackbird era acum la nivelul de şaizeci de mii de picioare şi se pregătea să se îndrepte spre sud-est, spre baza de rachete White Sands. Pilotul verifică combustibilul – era destul – şi se relaxă după decolarea obositoare. Mecanicii avuseseră dreptate. Racheta fixată pe spinarea avionului nu-l influenţase deloc. Când devenise pilotul avionului Blackbird, acest gen de montare fusese depăşit de evenimente. Fiind proiectat să susţină un singur avion robot de recunoaştere foto, fitingurile fuseseră scoase de pe aproape toate aparatele de zbor SR-71, dar nu şi de pe acesta, din motive care nu erau foarte clare în cartea tehnică a aeronavei. Avionul-robot fusese iniţial destinat să ajungă acolo

unde Blackbird nu putea ajunge, dar devenise de prisos după ce se descoperise că SR-7L putea ajunge oriunde în siguranţă, după cum dovedea în mod regulat pilotul ori de câte ori decola de la Kadena. Singura limită a avionului era cantitatea de combustibil, dar în ziua aceea nu era cazul.

— Juliet Whiskey, aici Controlul. Mă auzi? Terminat, spuse sergentul în casca lui.

— Controlul, aici Juliet Whiskey. Toate sistemele funcţionează. Suntem în profil.

— Recepţionat. Începe secvenţa de lansare la semnalul meu. Cinci, patru, trei, doi, unu: *semnal!*

La o sută de mile distanţă, pilotul trase din nou maneta. Blackbird se comportă minunat, ca întotdeauna, ridicându-se din coadă şi ţâşnind pe cer cu o greutate de aproape douăzeci şi cinci de mii de kilograme. Privirea pilotului era pironită pe instrumente, în timp ce altimetrul se învârtea ca un ceas turbat. Avea viteza de o mie trei sute de mile pe oră şi încă mai creştea, avionul arătându-şi dispreţul faţă de forţa gravitaţiei.

— Separarea în douăzeci de secunde, îi spuse pilotului operatorul de sisteme aşezat pe scaunul din spate.

Blackbird ajunsese la altitudinea de o sută de mii de picioare. Ţinta era unu-douăzeci. Instrumentele erau deja greu de controlat. Nu era destul aer la altitudinea aceea pentru ca avionul să fie stăpânit ca lumea şi pilotul era mai prudent decât de obicei. Observă că viteza ajunsese la o mie nouă sute mai devreme cu câteva secunde şi spuse:

— Pregătiţi-vă pentru separare… desprindere, desprindere!

Pilotul coborî botul avionului şi începu un viraj uşor spre stânga, pentru a trece peste New Mexico înainte de a se întoarce la baza Nellis. Era mult mai uşor decât să zboare de-a lungul graniţei sovietice – şi, din când în când, de-a curmezişul ei… Pilotul se întrebă dacă se va putea repezi până la Las Vegas ca să mai prindă un spectacol, după ce va ateriza.

Ţinta îşi continuă traseul câteva secunde, dar, în mod surprinzător, nu-şi aprinse motorul de rachetă. Era acum un obiect balistic, care se deplasa conform legilor fizicii. Stabilizatoarele sale supradimensionate aveau suficientă forţă aerodinamică pentru a-l menţine în direcţia dorită, în timp ce forţa gravitaţiei începea să-şi reclame obiectul. Racheta basculă la o mie trei sute de picioare, îndreptându-se, parcă fără voia ei,

cu botul spre pământ.

Apoi motorul ei se aprinse. Mecanismul cu combustibil solid arse doar patru secunde, dar fu suficient pentru a accelera botul său conic până la o viteză care l-ar fi înspăimântat pe pilotul avionului Blackbird.

— E-n regulă spuse un ofiţer de armată.

Radarul de apărare se activă şi interceptă imediat acţiunea. Racheta-ţintă cobora prin atmosferă cam cu aceeaşi viteză cu a unui focos ICBM. Ofiţerul nu trebuia să dea nici o comandă. Sistemul era total automat. La o distanţă de două sute de metri, o calotă din fibră de sticlă explodă dintr-o gaură betonată făcută în placa de ipsos şi un FLAGE ţâşni spre cer. FLAGE – Experimentul Ghidat Agil Uşor şi Flexibil – arătă mai degrabă ca o lance decât ca o rachetă şi era aproape la fel de simplu. Un radar cu undă milimetrică urmărea traseul, iar datele erau preluate într-un microcomputer aflat la bord. Partea cea mai interesantă era că toate piesele erau luate „de pe raft” de la aparatura de înaltă tehnicitate deja existentă.

Afară, oamenii priveau din spatele unui mal protector de pământ. Văzură fasciculul de lumină galbenă care se ridica şi auziră uruitul motorului solid al rachetei, apoi nimic, timp de câteva secunde.

FLAGE îşi atinse ţinta, manevrând câteva fracţiuni de grade cu minirachete de control. Capsula din bot explodă, dezvăluind ceea ce unui neiniţiat i s-ar fi părut un schelet de umbrelă care se prăbuşea, cu un diametru de vreo zece metri…

Parcă era o rachetă de 4 Iulie, dar fără a produce acelaşi zgomot. Câţiva oameni ovaţionară. Deşi atât ţinta, cât şi „focosul” FLAGE erau total inerte, energia coliziunii transformase metalul şi ceramica în vapori incandescenţi.

— Patru la patru, spuse Gregory. Se abţinu să caşte. Mai văzuse şi altădată focuri de artificii.

— N-o să capeţi toţi laurii, domnule maior Gregory, îl tachină generalul Parks. Încă mai avem nevoie de sistemele de curs mediu şi de cele de ultimă apărare.

— Da, domnule, dar nu mai aveţi nevoie de mine pentru asta. Funcţionează.

Pentru primele trei teste, racheta ţintă fusese lansată dintr-un bombardier Phantom şi cei din Washington susţinuseră că această serie de teste subestimase dificultatea interceptării

focoaselor. Parks avusese ideea de a se folosi dispozitivele Sr-71 ca platformă de lansare. Lansarea avionului-robot de la o altitudine mai mare şi cu o viteză iniţială mai mare permisese o ţintă de reintrare mai rapidă. Acest test mărise de fapt gradul de dificultate şi FLAGE nu se resimţise deloc. Parks fusese puţin îngrijorat din cauza sistemului electronic de ghidare a rachetei, dar, după cum observase Gregory, acesta funcţionase.

— Al, spuse Parks, încep să cred că tot programul ăsta va merge bine.

— Bineînţeles. De ce nu? Dacă nesuferiţii ăia de la agenţie ne-ar da planurile laserului rusesc...

CARDINALUL era singur în celula goală, lată de un metru şi jumătate şi lungă de doi metri jumătate. Deasupra atârna un bec, iar sub patul de lemn era o găleată, dar nu exista nici un geam, în afară de vizeta din uşa de fier ruginit. Zidurile erau din beton solid, prin care nu pătrundea nici un sunet. Nu auzea paşii gardianului pe coridor şi nici măcar zgomotul maşinilor de pe strada din fata închisorii. Îi luaseră bluza de uniformă şi centura, iar în locul cizmelor lustruite îi dăduseră nişte papuci ieftini. Celula era la subsol. Era tot ce ştia şi simţea după umezeala din aer. Era rece.

Dar inima lui era şi mai rece. Enormitatea crimei lui îi apăru mai clar ca niciodată. Colonelul Mihail Semionovici Filitov, de trei ori erou al Uniunii Sovietice, era singur cu trădarea lui. Se gândea la marea şi splendida ţară ale cărei zări îndepărtate şi privelişti nesfârşite erau populate de concetăţenii lui ruşi. Îi slujise toată viaţă cu mândrie şi onoare şi cu propriul lui sânge, după cum o dovedeau cicatricile de pe trupul lui. Îşi aminti de oamenii cu care luptase, dintre care mulţi muriseră sub comanda lui. Îşi aminti cum muriseră, înjurând sfidător tancurile şi mitralierele germane, în timp ce ardeau de vii în tancurile TS-34, retrăgându-se numai când erau siliţi, preferind să atace chiar şi atunci când ştiau că sunt condamnaţi. Îşi aminti cum îşi condusese ostaşii într-o sută de încleştări, entuziasmul nestăvilit care însoţea uruitul motoarelor diesel, norii de fum sufocant, hotărârea de a lupta până la moarte, moartea pe care o păcălise de atâtea ori.

Şi trădase toate astea.

Ce-ar spune acum oamenii mei despre mine? Privi fix zidul gol de beton din faţa patului.

Ce-ar spuse Romanov?

Cred că ne-ar prinde bine ceva. De băut, tovarăşe căpitan, interveni glasul. Numai Romanov putea să fie serios şi amuzant în acelaşi timp. Te poţi gândi mai bine la lucruri de-astea, la un pahar de vodcă sau Samogan.

Ştii de ce? întrebă Misa.

Nu ne-ai spus niciodată de ce tovarăşe căpitan. Şi Misa îi spuse. Nu dură decât o clipită.

Din cauza fiilor şi a soţiilor dumitale. Spune-mi, tovarăşe căpitan, pentru ce am murit noi?

Misa nu ştia. Nici în timp ce se trăgea nu ştia. El fusese soldat şi, când ţara unui soldat este invadată, soldatul luptă ca să respingă inamicul. Este cu atât mai uşor când inamicul este brutal, aşa cum erau nemţii...

Am luptat pentru Uniunea Sovietică, caporal.

Am luptat, într-adevăr? Parcă îmi amintesc că am luptat pentru Maica Rusie, dar mai ales îmi amintesc că am luptat pentru dumneata, tovarăşe căpitan.

Dar...

Un soldat luptă pentru camarazii lui, tovarăşe căpitan. Am luptat pentru familia mea. Dumneata şi detaşamentul nostru eraţi familia mea. Mă gândesc că şi dumneata ai luptat pentru familia dumitale, familia cea mare şi familia cea mică. Întotdeauna te-am invidiat pentru asta, tovarăşe căpitan şi eram mândru că m-ai socotit ca făcând parte din amândouă.

Dar eu te-am ucis, nu trebuia...

Fiecare avem un destin, tovarăşe căpitan. Al meu a fost să mor tânăr la Viasna, fără nevastă, fără copii, dar, chiar şi aşa, nu am murit fără o familie.

Te-am răzbunat, Romanov. Am capturat tancul Mark-IV care te-a ucis.

Ştiu. Ţi-ai răzbunat toţi morţii din familie. De ce crezi că te-am iubit? De ce crezi că am murit pentru dumneata?

Înţelegi? întrebă Misa surprins.

Muncitorii şi ţăranii poate că nu înţeleg, dar oamenii dumitale înţeleg. Acum noi înţelegem destinul, dar dumneata nu poţi.

Dar ce să faci?

Căpitanii nu pun asemenea întrebări caporalilor. Romanov râse. Ai avut toate răspunsurile la întrebările noastre.

Filitov ridică brusc capul când zăvorul alunecă pe uşa celulei sale.

Vatutin se aştepta să găsească un om distrus. Izolarea în celulă, un deţinut despuiat de identitate şi singur cu spaimele şi crimele lui, aveau întotdeauna efectul dorit. Dar, privindu-l pe acel bătrân istovit şi infirm, văzu cum ochii şi expresia gurii i se modifică.

Îţi mulţumesc, Romanov.

— Bună dimineaţa, Sir Basil, spuse Ryan, întinzând mâna după bagaje.

— Salut, Jack! Nu ştiam că te folosesc pe post de hamal.

— Depinde cine e clientul. Maşina e acolo. Făcu semn cu mâna. Era parcată la cincizeci de metri.

— Constance îţi transmite sărutări. Ce-ţi face familia? întrebă Sir Basil Charleston.

— Bine, mulţumesc. Cum mai e la Londra?

— Bănuiesc că n-ai uitat deja iernile noastre.

— Nu. Jack râse în timp ce deschidea portiera. Dar n-am uitat nici berea voastră.

După un minut, ambele portiere erau închise şi încuiate.

— Câte de gravă e situaţia? întrebă Jack.

— Păi, tocmai de asta am venit, ca să aflu. Se petrece ceva foarte ciudat. Aţi dat-o în bară cu ceva, nu?

— Cred că pot spune că da, dar restul trebuie să aflaţi de la judecătorul Moore. Îmi pare rău, dar nu pot divulga decât o parte.

— Asta e o chestie recentă, pun pariu.

— Mda.

Ryan schimbă viteza în timp ce vira, ieşind din aeroport.

— Atunci să vedem dacă putem stabili dacă doi şi cu doi fac patru, Sir John.

Jack zâmbi, în timp ce schimba banda ca să depăşească un camion:

— Tocmai făceam o evaluare a convorbirilor pentru controlul armamentelor din punctul de vedere al serviciilor secrete, când am intrat în această problemă. Acum trebuie să cercetez vulnerabilitatea politică a lui Narmonov. Dacă nu mă înşel, de aceea aţi zburat până aici.

— Iar dacă eu nu greşesc prea mult, departamentul vostru a dibuit o treabă foarte serioasă.

— Vaneev?

— Exact.

— Iisuse!

Ryan se întoarse o secundă.

— Sper că aveţi vreo idee, fiindcă eu n-am nici una, fir-ar să fie.

Mări viteza până la o sută douăzeci de kilometri pe oră. După un sfert de oră, opri la Langley. Parcară în garajul subteran şi urcară cu liftul pentru oficiali până la etajul şapte.

— Salut, Arthur. Nu am adeseori ocazia să beneficiez de un şofer cavaler, nici măcar la Londra.

Şeful SIS se aşeză pe un scaun, în timp ce Ryan îi convocă pe şefii de departament ai lui Moore.

— Salut, Bas, spuse Greer când intră.

Ritter făcu doar semn cu mâna. Operaţiunea lui declanşase criza. Ryan ocupă scaunul cel mai puţin comod, care rămăsese liber.

— Aş vrea să ştiu exact unde v-aţi poticnit, spuse simplu Charleston, fără a aştepta măcar să se împartă cafelele.

— A fost arestat un agent. Un agent foarte bine plasat.

— Din cauza asta pleacă astăzi soţii Foley cu avionul? Charleston zâmbi. Nu ştiam cine sunt, dar când doi oameni sunt expulzaţi din ţara aceea încântătoare, presupunem în general...

— Încă nu ştim ce s-a întâmplat, spuse Ritter. Cam pe la ora asta aterizează probabil la Frankfurt, apoi peste încă zece ore vor fi aici să ne dea raportul. Lucrau cu un agent care...

— Era aghiotantul lui Iazov – colonelul M. S. Filitov. Atâta lucru am dedus şi noi. De când e agentul vostru?

— A fost recrutat pentru noi de unul din oamenii voştri, răspunse More. Tot un colonel.

— Nu cumva... Oleg Penkovski...? Ei, drăcie!

În sfârşit, Charleston era uimit, observă Ryan. Nu se întâmplă prea des.

— De atâta timp?

— De atâta timp, spuse Ritter. Dar vremea a trecut repede.

— Şi femeia aceea, Vaneeva, pe care v-am dat-o pentru a servi drept curier, a fost părtaşă la...

— Exact. Dar, apropo, ea nu s-a apropiat de nici unul din capetele reţelei. Ştim că a fost, probabil, arestată, dar s-a întors la lucru. Încă n-am verificat-o, dar...

— Ba am verificat-o, Bob. Colegul nostru a raportat că femeia... s-a schimbat. A spus că nu-şi dă seama cum e, dar s-a schimbat. E ca în poveştile alea de groază cu spălarea creierului.

O chestie ca în Orwell, ceva de genul ăsta. A observat că e liberă – sau ceea ce se cheamă liberă acolo – şi a pus asta pe seama lui taică-său. Apoi am aflat de o chestie tare la Ministerul Apărării – că un vechi aghiotant al lui Iazov a fost arestat.

Charleston se opri ca să amestece în cafea.

— Avem o sursă în Kremlin pe care o păzim din scurt. Am aflat că preşedintele Gherasimov a petrecut câteva ore cu Alexandrov săptămâna trecută, în împrejurări cât se poate de neobişnuite. Aceeaşi sursă ne-a avertizat că Alexandrov doreşte foarte mult să boicoteze treaba asta cu *perestroika.* Deci, e clar, nu-i aşa? întrebă retoric Charleston.

Era foarte clar pentru toţi.

— Gherasimov a mituit un membru al Biroului Politic considerat loial lui Narmonov, în cel mai bun caz compromiţând sprijinul acordat de Ministerul Apărării şi a petrecut foarte mult timp cu omul care vrea să-l înlăture pe Narmonov. Mă tem că operaţiunea voastră a declanşat o treabă cu urmări foarte neplăcute.

— Mai e ceva, spuse, directorul CIA. Agentul aduna material despre cercetările sovietice SDI. S-ar putea ca Ivan să fi descoperit ceva important.

— Splendid, observă Charleston. Ne întoarcem la zilele rele de odinioară, dar de data asta noua versiune a „prăpastiei între rachete" este potenţial foarte reală, din câte înţeleg. Sunt mult prea bătrân ca să-mi mai schimb tactica. Ştii, desigur, că s-a produs o scurgere de informaţii despre programul vostru, nu?

— Adevărat? întrebă Moore cu o faţă de piatră.

— Gherasimov i-a spus lui Alexandrov. Nici un detaliu, din păcate, doar faptul că KGB-ul consideră informaţiile scurse drept foarte importante.

— Am primit câteva avertismente. Ne ocupăm de asta, spuse Moore.

— Chestiunile tehnice se vor aranja, ca de obicei. Dar, pe de altă parte, chestiunea politică a dat naştere unor probleme cu primul ministru. Avem şi aşa necazuri când dăm jos un guvern pe care chiar vrem să-l dăm jos, dar când asta se întâmplă accidental...

— Basil, nici nouă nu ne plac consecinţele, cum nu vă plac nici vouă, remarcă Greer. Dar nu prea avem ce face.

— Puteţi accepta condiţiile lor de negociere, sugeră Charleston. În acest caz, prietenul nostru Narmonov îşi va întări

suficient poziţia pentru a-i putea spune lui Alexandrov să-şi ia tălpăşiţa. În orice caz, aceasta este poziţia neoficială a guvernului Maiestăţii Sale.

Şi acesta este adevăratul scop al vizitei dumneavoastră la noi, Sir Basil, îşi zise Ryan. Era momentul să spună ceva.

— Asta înseamnă să impunem restricţii exagerate cercetărilor noastre în domeniul SDI şi să ne reducem inventarul de focoase, ştiind că ruşii avansează rapid cu programul lor. Nu cred că e o afacere prea bună.

— Dar un guvern sovietic condus de Gherasimov este?

— Şi dacă până la urmă tot asta o să facem? întrebă Ryan. Eu mi-am scris deja pronosticul. Mă opun să mai facem vreo concesie.

— Un document scris poate fi oricând modificat, sublinie Charleston.

— Eu mă conduc după o regulă, domnule. Când semnez o hârtie cu numele meu, acolo scrie ce gândesc eu, nu ce-mi spune altcineva să gândesc, spuse Ryan.

— Nu uitaţi, domnilor, că eu vă sunt prieten. Ceea ce se va întâmplă, probabil, cu guvernul sovietic va constitui pentru Occident un eşec mai mare decât ar putea să reprezinte o restrângere temporară a unuia dintre programele voastre de apărare.

— Preşedintele nu va fi de acord, spuse Greer.

— S-ar putea să fie nevoit, răspunse Moore.

— Trebuie să existe şi altă cale, observă Ryan.

— Doar dacă-l puteţi da jos pe Gherasimov, interveni Ritter. Nu-l putem sprijini direct pe Narmonov. Chiar presupunând că ar accepta avertismentul nostru, ceea ce probabil că nu se va întâmplă, am risca şi mai mult implicându-ne în politica lor internă. Dacă restul Biroului Politic află ceva... s-ar putea declanşa un mic război...

— Şi dacă reuşim? întrebă Ryan.

— Ce să reuşim? întrebă Ritter.

17

Conspiraţia

Ann se întoarse la magazinul Eve’s Leaves mai devreme decât ar fi trebuit, observă patronul. Zâmbind ca de obicei, îşi alese o rochie dintre cele expuse şi o luă cu ea în cabină. Peste numai un minut ieşi să se admire în oglinzile în mărime naturală, acceptând obişnuitele complimente mai formal ca de obicei. Plăti din nou cu bani gheaţă, apoi ieşi, zâmbind la fel de fermecător.

Afară, în parcare, situaţia era cu totul alta. Căpitanul Bisiarina încălcă regulamentul, deschizând capsula şi citind conţinutul. Trase o înjurătură scurtă, dar urâtă. Mesajul consta într-o singură foaie de hârtie. Bisiarina îşi aprinse o ţigară cu o brichetă de gaz, apoi arse hârtia în scrumiera maşinii.

Atâta muncă irosită! Şi era deja la Moscova, deja era analizată. Se simţea ca o proastă. Era cu atât mai enervant cu cât agentul ei fusese total cinstit, furnizase ceea ce considera a fi material ultrasecret şi, aflând că fusese neutralizat, dăduse repede de veste. Bisiarina nu va avea nici măcar satisfacţia că va împărtăşi cu altcineva porţia de muştruluială cu care se va alege pentru că irosise vremea Centrului din Moscova.

E adevărat că m-au avertizat. Poate că a fost prima dată, dar nu va fi şi ultima. Se duse acasă şi îşi expedie mesajul.

Soţii Ryan nu prea aveau obiceiul să frecventeze cocteilurile care se ţineau la Washington, dar erau câteva pe care nu le puteau evita. Recepţia aceasta avea ca scop adunarea de fonduri pentru spitalul de copii din Washington şi soţia lui Jack era prietenă cu şeful secţiei de chirurgie. Punctul de atracţie al serii urma să fie marea loterie. Viaţa nepoatei unui proeminent muzician de jazz fusese salvată de acest spital şi, în semn de recunoştinţă, dădea un spectacol cu încasări importante la Centrul Kennedy. Recepţia urma să ofere elitei Washingtonului şansa de a-l cunoaşte „îndeaproape” şi de a audia într-un cadru intim saxofonul lui. De fapt, aşa cum se întâmpla la mai toate petrecerile cu „ştabi”, era o ocazie pentru membrii elitei de a se

vedea şi de a fi văzuţi, pentru a-şi confirma importanţa. Ca în mai toate ţările lumii, elita simţea nevoia să plătească pentru privilegiile ei. Jack înţelegea acest fenomen, dar i se părea absurd. La ora unsprezece, elita Washingtonului dovedise deja că putea vorbi prosteşte despre tot felul de fleacuri şi că se putea îmbăta, ca orice alt muritor. Cathy nu băuse, totuşi, decât un pahar cu vin. Jack putea să-şi facă de cap: putea să bea oricât, fiindcă ea va fi şoferul. Şi într-adevăr se răsfăţase, în ciuda privirilor mustrătoare ale soţiei lui şi se scălda într-o molatecă stare meditativă care-l făcea să creadă că exagerase puţin – dar, în fond, nici nu trebuia să se prefacă. Spera însă că totul va fi conform planului în seara aceea.

Era amuzant felul în care era tratat Ryan. Poziţia lui la agenţie fusese întotdeauna cam şubredă. Primele comentarii sunau cam aşa: „Cum mai merg treburile la Langley?”, de obicei pe un ton afectat, conspirativ şi Jack răspundea că CIA nu este decât un organ birocratic al guvernului, adăpostit într-o clădire mare în care o mulţime de hârtii sunt purtate de colo-colo. Răspunsul lui îi surprindea în general pe cei ce puseseră întrebarea. Se considera că CIA are mii de spioni de teren. Cifra reală era desigur secretă, dar mult mai mică.

— Orele noastre de muncă sunt cele normale, îi explică el unei femei bine îmbrăcate, cu ochii uşor dilataţi. De pildă, mâine sunt liber.

— Serios?

— Da. Marţi am ucis un agent chinez şi întotdeauna obţinem o zi liberă pentru aşa ceva, spuse el serios, apoi zâmbi satisfăcut.

— Glumiţi!

— Exact, glumesc. Vă rog, uitaţi ce v-am spus. *Cine o fi târfa asta răscoaptă?* se întrebă el.

— Dar ce spuneţi despre relatările conform cărora aţi fi chiar dumneavoastră cercetat? întrebă o altă persoană.

Jack se întoarse surprins.

— Cine sunteţi?

Scott Browning, de la *Chicago Tribune.*

Nu-i întinse mâna. Jocul începuse. Reporterul nu ştia că lua parte la el, dar Ryan ştia.

— Puteţi să repetaţi, vă rog? spuse politicos Jack.

— Sursele mele mi-au comunicat că sunteţi cercetat pentru tranzacţii de bursă ilegale.

— E o noutate pentru mine, răspunse Jack.

— Ştiu că v-aţi întâlnit cu anchetatorii de la SEC, anunţă reporterul.

— Dacă ştiţi asta, poate ştiţi şi că le-am dat informaţiile pe care le doreau şi i-am făcut fericiţi.

— Sunteţi sigur?

— Bineînţeles. N-am făcut nimic rău şi am dovezi, insistă Ryan.

Poate cam prea ostentativ, îşi zise reporterul. Îi plăcea să tragă de limbă oamenii care beau prea mult. *In vino veritas.*

— Sursele mele mi-au spus altceva, insistă Browning.

— N-am ce să le fac! spuse Ryan.

În glasul lui se simţea o oarecare enervare şi câteva capete se întoarseră.

— Dacă n-ar fi oameni ca dumneata, poate am avea şi noi o agenţie ca lumea, observă un nou venit.

— Da dumneata cine naiba mai eşti? spuse Ryan, înainte de a se întoarce. *Actul I, Scena 2.*

— Trent, membru în congres, spuse reporterul.

— Cred că se datorează nişte scuze, spuse Trent.

Părea beat.

— Pentru ce? întrebă Ryan.

— Ce-ai zice de chixurile de până acum de pe malul de dincolo?

— Spre deosebire de chixurile de pe malul ăsta? întrebă Jack.

Lumea se aduna în jurul lor. Oamenii găsesc motiv de distracţie oriunde.

— Ştiu ce aţi încercat să puneţi la cale şi aţi făcut-o de oaie. Nu ne-aţi anunţat, după cum cere legea. Oricum aţi continuat şi vă spun eu că o să plătiţi, o să plătiţi gras.

— Bineînţeles, dacă va trebui să-ţi plătim consumaţia la bar.

Ryan se întoarse, dându-i să înţeleagă s-o şteargă.

— E grozav! spuse Trent în spatele lui. O s-o păţeşti şi dumneata.

Se strânseră deja vreo douăzeci de oameni care priveau şi ascultau. Îl văzură pe Jack luând un pahar cu vin de pe o tavă adusă de chelner. Văzură o privire ucigaşă şi câţiva îşi amintiră că Jack Ryan ucisese. Era o realitate şi o reputaţie care-l învăluiau în mister. Sorbi puţin din vin, apoi se întoarse din nou spre ei.

— Cum adică o s-o păţesc, domnule Trent?

— S-ar putea să ai o surpriză.

— Orice ai face, amice, pe mine nu mă mai surprinde.

— Poate, dar dumneata ne-ai surprins pe noi, domnule Ryan. N-am crezut că eşti atât de prost, încât să te laşi angrenat în această catastrofă. Probabil că ne-am înşelat.

— Te înşeli în multe privinţe, şuieră Jack.

— Ştii ceva, Ryan? Să mor dacă pot să ghicesc ce fel de om eşti.

— Nu mă surprinde.

— Ce fel de om eşti, Ryan? întrebă Trent.

— Ştii ceva, domnule din Congres, pentru mine asta e o experienţă unică, observă Jack degajat.

— Cum adică?

Atitudinea lui Ryan se schimbă brusc. Vocea lui tună în toată încăperea.

— E prima dată când un poponar îmi pune la îndoială bărbăţia! Iartă-mă, amice…

Se lăsă o tăcere deplină. Trent nu ţinea secretă înclinaţia lui, o făcuse publică în urmă cu şase ani. Asta nu-l împiedică să pălească. Paharul din mână îi tremură suficient pentru a-şi picura o parte din conţinut pe pardoseala de marmură, dar reprezentantul Congresului îşi recăpătă stăpânirea de sine şi vorbi aproape cu blândeţe.

— O să te nimicesc pentru asta!

— Ai grijă cum ţinteşti, păpuşelule.

Ryan se întoarse şi ieşi din încăpere, cu toate privirile aţintite asupra spatelui lui. Continuă să meargă până ce se pomeni în mijlocul traficului din Massachusetts Avenue. Ştia că băuse prea mult, dar aerul rece începea să-i limpezească mintea.

— Jack?

Era glasul soţiei lui.

— Da, iubito.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să spun.

— Cred că e timpul să mergi acasă.

— Cred că ai dreptate. Mă duc să iau hainele.

Ryan se întoarse înăuntru şi dădu jetonul la garderobă. Când se întoarse, îşi dădu seama ce linişte era. Simţea privirile îndreptate spre spinarea lui. Jack ridică din umeri, îşi puse paltonul, luă pe braţ blana soţiei lui, apoi se întoarse să vadă ochii care-l priveau. O singură pereche îl interesa. Era acolo.

Misa nu era un om pe care să-l poţi surprinde uşor, dar KGB-ul reuşise. Se pregătise sufleteşte pentru tortură, pentru cele mai grave abuzuri fizice şi acum era... dezamăgit? se întrebă el. Dar nu era cuvântul potrivit.

Era în aceeaşi celulă şi, din câte îşi putea da seama, era singur în acel bloc de celule. Poate că se înşela, dar nu exista nici o dovadă că s-ar mai afla cineva în apropierea lui, nici un sunet, nici măcar vreo bătaie în zidurile de beton. Poate că erau prea groase. Singura „comparaţie" pe care o avea era din când în când scrâşnetul metalic al vizetei din uşa celulei. Probabil că îşi închipuiau că singurătatea îl va afecta, se gândi el şi zâmbi. *Ei cred că eu sunt singur. Nu ştiu de camarazii mei.*

Exista un singur răspuns posibil: acest Vatutin se temea că ar putea fi, totuşi, nevinovat – dar asta nu era posibil, îşi spuse Misa. Ticălosul ăsta de cekist îi luase filmul din mână.

Continuă să încerce să descifreze acest mister, privind zidul negru de beton. Nici o variantă nu era logică.

Dar, dacă se aşteptau să-l sperie, vor fi dezamăgiţi. Filitov păcălise moartea de prea multe ori. O parte din el chiar tânjea după ea. Poate că se va reîntâlni cu camarazii lui. Doar stătea de vorbă cu ei, nu? S-ar putea ca ei să fie încă... nu chiar vii, dar nici morţi de tot. Ce este moartea? Ajunsese în acea etapă a vieţii când aceasta devine o întrebare intelectuală. Mai curând sau mai târziu, va afla, desigur. Răspunsul la această întrebare trecuse pe lângă el de multe ori, dar nu reuşise să-l prindă prea bine...

Se auzi cheia răsucindu-se în uşă şi balamalele scârţâiră.

— Ar trebui s-o ungeţi. Orice maşinărie durează mai mult dacă este bine întreţinută, spuse el în timp ce se ridică.

Gardianul nu răspunse, făcându-i doar semn cu mâna să iasă din celulă. Doi tineri gardieni stăteau lângă temnicer, băieţi imberbi de douăzeci şi ceva de ani, îşi zise Misa. Îşi ţineau capul sus cu aroganţa tipică KGB-iştilor. Cu patruzeci de ani în urmă, ar fi putut face ceva, îşi spuse Filitov. Erau neînarmaţi; la urma urmelor, pentru un militar activ ca el răpirea unei vieţi era la fel de firească precum respiraţia. Ei nu erau cu adevărat soldaţi. Îţi dădeai seama dintr-o privire. E minunat să fii mândru, dar un soldat trebuie să fie şi precaut...

Oare asta să fie? se gândi el brusc. Vatutin este precaut cu mine, deşi ştie...

Dar de ce?

— Ce-nseamnă asta? întrebă Mancuso.

— Mi-e greu să spun, răspunse Clark. Probabil că vreun dobitoc din Washington nu se poate hotărî. Se întâmplă mereu.

Cele două semnale sosiseră la un interval de douăsprezece ore. Primul anulase misiunea şi ordonase submarinului să se întoarcă în larg, dar cel de-al doilea transmisese navei *Dallas* să rămână în vestul Mării Baltice şi să aştepte noi ordine.

— Nu-mi place să fiu pus să aştept.

— Nimănui nu-i place, domnule comandant.

— Pe dumneata nu te afectează? întrebă Mancuso.

Clark ridică elocvent din umeri.

— O mare parte din povestea asta se petrece doar în mintea noastră. Ca atunci când te pregăteşti pentru un meci de fotbal. Nu te mai frământa, domnule comandant. Eu învăţ oamenii astfel de lucruri – când nu le practic şi eu.

— Câţi?

— Nu pot să spun, dar cei mai mulţi au evoluat bine.

— Cei mai mulţi – nu toţi? Şi când nu…

— E foarte palpitant pentru toată lumea. Clark zâmbi. Mai ales pentru mine. Am nişte amintiri extraordinare, dar nu le pot povesti. Probabil că şi dumneata ai.

— Ar fi câteva. Faptul că nu le poţi povesti îţi cam răpeşte din farmecul vieţii, nu?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire complice.

Ryan târguia singur. Se apropia ziua de naştere a soţiei lui – se nimerea în timpul următoarei lui călătorii la Moscova – şi trebuia să rezolve toate treburile înainte. Era bine să începi întotdeauna cu bijuteriile. Cathy mai purta şi acum lanţul greu de aur pe care i-l dăruise cu câţiva ani în urmă şi acum căuta nişte cercei asortaţi. Problema era că nu-şi amintea exact modelul… Mahmureala nu-l ajuta deloc şi nici nervozitatea. Dacă nu muşcau din momeală?

— Salut, domnule Ryan, rosti o voce familiară.

Jack se întoarse, oarecum surprins.

— Nu ştiam că vă lasă atât de departe. *Actul II, Scena 1.* Jack nu lăsă să i se întrevadă senzaţia de uşurare. În privinţa asta îl ajuta mahmureala.

— Traseul trece chiar prin Garfinckels, dacă studiezi cu atenţie harta, sublinie Serghei Platonov. Faci târguieli pentru nevastă-ta?

— Sunt sigur că aţi aflat tot ce este necesar din dosarul meu.

— Da, va fi ziua ei.

Îşi coborî privirea spre vitrina cu bijuterii.

— Din păcate, eu nu-mi pot permite asemenea cadouri pentru nevastă-mea…

— Dacă ai face demersurile adecvate, Agenţia ar putea aranja ceva, Serghei Nikolaevici.

— Dar s-ar putea ca *Rodina* să nu înţeleagă, spuse Platonov. Începi să te familiarizezi cu această problemă, nu?

— Eşti extraordinar de bine informat, murmură Jack.

— Asta mi-e meseria. Mi-e foame. Ai putea folosi o parte din averea dumitale ca să-mi cumperi un sandviş?

Ryan se uită pe bulevard cu un interes profesional.

— Nu astăzi, chicoti Platonov. Câţiva colegi… câţiva tovarăşi sunt astăzi mai aglomeraţi ca oricând şi mă tem că FBI-ul vostru nu are destui oameni pentru a-i supraveghea.

— KGB-ul nu are problema asta, observă Jack, în timp ce se îndepărtau de magazin.

— S-ar putea să aveţi o surpriză. De ce oare îşi închipuie americanii că serviciile noastre secrete sunt altfel decât ale voastre?

— Dacă prin asta vrei să spui că sunt mai confuzi, m-am liniştit. Ce-ai zice de un hot-dog?

— Dacă e cuşer, răspunse Platonov, apoi explică. Nu sunt evreu, ştii asta, dar prefer ceva gustos.

— Stai aici de prea mult timp, spuse Jack zâmbind.

— Zona Washingtonului e foarte frumoasă.

Jack intră într-un magazin cu minuturi, specializat în gogoşi şi conserve de carne de vacă, dar care servea şi alte preparate. Serviciul era rapid şi cei doi bărbaţi se aşezară la o masă albă de plastic, singura plasată în mijlocul sălii. Inteligentă alegere, îşi zise Jack. Oamenii puteau trece pe lângă ea fără să audă decât câteva cuvinte, la întâmplare. Dar ştia că Platonov e un profesionist.

— Am auzit că ai nişte nefericite dificultăţi juridice.

Platonov zâmbea la fiecare cuvânt. Se presupunea, desigur, că discutau nişte banalităţi plăcute, îşi zise Jack, numai că nu-i trecea prin cap că rusul chiar se amuza.

— Chiar l-ai crezut pe cretinul de aseară? Ştii ceva? Ceea ce admir eu cu adevărat la ruşi este felul în care abordează…

— Comportamentul antisocial? Da – cinci ani într-un lagăr cu regim strict – noua noastră deschidere nu include şi acceptarea

perversiunilor sexuale. Amicul dumitale, Trent, a cunoscut o persoană în ultima lui călătorie în Uniunea Sovietică. Tânărul... bărbat este acum într-un asemenea lagăr.

Platonov nu mai adăugă că refuzase să colaboreze cu KGB-ul şi în felul acesta îşi atrăsese pedeapsa. Ce rost avea să amestece subiectele? îşi zise el.

— Din partea mea, să vă fie de bine. Avem destui aici, bombăni Jack.

Se simţea îngrozitor; ochii îi zvâcneau de parcă voiau să-i iasă din cap, după ce băuse vin şi dormise insuficient.

— Am observat. Şi ne daţi şi SEC? întrebă Platonov.

— Ştii ceva? N-am făcut nimic rău. Absolut nimic! Mi-a vândut un prieten un pont şi l-am folosit. Nu l-am căutat eu, s-a întâmplat. Am câştigat ceva parale şi ce-i cu asta? Eu scriu informările secrete pentru preşedinte! Mă pricep – şi pe mine mă hârţuie! După tot ce...

Ryan se opri şi privi îndurerat în ochii lui Platonov.

— Dar ce-ţi pasă ţie?

— De când ne-am cunoscut în Georgetown, acum câţiva ani, te-am admirat sincer. Treaba aia cu teroriştii. Nu aprob vederile tale politice, aşa cum nici tu nu le aprobi pe ale mele. Dar, vorbind ca între bărbaţi, ai adunat ceva jigodii de pe străzi. N-ai decât să nu crezi, dar eu m-am opus ca statul să întreţină asemenea animale. Pe adevăraţii marxişti care vor să-şi elibereze popoarele – da, trebuie să-i susţinem prin orice mijloace – dar bandiţii sunt nişte ucigaşi, nişte lepădături care ne socotesc drept o sursă de arme, atâta tot. Ţara mea nu câştigă nimic din asta. Lăsând politica la o parte, eşti un bărbat curajos şi cinstit. Sunt calităţi pe care le respect. Păcat că nu le respectă şi ţara ta. America îşi aşază pe socluri cei mai buni oameni, pentru ca oamenii mai puţin buni să-i folosească drept ţinte.

O fracţiune de secundă Ryan nu-l mai privi cu precauţie, ci îl cântări din ochi.

— Ai sesizat bine.

— Deci, prietene, ce-ţi vor face?

Jack scoase un oftat adânc, în timp ce privea încăperea.

— Trebuie să vorbesc cu un avocat săptămână asta. Probabil că el o să ştie. Speram să evit asta. Am crezut că pot să-i conving să mă lase-n pace, dar... nemernicul ăsta nou de la SEC, un poponar pe care Trent...

Oftă din nou.

— Trent şi-a folosit relaţiile ca să obţină postul pentru el. Pe cât facem pariu că amândoi... Descopăr că sunt de acord cu tine. Dacă trebuie să ai duşmani, măcar să-i poţi respecta.

— Şi CIA nu te poate ajuta?

— N-am prea mulţi prieteni acolo – dar ştii asta. Am avansat prea repede, eram cel mai bogat, favoritul lui Greer, aveam legături cu englezii. Îţi atragi duşmani în felul ăsta. Uneori mă întreb dacă unul din ei ar fi putut să... Nu pot dovedi, dar nici nu-ţi imaginezi ce reţea de calculatoare avem la Langley şi toate tranzacţiile mele de bursă sunt stocate în sistemele de calculatoare... şi ştii ceva? Datele din calculator se pot modifica de cineva care se pricepe... Dar încearcă să dovedeşti asta, amice.

Jack luă două aspirine dintr-un mic tub şi le înghiţi.

— Ritter nu mă poate suferi, de când ne ştim. L-am pus într-o situaţie proastă în urmă cu câţiva ani şi e genul care nu uită aşa ceva. Poate unul din oamenii lui... are câţiva oameni buni. Amiralul vrea să mă ajute, dar e bătrân. Judecătorul e în pragul pensionării, trebuia să iasă acum un an, dar o mai ţine aşa – n-ar putea să mă ajute chiar dacă ar vrea.

— Preşedintele te apreciază. Ştim asta.

— Preşedintele e avocat, procuror. Dacă-i ajunge la urechi cea mai mică bănuială că ai fi ocolit legea... E uimitor cât de repede poţi rămâne singur. Mai e şi în Departamentul de Stat, o gaşcă de tipi care nu mă-nghit, fiindcă văd lucrurile altfel decât le văd ei. E greu să fii cinstit în oraşul ăsta nenorocit.

Este adevărat, deci, îşi spuse Platonov. Primiseră mai întâi raportul lui Peter Henderson, Cassius după numele de cod, care furnizase date KGB-ului mai bine de zece ani, măi întâi ca asistent special ăl senatorului pensionat Donaldson din comisa de spionaj a Senatului, acum analist de spionaj pentru Biroul de Contabilitate. KGB-ul ştia că Ryan era strălucitoarea stea în ascensiune a direcţiei de spionaj a CIA. La Centrul din Moscova fusese întâi etichetat drept un diletant bogat. Dar asta se schimbase în urmă cu câţiva ani. Ryan îi atrăsese cu ceva atenţia preşedintelui şi acum scria aproape jumătate din rapoartele secrete speciale care mergeau la Casa Albă. Se ştia de la Henderson că întocmise un raport voluminos despre situaţia armelor strategice, care stârnise mare tărăboi la Departamentul de Stat. Platonov îşi făcuse de mult o impresie proprie. Fiind un

bun cunoscător al oamenilor, el îl socotise pe Ryan încă de la prima lor întâlnire la Georgetown un adversar inteligent şi curajos – dar un om prea obişnuit cu privilegiile, prea sensibil la atacurile personale. Sofisticat, dar ciudat de naiv. Ceea ce vedea acum, la dejun, îi confirma opinia. În esenţă, Ryan era prea american. Vedea lucrurile în alb şi negru, în bine şi rău. Dar astăzi conta mai ales că Ryan se crezuse invincibil şi abia acum afla că nu era cazul. Din cauza asta, Ryan se revoltase.

— Atâta muncă irosită, spuse el după câteva secunde. O să arunce la gunoi recomandările mele.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Ernest Allen, naiba să-l ia, l-a convins pe preşedinte să pună pe masă proiectul SDI.

Platonov îşi mobiliză tot profesionalismul ca să nu reacţioneze la această afirmaţie. Ryan continuă:

— Totul a fost în zadar. Mi-au discreditat studiul numai din pricina tâmpeniei cu bursa. Agenţia nu mă susţine aşa cum ar trebui. Mă aruncă în gura lupilor. Şi nu pot să fac nimic, fir-ar să fie.

Termină de mâncat hot-dog-ul.

— Poţi, totuşi, să acţionezi, îi sugeră Platonov.

— Să mă răzbun? M-am gândit. Aş putea recurge la presă, dar în *Post* se va publica un articol despre povestea cu SEC. Cineva din Capitoliu orchestrează condamnarea mea. Trent, probabil. Pun pariu că el l-a stârnit pe reporterul de aseară asupra mea, nemernicul. Dacă încerc să spun adevărul, cine o să mă asculte? Doamne, îmi vâr gâtul în ştreang stând de vorbă acum cu tine, Serghei.

— De ce spui asta?

— Nu ghiceşti? Ryan îşi îngădui un zâmbet care dispăru brusc. N-am de gând să ajung la puşcărie. Mai bine mor decât să suport ruşinea asta. Eu, fir-ar să fie, mi-am riscat viaţa – am pus totul în joc. Unele lucruri le ştii, unul singur nu-l ştii. Mi-am riscat viaţa pentru ţara asta şi ei vor să mă bage la puşcărie!

— Poate te vom ajuta noi.

În sfârşit, apăru oferta.

— Adică să trădez? Cred că glumeşti. Doar nu-ţi închipui că o să pot trăi în paradisul vostru muncitoresc!

— Nu, dar ca să urnim lucrurile, poate că noi am putea să-ţi schimbăm situaţia. Vor exista martori împotriva ta. Ar putea suferi accidente...

— Nu-mi spune tâmpenii! Jack se aplecă în faţă. Voi nu faceţi chestii de-astea în ţara noastră şi nici noi în a voastră.

— Totul are un preţ. Înţelegi asta mai bine decât mine. Platonov zâmbi. De exemplu, „catastrofa” de care a pomenit domnul Trent aseară. Oare la ce s-o fi referit?

— Şi de unde ştiu eu pentru cine lucrezi cu adevărat? întrebă Jack.

— Ce?!

Era cu adevărat surprins. Ryan vedea dincolo de durerea din sinusuri.

— Vrei să urnim lucrurile? Serghei, eu o să-mi pun viaţa în joc. Să nu crezi că e uşor, fiindcă am mai făcut-o. Avem pe cineva la Centrul din Moscova. E un tip mare. Spune-mi ce-mi poate oferi acest nume.

— Libertatea, spuse imediat Platonov. Dacă e atât de mare cum spui, vom face foarte mult.

Ryan nu rosti nici un cuvânt, mai mult de un minut. Cei doi se priveau ca la o partidă de pocher, mizând pe tot ce avea fiecare – de parcă Ryan ar fi ştiut că are cărţi mai mici. Platonov ţinu piept privirii americanului şi avu satisfacţia să constate că e mai tare.

— La sfârşitul săptămânii voi lua avionul de Moscova, dacă treaba nu transpiră până atunci, în care caz sunt terminat. Ceea ce ţi-am spus, amice, să nu treacă prin nici un canal. Singura persoană de care sunt sigur că *nu este* e Gherasimov. Informaţia se duce direct la secretarul KGB-ului, fără intermediari, căci altminteri rişti să pierzi numele.

— Şi de ce să cred că o deţii tu?

Rusul profita de avantajul lui, dar nu fără precauţie. Veni rândul lui Jack să zâmbească. Cărţile lui erau bune până la urmă.

— Nu cunosc numele, dar cunosc datele. Cu cele patru chestii care ştiu că vin de la DIRIJOR – ăsta e numele de cod – oamenii tăi pot face restul. Dacă scrisoarea ta trece prin canale, probabil că n-o să mă urc în avion. Atât de sus este individul în ierarhie – dacă e un tip, deşi probabil că este. De unde ştiu că o să te ţii de cuvânt?

— În spionaj, trebuie să-ţi respecţi promisiunile, îl asigură Platonov.

— Atunci spune-i secretarului tău că vreau să mă întâlnesc cu el, dacă se poate aranja. Ca de la bărbat la bărbat. Fără aiureli.

— Cu secretarul? Secretarul nu…

— Atunci o să-mi fac singur aranjamentele legale şi o să văd ce şanse am. Şi n-o să intru la puşcărie pentru trădare, dacă pot face ceva. S-a făcut, tovarăşe Platonov, conchise Jack. Drum bun!

Jack se ridică şi plecă. Platonov nu-l urmă. Se uită în jur şi îşi găsi omul, care-i făcu semn că nu fuseseră observaţi.

Şi el trebuia să ia o hotărâre. Ryan era sincer? Cassius aşa spusese.

Îl „patronase” pe agentul Cassius timp de trei ani. Datele furnizate de Peter Henderson fuseseră întotdeauna corecte. Îl folosiseră pentru a urmări şi aresta un colonel de la Forţele de Rachete Strategice care lucrase pentru CIA, obţinuse informaţii secrete strategice şi politice valoroase şi chiar şi despre analiza efectuată de americani în povestea cu *Red October*; acum doi ani parcă, înainte de a se retrage senatorul Donaldson – iar acum, când lucra în GAO, avea nenumărate posibilităţi: acces direct la date de apărare secrete şi contacte politice la Capitoliu. Cassius le spusese cu câtva timp în urmă că Ryan era supus cercetărilor. Pe atunci era doar un zvon, nimeni nu-l luase în serios. Americanii se cercetau mereu între ei. Era un fel de sport naţional. Apoi mai auzise o dată aceeaşi poveste, urmată de scena cu Trent. Era oare posibil…?

O scurgere de informaţii la nivel înalt în KGB, se gândi Platonov. Exista, desigur, un protocol prin care datele importante mergeau direct la secretarul KGB-ului. KGB-ul întrevedea orice posibilitate. De îndată ce mesajul va fi trimis, el va trebui să fie urmărit până sus. Numai ideea că CIA avea un agent în vârful ierarhiei KGB-ului…

Dar era doar o posibilitate.

Imediat ce vom arunca undiţa, Ryan ne va aparţine. Poate că e atât de prost, încât îşi închipuie că scapă cu un singur schimb de informaţii şi că pe urmă niciodată nu o să mai… dar probabil că este atât de disperat, încât pe moment nu-i pasă. Ce fel de informaţii am putea obţine de la el?

Asistentul special al directorului-adjunct pentru spionaj! Probabil că Ryan vede aproape toate documentele! Un agent atât de preţios nu mai fusese recrutat de când îl recrutaseră pe Philby – şi asta se întâmplase în urmă cu cincizeci de ani!

Dar este suficient de important pentru a se încălca regulile? se întrebă Platonov, în timp ce îşi termina băutura. Nu-şi amintea nimeni să fi comis KGB-ul un act de violenţă în Statele Unite –

exista o înţelegere de onoare în acest sens. Dar ce mai contau regulile faţă de un asemenea avantaj? Un american, doi, pot suferi un accident de maşină sau un infarct neaşteptat. Va trebui să aprobe secretarul. Platonov va face recomandarea. Va fi luată în seamă. Era sigur.

Diplomatul era un om meticulos. Îşi şterse faţa cu şerveţelul de hârtie, puse tot gunoiul în ceaşca de carton şi o aruncă în primul coş. Nu lăsă în urmă nimic care să sugereze că fusese acolo.

Săgetătorul era sigur că vor învinge. Când le anunţase misiunea subordonaţilor săi, reacţia lor fusese extraordinară. Zâmbete triste sau amuzate, priviri piezişe, încuviinţări din cap. Cel mai entuziast fusese noul lor membru, fostul maior în armata afgană. În cortul lor, la douăzeci de kilometri de graniţă, în Afganistan, planurile lor fuseseră puse cap ia cap în cinci ore tensionate.

Săgetătorul privi prima fază, care era deja gata. Şase camioane şi trei transportoare de infanterie BTR-60 erau în mâinile lor. Unele erau avariate, dar era firesc. Soldaţii morţi ai armatei-marionetă erau dezbrăcaţi de uniforme. Unsprezece supravieţuitori erau interogaţi. Nu vor lua parte la misiune, desigur, dar, dacă se dovedeau oameni de încredere, li se va îngădui să se alăture bandelor de partizani aliate. Iar ceilalţi…

Fostul ofiţer de armată aduna hărţi şi coduri radio. Cunoştea toate metodele pe care ruşii le predaseră, cu asiduitate „fraţilor” lor afgani.

La zece kilometri distanţă, spre nord, pe drumul spre Sekabad, era tabăra de bază a unui batalion. Fostul maior o contactă prin radio, comunicând că „Floarea Soarelui” respinsese ambuscada cu pierderi modeste şi se îndrepta spre ei. Comandantul batalionului îşi dădu aprobarea.

Încărcară câteva cadavre, cu uniformele încă pline de sânge. Foşti membri instruiţi ai armatei afgane luară în primire mitralierele grele de pe transportoarele BTR când coloana porni, menţinând formaţiunea tactică adecvată pe drumul de pietriş. Tabăra de bază era pe celălalt mal al râului. Peste zece minute o zăriră. Podul fusese distrus de mult, dar ruşii adunaseră pietriş suficient ca să creeze un vad. Coloana se opri la postul de pază dinspre est.

Era un moment de tensiune. Maiorul dădu semnalul cuvenit şi

paznicul le făcu semn să treacă. Unul câte unul, vehiculele străbătură râul. Suprafaţa apei îngheţase şi şoferii trebuiau să se ţină de un şir de pari ca să nu alunece în apa adâncă de sub pojghiţa de gheaţă. Încă cinci sute de metri…

Tabăra de bază era un mic dâmb. Era înconjurată de buncăre joase, alcătuite din scai cu nisip şi buşteni. Nici unul nu era păzit de un număr suficient de oameni. Tabăra era bine plasată, având în toate direcţiile terenuri mari de tragere, dar nu le foloseau pe deplin decât noaptea, în gropi speciale. O singură companie de soldaţi era de fapt la post, iar restul patrulau pe dealurile din jurul taberei. Pe lângă asta, coloana sosise la ora mesei. Se vedea parcul auto.

Săgetătorul era în cabina primului camion. Se întreba de ce avusese atâta încredere în maiorul dezertor, dar trase concluzia că nu era momentul să-şi facă asemenea griji.

Comandantul batalionului ieşi din buncărul lui, mestecând ceva în timp ce privea cum săreau soldaţii din camioane. Îl aşteptă pe comandantul unităţii şi se arătă cam enervat când portiera laterală a transportorului BMP se deschise încet şi apăru un bărbat în uniformă de ofiţer.

— Cine naiba eşti?

— *Allahu akhbar!* strigă maiorul.

Îl izbi cu arma pe cel ce întrebase. Mitralierele grele de transportoarele de infanterie dădură iama în oamenii care mâncau de prânz, în timp ce partizanii Săgetătorului alergau spre buncărele prea puţin păzite. În zece minute, orice rezistenţă încetă; cei ce apărau baza nu aveau nici o şansă, de vreme ce pătrunseseră deja o sută de oameni înarmaţi. Fură luaţi douăzeci de prizonieri. Singurii ruşi din post – doi locotenenţi şi un sergent de la comunicaţii – fură ucişi imediat, iar ceilalţi fură puşi sub pază, în timp ce oamenii maiorului alergau spre parcul de vehicule.

Luară de acolo încă două transportoare BTR şi patru camioane. Le era deajuns. Celorlalte le dădură foc. Arseră tot ce nu puteau căra. Luară patru mortiere, şase mitraliere şi toate uniformele găsite. Restul taberei fu total distrusă – îndeosebi radiourile, care fură mai întâi sfărâmate cu paturile puştilor, apoi arse. Fu lăsat la faţa locului un mic grup de pază pentru prizonieri, cărora li se acorda şansa de a se alătura mujahedinilor – în caz contrar, urmând să moară pentru devotamentul lor faţă de necredincioşi.

Până la Kabul erau cincizeci de kilometri. Coloana cu vehiculele mai mari o luă spre nord. Câţiva oameni ai Săgetătorului mergeau pe lângă ea. Erau acum două sute de oameni, echipaţi şi dotaţi ca soldaţi al armate regulate afgane, îndreptându-se spre nord, în vehicule militare fabricate de ruşi.

Timpul era duşmanul lor cel mai periculos. Nouăzeci de minute mai târziu ajunseră la marginea Kabulului, întâlnind primul din. Mai multe puncte de control.

Săgetătorul simţea că i se încreţeşte pielea pe el, ştiindu-se atât de aproape de un număr atât de mare de ruşi. Ştia că ruşii se întorceau în cazematele şi buncărele lor îndată ce se lăsa amurgul, lăsând străzile în seama afganilor, dar nici apusul soarelui nu-l ajută să se simtă în siguranţă. Punctele de control se dovediră mai formale decât se aşteptase şi maiorul îi convinse pe toţi să-i lase să treacă, folosind documente şi cuvinte codificate de la tabăra de bază recent distrusă. În plus, ruta lor ocolea zonele cele mai păzite ale oraşului. În mai puţin de două ore, oraşul rămase în urma lor şi porniră mai departe în întunericul prietenos.

Merseră până ce combustibilul începu să se termine. Traseră vehiculele la marginea drumului. Un occidental s-ar fi mirat văzându-i pe mujahedini că se bucură să-şi lepede vehiculele, deşi asta însemna să continue drumul cu armele în spinare. Odihniţi, partizanii urcară imediat dealurile, îndreptându-se spre nord.

Era o zi plină de veşti proaste, observă Gherasimov, privindu-l pe colonelul Vatutin.

— Cum adică, nu-l poţi face să vorbească?

— Tovarăşe secretar, medicii au afirmat că orice formă de abuz fizic – la sediul KGB-ului nu se mai folosea cuvântul tortură – i-ar putea provoca moartea. Având în vedere insistenţa cu care cereţi o declaraţie, trebuie să folosim... metodele primitive de interogatoriu. Subiectul este un om dificil. Mintal, este mult mai tare decât ne-am aşteptat, spuse Vatutin pe un ton cât mai calm.

Ar fi fost în stare să ucidă un om în clipa aceea, ca să bea ceva.

— Asta numai fiindcă ai ratat arestarea, remarcă rece Gherasimov. Nutream mari speranţe pentru dumneata, tovarăşe colonel. Credeam că eşti un om de viitor. Credeam că eşti copt pentru avansare. M-am înşelat, tovarăşe colonel? întrebă el.

— Acest caz mă preocupă numai în măsura în care pot demasca un trădător al Patriei.

Vatutin îşi mobiliză tot spiritul de disciplină ca să nu dea înapoi.

— Eu consider că mi-am făcut datoria. Ştim că a comis trădarea. Avem dovada…

— Iazov n-o va accepta.

— Contraspionajul este de competenţa KGB-ului, nu a Ministerului Apărării.

— Poate că vei avea amabilitatea să-i explici asta secretarului general al Partidului, spuse Gherasimov, lăsând să i se vadă prea mult mânia. Tovarăşe colonel Vatutin, trebuie să am această declaraţie.

Gherasimov sperase să mai dea o lovitură în materie de informaţii secrete în ziua aceea, dar raportul FLASH din America îi năruise speranţa – ba chiar, mai grav, Gherasimov dăduse informaţiile cu o zi mai înainte de a afla că erau lipsite de valoare. Agentul Livia se scuzase, scria în raport, dar datele din programul de computer transmise atât de recent de căpitanul Bisiarina erau din păcate depăşite. În felul acesta, se pierduse ceva ce ar fi putut contribui la domolirea relaţiilor dintre KGB şi noul proiect la care ţinea atât de mult Ministrul Apărării.

Trebuia să obţină declaraţia şi era nevoie ca această declaraţie să nu fie luată sub tortură. Toţi ştiau că prin tortură anchetatorii pot obţine tot ce doresc, că durerea îi face pe majoritatea subiecţilor să spună tot ce li se cere. Avea nevoie de informaţii atât de valoroase, încât să le ducă el însuşi la Biroul Politic. Iar acesta nu se mai temea atât de mult de KGB, încât să ia drept bune cuvintele lui Gherasimov.

— Vatutin, am nevoie de ea şi am nevoie repede. Când poţi să mi-o dai?

— Folosind metodele la care suntem acum constrânşi, în cel mult două săptămâni. Putem să-l lipsim de somn. Asta durează, mai ales dacă ţinem seama că bătrânii au mai puţină nevoie de somn decât tinerii. Treptat, se va dezechilibra şi va claca. Având în vedere ce am aflat despre acest om, ni se va împotrivi cu tot curajul – e un bărbat viteaz. Dar e şi el om. Peste două săptămâni, spuse Vatutin, ştiind că ar trebui să-i ajungă zece zile.

Mai bine să i-o dea mai devreme.

— Foarte bine. Gherasimov se opri. Era momentul să-l

încurajeze, Tovarăşe colonel, obiectiv vorbind, ai condus bine investigaţia, în ciuda dezamăgirii pe care ne-ai produs-o în faza finală. Nu poţi pretinde perfecţiune în toate şi complicaţiile politice nu le-ai creat dumneata. Dacă aduci ceea ce ţi se cere, vei fi răsplătit pe măsură. Dă-i bătaie.

— Vă mulţumesc, tovarăşe secretar.

Gherasimov îl văzu ieşind, apoi îşi chemă maşina. Secretarul KGB nu călătorea singur. Zilul personal – o limuzină comodă, specială, care arăta ca o maşină americană supradimensionată din urmă cu treizeci de ani – era urmată de o Volga şi mai urâtă, plină cu gardieni de corp, aleşi pentru capacitatea lor de luptă şi loialitatea absolută faţă de cel ce ocupa funcţia de secretar al KGB-ului. Gherasimov şedea singur în spate, privind clădirile Moscovei în goana maşinii care circula pe banda din mijloc a bulevardelor late. În curând, ieşi din oraş, îndreptându-se spre pădurile unde fuseseră opriţi germanii în 1941.

Mulţi dintre cei capturaţi – cei care supravieţuiseră tifosului şi malnutriţiei – construiseră vilele de aici. Deşi ruşii încă îi mai urau pe nemţi, *nomenklatura* – clasa conducătoare a acestei societăţi fără clase – era fascinată de tehnica germană. Aparatele electronice Siemens şi Blaupunkt erau în casele lor obiecte la fel de familiare ca ziarul *Pravda* şi ştirile necenzurate de la TASS. Vilele cu mai multe etaje din pădurile de pini de la vest de Moscova erau construite ca toate clădirile lăsate în urmă de ţari. Gherasimov se întreba adeseori ce se întâmplase cu soldaţii germani care trudiseră la ridicarea lor. Deşi nu avea nici o importanţă.

Vila oficială a academicianului Mihail Petrovici Alexandrov nu se deosebea de celelalte: avea două etaje, lemnăria extraordinară era vopsită în crem şi avea un acoperiş ţuguiat şi abrupt, care s-ar fi potrivit şi în Pădurea Neagră. Aleea care ducea la ea era pietruită şi şerpuia printre copaci. O singură maşină era parcată. Alexandrov era văduv şi trecuse de vârsta la care să-şi mai dorească o femeie lângă el. Gherasimov deschise propria lui uşă, verificând repede dacă gardienii de corp se dispersaseră ca de obicei printre copaci. Se oprise o clipă să-şi scoată din portbagajul maşinii echipamentul pentru vreme rece, hanorace bine căptuşite şi cizme groase pentru zăpadă.

— Nikolai Borisovici!

Alexandrov însuşi ieşi în prag. În vilă locuia şi un cuplu care gătea şi făcea curat, dar amândoi ştiau când nu era cazul să se

arate. Era unul din aceste cazuri. Academicianul luă paltonul lui Gherasimov şi-l agăţă în cuierul de lângă uşă.

— Mulţumesc, Mihail Petrovici.

— Bei un ceai?

Alexandrov arătă cu mâna spre masa din salon.

— E frig afară, recunoscu Gherasimov.

Cei doi bărbaţi se aşezară faţă-n faţă la masă, pe scaunele bine îndesate. Lui Alexandrov îi făcea plăcere să fie gazdă – cel puţin cu colaboratorii lui. Turnă ceaiul, apoi împărţi câteva vişine zaharisite. Îşi băură ceaiul în maniera tradiţională, mai întâi introducând în gură câteva vişine zaharisite, apoi înecându-le în ceai. Din cauza aceasta, conversaţia era dificilă, dar era un obicei rusesc. Mai precis, Alexandrov respecta tradiţiile. Deşi îmbrăţişase idealurile marxismului, principalul ideolog al Biroului Politic se ţinea de obiceiurile din tinereţe în lucrurile mărunte.

— Ce vesti îmi aduci?

Gherasimov făcu un gest de enervare.

— Spionul Filitov e tare. Va mai dura o săptămână sau două până vom obţine declaraţia.

— Ar trebui să-l împuşti pe colonelul ăla al vostru care…

Secretarul KGB-ului clătină din cap.

— Nu, nu. Trebuie să fim obiectivi. Colonelul Vatutin a procedat bine. Ar fi trebuit să lase arestarea în sine pe seama unuia mai tânăr, dar eu i-am spus că se va ocupa de acest caz şi e clar că a luat prea în serios instrucţiunile mele. În afară de asta, a procedat aproape perfect.

— Te pripeşti să fii generos, Kolea, observă Alexandrov. E atât de greu să iei prin surprindere un bătrân de şaptezeci de ani?

— Nu e un om obişnuit. Spionul american era un spion bun – e şi normal. Un bun ofiţer de spionaj are instincte ascuţite. Dacă n-ar fi fost atât de abili, socialismul ar fi triumfat în lume până acum, adăugă el degajat.

Secretarul KGB-ului ştia că Alexandrov trăia în lumea lui academică şi că nu prea ştia cum mergeau lucrurile în lumea reală. Era greu să respecţi un asemenea om, dar nu era la fel de greu să te temi de el.

Bărbatul mai vârstnic mormăi.

— Cred că putem aştepta o săptămână, două. Mă cam deranjează că facem asta în perioada când e aici delegaţia americană…

— Se va produce după ce pleacă americanii. Dacă se ajunge la

un acord, nu pierdem nimic.

— Este o nebunie să ne reducem armamentele! insistă Alexandrov.

Mihail Petrovici încă mai credea că armele nucleare sunt ca tancurile şi mitralierele: cu cât ai mai multe, cu atât e mai bine. Asemenea celor mai mulţi teoreticieni politici, nu se ostenea să cerceteze realitatea.

— Vom păstra rachetele noastre cele mai noi şi mai bune, explică răbdător Gherasimov. Şi ceea ce e mai important, proiectul nostru Steaua Strălucitoare avansează. Datorită realizărilor oamenilor noştri de ştiinţă şi a informaţiilor obţinute de noi despre programul american, în mai puţin de zece ani vom avea capacitatea de a ocroti *Rodina* de orice atac străin.

— Ai surse bune în proiectul american?

— Prea bune, spuse Gherasimov, punând jos cana de ceai. Se pare că unele din datele pe care le-am primit recent au fost trimise prea repede. O parte din instrucţiunile pentru computerele americane ne-au fost trimise înainte de a fi autorizate şi s-au dovedit a fi defectuoase. O mică încurcătură, dar, dacă tot e să se întâmple încurcături, e de preferat să fie provocate de prea multă eficienţă decât de prea puţină.

Alexandrov încheie discuţia cu un gest al mâinii.

— Am vorbit cu Vaneev ieri seară.

— Şi...?

— E al nostru. Nu poate suporta gândul că urâta aia de fiică-sa, pe care o iubeşte, ar putea fi dusă într-un lagăr de muncă – sau mai rău. I-am explicat ce i se cere. A fost foarte uşor. De îndată ce obţii declaraţia de la ticălosul de Filitov, vom declanşa şi noi acţiunea simultan. E mai bine să realizăm totul imediat.

Academicianul îşi întări spusele dând din cap. Era expert în manipulări politice.

— Pe mine mă îngrijorează posibilele reacţii ale Occidentului... observă precaut Gherasimov.

Bătrânul vulpoi zâmbi pe deasupra ceaiului.

— Narmonov va suferi un infarct. E la vârsta când se întâmplă aşa ceva. Nu unul fatal, desigur, dar suficient ca să se retragă. Vom asigura Occidentul că politica lui va fi continuată – dacă insişti, eu pot chiar să susţin acordul în privinţa armamentelor. Alexandrov se opri o clipă. E normal să evităm să-i alarmăm în mod inutil. Pe mine nu mă interesează decât rolul conducător al Partidului.

— E normal.

Gherasimov ştia ce va urma şi se instală comod ca să asculte.

— Dacă nu-l oprim pe Narmonov, Partidul este condamnat! Nerodul ăsta aruncă la gunoi toate strădaniile noastre! Fără rolul conducător al Partidului, chiar în casa asta ar locui un neamţ! Unde-am fi astăzi dacă n-ar fi fost Stalin să fortifice coloana vertebrală a oamenilor? Şi poftim, Narmonov îl condamnă pe cel mai mare erou al nostru – după Lenin! adăugă repede academicianul. Ţara asta are nevoie de o mână de fier, o singură mână puternică, nu o mie de mâini slabe! Poporul nostru înţelege asta. Poporul nostru doreşte asta.

Gherasimov încuviinţă din cap, întrebându-se de ce îndruga ramolitul ăsta mereu aceleaşi lucruri. Partidul nu avea nevoie de o mână de fier, în ciuda afirmaţiilor lui Alexandrov. Partidul în sine era alcătuit dintr-o mie de mâini mici, acaparatoare, apucătoare: membrii Comitetului Central, activiştii locali care îşi făcuseră datoria, îşi strigaseră lozincile, asistaseră la şedinţele săptămânale până se săturaseră de indicaţiile Partidului, dar care nu dezertau fiindcă aceasta era calea spre avansare, iar avansarea înseamnă privilegii. Avansarea înseamnă o maşină, concedii la Soci… şi. Aparate Blaupunkt.

Toţi oamenii au ideile lor fixe. Gherasimov ştia asta. Ideea fixă a lui Gherasimov era că prea puţini oameni credeau cu adevărat în Partid. Gherasimov nu credea. Partidul conducea însă ţara. Partidul hrănea ambiţiile. Puterea are justificarea ei şi, pentru el, Partidul era calea spre putere. De când se ştia, lucrase pentru a apăra Partidul de cei care doreau să modifice ecuaţia puterii. Acum, în calitatea lui de secretar al „spadei şi scutului” Partidului, era în poziţia cea mai favorabilă pentru a lua în mână frâiele Partidului. Alexandrov ar fi fost surprins, chiar scandalizat, să afle că tânărul lui student considera puterea unicul său ţel şi că singurul lui plan era *stătu quo ante*. Uniunea Sovietică va merge în continuare pe aceeaşi cale, păstrându-şi graniţele şi încercând să impună forma sa de guvernământ în orice ţară care-i oferea această posibilitate. Va exista progres, în parte datorită schimbărilor interne, în parte din ceea ce se putea obţine din Occident, dar nu suficient pentru a fi pe măsura aşteptărilor şi nici prea rapid, cum ameninţa Narmonov. Dar lucrul cel mai important era că Gherasimov va fi omul care va ţine frâiele în mână. Având în spatele lui puterea KGB-ului, nu mai avea de ce să se teamă pentru securitatea lui – nici chiar

după ce va rupe relaţiile cu Ministrul Apărării. Ascultă, deci, delirul lui Alexandrov despre teoria Partidului, încuviinţând din cap când era cazul. Pentru un profan, scena semăna cu miile de tablouri vechi – aproape toate false – în care Stalin sorbea cuvintele lui Lenin. Ca şi Stalin, el va folosi aceste cuvinte în avantajul lui. Gherasimov credea în steaua sa.

18

Avantaje

— Dar abia am terminat de mâncat, spuse Misa.

— Prostii, spuse temnicerul. Îi arătă ceasul. Uite cât e ora, moş prostănac. Termină de mâncat, se apropie ora de interogatoriu. Omul se aplecă în faţă. De ce nu vrei, tovarăşe, să le spui ce vor să audă?

— Nu sunt trădător. Nu sunt!

— Cum doreşti. Mănâncă zdravăn!

Uşa celulei se trânti de cadrul ei cu un scrâşnet metalic.

— Nu sunt trădător, spuse Filitov după ce se închise uşa. Nu sunt, se auzi în microfon. Nu sunt.

— Nu mai avem mult, spuse Vatutin.

Ceea ce i se întâmpla lui Filitov era puţin diferit ca efect concret de ceea ce încerca să realizeze medicul în bazinul lui de privare senzorială. Deţinutul pierdea contactul cu realitatea, deşi mult mai lent decât îl pierduse Vaneeva. Celula lui era situată în interiorul clădirii, deţinutul fiind privat de succesiunea zi-noapte. Unicul bec nu se stingea niciodată. După câteva zile, Filitov pierdu complet şirul orelor. Apoi, funcţiile lui organice începură să se deregleze. Începu să se modifice intervalul dintre mese. Organismul lui simţea că era ceva în neregulă, dar simţea atâtea lucruri în neregulă şi îşi suporta atât de greu dezorientarea, încât starea lui se apropia de manifestările unei boli psihice. Era o tehnică tradiţională şi rareori era suportată mai mult de două săptămâni, iar atunci se descoperea în general că fericitul rezistase datorită unui reper exterior necunoscut anchetatorilor lui, ca de pildă zgomotul instalaţiei sanitare sau al traficului, zgomote care se succedau în mod regulat. Treptat, „a Doua” învăţase să izoleze toate aceste surse. Noul bloc de celule speciale era izolat fonic de restul lumii. Mâncarea era gătită la un etaj superior, pentru a nu pătrunde mirosurile. Această parte din Lefortovo oglindea generaţii întregi de experienţe clinice de îngenunchere a spiritului uman.

Metoda era mai bună decât tortura, îşi spuse Vatutin. Tortura

îi afecta invariabil şi pe anchetatori. Asta era problema. Imediat ce un bărbat – sau, în cazuri mai rare, o femeie – reuşea să reziste, mintea sa se modifica. Torţionarul înnebunea treptat şi, drept urmare, rezultatele interogatoriilor erau nesigure şi ofiţerul KGB devenit inutil trebuia înlocuit şi, uneori, internat în spital. În anii ’30, asemenea ofiţeri fuseseră adeseori împuşcaţi când stăpânii lor politici îşi dăduseră seama ce zămisliseră, fiind înlocuiţi cu alţii, până ce anchetatorii găsiseră metode mai creatoare, mai inteligente. Era mai bine pentru toţi, colonelul Vatutin ştia asta. Noile tehnici, chiar şi cele abuzive, nu produceau un rău fizic permanent. Acum se părea aproape că tratau afecţiunile psihice pe care le provocau şi medicii care se ocupau în cadrul KGB-ului de aceste cazuri observau în secret că trădarea Patriei era în sine un simptom al unor grave tulburări de personalitate, care necesitau un tratament ferm. În felul acesta, toată lumea se simţea mai bine. Când provoci durere unui duşman curajos te simţi poate vinovat, în schimb, când contribui la vindecarea unei minţi bolnave, te simţi foarte bine.

Asta e mai rău decât mulţi alţii, îşi zise Vatutin. Era puţin prea cinic ca să creadă toate tâmpeniile pe care noua generaţie de la „a Doua” le învăţa la cursurile de instruire şi orientare. Îşi aminti cu nostalgie de cei care-l instruiseră pe el cu aproape treizeci de ani în urmă – frumoasele zile de odinioară, sub Beria... Deşi i se încreţea pielea când îi auzea vorbind pe ţicniţii ăia, cel puţin erau cinstiţi în ceea ce făceau. Era fericit că nu ajunsese ca ei, dar nu se amăgea cu gândul că Filitov era bolnav psihic. Era, de fapt, un bărbat curajos, care hotărâse din voinţă proprie să-şi trădeze ţara. Un ticălos, desigur, fiindcă încălcase regulile societăţii care-i era ca un părinte, dar, cu toate acestea, un adversar valoros. Vatutin privi prin tubul din fibră de sticlă încastrat în tavanul celulei lui Filitov, în timp ce asculta sunetele culese de microfon.

De când lucrezi pentru americani? De când ţi-a murit familia? De atâta timp? De aproape treizeci de ani... este posibil? se minună colonelul de la Direcţia a Doua. Era îngrozitor de mult. Kim Philby nu rezistase chiar atât. Cariera lui Richard Sorge, deşi strălucită, fusese scurtă.

Dar era logic. Şi era totodată un omagiu adus lui Oleg Penkovski, trădătorul colonel al GRU, a cărui captură fusese unul dintre cele mai importante succese ale Direcţiei a Doua – dar acum îl otrăvea gândul că Penkovski folosise propria sa moarte pentru a clădi cariera unui spion şi mai important... pe care

probabil că el însuşi îl recrutase. Ăsta da curaj, îşi spuse Vatutin. De ce oare au investit asemenea calităţi într-un act de trădare? se înfurie el. De ce nu pot să-şi iubească Patria aşa cum o iubesc eu? Colonelul clătină din cap. Marxismul le cerea adepţilor săi să fie obiectivi, dar asta depăşea orice limite. Exista întotdeauna pericolul de a te identifica prea mult cu subiectul. El nu prea avusese această problemă, dar nici nu se ocupase de un caz ca acesta. De trei ori erou al Uniunii Sovietice! Un adevărat simbol naţional, al cărui chip fusese reprodus pe coperţile revistelor şi cărţilor. Vom putea vreodată să facem publice faptele lui? Cum va reacţiona poporul sovietic când va afla că bătrânul Misa, eroul de la Stalingrad, unul dintre cei mai curajoşi luptători ai Armatei Roşii... trădase *Rodina*? Trebuia luat în considerare efectul asupra moralului naţiunii.

Nu e problema mea, îşi spuse el. Îl privi pe bătrân prin vizorul lui sofisticat. Filitov încerca să mănânce, nefiind prea convins că era ora mesei, dar neştiind că micul dejun – toate mesele erau la fel, evident – îl primise cu numai nouăzeci de minute înainte.

Vatutin se ridică şi se întinse ca să-şi domolească durerea de spate. Un efect secundar al acestei tehnici era modul în care deregla şi viaţa anchetatorilor. Propriul lui program era dat peste cap. Trecuse de miezul nopţii şi abia dacă dormise şapte ore în ultimele treizeci şi şase. Dar el măcar ştia cât era ceasul, ce zi, ce perioadă a zilei era. Filitov nu ştia, era sigur. Se aplecă din nou ca să-l vadă pe subiectul lui terminându-şi castronul cu *kaşa.*

— Luaţi-l, ordonă colonelul Klementi Vladimirovici Vatutin.

Se duse la baie ca să-şi dea cu puţină apă rece pe faţă. Se privi în oglindă şi conchise că nu era nevoie să se bărbierească. Apoi se asigură că ţinuta lui era perfectă. Singurul factor constant în lumea dereglată a deţinutului trebuia să fie chipul şi înfăţişarea anchetatorului lui. Vatutin îşi exersă atitudinea în oglindă: trufaş, arogant, dar şi plin de compasiune. Nu-i era ruşine de ceea ce văzuse. Iată un profesionist, spuse el imaginii lui din oglindă. Nu un barbar, nu un degenerat, ci un bărbat competent, care face o treabă dificilă, necesară.

Vatutin şedea deja în sala de interogatoriu, ca de obicei, când intră deţinutul. Întotdeauna se prefăcea ocupat când se deschidea uşa şi îşi ridica pe jumătate surprins capul, ca şi cum ar fi spus: *A, iar ţi-a venit rândul?* Închise dosarul din faţa lui şi îl băgă în servietă, în timp ce Filitov se aşeză pe scaunul din faţă. E bine, observă Vatutin fără să se uite. Subiectului nu trebuia să i

se spună ce are de făcut. Mintea lui se concentra asupra singurei realităţi pe care o deţinea: Vatutin.

— Sper că ai dormit bine, îi spuse el lui Filitov.

— Destul de bine, veni răspunsul.

Ochii bătrânului erau întunecaţi. Albastrul lor nu mai avea strălucirea pe care o admirase Vatutin la prima lor întrevedere.

— Sper că eşti bine hrănit.

— Am mâncat şi mai bine la viaţa mea. Un zâmbet istovit, în care se mai citea puţină sfidare şi trufie, dar nu în măsura în care îşi închipuia deţinătorul zâmbetului. Dar am mâncat şi mai prost.

Vatutin cântări forţa pe care o mai avea deţinutul; se diminuase. *Ştii,* îşi zise colonelul, *ştii că trebuie să pierzi. Ştii că este doar o chestiune de timp.* Se vede, spuse el din ochi, căutând şi găsind slăbiciunea în privirea lui. Filitov se lupta să nu cedeze sub presiune, dar semnele apăreau deja şi se declanşa un alt fenomen, în timp ce Vatutin îl observa. *Ştii că pierzi, Filitov*.

Ce rost are, Misa? întreba o parte din el. El are timpul de partea lui – el stăpâneşte timpul. Va folosi tot ce-i trebuie ca să te frângă. El va învinge. Ştii asta, îi spunea deznădejdea.

Spune-mi, tovarăşe căpitan, de ce îţi pui asemenea întrebări prosteşti? De ce simţi nevoia să-ţi explici ţie însuţi de ce eşti om? întrebă o voce cunoscută. Pe tot drumul de la Brest-Litovsk la Viasma noi ştiam că vom pierde, dar eu n-am dezertat şi nici dumneata. Dacă ai putut sfida armata germană, atunci poţi cu siguranţă să-l sfidezi pe cekistul ăsta dedulcit la viaţa de oraş!

Îţi mulţumesc, Romanov.

Cum te-ai putut descurca fără mine până acum, tovarăşe căpitan? chicoti vocea aceea. Cu toată inteligenţa dumitale, uneori eşti tare prostănac.

Vatutin observă că se schimbase ceva. Ochii se limpeziră şi spinarea bătrână şi istovită se îndreptă.

Ce te susţine? Ura? Deteşti într-atâta Statul pentru ceea ce i s-a întâmplat familiei tale... sau e cu totul altceva?

— Ia spune-mi, începu Vatutin. Spune-mi de ce urăşti Patria?

— N-o urăsc, răspunse Filitov. Am ucis pentru Patrie. Mi-am vărsat sângele pentru Patrie. Dar n-am făcut toate astea pentru unii ca tine.

În ciuda slăbiciunii lui, în ochii lui străfulgera sfidarea, ca o

flacără. Vatutin nu se lăsă impresionat.

Eram aproape, dar ceva s-a schimbat. Dacă pot descoperi ce anume, vei fi al meu, Filitov! Vatutin simţea că găsise deja ceea ce îi trebuia. Problema era să identifice acel ceva.

Interogatoriul continuă. Deşi Filitov va rezista de data asta, data viitoare şi chiar şi după aceea, Vatutin îi sugea energia fizică şi sufletească. Amândoi ştiau asta. Era doar o chestiune de timp. Dar amândoi se înşelau asupra unui punct. Amândoi credeau că Vatutin stăpânea timpul, deşi timpul era stăpânul suprem al omului.

Pe Gherasimov îl surprinse ultima telegramă FLASH din America, de data aceasta trimisă de Platonov. Sosi prin cablu, anunţându-l că era pe drum un mesaj destinat lui în exclusivitate, transmis prin curier diplomatic. Era cu adevărat ceva neobişnuit. KGB-ul, în mai mare măsură decât agenţiile secrete străine, utiliza încă sisteme de cifru cu unică folosinţă. Chiar şi teoretic, ele erau indescifrabile, cu excepţia cazului în care secvenţa însăşi a codului era compromisă. Era un sistem încet, dar sigur şi KGB-ul dorea ceva „sigur". Totuşi, dincolo de nivelul transmisiei mai era un protocol. Fiecare secţie importantă avea un cifru special. Nu avea nici măcar nume, legătura făcându-se direct între *rezident* şi secretarul KGB-ului. Platonov era mai important decât însăşi CIA El era rezidentul pentru Washington, şeful secţiei.

Când sosi telegrama, aceasta fu dusă direct în biroul lui Gherasimov. Funcţionarul care-i decodifica mesajele, un căpitan cu un dosar impecabil, nu fu chemat. Secretarul descifră el însuşi prima propoziţie, descoperind că era un avertisment de trădare. KGB-ul nu avea un termen special pentru un trădător din propriile sale rânduri, dar şefii cunoşteau cuvântul occidental.

Mesajul era lung şi lui Gherasimov îi trebui o oră să-l decodifice pe tot, ocărându-şi tot timpul nepriceperea, în timp ce descifra transpunerile făcute la întâmplare în alfabetul rusesc de treizeci şi trei de litere.

Un agent în interiorul KGB-ului? Cât de sus plasat? Îşi chemă secretarul personal şi îi ceru dosarele agentului Cassius şi lui Ryan de la CIA. Dosarele sosiră imediat. Îl puse pe al lui Cassius deoparte deocamdată şi deschise dosarul lui Ryan.

În el se afla o biografie de şase pagini, actualizată doar până în urmă cu şase luni, la care se adăugau tăieturi din ziare şi

traducerile lor. De ultimele nu avea nevoie. Gherasimov vorbea, deşi cu accent, o engleză acceptabilă. Constată că Ryan avea treizeci şi cinci de ani, un bun renume în lumea afacerilor, în cea academică şi în cea a serviciilor secrete. Avansase rapid în CIA. Ofiţer de legătură special la Londra. Gherasimov observă că primul său raport din Piaţa Jerjinski fusese colorat cu exprimarea unor vederi politice. Un diletant bogat. Nu, nu era bine. Avansase prea rapid. Sau poate că avea relaţii politice care nu apăreau în dosar. Era, probabil, un bărbat inteligent – Gherasimov observă că scria cărţi, văzând copiile a două dintre lucrările sale apărute la Moscova. În mod cert, un tip înfumurat, obişnuit cu un trai bun şi privilegii.

Deci, ai încălcat legile bursei, nu? Ideea îi veni imediat secretarului KGB-ului. Corupţia era în orice societate calea spre avere şi putere. Ryan avea slăbiciunea lui, ca toţi oamenii. Gherasimov ştia că a lui era setea de putere, dar considera că un om care-şi doreşte mult ceva nu e un prost. Se întoarse la mesajul lui Platonov.

Evaluarea, conchidea mesajul: Subiectul nu este motivat nici de considerente ideologice, nici de considerente financiare, ci de furie şi orgoliu. Îi este efectiv frică de închisoare, dar şi mai frică îi este de dizgraţie. Ryan deţine, probabil, informaţiile pe care susţine că le are. Dacă CIA are într-adevăr „o cârtiţă” plasată la nivel înalt în Centrul de la Moscova, este posibil ca Ryan să fi primit datele de la el, deşi nu-i cunoaşte numele sau faţa. Datele ar fi suficiente pentru a identifica sursele de informaţii.

Recomandare: Oferta ar trebui acceptată din două motive. Primul: pentru a fi identificat spionul american. Al doilea: pentru a fi folosit Ryan pe viitor. Această unică ocazie care ni se oferă are două aspecte. Dacă eliminăm martorii împotriva subiectului, el ne va rămâne îndatorat. Dacă această acţiune este descoperită, se poate da vina pe CIA şi cercetările ce vor urma vor afecta grav serviciile secrete americane.

— Hm, mormăi Gherasimov, în timp ce punea deoparte dosarul.

Dosarul agentului Cassius era mult mai gros. Acesta era pe cate de a deveni una dintre cele mai bune surse ale KGB-ului la Washington. Gherasimov îi mai citise dosarul de câteva ori şi acum doar îl frunzări pentru a ajunge la informaţiile cele mai recente. Cu două luni în urmă, Ryan fusese cercetat, dar detaliile nu erau cunoscute – Cassius raportase că erau zvonuri fără bază

reală. Un punct în favoarea lui, îşi zise secretarul KGB-ului. În felul acesta, Ryan era exclus din ultimele incidente.

Filitov?

Dar dacă agentul plasat la nivel înalt, pe care Ryan putea să-l identifice, este cel pe care tocmai l-am arestat? se întrebă Gherasimov.

Nu. Ryan era plasat destul de sus în CIA ca să nu confunde miniştrii între ei. Singura veste proastă era că, în momentul acela, Gherasimov nu avea nevoie de o scurgere de informaţii la nivel înalt în KGB. Era destul de grav că exista, dar să se mai şi afle în afara clădirii... ar fi un dezastru. *Dacă am lansa o investigaţie adevărată, se va afla. Dacă nu găsim spionul printre noi... şi dacă e plasat atât de sus pe cât spune Ryan... dacă CIA descoperă ceea ce Alexandrov şi cu mine...?*

Ce-or să facă?

Dacă acest...?

Gherasimov zâmbi şi privi pe fereastră. O să-i lipsească acest loc. O să-i lipsească jocul. Fiecare faptă are cel puţin trei aspecte şi fiecare gând are şase. Nu, dacă ar fi să creadă asta, ar trebui să creadă că agentul Cassius era „patronat" de CIA şi că totul fusese plănuit înainte de arestarea lui Filitov. Era absolut imposibil.

Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului se uită în agenda lui, ca să vadă când veneau americanii. Vor fi tot felul de întruniri. Dacă americanii se hotărâseră într-adevăr să pună pe masa tratativelor Războiul Stelelor, secretarul generalul Narmonov va apărea într-o lumină bună, dar câte voturi din Biroul Politic va influenţa? Nu prea multe, atâta timp cât pot ţine în frâu încăpăţânarea lui Alexandrov. Şi dacă pot arăta că am recrutat un agent în vârful piramidei CIA. Dacă pot prezice că americanii vor da în schimb programele lor de apărare, atunci îl învinge pe Narmonov cu iniţiativa lui de pace cu tot...

Hotărârea fusese luată.

Dar Gherasimov nu era un om impulsiv. Îi trimise un semnal lui Platonov să verifice câteva detalii prin agentul Cassius. Semnalul îl putea trimite prin satelit.

Semnalul ajunse la Washington după o oră. După ce fu copiat de pe satelitul sovietic de comunicaţii Raduga-19 atât de ambasada sovietică, cât şi de Agenţia Naţională de Securitate (ANSA), aceasta din urmă o, transferă pe computer, alături de

alte semnale ruseşti care se descifrau la Agenţie zi şi noapte.

Pentru sovietici era mai uşor. Semnalul fu dus într-o secţie sigură a ambasadei, unde un locotenent KGB transforma literele amestecate într-un text inteligibil. Apoi acesta fu încuiat într-un seif păzit, până la sosirea lui Platonov în dimineaţa următoare.

Platonov sosi la 6,30. Pe biroul lui erau ziarele obişnuite. Presa americană era foarte folositoare pentru KGB, îşi zise el. Ideea de presă liberă îi era atât de străină, încât nici măcar nu lua în considerare care era funcţia ei adevărată. Dar mai întâi avea alte treburi. La 6,45 veni ofiţerul din schimbul de noapte şi îi dădu raportul, aducându-i mesajele de la Moscova, unde era deja ora prânzului. În partea de sus a listei de mesaje era notat „în exclusivitate pentru rezident”. Platonov ştia ce însemna asta şi se duse imediat la seif. Tânărul ofiţer KGB care păzea această parte a ambasadei verifică permisul de identitate al lui Platonov cu conştiinciozitate – predecesorul lui îşi pierduse slujba fiindcă îndrăznise să presupună că îl cunoştea pe Platonov din vedere, după numai nouă luni. Mesajul, pus într-un plic sigilat, era la locul ştiut şi Platonov îl băgă în buzunar, apoi închise şi încuie uşa.

Secţia KGB din Washington era mai mare decât cea a CIA din Moscova, deşi nu destul de mare după gustul lui Platonov întrucât numărul oamenilor misiunii fusese redus până la echivalentul numeric al personalului ambasadei americane din Uniunea Sovietică, acţiune care la americani durase ani de zile. Platonov îşi convoca de obicei şefii de secţii la 7,30 pentru şedinţa de dimineaţă, dar în ziua aceea îşi chemă mai devreme unul din ofiţeri.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel, spuse omul politicos, deşi la KGB nu se omoară lumea cu politeţurile.

— Am nevoie să-mi obţii informaţii de la Cassius despre treaba asta cu Ryan. Este absolut necesar să confirmăm cât mai repede dificultăţile juridice pe care le are în acest moment. Asta înseamnă astăzi, dacă te descurci.

— Astăzi? întrebă omul, cam neplăcut impresionat, în timp ce lua instrucţiunile scrise. E riscant să ne mişcăm atât de rapid.

— Secretarul ştie asta, observă sec Platonov.

— Astăzi.

Omul încuviinţă din cap.

Rezidentul zâmbi în sinea lui, după ce bărbatul ieşi. De o lună nu mai manifestase o asemenea emoţie. Avea un viitor cert.

— Ăsta e Huiduma, observă un agent FBI, în timp ce omul ieşea din sediul ambasadei.

Îi ştiau numele adevărat, desigur, dar primul agent care-l urmărise observase că semăna cu o huidumă şi aşa-i rămăsese numele. Rutina lui de dimineaţă era clară: descuia câteva birouri ale ambasadei, apoi făcea diverse curse până la nouă, când apărea personalul diplomatic superior. Asta însemna că îşi lua micul dejun într-un local din apropiere, îşi cumpăra câteva ziare şi reviste... şi lăsa câteva semnale în mai multe locuri. În toate operaţiunile de contraspionaj partea cea mai grea este să prinzi primul fir. După aceea, e muncă de poliţist. Ei prinseseră primul fir despre Huidumă cu optsprezece luni în urmă.

Traversă patru intersecţii până la local, îmbrăcat gros împotriva frigului – probabil că i se păreau blânde iernile din Washington – şi intră în local exact la ora cunoscută. Ca în majoritatea localurilor şi acolo erau infiltraţi agenţi. În acesta erau trei agenţi FBI. Unul dintre ei, o femeie, îmbrăcată ca o femeie de afaceri, citea întotdeauna *Wall Street Journal,* retrasă într-un colţ. Doi aveau centuri cu scule de dulgheri şi se îndreptau spre bar fie înainte, fie după ce intra Huiduma. În ziua aceea îl aşteptau. Desigur, nu erau întotdeauna acolo. Femeia, agentul special Hazel Loomis, îşi coordona programul cu o afacere reală, având grijă să lipsească în zilele de sărbătoare. Era riscant, dar o supraveghere dură, oricât de bine ar fi plănuită, nu poate fi prea regulată. La fel, cei doi apăreau în local în zilele când ştiau că Huiduma era plecată, neschimbându-şi obiceiurile ca să arate că îi interesa subiectul.

Agentul Loomis notă sosirea lui pe marginea unui articol – întotdeauna mâzgălea ceva pe hârtie – şi dulgherii îl priviră prin peretele cu oglinzi din spatele barului, în timp ce îşi croiau drum printre clienţi, schimbând câte o glumă. Ca de obicei, Huiduma îşi cumpărase patru publicaţii diferite de la un chioşc de lângă local. Revistele pe care le cumpăra el apăreau marţea. Chelneriţa îi turnă cafeaua, fără să fie rugată. Huiduma îşi aprinse ca de obicei ţigara – un Marlboro american, ţigara preferată de ruşi – şi îşi bău prima ceaşcă de cafea, în timp ce se uita pe prima pagină din *Washington Post,* care era gazeta lui preferată.

Ceaşca de cafea se reumplu pe gratis şi la timp. Cu totul, dură şase minute, ceea ce era tocmai bine, observară agenţii. După ce termină, îşi luă ziarele şi lăsă nişte bani pe masă. Când se

îndepărtă, văzură că făcuse ghem şerveţelul de hârtie şi îl puse pe farfurie lângă ceaşca goală de cafea.

Afaceri, notă imediat Loomis. Huiduma se duse la casă să plătească, apoi ieşi. E bun, notă din nou Loomis. Ea ştia unde şi cum îşi lăsa mesajele, dar rareori îl surprindea asupra faptei.

Intră un alt client obişnuit. Era un şofer de taxi care îşi bea cafeaua înainte de începe ziua de muncă şi şedea singur la capătul barului. Deschise ziarul la pagina sportivă, privind în jur, ca de obicei văzu şerveţelul de pe farfurioară. Nu era la fel de bun ca Huiduma. Îşi puse ziarul pe genunchi, băgă mâna sub tejgheaua barului şi extrase mesajul, vârându-l în pagina de modă.

După aceea, totul fu simplu. Loomis îşi plăti consumaţia şi plecă urcându-se în maşina ei, un Ford Escort, cu care ajunse la blocul din Watergate. Avea o cheie de la apartamentul lui Henderson.

— Primeşti astăzi un mesaj de la Huidumă, îi spuse ea agentului Cassius.

— Bine.

Henderson îşi ridică privirea din farfurie. Nu-i plăcea deloc faptul că era „patronat” de fata asta ca agent dublu. Şi mai ales nu-i plăcea că lucra la acest caz datorită frumuseţii ei, că „acoperirea” pentru asocierea lor era o presupusă legătură de amor, care era desigur pură ficţiune. În ciuda drăgălăşeniei ei, a accentului ei sudic siropos – şi a uluitoarei ei frumuseţi! Henderson gemu – el ştia foarte bine că Loomis îl considera ceva mai evoluat decât un microb. „Nu uita”, îi spusese ea odată, „că există un loc care te aşteaptă”. Se referea la Penitenciarul Statelor Unite – care nu era o simplă „instituţie corecţională” – de la Marion, Illinois, care înlocuise Alcatrazul ca adăpost pentru cei mai mari nelegiuiţi. Nu era un loc potrivit pentru un absolvent al Harvardului. Dar numai o dată făcuse asta, căci altminteri era politicoasă cu el şi uneori chiar îl lua de braţ în public. Ceea ce era şi mai rău.

— Vrei să-ţi dau o veste bună? întrebă Loomis.

— Bineînţeles.

— Dacă acest caz merge aşa cum sperăm, s-ar putea să fii liber. Liber de tot.

Nu-i mai spusese asta niciodată.

— Care e problema? întrebă agentul Cassius interesat.

— Un ofiţer CIA pe nume Ryan…

— Da, am auzit că SEC îl verifică – l-au verificat, în urmă cu câteva luni. Să le spun eu ruşilor ce-i cu el...

— E un nemernic. A încălcat regulile, a umflat un milion de dolari din informaţii scoase de el şi peste două săptămâni se va întruni un juriu care-l va beli. O să facă puşcărie grea.

Zâmbetul ei de gingaşă frumuseţe sudică făcea ca vorbele ei vulgare să sune şi mai plastic.

— Agenţia o să se lepede de el. Nu va primi ajutor de la nimeni. Ritter îl urăşte de moarte. Nu ştii de ce, dar ai auzit motivul de la asistentul senatorului Fredenburg. Ai impresia că este ţapul ispăşitor pentru ceva care a dat greş, dar nu ştii ce anume. Ceva ce s-a întâmplat poate cu luni în urmă în Europa Centrală, dar asta-i tot ce ai auzit. O parte spui acum. O parte, le spui după-amiază. Încă un lucru – ai auzit un zvon cum că SDI va fi cu adevărat pus pe masă. Tu crezi că e o informaţie de mâna a doua, dar l-ai auzit pe senator spunând ceva despre asta. Ai înţeles?

— Da.

— E-n regulă.

Loomis se duse la baie. Localul preferat al Huidumei servea mâncăruri prea grase pentru organismul ei.

Henderson se duse în dormitor şi îşi alese o cravată. *Liber?* se miră el în timp ce-şi făcea nodul, apoi se răzgândi. Dacă era adevărat – trebui să recunoască, totuşi, că ea nu-l minţise niciodată. *M-a tratat ca pe un gunoi*, *dar nu m-a minţit niciodată*, se gândi el. *Deci, pot scăpa...? Şi pe urmă?* se întrebă el. *Contează oare?*

Conta, dar conta şi mai mult că va scăpa.

— Cea roşie îmi place mai mult, remarcă Loomis din uşă. Zâmbi dulce. Azi s-ar potrivi o cravată autoritară.

Henderson o luă pe cea roşie. Nu se gândea niciodată să obiecteze.

— Poţi să-mi spui...?

— Nu ştiu – şi tu ştii mai bine. Dar ei nu m-ar lăsa să spun asta, dacă nu şi-ar închipui toţi că ai de plătit nişte datorii, domnule Henderson.

— Nu-mi poţi spune Peter, măcar acum? întrebă el.

— Tatăl meu a fost cel de al douăzeci şi nouălea pilot împuşcat deasupra Vietnamului de Nord. L-au scos viu. Există fotografii cu el, viu – dar n-a scăpat niciodată.

— Nu ştiam.

Vorbea cu un glas neutru, de parcă discuta despre vreme.

— N-ai ştiut o mulţime de lucruri, domnule Henderson. Nu vor să mă lase să pilotez avioane ca tata, dar la FBI le fac zile fripte nemernicilor. Asta mă lasă să fac. Sper numai că îi doare, aşa cum m-a durut şi pe mine din cauza lor. Zâmbi din nou. Nu e prea profesional ceea ce fac, nu?

— Iartă-mă. Mă tem că nu ştiu ce altceva să spun.

— Ba ştii. Să-i spui contactului tău ce ţi-am spus eu să spui.

Îi aruncă un casetofon miniatural, cu cronometru electronic şi un mecanism antibruiaj. Cât timp va fi în taxi va fi supravegheat. Dacă va încerca să-şi avertizeze contactul, există şansa – cât de mare sau cât de mică, nu ştia – să fie detectat. Nu-l agreau şi nu aveau încredere în el. Ştia că nu le va câştiga afecţiunea sau încrederea, dar Henderson se va hotărî să plece.

Părăsi apartamentul câteva minute mai târziu şi coborî. Pe stradă era traficul obişnuit de taxiuri. Nu făcu semn, ci aşteptă să se apropie unul de el. Nu începură să vorbească decât când taxiul pătrunse pe Virginia Avenue.

Taxiul îl conduse la Biroul de Contabilitate din G. Street, Northwest. După ce intră în clădire, îi dădu casetofonul unui alt agent FBI. Henderson bănuia că are şi radio, deşi de fapt nu avea. Casetofonul ajunse în Hoover Building. Loomis aştepta când ajunse acolo. Banda fu derulată şi pregătită pentru ascultare.

— CIA a nimerit-o de data asta, îi spuse ea şefului ei.

Mai era de faţă o persoană şi mai mare în rang. Loomis, îşi dădu seama imediat că era mai importantă decât crezuse.

— Se potriveşte. Nu apare prea des o sursă ca Ryan. Henderson şi-a învăţat bine lecţia.

— I-am spus că va fi, probabil, biletul lui de ieşire.

— Glasul ei spunea mai mult decât atât.

— Nu aprobaţi? întrebă directorul-adjunct, care conducea toate operaţiunile de contraspionaj ale FBI.

— N-a plătit destul pentru ce-a făcut.

— Domnişoară Loomis, după ce se va termina toată povestea asta, o să-ţi explic de ce te înşeli. Las-o baltă deocamdată. Ai făcut o treabă bună cu cazul ăsta. Nu-l rata tocmai acum.

— Ce se va întâmpla cu el? întrebă ea.

— Conform obiceiului, va intra în programul de protecţie a martorilor. Până la urmă poate că va ajunge la Wendy, în Billings, Montana. Dădu din umeri. Dumneata vei fi avansată şi te vom

trimite la Birourile din New York. Mai avem un caz pentru care te considerăm pregătită. Un diplomat ataşat la ONU are nevoie de o mână bună.

— E-n regulă.

De data aceasta surâsul ei nu era forţat.

— Ăştia muşcă. Muşcă rău, îi spuse Ritter lui Ryan. Sper să rezişti, băiete.

— Nu e nici un pericol. Jack desfăcu palmele. Ar trebui să fie o chestie civilizată.

Numai în părţile de care ştii tu.

— Ryan, tu eşti încă un amator în privinţa operaţiunilor de acest gen. Nu uita asta.

— În acest caz, trebuie să fiu, sublinie Jack.

— Cei pe care zeii vor să-i distrugă, îi fac mai întâi trufaşi, spuse Ritter.

— Sofocle n-a spus chiar aşa, zâmbi Jack.

— Varianta mea e mai bună. Am pus chiar şi un afiş la sediu cu un citat din aforismele mele.

Ryan venise cu o idee simplă despre misiune – prea simplă chiar şi oamenii lui Ritter o cizelaseră timp de zece ore, până ce devenise o operaţiune adevărată. Simplă ca idee, dar avea complicaţiile ei. Întotdeauna erau complicaţii, iar lui Ritter nu-i plăcea asta.

Bart Mancuso se obişnuise de mult cu ideea că somnul nu era inclus în lista activităţilor unui comandant de submarin, dar ceea ce detesta peste măsură era să-i bată cineva în uşă, la un sfert de oră după ce reuşise să se întindă.

— Intră! *Şi du-te naibii!* Asta n-o mai spuse.

— FLASH, exclusiv, pentru comandant, spuse locotenentul pe un ton care-i cerea scuze.

— Măcar să fie ceva ca lumea, bombăni Mancuso, dând la o parte păturile.

Se duse de la pupa la sala de comunicaţii în chiloţi, apoi la babord şi din nou la pupa. După zece minute ieşi şi îi întinse navigatorului o foaie de hârtie.

— Vreau să ajungem acolo în zece ore.

— Nici o problemă, domnule comandant.

— Să nu mă mai deranjeze nimeni decât dacă este un caz de forţă majoră la scară naţională!

Ieşi, păşind cu picioarele goale pe punte.

— Mesajul a fost predat, îi spuse Henderson lui Loomis, la cină.

— Altceva? *Tot tacâmul,* îşi zise ea.

— Voiau doar să confirm. N-au vrut informaţii noi, doar confirmări pentru ce aveau deja din diverse surse. Cel puţin, aşa am înţeles eu. Mai am să le dau ceva.

— Ce anume?

— Noul raport despre apărarea aeriană. N-am priceput niciodată de ce-şi bat capul. Îl pot citi oricum la sfârşitul lunii *În Aviation Week.*

— Să nu modificăm rutina tocmai acum, domnule Henderson.

Da data aceasta, mesajul putea fi transmis prin canalele obişnuite de informaţii secrete. Urma să fie supus atenţiei secretarului KGB-ului, fiindcă era o informaţie „personală" despre o oficialitate cu rang înalt din serviciile secrete ale inamicului. În cercurile înalte ale KGB-ului se ştia că pe Gherasimov îl interesau bârfele din Occident în aceeaşi măsură ca acelea din ţara lui.

Îl aştepta când sosi în dimineaţa următoare. Secretarul KGB-ului detesta diferenţa de fus orar dintre Moscova şi Washington – era extrem de incomod! Pentru Centrul din Moscova însemna că, ordonând o acţiune imediată, risca automat ca agenţii lui de teren să-şi demaşte identitatea în faţa americanilor. Drept urmare, se dădeau foarte puţine semnale de „acţiune imediată" şi secretarul KGB-ului se simţea jignit de faptul că puterea lui personală era ştirbită de ceva atât de prozaic precum longitudinea.

„Subiectul P", începea mesajul, R fiind P în alfabetul chirilic, „este acum ţinta unei investigaţii într-un caz care nu ţine de spionaj. Se bănuieşte, totuşi, că interesul faţă de P are o bază politică, probabil o încercare din partea elementelor progresiste din congres de a incrimina CIA din cauza unui eşec operaţional necunoscut – probabil ceva în legătură cu Europa Centrală, dar acest lucru nu s-a confirmat. Dizgraţia lui P din cauza unui caz penal va afecta oficialităţile cu rang înalt din CIA, întrucât el este sus plasat. Noi considerăm gradul de siguranţă al acestor informaţii drept grad A. Trei surse independente confirmă afirmaţiile mele din mesajul 88(B)531-C/EOC. Urmează detalii pe cale diplomatică. Recomandăm urmărire. Rezident Washington. Sfârşit."

Gherasimov băgă raportul în birou.

— Asta e, murmură secretarul pentru sine.

Se uită la ceas. Trebuia să ajungă peste două ore la şedinţa de joi a Biroului Politic. Cum va fi? Un lucru ştia sigur: va fi o şedinţă interesantă. Avea de gând să introducă o nouă variantă a jocului lui – Jocul Puterii.

Informarea operaţională zilnică era întotdeauna mai lungă joia. Nu prindea rău să mai strecoare câteva fleacuri nevinovate la şedinţe. Pentru toţi colegii lui din Biroul Politic, conspiraţia era o chestiune la fel de normală ca respiraţia şi în ultimul secol nu existase nicăieri un guvern care să nu asculte cu plăcere relatări despre operaţiunile de spionaj. Gherasimov îşi notă câte ceva, având grijă să aleagă numai lucruri pe care le putea comenta fără a compromite cazuri importante. Maşina veni să-l ia la ora fixată, însoţită ca de obicei de o maşină cu pază de corp, care porni înaintea lui spre Kremlin.

Gherasimov nu era niciodată nici primul şi nici ultimul care şosea. De data aceasta, intră după Ministrul Apărării.

— Bună dimineaţa, Dmitri Timofeevici, spuse secretarul KGB-ului fără să zâmbească, dar destul de cordial.

— Bună dimineaţa, tovarăşe secretar, spuse Iazov prudent.

Amândoi se aşezară. Iazov avea destule motive să fie prudent. În afară de faptul că Filitov îi stătea ca o sabie deasupra capului, el nu avea drept deplin de vot în Consiliul Sovietului Suprem. Gherasimov avea acest drept. Asta însemna că KGB-ul avea mai multă putere decât Apărarea, iar singura dată în istoria recentă când Ministrul Apărării votase în această încăpere fusese omul Partidului – aşa cum fusese Ustinov. Iazov era în primul rând militar. Deşi era un membru de partid loial, uniforma lui nu mai însemna ceea ce însemnase costumaţia lui Ustinov. Iazov nu va vota niciodată la această masă.

Andrei Ilici Narmonov intră plin de energie, ca de obicei. Dintre toţi membrii Biroului Politic, numai secretarul KGB-ului era mai tânăr decât el şi Narmonov simţea nevoia să demonstreze că clocotea de energie ori de câte ori apărea în faţa bărbaţilor mai vârstnici, răspândiţi în jurul mesei lui de şedinţe. Încordarea şi tensiunea pe care o implicau funcţia lui i se citeau pe faţă. Toţi observaseră. Claia de păr negru începuse să încărunţească rapid şi parcă se contura o chelie. Dar nu era neobişnuit pentru un bărbat de cincizeci şi ceva de ani. Le făcu semn să se aşeze.

— Bună dimineaţa, tovarăşi, spuse Narmonov pe un ton

preocupat. Primul punct de pe ordinea de zi va fi sosirea echipei americane pentru negocierile legate de armament.

— Am veşti bune de raportat, spuse imediat Gherasimov.

— Adevărat? întrebă Alexandrov, înainte de a apuca s-o facă secretarul general, impunându-şi poziţia.

— Avem informaţii care sugerează că americanii sunt dispuşi în principiu să pună pe masă programul de apărare strategică, raportă secretarul KGB-ului. Nu ştim ce concesii vor dori din partea noastră şi nici concesiile cuprinse în programul lor, dar este, totuşi, o schimbare de atitudine din partea americanilor.

— Mi-e cam greu să cred, interveni Iazov. Programul lor e avansat – după cum mi-aţi spus chiar dumneavoastră săptămâna trecută, Nikolai Borisovici.

— Tocmai am aflat că există câţiva disidenţi în guvernul american şi e posibilă o luptă pentru putere care prinde contur în acest moment în cadrul CIA. În orice caz, aceasta este informaţia pe care am primit-o şi o considerăm destul de sigură.

— Asta-i o adevărată surpriză.

Capetele se întoarseră spre locul unde şedea Ministrul de Externe. Acesta părea sceptic.

— Americanii au fost absolut de neînduplecat în această privinţă. Spui „destul de sigură”, dar nu în totalitate?

— Sursa este sus plasată, dar informaţia încă nu a fost confirmată în mod adecvat. Vom şti mai multe la sfârşitul săptămânii.

Capetele încuviinţară în jurul mesei. Delegaţia americană urma să sosească sâmbătă la prânz, iar negocierile urmau să înceapă abia luni. Americanilor li se vor acorda treizeci şi şase de ore pentru a se obişnui cu schimbarea de fus orar, timp în care va avea loc un dineu la Hotelul Academiei de Ştiinţe. Şi cam atât.

— O asemenea informaţie este în mod evident o chestiune de mare interes pentru echipa mea de negociere, dar mi se pare cât se poate de surprinzătoare, mai ales dacă avem în vedere rapoartele care ni s-au prezentat aici despre programul nostru, Steaua Strălucitoare, precum şi versiunea lor despre el.

— Avem motive să credem că americanii au aflat despre Steaua Strălucitoare, răspunse calm Gherasimov. Poate că i-au dezmeticit progresele făcute de noi.

— A pătruns la ei Steaua Strălucitoare? întrebă un alt membru. Cum?

— Nu suntem siguri. Încă mai lucrăm la asta, răspunse

Gherasimov, având grijă să privească în direcţia lui Iazov. *E rândul dumitale, tovarăşe Ministru al Apărării.*

— Deci, pe americani i-ar interesa mai mult să închidă programul nostru decât să-l reducă pe al lor, observă Alexandrov.

— Ei consideră că eforturile noastre au mers în direcţie inversă, mormăi Ministrul de Externe. Ar fi frumos din partea mea să le pot spune oamenilor mei care sunt de fapt adevăratele probleme.

— Tovarăşe mareşal Iazov? spuse Narmonov.

Nu ştia că îl punea în încurcătură chiar pe omul lui.

Până în clipa aceea, Gherasimov nu fusese sigur pe Iazov, neştiind dacă acesta, ca să se simtă mai sigur, nu-i prezentase stăpânului său problema vulnerabilităţii politice a lui Filitov. Asta i-ar oferi răspunsul. Iazov se temuse de această posibilitate – CERTITUDINE, se corectă el. Iazov trebuie să ştie până acum că îl putem discredita. Se teme totodată că Narmonov nu-şi va risca poziţia ca să-l salveze. Deci, i-am cooptat atât pe Iazov, cât şi pe Vaneev? Dacă-i aşa, mă întreb dacă ar merita să-l păstrăm pe Iazov după ce îl voi înlocui pe secretarul general... Tu hotărăşti, Iazov...

— Am rezolvat problema energiei degajate de laser. A mai rămas problema controlului prin computer. În privinţa asta, suntem cu mult în urma tehnicilor americane din cauza superiorităţii industriei lor de computere. Chiar săptămâna trecută tovarăşul Gherasimov ne-a furnizat o parte din programul de control american, dar nici n-am început să-l studiem, când am aflat că programul a şi fost depăşit de evenimente.

— Aceasta nu este, desigur, o critică la adresa KGB-ului...

Da! În clipa asta Gherasimov avu certitudinea. Îmi dă târcoale. Şi avantajul cel mai mare este că nimeni din această încăpere, nici măcar Alexandrov, nu înţelege ce s-a întâmplat aici.

— ... de fapt, problema tehnică este ilustrată foarte clar. Dar este numai o chestiune tehnică, tovarăşi. Şi aceasta poate fi rezolvată. Părerea mea este că suntem înaintea americanilor. Dacă ei ar şti, s-ar teme de noi. Până acum, poziţia noastră de negociere a avut obiecţii numai la programele cu bază în spaţiu şi niciodată la cele cu bază la sol, pentru că noi am ştiut tot timpul că sistemele noastre cu bază la sol promit mai mult decât echivalentele americane. S-ar putea ca modificarea atitudinii americanilor să confirme acest lucru. Dacă-i aşa, aş recomanda

să nu negociem Steaua Strălucitoare pe orice.

— Este o opinie care poate fi discutată, comentă Gherasimov după o clipă. Dmitri Timofeevici a ridicat o problemă interesantă.

Cei din jurul mesei dădură din cap – în semn că ei cunosc problema, dar înşelându-se mai mult decât ar fi îndrăznit cineva să bănuiască – în timp ce secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului şi Ministrul Apărării îşi încheiară tocmeala doar cu un schimb de priviri şi ridicând din sprâncene.

Gherasimov se întoarse în capul mesei, în timp ce discuţia continua în jurul lui. Secretarul general Narmonov urmărea cu interes dezbaterea, luându-şi notiţe şi neobservând privirea secretarului KGB-ului.

Mă întreb dacă acest scaun este mai comod ca al meu.

19

Călători

Chiar şi unitatea de aviaţie militară 89 lua măsuri de securitate, se bucură Ryan să constate. Patrulele care păzeau „Unitatea Preşedintelui” la baza aviaţiei militare de la Andrews cărau arme încărcate şi aveau priviri grave pentru a-i impresiona pe „Distinşii Vizitatori” – aviaţia militară americană evita termenul VIP. Combinaţia dintre trupele înarmate şi zăpăceala obişnuită dintr-un aeroport creau certitudinea că nimeni nu va deturna avionul ca să-l ducă la... Moscova. Pentru asta aveau un echipaj de zbor.

Ryan se gândea întotdeauna la acelaşi lucru înainte de a decola. În timp ce aştepta să treacă pe sub detectorul magnetic, îşi imagină că pe frontispiciul acestui mecanism de forma unei uşi scria: LĂSAŢI ORICE SPERANŢĂ, VOI CEI CE INTRAŢI AICI. Îşi învinsese frica de avion: acum se teme de cu totul altceva, îşi spuse el. Dar nu era grav. Temerile sunt cumulative, nu paralele, descoperi el în timp ce ieşea din clădire.

Foloseau acelaşi avion ca ultima dată. Pe coada lui era înscris numărul 86971. Era un 707 fabricat la uzina Boeing din Seattle în 1958 şi fusese transformat într-un VE-137. Mai confortabil decât VE-135, acesta avea şi geamuri. Mai mult decât orice, Ryan nu putea să sufere să zboare cu un avion fără geamuri. În acesta nu se intra pe un coridor la acelaşi nivel cu el, ci pe clasica scară mobilă, înăuntru, avionul era o combinaţie de banalitate şi unicat.

Toaleta era la locul obişnuit, vizavi de uşa principală, dar în spatele ei era pupitrul de comunicaţii, care asigura legăturile sigure, instantanee prin radio-satelit cu orice punct din lume. Urmau spaţiul destul de confortabil destinat echipajului şi bucătăria. Mâncarea era satisfăcătoare. Locul lui Ryan era pe una dintre cele două canapele aşezate de fiecare parte a fuzelajului, chiar în faţa spaţiului de şase locuri pentru persoanele cu adevărat importante. În spatele acestora, erau locurile pentru ziarişti, agenţi secreţi şi alte persoane socotite

mai puţin distinse de către cei care luau asemenea hotărâri. În această călătorie, avionul era aproape gol, deşi câţiva membri tineri ai delegaţiei urmau să stea în spate, unde puteau să se întindă comod.

Singuri defect al modelului VE-137 era limita de zbor independent, fiindcă nu putea ateriza direct la Moscova, făcând de obicei o escală pentru aprovizionare cu combustibil la Shannon. Avionul prezidenţial – de fapt, erau două – avea o limită de zbor mai mare, având la bază un 707-320 şi în curând urma să fie înlocuit cu ultramodernele 747. Aviaţia militară abia aşteptase să deţină un avion prezidenţial mai tânăr decât majoritatea membrilor echipajului. Şi Ryan abia aştepta. Cel în care zbura ieşise de pe poarta uzinei când el era în clasa a doua şi acest lucru i se părea ciudat. Dar ce ar fi trebuit să se întâmple? Ar fi trebuit ca tatăl lui să-l ducă la Seattle, să-i arate avionul şi să-i spună: *Vezi tu, cu aşa ceva vei zbura tu într-o bună zi spre Rusia...?*

Mă întreb cum poţi prezice soarta? Mă întreb cum poţi prezice viitorul... La început îl amuză ideea, apoi în îngheţă.

Meseria ta este să prezici viitorul, dar ce te face să crezi că eşti cu adevărat în stare s-o faci? De data asta ce ai ghicit prost, Jack?

Ei fir-ar să fie! se înfurie el. Ori de câte ori mă urc într-un avion, naiba să-l ia... îşi fixă centurile, privind în faţa lui, spre celălalt capăt al avionului, la un expert tehnic de la Departamentul de Stat care adora să zboare.

După un minut, porniră motoarele şi imediat avionul începu să ruleze pe pistă. Anunţurile erau aceleaşi ca la un avion de linie, atât cât să afli că proprietarul avionului nu era o societate pe acţiuni. Jack dedusese deja asta. Stewardesa avea mustaţă. Avea cu ce să se amuze, în timp ce avionul se apropia de capătul pistei.

Vântul bătea spre nord şi aparatul VE-137 decolă în aceeaşi direcţie, virând dreapta la un minut după ce se înălţă. Jack se întoarse şi privi în jos spre autostrada 50. Era drumul care ducea la casa lui din Annapolis. O pierdu din vedere. Când avionul intră în nori. Vălul alb, impersonal, i se păruse adeseori o frumoasă perdea, dar acum... acum nu-i spunea decât că nu mai vedea drumul spre casă. Dar nu prea avea ce face. Ryan avea întreaga canapea la dispoziţie şi se hotărî să profite de acest avantaj. Îşi scoase pantofii şi se întinse să tragă un pui de somn. Avea

nevoie de odihnă. Era sigur de asta.

Dallas ieşise la suprafaţă la ora şi în locul stabilit, apoi se anunţă că planurile se modificaseră. Acum ieşi din nou la suprafaţă. Mancuso urcă primul scara spre sala de control de pe punte, urmat de un tânăr ofiţer şi doi marinari de veghe. Periscopul era deja ridicat, cercetând suprafaţa apei, în căutarea traficului, desigur. Noaptea era liniştită şi senină, cu un cer pe care-l vezi numai pe mare, plin de stele care strălucesc ca nişte nestemate pe o bucată de catifea.

— Puntea.

Mancuso apăsă pe buton.

— Aici puntea.

— ESM raportează un transmiţător radar aeropurtat, reper unu-patru-zero. Reperul pare stabil.

— Foarte bine. Comandantul se întoarse. Puteţi aprinde luminile.

— Cale liberă la tribord, spuse unul din marinarii de veghe.

— Cale liberă la prora, anunţă celălalt.

— ESM raportează: contactul este încă stabil la unu-patru-zero. Puterea semnalului creşte.

— Posibil avion la prora! strigă un marinar de veghe. Mancuso ridică binoclul la ochi şi cercetă întunericul.

Dacă ar fi deja acolo, n-ar avea luminile aprinse... dar apoi văzu dispărând un mănunchi de stele, acoperite de ceva...

— L-am prins. Ai ochi buni, Everly! Uite luminile de zbor!

— Puntea, primim un mesaj radio.

— Să auzim, replică imediat Mancuso.

— Da, să trăiţi.

— Echo-Golf-Nine, aici Alfa-Whiskey-Five, terminat.

— Alfa-Whiskey-Five, aici Echo-Golf-Nine. Te aud tare şi clar. Certifică, terminat.

— Bravo-Delta-Hotel, terminat.

— Receptat, mulţumesc. Stăm pe loc. Vântul calm. Marea calmă.

Mancuso băgă mâna dedesubt şi aprinse luminile pentru instrumentele staţiei de control. Desi în acel moment nu era nevoie de ele – centrul de comandă avea încă legătura – ofereau o ţintă elicopterului care se apropia.

Îl auziră o clipă mai târziu: mai întâi fluturarea paletelor, apoi scâncetul motoarelor. După mai puţin de un minut, simţiră

vârtejul de aer, în timp ce elicopterul se roti de două ori pe deasupra, pentru ca pilotul să se orienteze.

Mancuso se întrebă dacă îşi aprinsese luminile de aterizare... sau dacă-l va strecura cu discreţie.

Alese varianta a doua, sau mai exact, îl folosi drept ce era, un transfer mascat de personal: o misiune de luptă. Pilotul se concentră la o înălţime de cincizeci de metri la prora. Apoi reduse altitudinea. La pupa, văzură cum se deschide uşa pentru mărfuri. Prin ea se ivi o mână care apucă de capătul prevăzut cu un cârlig al unui cablu.

— Fiţi pregătiţi toţi, îşi anunţă Mancuso oamenii. Am mai făcut asta. Verificaţi echipamentul de securitate. Aveţi grijă.

Vârtejul produs de elicopter ameninţa să-i sufle pe toţi de pe scară, jos, în centrul de comandă, în timp ce aparatul staţiona direct deasupra capetelor lor. Mancuso văzu o siluetă ieşind pe uşa pentru mărfuri, apoi coborând direct spre ei. Parcurgerea celor trei metri părea să dureze o veşnicie, în timp ce silueta cobora, răsucindu-se uşor pe cablul de oţel. Un marinar întinse mâna şi apucă un picior, trăgându-l pe bărbat spre ei. Comandantul îi luă mâna şi amândoi ti traseră pe navă.

Gata, te-am prins, spuse Mancuso.

Bărbatul îşi scoase zgarda de care era prins şi se întoarse, în timp re cablul se ridică.

— Mancuso!

— Ticălosule! exclamă comandantul.

— Aşa primeşti tu un camarad?

— Ei, drace!

Dar prioritate aveau treburile lui. Mancuso îşi ridică privirea. Elicopterul era deja la treizeci de metri înălţime. Aprinse şi stinse de trei ori luminile: TRANSFER EFECTUAT. Elicopterul porni imediat înapoi spre coasta germană.

— Acum coborâm. Bart râse. Marinarii de veghe de dedesubt, eliberaţi puntea. Ticălosule, spuse el pentru sine.

Comandantul îi urmări pe oamenii lui coborând scara, stinse luminile cocpitului şi făcu ultima verificare de siguranţă înainte de a coborî după ei. Peste un minut era în centrul de comandă.

— Acum trebuie să cer permisiunea să urc la bord? întrebă Marko Ramius.

— Toate sistemele pregătite şi gata de scufundare, raportă navigatorul. Mancuso se întoarse automat să verifice pupitrul de comandă.

— E-n regulă. Imersiune! Adâncime o sută de picioare, curs zero-şapte-unu, o treime. Se întoarse. Bun venit la bord, domnule căpitan.

— Mulţumesc, domnule comandant. Ramius îl strivi pe Mancuso într-o îmbrăţişare de urs şi îl sărută pe obraz. Apoi îşi scoase rucsacul de pe spate. Putem sta de vorbă?

— Dă-i drumul.

— Este prima oară când calc pe submarinul tău, afirmă Ramius.

După o clipă se ivi un cap din sala sonarului.

— Comandant Ramius! Ţi-am recunoscut glasul. Iertaţi-mă, domnule. Am detectat un contact. Pare un vas comercial. Reper zero-opt-unu, viteză mică, motoare diesel. Probabil că a ieşit din traseu. Se raportează acum la ODD.

— Mulţumesc, Jonesy.

Mancuso îl duse pe Ramius în cabina lui şi închise uşa.

— Ce naiba a fost asta? îl întrebă un tânăr de la sonar pe Jones după o clipă.

— Avem un oaspete.

— Parcă vorbea cu accent.

— Aşa se pare. Jones arătă spre afişajul sonar. Şi contactul acesta are accent. Hai să vedem în cât timp ghiceşti ce fel de vas comercial este.

Era periculos, dar orice viaţă e pândită de pericole, îşi zise Săgetătorul. Graniţa sovieto-afgană era un râu alimentat de zăpadă care şerpuia prin defileurile pe care le săpase în munte. Graniţa era, de asemenea, bine păzită. Îi era de ajutor faptul că oamenii lui erau toţi îmbrăcaţi în uniforme în stil sovietic. Ruşii îşi dotaseră de mult soldaţii cu echipament simplu, dar călduros, de iarnă. Era în cea mai mare parte alb, pentru a se potrivi cu fundalul înzăpezit, presărat doar cu câteva dungi şi pete pentru a nu li se ghici conturul. Trebuiau să aibă răbdare în acest loc. Săgetătorul stătea pe burtă, de-a curmezişul unei creste, cercetând terenul cu binoclul, în timp ce partizanii se odihneau la câţiva metri în spatele lui şi sub el. Ar fi putut apela la un detaşament de partizani locali, dar ajunsese prea departe pentru a risca. Câteva triburi din nord fuseseră cooptate de ruşi, sau cel puţin aşa i se spusese. Adevărat sau nu, risca şi aşa destul.

În stânga lui, la şase kilometri, era un post de pază rusesc, pe vârful muntelui. Era un post mare, poate că acolo era încartiruit

un întreg pluton KGB care patrula în zonă. Graniţa însăşi era prevăzută cu un gard şi era minată. Ruşilor le plăceau grozav minele... dar pământul era îngheţat tun şi minele sovietice adeseori nu funcţionau în pământul îngheţat, deşi din când în când se mai declanşau când aerul se mai înmuia.

Alesese cu grijă locul. Aici, graniţa părea practic de netrecut – pe hartă. Contrabandiştii o folosiseră însă secole de-a rândul. O dată ce traversai râul, apărea o cărare şerpuită, alcătuită de zăpada topită de secole. Mai era un minicanion, abrupt şi alunecos, care nu se vedea decât de deasupra. Dacă ruşii îl păzeau, însemna că devenise o capcană a morţii. Cum va fi voia lui Allah, îşi spuse el şi se lăsă pe mâna sorţii. Venise momentul.

Văzu întâi străfulgerările. Zece bărbaţi cu o mitralieră şi unul dintre preţioasele sale mortiere. Câteva fascicule de trasoare galbene traversară graniţa, pătrunzând în tabăra de bază rusească. În timp ce privea, câteva gloanţe ricoşară pe stânci, lăsând dâre neregulate pe cerul de catifea. Apoi ruşii începură să riposteze. Sunetul ajunse la ei curând. Speră că oamenii lui vor reuşi să fugă, în timp ce se întoarse şi făcu semn grupului lui să înainteze.

Coborâră versantul, fără nici o măsură de siguranţă. Singurul lucru bun era că vântul spulberase zăpada de pe stânci, făcând posibilă coborârea în condiţii acceptabile. Săgetătorul îi conduse până jos, la râu. Ciudat, dar nu era îngheţat, având albia prea adâncă pentru ca apa să se oprească, fie şi la temperaturi sub zero grade. Iată gardul de sârmă!

Un tânăr cu o pereche de foarfece le croi drum şi, din nou, Săgetătorul o luă în fruntea lor. Ochii lui erau adaptaţi la întuneric şi acum mergea mai încet, căutând pe pământ movilele caracteristice care indicau mine ascunse sub terenul îngheţat. Nu era nevoie să le spună celor din urma lui să meargă în şir indian şi să păşească pe pietre ori de câte ori era posibil. Spre stânga, trasoarele mai împodobeau cerul, dar se trăgea mai puţin.

Dură mai mult de o oră, dar îşi trecu toţi oamenii peste graniţă, pornind apoi pe drumul contrabandiştilor. Doi oameni fură lăsaţi pe un vârf de deal care dădea spre gardul de sârmă. Aceştia îl priveau pe genistul amator care tăiase sârma, reparând gardul, ca să mascheze pătrunderea lor. Apoi dispăru şi el în beznă.

Săgetătorul nu se opri până în zori. Se conformaseră planului

orar, iar apoi se opriră toţi câteva ceasuri ca să se odihnească şi să mănânce. Totul mersese bine, îi spuseră ofiţerii lui, mai bine decât speraseră.

Escala de la Shannon fu scurtă; nu stătură decât atât cât să se aprovizioneze cu combustibil şi să ia la bord un pilot sovietic care avea misiunea să-i treacă prin sistemul rusesc de control al traficului aerian. Jack se trezi la aterizare şi se gândi să-şi mai dezmorţească picioarele, dar apoi se hotărî să amâne vizitarea magazinelor scutite de taxă vamală până la întoarcere. Rusul îşi ocupă locul în carlingă şi avionul cu numărul 86971 începu din nou să ruleze pe pistă.

Se lăsase noaptea. Pilotul avea chef de vorbă şi anunţă următoarea aterizare la Wallasey. În toată Europa, anunţă el, era frig şi senin şi Jack urmări luminile galben-portocalii ale oraşelor englezeşti alunecând sub ei. În avion, încordarea creştea – sau poate nerăbdarea ar fi fost un cuvânt mai potrivit, îşi zise el, auzind cum în jurul lui glasurile erau mai ascuţite, deşi aveau un volum mai redus. Nu poţi zbura spre Uniunea Sovietică fără să capeţi un ton oarecum conspirativ. În curând, toate discuţiile se purtară în şoaptă. Jack zâmbi vag spre ferestrele de plastic şi imaginea lui îl întrebă ce i se părea atât de amuzant. Sub ei apăru din nou apa, în timp ce zburau peste Marea Nordului, spre Danemarca.

Urmă Marea Baltică. Se distingea locul unde se întâlnea vestul cu estul. Spre sud, oraşele Germaniei de Vest erau vesele, luminate, fiecare fiind înconjurat de un fel de aureolă caldă. Nu aceeaşi imagine oferea partea estică a barierei minate. Toţi pasagerii observară deosebirea şi discuţiile se reduseră şi mai mult.

Avionul urma ruta aeriană G-24; navigatorul din faţă avea harta Jeppesen desfăcută parţial pe masa lui. O altă deosebire dintre est şi vest era numărul mic de rute aeriene din est. Nu prea sunt avioane Piper şi Cessna pe aici, îşi spuse el. Deşi fusese, desigur, acel unic Cessna…

— Ne apropiem de un viraj. Vom schimba direcţia la zero-şapte-opt şi vom intra sub control sovietic.

— Corect, răspunse după o clipă pilotul, „comandantul navei”.

Era obosit. Avusese o zi lungă de zbor. Erau deja la nivelul de zbor 381 – 38.100 de picioare sau 11.600 de metri, cum preferau sovieticii. Pilotului nu-i plăceau metrii, deşi instrumentele lui erau

adaptate la ambele sisteme. După ce execută virajul, mai zburară încă şaizeci de mile înainte de a traversa graniţa sovietică, la Ventspils.

— Am ajuns! strigă cineva la câţiva metri de Ryan.

Din aer, noaptea, teritoriul sovietic era atât de întunecat, încât în comparaţie cu el Germania de Est părea New Orleans în sărbătoare. Îşi aminti fotografiile făcute noaptea prin satelit. Era atât de simplu să distingi lagărele din Gulag! Erau singurele pete de lumină în toată ţara... ce loc înfiorător, unde numai puşcăriile sunt bine luminate...

Pilotul marcă intrarea doar prin cota de nivel. Mai aveau încă optzeci şi cinci de minute, ţinând seama de vânt. Sistemul sovietic de control al traficului aerian pe acea rută – numită cum G-3 – era singurul din ţară în care se vorbea engleza. De fapt, nu aveau nevoie de pilotul sovietic pentru a duce la capăt misiunea – era, desigur, un ofiţer de la serviciul secret al aviaţiei – dar, dacă s-ar fi întâmplat ceva, situaţia ar fi fost diferită. Indicaţiile pe care le primea acum pentru cursul şi altitudinea zborului erau mult mai exacte decât cele date în spaţiul aerian american, de parcă el n-ar fi ştiut ce să facă dacă nu i-ar fi spus un ameţit de la sol. Bineînţeles că era într-un fel amuzant. Pilotul era colonelul Paul von Eich. Familia lui venise în America din Prusia cu o sută de ani în urmă, dar nici unul din membrii ei nu se îndurase să se despartă de acel „von”, atât de important odinioară pentru statutul familiei. Câţiva strămoşi de-ai lui luptaseră acolo, dedesubt, medită el, pe pământul plat şi acoperit de zăpadă al Rusiei. Luptaseră desigur şi câteva rude mai recente. Probabil că unii zăceau acolo sub pământ, în timp ce el zbura vâjâind pe deasupra, cu şase sute de mile pe oră. Se întrebă vag ce părere ar avea ei despre misiunea lui, în timp ce ochii lui albaştri căutau pe cer luminile altor avioane.

La fel ca majoritatea pasagerilor, Ryan estima înălţimea faţă de pământ după ceea ce vedea, dar întunericul de deasupra teritoriului sovietic făcea imposibil acest lucru. Ştiau că erau aproape, când avionul începu un viraj larg spre stânga. Auzi scrâşnetul metalic când flapsurile coborâră şi observă că zgomotul motorului se diminuează, în curând, putu desluşi copaci gonind pe lângă ei. Se auzi vocea pilotului care invită pasagerii să-şi strângă ţigările şi să se pregătească să-şi pună centurile de siguranţă. După cinci minute, reveniră la nivelul solului, pe Aeroportul Şeremetievo. Deşi toate aeroporturile din

lume arată la fel, Ryan era sigur că pe acesta îl putea distinge – pistele aveau mai multe hârtoape decât oriunde.

Conversaţiile erau mai însufleţite. Agitaţia începu când echipajul avionului se mişcă. Ceea ce urmă fu ca într-o ceaţă. Ernie Allan fu întâmpinat de un comitet de primire la nivelul adecvat şi urcat într-o limuzină. Toţi ceilalţi fură urcaţi într-un autobuz. Ryan se aşează pe un loc separat, privind în continuare peisajul din vehiculul fabricat în Germania.

Va muşca Gherasimov momeala – va muşca oare?

Şi dacă nu muşcă?

Dar dacă muşcă? se întrebă Ryan zâmbind.

Totul păruse foarte clar la Washington, dar aici, la cinci mii de mile depărtare... asta e. Mai întâi va trage un somn, ajutat de capsula roşie. Apoi va sta de vorbă cu câţiva oameni de la ambasadă. Restul va trebui să urmeze de la sine.

20

Cheia destinului

Era năprasnic de frig, când Ryan se trezi la soneria ceasului deşteptător. Ferestrele erau îngheţate, chiar şi la ora zece dimineaţa; îşi dădu seama că nu verificase dacă sistemul de încălzire din cameră funcţiona. Îşi puse nişte şosete, aceasta fiind prima acţiune conştientă din acea zi. Din camera lui, situată la etajul şapte – i se spunea „apartament pentru operativitate" – se vedea tot complexul. Cerul se acoperise de nori, iar cenuşiul zilei prevestea ninsoare.

— Perfect, comentă Jack pentru sine, în drum spre baie.

Ştia că ar fi putut fi şi mai rău. Singurul motiv pentru care avea această cameră era faptul că ofiţerul, care locuia aici în mod normal, plecase în concediu de nuntă. Bine că funcţionau instalaţiile sanitare. Dar găsi un bileţel lipit pe oglinda de la dulăpiorul de medicamente, prin care era avertizat să nu facă dezordine, aşa cum se întâmplase cu ultimul pasager. Verifică apoi conţinutul micului frigider. Nimic. *Bun venit la Moscova.* Revenind în baie, se spălă şi se bărbieri. O altă ciudăţenie a ambasadei era faptul că, pentru a coborî de la etajul şapte, trebuia să urci mai întâi cu liftul până la nouă, după care să coborî la parter. Când intră în cantină, Jack mai clătina încă din cap, nedumerit de acest procedeu.

— Nu-i aşa că-i bine să leneveşti după oboseala drumului cu avionul? îl întâmpină un membru al delegaţiei. Cafeaua e acolo.

— Eu îi zic şocul călătoriei. Ryan îşi luă o cană şi veni înapoi. Mda, cafeaua e bună. Unde-s ceilalţi?

— Probabil că nu şi-au revenit încă, chiar şi unchiul Ernie. Eu am aţipit câteva ore în timpul zborului şi slavă Domnului că ne-au dat pilula aia.

Ryan râse.

— Da şi eu la fel. Poate că până diseară încep să mă simt şi eu om.

— Ai chef să explorezi niţel? Eu m-aş plimba, dar…

— E mai bine în doi, încuviinţă Ryan.

Regula se aplica numai în cazul celor implicaţi în negocierile privind înarmările. Se ştia că această fază a tratativelor era deosebit de delicată, iar regulile pentru echipă erau mult mai stricte ca de obicei.

— Poate mai târziu, am ceva de lucru.

— N-avem şanse decât azi şi mâine, remarcă diplomatul.

— Ştiu, îl asigură Ryan.

Se uită la ceas şi se hotărî să aştepte cu masa până la prânz. Reuşise să-şi sincronizeze somnul cu ora Moscovei, dar nu şi stomacul. Jack porni înapoi spre birouri.

Coridoarele erau aproape pustii. Soldaţi din infanteria marină patrulau, cu figuri foarte grave, după problemele apărute mai devreme, dar în rest nu se prea vedeau alte semne de activitate în această dimineaţă de sâmbătă. Jack se duse la uşa cunoscută şi bătu. Ştia că era încuiat.

— Cine e, Ryan?

— Exact.

Uşa se deschise, lăsându-l să intre, după care se închise cu cheia la loc.

— Ia-ţi un scaun. Sunt Tony Candela. Care-i treaba?

— Avem o operaţiune în curs.

— Asta-i ceva nou – parcă nu eşti de la operativ, ci de la spionaj, obiectă Candela.

— Da, în fine, o ştie şi Ivan. De data asta, o să fie un pic cam ciudat.

Timp de cinci minute, Ryan îi explică despre ce era vorba.

— Un pic cam ciudat, ziceai? făcu Candela, rotindu-şi ochii.

— Am nevoie de un paznic, parţial. Am nevoie de nişte numere unde să pot suna şi s-ar părea că o să-mi trebuiască o maşină.

— Adică, ceva eforturi pentru mine.

— Ştim ăsta.

— Bineînţeles, dacă treabă merge…

— Exact, de data asta e nevoie efectiv de forţă.

— Soţii Foley ştiu?

— Regret, dar nu.

— Păcat, ce i-ar mai fi plăcut lui Mary Pat. Ea e bătăuşa. Ed e mai mult genul de funcţionar. Deci, speri să muşte luni sau marţi seara?

— Ăsta-i planul.

— Îţi spun eu ce părere am despre planuri, zise Candela.

Îl lăsau să doarmă. Doctorii îl avertizaseră din nou, îşi aminti Vatutin. Cum să realizeze ceva, când ăştia tot...

— A spus iar numele ăla, rosti istovit tipul cu căştile. Romanov. Dacă tot vorbeşte în somn, de ce nu poate să şi mărturisească...

— Poate că reuşeşte cu năluca Ţarului, glumi alt ofiţer.

Vatutin ridică brusc capul.

— Sau poate cu a altuia.

Colonelul clătină din cap. Fusese şi el pe punctul de a aţipi. Deşi Romanov era numele familiei regale defuncte a Imperiului Rus, nu era totuşi atât de neobişnuit – îl avusese chiar şi un membru al Biroului Politic.

— Unde e dosarul?

— Poftim.

Cel care glumise deschise un sertar şi i-l dădu. Dosarul cântărea şase kilograme şi avea mai multe părţi. Vatutin îl memorase în cea mai mare parte, dar se concentrase mai mult asupra ultimelor două secţiuni. De data asta, deschise prima parte.

— Romanov, bombăni el. Unde am văzut...?

Îi trebuiră cincisprezece minute, răsfoind în viteză paginile uzate.

— Am găsit! Era o citare pe ordinul de zi, scrisă cu creionul. „Caporalul A. I. Romanov, ucis în acţiune pe 6 octombrie 1941... şi-a plasat cu temeritate tancul între inamic şi tancul dezafectat al comandantului de regiment, dând astfel posibilitate comandantului să-şi retragă oamenii răniţi...” Da! Asta era într-o carte pe care am citit-o când eram mic. Misa şi-a plasat răniţii pe un alt tanc, a sărit înăuntru şi a distrus tancul care răpusese tancul lui Romanov. Caporalul îi salvase viaţa lui Misa şi i se acordase postum Steagul Roşu...

Vatutin se opri. Îşi dădu seama că îl numise pe subiect *Misa.*

— Acum aproape cincizeci de ani?

— Erau camarazi. Tipul ăsta, Romanov, făcuse parte în primele luni din echipajul tancului lui Filitov. Ei bine, a fost un erou. A căzut pentru Patrie, salvând viaţa ofiţerului lui, remarcă Vatutin. *Iar Misa tot mai vorbeşte cu el...*

Te am la mână, Filitov.

— Să-l trezim şi să...

— Unde-i doctorul? întrebă Vatutin.

Se dovedi că tocmai se pregătea să plece acasă, nefăcându-i deloc plăcere să fie rechemat. Dar gradul nu-i permitea să forţeze nota faţă de colonelul Vatutin.

— Cum să procedăm? întrebă Vatutin, după ce îşi expusese intenţiile.

— Probabil că e stors, dar foarte treaz. Nu-i prea complicat.

— Deci să-l trezim acum şi să…

— Nu, clătină doctorul din cap. Nu în timpul unui somn REM…

— Ce?

— Somn cu mişcări rapide ale ochilor… aşa se spune când pacientul visează. După mişcarea ochilor, îţi dai seama întotdeauna dacă pacientul visează, indiferent dacă vorbeşte sau nu.

— Dar asta nu se vede de aici, obiectă alt ofiţer.

— Da, poate că ar trebui să reproiectăm sistemul de observaţie, reflectă doctorul. Dar asta nu contează prea mult. În timpul somnului REM, corpul este efectiv paralizat. Remarcaţi că acum nu se mişcă, da? Este acţiunea minţii pentru a preveni vătămarea trupului. Când începe să se mişte din nou, visul s-a sfârşit.

— Cât durează? întrebă Vatutin. Nu-l vrem prea odihnit.

— Depinde de subiect, dar eu unul nu mi-aş face prea multe griji. Puneţi-l pe gardian să fie gata cu micul dejun şi, cum începe să se mişte, treziţi-l şi daţi-i de mâncare.

— Sigur că da, zâmbi Vatutin.

— După care îl ţinem treaz… opt ore sau mai mult. Da, cred că e bine aşa. Vă ajunge intervalul ăsta de timp?

— Din plin, afirmă Vatutin, mult prea încrezător.

Se ridică şi se uită la ceas. Colonelul de la „a Doua” sună la Centru şi dădu câteva ordine. Şi el simţea cu disperare nevoia să doarmă. Dar pe el îl aştepta un pat confortabil. Voia ca la momentul potrivit mintea să-i funcţioneze brici. Colonelul se dezbrăcă dezgustat, chemând o ordonanţă să-i lustruiască cizmele şi să-i calce uniforma, în timp ce se odihnea. Era atât de obosit, încât nici nu simţea nevoia să bea ceva. „Te am la mână acum”, murmură el, pe când îl fura somnul.

— Noapte bună, Bea, îi strigă Candi din uşă prietenei ei, în timp ce aceasta deschidea portiera de la maşină.

Taussing se mai întoarse o dată şi îi făcu cu mâna, înainte de a intra. Candi şi prăpăditul ei nu putuseră vedea violenţa cu care

băgase cheia în contact. Conduse doar câteva sute de metri, dădu colţul şi parcă, rămânând cu privirea aţintită în noapte.

Au început deja, îşi zise ea. În tot timpul mesei, cum o privea – şi cum se uita şi ea la el! Bâjbâia deja, cu mâinile alea blege de avorton, să-i deschidă nasturii de la bluză...

Îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de spătar, imaginându-şi scena. Stomacul i se contractă, ca o minge plină cu acid. Maimuţoiul ăla şi Candi. Îl suportase trei ore. Un dineu pregătit splendid, ca de obicei, de Candi. În ultimele douăzeci de minute dinainte de masă, în timp ce se finalizau ultimele detalii, se pricopsise în salonaş cu *el,* ascultându-i glumele idioate şi trebuind să facă pe zâmbăreaţa. Era mai mult decât limpede că nici Alan n-o plăcea, dar, fiindcă era prietena lui Candi, se simţise obligat să fie drăguţ cu ea, drăguţ cu biata Bea, care se îndrepta vertiginos spre statutul de fată bătrână, sau cum i-o mai spune astăzi – văzuse asta cu ochii lui de tâmpit. Că o trata cu condescendentă era şi-aşa suficient de rău, darămite să o mai şi compătimească...

Iar acum o mângâia, o săruta, îi asculta şoaptele, îi susura dezmierdările lui tâmpeşti şi dezgustătoare – iar lui Candi îi plăcea! Cum era *posibil* aşa ceva?

Candi nu era numai drăguţă, Taussing o ştia prea bine. Era un spirit independent. Avea o minte iscoditoare, dublată de un suflet cald şi sensibil. Era sentimentală. Era minunat de feminină, cu acea frumuseţe care porneşte de la inimă şi radiază în exterior, cu fiecare surâs.

Dar acum se dăruieşte rahatului ăla! Tipul a început, probabil. Prăpăditul ăsta n-are cum s-o ia pe îndelete şi cum să-şi arate dragostea şi sensibilitatea. Pun pariu că o face deja, frecându-se şi chicotind ca un puştan neisprăvit. Cum poate Candi să-l suporte!

— Oh, Candace, exclamă Bea, cu glasul frânt.

I se făcuse greaţă şi trebui să se stăpânească. Reuşi până la urmă şi rămase singură în maşină, douăzeci de minute, plângând în tăcere, după care izbuti să demareze.

— Tu ce-nţelegi din chestia asta?

— Cred că e lesbiană, spuse agentul Jennings, după câteva clipe.

— Nu figurează nimic de genul ăsta în dosarul ei, Peggy, remarcă Will Perkins.

— Felul în care se uită la doamna doctor Long, felul cum reacţionează în privinţa lui Gregory… asta-i senzaţia mea instinctivă.

— Dar…

— Mda, dar ce naiba putem face? observă Margaret Jennings, pornind maşina.

Cochetă o clipă cu ideea de a se duce după Taussing, dar şi-aşa avusese o zi destul de lungă. Nici o probă, iar dacă am avea-o şi am acţiona bazându-ne pe ea, cine ştie ce-am descoperi.

— Crezi că în trei…?

— Will, iar ai citit reviste din alea, râse Jennings, risipind pentru o clipă încordarea. Perkins era mormon şi nu fusese văzut niciodată cu vreo publicaţie pornografică. Ăştia doi se iubesc atât de mult, încât habar n-au ce se petrece în jurul lor – în afară de serviciu. Pun pariu că şi în pat discută despre munca lor. Ce se întâmplă, însă, Will, este că Taussing a fost exclusă din viaţa prietenei ei şi e foarte nefericită din acest motiv. Dură treabă.

— Deci, cum raportăm chestia asta în scris?

— Fâs. Un mare nimic.

Sarcina lor pentru acea seară fusese aceea de a verifica veridicitatea unui raport, care afirma că la locuinţa lui Gregory-Long erau văzute uneori maşini ciudate. Zvonul pornise, probabil, îşi zise sergentul Jennings, de la vreun vecin plin de scrupule, pe care îl deranja ideea că cei doi tineri trăiau împreună fără a fi căsătoriţi. Şi ea era un pic cam demodată, în această privinţă, dar situaţia respectivă nu prezenta riscuri pentru nici unul dintre ei. Pe de altă parte…

— Cred că următorul pas este verificarea lui Taussing.

— Stă singură.

— Sunt convinsă.

Era nevoie de ceva timp pentru a cerceta fiecare membru cu funcţie de răspundere la *Tea Clipper*, dar acest gen de investigaţie trebuia făcut pe îndelete.

— N-ar fi trebuit să vii aici, remarcă Tania imediat.

Pe faţa lui Bisiarina nu se citea furia. O luă pe Taussing de mână şi o duse înăuntru.

— Ann, e atât de oribil totul.

— Hai, stai jos. Ai fost urmărită? *Idioato! Perverso!* Tocmai ieşise de sub duş şi îşi puse halatul de baie şi un prosop pe cap.

— Nu, am verificat tot timpul.

Sigur că da, îşi zise Bisiarina. Ar fi mirat-o să fie adevărat. În ciuda securităţii delăsătoare de la *Tea Clipper* – care accepta o asemenea persoană – agentul ei încălcase toate regulile venind aici.

— Nu poţi sta mult.

— Ştiu. Îşi suflă nasul. Aproape că au terminat primul proiect la noul program. Pârlitul ăla a avut acces la optzeci de mii de rânduri codificate – aşa că nu-i puţin lucru să obţii tot ce ştie Al. Ştii, cred că a memorat toate informaţiile astea noi – ştiu, ştiu, e imposibil, chiar şi pentru *asta.*

— Când ai să poţi…

— Nu ştiu, răspunse Taussing, cu un zâmbet scurt. Cred că e singurul care înţelege efectiv întregul program – adică întregul obiectiv.

Din păcate, *noi nu te avem decât pe tine*, completă Bisiarina în gând. Se întinse şi o luă pe Taussing de mână.

Plângea iar. Beatrice aproape ţâşni în braţele Taniei. Ofiţerul rus o îmbrăţişă strâns, încercând să-şi compătimească agentul. Luase multe lecţii la şcoala KGB-ului, toate menite să o ajute să se descurce cu agenţii. Trebuia să afişezi un amestec de compasiune şi disciplină. Trebuia să-i tratezi ca pe nişte copii răzgâiaţi, combinând favorurile şi mustrările pentru a-i determina să acţioneze. Iar agentul Livia era deosebit de important.

Îi venea, totuşi, greu să-şi întoarcă faţa spre capul de pe umărul ei şi să sărute obrazul cu gust sărat de la atâtea lacrimi. Bisiarina răsuflă uşurată, dându-şi seama că nu era nevoie să depăşească această fază. Nu fusese nevoie deocamdată să meargă mai departe, dar trăia cu spaima că „Livia” ar putea să i-o ceară într-o bună zi – categoric că s-ar întâmplă dacă şi-ar da cumva seama că pe amanta dorită n-o interesau câtuşi de puţin avansurile ei. Bisiarina se minună la gândul acestei perspective. Beatrice Taussing era sclipitoare, în mod cert mai inteligentă decât ofiţerul KGB care o „coordona”, dar se pricepea prea puţin la oameni. Culmea ironiei era că, de fapt, semăna foarte mult cu Alan Gregory, pe care îl detesta atât de profund. Deşi era mai drăguţă şi mai rafinată, lui Taussing îi lipsea, totuşi, capacitatea de a interveni atunci când era necesar. Gregory nu procedase probabil, aşa decât o dată în viaţa lui, aceasta fiind diferenţa dintre el şi ea. Ajunsese primul, întrucât Beatrice fusese lipsită de curaj. Bisiarina ştia că era preferabil aşa. O respingere ar fi distrus-o.

Bisiarina se întrebă ce fel de om era, de fapt, Gregory. Probabil tot tipul omului de ştiinţă – cum îi numeau englezii pe cei de genul ăsta? Savanţi. Un savant sclipitor – în fine, toţi cei rare lucrau la *Tea Clipper* erau sclipitori, într-un fel sau altul. Lucrul ăsta o înspăimânta. În felul ei, Beatrice era mândră de program, deşi îl socotea o ameninţare pentru pacea mondială, opinie împărtăşită şi de Bisiarina. Gregory era un savant care voia să schimbe lumea. Bisiarina înţelegea motivaţia. Şi ea voia s-o schimbe. Dar altfel. Gregory şi *Tea Clipper* erau o ameninţare în această privinţă. Nu-l ura pe tip. La o adică, se gândea ea, s-ar putea să-l placă. Dar simpatiile şi antipatiile personale nu aveau absolut nimic de-a face cu problemele de spionaj.

— Te simţi mai bine? întrebă ea când lacrimile încetară.

— Trebuie să plec.

— Eşti sigură că ţi-ai revenit?

— Da. Nu ştiu când am să pot să…

— Înţeleg.

Tania o conduse la uşă. Bine că avusese măcar înţelepciunea să-şi parcheze maşina în altă parte, remarcă „Ann”. Aşteptă, cu uşa crăpată, până ce auzi sunetul specific al maşinii sport. După ce închise uşa, îşi privi mâinile şi se duse la baie să şi le spele.

La Moscova se înnoptă devreme, soarele ascunzându-se după norii ce începuseră să-şi scuture ninsoarea. Membrii delegaţiei, strânşi în foaierul ambasadei, porniră spre maşinile ce le fuseseră atribuite pentru dineul de bun sosit. Ryan era în maşina numărul trei – o mică promovare faţă de ultima vizită, remarcă el cu o grimasă. După ce procesiunea se puse în mişcare, îşi aminti remarca făcută de un şofer data trecută, că Moscova avea nume de străzi în primul rând pentru a identifica impresionantul număr de gropi. Maşina avansa hurducăindu-se spre est, străbătând străzile aproape pustii. Traversară râul exact la Kremlin şi trecură pe lângă Parcul Gorki. Observă că locul era plăcut luminat, cu oameni care patinau pe ninsoare. Simpatic să mai vezi şi oameni care se distrau. Până şi Moscova e un oraş, îşi reaminti el, plin de oameni obişnuiţi care duc o existentă obişnuită. Lucru uşor de uitat, când meseria te sileşte să te concentrezi asupra unui grup restrâns de duşmani.

Maşina ieşi din Piaţa Octombrie şi, după o manevră complicată, trase în faţa Hotelului Academiei de Ştiinţe. O clădire destul de modernă, care în America ar fi putut trece drept un

bloc pentru birouri. Un şir stingher de mesteceni se înălţa între zidul cenuşiu din beton şi stradă, întinzându-şi crengile desfrunzite şi goale spre cerul plin de fulgi de ninsoare. Ryan clătină din cap. Dacă mai ningea câteva ore, peisajul devenea efectiv frumos. Temperatura era de zero grade – Ryan gândea în scala Fahrenheit şi nu în Celsius – iar vântul aproape calm. Condiţii perfecte de ninsoare. Îndreptându-se spre intrarea principală a hotelului, respiră aerul greu şi rece al nopţii.

Ca majoritatea clădirilor ruseşti, hotelul era supraîncălzit. Jack îşi scoase paltonul şi i-l dădu unui asistent. Delegaţia sovietică era deja aliniată în întâmpinarea omologilor americani, iar americanii trecură încet prin faţa şirului de sovietici, sfârşind în faţa unei mese cu băuturi, de unde se servi toată lumea. Înainte de dineul propriu-zis, erau prevăzute nouăzeci de minute pentru băuturi şi conversaţii. Bun venit la Moscova. Lui Ryan îi convenea acest plan. O cantitate apreciabilă de alcool putea să transforme orice masă într-un festin, iar ceea ce îi aştepta era un dineu rusesc mult deasupra meselor obişnuite. În încăpere, lumina era difuză, dând astfel posibilitatea de a contempla ninsoarea prin ferestrele mari.

— Hei, salut, domnule doctor Ryan, îi spuse o voce cunoscută.

— Serghei Nikolaevici, sper că în seara asta nu conduci, îi zise Jack, arătând cu paharul de vin spre vodca lui Golovko. Se îmbujorase deja ia faţă, iar ochii îi sticleau de la băutură.

— Cum a fost zborul cu avionul? întrebă colonelul de la GRU. Râse vesel, până când Ryan să-i răspundă. Tot îţi mai e frică să mergi cu avionul?

— Nu, ce mă sperie e impactul cu solul, rânji Jack.

Reuşise întotdeauna să se amuze pe socoteala propriilor fobii.

— Aha, rana de la spate, de la prăbuşirea cu elicopterul. E de înţeles, nimic de zis.

Ryan arăta cu mâna spre fereastră.

— Crezi că o să ningă mult în seara asta?

— Poate un strat de jumătate de metru, sau chiar mai mult. Viscolul nu e prea mare, dar mâine văzduhul va fi proaspăt şi limpede, iar oraşul va străluci sub o mantie albă şi curată, îi explică Golovko, în termeni aproape poetici.

S-a îmbătat deja, îşi zise Ryan. În fine, seara asta nu era decât o ocazie socială şi nimic mai mult, iar ruşii ştiau să fie teribil de ospitalieri când voiau. Deşi exista un om care trecea prin cu totul altceva, îşi reaminti Jack.

— Ce mai face familia? îi auzi el pe Golovko întrebându-l pe alt delegat american.

— Bine, mulţumesc, dar a dumneavoastră?

Golovko îi făcu semn lui Ryan să vină cu el la masa cu băuturi. Chelnerii nu apăruseră încă. Ofiţerul de spionaj îşi luă alt pahar cu un lichid transparent.

— Da, sunt toţi bine, zâmbi el, cu gura până la urechi.

Serghei era imaginea întruchipată a sociabilităţii tipic ruseşti. Chipul lui nu afişă nici o schimbare, când rosti fraza următoare:

— Înţeleg că vrei să te întâlneşti cu preşedintele Gherasimov.

Iisuse! Jack încremeni: avu senzaţia că i se opreşte inima în loc.

— Zău? Cum de ţi-a venit ideea asta?

— De fapt, nu sunt GRU, Ryan. Funcţia mea iniţială a fost în Direcţia a Treia, dar de atunci am trecut la alte lucruri, îi explică el, râzând din nou.

Un râs sincer. Tocmai contrazisese dosarul CIA asupra lui – şi, după cum constata şi opinia lui Ryan. Întinse mâna şi îl bătu uşor pe Ryan pe braţ.

— Acum te las. Peste cinci minute, intri pe uşa din spatele tău şi o iei la stânga, ca şi cum te-ai duce la toaletă. După aceea, urmezi instrucţiunile care ţi se vor da. Ne-am înţeles?

Îl bătu din nou pe braţ.

— Da.

— În seara asta nu ne mai vedem.

Îşi dădură mâna, iar Golovko plecă.

— Oh, fir-ar să fie, îşi şopti Ryan în barbă.

În sala de recepţie intră o trupă de violonişti. Pe puţin zece sau cincisprezece, interpretau cântece ţigăneşti, deplasându-se prin încăpere. Au exersat mult, îşi zise Jack, ca să poată cânta perfect sincronizat, în ciuda luminii difuze şi a deplasării de colo-colo. Cu mişcările lor şi cu semiîntunericul din sală, era mai greu să deosebeşti oamenii prezenţi. O manevră abilă şi profesionistă, menită să faciliteze dispariţia lui Jack.

— Salut, domnule doctor Ryan, îi spuse alt glas.

Era un tânăr diplomat sovietic, un fel de funcţionar bun la toate, care ţinea hârtiile şi făcea comisioane pentru cei superiori în grad. Jack înţelese că era totodată şi membru KGB. Gherasimov nu se mulţumea cu o singură surpriză în seara asta, îşi dădu el seama. Voia să-l uluiască pe Ryan cu excepţionalele

atuuri ale KGB-ului. *Cu asta, mai vedem noi,* se gândi Jack, dar bravada i se părea până şi lui fără temei. *Nu te pripi. Nu te pripi.*

— Bună seara – n-am făcut cunoştinţă până acum.

Jack băgă mâna în buzunarul de la pantaloni, căutând să vadă dacă avea legătura de chei. Da, nu o uitase.

— Mă cheamă Vitali. Absenţa dumitale nu va fi remarcată. Toaleta pentru bărbaţi e acolo, îi arătă el.

Jack îi dădu paharul şi se îndreptă spre uşă. După ce ieşi din încăpere, rămase aproape înlemnit. Nimeni dinăuntru n-avea cum să ştie, dar coridorul fusese perfect verificat, interzicându-se orice acces. Cu excepţia unui singur bărbat. În celălalt capăt, care îi făcu semn. Ryan porni spre el.

La naiba. Iar începem...

Era un bărbat tinerel, cam la treizeci şi ceva de ani. Genul de individ musculos. Deşi constituţia fizică îi era mascată de mantou, se mişca energic şi rapid, ca un atlet. După expresia feţei şi ochii pătrunzători, se vedea că era gardă de corp. Singurul gând care îi veni lui Ryan în minte era că ar fi trebuit să pară agitat. Şi nici nu-i era greu să se prefacă. Bărbatul îl conduse după colţ şi îi dădu un palton făcut în Rusia şi o căciulă de blană, rostind un singur cuvânt:

— Haide.

Îl conduse pe Ryan pe un coridor de serviciu şi afară în frig, pe o alee. Acolo îl aştepta alt bărbat, cu ochii în patru. Făcu un semn scurt din cap către escorta lui Ryan, care se întoarse o dată şi gesticulă spre Jack să se grăbească. Aleea dădea spre Strada Sabolovka, iar ambii bărbaţi o luară la dreapta. Jack constată imediat că erau în partea veche a oraşului. Majoritatea clădirilor erau dinainte de revoluţie. Pe centrul străzii, se vedeau sine de» ’» tramvai, îngropate în pavele, iar deasupra, firele de alimentare pentru vagoane. Văzu un tramvai trecând – de fapt, două vagoane legate unul de celălalt, vopsite în alb şi roşu. Cei doi bărbaţi traversară sprinteni strada alunecoasă spre o clădire din cărămidă roşie, cu un fel de acoperiş de tablă. Ryan nu înţelese ce reprezenta până când dădură colţul.

Depoul de tramvaie, îşi dădu el seama, amintindu-şi de locuri similare, văzute în timpul copilăriei, la Baltimore. Şinele coteau intrând aici, bifurcându-se apoi în diferite direcţii, în depou. Se opri câteva clipe, dar escorta îi făcu semn să se mişte rapid, înspre cel mai din stânga şopron, înăuntru, evident, erau tramvaie aliniate ca nişte vite dormind în întuneric. Nici un fel de

mişcare, constată el mirat. Ar fi trebuit să vadă muncitori, să audă zgomot de ciocane şi scule, dar nici urmă de aşa ceva. Îi bătea inima puternic în piept, în timp ce trecea pe lângă două tramvaie încremenite. Escorta lui se opri la al treilea. Uşile erau deschise, iar dinăuntru coborî un al treilea individ, tot genul de gardă de corp, care se uită spre Ryan. Îl pipăi rapid, din cap până-n picioare, căutând să vadă dacă era înarmat; percheziţia operativă nu dăduse nimic la iveală. Cu o mişcare din deget, i se făcu semn să urce în tramvai.

Se vedea limpede că vagonul abia venise, prima treaptă fiind acoperită de zăpadă. Ryan alunecă, fiind cât pe-aci să cadă, dacă unul dintre KGB-işti nu l-ar fi prins de braţ. Îi aruncă lui Jack o privire care în Vest ar fi fost însoţită de un zâmbet, numai că ruşii nu zâmbeau decât când aveau ei chef. Se căţără din nou, ţinându-se bine de bară. *Nu trebuie decât să...*

— Bună seara, i se adresă o voce.

Nu prea tare, fiindcă nici nu era nevoie. Ryan îşi miji ochii pe întuneric şi zări vârful incandescent al unei ţigări aprinse. Trase aer adânc în piept şi porni într-acolo.

— Secretarul Gherasimov, presupun?

— Cum, nu mă recunoşti? se miră vocea, uşor amuzată.

Omul îşi aprinse bricheta de fabricaţie occidentală, pentru a-şi lumina chipul. Era Nikolai Borisovici Gherasimov. Flacăra arunca asupra feţei exact expresia potrivită acestui personaj. Prinţul întunericului în persoană...

— Nu ştiu, spuse Jack, încercând să-şi controleze vocea.

— Din câte înţeleg, vrei să stai de vorbă cu mine. Cu ce te pot ajuta? întrebă el pe un ton politicos, care contrasta cu ambianţa din jur.

Jack se întoarse şi arătă spre cele două gărzi de corp, care stăteau în partea din faţă a vagonului. Nu trebui să spună însă nimic. Gherasimov rosti un singur cuvânt în ruseşte, iar cei doi dispăruseră.

— Te rog să-i scuzi, dar datoria lor este să-l protejeze pe secretar, iar oamenii mei îşi iau sarcinile foarte în serios.

Flutură din mână, arătând spre scaunul din faţa lui. Ryan se aşează.

— Nu ştiam că vorbiţi atât de bine englezeşte.

— Mulţumesc, spuse el, înclinând politicos din cap, după care intră în subiect: Te previn că n-avem mult timp la dispoziţie. Ai informaţii pentru mine?

— Da…

Jack băgă mâna în haină. Gherasimov se încordă câteva clipe, după care se relaxă. Doar un nebun ar încerca să-l omoare pe şeful KGB-ului, iar el ştia din dosarul lui Ryan că nu era nebun.

— Am ceva pentru dumneata, spuse Ryan.

— Zău? Rusul îşi manifestă nerăbdarea.

Lui Gherasimov nu-i plăcea să fie lăsat să aştepte. Urmărise cum Ryan bâjbâia cu mâinile pe ceva şi rămăsese nedumerit auzind zgomot de metal frecat pe metal. Dar neîndemânarea lui Jack luă sfârşit când scoase cheia de pe inel, iar când vorbi, tonul vocii lui denota siguranţa celui care se ştia tare pe poziţie.

— Poftim, i-o dădu Ryan.

— Ce-i asta?

Din nou Gherasim era bănuitor. Ceva mergea teribil de prost, atât de prost încât glasul îi trăda starea de nelinişte.

Jack nu-l lăsă să aştepte. Începu să vorbească într-o manieră pe care o repetase o săptămână întreagă. Nu-şi dădea seama însă că vorbea mai repede decât era prevăzut.

— Aceasta, tovarăşe secretar Gherasimov, este cheia de comandă a focoaselor de pe submarinul sovietic cu rachete balistice – *Krasni Octiabr.* Mi-a dat-o căpitanul Marko Alexandrovici Ramius când a dezertat. O să-ţi facă plăcere să afli că îi place noul trai în America, la fel ca şi celorlalţi ofiţeri din subordinea lui.

— Submarinul a fost…

Ryan îi tăie vorba. Deşi din cauza întunericului abia desluşea conturul feţei lui, sesiză totuşi noua expresie întipărită pe chipul ofiţerului KGB.

— Distrus de propria încărcătură explozivă? Nu. Spionul de la bord, camuflat pe post de bucătar al navei, cred că Sudets îl chema – în fine, n-are nici un sens să ţinem ascuns. L-am omorât. Nu sunt prea mândru de isprava asta, dar între el şi mine a fost o problemă de viaţă şi de moarte. Oricum, era un tânăr foarte curajos, zise Jack, reamintindu-şi grozăvia celor zece minute în cala de proiectile a submarinului. Dosarul pe care-l ai despre mine nu pomeneşte nimic de câmpul operativ, aşa-i?

— Dar…

Jack îi tăie iarăşi vorba. Nu venise încă momentul pentru fineţuri. Trebuiau să-l zgâlţâie, să-l zgâlţâie dur.

— Domnule Gherasimov, vrem câteva lucruri de la dumneata.

— Prostii, conversaţia noastră s-a încheiat.

Dar Gherasimov nu se ridică, iar de data asta Ryan îl lăsă să aştepte ceva mai mult.

— Îl vrem pe colonelul Filitov. Raportul oficial pe care l-ai făcut la Biroul Politic despre *Red October* afirma că submarinul a fost efectiv distrus şi că dezertarea nu fusese probabil planificată, ci mai degrabă fusese vorba de o infiltrare în securitatea GRU, drept care submarinul primea ordine false, după ce avusese loc acţiunea de sabotare a motoarelor. Această informaţie ţi-a parvenit prin agentul Cassius. Lucrează pentru noi, îi explică Jack. Ai folosit datele pentru a-l defăima pe amiralul Gorşkov şi pentru a-ţi consolida controlul asupra securităţii interne a armatei. Sunt şi acum furioşi din cauza asta, nu-i aşa? Aşadar, dacă nu ni-l daţi pe colonelul Filitov, la Washington, săptămână viitoare presa va afla o anumită versiune a faptelor, pentru ediţiile de duminică. Va conţine câteva detalii ale operaţiunii, precum şi o fotografie a submarinului tras la un doc de uscat în Norfolk, Virginia. După aceea îl vom scoate la iveală pe căpitanul Ramius. Acesta va spune că ofiţerul politic al navei – presupun că unul dintre oamenii voştri din Direcţia a Treia – făcea parte din conspiraţie. Din nefericire, Puţin a murit după sosire, din cauza unui atac de cord. E o minciună, dar cine poate dovedi contrariul?

— N-ai cum să mă şantajezi, Ryan!

De data asta, nu se desluşea nici un fel de emoţie în glas.

— Şi încă ceva. SDI nu are ce căuta în această tranzacţie, Le-ai spus cumva la Biroul Politic că intră în discuţie? întrebă Jack. Eşti un om terminat, domnule Gherasimov. Avem capacitatea de a te discredita şi nu uita că reprezinţi o ţintă mult prea bună pentru a fi trecut cu vederea. Dacă nu mi-l daţi pe Filitov, putem divulga tot felul de lucruri. Unele vor fi confirmate, dar cele efectiv corecte vor fi tăgăduite, desigur, în timp ce FBI-ul va lansa o investigaţie urgentă pentru identificarea delatorilor.

— Doar n-aţi făcut toate astea pentru Filitov, spuse Gherasimov, pe un ton foarte echilibrat.

— Nu chiar. Îl lăsă din nou să aştepte. Vrem să te scoatem şi pe dumneata.

Jack coborî din tramvai, după alte cinci minute. Escorta îl conduse înapoi la hotel. Grija pentru detalii era impresionantă. Înainte de a intra în sala de recepţie, cineva îi curăţă bine pantofii lui Jack. După ce intră, se duse direct la masa cu băuturi, dar nu mai găsi nimic. Depistă un chelner cu o tavă şi luă un

pahar la nimereală. Era vodcă, dar Ryan îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură, după care mai luă un pahar. După ce îl termină şi pe acesta, începu să se întrebe unde era de fapt toaleta pentru bărbaţi. Descoperi că era exact acolo unde i se spusese. Jack intră acolo exact la timp.

Gradul de elaborare a lucrării era perfect pentru o simulare pe computer. Nu mai operaseră niciodată aşa, desigur, acesta fiind şi scopul testului. Computerul de control la sol nu ştia ce făcea, la fel cum nu ştiau nici celelalte. Una dintre maşini era programată să raporteze contactele radar la distanţă. Rezultatul fu recepţionarea unei serii de semnale, ca acelea generate de un satelit orbital tip nor, cu replici de la una din aeronavele DSPS aflată la o înălţime geosincronică. Computerul transmise această informaţie computerului de control, care o examină din punctul de vedere al autorizaţiei pentru absenţa armelor, stabilind că datele se potrivesc. Laserele reacţionară după câteva secunde, raportând însă că erau pregătite doar după alte câteva. Faptul că laserele în chestiune nu existau nu era pertinent pentru test. Oglinda de la sol intră în funcţiune, trimiţând raza laserului imaginar oglinzii corespunzătoare, situate la opt sute de kilometri deasupra. Această oglindă, recent transportată de naveta spaţială şi aflată de fapt în California, îşi primi propriile instrucţiuni, modificându-şi configuraţia corespunzător şi trimiţând raza laserului la oglinda de luptă. Oglinda era în fabrica de la Lockheed şi nu pe orbită iar instrucţiunile le primea la nivelul solului. La toate cele trei oglinzi se ţinea o evidenţă strictă a lungimii focale mereu în schimbare şi a reglărilor de azimut. Aceste informaţii fură trimise la computerul pentru înmagazinarea performanţelor, de la centrul de control *Tea Clipper:*

Testul la care Ryan asistase cu câteva săptămâni înainte avusese mai multe scopuri. O dată cu validarea arhitecturii sistemului, obţinuseră şi date empirice extrem de valoroase despre funcţionarea efectivă a componentelor de *hardware.* Drept consecinţă, puteau simula exerciţii reale la sol, fiind aproape absolut siguri pe rezultatele teoretice.

Gregory răsucea un pix între degete, în timp ce datele se afişau pe terminalul video. Renunţase să-l mai roadă la capăt, de teamă să nu-şi umple gura de pastă.

— În regulă, urmează ultima tragere, remarcă inginerul. Iată şi

parametrii de performanţă…

— Oho! exclamă Gregory. Nouăzeci şi şase la o sută! Care-i durata ciclului?

— Zero virgulă zero-unu-şase, îi răspunse un expert în *software.* Asta înseamnă zero virgulă zero-zero-patru *sub* parametrul nominal – putem efectua o verificare dublă la fiecare comandă de ţintă în timpul ciclului de laser…

— Ceea ce măreşte automat coeficientul Pk cu treizeci la sută, zise Gregory. Putem chiar încerca varianta trage-priveste-trage, în loc de trage-trage-priveşte şi tot economisim timp. *Mama Doamne* – sări în picioare – *am reuşit! Ce software, i-am dat gata! Cu patru luni mai devreme decât speram!*

În carieră izbucniră strigăte şi ovaţii, pe care nimeni, în afară de echipa de treizeci de oameni, nu avea cum să le înţeleagă.

— Haide, gata, laserelor mofturoase! strigă cineva. Puneţi-vă pe treabă şi daţi-ne o rază mortală! *S-a zis* cu cine e în vizor!

— Hei, poartă-te frumos cu laserele noastre mofturoase, râse Gregory. Lucrez şi eu cu ele.

Afară, Beatrice Taussing tocmai trecea pe culoar prin faţa uşii, îndreptându-se spre o întrunire administrativă, când auzi strigătele de veselie. Nu putea intra în laborator – era prevăzut cu o încuietoare cu cifru, iar ea nu ştia combinaţia corectă – dar nici nu era nevoie. Fusese realizat experimentul la care făcuseră aluzie cu o seară înainte, la cină. Rezultatul era destul de evident. Candi era, probabil, înăuntru, stând lângă pârlitul ăla, îşi zise Bea. Continuă să meargă pe culoar.

— Slavă Domnului că nu e prea multă gheaţă, remarcă Mancuso, privind prin periscop. Să zicem şaizeci, poate nouăzeci de centimetri.

— Vom avea un culoar liber. Spărgătoarele de gheaţă garantează accesul la coastă, spuse Ramius.

— Periscop în submersie, interveni căpitanul. Se îndreptă spre masa cu diagrame. Vreau să ne deplasăm cu două mii de metri la sud, după care să ieşim la suprafaţă, în felul ăsta suntem la adăpost şi scăpăm de toţi aceşti Grişa şi Mirka.

— S-a înţeles, domnule căpitan, replică secundul.

— Hai să bem o cafea, le spuse Mancuso lui Ramius şi lui Clark.

Coborâră o punte şi se îndreptară spre tribord, la popota ofiţerilor. De câte ori făcuse asemenea lucruri în ultimii patru ani,

Mancuso avusese o stare de nervozitate. Se aflau la o adâncime mai mică de şaizeci de metri sub apă, în raza de vizibilitate a coastei sovietice. Dacă vreo navă sovietică îi detecta şi îi localiza, urmau să fie atacaţi. Se mai întâmplase şi altă dată. Deşi până acum nu se întâmplase ca un submarin occidental să sufere avarii grave, pentru orice exista un început, mai ales când începi să iei lucrurile de bune, îşi spuse căpitanul submarinului USS *Dallas.* Stratul de şaizeci centimetri de gheaţă era prea gros pentru a permite accesul bărcilor de patrulare tip Grişa, cu carena destul de subţire, iar principala lor armă antisubmarin, un lansator multiplu de rachete numit RBU-6000, era ineficient pe gheaţă, dar un Grişa putea chema un submarin. Existau submarine ruseşti în zonă. Auziseră două în ziua precedentă.

— Cafea, domnule? întrebă ordonanţa de la popotă.

Primi un răspuns afirmativ din cap şi aduse o carafă şi ceşti.

— Crezi că e suficient de aproape? îl întrebă Mancuso pe Clark.

— Da, pot intra şi ieşi.

— N-o să fie prea distractiv, comentă căpitanul.

Clark afişă un surâs afectat.

— De-aia şi sunt plătit atât de mult. Cred…

Dar conversaţia se opri câteva momente. Carena submarinului atinse fundul cu un scârţâit, iar ambarcaţiunea se înclină uşor. Uitându-se la cafeaua din ceaşcă, Mancuso aprecie că era o înclinaţie de şase sau şapte grade. Din spirit de colegialitate se abţinu de la orice comentariu, dar el nu făcuse niciodată aşa ceva, cel puţin nu cu *Dallas.* Doar câteva submarine din Marina Statelor Unite erau special concepute pentru aceste misiuni. Specialiştii le identificau dintr-o privire, după dispunerea câtorva elemente la carenă, dar *Dallas* nu făcea parte din această categorie.

— Mă întreb cât o să dureze chestia asta? îl întrebă Mancuso pe supraveghetor.

— S-ar putea să nu se întâmple deloc, remarcă Clark. E valabil pentru aproape jumătate din cazuri. Cel mai lung interval de timp cât a trebuit să stau aşa a fost… de douăsprezece zile, cred. Groaznic de mult. Şi chestia aia tot n-a ieşit afară.

— Ştii cât de multe sunt? întrebă Ramius.

— Îmi pare rău, domnule, nu, clătină Clark din cap.

Ramius îşi aminti cu nostalgie.

— Ştiţi, când eram mic, pescuiam aici – exact aici, de multe

ori. Nu ştiam că şi voi, americanii, veniţi tot aici la pescuit.

— Nebunie curată, îi dădu dreptate Clark. Cum mergea pescuitul?

— Vara, foarte bine. Bătrânul Saşa mă lua cu el în barcă. Aşa m-am învăţat cu marea, am învăţat să fiu marinar.

— Cum rămâne cu patrulele locale? întrebă Mancuso, întorcându-i pe toţi la realitate.

— Nivelul stării de alarmă şi pregătire este scăzut. Aveţi diplomaţi la Moscova, aşa că eventualitatea unui război este foarte redusă. Navele de patrulare la suprafaţă sunt în principal ale KGB-ului. Vigilenţa lor este îndreptată împotriva contrabandiştilor – şi a spionilor. Arătă spre Clark. Nu aveau o capacitate prea mare împotriva submarinelor, dar situaţia se schimba, deja, când am plecat eu. Îşi intensificau practica ASW în Flota de Nord şi am auzit că şi în Flota Mării Baltice. Dar locul de aici nu e bun pentru detectarea submarinelor. Prea multă apă proaspătă din râuri, plus gheaţa de deasupra – ceea ce înseamnă condiţii dificile pentru radiolocaţia sub apă.

Veşti bune, îşi zise Mancuso. Nava lui era pregătită să acţioneze prompt. Echipamentul de radiolocaţie funcţiona la maximum, urmând să rămână aşa pe o perioadă indefinită. Putea pune în mişcare submarinul *Dallas* în două minute, iar consecinţele trebuiau să fie de anvergură, se gândi el.

Şi Gherasimov se gândea. Stătea singur în birou. Fiind un om obişnuit să-şi controleze emoţiile, mai mult chiar decât majoritatea ruşilor, pe faţa lui nu se citea nimic neobişnuit, desi în birou nu era nimeni de faţă. Lucru cu totul remarcabil, având în vedere că puţini oameni sunt în stare să-şi analizeze cu obiectivitate propria distrugere.

Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului îşi evalua poziţia cu aceeaşi meticulozitate şi imparţialitate cu care examina oricare dintre aspectele îndatoririlor lui oficiale. *Red October.* Totul decurgea de aici. Folosise incidentul cu *Red October* spre propriul lui avantaj, mai întâi corupându-l pe Gorşkov, apoi descotorosindu-se de el; îl folosise totodată pentru a consolida poziţia Direcţiei a Treia. Armata începuse să-şi organizeze propria securitate internă – dar Gherasimov profitase de raportul primit de la agentul Cassius, pentru a convinge Biroul Politic că numai KGB-ul putea garanta lealitatea şi securitatea armatei sovietice. Acest lucru stârnise resentimente la adresa lui.

Raportase, tot prin Cassius, că *Red October* fusese distrus. Cassius spusese KGB-ului că Ryan era bănuit de crimă şi...

Şi noi – eu! – am căzut în capcană.

Cum să explice toate astea Biroului Politic? Unul dintre cei mai buni agenţi ai lui fusese racolat – dar când? Aveau să-l întrebe, probabil, lucrul ăsta, iar el nu ştia răspunsul; prin urmare, toate rapoartele primite de la Cassius deveneau suspecte. În ciuda faptului că multe date valoroase proveniseră de la acest agent, ideea că fusese racolat într-un moment imposibil de determinat periclita toate aceste informaţii. Şi totodată anula mult lăudata lui perspicacitate referitoare la gândirea politică occidentală.

Raportase greşit că submarinul nu dezertase şi nu descoperise eroarea. Americanilor le căzuse o pleaşcă neaşteptată în materie de spionaj, dar KGB-ul nu ştia. Nici GRU de altfel, dar asta nu era o consolare.

Şi mai raportase că americanii operaseră o modificare majoră în strategia lor privind negocierile asupra cursei înarmărilor, lucrul acesta fiind, de asemenea, fals şi greşit.

Putea să supravieţuiască acestor trei dezvăluiri simultan? se întrebă Gherasimov.

Probabil că nu.

În alte timpuri, ar fi fost gata să înfrunte moartea, iar această atitudine i-ar fi uşurat mult hotărârea. Nimeni nu alege moartea, cel puţin nu un om întreg la minte, iar Gherasimov avea o luciditate rece în tot ceea ce făcea. Dar lucrurile de genul ăsta nu se mai întâmplau acum. Putea sfârşi cu o slujbă subministerială, cine ştie pe unde, mutând hârtii. În acest caz, contactele KGB-ului nu-i mai puteau folosi la nimic, nici măcar pentru tot felul de favoruri neînsemnate, cum era accesul la băcăniile civilizate. Lumea s-ar uita la el pe stradă – nemaifiindu-i nimănui frică să-l privească în faţă, nemai temându-se nimeni de puterea lui; l-ar arăta cu degetul şi ar râde pe la spate: Cei de la birou şi-ar pierde treptat deferenţa şi ar începe să-i răspundă insolent, ba chiar să ţipe la el, ştiind că se sfârşise cu puterea lui. Nu, îşi spuse el, n-am să suport aşa ceva.

Să dezerteze, atunci? Să treacă din poziţia unuia dintre cei mai puternici oameni din lume la starea de mercenar, de cerşetor care vinde ceea ce ştie pentru bani şi pentru un trai confortabil? Gherasimov accepta faptul că viaţa lui putea deveni mult mai confortabilă fizic vorbind – dar să-şi piardă *puterea!*

La urma urmei, acesta era rezultatul. Indiferent dacă pleca sau

rămânea, avea să devină alt om – *ar fi ca o moarte, nu?*

Ei bine şi acum ce-ai să faci?

Trebuia să-şi schimbe poziţia, trebuia să schimbe regulile jocului, trebuia să facă ceva dramatic… dar ce?

Alegerea era între discreditare şi dezertare? Să piardă tot ceea ce se zbătuse să aibă – când ţinta era atât de aproape – şi să ia în considerare o asemenea alegere?

Uniunea Sovietică nu este o naţiune de jucători de cărţi. Strategia ei naţională se reflectase mult mai bine în pasiunea naţională a ruşilor pentru şah, o serie de mutări prudente şi planificate, neriscând niciodată prea mult, protejându-şi mereu poziţia prin căutarea unor avantaje progresive, mici, oriunde se putea. Biroul Politic acţionase întotdeauna aşa. Iar Biroul Politic în sine era alcătuit în esenţă din oameni similari. Mai mult de jumătate erau activişti care rostiseră cuvintele potrivite, îndepliniseră normele necesare, luându-şi ce avantaje puteau şi care îşi câştigaseră promovarea printr-o prostie perfectă, afişată în jurul mesei de la Kremlin. Dar funcţia acestor oameni era de a furniza o influenţă moderatoare asupra celor care aspirau să guverneze, iar aceşti oameni erau tipul jucătorilor care riscau. Narmonov era un jucător. La fel şi Gherasimov. Jucase propriul joc, aliindu-se cu Alexandrov pentru a-şi stabili o majoritate ideologică, şantajându-i pe Vaneev şi Iazov să-şi trădeze superiorul.

Iar jocul era prea minunat pentru a-l abandona aşa de uşor. Trebuia să schimbe din nou regulile, dar jocul n-avea de fapt nici o regulă, în afară de aceea de A CÂŞTIGA.

Dacă ar câştiga – discreditările n-ar mai conta, nu?

Gherasimov scoase cheia din buzunar şi o cercetă prima oară la lumina lămpii de birou. Părea destul de banală. Folosită aşa cum era prevăzut, ar face posibilă moartea a – cincizeci de milioane? O sută? Mai mult? Oamenii Direcţiei A Treia plasaţi pe submarine şi în regimentele de rachete cu baza la sol deţineau acea putere – însă doar *zampolitul,* ofiţerul politic, avea autoritatea de a activa focoasele fără de care rachetele erau simple focuri de artificii. Ştia că era suficient să răsuceşti cheia la momentul oportun, pentru ca rachetele să fie transformate în cele mai înspăimântătoare instrumente ale morţii ce fuseseră concepute vreodată de mintea omenească. Odată lansate, nimic nu le mai putea opri…

Dar şi regula aceasta urma să se schimbe, nu?

Merita să fii omul care să poată face aşa ceva?

— Ah, zâmbi Gherasimov.

Merita mai mult decât toate celelalte reguli combinate. Îşi aminti că şi americanii încălcaseră o regulă, omorându-le curierul în hala pentru automobile Moskvici.

Ridică receptorul şi chemă un ofiţer de comunicaţii. De data asta, liniile longitudinale lucrau în favoarea lui.

Dr. Taussing rămase surprinsă când văzu semnalul. Un lucru tipic la „Ann” era că nu-şi modifica niciodată rutina. Deşi vizita la contactul ei fusese un gest impulsiv, drumul la centrul comercial făcea parte din rutina fiecărei zi de sâmbătă, îşi parcă Datsunul destul de departe, de teamă ca vreun nătărău cu cine ştie ce Chevy Malibu să n-o pocnească neîndemânatic cu portiera. În drum spre magazin, văzu automobilul Volvo al lui Ann, iar apărătoarea de lumină din partea şoferului era coborâtă. Taussing se uită la ceas şi mări pasul spre intrare. Intrând, se întoarse spre stânga.

Peggy Jennings lucra singură astăzi. Nu erau suficient de numeroşi pentru a rezolva treaba atât de repede pe cât dorea Washingtonul, dar asta nu era de fapt nici o noutate. Poziţia era şi bună şi rea. Urmărirea subiectului la centrul comercial era destul de simplă, dar înăuntru devenea aproape imposibil să-şi urmărească subiectul, fără a dispune de o echipă de agenţi operaţionali. Ajunse la uşă doar cu un minut după Taussing, ştiind deja că o pierduse, în fine, nu era vorba decât de o cercetare preliminară asupra subiectului. Ceva de rutină, îşi spuse Jennings, deschizând uşa.

Jennings se uită într-o parte şi alta în galeria comercială, fără să dea cu ochii de subiect. Încruntându-se câteva clipe, începu să se plimbe agale de la un magazin la altul, uitându-se înăuntru prin vitrine şi întrebându-se dacă Taussing nu se dusese cumva la cinematograf.

— Bună, Ann!

— Bea, spuse Bisiarina, în interiorul magazinului Eve’s Leaves. Ce mai faci?

— Îmi fac de lucru, îi replică dr. Taussing. Îţi vine minunat.

— E atât de uşor să-i găseşti ceva pe măsură, remarcă proprietara magazinului.

— Mult mai uşor decât în cazul meu, încuviinţă Taussing, pe un ton ursuz. Scoase un taior de pe umeraşul cel mai apropiat şi se duse cu el la oglindă. Croiala severă se potrivea stării de spirit pe care o avea acum. Pot să-l probez pe ăsta?

— Sigur că da, răspunse imediat proprietara.

Preţul era de trei sute de dolari.

— Vrei să te ajut? o întrebă „Ann”.

— Sigur – şi cu ocazia asta îmi povesteşti ce-ai mai făcut.

Cele două femei se îndreptară spre cabinele de probă, înăuntru continuară să sporovăiască, discutând despre banalităţile de zi cu zi, mereu aproape aceleaşi, indiferent dacă era vorba de femei sau de bărbaţi. Bisiarina îi dădu o bucată de hârtie. Taussing o citi. Tăcu câteva clipe, după care încuviinţă din cap. Expresia de pe chipul ei trecu de la şoc la acceptare, după care din nou la ceva ce lui Bisiarina nu-i plăcea deloc – dar KGB-ul n-o plătea ca să-i placă munca pe care o făcea.

Taiorul îi venea destul de bine, constată proprietara când cele două ieşiră din cabină. Taussing plăti ca majoritatea oamenilor, cu o carte de credit. Ann îi făcu cu mâna şi plecă, întorcându-se pentru a trece prin faţa magazinului de arme, în drum spre ieşire.

Jennings îşi văzu subiectul ieşind din magazin după câteva minute mai târziu, ducând o pungă transparentă de plastic, pentru confecţii*. În fine, asta e,* îşi zise ea. *Supărată, nu ştiu exact de ce, din cauza celor petrecute în seara aceea, s-a dus la cumpărături ca să-şi ridice moralul şi şi-a mai cumpărat un taior.* Jennings o mai urmări o oră, după care renunţă s-o mai supravegheze. Nu găsise nimic special.

— E un tip groaznic de rece, îi spuse Ryan lui Candela. Nu mă aşteptam să-mi sară în braţe şi să-mi mulţumească pentru ofertă, dar mă aşteptam să aibă, totuşi, o reacţie, cât de cât.

— Mda, dacă muşcă, o să afli uşor, nu-ţi fie teamă.

— Da.

21

Gambitul valetului

Săgetătorul încercă să se convingă că vremea nu ţinea cu nimeni, dar în mod sigur nu era adevărat. Cerul era senin, iar vântul sufla rece dinspre nord-est, pornind în rafale din centrul îngheţat al Siberiei. El şi-ar fi dorit să fie înnorat. Acum nu se puteau deplasa decât pe întuneric. De aceea, înaintau anevoios şi, cu cât zăboveau mai mult pe teritoriul sovietic, cu atât riscul de a fi remarcaţi sporea, iar dacă erau remarcaţi…

N-avea aproape nici un sens să-şi continue gândul în această direcţie. Nu-i rămânea decât să ridice capul şi să urmărească vehiculele blindate care treceau pe drumul spre Dangara. În preajma locului staţiona cel puţin un batalion, posibil chiar un întreg regiment de trupe motorizate, care patrulau permanent drumurile şi făgaşurile. După parametrii mujahedinilor, dispunea de o forţă considerabilă şi formidabilă, dar într-o confruntare cu trupele ruseşti, pe terenul lor, doar Allah îi mai putea salva. *Şi poate că nici chiar El?* se întrebă Săgetătorul, dojenindu-se aspru pentru blasfemia care îi trecuse prin minte.

Fiul lui nu era departe, probabil că la o distanţă mai mică decât cea pe care o străbătuseră pentru a ajunge aici, dar unde? Un loc pe care n-avea să-l găsească niciodată. Săgetătorul era sigur de asta. Renunţase de mult la orice speranţă în această privinţă. Fiul lui urma să fie crescut după obiceiurile străine, păgâne, ale ruşilor, iar tot ce putea el face era să se roage ca Allah să se aplece asupra fiului său până nu era prea târziu. Să furi copii, nici că se putea concepe crimă mai odioasă. Să-i lipseşti de părinţi şi de credinţa lor… în fine, n-avea rost să stăruie cu gândul la asta.

Toţi oamenii lui aveau suficiente motive să-i urască pe ruşi. Familii ucise sau dezmembrate, case bombardate. Oamenii lui nu ştiau că aşa se întâmpla de obicei în războaiele moderne. Ca „primitivi”, credeau că luptele îi priveau doar pe războinici. Liderul lor ştia că acest lucru încetase să mai fie adevărat, cu mult timp înainte ca ei să se nască. Nu înţelegea de ce naţiunile

„civilizate” ale lumii modificaseră această lege înţeleaptă, dar îi era suficient să conştientizeze că aşa era. Înţelegând acest lucru, ajunsese să-şi dea seama că nu el îşi alesese soarta. Săgetătorul se întrebă dacă exista vreun om care să-şi poată alege cu adevărat destinul, sau dacă nu cumva totul era în mâinile cuiva de sus, peste puterea oamenilor? Dar aceasta era o altă idee complexă şi inutilă, având în vedere că pentru Săgetător şi oamenii lui lumea ajunsese să se limiteze la câteva adevăruri simple şi câteva aversiuni profunde. Poate că într-o bună zi situaţia avea să se schimbe, dar pentru mujahedini lumea se reducea la ceea ce puteau vedea şi simţi acum. A scormoni mai mult însemna să pierzi din vedere ceea ce conta, iar asta echivala cu moartea. Singurul lucru măreţ la care se gândeau oamenii lui era credinţa lor, iar deocamdată era suficient.

Ultimul vehicul din coloană dispăru după curba drumului. Săgetătorul clătină din cap. Suficient cât se gândise pentru moment. Ruşii, pe care îi urmărise până acum, stăteau toţi în interiorul transportoarelor BMP cu şenile, pentru infanterie, protejaţi de frig datorită sistemului de încălzire a vehiculelor de luptă din interiorul transportoarelor, de unde nu puteau vedea prea bine afară. Asta era ceea ce conta. Înălţă capul să-şi vadă oamenii, bine camuflaţi în hainele lor de provenienţă rusească şi ascunşi în spatele stâncilor, întinşi prin văgăune, doi câte doi, ceea ce făcea posibil ca unul să doarmă, în timp ce celălalt, ca şi liderul lor, pândea şi făcea de strajă.

Ridicând privirea, Săgetătorul observă că soarele apunea. În curând, urma să dispară în spatele crestei munţilor, iar oamenii lui aveau să-şi reia marşul spre nord. Văzu razele soarelui reflectându-se strălucitor pe învelişul de aluminiu al unui avion, care zbura sus în văzduh.

Colonelul Bondarenko avea loc la geam şi se holba în jos la munţii ameninţători. Îşi aminti de scurta perioadă de serviciu militar în Afganistan, de munţii nesfârşiţi şi istovitori, unde puteai să te învârţi într-un cerc perfect, având totodată senzaţia că urci. Bondarenko clătină din cap. Bine că experienţele astea erau de domeniul trecutului, îşi făcuse datoria de militar, servise în lupte, iar acum putea să revină la ingineria aplicată care, în fond, era prima lui dragoste. Acţiunile combative erau bune pentru tineri, or Ghenadi Iosifovici avea peste patruzeci de ani acum. Dovedise o dată că putea să se caţere pe munţi cu tinerii recruţi şi era

hotărât să nu mai repete niciodată această experienţă. În afară de asta, nici nu-i stătea mintea la aşa ceva.

Ce se întâmplă cu Misa? se întrebă el. Când dispăruse de la Minister, presupusese fireşte că bătrânul era bolnav. Constatând că absenţa dura deja de câteva zile, luase lucrurile în serios şi îl întrebase pe ministru dacă nu cumva colonelul Filitov era internat în spital. Răspunsul primit atunci fusese liniştitor – dar acum începea să aibă dubii. Ministerul Iazov fusese un pic cam prea volubil – apoi Bondarenko primise ordin să se întoarcă la Steaua Strălucitoare, pentru o evaluare mai amplă a obiectivului. Colonelul simţea că voiau să scape de el – dar de ce? Să fie ceva legat de felul cum reacţionase Iazov la investigaţia lui, nevinovată? Mai era apoi şi problema supravegherii pe care o depistase. Exista oare o legătură între aceste două aspecte? Legătura era atât de evidentă, încât Bondarenko o ignoră cu bună ştiinţă. Era pur şi simplu imposibil ca Misa să fi fost ţinta unor investigaţii de securitate şi cu atât mai puţin posibil ca investigaţiile să fi scos în evidenţă probe esenţiale asupra unor fărădelegi. Cel mai plauzibil, conchise el, i se părea ca Misa să fie plecat în vreo misiune ultrasecretă pentru Iazov. Era cert că avea multe sarcini de acest fel. Bondarenko se uită în jos la terasamentul masiv al îndiguirii centralei electrice de la Nurek. Al doilea şir de linii electrice era aproape făcut, constată el, în timp ce aeronava cobora voletierele şi roţile pentru aterizarea la Duşanbe-Est. După aterizare, coborî primul din avion.

— Ghenadi Iosifovici!

— Bună dimineaţa, tovarăşe general, spuse Bondarenko, oarecum surprins.

— Vino cu mine, îi zise Pokrîşkin, după ce îi răspunse colonelului la salut. Doar n-ai de gând să mergi cu autobuzul ăla nenorocit. Îi făcu semn sergentului, care luă valiza din mâna lui Bondarenko.

— Nu era nevoie să vii personal.

— Prostii. Pokrîşkin conducea procesiunea spre elicopterul personal, al cărui rotor se învârtea deja. Într-una din zile o să trebuiască să citesc raportul ăla pe care l-ai întocmit. Am avut trei *miniştri* ieri aici. Nu oricine înţelege cât suntem de importanţi. Ni se măreşte finanţarea cu douăzeci şi cinci la sută – mi-ar fi plăcut să scriu *eu* un asemenea raport!

— Dar eu...

— Tovarăşe colonel, lasă modestia. Ai văzut adevărul şi l-ai

comunicat altora. Faci acum parte din familia Stelei Strălucitoare. Te rog să iei în considerare propunerea de a veni la noi cu normă întreagă, după ce îţi închei misiunea la Moscova. Potrivit dosarului dumitale, ai excelente calificative inginereşti şi administrative, iar mie îmi trebuie un adjunct competent. Se întoarse, aruncându-i o privire conspirativă. Presupun că nu pot să te conving să îmbraci uniforma aviaţiei militare?

— Tovarăşe general, eu...

— Ştiu, un soldat al Armatei Roşii rămâne pe viaţă devotat acesteia. Nu-ţi vom purta ranchiună pentru asta. În plus, poţi să-mi dai o mână de ajutor cu tâmpiţii ăia de la KGB, din paza obiectivului. Treaba lor, să facă pe grozavii şi să arate ce pot faţă de un pilot de vânătoare prăpădit, dar nu cu un om decorat cu Steagul Roşu pentru lupta corp la corp.

Generalul îi făcu semn pilotului să decoleze. Bondarenko era surprins că nu comandantul pilota aeroplanul.

— Ascultă-mă pe mine, Ghenadi, în câţiva ani aceasta o să fie o branşă militară complet nouă. „Trupele de Apărare Cosmică", poate. Ai ocazia să-ţi făureşti cu totul altă carieră: şi. Multe şanse de avansare. Te rog să te gândeşti serios la lucrul ăsta. Ai să ajungi, probabil, oricum general peste trei sau patru ani, dar eu îţi pot garanta mai multe stele decât Armata.

— Deocamdată, totuşi...?

Intenţiona să se gândească la asta, dar nu în elicopter.

— Cercetăm planurile de oglinzi şi computere folosite de americani. Şeful grupului nostru de oglinzi e de părere că poate adapta proiectele lor la baza noastră de *hardware.* Va fi nevoie de aproape un an pentru a elabora planurile, zice el, dar nu ştie nimic în privinţa tehnicii propriu-zise. Până atunci, asamblăm câteva lasere de rezervă şi încercăm să simplificăm proiectarea, pentru a facilita întreţinerea sistemului.

— Asta înseamnă încă doi ani de muncă, remarcă Bondarenko.

— Cel puţin, încuviinţă generalul Pokrîşkin. Acest program nu va putea fi fructificat înainte de retragerea mea. Este inevitabil. Dacă mai obţinem încă o izbândă în operarea unui test major, voi fi rechemat la Moscova pentru a prelua conducerea biroului ministerial şi, în cazul cel mai bun, sistemul nu va fi pus în aplicare înainte de a mă retrage. Clătină din cap cu tristeţe. Greu să accepţi cât de mult timp iau aceste proiecte azi. De aceea vreau să vii să lucrezi aici. Am nevoie de un tânăr care să ducă proiectul până la capăt. Am studiat o mulţime de ofiţeri.

Dumneata eşti cel mai bun, Ghenadi Iosifovici. Vreau să lucrezi aici, pentru a prelua conducerea de la mine, atunci când va fi cazul.

Bondarenko era uluit. Pokrîşkin îl alesese pe el, preferându-l, fără îndoială, oamenilor din propria lui branşă de serviciu.

— Dar aproape că nici nu mă cunoaşteţi…

— Doar nu crezi că am ajuns la gradul de general fără să mă pricep la oameni. Ai exact calităţile pe care le caut şi te afli într-un moment potrivit al carierei – fiind pregătit pentru preluarea unei comenzi independente. Uniforma contează mai puţin decât ce gen de om eşti. Am dat deja un telex la Minister în acest sens.

Bun, deci. Bondarenko era în continuare prea surprins pentru a se putea bucura. *Şi asta numai fiindcă bătrânul Misa a hotărât că sunt omul cel mai potrivit pentru a face un tur de inspecţie. Sper că nu e bolnav.*

— Se tot fâţâie aşa de peste nouă ore, îi spuse unul dintre ofiţeri lui Vatutin, pe un ton aproape acuzator.

Aplecându-se să privească prin tubul de fibre optice, colonelul îl urmări pe bărbat câteva minute. La început stătea întins, răsucindu-se şi mişcându-se spasmodic în tentativa conştientă de a adormi, dar cazna era zadarnică. După aceea, îl apucară greaţa şi diareea de la cafeina care îl împiedica să doarmă. Apoi se ridică şi începu din nou să se plimbe de colo-colo, cum făcuse de ceasuri întregi, încercând să se obosească pentru a reuşi să adoarmă, deşi o parte a organismului se opunea acestei necesităţi biologice.

— Adu-mi-l sus peste douăzeci de minute.

Colonelul KGB se uita amuzat la subalternul lui. Dormise numai şapte ore, petrecându-şi celelalte două ceasuri pentru a se convinge că ordinele pe care le dăduse înainte de a se retrage fuseseră pe deplin respectate. Apoi făcuse un duş şi se bărbierise. Un mesager îi adusese o uniformă curată de-acasă, în timp ce o ordonanţă îi lustruise cizmele oglindă. Vatutin îşi termină micul dejun şi se mai răsfăţă cu o ceaşcă suplimentară de cafea de jos de la popota ofiţerilor superiori. Nu băgă în seamă privirile pe care i le aruncau ceilalţi membri ai comisiei de anchetă, neoferindu-le nici măcar un zâmbet criptic, care să le sugereze ce intenţiona să facă în continuare. Dacă nu-şi dăduseră seama până acum, să-i ia naiba. Când termină, se şterse la gură cu şervetul şi porni spre camera de anchetă.

— Ca în cazul majorităţii camerelor de acest fel, masa goală dinăuntru însemna altceva decât dădea impresia. Sub marginea tăbliţei se aflau câteva butoane, pe care putea apăsa – fără să observe nimeni. Mai multe microfoane erau montate în pereţii aparent goi, iar singurul ornament mural, o oglindă, era de fapt o suprafaţă bilaterală, dând posibilitatea ca subiectul să fie studiat şi fotografiat din încăperea alăturată.

Vatutin se aşeză jos şi scoase mapa pe care urma să o pună deoparte când sosea Filitov. Parcurse ceea ce trebuia să facă. Plănuise deja totul în întregime, desigur, inclusiv formularea raportului verbal adresat preşedintelui Gherasimov. Se uită la ceas, făcu un semn din cap spre oglindă şi îşi petrecu următoarele câteva minute compunându-şi mina adecvată pentru ceea ce urma. Filitov sosi la momentul stabilit.

Pare puternic, remarcă Vatutin. Puternic, dar tras la faţă. Asta era de la cafeina care i se pusese la ultima masă. În aparenţă lăsa impresia de duritate, dar în realitate era fragil şi slab. Filitov vădea acum iritare. Înainte, păruse doar hotărât.

— Bună dimineaţa, Filitov, spuse Vatutin, aproape fără să ridice privirea.

— *Tovarăşe colonel* Filitov, te rog. Spune-mi, când aveţi de gând să terminaţi cu mascarada asta?

Probabil că e convins şi de asta, îşi zise Vatutin. Subiectul repetase de atâtea ori povestea potrivit căruia Vatutin îi plasase caseta filmului în mână, încât ajunsese acum aproape s-o creadă şi el. Nu era ceva neobişnuit. Îşi luă scaunul fără a mai cere permisiunea, iar Vatutin îi făcu semn temnicerului să iasă din cameră.

— Când te-ai hotărât să-ţi trădezi patria? întrebă Vatutin.

— Când te-ai hotărât să nu mai faci pe pederastul cu băieţeii? replică bătrânul supărat.

— Filitov – scuză-mă, tovarăşe *colonel* Filitov – ştii că ai fost arestat cu o casetă de microfilm în mână, la numai doi metri de un ofiţer american de spionaj. Pe acea casetă de microfilm erau informaţii despre o instalaţie de cercetare în domeniul apărării, considerată ca înalt secret de stat, informaţii pe care de ani de zile le furnizezi americanilor. Nu încape nici o discuţie în această privinţă, în cazul în care ai uitat, îi explică Vatutin cu răbdare. Ce te-am întrebat eu este de când faci lucrul ăsta?

— Du-te dracului, îi sugeră Misa. Vatutin observă că mâinile îi tremurau uşor. Sunt de trei ori Erou al Uniunii Sovietice. Când eu

îi omoram pe duşmanii acestei ţări, taică-tău nici nu te visa şi ai neobrăzarea să mă faci pe mine trădător?

— Ştii, când eram în şcoala elementară, am citit cărţi despre tine. Misa, alungându-i pe fascişti de la porţile Moscovei. Misa, diavolul tanchist. Misa, eroul de la Stalingrad. Misa, ucigaşul nemţilor. Misa, conducând contraatacul de la Kursk Bulge. Misa, spuse Vatutin în cele din urmă, trădătorul patriei.

Misa flutură a lehamite din mână.

— N-am avut niciodată prea mult respect faţă de cekişti. Când îmi conduceam oamenii în luptă, erau şi ei acolo – în spatele nostru. Erau foarte eficienţi la împuşcarea prizonierilor – prizonieri luaţi de soldaţii adevăraţi. Se pricepeau, de asemenea, foarte bine să omoare oamenii care fuseseră nevoiţi să se retragă. Ba chiar mi-aduc aminte de un caz când un locotenent cekist a preluat comanda unei trupe de tancuri şi a băgat-o într-o mlaştină nenorocită. Măcar germanii pe care i-am ucis eu erau bărbaţi, luptători. Îi uram, dar îi respectam pentru calităţile lor de soldaţi. Cei de teapa ta, pe de altă parte... poate că noi, simplii soldaţi, n-am înţeles niciodată cine era de fapt duşmanul. Uneori mă întreb cine a ucis mai mulţi ruşi, germanii sau indivizii ca tine?

Vatutin era impasibil.

— Trădătorul Penkovski te-a recrutat, nu-i aşa?

— Aiurea! Eu personal am raportat despre Penkovski. Filitov ridică din umeri. Era surprins de reacţia lui, dar nu se mai putea controla. Presupun că cei de teapa ta trebuie să folosească şi ei la ceva. Oleg Penkovski era un om trist, derutat, care a plătit pentru firea lui, aşa cum se întâmplă cu toţi oamenii de felul lui.

— Aşa cum se va întâmplă şi cu tine, spuse Vatutin.

— Nu pot să te împiedic să mă omori, dar am văzut moartea de prea multe ori. Moartea mi-a răpit soţia şi fiii. Moartea mi-a răpit atât de mulţi camarazi – şi tot moartea a încercat destul de multe ori să mă răpună şi pe mine. Mai devreme sau mai târziu, moartea va câştiga, cu mâna ta sau a altcuiva. Am uitat cum e să-ţi fie frică de ea.

— Spune-mi, de ce îţi este frică?

— Nu de tine, îi răspunse el, fără să zâmbească, înfruntându-l tăios.

— Dar tuturor oamenilor le e frică de ceva, remarcă Vatutin. Ţi-a fost frică de lupte? *Ah, Misa, vorbeşti prea mult acum. Îţi dai seama măcar de asta?*

— Da, la început. Prima oară când un glonţ a nimerit în vehiculul meu T-34, am făcut pe mine. Dar numai atunci, prima oară când s-a tras în mine. După aceea am ştiut că blindajul vehiculului putea opri majoritatea loviturilor. Omul se poate obişnui cu primejdia fizică, iar ca ofiţer eşti adeseori prea ocupat ca să-ţi mai dai seama că ar putea să-ţi fie frică. Ţi-e frică pentru oamenii pe care îi ai sub comandă. Ţi-e frică să nu dai greş într-o misiune de luptă, fiindcă alţii depind de tine. Ţi-e frică întotdeauna de durere – nu de moarte, ci de durere.

Filitov se mira şi el de cât de mult vorbea, dar se săturase de tărăgăneala asta stil KGB. Stând aici şi duelându-se cu acest om, simţea aproape aceeaşi excitare frenetică pe care o cunoscuse în lupte.

— Am citit că majoritatea oamenilor se tem de lupte, dar că ceea ce îi susţine este imaginea pe care o au despre ei înşăşi. Nu vor să scadă în ochii camarazilor lor. Prin urmare, bărbaţii se tem de laşitate mai mult decât de primejdie. Se tem să nu fie la înălţimea bărbăţiei lor şi să nu-şi trădeze tovarăşii de luptă.

Misa încuviinţă uşor din cap. Vatutin apăsă pe unul dintre butoanele de sub masă.

— Filitov, ţi-ai trădat oamenii. Nu-ţi dai seama? Nu înţelegi că, livrând inamicului secrete de apărare, ţi-ai trădat toţi oamenii care au luptat alături de tine?

— Cuvintele tale nu sunt suficiente pentru…

Uşa se deschise încet. În cameră intră un tânăr îmbrăcat cu o salopetă murdară şi unsuroasă, care purta pe cap chipiul vărgat de tanchist. Toate detaliile erau veridice: firul lung al interfonului de la tanc şi mirosul puternic de praf completau imaginea sugerată de apariţia tânărului. Salopeta era sfâşiată, cu urme de arsuri. Tânărul avea faţa şi mâinile bandajate. Îi picura sânge din ochiul acoperit, lăsând o dâră prin funingine. Şi era imaginea vie a lui Alexei Ilici Romanov, caporal în Armata Roşie, sau atât de asemănătoare cu el pe cât izbutise KGB-ul să realizeze, cu eforturi frenetice, într-o singură noapte.

Filitov nu-l auzise intrând, dar se întoarse imediat ce simţi mirosul. Rămase cu gura căscată, şocat.

— Spune-mi, Filitov, îi zise Vatutin. Cum crezi că ar reacţiona oamenii tăi, dacă ar afla ce-ai făcut?

Tânărul – era într-adevăr caporal şi lucra ca funcţionar minor în Direcţia a Treia – nu scotea nici un cuvânt. Iritantul chimic din ochiul drept îl făcea să lăcrimeze; tânărul se chinuia să nu se

strâmbe de durerea provocată artificial, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji. Filitov nu ştia că i se puseseră droguri în mâncare – era atât de dezorientat de şederea la Lefortovo, încât nu mai era în stare că sesizeze ce i se făcea. Cafeina îi provocase exact starea opusă beţiei. Mintea îi era la fel de trează ca pe timpul când fusese în război, simţurile aveau o percepţie acută, sesizând tot ce se petrecea în jurul lui – dar pe toată durata nopţii nu se întâmplase nimic neobişnuit. Lipsite aşadar de informaţii, simţurile începuseră să născocească, iar când paznicii veniseră să-l ia, avea halucinaţii. În Vatutin găsea o ţintă asupra căreia să-şi fixeze psihicul. Dar Misa era totodată obosit, iar combinaţia de insomnie şi oboseală epuizantă îl aruncase într-o stare ca de vis, în care nu mai avea capacitatea de a distinge realul de imaginar.

— Filitov, *întoarce-te!* tună Vatutin. Uită-te la mine, când vorbesc cu tine! Ţi-am pus o întrebare: *Cum rămâne cu toţi oamenii din subordinea ta?*

— La cine…

— Cine? Oamenii pe care i-ai condus, boşorog tâmpit ce eşti!

— Dar…

Se întoarse din nou, însă silueta dispăruse.

— M-am uitat prin dosarul tău, toate citările pe ordinea de zi pe care le-ai scris pentru oamenii tăi – mai multe decât majoritatea comandanţilor. Ivanenko, de pildă şi Pukhov şi acest caporal Romanov. Toţi oamenii care au murit pentru tine, ce-ar gândi ei acum?

— Ar înţelege! insistă Misa, copleşit de furie.

— Ce-ar înţelege? Spune-mi acum, ce-ar înţelege?

— Că oamenii ca tine i-au ucis – nu eu, nici nemţii, ci oamenii ca tine!

— Şi fiii tăi la fel?

— Da! Cei doi fii ai mei, băieţi chipeşi, puternici, frumoşi, s-au dus să calce pe urmele mele şi…

— Soţia ta, la fel?

— Ea în primul rând! se răsti Filitov. Aplecându-se în faţă, peste masă, continuă: Voi mi-aţi luat totul, cekist ticălos ce eşti – şi vă mai miraţi că a trebuit să-mi iau revanşa pentru ceea ce mi-aţi făcut? Nu e om care să fi slujit mai bine statul decât mine şi uită-te cu ce recompensă m-am ales, uită-te la recunoştinţa Partidului. M-aţi văduvit de tot ce-a fost lumea mea şi mai ai tupeul să spui că eu am trădat *Rodina*? *Voi* aţi trădat-o şi m-aţi trădat şi pe mine!

— Şi din această cauză Penkovski te-a racolat. Şi tot din cauza asta ai furnizat informaţii Occidentului – ne-ai tras pe sfoară atâţia ani!

— Nu-i nici o glorie să tragi pe sfoară nişte indivizi de teapa voastră, spuse el, trântind cu pumnul în masă. Treizeci de ani, Vatutin, treizeci de ani am... am...

Se opri, cu o expresie ciudată pe faţă, mirându-se de ceea ce spusese.

Vatutin nu se grăbi să intervină, dar când vorbi din nou avea o voce blândă.

— Îţi mulţumesc, tovarăşe colonel. Pentru moment, e suficient. Vorbim mai târziu despre ce anume exact ai livrat Occidentului. Te dispreţuiesc pentru ceea ce ai făcut, Misa. Nu pot ierta şi nici înţelege trădarea, dar eşti cel mai curajos om pe care i-am cunoscut vreodată. Sper să înfrunţi ce-ţi mai rămâne din viaţă cu aceeaşi bravură. Important acum e să te înfrunţi pe tine însuţi şi nelegiuirile pe care le-ai comis, cu acelaşi curaj cu care i-ai înfruntat pe fascişti, în aşa fel încât să-ţi sfârşeşti viaţa la fel de onorabil pe cât ai trăit.

Vatutin apăsă pe un buton şi uşa se deschise. Gardienii îl luară pe Filitov, rămas cu capul întors spre anchetator, nerevenindu-şi de uimire. Uimire că fusese păcălii. N-avea să înţeleagă niciodată cum de se putuse întâmpla aşa ceva, dar de fapt rar întâlneai vreo persoană anchetată care să-şi dea seama, comentă în gând colonelul de la Direcţia a Doua. Se ridică şi ei, după un minut, adunându-şi dosarele cu gesturi de om de afaceri, ieşi din cameră şi urcă la etaj.

— Ai fi fost un psihiatru excelent, remarcă doctorul, înainte de orice.

— Sper că s-a înregistrat totul pe bandă, ie spuse Vatutin tehnicienilor.

— Pe trei benzi, plus înregistrarea video.

— N-am întâlnit până acum unul mai dur, spuse un maior.

— Da, a fost dur. Şi brav. Nu un aventurier, nu un disident. Ăsta a fost patriot – sau, în fine, aşa crede amărâtul. A vrut să salveze ţara din ghearele Partidului. Vatutin clătină din cap a mirare. De unde le-or veni asemenea idei?

Preşedintele tău, îşi reaminti el, *vrea să facă şi el cam acelaşi lucru – sau mai precis să salveze tara în numele Partidului.* Vatutin se rezemă câteva clipe de zid, încercând să determine cât de similare sau cât de diferite erau aceste motivaţii. Ajunse

repede la concluzia că nu era bine ca un simplu ofiţer de contraspionaj să gândească asemenea lucruri. Cel puţin, nu deocamdată. *Lui Filitov i-au venit ideile astea din felul lipsit de tact în care Partidul s-a purtat cu familia lui. În fine, deşi Partidul afirmă că nu face niciodată greşeli, ştim cu toţii că situaţia e alta. Ce păcat că Misa nu a putut trece cu vederea. La urma urmei, Partidul este tot ce avem.*

— Doctore, ai grijă să se poată odihni, spuse el, plecând.

Afară îl aştepta o maşină. Vatutin rămase surprins, constatând că era dimineaţă. Fusese mult prea concentrat în ultimele două zile şi crezuse că acum era seară. Cu atât mai bine: putea să se ducă la secretar chiar acum. I se părea efectiv uluitor că, de fapt, se încadra în tipicul perfect normal al programului de lucru. Putea să se ducă acasă diseară şi să doarmă noaptea normal, să stea cu nevasta şi familia, să se uite la televizor. Vatutin zâmbi în sinea lui. Putea să se aştepte şi la o promovare, îşi spuse el. În fond, îl dovedise pe tip mai repede decât promisese. Secretarul ar trebui să fie încântat.

Vatutin îl prinse între două întâlniri. Fi găsi pe Gherasimov gânditor, privind fix pe fereastră, la traficul din Piaţa Jerjinski.

— Tovarăşe secretar, a mărturisii, anunţă Vatutin.

Gherasimov se întoarse:

— Filitov?

— V-aţi dat seama. Da, tovarăşe preşedinte, făcu Vatutin, fără să-şi ascundă mirarea.

Gherasimov zâmbi.

— Scuză-mă, tovarăşe colonel. În clipa de faţă mă preocupă o problemă operaţională. Ai mărturisirea lui?

— Nimic detaliat, deocamdată, desigur, dar a recunoscut că a trimis secrete în Occident şi că face lucrul ăsta de treizeci de ani.

— Treizeci de ani – şi în tot timpul ăsta noi n-am fost în stare să-l detectăm… remarcă Gherasimov, pe un ton calm.

— Corect, recunoscu Vatutin. Dar l-am prins şi ne vor trebui săptămâni până să aflăm tot ce a compromis. Vom descoperi, cred, că detectarea a fost dificilă din cauza funcţiei lui şi a metodelor folosite, dar vom trage şi învăţăminte din aceasta, aşa cum s-a întâmplat cu toate cazurile de felul ăsta. Oricum, important este că deţinem mărturisirea pe care aţi cerut-o, sublinie colonelul.

— Excelent, replică secretarul. Când ai să ai gata raportul scris?

— Mâine? întrebă Vatutin, fără să se gândească.

Se făcu mic de frică, aşteptând reacţia superiorului său. Credea că dă cu el de pământ, dar Gherasimov chibzui câteva secunde, după care încuviinţă din cap.

— E bine. Mulţumesc, tovarăşe colonel. Poţi pleca.

Vatutin se scutură de gânduri şi salută, înainte de ieşi.

Mâine? se întrebă el pe coridor. *După tot ce s-a întâmplat, e dispus să aştepte până mâine?*

Ce naiba? N-are nici o logică. Dar Vatutin nu găsi nici o explicaţie pe moment şi, oricum, avea de redactat raportul. Colonelul intră în biroul lui, scoase un bloc de hârtie cu foi liniate şi se apucă să întocmească raportul de anchetă.

— Deci, ăsta-i locul? întrebă Ryan.

— Exact. Pe vremea aia, aveau un magazin de jucării exact vizavi. Se numea Lumea Copiilor, incredibil, nu? Presupun că până la urmă cineva a remarcat ce ţăcănită era alăturarea, aşa că l-au mutat. Statuia din mijloc e a lui Felix Jerjinski. Asta da specimen dur – în comparaţie cu el, Heinrich Himmler părea un mic copil.

— Himmler nu era atât de deştept, remarcă Jack.

— Asta cam aşa e. Felix a zdrobit cel puţin trei tentative menite să-l doboare pe Lenin, una dintre ele fiind chiar foarte serioasă. Nu s-au aflat niciodată datele complete în această privinţă, dar pun pariu că documentele se află exact acolo, înăuntru, spuse şoferul.

Australian de origine, acesta făcea parte din firma angajată să asigure securitatea în perimetrul ambasadei; fusese membru al trupelor de şoc Aussie SAS. Nu efectua nici o activitate propriu-zisă de spionaj – cel puţin, nu pentru America – dar lua adeseori parte la operaţiuni, îndeplinind sarcini ciudate. Învăţase să depisteze şi să scape de „codiţe” când ara urmărit, motiv pentru care ruşii aveau convingerea că era agent GIA sau un fel de spion. Era totodată şi un excelent ghid turistic.

Se uită în oglindă.

— Prietenii noştri sunt tot acolo. Nu anticipezi nimic, aşa-i?

— Vom vedea. Jack se întoarse. Nu erau prea subtili, dar de fapt nici nu se aşteptase să fie. Unde e Frunze?

— Mai la sud faţă de ambasadă, amice. Trebuia să-mi fi spus că vrei să mergi acolo şi te duceam de la început.

Făcu o întoarcere reglementară, în timp ce Ryan continua să

privească în urmă. Clar, maşina marca Jiguli – semăna perfect cu un Fiat mai vechi – făcu aceeaşi manevră, urmărindu-i ca un câine credincios. Trecură din nou pe lângă terenul ambasadei americane, apoi pe lângă fosta biserică greco-ortodoxă, botezată de mucaliţii din legaţie Maica Domnului cu Microcipuri, din cauza dispozitivelor de supraveghere pe care le conţinea în mod cert.

— Ce facem exact? întrebă şoferul.

— Ne plimbăm cu maşina. Ultima oară când am fost aici, n-am văzut decât drumul la şi de la Ministerul de Externe, precum şi interiorul unui palat.

— Şi dacă prietenii noştri se apropie mai mult?

— Păi, dacă vor să stea de vorbă cu mine, presupun că pot să le fac plăcerea, răspunse Ryan.

— Vorbeşti serios?

Ştia că Ryan era membru CIA.

— Ba bine că nu, chicoti Jack.

— Ştii că trebuie să fac un raport scris despre chestiile de genul ăsta?

— Tu îţi faci meseria ta, eu pe a mea.

Se plimbară cu maşina încă o oră, fără să se întâmple nimic. Asta spre dezamăgirea lui Ryan, dar spre uşurarea şoferului.

Ajunseră în modul uzual. Deşi punctele de trecere erau traversate la întâmplare, maşina – era un Plymouth Reliant, având o vechime cam de patru ani, cu numere de înmatriculare din Oklahoma – se opri la cabina de control a grănicerilor. În maşină erau trei bărbaţi, dintre care unul dormea, trebuind să fie trezit.

— Bună seara, spuse grănicerul. Îmi arătaţi şi mie actele de identitate, vă rog?

Toţi trei bărbaţii îi întinseră permisele de conducere; fotografiile se potriveau.

— Ceva de declarat?

— Nişte pileală. Două sferturi de galon – adică doi litri – pentru fiecare.

Privea cu interes la câinele care adulmeca prin jurul maşinii.

— Vrei să ne dăm jos şi să deschidem portbagajul?

— De ce aţi fost în Mexic?

— Reprezentăm Cummings-Oklahoma Tool and Die. Echipamente pentru conducte petroliere şi rafinărie, explică şoferul. În special supape de control cu diametrul mare.

Încercăm să vindem nişte chestii din astea la Permex. Mostrele de prezentare sunt tot în portbagaj.

— Aţi reuşit ceva? întrebă grănicerul.

— A fost prima încercare. Mai facem câteva tentative. Cu ei aşa se procedează de obicei.

Omul cu câinele clătină din cap. Pe Labrador nu-l interesa maşina. Nu mirosea a droguri. Nu mirosea a nitraţi. Tipii din maşină nu se potriveau cu profilul şablon. Păreau destul de curăţei, dar nu exagerat şi nu aleseseră un moment de vârf pentru a trece frontiera.

— Bine-aţi venit înapoi, spuse grănicerul. Drum bun până acasă.

— Mulţumesc, domnule. Şoferul dădu din cap şi înscrise maşina pe artera de circulaţie. Pe curând.

— Nu prea cred, zise tipul din spate, când ajunseseră la o sută de metri de punctul de control. Ăştia habar n-au de regulile elementare privind securitatea.

— Fratele meu e maior în trupele de grăniceri. Cred că ar face atac de inimă, dacă ar vedea cât de simplu a fost, remarcă şoferul.

Nu râdea. Partea dificilă urma la ieşire, căci acum se aflau pe teritoriul inamic. Conducea cu viteza limită prevăzută, în timp ce şoferii locali îi depăşeau şuierând. Îi plăcea maşina-americană. Deşi nu avea putere, el nu condusese niciodată o maşină cu mai mult de patru cilindri şi nu prea ştia diferenţa. Mai fusese de patru ori în Statele Unite, dar niciodată cu o misiune ca asta şi cu atât de puţină pregătire.

Toţi trei vorbeau perfect engleza americană, cu nazalizarea tipică zonei de prerie, pentru a se potrivi cu actele de identitate – cum îşi considerau cu toţii permisele de conducere şi legitimaţiile de asigurare socială, chiar dacă acestea nu prea puteau fi socotite „acte” în toată puterea cuvântului. Partea ciudată era că lui îi plăcea America, mai ales uşurinţa cu care îţi puteai procura hrană bună şi ieftină. Avea de gând să se oprească la un restaurant cu serviciu rapid, în drum spre Santa Fe, de preferinţă un Burger King, unde intenţiona să-şi facă pofta, comandând un hamburger la grătar, cu salată, roşii şi maioneză. Iată unul dintre lucrurile care sovieticilor li se păreau absolut uluitoare în America, felul cum oricine putea să-şi ia de mâncare fără a sta la o coadă nesfârşită. Şi de obicei era mâncare bună. Cum puteau fi americanii atât de buni la chestii dificile, de genul producerea şi

distribuirea mâncării şi atât de proşti la lucruri simple, de genul securităţii eficiente? Pur şi simplu erau aberanţi, dar nu era bine – ci dimpotrivă, periculos – să-i dispreţuieşti. Înţelegea lucrul ăsta. Americanii funcţionau după nişte reguli atât de diferite, încât erau de neînţeles... şi era atâta *hazard* aici. Chestia asta îl *înspăimânta* efectiv pe ofiţerul KGB. Nu puteai să-ţi dai seama ce mişcare aveau să facă, exact cum nu poţi prezice comportamentul unui şofer pe autostradă. Mai mult decât orice, această imprevizibilitate îi reamintea că se afla pe teren inamic. El şi oamenii lui trebuiau să fie precauţi, să nu se abată de la instrucţiunile primite în perioada de pregătire. A te simţi în largul tău într-un mediu străin reprezenta cea mai sigură cale spre dezastru – lecţia aceasta li se băgase în cap pe toată perioada Academiei. Erau mult prea multe lucruri pe care instruirea nu le putea face. KGB-ul nu putea prevedea aproape deloc ce avea să facă guvernul american. Nu exista nici o modalitate de a-i pregăti pentru acţiunile individuale ale unui număr de două sute de milioane şi mai bine de oameni, care săreau de la o decizie la alta.

În fine, asta era situaţia, se gândi el. Trebuiau să ia atât de multe decizii în fiecare zi. Ce mâncare să cumpere, pe ce drum să meargă şi cu care maşină. Se întreba cum s-ar descurca în locul lor concetăţenii lui, dacă ar fi confruntaţi zilnic cu atâtea decizii de luat. Haos, ştia bine. Ar duce la anarhie, iar din punct de vedere istoric aceasta era cea mai mare temere a ruşilor.

— Ce bine-ar fi să avem şi noi drumuri la fel acasă, spuse bărbatul de lângă el.

Cel din spate adormise, de data asta cu adevărat. Amândoi erau prima oară în America. Operaţiunea fusese lansată prea în pripă. Oleg avusese câteva misiuni în America de Sud, întotdeauna sub acoperirea de om de afaceri american. Moscoviţii, îşi amintea el acolo, când treceau cu douăzeci de kilometri dincolo de şoseaua de centură, dădeau numai de drumuri pietruite, sau pur şi simplu de ţară. Uniunea Sovietică nu avea nici o şosea pavată, care să ducă de la o graniţă la alta.

Şoferul – îl chema Leonid – se gândea la asta.

— Şi de unde bani?

— Asta aşa-i, îi dădu dreptate Oleg, pe un ton obosit. Erau zece ore de când mergeau cu maşina. Dar s-ar zice că am putea avea drumuri la fel de bune ca în Mexic.

— Hm. *Dar atunci oamenii ar trebui să aleagă unde să*

meargă, or nimeni nu se sinchisise vreodată să-i înveţe cum. Se uită la ceasul de pe bord. Încă şase ore, poate şapte.

Căpitanul Tania Bisiarina ajunse cam la aceeaşi concluzie, uitându-se la ceasul de la bordul maşinii ei marca Volvo. Casa conspirativă în acest caz nu era deloc o casă, ci o rulotă de genul celor folosite ca birouri mobile de către constructori şi ingineri. La început, fusese ca o casă-rulotă, dar sfârşise ca adăpost pentru birouri în tranzit, când o firmă metalurgică o abandonase cu câţiva ani înainte, după ce îşi realizase proiectul pe jumătate, pe dealurile situate în sudul localităţii Santa Fe. Conductele de scurgere şi canalizare, pe care le instalaseră pentru noul amplasament de locuit, nu mai fuseseră finalizate. Antreprenorul pierduse finanţarea, iar proprietatea era încă disputată la tribunal. Plasarea era perfectă, aproape de autostradă, aproape de oraş, dar ascunsă în spatele unei culmi, accesul fiind făcut pe un drum prăfuit, pe care nici măcar adolescenţii din zonă nu-l descoperiseră încă pentru popasurile lor de după dans. Aspectul vizibilităţii prezenta atât avantaje, cât şi dezavantaje. Desişul de pini ascundea rulota, dar oferea totodată posibilitatea unui acces clandestin. Trebuiau să pună pe cineva de pază, afară. În fine, nu se putea ca totul să fie perfect. Înaintase cu farurile stinse, cronometrându-şi cu grijă sosirea, pentru a prinde momentul când drumul cel mai apropiat era efectiv pustiu. Din spatele maşinii, descărcă doi saci cu produse de băcănie. Rulota nu avea curent electric, aşa că mâncarea trebuia să fie neperisabilă. Luase, aşadar, cârnaţi înveliţi în plastic şi vreo douăsprezece cutii de sardele. Ruşilor le plăceau foarte mult. După ce băgă mâncarea înăuntru, scoase o valijoară din maşină şi o aşeză lângă cele două canistre cu apă, în baia nefuncţională.

I-ar fi plăcut nişte perdele la ferestre, dar nu era bine să schimbe prea mult înfăţişarea rulotei. Şi nici nu era prea bine să se vadă o maşină acolo. După ce sosea echipa, trebuiau să găsească un loc bine împădurit, la vreo sută de metri de drum, unde să o lase. Asta însemna totodată şi un mic inconvenient, pentru care trebuiau însă să fie pregătiţi. Aranjarea caselor conspirative nu era atât de simplă pe cât s-ar fi crezut, mai cu seamă când era vorba de cele foarte secrete şi asta chiar în locuri foarte deschise cum era America. Ar fi fost într-un fel mult mai uşor dacă ar fi fost prevenită cum trebuie, dar operaţiunea fusese lansată practic peste noapte, iar singurul loc pe care îl

avea era acest loc improvizat, pe care îl depistase după ce sosise. Nu îl concepuse decât ca pe o ascunzătoare, sau poate ca pe un loc unde să se pună la adăpost în caz de necesitate. Nu se gândise niciodată să-l folosească pentru o misiune ca aceea de acum, dar nu mai avusese timp să găsească altceva. Singura variantă era propria ei locuinţă, dar această posibilitate era categoric exclusă. Bisiarina se întreba dacă nu urma să fie trasă la răspundere pentru faptul că nu depistase o amplasare mai bună, dar ştia că respectase întocmai toate instrucţiunile în activităţile de teren.

Deşi murdară, mobila era funcţională. Neavând altceva de făcut, se apucă să şteargă praful. Şeful echipei care venea era un ofiţer superior. Nu ştia cum îl cheamă şi nici cum arată, dar presupunea că avea mai multe stele decât ea pentru a îndeplini o asemenea misiune. După ce aranjă cât de cât singurul loc de dormit din rulotă, se lungi ca să tragă un pui de somn, punându-şi ceasul deşteptător să o trezească după câteva ore. Când tresări din somn la sunetul soneriei, ridicându-se de pe pernele de vinilin, avu senzaţia că abia se culcase.

Sosiră cu o oră înainte de revărsatul zorilor. Se orientaseră uşor, datorită indicatoarelor rutiere, iar Leonid reţinuse perfect traseul. La cinci mile – acum trebuia să gândească în mile – de la autostradă, coti la dreapta pe un drum lateral. Imediat după un panou rutier de reclamă la ţigări, văzu drumul de ţară, care nu părea să ducă nicăieri. Stinse şi urcă panta spre el, având grijă să nu pună piciorul pe frână, pentru ca lumina stopurilor să nu-l dea de gol printre copaci. După prima movilită, drumul cobora şi cotea la dreapta. Acolo zări maşina Volvo, iar lângă ea o siluetă.

Asta era întotdeauna faza de încordare. Făcea contactul cu un camarad ofiţer KGB, dar ştia cazuri în care lucrurile nu se desfăşuraseră prea bine. Trase frâna de mână şi ieşi din maşină.

— V-aţi rătăcit? se auzi glasul femeii.

— Vreau să ajung la Mountain View, replică el.

— E în cealaltă parte a oraşului, spuse ea.

— Ah, cred că am luat-o greşit.

O văzu relaxându-se, după ce pronunţase această frază.

— Tania Bisiarina. Spune-mi Ann.

— Eu sunt Bob, zise Leonid. În maşină sunt Bill şi Lenny.

— Obosiţi?

— De ieri, din zori, am tot condus, răspunse Leonid/Bob.

— Puteţi dormi înăuntru. Aveţi de mâncare şi de băut. Nu există curent electric, nici apă curentă. Aveţi două lanterne şi o lampă cu gaz, pe care puteţi să vă fierbeţi apă pentru cafea.

— Când?

— Diseară. Bagă-i pe ceilalţi înăuntru şi am să-ţi arăt unde să muţi maşina.

— Putem merge pe-afară?

— Nu ştiu încă. Ce trebuie să facem azi, mai târziu, este destul de complex.

Se lansă într-o descriere a operaţiunii. Deşi n-ar fi trebuit, o surprinse, totuşi, profesionalismul celor trei. Fiecare se întreba, probabil, ce fusese în capul celor de la Centrul din Moscova când ordonaseră această operaţiune. Ce făceau ei era destul de nesăbuit, iar momentul prost ales. Nici unul, însă, dintre cei patru nu amesteca sentimentele personale cu misiunea primită. Operaţiunea era ordonată de Centrul din Moscova, iar Moscova ştia ce făcea. Aşa scria în manuale, iar ofiţerii superiori credeau în litera cărţii, chiar şi când ştiau că n-ar trebui s-o facă.

Beatrice Taussing se trezi cu o oră mai târziu. Ziua se mărise, iar acum soarele nu-i mai lucea în faţa ochilor când mergea cu maşina la serviciu. În schimb, strălucea puternic prin fereastra dormitorului, ca un ochi acuzator.

Astăzi, îşi zise ea, zorile marcau începutul unei zile cu adevărat înnoitoare, pe care se pregătea să o întâmpine. Făcu un duş şi îşi uscă părul. Pornise deja filtrul de cafea, aşa că acum îşi bău prima ceaşcă, gândindu-se cu ce să se îmbrace astăzi. Îşi spuse că decizia era importantă şi că avea nevoie de un mic dejun mult mai bogat decât o cană de cafea şi o chiflă prăjită. Pentru asemenea lucruri ai nevoie de energie, îşi zise ea cu gravitate, făcându-şi şi nişte ouă. Trebuia să nu uite, în schimb, ca dejunul să fie frugal. În ultimii patru ani, Taussing se menţinuse la aceeaşi greutate, fiind foarte grijulie cu silueta ei.

Ceva cu volănaşe, se hotărî ea. N-avea multe chestii de genul ăsta, dar poate rochia albastră... în timp ce îşi lua micul dejun, dădu drumul la televizor, prinzând ştirile de pe CNN cu relatări sforăitoare despre negocierile de la Moscova privind cursa înarmărilor. Poate că siguranţa în lume avea să crească. Ce plăcut era gândul să ştie că munca ei avea un ţel. Fiind o persoană tipicară, puse toate farfuriile în spălătorul de veselă, înainte de a se întoarce în dormitor. Toaleta albastră cu volănaşe

nu mai era de un an la modă, dar puţini aveau să remarce la serviciu – poate doar secretarele şi cui îi păsa de ele? Îşi puse la gât o eşarfă de caşmir, demonstrând astfel că Bea nu se dezminte, rămânând tot Bea.

Taussing intră cu maşina în locul de parcare rezervat, la ora obişnuită. Îşi scoase din geantă permisul de acces şi-l atârnă de gât, prins cu un lanţ de aur şi dădu buzna pe uşă, trecând de punctele de verificare pentru securitate.

— ’neaţa, doctore, spuse unul dintre paznici.

E din cauza toaletei, se gândi Bea. Îi zâmbi oricum, ceva cu totul neobişnuit până acum, fără să spună nimic, neinteresată de conversaţia cu un prăpădit de absolvent de liceu.

Ca de obicei, ajunsese prima la birou. Asta însemna că putea să regleze filtrul de cafea cum îi plăcea, la concentraţie maximă. Aşteptând să fie gata cafeaua, deschise fişetul prevăzut cu un sistem de siguranţă şi scoase documentele la care lucrase cu o zi înainte.

În mod surprinzător, dimineaţa trecu mult mai repede decât se aşteptase. Asta şi datorită faptului că avea de lucru. Trebuia să întocmească un deviz estimativ până la sfârşitul lunii, iar pentru asta fusese necesar să frunzărească maldăre de documente pe care, în cea mai mare parte le fotografiase deja şi i le predase lui Ann. Era foarte convenabil să dispui de propriul tău birou, cu uşă şi de o secretară care bate întotdeauna înainte să intre. Secretara nu o agrea, dar lui Taussing îi păsa prea puţin de ea, o neisprăvită pentru care idealul era să cânte imnuri religioase. Ei bine, multe lucruri aveau să se schimbe, îşi zise ea – Aceasta era ziua cea mare. Văzuse maşina Volvo pe alee, parcată în locul potrivit.

— Lesbiană sadea, zise Peggy Jennings. Ar trebui să vezi ce haine îşi cumpără.

— Ei şi, e excentrică, remarcă Will Perkins, tolerant. Nu ştiu ce ţi se pare ţie, Peg. În plus, am văzut-o venind azi dimineaţă şi mi s-a părut destul de decentă, cu excepţia eşarfei.

— Nimic ciudat? întrebă Jennings, lăsând sentimentele deoparte.

— Nu. Se scoală îngrozitor de devreme, dar poate că aşa reuşeşte să scape neurmărită dimineaţa. Nu văd nici un motiv special pentru a-i prelungi supravegherea. Lista era lungă, iar mâna de lucru redusă. Ştiu că nu-ţi plac homosexualii, Peg, dar

nici măcar nu ai confirmarea încă în această privinţă. Poate că pur şi simplu ţi-e nesuferită tipa asta, sugeră el.

— Subiectul are un comportament extravagant, dar mult conservatorism în modul de a se îmbrăca. Deşi e volubilă în majoritatea cazurilor, despre serviciu nu vorbeşte deloc. E plină de contradicţii. *Ceea ce se potriveşte perfect profilului tip*, îşi zise, fără să mai fie nevoie să adauge ceva cu glas tare.

— Păi, poate că nu discută despre serviciu, fiindcă nu are voie, aşa cum îi învaţă cretinii ăia de la pază şi siguranţă. Conduce ca pe coasta Atlanticului, mereu în goană, dar îşi pune haine sobre – poate că îi place cum îi stă îmbrăcată aşa. Peg, nu poţi fi bănuitoare faţă de absolut orice.

— Credeam că asta e meseria noastră, pufni Jennings. Cum explici, atunci, ce am văzut seara trecută?

— Nu-mi explic în nici un fel, dar şi tu exagerezi, zău aşa. Nu există nici un fel de probă, Peg, oricum nu îndeajuns cât să intensificăm supravegherea. Uite, după ce-i bifăm pe toţi cei de pe listă, mai vedem încă o dată ce e cu ea.

— Asta-i o nebunie, Will. Se ştie că avem o scurgere de informaţii la un proiect de securitate maximă, iar noi facem pe delicaţii, de parcă ne-ar fi frică să nu ofensăm pe careva.

Agentul Jennings se ridică în picioare şi se duse până la masa ei de lucru. Ceea ce nu însemna deloc o distanţă mare. Biroul local al FBI era înţesat de cei sosiţi de la Biroul de Contraspionaj, aşa că membrii cartierului general uzurpaseră sala de mese. „Birourile” lor erau de fapt mese de sufragerie.

— Ştii ce, putem să-i luăm pe toţi cei care au acces la informaţiile scurse şi să-i punem la cutie.

La cutie însemna testul cu detectorul de minciuni. Ultima dată când se procedase aşa se declanşase aproape o revoluţie la *Tea Clipper.* Savanţii şi inginerii nu sunt tipuri de intelectuali care să înţeleagă că asemenea lucruri erau necesare, ci licenţiaţi care consideră că întregul proces reprezintă o insultă la adresa patriotismului lor. Sau chiar un joc: unul dintre tehnicienii de *software* folosise chiar metode biologice de feedback pentru a compromite rezultatele testului. Principalul rezultat al acestui efort, în urmă cu un an şi jumătate, fusese acela de a demonstra personalului ştiinţific faţă de cei de la pază şi securitate, ceea ce, de fapt, nu prea constituia o surpriză. Testarea se oprise, până la urmă, din cauza tezei pline de indignare, redactată de un savant

renumit, care demonstrase că nişte minciuni pe care le spusese intenţionat nu fuseseră detectate. Acest lucru, cât şi dezbinarea provocată în cadrul diferitelor secţii, puseseră capăt programului, înainte de a fi dus la bun sfârşit.

— Taussing n-a fost „la cutie” ultima oară, remarcă Jennings. Verificase deja. Nimeni de la administrativ n-a fost. Din cauza revoltei nu s-a mai ajuns până la ei. Era una dintre cei care…

— Fiindcă personalul de la *software* i-a adus ei protestele. Are funcţie administrativă, nu uita, iar asta *presupune* că trebuie să aibă grijă ca savanţii să fie mulţumiţi. Perkins verificase şi el acelaşi lucru. Uite, dacă ţii neapărat, putem reveni ulterior la ea. Eu unul nu văd nimic, dar am încredere în instinctele tale – însă deocamdată trebuie. Să-i verificăm pe toţi ceilalţi.

Încuviinţând din cap, Margaret Jennings se dădu bătută. Perkins avea dreptate, la urma urmei. Nu aveau nici o bază solidă, de care să se agate. Era doar felul ei… *cum anume?* se întrebă Jennings. După părerea ei, Taussing era lesbiană, dar asta nu mai reprezenta cine ştie ce – tribunalele avuseseră această opinie în destul de multe cazuri – şi oricum nu exista nici un fel de dovadă care să-i susţină bănuiala. Dar ştia că aşa era. Cu trei ani mai devreme, exact înainte de a intra în biroul de contraspionaj, se ocupase de o răpire în care fuseseră implicate câteva…

Ştia totodată că atitudinea lui Perkins era mult mai profesionistă în această privinţă. Deşi era mormon, avea o conduită mai mult decât exemplară şi nu amesteca niciodată sentimentele personale cu sarcinile de serviciu. Jennings putea scăpa, însă, de senzaţia instinctivă că, în ciuda argumentelor logice şi a celor bazate pe experienţă, avea totuşi dreptate. Corect sau nu, ea şi Will aveau de redactat şase rapoarte înainte de a reveni pe teren. Acum nu-ţi mai puteai petrece mai mult de jumătate din timp pe teren. Restul de timp însemna să stai înţepenit la un birou – sau o masă improvizată, explicându-le altora ce făcuseşi când nu stătuseşi înţepenit la un birou.

— Al, Bea la telefon. Poţi să vii până la mine în birou?

— Sigur, în cinci minute.

— Perfect. Mersi, făcu Taussing, închizând telefonul.

Până şi Bea îl admira pe Gregory pentru punctualitatea lui. Intră pe uşă exact după intervalul promis.

— Nu te-am întrerupt de la ceva, sper?

— Nu. Se face o altă simulare pentru geometria ţintei, dar nu au nevoie de mine. Care-i problema? Întrebă maiorul Gregory, după care adăugă: îmi place cum eşti îmbrăcată, Bea.

— Mersi, Al. Am nevoie să mă ajuţi la ceva.

— Ce anume?

— E vorba de cadoul pentru Candi de ziua ei de naştere. Vreau să-l iau în după-amiaza asta şi am nevoie de cineva care să mă ajute.

— Ei, câtă dreptate ai. E peste trei săptămâni, nu?

Remarca o făcu pe Taussing să zâmbească. Se vedea şi după felul de a vorbi că era un neisprăvit.

— O să trebuiască să încep să ţin minte lucrurile astea. Şi ce vrei să-i iei? întrebă el, rânjind ca un puştan.

— E o *surpriză,* Al. După o scurtă pauză, reluă: E ceva de care Candi are nevoie. Ai să vezi. Candi a venit cu maşina ei azi, nu?

— Da, trebuie să se ducă la dentist după serviciu.

— Să nu-i spui nimic, te rog. Vreau să fie o surpriză mare, îi explică Bea.

Înţelese că nu putea să-i dezvăluie mai mult. Înseamnă că e o surpriză, nu glumă, zâmbi el.

— Bine, Bea, ne vedem la cinci.

Se treziră după prânz. Târşâindu-şi picioarele, „Bob” se duse întâi la baie, uitând pe moment că nu aveau apă curentă. Se uită pe fereastră, să vadă dacă nu era vreo mişcare, după care ieşi afară. Când se întoarse, ceilalţi puseseră deja apa la fiert. Nu aveau decât ness, dar Bisiarina le cumpărase o marcă bună, iar mâncarea de la micul dejun era tipic americănească, excesiv de dulce. Ştiau că le prindea bine. Când îşi termină fiecare rutina matinală, îşi scoaseră hărţile şi trecură la detaliile operaţiunii. După o perioadă de trei ore, le parcurseseră deja în minte de mai multe ori, fiecare ştiind exact ce urma să se întâmple.

Deci, acolo era, îşi spuse Săgetătorul. Pe munte, puteai vedea la mare distanţă. În cazul de faţă, mai aveau de mers încă două nopţi până la obiectiv, deşi acum îl puteau zări. În timp ce subalternii lui îşi vârau oamenii în ascunzători, puse binoclul pe o stâncă şi cercetă priveliştea. Încă… douăzeci şi cinci de kilometri de străbătut? se întrebă el, după care controlă pe hartă. Da. Urma să-şi conducă. Oamenii în josul dealului, să traverseze un pârâiaş, apoi să o ia în sus pe un povârniş extrem de abrupt, iar

ultimul popas aveau să-l facă... acolo. Îşi concentră privirea asupra acelui loc. Cinci kilometri faţă de obiectiv, ascuns vederii de conturul munţilor... ultima ascensiune era anevoioasă. Dar parcă ar avea de ales? Putea să-şi lase oamenii să se odihnească o oră, înainte de asaltul propriu-zis. Ar fi util, având totodată posibilitatea de a-şi instrui oamenii cu privire la misiunile individuale ce le reveneau, lăsându-le şi răgazul să se roage. Îşi întoarse din nou privirea spre obiectiv.

Clar, construcţia era încă în curs, dar într-un astfel de loc au mereu ceva de clădit. Era bine că ajunseseră aici acum. Peste câţiva ani, avea să devină inaccesibil. Aşa cum era.

Îşi încordă privirea, încercând să desluşească detaliile. Chiar şi cu binoclul, nu putea distinge forme mai mici decât turnurile de pază. În lumina nedesluşită a zorilor, vedea protuberanţele separate care marcau fiecare clădire. Trebuia să se apropie mai mult, pentru a deosebi diferite elemente de care depindeau detaliile de ultim moment ale planului lui, dar deocamdată îl preocupa configuraţia terenului. Cum era mai bine să se apropie de loc? Cum să profite de avantajul pe care îl ofereau munţii? Dacă locul era păzit de trupe KGB, cum scria în documentele CIA pe care le cercetase, ştia că avea de-a face cu indivizi în egală măsură leneşi şi cruzi.

Turnuri de pază: trei, înspre nord. Trebuie să existe un gard între ele. Mine? se întrebă el. Mine sau nu, turnurile de pază puteau reacţiona rapid. Soldaţii erau înarmaţi cu mitraliere grele, iar de sus controlau tot terenul. Cum să procedeze atunci?

— Deci, ăla e locul? întrebă fostul maior de armată, venind lângă el.

— Oamenii?

— S-au ascuns cu toţii, îi răspunse maiorul. Tăcu un minut, cercetând locul. Mai ţii minte poveştile despre Fortul Asasinilor din Siria?

— Ah, exclamă Săgetătorul, întorcându-se brusc. Asta îi sugerase şi lui! Şi cum a fost cucerită fortăreaţa aceea?

Maiorul zâmbi, privind în continuare obiectivul.

— Cu mai multe resurse decât noi, prietene... dacă ăştia ajung cumva să fortifice tot vârful dealului, va fi nevoie de un regiment susţinut de elicoptere pentru a izbuti măcar să pătrundă în perimetru. Ia spune, cum plănuieşti să faci?

— Două grupuri.

— De acord.

De fapt, maiorul nu era de acord cu nimic din această idee. Din instruirea primită – făcută în totalitate la ruşi – îşi dădea seama că această misiune era curată nebunie pentru o forţă atât de mică, dar, înainte de a putea contrazice un om ca Săgetătorul, trebuia să-şi arate iscusinţa în luptă. Asta însemna riscuri nesăbuite. Până atunci, maiorul voia să încerce să-i împingă tactica în direcţia corectă.

— Maşinile sunt pe pantele dinspre nord. Oamenii sunt pe movila dinspre sud.

Urmăreau cum farurile autobuzelor se deplasau dintr-o parte în alta. Se schimbau turele. Săgetătorul chibzui la asta, numai că el trebuia să atace pe întuneric şi să plece pe întuneric, altfel era imposibil să scape.

— Dacă ne putem apropia fără să fim detectaţi... pot să-ţi fac o sugestie? întrebă maiorul, pe un ton calm.

— Dă-i drumul.

— Te duci cu toţi pe terenul înalt din centru, după care ataci în josul pantelor, în ambele locuri. E mai uşor în acelaşi timp să ajungi în punctul de atac fără să fii observat. Dacă te apropii într-un singur grup, e mai puţin probabil să fii depistat decât dacă te apropii cu două grupuri. Ne plasăm armele grele acolo, care astfel pot observa şi susţine ambele echipe de atac...

Iată diferenţă dintre un războinic care acţionează din instinct şi un soldat antrenat, recunoscu Săgetătorul în sinea lui. Maiorul se pricepea mai bine decât el să evalueze toate riscurile.

— Nu ştiu cum rămâne cu turnurile de pază, totuşi. Ce părere ai?

— Nu ştiu exact. Cred... Maiorul împinse în jos capul comandantului. În clipa următoare, un aeroplan trecu fulgerător în lungul văii.

— A fost un MIG-21, varianta de recunoaştere. N-avem de-a face cu nişte proşti. Se uită să vadă dacă toţi oamenii lui erau la adăpost, în ascunzători. Nu e exclus să ne fi fotografiat.

— Crezi că...

— Nu ştiu. Trebuie să ne bizuim pe voia Domnului, prietene. Doar nu ne-a îngăduit să ajungem până aici ca să dăm greş, spuse maiorul, întrebându-se cât adevăr era de fapt în cuvintele lui.

— Ia spune, unde mergem? întrebă Gregory în parcare.

— Ne întâlnim la centrul comercial, în partea de sud a parcării.

Sper să încapă în maşină.

— Bun, atunci ne vedem acolo.

Gregory se îndreptă spre maşină şi porni. Bea mai aşteptă câteva minute înainte de a pleca şi ea. N-avea nici un sens să remarce careva că plecau în acelaşi timp. Acum era excitată. Pentru a-şi învinge emoţiile, încercă să conducă încet, dar era ceva atât de neobişnuit, încât nu făcea decât să-i sporească excitarea şi, pornită parcă de capul ei, maşina Datsun îşi croi drum printre sensurile şi benzile de circulaţie. Ajunse în parcarea de la magazine după douăzeci de minute.

Al o aştepta. Îşi parcase maşina la două spaţii mai încolo de o furgonetă, destul de departe de cel mai apropiat magazin. Ba chiar alesese într-un fel locul potrivit, remarcă Bea Taussing, parcând lângă maşina lui şi coborând.

— De ce-a durat atât?

— Nu-i nici o grabă.

— Ei şi-acum ce facem?

Bea nu ştia, de fapt. Ştia ce trebuia să se întâmple, dar nu şi cum plănuiseră ei să o facă – de fapt, nici nu ştia sigur dacă era vorba de „ei”. Poate că Ann avea să se descurce de una singură. Râse, pentru a-şi ascunde nervozitatea.

— Vino, spuse ea, făcându-i semn cu mâna să o urmeze.

— Ăsta da cadou de aniversare, observă Gregory. În dreapta lui, remarcă o maşină care ieşea cu spatele din locul de parcare.

Bea observă că parcarea era plină de maşini, dar nu şi de oameni. Cumpărătorii de după-amiază se duseseră acasă la masă, noii-sosiţi abia îşi începeau activitatea, iar gloata care mergea la cinema urma să apară abia după o oră. Totuşi, privind cu atenţie în stânga şi în dreapta, se simţea încordată. Trebuia să fie la o distanţă de o alee de la intrarea la cinematograf. Respectase ora indicată. Dacă ieşea prost, chicoti ea în sinea ei, nu-i rămânea decât să cumpere un cadou mare şi voluminos. Nu era nevoie însă. Ann venea spre ea. N-avea în mână decât o geantă mare.

— Bună, Ann! strigă Taussing.

— Salut, Bea – ah, uite-l pe maiorul Gregory.

— Bună, spuse Al, încercând să-şi amintească dacă o cunoştea sau nu pe această femeie. Al nu prea reţinea figurile oamenilor, mintea fiindu-i mereu ocupată cu cifre.

— Ne-am cunoscut astă-vară, spuse Ann, derutându-l şi mai mult.

— Ce faci aici? îşi întrebă Taussing ofiţerul de control.

— Cumpăr ceva în fugă. Am o întâlnire diseară şi îmi trebuie – în fine, am să-ţi arăt.

Vârî mâna în poşetă şi scoase ceva care lui Gregory îi sugera un atomizor de parfum – sau în fine un fel de spray, îşi zise el, aşteptând. Bine că nu era şi Candi la fel. Ann împroşcă parcă nişte soluţie din sticlă pe încheietura mâinii şi se întinse spre Bea să o miroasă, în timp ce o maşină venea pe alee.

— Cred că lui Candi i-ar plăcea – ce zici, Al? întrebă Bea, în timp ce atomizorul se ridica spre faţa lui.

— Cum?

În clipa aceea, se trezi împroşcat pe faţă cu chimical Mace. Ann alesese momentul perfect, apăsând pe spray exact când Gregory inhala şi reuşind să-l stropească pe sub ochelari, în ochi, Parcă îi luase faţa foc, iar durerea sfâşietoare îi coborî în plămâni. După câteva clipe, căzu în genunchi, cu mâinile pe faţă. Nu putea scoate nici un sunet şi n-avea cum să vadă maşina care opri exact lângă el. Portiera se deschise, iar şoferul făcu o jumătate de pas şi îl lovi în ceafă.

Bea îl văzu căzând ca o cârpă – atât de perfect, îşi zise ea. Portiera din spate a maşinii se deschise şi nişte mâini îl apucară de umeri. Bea şi Ann îl ridicară de picioare, în timp ce şoferul se suia înapoi în maşină. Exact în timp ce portiera din spate se închidea, cheile de la maşina lui Gregory zburară pe fereastră spre ele. Maşina Plymouth plecă mai departe, după ce nu staţionase decât câteva clipe.

Imediat, Ann se uită în jur. Nu-i văzuse nimeni. Era convinsă de asta, în timp ce mergea cu Bea spre locul de parcare a maşinilor, lăsând în spate magazinele.

— Ce-o să faceţi cu el? întrebă Bea.

— Dar ce, îţi pasă? replică Bisiarina repede.

— Sper că n-o să…

— Nu, n-o să-l omorâm.

Ann se întrebă dacă era într-adevăr aşa. Nu ştia, dar presupunea că nu aveau în vedere o crimă. Încălcaseră deja o regulă inviolabilă. Era suficient pentru o singură zi.

22

Măsuri active

Leonid, căruia acoperirea conspirativă uzuală îi cerea să zică mereu „Spune-mi Bob”, se îndrepta spre celălalt capăt al parcării. Pentru o operaţiune lipsită practic de planificare, faza cea mai primejdioasă se desfăşurase destul de bine. Lenny, aflat în spate, avea sarcina de a-l ţine sub control pe ofiţerul american pe care tocmai îl răpiseră. Individ bine dotat fizic, făcuse parte mai demult din forţele sovietice „speciale”, cunoscute sub denumirea prescurtată de Spetnaţ. Bill, cel de lângă el, fusese desemnat pentru această misiune, deoarece era specialist în spionajul ştiinţific; faptul că pregătirea lui era în domeniul ingineriei chimice nu contase pentru Moscova. Cazul necesita un specialist ştiinţific, iar el era cel mai la îndemână.

Pe bancheta din spate, maiorul Gregory începu să geamă şi să se mişte. Lovitura primită în ceafă nu făcuse decât să-l năucească, fără a-i cauza vreo rană gravă, în afară de o migrenă cumplită. Doar nu riscaseră atât de mult ca să ajungă să-l omoare pe tip din greşeală, aşa cum se întâmplase în alte cazuri. Din acelaşi motiv, nici nu fusese drogat. Era o acţiune mult mai periculoasă decât s-ar fi bănuit, iar odată, într-o misiune similară, un dezertor sovietic fusese ucis accidental, ceea ce zădărnicise eforturile menite de a-l supune interogatoriilor celor de la Direcţia a Doua. Lui Lenny îi sugera mai degrabă un copil care se trezeşte din somn. Cum în maşină mirosea destul de puternic a chimical Mace, toate geamurile erau întredeschise, pentru a nu-i afecta şi pe ofiţerii KGB. Voiau să-şi imobilizeze fizic prizonierul, dar riscau să dea de bucluc dacă observa cineva. Era clar că Lenny putea să-l ţină sub control pe american. Totul venea însă din faptul că precauţia, un fel de experienţă distilată, îi învăţa să nu ia nimic de bun. Din câte ştiau ei, se putea foarte bine ca pasiunea lui Gregory să fie lupta corp la corp – se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate. Când deveni vag conştient, deschise ochii pe amortizorul de zgomot al unui pistol automat, apăsat pe nasul lui.

— Domnule maior *Gregory*, spuse Lenny, recurgând intenţionat la accentul rusesc, ştim că eşti un tânăr strălucit şi poate chiar curajos. Dacă te împotriveşti, ai să mori, minţi el. Sunt foarte iscusit în această privinţă. Rămâi ţeapăn, fără să apuci să mai scoţi o vorbă. Dacă faci, însă, ce ţi se cere, n-ai să păţeşti nimic. Ai înţeles? Dă din cap dacă da.

Gregory era perfect conştient. De fapt, nu-şi pierduse nici o clipă complet cunoştinţa, ci doar fusese năucit de lovitura care îi mai dădea încă senzaţia că avea capul cât o baniţă. Ochii îi lăcrimau, ca un robinet stricat, iar la fiecare respiraţie simţea că îi lua pieptul foc. Îşi impusese să se mişte, când îl trăgeau în maşină, dar membrele nu reacţionaseră la dorinţa lui frenetică, în timp ce mintea clocea gândurile turbate la dresa lor. Îşi dăduse seama într-o clipă: *De-aia nu pot* s-o *sufăr pe Bea!* Nu era din cauza conduitei ei arogante sau a felului ciudat în care se îmbrăca. Renunţă însă să se gândească la asta. Avea motive mult mai grave de îngrijorare, iar mintea îi lucra febril. Dădu din cap.

— Foarte bine, spuse vocea, iar nişte braţe puternice îl ridicară de jos pe bancheta din spate. Ţeava metalică a pistolului era lipită de pieptul lui, ascunsă sub braţul stâng al celuilalt bărbat.

— Efectul iritantului chimic o să treacă în circa o oră, îi spuse Bill. Fără alte efecte permanente.

— Cine sunteţi? întrebă Al.

Vorbise în şoaptă, cu glasul aspru ca o bucată de şmirghel.

— Lenny ţi-a spus să stai nemişcat, îi replică şoferul, în plus, o persoană atât de sclipitoare ca tine ar fi trebuit să-şi dea seama deja cine suntem. Corect? făcu Bob, privind în oglindă şi văzându-l mişcând afirmativ din cap.

Ruşi! îşi spuse Al, cu un amestec de uimire şi certitudine. *Ruşi aici, făcând aşa ceva... ce vor cu mine? Mă vor omorî?* Ştia că nu trebuia să creadă o iotă din ce-i spuneau. Erau în stare să afirme orice, numai să-l ţină sub control. Se simţea ca un prost. Ar fi trebuit să se poarte ca un bărbat, ca un ofiţer, iar el se simţea neajutorat ca o fetiţă de patru ani – plângând prosteşte, îşi dădu seama, fiindu-i ciudă pe fiecare lacrimă care îi picura din ochi. Gregory nu simţise în viaţa lui o furie atât de ucigaşă. Se uită în dreapta şi înţelese că nu avea nici cea mai mică şansă. Tipul cu revolverul era de două ori mai solid decât el şi pe deasupra îi ţinea arma proptită în piept. Gregory clipea acum din ochi aproape ca ştergătoarele de parbriz ale unei maşini. Nu putea

vedea prea bine, dar îşi dădea seama că tipul cu pistolul îl urmărea cu un interes clinic, fără nici un fel de emoţie în priviri. Omul uza de violenţă ca un profesionist. Spetnaţ, îşi zise Gregory imediat. Al trase adânc aer în piept, sau oricum încercă să o facă. Îl cuprinse o tuse spasmodică.

— Nu-i bine ce faci, îl preveni tipul de pe scaunul din dreapta şoferului. Respiră uşor şi scurt. Efectul o să treacă în timp. Extraordinar chimicalul ăsta Mace. Şi în America poate să-l cumpere oricine. Uluitor.

Bob ieşise acum din parcarea imensă şi pornise înapoi spre casa conspirativă. Ştia drumul pe dinafară, desigur, dar cu toate astea nu se simţea perfect în largul lui. Nu avusese posibilitatea să mai conducă pe aici înainte, să exerseze durata parcursului şi să identifice drumuri alternative, dar petrecuse suficient timp în America pentru a şti cum se conduce regulamentar şi prudent. Stilul de condus era aici mai bun decât în nord-est – cu excepţia autostrăzilor, unde toţi occidentalii se simţeau îndreptăţiţi să gonească nebuneşte. Dar el nu era pe o autostradă, iar pe acest drum cu patru benzi traficul de vârf la această oră târzie înainta placid, din stop în stop. Îşi dădu seama că fusese mult prea optimist în estimarea de timp făcută, dar asta nu conta. Lenny n-avea nici o problemă să-l ţină sub control pe oaspetele lor. Se întunecase complet, pe străzi era puţine lumini, iar în apropierea lor se mai vedea doar o singură maşină, mergând acasă de la serviciu.

Bisiarina ajunsese deja la o distanţă de opt kilometri, îndreptându-se în direcţia opusă. Interiorul maşinii era mai jalnic decât se aştepta. Fiind din fire o persoană tipicară şi curată, se îngrozi văzând că tânărul acoperise practic podeaua maşinii cu tot felul de ambalaje de plastic, încât se mira cum de bietul automobil nu era plin de furnici. Numai gândindu-se la asta i se făcu pielea de găină. Se uită în oglinda retrovizoare, asigurându-se că Taussing venea în urmă. După zece minute, opri într-un cartier muncitoresc. Toate casele aveau alei de acces, dar chiar şi aici majoritatea familiilor dispuneau de mai multe maşini, unele dintre ele fiind parcate pe stradă. Găsi un loc liber aproape de un colţ şi trase maşina acolo. Datsunul lui Taussing apăru lângă Chevrolet, oprind tot în curbă. Taussing porni pe jos şi, când se opri la următorul stop, Bisiarina deschise geamul şi aruncă cheile lui Gregory într-un canal. Cu asta se încheia pentru

ea partea cea mai periculoasă a misiunii. Fără să i se spună nimic, Taussing porni cu maşina înapoi spre centrul comercial, pentru ca Bisiarina să-şi poată recupera maşina marca Volvo.

— Eşti sigură că n-or să-l omoare? spuse Bea din nou, după un minut.

— Foarte sigură, Bea, replică Ann.

Se întrebă ce-o apucase dintr-o dată pe Taussing să aibă mustrări de conştiinţă.

— Dacă intuiesc corect, s-ar putea chiar să i se ofere şansa de a-şi continua munca... în altă parte. Dacă se arată cooperant, va fi tratat foarte bine.

— O să-i găsiţi chiar şi o prietenă, nu-i aşa?

— E o modalitate de a-i face pe bărbaţi fericiţi, recunoscu Bisiarina. Iar oamenii fericiţi lucrează mai bine.

— Bun, spuse Taussing, surprinzându-şi un pic ofiţerul de control şi lămurindu-l după un moment: Nu vreau să păţească ceva. Ceea ce ştie el poate ajuta ambele părţi să sporească securitatea mondială. *Şi, de fapt, vreau să nu-mi mai stea în cale!* renunţă ea să mai adauge.

— E mult prea valoros ca să i se facă vreun rău, remarcă Ann. *Cu condiţia ca lucrurile să nu meargă prost, caz în care e posibil să se aplice alte ordine...*

Bob rămase surprins când traficul încetini. Se afla exact în spatele unei camionete. La fel ca majoritatea şoferilor americani nu putea suferi vehiculele de acest fel, deoarece blocau vizibilitatea. Încruntându-se frustrat, deschise scrumiera şi apăsă pe brichetă. Alături, Bill îşi scoase şi el o ţigară. Oricum, puteau masca totodată astfel şi mirosul de Mace, pişcăcios, care rămăsese impregnat în tapiţeria de stofă a maşinii. Bob se hotărî să lase toate geamurile deschise când va parcă maşina diseară, ca să scape de miros. Acum, când curentul de aer nu mai circula prin maşină pentru a elimina vaporii chimici, îi lăcrimau şi lui ochii. Aproape că îi părea rău că îi administraseră o doză atât de puternică prizonierului, dar cel puţin era preferabil decât un drog care ar fi putut să-l ucidă sau o lovitură mai dură, cu care ar fi riscat să-i frângă gâtul subţiratic. Aşa măcar se comporta acceptabil. Dacă totul se desfăşura conform planului, la sfârşitul săptămânii avea să fie la Moscova. Trebuia să aştepte cel puţin o zi înainte de a trece în Mexic. Urmau să folosească un alt punct de trecere şi o deviere rutieră încă restabilită, pentru a putea

traversa rapid această ţară prielnică, de unde puteai lua un avion spre Cuba, iar de acolo un zbor direct spre Moscova. Apoi, această echipă a Direcţiei Întâi urma să aibă o lună de repaus. Ce bine că putea să-şi vadă din nou familia, îşi zise Bob. Se simţea întotdeauna singur când era în străinătate. Atât de singur, încât o dată sau de două ori îşi înşelase nevasta, ceea ce însemna totodată o încălcare a regulilor de bază. Deşi mulţi ofiţeri nu luau în serios această încălcare, el nu se simţea deloc mândru de ea.

Poate că reuşea să obţină o nouă funcţie la Academia KGB-ului. Avea acum suficientă vechime şi, cu o asemenea misiune la activ…

Traficul se puse din nou în mişcare. Se miră, văzând că semnalizatoarele camionetei rămăseseră aprinse. După două minute, descoperi îngrozit de Ce. Un camion lung cu o remorcă bloca tot drumul, având sub rotile din faţă resturile unui automobil strivit. O mulţime de ambulante luminau cu girofarurile strădaniile ofiţerilor de poliţie şi ale pompierilor de a-l scoate dedesubt pe inconştientul care era la volanul maşinii zdrobite. Bob nu-şi dădea seama ce tip de maşină era, dar, ca majoritatea celorlalţi şoferi, rămase holbându-se câteva secunde la resturile vehiculului accidentat, după care îşi aminti brusc cine era şi unde se afla. Un ofiţer de poliţie îmbrăcat în negru repoziţionă semnalizatoarele luminoase de pe pavaj, dirijând tot traficul ce se îndrepta spre sud, pe un drum lateral. Bob reintră imediat în pielea ofiţerului de spionaj. Aşteptă să se formeze un culoar liber în jurul poliţistului şi trecu ca glonţul pe lângă el. Tipul îi aruncă o privire furioasă, fără să aibă însă altă reacţie. Cel mai important era faptul că poliţistul nu apucase să vadă maşina. Bob urcă dealul în viteză, dându-şi apoi seama că un alt efect al ezitării era faptul că nu putea vedea încotro ducea devierea rutieră.

N-am luat harta, îşi zise el după aceea. O distrusese, din cauza tuturor semnelor care fuseseră făcute pe ea. De fapt, în maşină nu se afla nici un fel de hartă. Era periculos să ai hărţi şi, în plus, era deprins să memoreze toate informaţiile de care avea nevoie în misiuni. Dar nu stătuse aici suficient de mult pentru a cunoaşte zona, aşa că nu ştia decât un singur drum înapoi spre casa conspirativă.

Lua-le-ar naiba de operaţiuni „prioritate imediată”!

La prima încrucişare de drumuri, o luă la stânga, intrând pe o

stradă cotită într-un cartier de locuinţe. Abia după câteva minute îşi dădu scama că terenul era aici atât de abrupt, încât toate drumurile aveau multe meandre, de nici nu mai ştiai în ce direcţie mergeai. Pentru prima oară începu să-şi piardă cumpătul, dar numai pentru câteva clipe. O înjurătură trasă în gând, în limba maternă, îi reaminti că nici măcar nu putea gândi în ruseşte. Bob îşi aprinse altă ţigară, conducând încet şi încercând să se orienteze. Lacrimile din ochi îl deranjau extrem de mult.

S-a rătăcit, îşi dădu seama Gregory după câteva momente. Citise destule romane de spionaj pentru a înţelege că îl duceau la o casă conspirativă – ia vreun aeroport clandestin? – sau la un alt vehicul care să-l transporte... unde? – dar, când recunoscu maşina pe lângă care trecuseră cu câteva minute înainte, se abţinu să zâmbească. Greşiseră efectiv ceva. La următoarea curbă, o luară în josul dealului, iar bănuiala lui Gregory se confirmă când văzu din nou girofarurile lângă maşina accidentată. Remarcă înjurăturile şoferului, care trase pe o alee în marşarier, după care porni iarăşi în susul dealului.

În mintea lui Bob năvăliră toate motivele de ură pe care le aveau ruşii faţă de America. Prea multe drumuri, prea multe maşini – un afurisit de american cretin nu respectase un indicator rutier şi... *Sper că a murit!* îşi zise şoferul, privind furios maşinile parcate pe strada cartierului de locuinţe. *Sper că a murit urlând în chinuri.* Se simţea mai bine după ce îşi vărsase năduful în gând.

Şi acum ce fac?

O luă pe o altă rută, ajungând pe un drum care mergea pe creasta dealului, de unde se zărea în jos o altă sosea. Poale că, dacă mergea ia sud pe acea arteră, dădea în drumul pe care fusese iniţial... Merita încercai, se gândi el. În dreapta lui, Bill îi aruncă o privire întrebătoare, dar pe bancheta din spate Lenny era prea preocupat de prizonier ca să-şi dea seama de încurcătura în care intraseră. Bine măcar că, accelerând, aerul care intra pe geam îi limpezea privirea. La poalele dealului, exista un semafor – dar şi un indicator pe care scria INTERZIS LA stângă.

Rahat! îşi zise Bob, cotind la dreapta. Această autostradă cu patru benzi era despărţită printr-o barieră de beton.

Ar fi trebuit să studiezi mai bine harta. Ar fi trebuit să conduci câteva ore prin zonă. Dar era prea târziu acum şi ştia că nici nu

avusese timp suficient. N-aveau decât să se îndrepte înapoi spre nord. Bob îşi privi ceasul de la mână, uitând de cadranul ceasornicului de la bord. Pierduse deja cincisprezece minute. Se simţea expus şi vulnerabil, pe teren inamic. Dacă îi văzuse cineva în parcare? Dacă poliţistul de la locul accidentului le notase numărul maşinii?

Bob nu intră în panică. Era mult prea bine antrenat, îşi impuse să tragă aer adânc în piept şi să examineze în gând toate hărţile zonei pe care le văzuse. Se afla la vest de autostrada naţională. Dacă reuşea să o găsească, îşi mai amintea încă ieşirea pe care o folosise azi mai devreme – dar chiar era vorba de aceeaşi zi? — şi putea să ajungă cu ochii închişi la casa conspirativă. Dacă se afla la vest faţă de autostrada naţională, trebuia să găsească un drum care ducea spre est. În care parte era estul? Dreapta. Inspiră din nou adânc. Intenţiona să meargă spre nord până ce vedea ceva care să semene cu un drum important est-vest, după care făcea la dreapta. Bun, deci.

După aproape cinci minute, găsi o şosea est-vest – nici măcar nu se sinchisi să caute cum se numea. După încă cinci minute, răsuflă mulţumit văzând panoul roşu, alb şi albastru care semnala că autostrada naţională urma la circa opt sute de metri. I se luă o piatră de pe inimă.

— Care-i problema? întrebă în cele din urmă Lenny, din spate.

Bob îi răspunse în ruseşte.

— A trebuit să tot schimb ruta, îi spuse el pe un ton mult mai relaxat decât cu câteva minute mai înainte.

Întorcându-se să-i răspundă, ratã un indicator rutier.

Urma o bifurcaţie. Indicatoarele verzi anunţau că putea merge spre nord ori spre sud. El voia spre sud, iar rampa de ieşire înseamnă că era…

Greşise locul. Era pe banda din dreapta, dar ieşirea o lua spre stânga, fiind la numai cincizeci de metri în faţă. Făcu o mişcare laterală pe autostradă, fără să se uite. Imediat în spatele lui, şoferul unui Audi frână brusc şi claxonă furios. Bob nu-l băgă în seamă, cotind la stânga pe rampă.

Ajunsese sus în curbă şi se uita la circulaţia de pe autostrada naţională, când zări lumini licărind pe masca maşinii negre din spatele lui. Farurile maşinii îi făceau semn să încetinească; ştia ce avea să urmeze.

Nu intra în panică, îşi spuse el. Nu era nevoie să le spună nimic tovarăşilor lui. Lui Bob nici măcar nu-i trecu prin minte să

accelereze, pentru a încerca să scape. Fuseseră instruiţi şi în această privinţă. Poliţiştii americani sunt politicoşi şi profesionişti. Nu cer plata amenzii pe loc, cum se întâmplă la Moscova. Ştia totodată că poliţiştii americani sunt înarmaţi cu revolvere Magnum.

Bob îşi parcă Plymouthul exact dincolo de bifurcaţie şi aşteptă. Privind în oglindă, văzu maşina poliţiei oprind în spatele lui, un pic mai la stânga. Îl văzu pe ofiţer coborând şi ţinând în mâna stângă un carnet. Mâna dreaptă era liberă, în caz că trebuia să scoată revolverul, remarcă Bob. În spate, Lenny îi spunea prizonierului ce putea să păţească dacă scotea vreun sunet.

— Bună seara, domnule, spuse ofiţerul de poliţie. Nu ştiu care sunt regulile prin Oklahoma, dar aici preferăm să nu treceţi de pe o bandă pe alta aşa. Daţi-mi, vă rog, carnetul de conducere şi permisul de înmatriculare.

Uniforma neagră şi fireturile argintii îl duceau pe Leonid cu gândul la SS, dar nu era momentul pentru astfel de speculaţii. *Fii politicos*, îşi spuse el calm, *ia bonul şi pleacă mai departe*. Îi dădu actele cerute, în timp ce poliţistul completa deja chitanţa. Poate că ar trebui să se scuze acum…?

— Îmi cer scuze, domnule ofiţer, dar am crezut că ieşirea e pe partea dreaptă şi…

— De-aia şi cheltuim atâţia bani pentru indicatoarele rutiere, domnule Taylor. Asta e adresa corectă?

— Da, domnule. Cum spuneam, îmi cer scuze. Prin urmare, presupun că asta e, merit o amendă.

— Păcat că nu e toată lumea la fel de cooperantă ca dumneavoastră, remarcă ofiţerul. Într-adevăr, mai rar aşa şofer, aşa că se hotărî să vadă cum arăta tipul ăsta. Se uită la fotografia din carnet şi se aplecă să se convingă că era vorba de aceeaşi persoană. Aprinse lanterna spre faţa lui Bob. Era acelaşi chip, dar… Ce dracu’ era cu mirosul ăsta?

Mace, recunoscu ofiţerul după o clipă. Plimbă lumina spre ceilalţi. Tipii din maşină arătau destul de normal, doi în faţă, doi în spate şi… unul din cei de pe bancheta din spate purta o chestie care semăna cu o tunică de uniformă.

Gregory se gândea că acesta era momentul de care depindea Viaţa lui se ruga ca poliţistul să fie vigilent.

În spate, cel din stânga – cel cu tunică – articulă un singur cuvânt: *Ajutor. P*oliţistul deveni şi mai curios, dar tipul de pe scaunul din faţă dreapta observă şi se mişcă. Instinctele

poliţaiului se declanşară imediat. Îşi duse mâna dreaptă la revolverul de serviciu, ridicând piedica armei.

— Ieşiţi din maşină, unul câte unul, *imediaţi!*

Rămase îngrozit, văzând o armă. Apăruse ca prin farmec la tipul din dreapta spate şi, până să apuce să-şi scoată revolverul...

Gregory nu reuşi să-l atingă la timp cu mâna dreaptă, dar îl împinse cu cotul, deviind ţinta lui Lenny.

Ofiţerul era surprins că nu auzi decât un strigăt într-o limbă pe care nu o înţelegea, dar până să-şi dea seama ce se întâmplă, simţi mai mult decât auzi o împuşcătură în maxilar. Căzu pe spate, cu arma scoasă, din care gloanţele săreau la întâmplare.

Bob încremeni de frică şi băgă maşina în viteză. Roţile din faţă se învârteau pe pietriş, dar până la urmă Plymouthul se urni din loc, depărtându-se mult prea încet de zgomotul armei. În spate, Lenny care trăsese singurul foc, îl pocni pe Gregory în cap cu patul armei automate. Împuşcătura ochită perfect l-ar fi nimerit pe poliţist drept în inimă, dar aşa îl plesnise în faţă şi nu ştia cât de eficientă fusese ţinta glonţului. Zbieră ceva, dar Bob nu se sinchisi să-l asculte.

După trei minute, Plymouthul ieşea de pe autostrada naţională. Mai jos de accidentul care bloca încă drumul, calea era aproape liberă. Bob se angajă pe drumul de ţară, cu farurile stinse şi ajunse la rulotă înainte ca prizonierul să-şi recapete cunoştinţa.

În spatele lor, un motociclist în trecere îl văzu pe poliţist prăvălit într-o rână şi opri să-i dea ajutor. Omul avea dureri cumplite, cu faţa toată numai o rană, având nouă dinţi lipsă. Motociclistul alergă la maşina de poliţie şi lansă un apel prin staţia radio. Trebui un minut ca dispecerul să înţeleagă totul corect, dar după alte trei minute apăru o maşină de poliţie, urmată de încă cinci, într-un interval la fel de scurt. Ofiţerul rănit nu putea vorbi, dar arătă spre carnetul unde notase descrierea maşinii şi numărul de înmatriculare. Mai avea încă şi permisul de conducere al lui „Bob Tylor”. Suficiente informaţii pentru ceilalţi poliţişti. Se transmise un mesaj pe toate frecvenţele locale de poliţie. Cineva trăsese într-un poliţist. Dar infracţiunea propriu-zisă care fusese săvârşită era mult mai gravă, numai că poliţia nu avea de unde să ştie şi nici nu i-ar fi păsat.

Candi se miră văzând că Al nu era acasă. Avea maxilarul încă amorţit de la injecţiile cu xilocainã, aşa că se hotărî să mănânce nişte supă. *Dar unde o fi Al? Poate că a fost reţinut până mai târziu*. Ştia că putea telefona, dar nu avea chiar atâta importanţă şi, cu senzaţia neplăcută din gură, oricum n-ar fi fost în stare să facă prea multă conversaţie.

La secţia de poliţie de pe Cerrillos Road, computerele lucrau deja. Se transmise un telex la Oklahoma, unde confraţii aflară de gravitatea infracţiunii, trecând la verificarea fişelor de pe computer. Descoperiră imediat că nu exista nici un permis de conducere pe numele Robert J. Taylor, din 1353 N.W. 108th Street, Oklahoma City, OK 73210 şi de asemenea nici un Plymouth Reliant cu număr de înmatriculare XSW-498. Numărul de înmatriculare respectiv de fapt nici nu exista. Sergentul care se ocupa de secţia computerelor era mai mult decât surprins. Să afli că un număr de înmatriculare nu era înregistrat nu constituia ceva neobişnuit, dar să descoperi că şi numărul de înmatriculare şi permisul de conducere sunt false, iar asta într-un caz în care era vorba de împuşcarea unui ofiţer de poliţie, însemna să forţezi legile probabilităţii mult prea mult. Ridică receptorul să-i telefoneze ofiţerului de gardă.

— Domnule căpitan, e o nebunie ce se întâmplă în cazul împuşcării lui Mendez.

Statul New Mexico e plin de zone aparţinând guvernului federal, având un bogat palmares de activităţi foarte delicate. Căpitanul nu ştia exact ce se întâmplase, dar îşi dădu seama imediat că nu era vorba de un incident de trafic. Aşa că, după un minut, luă legătura telefonic cu biroul local al FBI.

Jennings şi Perkins ajunseră acolo înainte ca ofiţerul Mendez să iasă din operaţie. Sala de aşteptare era atât de înţesată de poliţişti, încât se putea considera un adevărat noroc că spitalul nu avea pentru moment şi alţi pacienţi la secţia de chirurgie. Erau de faţă căpitanul care conducea investigaţiile, la fel ca şi preotul poliţiei de stat şi încă vreo şase ofiţeri care lucrau în aceeaşi tură cu Mendez, plus doamna Mendez, însărcinată în luna a şaptea. Doctorul ieşi afară şi anunţă că pacientul se simţea bine. Reuşiseră să refacă singurul vas sanguin important care fusese vătămat. Rana afectase în special maxilarul şi dinţii, iar după câteva zile Mendez urma să sufere o intervenţie

chirurgicală reparatorie la maxilar. Soţia ofiţerului plânse un pic, după care se duse să-şi vadă bărbatul, înainte ca doi colegi ai acestuia să o conducă acasă. Venise momentul ca fiecare să se întoarcă la treburile lui.

— Cred că stătea cu arma în spatele amărâtului ăla, spuse Mendez, articulând rar, cuvintele fiindu-i deformate de firele care îi ţineau maxilarul.

Refuzase deja orice tranchilizant. Voia să furnizeze rapid toate informaţiile, chiar dacă trebuia să suporte durerile rănii. Ofiţerul de poliţie era foarte furios.

— Fotografia din carnetul de conducere se potriveşte? întrebă agentul Jennings.

— Da, doamnă. Cum ofiţerul Pete Mendez era tânăr, reuşi, prin acest răspuns, s-o facă pe Jennings să-şi simtă vârsta. Îi descrise apoi în linii mari pe ceilalţi doi. Urmă victima: Poate treizeci de ani, slăbănog, cu ochelari. Purta o tunică – un fel de tunică de uniformă. N-am văzut nici o insignă, dar nici n-am apucat să mă uit prea mult. Şi era tuns într-un fel ca la armată. Nu ştiu nici culoarea ochilor, dar avea ceva ciudat... îi luceau ochii, ca şi cum – ah, mirosul de Mace. Poate că de la asta. Poate că i-au dat cu Mace. N-a spus nimic, dar într-un fel a articulat cuvântul, înţelegeţi, da? Chestia asta mi s-a părut stranie, dar tipul din dreapta faţă a reacţionat foarte puternic. Eu am fost lent. Ar fi trebuit să reacţionez mai repede. Mult prea lent, fir-ar să fie.

— Ai spus că unul dintre ei a zis ceva? întrebă Perkins.

— Ticălosul care a tras în mine. Nu ştiu ce-a spus. Nu era engleză, nici spaniolă. Îmi aduc doar aminte ultimul cuvânt... *maht*, sau ceva de genul ăsta.

— *Iov' tvoiu mat'!* spuse Jennings imediat.

— Da, asta a fost, încuviinţă Mendez. Ce înseamnă?

— Înseamnă „du-te în mă-ta". Scuză-mă, zise Perkins, pudoarea de mormon făcându-l să roşească violent.

Mendez se încordă pe pat. Nu se spun asemenea lucruri unui om furios, cu sânge spaniol.

— Ce? întrebă căpitanul de poliţie.

— E o înjurătură frecventă, pe ruseşte. Perkins se uită la Jennings.

— Oh, Doamne, pufni ea, nevenindu-i să creadă. Sunăm chiar acum la Washington.

— Trebuie să identificăm – ia stai un pic! Gregory? spuse Perkins. Doamne, Dumnezeule. Tu sună la Washington. Eu

telefonez la biroul proiectului.

Se adeveri că poliţia de stat se putea deplasa extrem repede. Auzind o bătaie în uşă, Candi se duse să deschidă şi rămase surprinsă văzând un poliţist. Întrebă politicos dacă putea să-l vadă pe maiorul Al Gregory, dar află că nu era acasă, informaţia fiindu-i dată de o tânără căreia începuse să-i treacă amorţeala la maxilar, simţind în schimb că lumea se prăbuşeşte în jurul ei. Nici nu aflase bine vestea, când apăru şi şeful securităţii de la *Tea Clipper.* Asistă neputincioasă La apelul prin radio care cerea să se caute maşina lui Al, fiind prea şocată ca să mai plângă.

Fotografia de pe carnetul de conducere al lui „Bob Taylor" ajunsese deja la Washington, fiind examinată de membrii secţiei de contraspionaj a FBI, dar aceasta nu figura în dosarul lor cu ofiţeri sovietici identificaţi. Un ofiţer de gardă îl chemă de-acasă, din Alexandria, pe directorul-adjunct care conducea operaţiunile de contraspionaj. Acesta, la rândul lui, îl chemă pe Emil Jacobs, director al FBI, care sosi la Hoover Building la ora două noaptea. Aproape că nici nu le venea să creadă, dar ofiţerul de poliţie rănit recunoscuse în fotografia maiorului Alan T. Gregory victima din maşină. Sovieticii nu comiseseră niciodată o crimă violentă în Statele Unite. Era o regulă atât de încetăţenită, încât dezertorii sovietici cu grade foarte înalte puteau trăi fără să se ascundă şi fără protecţie, dacă voiau. Dar ceea ce se întâmplase acum era chiar mai grav decât eliminarea unei persoane considerate, potrivit legii sovietice, drept un trădător condamnat. Fusese răpit un cetăţean american; pentru FBI, răpirea este o infracţiune nu cu mult diferită de crimă.

Exista, fireşte, un plan. Chiar dacă până acum nu se întâmplase aşa ceva niciodată, experţii operaţiunilor, care aveau drept sarcină să-şi imagineze eventualităţi de neimaginat, aveau un protocol prestabilit de lucruri ce trebuiau făcute. Înainte de revărsatul zorilor, decolară de la baza aviatică militară Andrews treizeci de agenţi, unii dintre ei membri de elită ai Echipei de Salvare a Ostaticilor. Agenţii de la birourile locale din toată partea de sud-vest comunicară cazul ofiţerilor din corpul de grăniceri.

Bob/Leonid stătea de unul singur, bând nişte cafea călduţă. *De ce oare n-am continuat să merg, făcând apoi o întoarcere în*

stradă? se întrebă el. *De ce m-am grăbit aşa?*

De ce eram aşa de excitat, când de fapt n-aveam motiv să fiu?

Acum, într-adevăr, avea motive să fie excitat. Maşina fusese străpunsă în trei locuri de gloanţe, două pe partea stângă şi unul pe capota de la portbagaj. Carnetul de conducere era în mâinile poliţiei, cu tot cu fotografie.

Nu mai pupi tu post de profesor la academie, tovarăşe. Zâmbi funest.

Se afla într-o casă conspirativă. Măcar atâta consolare avea. Ba chiar putea fi în siguranţă aici, o zi sau două. În mod cert, era un refugiu al căpitanului Bisiarina, având doar scopul de a servi drept ascunzătoare în cazul în care ofiţerul ar fi fost nevoit să fugă. Din acest motiv, nu exista telefon şi de aceea nici o posibilitate de a lua legătura cu ofiţerul rezident local. *Ce mă fac dacă Bisiarina nu se mai întoarce?* Soluţia era destul de clară. Însemna să-şi asume riscul de a conduce o maşină cu numărul de înregistrare deja luat în urmărire – şi cu găuri de gloanţe! — până când reuşea să fure alt vehicul. Avea viziuni cu mii de ofiţeri de poliţie, patrulând drumurile, mânaţi de un singur gând: să-i găsească pe maniacii care trăseseră în camaradul lor. Cum de putuse să lase ca lucrurile să ia o întorsătură atât de proastă şi atât de repede!

Auzi o maşină care se apropia. Lenny îl păzea în continuare pe prizonier. Bob şi Bill îşi luară pistoalele, trăgând cu ochiul pe singura fereastră ce dădea spre drumul de ţară care ducea la rulotă. Răsuflară amândoi uşuraţi, văzând că era Volvoul condus de Bisiarina. Acesta coborî, făcând semnul convenit pentru a indica încetarea alarmei, după care porni spre rulotă, cărând o sacoşă mare.

— Felicitări: sunteţi în toate ştirile de la televiziune, spuse ea, intrând. *Idioţilor*. Dar asta nu mai era nevoie să adauge. Plutea în aer ca un nor de furtună.

— E o poveste mai lungă, zise el, ştiind că minţea.

— Sunt convinsă. Puse sacoşa pe masă. Mâine vă închiriez altă maşină. E prea periculos să o mai urniţi pe a voastră. Unde aţi…

— Două sute de metri mai sus pe drum, în cel mai des crâng în care am putut s-o băgăm, acoperită cu crengi. E greu de depistat, chiar şi din aer.

— Da, e bine să nu omiţi asta. Poliţia are elicoptere. Ţine, făcu ea, aruncându-i lui Bob o perucă neagră. Urmară nişte ochelari, o pereche cu lentile transparente, iar cealaltă – de soare, cu

oglindă pe lentile. Ai alergie la farduri?

— Ce?…

— *Farduri,* nu face pe dobitocul…

— Căpitane… îngăimă Bob, destul de înfierbântat.

Bisiarina îi tăie vorba cu o privire.

— Eşti alb la piele. Poate că n-ai remarcat, dar mulţi oameni prin părţile astea sunt spanioli. Eşti pe teritoriul meu şi ai să faci exact cum spun eu. Făcu o pauză, trântindu-i apoi: Am să te scot de-aici.

— Americanca aia… te ştie din vedere…

— Clar. Vrei poate s-o eliminăm? La urma urmei, am încălcat deja o regulă, aşa că ce mai contează una în plus? Care-i nenorocitul care a ordonat operaţiunea asta?

— Ordinele au venit de foarte sus, replică Leonid.

— *Cât* de sus? îl descusu ea, alegându-se doar cu o ridicare din sprinceană, foarte grăitoare. Glumeşti.

— Felul ordinului, e prefixul „acţiune imediată” – ce crezi?

— Cred că ne-am distrus toţi carierele şi asta presupune că vom… în fine, vom acţiona. Dar n-am să fiu de acord cu uciderea agentului meu. Până acum n-am omorât pe nimeni şi nu cred că ordinele noastre au în vedere…

— Aşa e, spuse Bob cu glas tare, clătinând energic din cap, dintr-o parte în cealaltă.

Bisiarina rămase cu gura căscată.

— Asta ar putea declanşa un război, spuse ea încetişor, pe ruseşte.

Nu se referea la un război adevărat, dar la un conflict aproape la fel de grav, o confruntare făţişă între ofiţerii KGB şi CIA, ceva ce nu se întâmplă aproape niciodată, nici măcar în ţările din lumea a treia, unde era vorba de obicei de substituţi ucigând alţi substituţi şi de cele mai multe ori fără să ştie de ce – dar până şi ăsta era un lucru rar. Treaba serviciilor de spionaj era să culeagă informaţii. Ambele părţi acceptau tacit ideea că violenţa dăuna misiunii propriu-zise. Dar dacă ambele părţi se apucau să distrugă avantajele strategice ale oponenţilor lor…

— Trebuia să refuzi ordinul, spuse ea, după un moment.

— Sigur că da, comentă Bob. Din câte am auzit, lagărele din Kolima sunt foarte frumoase în acest anotimp, cu o mantie de zăpadă albă şi strălucitoare. Partea ciudată – cel puţin aşa ar fi părut unui occidental – era că nici unul dintre aceşti ofiţeri nu se obosea să ia în considerare ideea de a cere azil politic. Deşi,

procedând aşa, ar fi scăpat de pericolul la adresa propriilor lor persoane, ar fi însemnat totuşi să-şi trădeze patria.

— Ce faci aici te priveşte, dar n-am să-mi ucid agentul, spuse „Ann”, punând capăt discuţiei pe această temă. Am să vă scot din ţară.

— Cum?

— Nu ştiu încă. Cu maşina, cred, dar trebuie să născocesc ceva nou.

Poate nu o maşină. Poate un camion, reflectă ea. Erau o mulţime de camioane pe aici şi nu părea deloc neobişnuit ca o femeie să conducă un astfel de vehicul. Să treacă graniţa cu un autocamion, poate? Un autocamion plin de cutii... Gregory într-o cutie, drogat sau cu căluş la gură... poate chiar toţi la fel... care sunt procedurile vamale pentru chestiile de genul ăsta? Nu avusese nici un motiv să se intereseze până acum. Să fi fost prevenită cu o săptămână înainte, aşa cum ar fi fost normal pentru o operaţiune bine pusă la punct, ar fi avut timp să găsească răspunsuri la o sumedenie de întrebări.

Ia-o încet, îşi spuse ea. *Ajunge cât ne-am pripit până acum*.

— Două zile, poate trei.

— Cam mult, remarcă Leonid.

— S-ar putea să am nevoie de atâta timp pentru a evalua contramăsurile cu care e posibil să ne confruntăm. Deocamdată, nu te mai obosi să te mai bărbiereşti.

După câteva clipe, Bob încuviinţă din cap.

— Eşti pe terenul tău.

— Când te întorci, n-ar strica să faci un studiu de caz din chestia asta, demonstrând de ce e nevoie de o pregătire adecvată pentru orice operaţiune, spuse Bisiarina. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu.

— Foarte bine. Ne vedem mâine după-amiază.

— Nu, le spuse Beatrice Taussing agenţilor. L-am văzut pe Al în după-amiaza asta. Voiam – aruncă o privire jenată lui Candi – voiam să mă ajute la ceva – în fine, să aleg un cadou de ziua lui Candace, pentru mâine. L-am văzut şi în parcare, dar atâta tot. Chiar credeţi – adică, *ruşii...!*

— Cam aşa s-ar părea, spuse Jennings.

— Dumnezeule.

— Oare maiorul Gregory deţine atâtea informaţii încât...

Jennings rămase surprinsă, văzând că Taussing răspunde în locul doctorului Long.

— Da. E singurul care înţelege efectiv întregul proiect. Al e un tip foarte inteligent. Şi mi-e prieten, mai adăugă ea.

Candi o recompensă cu un zâmbet afectuos. Lui Bea chiar îi dăduseră lacrimile. Îi părea rău s-o vadă pe prietena ei suferind, chiar dacă ştia că tot răul era spre bine.

— Ryan, să vezi ce-o să-ţi placă chestia asta.

Jack tocmai se întorsese de la ultima rundă de negocieri din clădirea Ministerului de Externe, un fel de tort de nuntă stalinist de pe Smolensk Bulevard. Candela îi înmână telegrama.

— Ticălosul naibii, pufni Ryan.

— Doar nu te aşteptai să coopereze, remarcă ofiţerul sardonic, după care se răzgândi. Scuză-mă. Recunosc că nici eu nu m-am aşteptat la asta.

— Îl ştiu pe băiatul ăsta. L-am dus cu maşina prin Washington, când a venit în est să ne informeze... *E vina ta, Jack. Din cauza acţiunii tale s-a întâmplat aşa... nu crezi?* Puse câteva întrebări.

— Da, practic e o certitudine, spuse Candela. Au cam încurcat-o, cum s-ar zice. Arată a operaţiune montată peste noapte. Ei, nici ofiţerii KGB nu sunt supraoameni, băiete, dar se pliază ordinelor, ca şi noi.

— Ai ceva sugestii?

— Nu putem face prea multe de-aici, dar sper ca poliţaii locali să pună lucrurile la punct.

— Dar dacă treaba ajunge publică...

— Arată-mi o probă. Nu te apuci să acuzi un guvern străin de aşa ceva fără probe. Ce dracu', ştiu vreo şase ingineri în Europa ere au fost ucişi de terorişti de stânga, în ultimii doi ani, toţi având tangenţă cu programul SDI, fără să mai pomenim de cele câteva cazuri de „sinucideri". Ei bine, n-am făcut din astea subiecte publice.

— Dar chestia asta încalcă *regulile*, fir-ar să fie!

— În ultimă instanţă, totul se reduce la o singură regulă, doctore: Să câştigi.

— USIA mai are încă difuzare TV globală?

— În toată lumea, adică? Sigur. E un program nemaipomenit.

— Dacă nu reuşim să-l recuperăm, să ştii că am să fac publică în toată lumea povestea asta cu *Red October*, fără să mai îmi pese de consecinţe! Ryan înjură. Chiar dacă mă costă cariera, tot

am s-o fac.

— *Red October?*

Candela habar n-avea despre ce vorbea.

— Ascultă-mă pe mine, e bună treaba.

— Spune-le prietenilor tăi de la KGB – ei drăcie, s-ar putea să ţină chestia.

— Chiar dacă nu ţine, spuse Ryan, mai stăpânit acum. *E vina ta, Jack*, îşi spuse el iar. Candela era de acord. Jack îşi dădea seama de asta.

Partea ciudată, se gândeau cei de la poliţia de stat, era că presei nu i se furnizaseră informaţiile reale asupra cazului. O dată cu sosirea echipei de la FBI, se stabiliseră şi regulile. Deocamdată era vorba de un caz simplu, care implica împuşcarea urnii poliţist. Trebuia păstrat secretul angrenării federale, iar dacă ieşea totuşi la iveală, urma să se spună că era vorba de un traficant de droguri internaţional 5i că fusese solicitată asistenţă federală. Autorităţile din Oklahoma primiră instrucţiuni să spună oricărui ziarist care s-ar fi interesat că nu făcuseră decât să acorde sprijin pentru identificarea infractorului, dând o mână de ajutor confraţilor poliţişti. Între timp, FBI-ul preluă cazul, iar antenele federale împânziră zona. Cetăţenilor li se spuse că bazele militare din apropiere făceau exerciţii de rutină – instrucţii speciale de căutare şi salvare – ceea ce explica activitatea anormală a elicopterelor. Cei de la obiectivul *Tea Clipper* primiră informaţii asupra celor petrecute, cerându-li-se să păstreze cu sfinţenie acest secret.

Localizarea maşinii lui Gregory nu dură decât câteva ore. Nu se descoperi nici un fel de amprentă – Bisiarina purtase mănuşi, desigur – şi nici o altă probă utilă, deşi amplasarea maşinii, coroborată cu locul unde se trăsese în poliţist, confirmau profesionalismul infractorilor.

La Washington, Gregory fusese oaspetele unor oameni mult mai importanţi decât Ryan. Prima întâlnire a preşedintelui, în acea dimineaţă, era cu generalul Bill Parks, Emil Jacobs, directorul FBI şi judecătorul Moore.

— Ei bine? îl întrebă preşedintele pe Jacobs.

— Lucrurile de genul ăsta necesită timp. Cazul este investigat de cei mai buni oameni ai noştri, domnule preşedinte, dar, dacă ne băgăm peste ei, nu facem decât să încetinim mersul anchetei.

— Bill, întrebă preşedintele după aceea, cât de important e băiatul?

— E de nepreţuit, răspunse Parks simplu. E cap de afiş la mine, alături de încă doi, domnule. Oamenii de felul lui nu pot fi înlocuiţi prea uşor.

Preşedintele luă foarte în serios această informaţie. Apoi se întoarse spre judecătorul Moore.

— Noi am provocat asta, aşa-i?

— Da, domnule preşedinte, se poate spune şi aşa. E clar că l-am lovit pe Gherasimov într-un punct foarte sensibil. Părerea mea coincide cu a generalului. Vor să afle ce ştie Gregory. Gherasimov crede, probabil, că, dacă poate obţine informaţii de o asemenea magnitudine, poate depăşi totodată consecinţele politice ale dezvăluirii proiectului *Red October.* E greu să-ţi dai seama exact de la o asemenea distanţă, dar în mod cert există toate şansele ca evaluarea lui să fie corectă.

— Am ştiut că nu trebuia să facem asta... spuse preşedintele pe un ton coborât, după care clătină din cap. În fine, e responsabilitatea mea. Eu am dat autorizaţia. Dacă presa...

— Domnule, dacă chestia asta ajunge la urechile presei, e clar ca lumina zilei că n-a fost de la CIA. În al doilea rând, putem spune oricând că a fost o încercare disperată – aş prefera să zic *energică* – de a salva viaţa agentului nostru. Nu-i nevoie să se meargă mai departe de atât, iar asemenea acţiuni sunt normale în cazul serviciilor de spionaj. Ele merg foarte departe pentru a-şi proteja agenţii. Aşa facem şi noi. E una dintre regulile jocului.

— Cum se potriveşte situaţia lui Gregory cu aceste reguli? întrebă Parks. Ce se întâmplă dacă ăia cred că avem o şansă de a-l salva?

— Nu ştiu, recunoscu Moore. Dacă Gherasimov reuşeşte să-şi salveze propria piele, ne va transmite, probabil, că noi l-am împins s-o facă şi se va scuza, spunând că nu se va mai repeta. S-ar aştepta, probabil, să facem uz de represalii o dată sau de două ori, dar lucrurile s-ar opri aici, fiindcă nici KGB-ul şi nici CIA nu doresc să pornească un război. Pentru a vă răspunde direct la întrebare, domnule general, opinia mea este că s-ar putea să aibă ordine să elimine elementul cu totul.

— Adică să-l omoare? întrebă preşedintele.

— Este o posibilitate, da. Se pare că Gherasimov a ordonat această misiune foarte în pripă. Oamenii disperaţi dau ordine disperate. Ar fi imprudent din partea noastră să presupunem

altfel.

Preşedintele se gândi un minut la acest aspect. Se rezemă de spătarul scaunului şi sorbi din cafea.

— Emil, dacă putem afla unde se află...?

— Echipa de Salvare a Ostaticilor asta şi încearcă să facă. Oamenii sunt pe poziţii. Vehiculele lor sunt transportate prin Aviaţia Militară, dar deocamdată tot ce pot face este să stea şi să aştepte.

— Dacă intră în acţiune, care sunt şansele de a-l salva?

— Destul de mari, domnule preşedinte, replică Jacobs.

— *Destul de mari* nu rezolvă situaţia, spuse Parks. Dacă ruşii au ordin să-l scoată din ţară...

— Oamenii mei sunt foarte competitivi în privinţa pregătirii, spuse directorul de la FBI.

— Care sunt regulile lor de operare? se interesă Parks.

— Sunt antrenaţi să uzeze de forţă mortală pentru apărarea lor sau a oricărei persoane nevinovate. Orice individ care pare să ameninţe un ostatic este un om mort.

— Asta nu-i prea bine, spuse Parks.

— Cum adică? întrebă preşedintele.

— Cât timp îţi ia să te întorci şi să razi capul cuiva? Ce te faci dacă sunt dispuşi să moară pentru a-şi îndeplini misiunea? Sperăm că oamenii noştri sunt aşa, nu?

— Arthur?

Capetele se întoarseră spre judecătorul Moore.

Directorul CIA ridică din umeri.

— N-am cum să prezic devotamentul sovieticilor. E posibil? Da, presupun că da. E cert? Asta nu mai ştiu. Nimeni nu ştie.

— Pe vremuri, ca să-mi câştig existenţa, pilotam avioane de vânătoare. Ştiu care e viteza de reacţie a fiinţei umane, zise Parks. Dacă tipul se decide să se întoarcă şi să tragă, chiar dacă omul nostru e cu arma pe el, s-ar putea să nu fie îndeajuns de rapid pentru a-i salva viaţa lui Al.

— Şi ce-ai vrea atunci să fac, să le spun oamenilor mei să-i omoare pe toţi cei care le ies în cale? întrebă Jacobs calm. Nu procedăm aşa. *Nu putem* proceda aşa.

Parks se întoarse apoi spre preşedinte.

— Domnule, chiar dacă ruşii nu-l lichidează pe Gregory, dacă îl pierdem, ei câştigă. S-ar putea să fie nevoie de ani până să-l putem înlocui. Afirm, domnule, că oamenii domnului Jacobs sunt antrenaţi să aibă de-a face cu criminali, nu cu tipi de felul ăsta,

nu cu o situaţie de acest gen. Domnule preşedinte, vă recomand să faceţi apel la Delta Force de la Fort Bragg.

— Nu au jurisdicţia necesară, remarcă Jacobs imediat.

— Dar au tipul de pregătire adecvată, spuse generalul.

Preşedintele tăcu un minut.

— Emil, cât de bine ştiu oamenii tăi să respecte ordinele?

— Vor face ce spuneţi dumneavoastră, domnule. Dar va fi nevoie de un ordin scris.

— Poţi să mă pui în legătură cu ei?

— Da, domnule preşedinte. Jacobs ridică receptorul şi comandă o convorbire telefonică, prin biroul lui, cu Hoover Building. În cele din urmă, obţinu legătura.

— Agentul Werner, vă rog... Agent Werner, la telefon directorul Jacobs. Am un mesaj special pentru dumneata. Stai la aparat. Întinse receptorul. E Gus Werner. De cinci ani, el e şeful echipei. Gus a renunţat la o avansare ca să rămână la ESO[2].

— Domnule Werner, la telefon preşedintele. Mi-ai recunoscut vocea? Bun. Te rog, ascultă cu atenţie. În cazul în care ai posibilitatea să încerci să-l salvezi pe maiorul Gregory, singura ta misiune este să-l scapi. Toate celelalte aspecte sunt secundare faţă de acest obiectiv. Arestarea criminalilor implicaţi nu este, repet, nu este importantă. E clar? Da, chiar şi posibilitatea unei ameninţări la adresa ostaticului este un motiv suficient pentru utilizarea forţei mortale. Maiorul Gregory este o valoare naţională de neînlocuit. Supravieţuirea lui este singura ta misiune Am să formulez toate astea în scris şi am să-i dau ordinul directorului. Mulţumesc. Mult noroc. Preşedintele puse receptorul în furcă. Zice că s-au gândit şi ei la această posibilitate.

— Tot ce se poate, încuviinţă din cap Jacobs. Gus are o imaginaţie creatoare. Acum nota de serviciu, domnule.

Preşedintele luă o foaie mică de hârtie de pe birou şi redactă ordinul oficial. Abia după ce termină, îşi dădu seama ce făcuse. Nu era vorba de un exerciţiu intelectual. Scrisese cu mâna lui o împuternicire de a ucide. Constată că era un lucru deprimant de uşor.

— Domnule general, eşti satisfăcut?

— Sper ca tipii ăştia să fie atât de buni pe cât spune directorul, catadicsi Parks să comenteze.

— Domnule judecător Moore, vreo repercusiune din cealaltă parte?

---

[2] Echipa de Salvare a Ostaticilor (n.tr.).

— Nu, domnule preşedinte. Colegii noştri sovietici înţeleg genul ăsta de lucruri.

— Bun, atunci rămâne aşa. *Şi fie ca bunul Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu.*

Nimeni nu dormise. Candi nu e dusese la serviciu, desigur. Având în vedere că sosise de la Washington echipa de investigaţii, Jennings şi Parkins rămăseseră de gardă la Candi. Exista posibilitatea incertă ca Gregory să evadeze, iar în această eventualitate se presupunea că ar suna întâi aici. Mai exista şi un alt motiv, firește, dar acesta nu era încă oficial.

Bea Taussing era o adevărată explozie de energie. Toată noaptea făcuse ordine prin casă şi pregătise cafea pentru toţi. Oricât de ciudat ar fi părut, avea astfel sentimentul că făcea şi altceva decât pur şi simplu să stea cu prietena ei. Îi ţinea şi de urât, ceea ce nimănui nu i se părea ceva prea ciudat. Aşa se întâmplă de obicei între prieteni.

Lui Jennings îi trebuiră câteva ore până să-şi dea seama că era îmbrăcată cu nişte haine efectiv feminine. Realitatea era că, în ziua precedentă, îşi dăduse toată silinţa să se facă frumoasă. Evident, acum aproape că nici nu se mai vedea. La un moment dat, îi dăduseră şi ei lacrimile văzându-le pe Bea şi Candi plângând, iar machiajul bine aplicat era acum plin de dâre. Hainele lui Taussing se mototoliseră, iar eşarfa de caşmir era în dulap, agăţată de umeraşul pe care se afla şi mantoul. Dar cel mai interesant lucru la Taussing, se gândea Jennings, stând pe scaun, era starea ei de spirit. Domnea o atmosferă de încordare. Activitatea frenetică din tot lungul nopţii mai uşurase un pic tensiunea, dar... aici se ascundea şi altceva decât simpla dorinţă de a fi de ajutor, se gândi agentul. Nu-i pomeni însă nimic lui Perkins.

Taussing nu băga de seamă sau nu-i păsa de ceea ce gândea agentul. Se uită pe fereastră, aşteptând să vadă răsăritul soarelui, a doua oară de când dormise ultima oară şi se întrebă de unde avea atâta energie. Poate că de la cafea, se gândi ea, venindu-i să zâmbească. Se întrebă în ce măsură era şi ea în pericol, dar îşi alungă repede această grijă. Avea încredere în profesionalismul lui Ann. Unul dintre primele lucruri care i se spuseseră, când îşi începuse a doua carieră, fusese că avea să fie protejată, chiar şi cu riscul morţii. Asemenea promisiuni n-au cum să nu fie reale, îi spusese Ann, întrucât au o dimensiune

practică. Era o afacere serioasă, se gândea Bea, încrezătoare la gândul că toţi cei implicaţi ştiau singuri cum să procedeze. Lucrul cel mai rău ce se putea întâmplă era ca poliţia şi FBI-ul să-l salveze pe Al, dar probabil că şi plecaseră deja, îşi mai zise ea. Sau să-l ucidă, în ciuda celor spuse de Ann în seara precedentă. Asta n-ar fi deloc bine. Voia doar să scape de el, nu să moară, ci pur şi simplu să nu-l mai ştie în calea ei. Îşi aminti de discuţia de la masă, la sediul obiectivului, despre moartea misterioasă a unor germani, italieni şi englezi care lucrau la nişte proiecte legate de SDI. Exista aşadar un precedent, nu? Dacă Al scăpa cu viaţă şi se întorcea... ei bine, asta era, ce să mai facă? Trebuia să aibă încredere în capacitatea ofiţerului ei, de control de a stăpâni situaţia. Prea târziu acum. Îşi concentră atenţia asupra prietenei ei.

Candi privea în gol spre peretele din faţă, unde era atârnată o fotografie făcută la imprimanta laser, înfăţişând naveta spaţială care decolase de la Cape Canaveral. Fotografia, care nu era prea grozavă, fusese luată de Al, pe nimic, de la cine ştie ce antreprenor. Bea reveni cu gândul la Candace. Avea. Ochii umflaţi de atâta plâns.

— Trebuie să te obişnuieşti, îi spuse Bea.

Candace nici măcar nu întoarse capul, complet inertă, dar Bea îşi luă prietena pe după umeri şi o ridică de pe canapea.

— Haide.

Candi se ridică, ca o somnambulă, iar Bea o îndrumă spre ieşirea din salonaş şi apoi sus, pe trepte, spre dormitor. După ce intrară, închise uşa.

— De ce, Bea? De ce au făcut aşa ceva?

Candi se aşeză pe pat, privind tot în gol, spre un alt perete.

— Nu ştiu, spuse Bea, mult mai sincer decât credea ea.

De fapt, chiar nu ştia, dar în fond îi păsa prea puţin.

Începură din nou lacrimile, suspinele, nasul smiorcăit.

Bea privindu-şi prietena pentru care lumea toată se prăbuşise, din voinţa unui seamăn. Se simţi momentan vinovată, ştiindu-se părtaşă la ce se întâmplase, dar era convinsă că putea s-o facă pe Candi să uite în cele din urmă. Deşi era o persoană timidă, în ciuda extravaganţei de care făcea paradă, Bea îşi descoperise totuşi un curaj nebănuit, acceptând să lucreze pentru un guvern străin şi, în plus, angajându-se într-o misiune pe care nu se aşteptase niciodată ca superiorii ei să i-o traseze. Mai rămânea un singur lucru. Se aşeză lângă prietena ei şi o îmbrăţişă strâns,

aplecându-i capul pe umărul ei. Lui Bea îi venea tare greu. Experienţele precedente fuseseră nişte aventuri trecătoare, la facultate. Încercase să-şi descopere şi alte înclinaţii, dar bărbaţii cu care se întâlnea nu-i dădeau nici un fel de satisfacţii. Prima experienţă sexuală, cu un tânăr fotbalist neîndemânatic, fusese atât de oribilă... dar nu era genul de femeie care să se psihanalizeze. Cu persoane străine sau simple cunoştinţe era mai simplu, dar acum era vorba de propria ei imagine în ochii unei prietene. O prietenă îndurerată. O prietenă care avea nevoie de sprijin. O prietenă, îşi reaminti ea cu răceală, pe care o trădase. Nu însemna că nu-l ura pe Gregory la fel de mult, dar nu putea ignora faptul că prietena ei ţinea la el, iar într-un fel îi simţea parcă prezenţa între ele, chiar acum, când erau singure în dormitor. Pocitania aia de bărbat care fusese aici, în pat...

Ai să poţi vreodată să-i iei locul? se întrebă ea.

Ai să încerci măcar?

Dacă ai fost dispusă să-l îndepărtezi, făcând-o pe ea să sufere, iar acum nici măcar nu vrei să rişti... ce-i de capul tău?

O strânse puternic în braţe pe prietena ei, fiind răsplătită cu acelaşi gest. Candi nu făcea decât să încerce să-şi găsească un sprijin în universul care se destrămase în jurul ei, dar Bea nu ştia asta. O sărută pe prietena ei pe obraz, iar Candi o strânse şi mai tare.

Are nevoie de tine.

Bea trebuia să-şi adune tot curajul. Deja inima îi bătea nebuneşte, reacţia ei fiind de a se autozeflemisi, aşa cum făcuse de ani de zile. Bea cea sigură pe ea. Bea cea dură, care se răţoia la cine avea chef, care conducea ce tip de maşină voia şi se îmbrăca aşa cum îi plăcea, nedând doi bani pe părerea celorlalţi. Bea cea laşă, care, chiar şi după ce riscase totul, n-avea curajul să se apropie de singura persoană de care îi păsa pe lumea asta. Încă un pas ezitant. O sărută din nou pe prietena ei, simţindu-i lacrimile sărate şi cuprinsă de o dorinţă profundă. Taussing trase aer adânc în piept şi lăsă să-i alunece mâna pe sânii prietenei ei.

Jennings şi Perkins intrară pe uşă la nici cinci secunde după ce auziseră ţipătul. Văzură groaza întipărită pe chipul lui Long şi o expresie deopotrivă similară, dar şi foarte diferită, pe faţa lui Taussing.

23

Planuri foarte bine ticluite

— Poziţia guvernului Statelor Unite, spuse Ernest Allen, din locul unde era aşezat la masă, este aceea că sistemele concepute pentru apărarea civililor nevinovaţi împotriva armelor de distrugere în masă nu sunt ameninţătoare şi nici destabilizatoare, iar restricţiile în privinţa dezvoltării unor asemenea sisteme nu servesc nici unui scop util. Această poziţie a fost reafirmată constant în ultimii ani şi nu avem absolut nici un motiv să o schimbăm. Salutăm iniţiativa guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste de a reduce armele ofensive cu un procent de până la cincizeci la sută şi vom examina cu mult interes detaliile acestei propuneri, dar o reducere a armelor ofensive nu este relevantă pentru armele defensive, care nu intră în discuţie la negocieri dincolo de aplicabilitatea lor la înţelegerile deja existente între ţările noastre. În privinţa inspecţiilor la faţa locului, constatăm cu dezamăgire că remarcabilul progres înregistrat atât de recent trebuie să...

Tipul era de admirat, îşi zise Ryan. Nu era de acord cu ce spunea, dar era poziţia ţării lui, iar Ernie Allen nu era niciodată omul care să-şi arate sentimentele personale închise în cine ştie ce compartiment secret, înainte de începutul sesiunilor de lucru.

Întrunirea se încheie oficial când Allen îşi termină discursul ţinut pentru a treia oară astăzi. Urmă schimbul amabilităţilor uzuale. Ryan dădu mâna cu omologul său sovietic. Cu această ocazie, îi transmise un bileţel, aşa cum fusese instruit la Langley. Golovko nu avu nici un fel de reacţie, Ryan fiind răsplătit cu un semn prietenesc din cap, când se despărţiră. Jack nu prea avea de ales. Trebuia să continue conform planului. Ştia că în următoarele câteva zile putea să afle dacă Gherasimov avea sau nu stofă de mare jucător. Dacă era capabil să se expună riscului dezvăluirilor CIA, mai ales sub ameninţarea unora şi mai spectaculoase decât îi promisese Jack... Dar Ryan nu-l putea admira. Părerea lui era că Gherasimov reprezenta gangsterul-şef în principala agenţie de gangsteri a unei ţări care se lăsa

controlată de gangsteri. Ştia că era o concepţie simplistă şi periculoasă, dar el nu era ofiţer de teren, chiar dacă acum acţiona astfel şi nu aflase încă faptul că lumea, pe care de obicei o vizualiza în condiţiile de securitate şi aer condiţionat pe care i le oferea biroul său de la etajul şapte al sediului CIA, nu era la fel de bine definită ca rapoartele lui despre ea. Se aşteptase ca Gherasimov să cedeze în faţa cererii lui – după ce îşi evalua poziţia, evident, dar oricum să cedeze. Îl frapă faptul că gândise ca un maestru de şah, fiindcă aşa se aşteptase să gândească secretarul KGB-ului, trezindu-se în schimb în faţa unui om dispus să arunce zarurile – aşa cum obişnuiesc să facă americanii. Ar fi trebuit ca ironia situaţiei să fie amuzantă, îşi spuse Jack în holul de marmură al Ministerului de Externe. Dar nu era.

Jennings nu văzuse în viaţa ei pe cineva atât de complet de distrus cum fusese Beatrice Taussing. Sub aparenţa exterioară dură şi încrezătoare, bătea, totuşi, inima unui om singuratic, ros de o furie solitară împotriva lumii care nu o tratase aşa cum dorise ea, nefiind însă capabilă să ofere un teren propice în acest sens. Aproape că îi părea rău de femeia prinsă în cătuşe, dar simpatia nu avea nimic de-a face cu trădarea şi categoric nici cu răpirea, cea mai mare – sau cea mai josnică – crimă din panteonul instituţional al FBI.

Cedase, totuşi, complet, acesta fiind lucrul care conta acum, alături de faptul că ea şi Will Perkins reuşiră să-i stoarcă informaţiile. Era încă întuneric când o scoaseră afară la o maşină FBI care aştepta. Îi lăsară Datsunul pe alee, pentru a sugera. Că era acolo, dar, după cincisprezece minute, Taussing intra pe uşa din spate în biroul FBI din Santa Fe, livrându-şi informaţiile anchetatorilor proaspăt sosiţi. Nu era vorba de fapt de cine ştie ce date, doar un nume, o adresă şi un tip de maşină, dar asta reprezenta începutul de care aveau nevoie agenţii. O maşină a Biroului trecu prin faţa casei la scurt timp după aceea şi remarcă maşina Volvo la locul ei. Apoi găsiră în anuarul telefonic numărul familiei care locuia vizavi, sunându-i ca săi avertizeze că, într-un minut, doi agenţi FBI urmau să bată la uşa lor din spate. Cei doi agenţi trecură la acţiunea de supraveghere, instalaţi în sufrageria familiei, ceea ce proprietarilor casei, o tânără pereche, li se păru deopotrivă înspăimântător şi palpitant. Tinerii le povestiră agenţilor că *Ann*, cum era cunoscută, era o doamnă liniştită. Nu ştiau ce meserie avea, dar nu-şi deranjase niciodată

vecinii, deşi uneori venea şi pleca la ore ciudate, cum se întâmplă cu mulţi celibatari. Cu o seară înainte, de pildă, nu venise acasă decât destul de târziu, remarcă soţul, cam cu douăzeci de minute înainte de sfârşitul showului lui Carson. Asta da întâlnire amoroasă, îşi zisese el. Ciudat era că n-o văzuseră niciodată aducând pe cineva acasă, deşi...

— S-a trezit. A aprins lumina.

Agentul luă binoclul, deşi nu-i prea era necesar pentru a vedea vizavi. Prin perdelele trase, nu se desluşea mai mult decât o umbră care se mişca. Afară, văzură un bărbat în trening trecând cu bicicleta pe lângă maşina ei, ca şi cum şi-ar fi văzut de exerciţiile matinale. Din poziţia avantajoasă pe care o aveau, îl văzură plasând un semnalizator radio pe suprafaţa interioară a bărci de protecţie posterioare de la Volvo, dar asta numai fiindcă ştiau ce trebuia să se întâmple.

— Cine-i învaţă să facă chestii de-astea, întrebă tipul cu camera video, David Copperfield?

— Stan Nu-ştiu-cum – lucrează la Quantico. Am jucat cărţi cu el o dată, chicoti celălalt. Mi-a dat banii înapoi şi mi-a arătat cum se face. De-atunci n-am mai jucat pocher pe bani.

— Am putea şti şi noi ce înseamnă toată chestia asta? întrebă proprietarul casei.

— Scuze, nu. O să aflaţi, dar acum n-avem timp. Ia uite!

— S-a făcut. Camera intră în funcţiune.

— La ţanc a fost! Tipul cu binoclul ridică staţia radio. Subiectul se mişcă, intră în maşină.

— Suntem gata, veni răspunsul prin staţie.

— Porneşte, merge spre sud, pierdem controlul vizual. Preluaţi voi acum.

— Bun. Am preluat. Terminat.

Unsprezece maşini şi camioane, nici mai mult nici mai puţin, erau desemnate pentru supraveghere, dar mai importante erau elicopterele care se învârteau la o mie două sute de metri deasupra solului. Un alt elicopter era la sol, la Baza Kirtland a Aviaţiei Militare. Un UH-1N, o variantă cu două motoare a venerabilului Huey, vestit pentru acţiunile din Vietnam, fusese împrumutat de la Aviaţia Militară, montându-i-se acum frânghii de rapel.

Ann îşi conducea automobilul Volvo într-un stil aparent obişnuit, dar în spatele ochelarilor de soare privea la fiecare câteva secunde în oglinzile retrovizoare. Avea nevoie acum de

toată iscusinţa, de tot antrenamentul căpătat şi, deşi nu dormise decât cinci ore, se menţinea la nivelul standardelor profesionale. Pe scaunul din dreapta avea un termos cu cafea. Băuse din el deja două ceşti, păstrând restul pentru cei trei colegi ai ei.

Şi Bob se mişca. În haine de lucru şi cizme, alerga prin pădure, oprindu-se doar să se uite la o busolă, pe cărarea de trei kilometri printre pini. Prevăzuse patruzeci de minute pentru a parcurge distanţa şi constată că nu putea realiza un timp mai bun. Din cauza altitudinii ridicate şi a aerului tăios, începuse să gâfâie chiar înainte de a ajunge la urcuş. Lăsase deoparte toate fasoanele. Tot ce conta acum era misiunea. Se mai întâmplase şi înainte ca operaţiunile pe teren să ia o întorsătură proastă, deşi nu şi în ceea ce îl privea, Jar însemnul distinctiv al oricărui ofiţer operaţional era capacitatea de a se descurca în situaţii potrivnice şi de a-şi îndeplini sarcinile. La şapte şi zece putea vedea deja drumul, iar pe latura mai apropiată magazinul. Se opri la douăzeci de metri de liziera pădurii şi aşteptă.

Ann înainta la întâmplare, sau cel puţin aşa părea. Pe traseu, intră şi ieşi de două ori de pe drumul principal, înainte de a se angaja în partea finală a călătoriei. La şapte şi cincisprezece minute, opri maşina în parcarea micului magazin şi păşi înăuntru.

Subiectul fusese atât de abil în a se sustrage supravegherii, încât FBI-ul rămăsese acum cu numai două maşini de urmărire. La fiecare cotitură făcută la întâmplare, Ann mai scăpase de o „codiţă” – se presupunea că avea capacitatea de a identifica orice maşină văzută doar o singură dată – şi, de aceea, fusese lansat un apel insistent pentru vehicule suplimentare. Până şi magazinul fusese ales cu multă grijă. Nu putea fi ţinut sub observaţie de nicăieri de pe drum, din cauza traficului. Maşina numărul zece trase în aceeaşi parcare. Unul dintre cei doi ocupanţi intră înăuntru, celălalt rămase în vehicul.

Cel din magazin reuşi astfel, din birou să o vadă efectiv pe Ann, în timp ce aceasta cumpăra nişte gogoşi, cafea în nişte ceşti ermetice, plus nişte sucuri, toate cu un conţinut ridicat de cofeină, lucru pe care agentul însă nu-l remarcă. Ajunse la casă imediat după ea, achitând un ziar şi două cafele mari. O urmări cum ieşea pe uşă şi văzu că se apropiase de ea un bărbat, suindu-se în maşină cu naturaleţea unui logodnic care ştie că iubita lui preferă întotdeauna să-şi conducă singură maşina. Deşi

se năpusti pe uşă afară la maşină, aproape că îi pierdu urma.

— Ţine, făcu Ann, întinzându-i un ziar. Fotografia lui Bob era pe prima pagină. Fusese chiar publicată color, deşi calitatea pozei micuţe din carnetul de conducere nu era prea grozavă. Mă bucur că n-ai uitat să-ţi pui peruca, remarcă ea.

— Care-i planul? întrebă Leonid.

— Întâi îţi închiriez o maşină cu care să te întorci la casa conspirativă. După aceea cumpăr nişte farduri, ca să vă schimbaţi cu toţii culoarea tenului. Pe urmă, cred că o să facem rost de o camionetă pentru trecerea graniţei. O să ne trebuiască şi nişte lăzi de ambalaj. Cu astea nu ştiu cum o să facem încă, dar până la sfârşitul zilei găsesc eu soluţia.

— Şi trecerea propriu-zisă?

— Mâine. Plecăm înainte de amiază şi trecem frontiera cam pe la ora cinei.

— Aşa de repede? întrebă Bob.

— Da. Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât sunt mai sigură că or să împânzească zona cu agenţi, dacă mai tărăgănăm mult.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Ann se întoarse în oraş şi opri maşina într-o parcare publică. Îl lăsă pe Leonid acolo, traversă strada şi merse câţiva metri până la o agenţie de închiriat maşini, exact vizavi de un mare hotel. Acolo îndeplini toate formalităţile necesare în mai puţin de cincisprezece minute, iar la scurt timp după aceea parcă un Ford lângă Volvo. Îi aruncă cheile lui Bob, spunându-i să se ţină după ea până la autostradă, după care urmau să se despartă.

Când ajunseră la drum întins, FBI-ul rămăsese aproape fără maşini disponibile pentru urmărire. Trebuia luată o decizie, iar intuiţia agentului însărcinat cu supravegherea se dovedi corectă. Un vehicul al poliţiei de stat, cu însemne civile, preluă urmărirea maşinii Volvo, în timp ce ultima maşină FBI porni după Ford pe autostradă. Între timp, cinci dintre maşinile însărcinate iniţial cu supravegherea lui „Ann” se lansară în viteză ca să ajungă din urmă Fordul lui „Bob”. Trei dintre ele o luară pe aceeaşi ieşire, urmărindu-l apoi pe drumul secundar ce ducea la casa conspirativă. Cum „Bob” conducea în limita de viteză permisă, două dintre maşini trebuiră să-l depăşească, dar a treia reuşi să rămână în spate – până ce Fordul opri la curbă. Această porţiune de drum se întindea într-o linie dreaptă pe un kilometru şi jumătate, iar el se oprise drept în mijloc.

— Îl văd, îl văd, raportă un observator din elicopter, privind

maşina de la o distanţă de cinci kilometri, cu un binoclu de stabilizare a imaginii.

Zări silueta minusculă a unui bărbat care deschise capota, se aplecă în jos, aşteptă câteva minute, după care o închise şi porni mai departe cu maşina.

— Băiatul e profesionist, îi spuse observatorul pilotului.

Nu e chiar atât de profesionist, îşi zise pilotul, cu ochii aţintiţi în depărtare pe punctul alb ce reprezenta acoperişul unei maşini. Văzu Fordul cotind pe un drum de ţară, ce se pierdea între copaci.

— Ăsta-i!

Se aşteptaseră ca poziţia casei conspirative să fie izolată. Geografia zonei se preta cu uşurinţă acestui deziderat. Imediat după identificarea poziţiei, un Phantom RF-4C din a 67-a Brigadă Tactică de Recunoaştere decolă de la Baza Bergstrom a Aviaţiei Militare din Texas. Cei doi membri ai echipajului aeronavei credeau că era vorba de o glumă, dar nu-i deranja să facă acest drum, care le luă mai puţin de o oră. Ca misiune era atât de simplă, încât ar fi putut-o face oricine. Aeronava Phantom efectuă în total patru zboruri la altitudine înaltă deasupra zonei şi, după ce fotografie câteva sute de metri de peliculă cu multiplele sisteme ascunse, aterizează la Baza Militară Kirtland, exact în afara localităţii Albuquerque. În urmă cu câteva ore, sosiseră trupe şi utilaje pentru sol, cu un avion de marfă. În timp ce pilotul oprea motoarele, doi specialişti scoteau cutia cu film, transportând-o cu maşina la remorca folosită ca fotolaborator aeroportabil. Utilajul de procesare automată transmitea cadrele umede spre dispozitivele de fotointerpretare, la nici o jumătate de oră de la aterizarea avionului.

— Aşa, poftim, spuse pilotul, văzând cadrul reuşit. Am avut condiţii bune: senin, frig, umiditate scăzută, unghi solar bun. Nici măcar n-am lăsat dâre în aer.

— Mulţumesc, domnule maior, spuse sergentul, examinând filmul de la aparatul panoramic KA-91. Din câte se pare, avem aici un drum de ţară care se formează din autostradă şi şerpuieşte peste creastă... iar asta seamănă cu o casă tip rulotă, maşina e parcată cam la cincizeci de metri – alta, oarecum acoperită. Bun, deci, două maşini. Aşa, altceva...?

— Ia stai un pic... nu văd a doua maşină, spuse un agent FBI.

— Aici, domnule. Soarele se reflectă pe ceva şi e prea mare ca

să fie o sticlă de Coca-Cola. Un parbriz de maşină, probabil. Poate un geam din spate, dar eu cred că e vorba de partea din faţă, spuse femeia, care avea gradul de sergent.

— De ce? întrebă agentul. Pur şi simplu, trebuia să se lămurească.

— Păi, uite cum stau lucrurile, domnule, reluă ea, dacă îi în locui ălora şi as ascunde o maşină în felul ăsta, aş băga-o cu spatele, ca să pot ieşi mai repede, e clar?

Bărbatul se abţinu să pufnească în râs.

— E-n regulă, sergent.

Aceasta trecu la un alt cadru.

— Aşa, uite şi o reflectare de la bara de protecţie, iar asta e, probabil masca din faţă. Vedeţi cum au acoperit-o? Uitaţi-vă lângă rulotă. S-ar putea ca acolo, în umbră, să fie un om... Trecu la cadrul următor. Exact, e o persoană.

Bărbatul avea cam un metru optzeci şi doi înălţime, era atletic, brunet, iar după umbra de pe faţă se putea deduce că neglijase să se bărbierească astăzi. Nu se vedea nici o armă.

Din cele treizeci de cadre utilizabile ale locului, opt fură mărite la dimensiunea unor afişe. Acestea fură transmise la hangar cu un UH-1N. Acolo se afla Gus Wemer. Nu-i plăceau treburile pornite în pripă, la fel ca celor deja rulotă, dar n-aveau de ales.

— Aşa, tovarăşe colonel Filitov, am ajuns acum la anul 1976.

— Dmitri Fedorovici m-a adus cu el, când a devenit Ministrul Apărării, Asta a simplificat lucrurile, desigur.

— Iar dumitale ţi-a dat posibilităţi mai mari, remarcă Vatutin.

— Da, într-adevăr.

Acum nu se mai punea problema de recriminări, acuzaţii sau comentarii cu privire la natura fărădelegilor săvârşite de Misa. Depăşiseră deocamdată această fază. Mărturisirea fusese iniţial greu de obţinut, aşa cum se întâmpla întotdeauna, dar, după aceea, o dată ce anchetatul era biruit sau păcălit să recunoască, urma partea uşoară. Putea dura săptămâni de zile, iar Vatutin nu ştia unde avea să ajungă în cazul de faţă. Faza iniţială viza conturarea celor săvârşite. Urma examinarea detaliată a fiecărui episod, dar cele două faze ale anchetei erau capitale pentru stabilirea unui indice de referinţe încrucişate, fără de care subiectul putea ulterior să încerce să schimbe sau să tăgăduiască anumite lucruri. Chiar şi această fază, în care se făceau pe parcurs observaţii marginale, îi înspăimânta pe Vatutin

şi pe oamenii lui. Era vorba de specificaţii pentru fiecare tanc şi fiecare armă din Armata Sovietică, inclusiv variantele care nu fuseseră niciodată trimise arabilor – ceea ce era ca şi cum le-ar fi dat israelienilor şi prin urmare, americanilor, sau chiar şi celorlalte ţări din Pactul de la Varşovia. Ele fuseseră livrate Vestului, chiar înainte ca prototipurile să intre în producţia de serie. Specificaţii de aeronave. Performanţe ale focoaselor convenţionale şi nucleare, de toate tipurile. Cifre de fiabilitate pentru rachetele strategice. Certurile interne din cadrul Ministerului Apărării, iar acum, de când Ustinov devenise membru cu drept de vot în Biroul Politic şi disputele politice la cel mai înalt nivel. Dar cei mai dăunător era faptul că Filitov livrase Occidentului tot ce ştia în materie de strategie sovietică – şi ştia efectiv totul. Având dublul statut de persoană de încredere pentru Dmitri Ustinov şi de soldat legendar, fusese de fapt ochiul prin care birocratul privea asupra universului de lupte reale.

Ei bine, Misa, tu ce crezi despre asta...? îl întrebase, probabil, Ustinov de o mie de ori. Vatutin îşi dădu seama, fără să bănuiască însă...

— Ce fel de om era Ustinov? întrebă colonelul de la „a Doua”.

— Sclipitor, spuse Filitov imediat. Talentele lui administrative erau de neegalat. N-am văzut niciodată asemenea instincte pentru procesele de producţie, de exemplu. Doar mirosind o fabrică, îşi şi dădea seama dacă treaba mergea sau nu. Ştia să anticipeze cu cinci ani şi să determine care arme ar putea fi necesare şi care nu. Singura lui slăbiciune era incapacitatea de a înţelege cum se foloseau efectiv în luptă, motiv pentru care ne-am şi certat uneori, când am încercat să aduc unele modificări, pentru a înlesni modul de utilizare. Ceea ce vreau să spun este că el urmărea găsirea unor metode de fabricaţie mai uşoare pentru a accelera producţia, în timp ce pe mine mă preocupa uşurinţa cu care produsul finit putea fi folosit pe câmpul de luptă. Câteodată aveam câştig de cauză, dar alteori nu.

Uluitor, îşi zise Vatutin, făcând câteva însemnări. *Misa s-a străduit tot timpul să îmbunătăţească armele, deşi livra totul Occidentului... de ce?* Dar nu putea întreba aşa ceva deocamdată şi nici multă vreme de-acum încolo. Ar fi riscat ca Misa să se vadă iar ca un mare patriot, înainte ca trădarea săvârşită să fie complet recunoscută. Îşi dădea seama acum că detaliile acestei mărturisiri urmau să se întindă pe parcursul mai multor luni de discuţii.

— Cât e ceasul la Washington? îl întrebă Ryan pe Candela.

— Aproape zece dimineaţa. Sesiunea de astăzi a fost scurtă.

— Da. Cealaltă parte a vrut să termine mai devreme. Ceva veşti de la D.C. în cazul Gregory?

— Nimic, răspunse Candela posomorit.

— Ne-ai spus că ne vor pune pe tavă sistemele lor de apărare, îi zise Narmonov şefului KGB-ului. Ministerul de Externe raportează exact contrariul.

Aflaseră, de fapt, asta din ziua precedentă, dar acum erau perfect siguri că nu era vorba de nici un joc tactic. Sovieticii lăsaseră să se înţeleagă că puteau să revină asupra fragmentului din propunere privind verificarea, care fusese deja stabilit în principiu, sperând ca americanii să mai cedeze, chiar şi foarte puţin, în problema SDI. Această mutare se izbise de un zid de piatră.

— S-ar zice că sursa noastră nu este corectă, recunoscu Gherasimov. Sau că poate va dura mai mult timp până să obţinem această concesie.

— Nu şi-au schimbat poziţia şi nici nu şi-o vor schimba. Ai fost prost informat, Nikolai Borisovici, îi spuse Ministrul de Externe, arătându-se ferm de acord cu Secretarul General al Partidului.

— E posibil aşa ceva? se interesă Alexandrov.

— Una dintre problemele activităţii de culegere a informaţiilor secrete referitoare la americani constă în faptul că ei înşişi habar n-au adeseori care le este poziţia. Informaţiile noastre provin de la o sursă bine plasată, iar acest raport a coincis cu ceea ce am primit din partea altui agent. Poate că Allen a vrut să facă asta, dar i s-a interzis.

— Posibil, recunoscu Ministrul de Externe, nevrând să-l contrazică prea mult pe Gherasimov. Am simţit de mult că are alte păreri asupra acestei chestiuni. Dar asta nu mai contează acum. Va trebui să ne modificăm într-un fel modul de abordare. Să fie acesta un semnal că americanii au mai obţinut o performanţă tehnică?

— Tot ce se poate. Ne ocupăm chiar acum de acest aspect. Am o echipă care încearcă să scoată un material deosebit de sensibil.

Gherasimov nu îndrăznea să meargă mai departe cu afirmaţiile. Operaţiunea de răpire a maiorului american era mult

mai disperată chiar decât bănuia Ryan. Dacă se afla acest lucru, putea să fie acuzat în Biroul Politic de tentativă de distrugere a unor tratative importante – şi de a fi făcut asta fără să-şi consulte în prealabil tovarăşii. Până şi membrii Biroului Politic trebuiau să discute ce făceau, dar el nu putea proceda aşa. Aliatul lui Alexandrov ar vrea să afle de ce, iar Gherasimov nu putea risca să dezvăluie nimănui că era prins în capcană. Pe de altă parte, era convins că americanii nu aveau să întreprindă nimic pentru a dezvălui răpirea. Făcând aşa ceva, s-ar expune şi ei unui risc aproape identic – anumite elemente politice din Washington ar încerca să-i acuze pe conservatori că folosesc incidentul pentru sabotarea discuţiilor în interese personale. Miza jocului era la fel de mare ca întotdeauna, iar riscurile cărora li se expunea Gherasimov, deşi grave, făceau în fond înfruntarea şi mai palpitantă. Era prea târziu ca să fie prudent. Trecuse de faza asta şi, chiar dacă era în joc propria lui viaţă, anvergura înfruntării era demnă de ţinta vizată.

— Nu ştim precis că e acolo, corect? întrebă Paulson.

Era puşcaşul cu grad superior din Echipa de Salvare a Ostaticilor. Membru al Clubului „Quarter-Inch” din FBI, putea plasa la ţintă trei împuşcături într-un cerc cu un diametru mai mic de o jumătate de ţol, de la o distanţă de două sute de metri – iar din această jumătate de ţol, 0,308 ţoli reprezenta diametrul glonţului.

— Nu, dar ceva mai bun n-avem, recunoscu Gus Werner. Sunt trei. Ştim că doi dintre ei sunt acolo. Nu se poate să lase doar un singur om care să păzească ostaticul, iar ei să se ducă în altă parte – e neprofesionist.

— Pare logic, Gus, îi dădu dreptate Paulson. Dar nu *ştim*. În cazul ăsta, mergem pe ce credem.

— Mda şi încă repede.

— S-a făcut.

Paulson se întoarse şi se uită la perete. Erau într-o cameră de aşteptare pentru piloţi. Pluta de pe pereţi, montată pentru a asigura o izolare fonică, era totodată foarte potrivită pentru a atârna hărţi şi fotografii. Constatase de asemenea, că rulota era ele proastă calitate. Doar câteva ferestre, iar dintre cele două uşi una fusese astupată cu scânduri. Presupuneau că încăperea de lângă uşa încă funcţională era ocupată de „cei răi”, în timp ce cealaltă era destinată ostaticului. Singurul lucru bun, în cazul cu

care se confruntau, era faptul că oponenţii lor era profesionişti şi, prin urmare, oarecum previzibili. Ceea ce însemna că, în majoritatea situaţiilor, procedau logic, spre deosebire de infractorii obişnuiţi, care nu acţionează decât sub impulsul momentului.

Paulson îşi mută privirea spre o altă fotografie, iar apoi spre harta topografică, începând să-şi aleagă drumul pe care urma să se apropie. Aceste fotografii cu rezoluţie mare erau mană cerească. Se vedea un bărbat afară, care păndea drumul ce reprezenta cea mai plauzibilă cale de acces. Probabil că se mai şi plimba prin jur, dar în principal păndea drumul. Prin urmare, echipa de ţintaşi de elită trebuia să se apropie venind din cealaltă parte.

— Crezi că sunt orăşeni? îl întrebă el pe Werner.

— Probabil.

— Am să vin pe aici. Marty şi cu mine ne putem apropia până la aproximativ patru sute de metri în spatele acestei movile, după care o luăm în jos pe aici, paralel cu rulota.

— Unde-i punctul cheie?

— Acolo, făcu Paulson, bătând cu degetul pe cea mai bună fotografie. După părerea mea, ar trebui să luăm şi mitraliera cu noi.

Explică de ce, iar toţi încuviinţară din cap.

— Încă o modificare, anunţă Werner. Avem noi reguli de implicare. Dacă vreunul dintre voi are impresia că ostaticul ar putea fi în pericol, cei răi trebuie lichidaţi. Paulson, dacă e cineva lângă el când facem mişcarea, îl dobori la prima împuşcătură, indiferent dacă e sau nu înarmat.

— Stai un pic, Gus, obiectă Paulson. E al naibii de sigur…

— Ostaticul este important şi avem motive să bănuim că orice tentativă de a-l salva s-ar solda cu uciderea lui…

— Ştiu pe cineva care s-a uitat la prea multe filme, remarcă un alt membru al echipei.

— Cine? întrebă Paulson, pe un ton deopotrivă calm şi înţepător.

— Preşedintele. Directorul Jacobs a vorbit la telefon cu el. Şi a primit şi ordinul scris.

— Mie nu-mi place chestia asta, spuse puşcaşul. Sigur că face careva pe dădaca acolo cu el, iar voi vreţi să-l fac praf, indiferent dacă ostaticul e sau nu ameninţat.

— Întocmai, confirmă Werner. Dacă nu poţi s-o faci, mai bine

spune-mi acum.

— Trebuie să ştiu de ce, Gus.

— Preşedintele s-a referit la el ca la un bun naţional de nepreţuit. Este omul-cheie într-un proiect atât de important, încât i-a adus personal lămuriri preşedintelui. De aceea l-au răpit şi există părerea că, dacă îşi dau seama că nu-l pot avea, n-or să vrea să ni-l lase nici nouă. Uitaţi-vă la ce-au fost în stare să facă deja, conchise liderul echipei.

Paulson chibzui câteva momente asupra celor auzite, după care încuviinţă din cap. Se întoarse spre secundul lui, Marty, care reacţionă la fel.

— Bine. Va trebui să intrăm pe o fereastră. E o treabă pentru două puşti.

Werner se duse la o tablă neagră şi schiţă planul de atac, cu cât mai multe detalii posibile. Nu cunoşteau aranjamentul interior al rulotei, iar mult urma să depindă de informaţiile secrete de ultim moment culese la faţa locului, cu vizorul special al puştii lui Paulson. Detaliile planului nu se deosebeau deloc de un atac militar. În primul rând, Werner stabili lanţul de comandă – îl cunoştea toată lumea, dar oricum îl defini din nou cu precizie. Urmă alcătuirea echipelor de atac şi rolul fiecăreia în misiune. Doctorii şi ambulanţele urmau să aştepte, la fel ca şi o echipă pentru evidenţa faptelor. Discutară aşa timp de o oră, deşi planul tot nu era atât de complet pe cât şi-ar fi dorit cu toţii; dar, datorită pregătirii şi antrenamentului, puteau acţiona şi în aceste condiţii. Odată demarată, operaţiunea avea să depindă de experienţa şi aprecierea fiecărui membru al echipei, aşa cum, în ultimă instanţă, se întâmplă întotdeauna în asemenea situaţii. Când terminară, se puseră toţi în mişcare.

Se opri la o camionetă de aceeaşi mărime cu acelea folosite la livrări pentru firmele mici. Se gândea că, în cazul unui camion mai mare, ar fi durat prea mult până reuşeau să-l umple cu cutiile adecvate. Îl alese pe acesta, aşadar, o oră mai târziu, de la o firmă numită Box Barn. Nu mai făcuse aşa ceva până acum – toate transferurile de informaţii pe care le făcuse fuseseră cu casete de film care intrau perfect în orice buzunar – dar nu trebuise decât să caute în catalogul *Yellow Pages* şi să dea câteva telefoane. Cumpără zece lăzi de transport cu margini de lemn şi părţi laterale din carton cerat, toate pliate frumos şi uşor de asamblat. Din acelaşi loc cumpără şi etichete pentru

specificarea conţinutului şi material de umplutură din polistiren, pentru protejarea mărfii. Vânzătorul insistă în special în privinţa celui de-al doilea articol. Tania îi urmări pe cei doi bărbaţi care încărcau marfa în camion, după care se sui la volan şi plecă.

— Ce crezi că-nseamnă toată chestia asta? întrebă un agent.

— Presupun că vrea să transporte ceva undeva.

Şoferul o urmări cam de la şapte sute de metri în spate, în timp ce partenerul lui luă legătura cu alţi agenţi, spunându-le să discute cu firma de transport. Camioneta era mult mai uşor de urmărit decât un Volvo.

Paulson şi alţi trei bărbaţi coborâră din Chevrolet la celălalt capăt al unei zone de locuit, cam la două mii de metri distanţă de rulotă. Un copil aflat în curtea din faţă se holbă după bărbaţi – doi duceau nişte puşti, iar un al treilea o mitralieră M-60. Copilul îi însoţi cu privirea până intrară în pădure. Două maşini de poliţie rămaseră acolo după ce Chevroletul plecă, iar ofiţerii bătură pe la toate uşile, spunându-le oamenilor să nu discute ceea ce văzuseră.

Un lucru drăguţ la pini, îşi zise Paulson, după ce parcursese deja o sută de metri de la lizieră, era că din ei cădeau ace şi nu frunze foşnitoare, ca pe dealurile din partea de vest a statului Virginia, pe unde umbla el în fiecare toamnă, la vânătoare de cerbi. Anul ăsta nu nimerise nici unul. Avusese două ocazii bune, dar căpriorii pe care-i văzuse nu erau suficient de mari pentru a merita să-i ducă acasă drept trofee vânătoreşti, aşa că hotărâse să-i lase pentru anul următor şi să aştepte o altă ocazie, care însă nu se mai ivise.

Paulson era pădurean, născut în Tennessee şi nu se simţea niciodată mai fericit ca atunci când cutreiera ţinuturi îndepărtate, croindu-şi drum pe meleagurile împodobite de copaci şi acoperite cu im covor de frunze căzute, care înveleau solul sălbăticit. Îi conducea pe ceilalţi trei, încet şi cu multă prudenţă, făcând cât mai puţin zgomot posibil – ca agenţii aceia de la Finanţe, care îl convinseseră în cele din urmă pe bunicul lui să întrerupă producţia băuturii White Lightning, fabricată la munte, îşi aminti el cu un zâmbet. În cei cincisprezece ani de serviciu, Paulson nu omorâse nici un om. Echipa de Salvare a Ostaticilor avea cei mai bine antrenaţi trăgători de elită din lume, dar aceştia nu-şi puseseră niciodată în aplicare îndemânarea. El

însuşi fusese pus de cel puţin zece ori în situaţia de a executa foc, dar de fiecare dată avusese un motiv pentru a nu trage. Astăzi urma să fie altfel. Era aproape sigur de asta, motiv pentru care avea şi o stare de spirit diferită. Era cu totul altceva să porneşti la o acţiune, ştiind că era posibil să împuşti. În Birou, exista întotdeauna această eventualitate. O plănuiai, sperând de fiecare dată să nu fie nevoie. Paulson ştia prea bine ce se întâmpla când un poliţist omora pe cineva: coşmarurile, deprimarea care nu se vedeau decât arareori în emisiunile cu poliţişti de la televizor. Doctorul se află deja în avion, îşi zise el. Biroul avea angajat un psihiatru, pentru a-i ajuta pe agenţi să depăşească momentele ulterioare unei situaţii în care fuseseră nevoiţi să tragă, întrucât şi atunci când ştii că nu existase altă soluţie, psihicul omenesc se cutremură în faţa realităţii şi îl pedepseşte pe supravieţuitorul care se ştie în viaţă, când victima lui a pierit. Iată unul dintre preţurile progresului, îşi zise Paulson. Nu fusese întotdeauna aşa, iar cu criminalii în majoritatea cazurilor situaţia nu era aşa. Asta era diferenţa dintre comunităţi. Dar cărei comunităţi îi aparţinea acum ţinta lui? Criminalilor? Nu, fuseseră pregătiţi ca nişte profesionişti patrioţi, după modelul societăţii lor. Oameni care îşi fac meseria. *Exact că mine.*

Auzi un sunet. Ridică mâna stângă şi toţi cei patru bărbaţi se lăsară în jos, ascunzându-se. Se mişca ceva… mai încolo, spre stânga. Se mişca în continuare, îndepărtându-se de traiectoria lor. Poate un puştan, se zise el, un puştan care se joacă în pădure. Aşteptă să se convingă că se îndepărta, după care începu din nou să se deplaseze. Echipa de puşcaşi purta hainele militare standard de camuflaj, peste îmbrăcămintea de protecţie, genul de pânză imprimată în nuanţele pădurii, verde şi maro. După o jumătate de oră, Paulson îşi verifică harta.

— Control Unu, spuse el în staţia radio.

— Recepţie, răspunse Werner, de la cinci kilometri distanţă. Ceva probleme?

— Negativ. Gata pentru deplasarea peste prima movilă. Ar trebui ca peste cincisprezece minute să vedem obiectivul.

— Recepţie. Avansează.

— O. K. Terminat.

Paulson şi oamenii lui se aşezară pe aceeaşi linie pentru a urca pe prima movilă. Nu era înaltă, iar a doua se afla la două sute de metri de prima. Din acel punct, urmau să poată vedea rulota, aşa că acum procedau foarte pe îndelete. Paulson îi dădu

arma celui de-al patrulea om. Agentul se deplasă înainte singur, căutând cu privirea o cărare pe unde să poată trece cât mai discret. În fond, problema consta mai ales în a te uita pe unde mergi, nu atât cum mergi, obicei pe care orăşenii îl pierduseră, convinşi că solul unei păduri este invariabil un loc zgomotos. Aici erau o mulţime de proeminenţe stâncoase, iar el îşi alese o traiectorie şerpuită printre ele şi ajunse la, a două movilă, după un drum de cinci minute, parcurs într-o linişte aproape desăvârşită. Lipit de un copac, Paulson se ridică în picioare şi îşi scoase binoclul – chiar şi acesta era învelit în plastic verde.

— Bună, băieţi, rosti el de unul singur.

Nu vedea încă pe nimeni, dar rulota îi bloca raza vizuală spre locul unde ştia că stătea tipul afară; vizibilitatea era îngreunată totodată şi din cauza copacilor. Paulson scrută terenul din jurul lui, să vadă dacă nu era vreo mişcare. După câteva minute de pândă şi ascultare, le făcu semn celorlalţi agenţi să înainteze. Drumul le luă zece minute. Paulson se uită la ceas. Intraseră în pădure de nouăzeci de minute şi aveau un uşor avans faţă de grafic.

— Ai văzut pe cineva? întrebă celălalt puşcaş, când ajunse lângă Paulson.

— Încă nu.

— Iisuse, sper că n-au şters-o, spuse Marty. Şi acum, ce facem?

— Mergem încolo spre stânga, apoi pe făgaş. Uite punctul nostru cheie, arătă el.

— Exact ca în fotografii.

— Gata toată lumea? întrebă Paulson.

Se hotărî să mai aştepte un minut înainte de a porni, lăsând fiecăruia răgazul să bea nişte apă. Aici aerul era tăios şi uscat şi îi râcâia pe gât. Era periculos să te apuce tuşea. *Picături de tuse,* îşi aminti liderul puşcaşilor. *Trebuia să le fi inclus în dotare...*

Le mai trebui aproape o jumătate de oră să se cocoaţe pe poziţiile înalte pe care şi le aleseseră. Paulson optă pentru un loc umed, lângă o lespede de granit, depusă acolo de ultimul gheţar ce trecuse prin zonă. Se afla cam la şase metri deasupra nivelului rulotei, exact cât îi trebuia pentru operaţiune şi nu chiar la un unghi de nouăzeci de grade faţă de obiectiv. Vedea direct spre fereastra mare din spate. Dacă Gregory era acolo, aceasta era încăperea unde bănuiau că se găsea. Era momentul să afle. Paulson desfăcu suportul cu două picioare pentru puşcă, dădu la

o parte capacele de la obiectiv, după care se apucă de treabă. Îşi luă din nou staţia radio, potrivindu-şi casca pe urechi. Vorbea şoptit, mai stins decât adierea vântului printre ramurile de pin de deasupra capului.

— Sunt Paulson. Am ajuns pe poziţie. O să vă informăm.

— Recepţionat, se auzi în radio.

— Mamă, Doamne, spuse Marty. Uite-l acolo. În partea dreaptă.

Al Gregory stătea într-un fotoliu. Nici n-avea încotro, de altfel. Îşi ţinea mâinile încătuşate în poală – o concesie făcută ca să se simtă mai confortabil – dar partea de sus a braţelor şi gambele îi erau imobilizate cu frânghii. Îi luaseră ochelarii, aşa că vedea totul ca prin ceaţă. Inclusiv pe cel care îşi zicea Bill. Îl păzeau cu rândul. Bill stătea jos, în cealaltă parte a camerei, exact dincolo de fereastră. Avea un pistol automat la brâu, dar Gregory nu-şi dădea seama ce marcă era, desluşind doar forma tipică.

— Ce...

— Ce-o să facem cu tine, nu? îi ghici Bill întrebarea. Să fiu al naibii dacă ştiu, domnule maior. Cred că-i interesează pe unii chestiile alea cu care îţi câştigi existenţa.

— N-am să...

— Sunt convins, îi spuse Bill, zâmbind. Uite ce e, ţi-am spus doar că trebuie să fii cuminte, altfel trebuie să-ţi pun la loc căluşul. Relaxează-te, băiete.

— La ce-a zis că-i trebuie lăzile? întrebă agentul.

— A spus că firma ei expediază nişte statui. Un artist local, aşa mi-a zis – la o expoziţie din San Francisco, aşa cred.

La San Francisco e un consulat sovietic, îşi spuse imediat agentul. *Dar nu se poate să facăăia aşa ceva... sau se poate?*

— Lăzi de mărimea unui om, ziceai?

— În alea mari poţi băga uşor şi doi oameni, ca să nu mai zic că la nevoie intră o droaie de copii.

— Cât durează?

— N-ai nevoie de scule speciale. O jumătate de oră, pentru cine se pricepe.

O jumătate de oră...? Unul dintre agenţi ieşi din încăpere, ca să dea un telefon. Informaţia se transmise prin radio lui Werner.

— Atenţie, se auzi în casca radiofonică de ureche. Avem o

camionetă care vine dinspre drumul principal.

— De aici nu-l vedem, bombăni Paulson în şoaptă spre Marty, care stătea în stânga.

Problema cu amplasarea lor era că nu puteau vedea toată remorca şi nu reuşeau decât să zărească, ici şi colo, porţiuni din drumul care ducea spre ea. Asta din cauza desimii copacilor. Ca să aibă o vizibilitate mai bună ar fi trebuit să avanseze, dar asta presupunea un risc pe care nu erau dispuşi să şi-l asume. Dispozitivul poziţional cu laser îi situa la o distanţă de o sută optzeci şi cinci de metri faţă de remorcă. Puştile erau programate pentru o eficacitate optimă la o distanţă de două sute de metri, iar hainele de camuflaj îi făceau invizibili, atâta timp cât nu se mişcau. Chiar şi cu binoclul, copacii îngreunau atât de mult vizibilitatea, încât ochiul omului era nevoit să se concentreze asupra prea multor lucruri, ceea ce era foarte dificil.

Auzi camioneta. Are toba stricată, îşi zise el. Auzi apoi trântindu-se o uşă metalică şi un scârţâit de altă uşă, care se deschidea. Urmă un zgomot de voci, fără ca Paulson să poată distinge vreun cuvânt din conversaţie.

— Asta cred că-i destul de mare, îi spuse căpitanul Bisiarina lui Leonid. Am două din tipul ăsta şi trei mai mici. Pe astea le folosim pentru stivuire, deasupra.

— Şi ce transportăm?

— Statui. Peste trei zile are loc o expoziţie de artă şi chiar o să trecem frontiera prin punctul cel mai apropiat de salon. Dacă plecăm peste două ore, ajungem la graniţă cam la momentul potrivit.

— Eşti sigură…

— Se inspectează pachetele care vin spre nord, nu cele care merg spre sud, îl asigură Bisiarina.

— Foarte bine. O să asamblăm cutiile înăuntru. Spune-i lui Oleg să iasă afară.

Bisiarina intră în remorcă. Lenny era de planton afară, pricepându-se mai mult decât ceilalţi doi ofiţeri la munca în mijlocul naturii. În timp ce Oleg şi Leonid cărau lăzile înăuntru, Bisiarina se duse în spatele rulotei, să vadă ce făcea Gregory.

— Te salut, domnule maior, stai bine?

— Am mai prins unul, spuse Paulson, în momentul în care intră şi ea în vizor. Femeia, e aia din fotografii – cea cu Volvoul, zise el

în radio. Vorbeşte cu ostaticul.

— Acum se văd trei bărbaţi, i se comunică imediat prin radio.

Alt agent avea un punct de observaţie spre celălalt capăt al remorcii.

— Cară lăzi în remorcă. Repet, trei subiecţi bărbaţi. Subiectul femeie e înăuntru şi nu se vede.

— Cam ăştia cred că sunt toţi subiecţii. Spune-mi cum e cu lăzile.

Werner stătea în picioare lângă elicopter, pe un câmp aflat la câţiva kilometri distantă, ţinând în mână o diagramă a remorcii.

— Sunt pliate, neasamblate încă. Presupun că se apucă să le monteze.

— Atât ştim, că sunt patru, le zise Werner oamenilor lui. Şi că ostaticul e acolo.

— Asta înseamnă doi sunt ocupaţi cu asamblatul lăzilor, spuse unul dintre membrii echipei de atac. Unu afară, unu cu ostaticul... nu-i prea rău, Gus.

— Atenţiune, aici Werner. Nu mişcăm. Toată lumea rămâne în aşteptare.

Făcu un semn pilotului de pe elicopter, care porni motorul. În timp ce oamenii lui se suiau în elicopter, liderul echipei de intervenţie îşi punea ordine în idei. Dacă ruşii încercau să plece cu el, oamenii lui puteau încerca să-i prindă din mers, numai că tipul ăsta de camionetă n-avea geamuri decât la şofer şi la locul din dreapta faţă... ceea ce însemna că doi sau trei nu ar fi la vedere... având astfel posibilitatea de a-l ucide pe ostatic înainte ca oamenii lui să-i poată împiedica. Primul instinct era corect: trebuiau să plece acum. Chevroletul cu echipa de patru oameni intră pe drumul principal care ducea la locul obiectivului.

Paulson ridică piedica de siguranţă a puştii, iar Marty făcu acelaşi lucru. Se înţeleseseră ce urmau să facă în continuare. La trei metri distanţă de ei, mitraliorul şi încărcătorul lui îşi pregătiră arma cu mişcări încete, pentru a atenua zgomotele metalice specifice acestei operaţiuni.

— Niciodată nu merge conform planului, remarcă încetişor puşcaşul numărul doi.

— De-aia ne şi antrenează atâta.

Paulson îşi fixă reticulul în cruce asupra ţintei. Nu era uşor, deoarece geamul reflecta multă lumină de la pădurea din jur. Abia reuşea să-i distingă capul, dar se vedea că era o femeie,

deci o ţintă identificată corect. Aprecie bătaia vântului la zece noduri, venind din dreapta. Aplicând această viteză la o sută de metri, însemna o deviere a glonţului cu cinci centimetri spre stânga, lucru de care trebuia să ţină seama. Chiar şi având un vizor cu o asemenea putere de mărire, un cap de om nu reprezintă o ţintă mare de la o distanţă de două sute de metri, iar Paulson mişcă uşor puşca pentru a menţine cătarea fixată pe cap, în timp ce femeia se mişca. Nu urmărea în primul rând ţinta, ci imaginea ei în reticul, analizând permanent alinierea acestuia cu ţinta şi nu invers. Făcea manevrele automat.

Îşi reglă respiraţia şi se aşeză sprijinit pe coate, ţinând arma strâns, pregătit pentru orice eventualitate.

— Cine eşti? întrebă Gregory.

— Tania Bisiarina.

Femeia se plimba de colo-colo, ca să-şi dezmorţească picioarele.

— Ai ordin să mă ucizi?

Tania admiră felul în care îi pusese întrebarea. Nu se putea spune despre Gregory că era imaginea tipică a soldatului, dar lucrurile importante rămâneau întotdeauna ascunse vederii.

— Nu, domnule maior. Ai să faci o mică excursie.

— Uite camionul, spuse Werner.

Şaizeci de secunde de la drum până la remorcă. Ridică staţia radio.

— Acum, porneşte!

Uşile de la elicopter se traseră înapoi; frânghiile înfăşurate erau pregătite. Werner trânti cu pumnul în umărul pilotului, suficient de tare cât să-l doară, dar aviatorul era prea ocupat ca să-şi dea seama. Trase maneta în jos, iar elicopterul coborî spre remorca aflată acum la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă.

Îl auziră înainte de a-l vedea – bârâitul tipic al rotorului cu elice. Cum deasupra zonei circulau destul de multe elicoptere, nu-şi dădură seama imediat de primejdie. Cel care stătea afară veni până la marginea rulotei şi privi printre coroanele copacilor, după care se întoarse, având impresia că auzise sunetul unui vehicul ce se apropia, înăuntru, Leonid şi Oleg îşi ridicară privirile de pe lada pe jumătate asamblată, mai mult iritaţi decât

îngrijoraţi, dar când zumzetul elicopterului deveni vuiet – aparatul planând exact deasupra lor – îi cuprinse o stare de nelinişte. În partea din spate a remorcii, Bisiarina se duse la fereastră, văzându-l prima. Ultimul lucru pe care avea să-l mai vadă vreodată.

— Pe ţintă, spuse Paulson.

— Pe ţintă, confirmă celălalt puşcaş.

— Trage!

Traseră aproape în acelaşi moment, dar Paulson îşi dădu seama că prima împuşcătură pornise de la celălalt. Glonţul sparse fereastra groasă, după care o luă razna, deviat de geam. Glonţul pereche porni la o fracţiune de secundă după aceea şi îl lovi pe agentul sovietic în faţă. Paulson văzu lovitura, dar în minte îi rămăsese întipărit momentul când trăsese – fixat pe ţintă. În stânga lor, mitraliorul trăgea deja, când Paulson rosti inutil: Centru-cap.

— Ţinta e lichidată, spuse cel de-al doilea puşcaş în radio. Ţinta de sex femeiesc este lichidată. Se vede ostaticul.

Amândoi îşi reîncărcară puştile, căutând noi ţinte.

Din elicopter se desfăcură nişte frânghii cu contragreutate, pe care coborâră patru bărbaţi. Aflat în frunte, Werner intră balansându-se pe fereastra spartă şi ţinând în mână un automat MP-5. Gregory era acolo, ţipând ceva. După Werner mai apăru un alt membru al echipei, care trânti scaunul pe o parte, îngenunchind între el şi restul structurii. Intră apoi un al treilea om; toţi trei stăteau cu armele pregătite.

Afară, Chevroletul sosi exact la timp pentru ca echipa să-l vadă pe unul dintre KGB-işti pregătindu-se să tragă într-un agent care aterizase pe acoperişul remorcii şi se agăţase în ceva, nereuşind să-şi scoată arma. Doi agenţi săriră din vehicul şi traseră fiecare câte trei rafale, doborându-l pe KGB-ist. Agentul de pe acoperişul remorcii izbuti să se desprindă şi le făcu semn cu mâna.

Înăuntru, Leonid şi Oleg puseră mâna pe arme. Când unul dintre ei întoarse capul în spate, văzu un şuvoi constant de gloanţe de mitralieră ciuruind laturile metalice ale remorcii, fără îndoială pentru a-i împiedica să se apropie de Gregory. Dar astea erau ordinele lor.

— Ostaticul e teafăr, ostaticul e teafăr. Ţinta femeie e doborâtă, anunţă Werner prin radio.

— Ţinta de afară e doborâtă, anunţă un alt agent.

Îl văzu pe un alt membru al echipei, punând o mică încărcătură de exploziv pe uşă. Omul se trase înapoi şi dădu din cap.

— Gata!

— Mitralior, opreşte focul, opreşte focul, ordonă Werner.

Cei doi ofiţeri KGB dinăuntru auziră încetarea împuşcăturilor şi se îndreptară spre partea din spate. În acest timp, uşa din faţă a remorcii explodă, zburând din balamale. Intenţia fusese ca zgomotul exploziei să-i dezorienteze, dar cei doi bărbaţi erau mult prea alertaţi pentru a fi luaţi prin surprindere. Oleg se întoarse, ridicând arma cu amândouă mâinile, pentru a-l acoperi pe Leonid. Trase în prima persoană care apăruse pe uşă, rănindu-l pe om la braţ. Agentul lovit căzu, încercând totodată să-şi ridice arma. Trase şi rată, dar reuşi să atragă atenţia lui Oleg asupra lui. Al doilea din uşă, stătea pregătit cu automatul MP-5. Trase două tiruri. Ultima impresie a lui Oleg fu una de mirare: nu-i auzise trăgând. Înţelese abia când văzu amortizoarele de sunet.

— Agent rănit, un alt „rău" doborât. Celalalt „rău" merge spre partea din spate. L-am pierdut dând colţul.

Agentul alergă după el, dar se împiedică de o ladă de ambalaj. Îl lăsară să intre pe uşă. Unul dintre agenţi, cu bustul protejat de o vestă antiglonţ, se afla între uşă şi ostatic. Acum puteau risca. Era cel care luase maşina închiriată, constată Werner imediat, iar arma din mâinile lui nu viza încă pe nimeni. Omul îi văzu pe cei trei membri ai echipei de intervenţie îmbrăcaţi în combinezoane negre Nomex şi protejaţi, evident, de veste antiglonţ. Pe chipul lui încolţiră primele semne de ezitare.

— *Aruncă arma!* ţipă Werner. *Nu...*

Leonid văzu unde era Gregory şi îşi aminti de ordinele primite. Începu să ridice pistolul.

Werner făcu ceea ce le spusese întotdeauna oamenilor lui să nu facă, neînţelegând niciodată de ce procedase aşa.

Descărcă şase gloanţe în braţul omului, vizând arma – şi, în mod de miraculos, strategia reuşi. Mâna cu arma se smuci ca un braţ de păpuşă, iar pistolul căzu jos, într-un nor de sânge împroşcat. Werner făcu un salt în faţă şi îl trânti pe subiect la pământ, proptindu-i în frunte ţeava automatului.

— Numărul trei e doborât! Ostaticul e teafăr! Toată echipa să raporteze!

— Afară, numărul unu doborât şi mort.

— Remorcă, numărul doi doborât şi mort! Un agent rănit la braţ, nimic grav.

— Femeia doborâtă şi moartă, anunţă Werner. Un subiect rănit şi făcut prizonier. Întărituri în zonă! Ambulanţe, acum!

Din momentul împuşcăturilor trase de puşcaşii de elită, trecuseră în total douăzeci şi nouă de secunde.

La fereastra pe unde intraseră Werner şi ceilalţi doi apărură trei bărbaţi. Unul dintre agenţii dinăuntru îşi scoase cuţitul de luptă şi tăie frânghiile cu care era legat Gregory, după care îl aruncă practic pe fereastră, unde alţii îl prinseră şi îl cărară ca pe o marionetă. Îl puseră pe Al în partea din spate a maşinii echipei de intervenţie, care demară în viteză. Pe autostradă ateriză un elicopter. Imediat ce-l aşezară pe Gregory înăuntru, aparatul decolă.

Toţi membrii echipei aveau pregătire medicală, iar doi dintre ei îşi făcuseră stagiul la pompieri şi la trupele paramedicale. Unul dintre ei era rănit la braţ şi îl îndruma pe tipul care îl împuşcase pe Oleg cum să-i facă bandajul. Celălalt veni în spate şi începu să se ocupe de Leonid.

— Scapă. O să trebuiască, totuşi, să fie operat la braţ. Fracturi de radius, cubitus şi humerus, şefule.

— Vezi dacă n-ai aruncat arma? îi spuse Werner. N-aveai nici o şansă.

— Iisuse, exclamă Paulson.

Stătea la fereastră şi se uita să vadă ce făcuse cu un singur glonţ. Un agent percheziţiona cadavrul, căutând să vadă dacă avea vreo armă. Se ridică în picioare, clătinând din cap. Semn prin care puşcaşul află ceva ce ar fi preferat să nu ştie. În clipa aceea, înţelese că n-avea să mai vâneze niciodată. Glonţul pătrunsese exact sub ochiul stâng. Cea mai mare parte din capul femeii era pe peretele opus ferestrei. Paulson se gândi că mai bine nu s-ar fi uitat. După cinci lungi secunde, puşcaşul se întoarse cu spatele şi îşi descărca arma.

Elicopterul îl duse pe Gregory direct la obiectiv. La aterizare îl aşteptau şase oameni înarmaţi, din serviciul de pază şi siguranţă, care îl zoriră înăuntru. Rămase surprins când cineva îl fotografie. Altul îi aruncă lui Al o cutie de Coca-Cola, iar când o desfăcu se umplu de spumă. După ce bău o înghiţitură, spuse:

— Ce naiba a fost toată chestia asta?

— Nici noi măcar nu ştim, replică şeful securităţii proiectului.

Gregory nu începu să conştientizeze prin ce trecuse decât după câteva secunde. Abia în clipa aceea îl apucă tremuratul.

În timp ce echipa de laborator intra în acţiune, Werner şi oamenii lui stăteau afară, lângă remorcă. Mai erau acolo şi vreo zece ofiţeri de poliţie din statul New Mexico. Agentul rănit şi ofiţerul KGB rănit fură băgaţi în aceeaşi ambulanţă, cel de-al doilea legat cu cătuşe de targă şi făcând eforturi disperate să nu ţipe de durere, din cauza oaselor fracturate.

— Unde-l duceţi? întrebă un ofiţer de poliţie.

— La spitalul Bazei Kirtland – pe amândoi, replică Werner.

— Mult de mers.

— Avem ordine să-l ţinem pe ăsta ascuns. Dacă vrei să ştii, tipul care a tras în ofiţerul vostru e ăla de-acolo – din descrierea pe care ne-a dat-o, el pare să fie.

— Mă mir că aţi reuşit să prindeţi, totuşi, pe unul în viaţă, spuse căpitanul, alegându-se cu o privire ciudată din partea interlocutorului lui. Adică, erau toţi înarmaţi, nu-i aşa?

— Da, îi confirmă Werner, cu un zâmbet bizar. Mă mir şi eu cum de am reuşit.

24

Regulile jocului

În mod surprinzător, cele întâmplate nu făcură obiectul unei ştiri senzaţionale. Fuseseră trase doar câteva împuşcături fără amortizor, iar focurile de armă nu erau ceva neobişnuit în Vestul american. O anchetă la poliţia din New Mexico primise răspunsul că investigaţiile asupra împuşcării ofiţerului Mendez continuau, aşteptându-se în orice moment o descoperire capitală, dar că activitatea elicopterului făcea doar parte dintr-un antrenament de rutină, de căutare-salvare, executat împreună de poliţia de stat şi personalul Aviaţiei Militare. Deşi nu era mare lucru de capul acestei poveşti, informaţiile comunicate avură, totuşi, darul de a-i îndepărta pe reporteri pentru o zi sau două.

Echipa de laborator purică remorca pas cu pas, dar, aşa cum era de aşteptat, nu descoperi cine ştie ce. Un fotograf al poliţiei poză cum se cuvenea toate victimele – îşi zicea singur că era un vampir de profesie – şi îi dădu filmul agentului FBI cu gradul cel mai mare, prezent la faţa locului. Cadavrele fură puse în pungi şi transportate la Kirtland, iar de acolo cu avionul la Baza Dover a Aviaţiei Militare, unde se afla un centru special de primire, al cărui personal consta în medici legişti. Fotografiile developate ale ofiţerilor KGB morţi fură trimise prin poşta electronică la Washington. Poliţia locală şi FBI-ul începură discuţiile despre felul în care urmau să abordeze cazul referitor la agentul KGB care rămăsese în viaţă. Se stabili că acesta încălcase cel puţin zece regulamente, aparţinând în număr egal jurisdicţiei federale şi jurisdicţiei de stat, astfel încât diferiţi avocaţi urmau să descâlcească infracţiunile, chiar dacă ştiau că adevărata decizie avea să fie luată la Washington. Totuşi, această presupunere era eronată. Căci parţial hotărârea avea să fie luată altundeva.

Era patru dimineaţa, când Ryan simţi o mână pe umăr. Răsucindu-se, îl văzu pe Candela care aprindea veioza de pe noptieră.

— Ce e? întrebă Ryan, cât mai coerent posibil.

Biroul a reuşit. L-au eliberat pe Gregory. Se simte perfect, spuse Candela.

Îi întinse câteva fotografii. Ryan clipi de câteva ori, înainte de a deschide complet ochii.

— Oribil să te scoli şi să vezi aşa ceva, spuse Ryan, înainte de a constata ce se întâmplase cu Tania Bisiarina.

Porcăria naibii! Aruncă fotografiile pe pat şi se duse la baie. Candela auzi apa curgând, după care Ryan îşi făcu apariţia şi se îndreptă spre frigider. Scoase o cutie cu sifon şi o desfăcu.

— Scuză-mă. Vrei? întrebă Jack, arătând spre frigider.

— E prea devreme. I-ai dat mesajul lui Golovko ieri?

— Da. Sesiunea de lucru începe în după-amiaza asta. Vreau să mă văd cu prietenul nostru pe la opt. Plănuisem să mă scol pe la cinci şi jumătate.

— M-am gândit că ai vrea să vezi astea imediat, spuse Candela, stârnindu-i celuilalt un mormăit.

— Sigur. Să vezi ziarele de dimineaţă... îl avem la mână, remarcă Ryan, holbându-se la covor. Numai să nu...

— Numai să nu fie dispus să moară, îi dădu dreptate ofiţerul CIA.

— Cum e cu nevastă-sa şi cu fiică-sa? întrebă Jack. Dacă afli ceva opinii, îţi dai seama că vreau să le aud şi eu.

— Întâlnirea e unde ţi-am sugerat eu?

— Exact.

— Strânge-l cu uşa cât poţi de mult.

Candela luă fotografiile de pe pat şi le băgă într-un plic.

— Nu uita să i le arăţi. Nu cred că o să-i tulbure prea mult conştiinţa, dar o să-i dovedească al naibii de bine că nu glumim deloc. Dacă vrei să ştii, înainte credeam că eşti nebun. Acum – făcu el, rânjind – cred că eşti nebun exact cât trebuie. Mă întorc după ce te trezeşti de-a binelea.

Ryan încuviinţă din cap şi aşteptă să plece Candela, înainte de a intra sub duş. Apa era fierbinte, iar Jack zăbovi mult sub duş, astfel că la sfârşit trebui să şteargă oglinda care se aburise. Când se bărbieri, făcu efortul conştient de a-şi privi fix barba şi nu ochii. Nu era momentul să se îndoiască de sine tocmai acum.

Afară era întuneric. Moscova era luminată altfel decât oraşele americane. Poate că era şi faptul că la această oră nu trecea aproape nici o maşină. În Washington, lumea se mişcă mereu de colo-colo. În mod inconştient, ai tot timpul certitudinea că sunt pe undeva oameni care nu dorm şi îşi văd de treburile lor. Nu

puteai să-ţi imaginezi acelaşi lucru şi aici. Aşa cum la o traducere cuvintele nu corespund exact dintr-o limbă în alta, la fel şi Moscova i se părea lui Ryan asemănătoare celorlalte mari oraşe pe care le vizitase doar în măsura în care ceea ce o deosebea o făcea şi mai străină. Aici oamenii nu se ocupă de treburile *lor*. În majoritatea cazurilor, se ocupă de treburile ce le-au fost repartizate de altcineva. Ironia era că în curând avea să fie unul dintre cei care dădeau ordine şi asta unei persoane care uitase cum să le accepte.

La Moscova, se face greu dimineaţă. Zgomotul tramvaielor şi duduitul gros al camioanelor erau atenuate de stratul de zăpadă, iar fereastra lui Ryan era orientată în direcţia opusă primei gene de lumină a zilei. Ce fusese cenuşiu începea să capete culoare, de parcă un copil s-ar fi jucat cu butoanele unui televizor color. La şapte şi jumătate, Jack termină de băut a treia ceaşcă de cafea şi lăsă din mână cartea pe care o citise. Punctualitatea era totul în astfel de ocazii, aşa îi spusese Candela. Se mai duse o ultimă oară la baie, înainte de a se îmbrăca pentru plimbarea de dimineaţă.

Trotuarele fuseseră curăţate de zăpada căzută în timpul viscolului din noaptea de duminică, deşi lângă bordură se vedeau încă mormane. Înainte de a o lua spre nord, pe Ceaikovskogo, Ryan îi salută din cap pe paznicii de la siguranţă – australieni, americani şi ruşi. Ochii îi lăcrimau din cauza crivăţului năprasnic şi îşi aranjă mai bine fularul la gât, îndreptându-se spre Piaţa Vostania. Acesta era cartierul de ambasade din Moscova. În dimineaţa precedenţă, o luase la dreapta în celălalt capăt al pieţei şi văzuse vreo şase legaţii amestecate la întâmplare, dar în această dimineaţă o luă la stânga pe Kudrinski Perevipk – ruşii au cel puţin nouă cuvinte pentru „stradă”, dar lui Jack îi scăpau definiţiile de nuanţă – apoi la dreapta, după care iar la stânga, pe Barikadnaia.

„Baricadă”, ce denumire ciudată pentru o stradă şi un teatru. Părea şi mai ciudat cu litere chirilice. Recunoştea litera B, deşi în chirilică B este de fapt V, iar literele R din cuvânt arătau ca nişte P din alfabetul latin. Pe măsură ce se apropia, Jack îşi modifică oarecum traiectoria, mergând cât mai mult pe lângă clădiri. Aşa cum se aştepta, se deschise o uşă şi păşi înăuntru. Îl percheziţionară din nou din cap până-n picioare. Tipul de la securitate găsi plicul lipit, în buzunarul de la mantou, dar, spre uşurarea lui Ryan, nu-l deschise.

— Vino, îi spuse el exact cum îi spusese şi prima oară.

Gherasimov era aşezat pe un scaun dinspre culoarul de trecere, netemându-se să-l întâmpine pe Ryan cu spatele. Jack se îndreptă spre el, coborând culoarul uşor înclinat.

— Bună dimineaţa, spuse el spre ceafa bărbatului.

— Cum îţi place vremea de la noi? întrebă Gherasimov, făcând semn secretarului să plece.

Se ridică în picioare şi îl conduse pe Ryan în josul culoarului, spre scenă.

— Pe unde am crescut eu nu era atât de frig.

— Ar trebui să porţi ceva pe cap. Ştiu că americanilor nu le place, dar aici e necesar.

— Şi în New Mexico e frig, spuse Ryan.

— Am auzit. Credeai că n-am să fac nimic? întrebă secretarul KGB.

I se adresase fără nici un fel de emoţie, cum face un profesor cu un elev greoi la minte. Ryan se hotărî să nu-i tulbure câteva clipe acest sentiment.

— Să înţeleg că trebuie să tratez cu dumneata pentru eliberarea maiorului Gregory? întrebă Jack pe un ton neutru – sau care voia să pară aşa. Ceaşca de cafea băută în plus îl făcuse mai emotiv.

— Dacă vrei, replică Gherasimov.

— Cred că or să ţi se pară interesante, spuse Jack, întinzându-i plicul.

Secretarul KGB-ului îl deschise şi scoase fotografiile. Uitându-se pe rând la cele trei cadre, nu lăsă să se vadă nici un fel de reacţie, dar când îşi întoarse privirea spre Ryan, expresia ce se citea în ochii lui era mult mai dură decât crivăţul năprasnic de afară.

— Unul trăieşte, îi raportă Jack. E rănit, dar se va face bine. N-am fotografia. Nu ştiu cine a încurcat borcanele în cazul lui. L-am recuperat pe Gregory, teafăr şi nevătămat.

— Constat.

— Ar trebui să constataţi totodată că opţiunile pe care le ai acum sunt cele dorite de noi. Am nevoie să ştiu ce ai să alegi.

— E evident, nu crezi?

— Unul dintre lucrurile pe care le-am aflat studiind ţara dumitale este că nimic nu este atât de evident pe cât ne-ar plăcea nouă.

Remarca îl făcu pe celălalt aproape să zâmbească.

— Cum am să fiu tratat?

— Foarte bine. *Mult mai bine decât meriţi.*

— Familia?

— Şi ea la fel.

— Şi cum propui să ne scoţi pe toţi trei?

— Parcă soţia dumitale este letonă şi se duce destul de des acasă. Ai grijă să fie acolo vineri seara, spuse Ryan, continuând şi cu alte detalii.

— Şi ce anume…

— N-ai nevoie de aceste informaţii, domnule Gherasimov.

— Ryan, dar nu poţi să…

— Ba da, domnule, pot, îi tăie vorba Jack, întrebându-se de ce li spusese „domnule”.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă secretarul.

Ryan îi spuse ce trebuia să facă. Gherasimov acceptă.

— Am o întrebare.

— Da?

— Cum l-aţi păcălit pe Platonov? E un tip foarte deştept.

— A existat într-adevăr o mică derută la SEC, dar nu asta a fost partea importantă. Ryan se pregăti de plecare. N-am fi reuşit fără dumneata. A trebuit să înscenăm ceva efectiv perfect, nu o improvizaţie uşor de mirosit. Acum şase luni a fost aici Trent, membru al Congresului şi a cunoscut un tip cu numele de Valeri. S-au împrietenit foarte bine. A descoperit mai târziu că i-ai dat lui Valeri cinci ani pentru „activitate antisocială”. Oricum, voia să-şi ia revanşa. I-am cerut să ne ajute şi a acceptat bucuros. Aşa că presupun că ai putea spune că ţi-am folosit propriile prejudicii împotriva ta.

— Ce-ai vrea să facem cu asemenea oameni, Ryan? îl întrebă secretarul. Crezi că…

— Nu eu fac legile, domnule Gherasimov.

Ryan plecă. În drum spre ambasadă, se gândi că era plăcut că acum vântul bătea din spate.

— Bună dimineaţa, tovarăşe secretar general.

— Nu mai fi atât de oficial, Ilia Arkadievici. Sunt membri ai Biroului Politic cu mult mai mare vechime decât dumneata, care nu au drept de vot şi în plus suntem camarazi… de prea multă vreme. Ce te necăjeşte? întrebă Narmonov, cu prudenţă.

Sesizase clar expresia de mâhnire din ochii colegului lui. Trebuiau să discute despre recolta de grâu, dar…

— Andrei Ilici, nu ştiu cum să încep, făcu Vaneev, înecându-se aproape cu cuvintele şi începând să plângă. E vorba de fiica mea...

Continuă să-i povestească zbuciumat, timp de zece minute.

— Şi? întrebă Narmonov, când se părea că în sfârşit terminase – dar era evident că mai avea încă să-i spună şi altele.

Vaneev povesti până la capăt.

— Alexandrov şi Gherasimov, deci. Narmonov se rezemă de spătarul scaunului şi îşi pironi ochii pe perete. Ai avut într-adevăr nevoie de mult curaj ca să vii să-mi spui toate astea, prietene.

— Nu pot să-i las, chiar dacă e în joc cariera mea, Andrei, nu-i pot lăsa să te oprească acum. Ai prea multe lucruri de făcut, ai prea multe lucruri de schimbat. Trebuie să dispar. Ştiu asta. Dar tu trebuie să rămâi, Andrei. Ca să se poată realiza ceva, oamenii au nevoie de tine aici.

Interesant era că spusese *oamenii* şi nu *Partidul,* remarcă Narmonov. Vremurile se schimbau, într-adevăr. Nu. Clătină din cap. Nu era asta, nu încă. Tot ceea ce înfăptuise el viza crearea atmosferei în care lucrurile să aibă posibilitatea să se schimbe. Vaneev era dintre cei care înţelegeau că problema nu privea atât scopurile, cât procesul. Fiecare membru al Biroului Politic ştia – şi asta de ani de zile – ce trebuia schimbat. Nu puteau cădea însă de acord asupra metodei de schimbare. Ca şi cum ar fi trebuit să imprimi unei corăbii o nouă direcţie, se gândea el, ştiind totodată că exista riscul să se rupă cârma. Continuând pe acelaşi făgaş, corabia ar ajunge... unde? Încotro se îndrepta Uniunea Sovietică? Nici asta nu ştiau măcar. Dar schimbarea cursului presupunea riscuri şi dacă se rupea cârma – dacă Partidul îşi pierdea influenţa dominantă – atunci n-ar mai fi decât un haos. Iată o alegere pe care nici un om raţional nu dorea să o înfrunte, dar totodată o alegere a cărei necesitate nu o putea tăgădui nici un om raţional.

Nici măcar nu ştim ce face ţara noastră, îşi zise Narmonov în sinea lui. De cel puţin opt ani, toate cifrele privind realizările economice fuseseră false, ceea ce se oglindea de fiecare dată în statisticile următoare, până când previziunile economice generate de birocraţia de la GOSPLAN deveniseră la fel de fictive ca şi virtuţile lui Stalin. Corabia pe care o comanda el se afunda tot mai mult în păienjenişul minciunilor spuse de funcţionarii care ştiau că adevărul le-ar putea distruge carierele. Asta spunea el săptămânal la întâlnirile Biroului Politic. Cele patruzeci de ani de

obiective şi preziceri mirifice nu făcuseră decât să traseze o traiectorie pe o diagramă fără noimă: Nici măcar Biroul Politic nu cunoştea starea de fapt în Uniunea Sovietică – ceea ce Occidentul, probabil, nici nu bănuia.

Alternativa? Aici era de fapt greutatea, nu? În momentele lui mai sumbre, Narmonov se întreba dacă el sau altcineva ar putea schimba efectiv lucrurile. Ţelul pe care îl urmărise în întreaga sa viaţă politică vizase deţinerea puterii pe care o avea acum, dar de-abia acum înţelegea pe deplin cât de circumscrisă era această putere. Pe toată durata ascensiunii carierei sale, remarcase lucruri ce trebuiau schimbate, fără să-şi dea seama niciodată cu adevărat cât de dificil putea fi acest proces. Puterea pe care o deţinea era altfel decât aceea pe care o avusese Stalin. De asta avuseseră grijă predecesorii lui imediaţi. Acum Uniunea Sovietică nu mai era propriu-zis o corabie ce trebuia cârmuită, ci un uriaş resort birocratic, care absorbea şi risipea energie, vibrând numai după propria lui frecvenţă ineficientă. Dacă situaţia nu se schimba… Occidentul avansa rapid spre o nouă era industrială, în timp ce Uniunea Sovietică era tot în faza în care nu putea să-şi asigure singură hrana. China adopta lecţiile economice ale Japoniei, iar peste două generaţii nu era exclus să devină a treia economie a lumii. *Un miliard de oameni*, *cu o economie puternică şi dinamică*, *exact la graniţa noastră*, *lacomi după teritorii şi mânaţi de o asemenea ură rasială împotriva tuturor ruşilor*, *încât, în comparaţie cu ei legiunile fasciste ale lui Hitler păreau o bandă de golani.* Aceasta era o ameninţare strategică la adresa ţării lui, pe lângă care armele nucleare ale Americii şi ale NATO nu mai contau – şi, cu toate astea, birocraţii din Partid nu-şi dădeau seama că trebuiau să facă o schimbare, riscând altminteri să-şi semneze singuri condamnarea.

Cineva trebuie să încerce, iar acel cineva sunt eu.

Dar, pentru a încerca, trebuia în primul rând să supravieţuiască, să supravieţuiască suficient de mult pentru a-şi comunica viziunea asupra ţelurilor naţionale, mai întâi Partidului, apoi oamenilor – sau poate invers? Nici una dintre variante nu era simplă. Partidul are stilul lui, e rezistent la schimbare, iar oamenii, *narodul,* nu mai dădeau nici o atenţie la ceea ce le spuneau Partidul şi liderul acestuia. Asta era partea amuzantă. Occidentul – duşmanii naţiunii sale – îl stima mai mult decât compatrioţii lui.

Şi asta ce înseamnă? se întreba el. *Dacă sunt duşmani,*

favoarea lor înseamnă oare că am purces pe drumul corect – corect pentru cine? Narmonov se gândea dacă şi preşedintele american se simţea la fel de singur. Dar, înainte de a înfrunta această sarcină imposibilă, îi mai rămânea încă problema tactică de zi cu zi, privind supravieţuirea propriei persoane. Până şi acum, chiar şi în faţa unui coleg de încredere. Narmonov oftă. Un sunet specific rusesc.

— Ia spune, Ilia, ce-o să facem? îl întrebă el pe omul care nu putea comite un act de trădare mai odios decât acela săvârşit de fiica lui.

— Am să te susţin, chiar dacă asta înseamnă să fiu discreditat. Svetlana mea va trebui să-şi asume consecinţele faptelor ei.

Vaneev se îndreptă de spate şi îşi şterse ochii. Arăta ca un om care se pregătea să înfrunte plutonul de execuţie, adunându-şi toată bărbăţia într-un ultim gest de sfidare.

— S-ar putea să trebuiască să te denunţ chiar eu, spuse Narmonov.

— Am să înţeleg, Andruşka, replică Vaneev, pe un ton plin de demnitate.

— Aş prefera să nu fac asta. Am nevoie de tine, Ilia. Am nevoie de sfatul tău. Dacă pot să-ţi cruţ poziţia, am s-o fac.

— Nici n-aş putea pretinde mai mult.

Era momentul să-l îmbărbăteze pe acest om. Narmonov se ridică în picioare şi, ocolind biroul, dădu mâna cu prietenul lui.

— Orice ţi-ar spune, încuviinţează fără rezerve. Când va veni momentul, ai să le arăţi tu cel fel de om eşti.

— Şi tu la fel, Andrei.

Narmonov îl conduse până la uşă, Mai avea cinci minute până la următoarea întâlnire planificată. Se ocupa toată ziua de chestiuni economice, de lucruri care ajungeau la el din cauza indeciziei celor de la nivel ministerial, care voiau să-i smulgă binecuvântarea, de parcă ar fi fost preotul satului... *ca şi cum n-am şi-aşa destul necazuri*, îşi spuse secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Petrecu cele cinci minute numărându-şi voturile. Ar fi trebuit să-i fie mai uşor decât omologului său american – în Uniunea Sovietică doar membrii plini ai Biroului Politic aveau drept de vot şi aceştia erau doar treisprezece – dar fiecare individ reprezenta un cumul de interese, iar Narmonov le cerea să facă lucruri pe care nu le preconizaseră niciodată. În ultimă instanţă, tot puterea conta mai mult decât orice altceva, îşi spuse, iar el putea conta în

continuare pe Iazov, Ministrul Apărării.

— Cred că o să-ţi placă aici, îi spuse generalul Pokrîşkin, în timp ce mergeau pe lângă gardul împrejmuirii.

Gărzile KGB-ului pe lângă care treceau îi salutau cam fără elan, cei doi bărbaţi răspunzându-le la rândul lor. Acum nu mai erau câini, iar Gherasimov îşi zise că făcuseră o greşeală în această privinţă, indiferent de problemele legate de aprovizionarea cu hrană.

— Soţiei mele nu, replică Bondarenko. M-a tot urmat dintr-o bază în alta, timp de douăzeci de ani şi în cele din urmă la Moscova. Îi place acolo.

Întorcându-se, aruncă o privire dincolo de gard şi zâmbi. *Cum ar putea un bărbat să se sature vreodată de această privelişte? Dar ce-o să zică nevastă-mea când am să-i spun?* Însă nu se întâmplă prea des ca un soldat sovietic să aibă şansa de a face o asemenea alegere, aşa că putea înţelege şi ea, nu?

— Poate că stelele de general o vor face să se răzgândească – şi oricum, ne dăm silinţa ca locul să devină mai ospitalier. Ai idee cât de mult a trebuit să mă zbat pentru asta? În cele din urmă, le-am spus că inginerii mei sunt ca nişte dansatori şi că, pentru a avea rezultate excelente, trebuie să fie fericiţi. Cred că tipul ăla din Comitetul Central are o pasiune pentru Bolşoi, ceea ce l-a făcut până la urmă să înţeleagă. Când s-a obţinut autorizaţia teatrului, am început şi noi să fim aprovizionaţi cu mâncare civilizată. Până la vara viitoare se termină şi şcoala, iar toţi copiii vor putea fi aici. Desigur – făcu el, râzând – va trebui să mai construim un bloc de locuit, iar viitorul comandant de la Steaua Strălucitoare va trebui să fie şi dascăl.

— Peste cinci ani, s-ar putea ca spaţiul să nu mai fie suficient pentru lasere. Păi, văd că argumentul suprem l-aţi păstrat pentru acest aspect.

— Da, discuţiile în această privinţă au durat nouă luni. Asta doar ca să-i conving că s-ar putea până la urmă să vrem să construim ceva şi mai puternic decât ceea ce avem deja.

— Adevăratul proiect Steaua Strălucitoare, remarcă Bondarenko.

— Dumneata ai să-l făureşti, Ghenadi Iosifovici.

— Da, tovarăşe general, eu am să-l făuresc. Am să accept postul, dacă oferta a rămas valabilă.

Întorcându-se, inspectă din nou terenul*. Într-o bună zi, poate*

că astea vor fi ale mele...

— Asta-i vrerea lui Allah, spuse maiorul, ridicând din umeri.

Se săturase să tot audă asta. Răbdarea Săgetătorului şi chiar credinţa lui erau puse la încercare de schimbarea forţată a planurilor. În ultimele treizeci şi şase de ore, sovieticii făcuseră manevre cu trupe în lungul văii. Când începuseră aceste operaţiuni, el apucase deja să-şi treacă dincolo jumătate din forţe, suferind după aceea din cauza scindării efectivului; oamenii lui urmăriseră de pe cele două laturi camioanele cisternă şi transportoarele de personal, aşteptându-se din clipă în clipă ca ruşii să se oprească şi să se caţăre pe dealuri, în căutarea intruşilor. Dacă ar fi încercat aşa ceva, ar fi urmat o luptă sângeroasă, soldată cu mulţi morţi în rândul ruşilor – iar el nu venise aici doar ca să-i ucidă pe ruşi. Prezenţa lui avea o altă menire, intenţia fiind de a le cauza o pierdere mult mai mare decât moartea unor soldaţi.

Dar trebuia urcat un munte şi asta când erau deja în mare întârziere, iar singura consolare ce i se oferea era vrerea lui Allah. *Unde era Allah când bombele au căzut pe soţia şi pe fiica mea? Unde era Allah când mi-au răpit fiul? Unde era Allah când ruşii ne-au bombardat tabăra de refugiaţi? De ce e viaţa atât de crudă?*

— E grea aşteptarea, nu? remarcă maiorul. Cel mai greu e să aştepţi. N-ai cu ce să-ţi ocupi mintea şi te copleşesc întrebările.

— Pe tine ce întrebări te copleşesc?

— Când o să *se* sfârşească războiul? Se discută... dar discuţii de genul ăsta se poartă de ani de zile. M-am săturat de războiul ăsta.

— O bună parte din el ai petrecut-o în cealaltă...

Maiorul întoarse brusc capul.

— Să nu mai spui aşa ceva. De ani de zile vă dau informaţiile! Nu ţi-a spus asta şeful tău?

— Nu. Ştia că obţinem ceva, dar...

— Da, a fost un om bun şi ştia că trebuie să mă protejeze. Ai idee de câte ori mi-am trimis trupele în patrulări inutile, ca să nu dea de voi, de câte ori au tras în mine conaţionalii mei – şi ştiam că vor să mă ucidă, ştiam cum îmi blestemau numele?

Amândoi bărbaţii erau surprinşi de emoţia care îi cuprinsese dintr-o dată.

— În cele din urmă, n-am mai putut suporta. Cei din trupele

mele care voiau să lucreze pentru ruşi – în fine, nu era greu să-i trimit în ambuscadele voastre, dar nu-i puteam trimite doar pe ei, aşa-i? Dacă ai şti, prietene, pe câţi soldaţi din trupele mele – oamenii mei de valoare – i-am expediat la moarte în mâinile voastre? Cei care îmi mai rămăseseră erau credincioşi mie şi lui Allah; venise vremea să ne alăturăm partizanilor pentru totdeauna. Să mă ierte Domnul pentru cei care n-au mai apucat această zi.

Fiecare om are povestea lui, reflectă Săgetătorul şi singurul lucru potrivit de spus se concentră într-o singură propoziţie:

— Grea e viaţa.

— Va fi şi mai grea pentru cei de pe vârful acestui munte, spuse maiorul, privind împrejur. Se schimbă vremea. Vântul bate acum dinspre sud. Norii aduc ploaie şi umezeală. Poate că, totuşi, Allah nu ne-a părăsit. Ne va lăsa să continuăm această misiune. Poate că noi suntem instrumentul Lui, iar El va arăta prin noi că trebuie ca ei să plece din această ţară, altminteri venim peste ei.

Cu un mârâit, Săgetătorul privi în sus spre munte. Nu mai vedea obiectivul, dar asta nu conta, deoarece, spre deosebire de maior, el nu vedea nici sfârşitul războiului.

— Pe ceilalţi îi traversăm diseară.

— Da. Vor fi toţi foarte odihniţi, prietene.

— Domnule Clark?

Fusese în sala de gimnastică timp de aproape o oră. Mancuso îşi dădu seama după cât era de transpirat, când apăsă pe întrerupător.

— Da, domnule căpitan? întrebă Clark, scoţându-şi căştile.

— Ce se-aude?

— Puştiul ăla de la radiolocaţia sub apă, Jones, mi-a împrumutat aparatul lui. Nu are decât Bach, dar îţi ţine, totuşi, mintea ocupată.

— Ai un mesaj, zise Mancuso, dându-i-l.

Pe bucata de hârtie nu erau mai mult de şase cuvinte. Categoric codificate, din moment ce n-aveau efectiv nici un sens.

— Operăm.

— Când?

— Asta nu se spune. O să fie în următorul mesaj.

— Cred că e timpul să-mi spui şi mie cum funcţionează chestia asta, opină căpitanul.

— Nu aici, spuse Clark încetişor.

— Cabina mea e într-acolo, arătă Mancuso cu mâna.

Trecură pe lângă turbomotoarele submarinului, apoi prin hala reactorului plină de un zgomot sâcâitor şi în cele din urmă prin Centrul de Comandă, intrând după aceea în cabina lui Mancuso, plasată tocmai la capătul submarinului. Căpitanul îi aruncă lui Clark un prosop, ca să se şteargă pe faţă.

— Sper că nu te-ai extenuat prea tare, îi zise el.

— Mă plictisesc. Toţi oamenii tăi au ceva de făcut. Eu, în schimb, stau degeaba şi aştept. Iar aşteptatul ăsta e oribil. Unde e căpitanul Ramius?

— Doarme. Nu are nimic de făcut prea curând, aşa-i?

— Da, încuviinţă Clark.

— În ce anume constă treaba? Acum poţi să-mi spui?

— Scot doi oameni, replică Clark simplu.

— Doi ruşi? Deci, nu iei un *obiect?* Doi *oameni*?

— Exact.

— Şi te pomeneşti că o să-mi spui că faci asta tot timpul?

— Nu chiar *tot* timpul, recunoscu Clark. L-am mai scos pe unul acum trei ani, iar pe un altul cu un an înainte. Au mai fost doi care până la urmă n-au mai ieşit – n-am aflat niciodată de ce. „Cunoştinţe limitate", mă înţelegi.

— Am mai auzit chestia asta.

— E ciudat, spuse Clark gânditor. Pun pariu că ăia care iau asemenea decizii nu şi-au pus niciodată fundul la bătaie...

— Dar oamenii pe care-i iei – ştiu?

— Nu. Ştiu doar că trebuie să fie într-un anumit loc, la o anumită oră. Ce mă nelinişteşte pe mine este că vor fi înconjuraţi de varianta KGB a unei echipe SWAT.

Clark ridică radioul.

— În ceea ce te priveşte, treaba este efectiv simplă. Ştii ce s-a stabilit, cum s-a stabilit şi când trebuie să îţi iei barca şi s-o ştergi dracului de-aici.

— Lăsându-te singur.

— Doar dacă nu preferi să vii cu mine la închisoarea Lefortovo. Împreună cu restul echipajului, fireşte. Nu cred că ţi-ar plăcea articolele din presă, căpitane.

— Am impresia că eşti pe deasupra şi un om cu scaun la cap.

Clark râse.

— Ei, asta e o poveste mai lungă.

— Colonelul Eich?

— Von Eich, îl corectă pilotul pe Jack. Strămoşii mei au fost prusaci. Dumneata eşti domnule doctor Ryan, aşa-i? Cu ce-ţi pot fi de folos?

Jack se aşează. Se aflau în biroul ataşatului militar. Titularul postului, un general din Aviaţia Militară, le pusese la dispoziţie cabinetul lui.

— Ştii pentru cine lucrez?

— Parcă mi-aduc aminte că eşti de la spionaj, dar eu sunt doar şoferul dumitale, ceea ce sper că n-ai uitat, nu? Las chestiile importante pe seama altora, zise colonelul.

— Acum nu. Am ceva de lucru pentru dumneata.

— Cum adică, „de lucru”?

— O să-ţi placă.

Jack se înşela. Nu-i plăcu.

Îi era greu să se concentreze asupra funcţiei lui oficiale. Aceasta pe de o parte datorită faptului că procesul negocierilor îi dădea o senzaţie de amorţeală a minţii, iar pe de altă parte din cauza stării de surescitare pe care i-o provoca funcţia lui neoficială. La asta se şi concentra acum, potrivindu-şi mai bine casca pe ureche pentru a sesiza toate nuanţele traducerii simultane, realizată a doua oară, după discursul negociatorului sovietic. Aluzia din ziua precedentă, potrivit căreia inspecţiile la poligoane ar fi trebuit să fie mai limitate decât se prevăzuse anterior, dispăruse acum. Se cereau în schimb autorizaţii sporite pentru inspectarea poligoanelor americane. Ce s-ar mai bucura Pentagonul, îşi zise Jack, cu un zâmbet ascuns. Îi şi vedeai pe ofiţerii ruşi de spionaj căţărându-se prin fabrici şi coborând prin silozuri ca să vadă mai bine rachetele americane şi toate astea sub ochii vigilenţi ai ofiţerilor americani de contraspionaj şi ai gărzilor din Comandamentul Aerian Strategic – învârtindu-şi tot timpul pe degete noile pistoale Beretta. Şi băieţii de pe submarine, pentru care adeseori propria lor Marină constituia un inamic potenţial, ei ce-ar zice să se trezească cu ruşii la bord? Puţin probabil să treacă mai departe de punte, în timp ce tehnicienii dinăuntru deschideau porţile navei sub privirile vigilente ale echipajului şi ale infanteriştilor marini care păzeau bazele cu explozibil. Acelaşi lucru s-ar întâmplă şi la sovietici. Orice ofiţer trimis ca membru al unei echipe de inspecţie ar fi considerat spion, fiind însoţit de un ofiţer combatant pus acolo la

nimereală, să observe lucruri pe care doar un operator le-ar remarca. Uluitor. După treizeci de ani de solicitări din partea SUA, sovieticii acceptaseră în sfârşit ideea că ambele părţi trebuiau să permită spionajul recunoscut oficial. Când se întâmplase acest lucru, în timpul rundei precedente de convorbiri asupra armelor intermediare, americanii avuseseră o reacţie de suspiciune şi uimire. *De ce acceptă ruşii condiţiile noastre? De ce au spus da? Ce încearcă, de fapt, să facă?*

Dar, o dată ce te obişnuiai cu ideea, îţi dădeai seama că era vorba de un progres. Ar însemna ca fiecare parte să aibă posibilitatea de a şti ce făcea şi ce avea cealaltă. Nici una dintre părţi nu putea avea încredere în tabăra opusă. De asta aveau să se ocupe ambele reţele de culegere a informaţiilor secrete. Spionii ar continua să mişune de colo-colo, căutând indicii care să arate că cealaltă parte trişează şi că asamblează rachete în locuri secrete, ascunzându-le pentru atacuri prin surprindere. Ar găsi astfel de indicii, ar redacta rapoarte provizorii de avertizare, încercând să verifice informaţiile. Ar însemna ca paranoia instituţională să dăinuie mai mult decât informaţiile propriu-zise. Tratatele nu aveau cum să schimbe această situaţie, cu toată euforia din ziare. Jack îşi mută privirea asupra sovieticului care ţinea discursul.

De ce? De ce v-aţi schimbat părerea? Ştiţi ce-am spus în analiza estimativă asupra informaţiilor secrete de interes naţional? N-a fost publicată încă în ziare, dar s-ar putea ca voi s-o fi văzut. Am spus acolo că, în cele din urmă, vă veţi da seama (1) cât de mult costă afurisitele alea de arme, (2) că zece mii de focoase sunt suficiente să pârjolească America de opt ori, când ar fi probabil suficient de trei sau patru ori şi (3) că veţi economisi bani prin eliminarea rachetelor vechi – cele pe care nu le mai puteţi în ne ţine corespunzător. E doar o chestie de afaceri, aşa le-am spus şi nu o schimbare a concepţiei voastre. Ah, da: (4) e foarte bine şi pentru imaginea publică, iar vouă vă plac la nebunie jocurile de genul ăsta, chiar dacă de fiecare dată le călcaţi în picioare.

Asta nu fiindcă ne-ar păsa cumva, fireşte.

Odată înţelegerea parafată – ceea ce Jack credea că urma să se întâmple – ambele părţi puteau să-şi economisească aproximativ trei la sută din cheltuielile pentru apărare; poate chiar cinci la sută în cazul ruşilor, din cauza sistemelor lor de rachete mai diverse, dar nu se putea şti cu certitudine. Ruşilor le-

ar fi suficientă o mică parte din cheltuielile militare totale pentru a finanţa câteva noi fabrici, sau poate pentru a construi câteva drumuri, exact ceea ce le trebuia de fapt. Cum ar urma să-şi realoce economiile? Cum ar urma să procedeze, de altfel şi America? Jack trebuia să facă o apreciere şi o analiză estimativă specială asupra informaţiilor secrete de interes naţional. Un titlul destul de pompos, în fond, pentru nimic mai mult decât o presupunere oficială, iar deocamdată Ryan n-avea nici un indiciu.

Discursul rusului luă sfârşit; urmă pauza pentru cafea. Ryan îşi închise mapa de piele şi ieşi din încăpere împreună cu toţi ceilalţi. Alese o ceaşcă de ceai, doar pentru a fi altfel şi îşi umplu farfurioara cu gustări.

— Ei, Ryan, ce părere ai? îl întrebă Golovko.

— Ce-i asta, o discuţie de serviciu sau o conversaţie degajată?

— A doua variantă, dacă vrei.

Jack se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră şi privi afară. *Într-una din zilele astea*, îşi făgădui el în gând, *am să vizitez un pic Moscova. Nu se poate să n-aibă ei chestii care să merite fotografiate. Poate cândva o să cădem la pace şi o să-mi pot aduce şi familia să vadă...* Se întoarse. *Dar nu astăzi, nu anul ăsta, nici la anul. Păcat.*

— Serghei Nikolaevici, dacă lumea asta ar avea un sens, oamenii ca dumneata şi ca mine s-ar aşeza frumos şi ar lămuri porcăria asta în două-trei zile. Ce naiba, ştim amândoi că ambele părţi vor să-şi reducă arsenalele la jumătate. Problema pentru care ne-am certat toată săptămâna se reduce la câte ore trebuie să existe înainte de sosirea echipei de inspecţie inopinată, dar, fiindcă nici una dintre părţi nu se poate decide asupra răspunsului, discutăm despre chestiuni asupra cărora ne-am înţeles deja, în loc să progresăm în continuare. Dacă ar fi s-o lămurim între noi doi, de pildă, eu as zice o oră, dumneata – opt, iar până la urmă am cădea de acord la trei sau patru...

— Patru sau cinci, râse Golovko.

— Patru, atunci, făcu Jack, râzând şi el. Vezi? Am *stabilit* porcăria naibii, nu?

— Dar noi nu suntem diplomaţi, remarcă Golovko. Ştim cum să facem un târg, dar nu la modul acceptat oficial. Suntem prea directi amândoi, prea practici. Ah, Ivan Emmetovici, ce rus am scoate noi din dumneata.

Îi rusificase numele. Ivan Emmetovici. John, fiul lui Emmet.

Ia să trecem din nou la afaceri, îşi zise Ryan. Schimbă macazul

şi se hotărî să-l strângă şi el cu uşa.

— Nu, nu cred. E prea rece pe-aici. Ştii ce, dumneata te duci la şeful discuţiilor, pe partea voastră, iar eu mă duc la Unchiul Ernie şi le spunem ce-am hotărât în privinţa perioadei de preaviz pentru inspecţie – patru ore. Hai acum. Ce zici?

Jack constată că îl năucise. Pentru o fracţiune de secundă, Golovko crezu că Ryan vorbea serios. Dar ofiţerul GRU/KGB îşi recăpătă imediat stăpânirea de sine, ezitarea fiind aproape imperceptibilă chiar şi pentru Jack. Continuase să zâmbească, dar, deşi expresia îi rămăsese întipărită pe buze, privirea i se întunecase fugitiv, după care revenise la starea dinainte. Jack nu-şi dădu seama de gravitatea greşelii pe care tocmai o săvârşise.

Ar trebui să fii agitat, Ivan Emmetovici şi nu eşti. De ce? Ai fost înainte. Erai atât de încordat la recepţie, seara, încât credeam că ai să explodezi Şi ieri, când mi-ai pasat biletul, am simţit că aveai mâna transpirată. Iar astăzi, poftim, te ţii de glume. Încerci să mă sperii cu zeflemelele tale. De ce te-ai schimbat, Ryan? Nu eşti ofiţer operaţional. S-a văzut după agitaţia ta de mai devreme, dar acum te comporţi de parcă ai fi. De ce? se întrebă el, întorcându-se împreună cu ceilalţi în sala de conferinţe. Toată lumea se pregăti pentru următoarea rundă de monologuri, Golovko urmărindu-şi omologul american.

Remarcă surprins că Ryan nu se foia agitat. Luni şi marţi, în schimb, aşa făcuse. Părea doar plictisit, fără nici un alt semn de disconfort mai mare. *Ar trebui să nu te simţi în apele tale, Ryan,* îşi zise Golovko.

De ce-a trebuit să te întâlneşti cu Gherasimov? De ce de două ori? De ce la prima ai fost nervos şi înainte şi după... pe când la a doua doar înainte?

Nu prea avea nici o logică. Golovko asculta la cască discursul monoton – era rândul americanului să bată câmpii despre lucruri ce fuseseră deja hotărâte – dar, de fapt, se gândea la altceva. Era cu mintea la dosarul KGB asupra lui Ryan. Ryan, John Patrick. Fiul lui Emmet William Ryan şi al Catherinei Burke Ryan, ambii decedaţi. Căsătorit, doi copii. Licenţiat în economie şi istorie, înstărit. Scurt serviciu în Marina USA. Fost agent de schimb şi profesor de istorie. Cu patru ani în urmă, intrat în CIA, cu normă parţială, după ce în anul precedent realizase o lucrare de consultanţă. La scurt timp după aceea, devenise ofiţer-analist cu normă întreagă. Nu făcuse niciodată pregătire la şcoala CIA pentru activităţi operaţionale de la Camp Peary, Virginia. Ryan

fusese implicat în două incidente violente şi în ambele cazuri se descurcase bine – antrenamentul de la Marină, presupunea Golovko, plus calităţile sale înnăscute, ca om, pe care rusul le respecta. Foarte sclipitor, curajos când trebuia: un inamic periculos. Ryan lucra direct pentru DDI şi se ştia că pregătise numeroase evaluări speciale privind serviciul secret... dar o misiune specială în cadrul serviciului de informaţii secrete...? N-avea nici un fel de pregătire în acest sens. Nici nu era, probabil, omul nimerit pentru aşa ceva. Prea deschis, îşi zise Golovko; omul ăsta n-avea nici un pic de viclenie. Dacă ţinea ceva ascuns, n-aveai cum să afli vreodată despre ce anume era vorba, dar ştiai în schimb că aşa este...

Înainte ascundeai ceva, dar acum nu, aşa-i? Şi ce înseamnă asta, han Emmetovici? Ce naiba de nume mai e şi Emmet? se miră Golovko, cu totul aiurea.

Jack îl văzu pe om uitându-se la el şi văzu întrebarea din ochii lui. Tipul nu era imbecil, îşi spuse Ryan, în timp ce Ernest Allen continua să vorbească despre un aspect de ordin tehnic. Noi credeam că era din GRU, dar s-a dovedit că, de fapt, era din KGB – sau aşa s-ar părea, se corectă Jack. Mai există oare ceva despre el ce nu ştim?

La, poziţia de parcare numărul nouă, pe Aeroportul Şeremetievo, colonelul von Eich stătea în picioare la uşa din spate a aeronavei sale. În faţa lui, un sergent meşterea la sistemul de etanşeizare a uşii, cu o impresionantă panoplie de scule înşirate lângă el. Ca majoritatea uşilor de avion şi aceasta se deschidea în afară doar după ce era deplasată spre interior, pentru ca sistemul etanş să iasă din funcţiune, retrăgându-se, spre a nu se deteriora. Din cauza unor defecţiuni la sistemul de etanşeizare a uşilor, se produseseră anterior câteva grave accidente aviatice, cel mai impresionant fiind prăbuşirea unui DE-10 în afara Parisului, cu un deceniu în urmă. Sub ei, lângă aeronavă, stătea un soldat KGB în uniformă, cu puşca încărcată. Echipajul de zbor trebuia să se supună formalităţilor de verificare pentru securitate. Toţi ruşii luau foarte în serios problemele de securitate, iar KGB-iştii erau pur şi simplu fanatici în această privinţă.

— Nu înţeleg de ce vi se aprinde semnalul de avertizare, domnule colonel, spuse sergentul după douăzeci de minute. Sistemul de etanşeizare este perfect, întrerupătorul care face

legătura cu lumina de pe bord pare în bună stare – oricum, nu e nici o problemă cu uşa, domnule. Am să verific şi panoul de bord.

Ai priceput? îi veni lui Paul von Eich să-l întrebe pe soldatul KGB de dedesubt, dar nu putea.

Echipajul pregătea deja avionul pentru drumul de întoarcere. Avuseseră câteva zile pentru vizitat. De data asta, fusese vorba de o veche mănăstire, cam la şase sute patruzeci de kilometri în afara oraşului – ultimii o sută şaizeci de kilometri fiind parcurşi pe drumuri care probabil că vara erau pline de praf, dar acum constau într-un amestec de noroi şi zăpadă. Făcuseră turul Moscovei, cu ghid şi pază, iar acum aviatorii erau gata să plece acasă. Nu le transmisese încă oamenilor lui ce îi spusese Ryan. Momentul potrivit pentru asta era a doua zi seara. Se întrebă cum aveau să reacţioneze.

Sesiunea se încheie conform graficului, sovieticii dând de înţeles că erau dispuşi să discute despre perioadele dinaintea inspecţiilor, a doua zi. Ryan se gândea că trebuiau să discute repede, întrucât delegaţia urma să plece a doua zi seara şi era necesar să se prezinte, totuşi, cu ceva acasă de la această rundă de convorbiri. De fapt, întâlnirea la vârf era deja programată la nivel neoficial. De data asta urma să se ţină la Moscova. Moscova primăvara, îşi zise Jack. Mă vor lua oare şi pe mine la ceremonia semnării? Dar o să existe într-adevăr un tratat de semnat? Aşa ar trebui, conchise Ryan.

Golovko asistă la plecarea americanilor, după care făcu semn maşinii care îl duse la sediul KGB. Se duse direct în biroul secretarului.

— Ia spune, unde-au mai cedat astăzi diplomaţii noştri? întrebă Gherasimov, fără nici un preambul.

— Cred că mâine vom face o propunere modificată privind programarea inspecţiilor. Făcu o pauză, după care continuă: Am stat de vorbă cu Ryan astăzi. A impresia că s-a schimbat oarecum şi m-am gândit să vă raportez.

— Dă-i drumul, spuse secretarul KGB-ului.

— Tovarăşe secretar, nu ştiu ce discuţie aţi avut cu el, dar şi-a modificat atât de mult comportamentul, încât m-am gândit că trebuie să ştiţi şi dumneavoastră.

Golovko continuă să-i explice ce văzuse.

— Ah, da. Nu pot discuta cu dumneata despre conversaţiile noastre, fiindcă nu ai acces la acest compartiment, dar în locul

dumitale n-aş avea de ce să-mi fac griji, tovarăşe colonel. Mă ocup personal de această chestiune. Am notat observaţia dumitale. Ryan va trebui să înveţe să-şi stăpânească mai bine emoţiile. Poate că nu-i suficient de rus.

Gherasimov nu era prea glumeţ din fire, dar de data asta făcu o excepţie.

— Altceva legat de negocieri?

— O să găsiţi mâine dimineaţă pe birou toate notiţele mele.

— Bun. Eşti liber.

Gherasimov aşteptă să plece. Expresia de pe chipul lui nu se schimbă decât după ce uşa se închise în urma colonelului. E groaznic să pierzi, îşi zise el şi să pierzi în faţa unui neprofesionist... Dar el pierduse şi nici nu era vorba de un profesionist, ci doar de omul Partidului, care le dădea ordine. Decizia era deja luată. Păcat de ofiţerii lui din – nu mai conta unde era locul – care dăduseră greş şi îşi meritau soarta. Ridică receptorul şi ordonă secretarului particular să aranjeze plecarea soţiei şi a fiicei lui cu avionul, a două zi, la Tallin, capitala Republicii Sovietice Socialiste Estone. Da, aveau nevoie de maşină cu şofer. Nu, doar una. Şoferul trebuia să îndeplinească şi funcţia de gardă de corp. Nu ştia multă lume cine era soţia lui, iar călătoria era neprogramată, doar pentru a-şi vizita nişte vechi prieteni. Foarte bine. Gherasimov închise telefonul şi se uită de jur împrejur prin birou. Ştia că avea să-i lipsească. Nu atât biroul în sine, cât puterea. Dar ştia totodată că viaţa era mult mai de preţ.

— Şi acest colonel Bondarenko? întrebă Vatutin.

— Un tânăr ofiţer excepţional. Foarte inteligent. La momentul potrivit, va deveni un bun general.

Vatutin se întrebă cum să trateze această problemă în raportul său final. Nu exista nici o suspiciune în privinţa acestui om, cu excepţia asocierii lui cu Filitov. Dar nici referitor la Filitov nu existase nici o suspiciune, în ciuda legăturii lui cu Oleg Penkovski. Colonelul Vatutin clătină din cap, uluit. La şcoala de securitate urma să se discute despre acest fapt multă vreme de-acum încolo. Cum de nu-şi dăduseră seama? Aceasta avea să fie, probabil, întrebarea tinerilor ofiţeri în pregătire. Cum poate fi cineva atât de prost? Deoarece numai cei mai de încredere oameni pot fi spioni – doar nu dai informaţii strict secrete cuiva în care nu ai încredere. Lecţia rămăsese valabilă: să nu ai

încredere în nimeni. Revenind la Bondarenko, se întrebă ce urma să se întâmple cu el. Dacă era într-adevăr un ofiţer leal şi excepţional, aşa cum părea, atunci reputaţia lui n-ar trebui să aibă de suferit din cauza acestei afaceri. Dar – exista întotdeauna un *dar*, nu-i aşa? — mai rămâneau de pus câteva întrebări suplimentare, iar Vatutin se duse cu ochii în josul listei. Raportul de anchetă iniţial trebuia să fie a doua zi pe biroul lui Gherasimov.

Ascensiunea dură toată noaptea, într-o beznă desăvârşită. Norii veniţi dinspre sud acopereau luna şi stele, singura lumină fiind proiectată de lămpile din perimetrul obiectivului lor, reflectate pe cer. Acum îl vedeau mult mai bine. Deşi mai aveau de mers destul de mult, se apropiaseră suficient pentru ca unităţile să trebuiască să fie informate în privinţa sarcinilor ce le reveneau şi să vadă ce aveau de făcut. Săgetătorul alese un loc mai înalt şi îşi puse binoclul pe o stâncă, pentru a-l avea nemişcat în timp ce inspecta obiectivul. După toate aparenţele, existau trei compartimente. Doar două aveau garduri, deşi la al treilea distingea stive de stâlpi şi materiale pentru gard lângă o lampă cu o lumină albă-portocalie în vârful unui pilon de genul celor folosite în oraşe la iluminatul străzilor. Rămase surprins de mărimea construcţiei. Să clădeşti toate astea pe vârful unui munte! Cât de important era oare acest loc pentru a merita atâta efort, asemenea cheltuieli? Ceva care trimitea o rază laser pe cer... în ce scop? Americanii îl întrebaseră dacă văzuse în ce lovise raza de lumină. Ştiau că lovise în ceva, deci? Ceva de pe cer. Indiferent ce fusese, americanii se speriaseră, iar cei care fabricaseră rachetele cu care el omorâse atâţia piloţi ruşi... Ce lucru putea să-i sperie pe nişte oameni atât de deştepţi? Săgetătorul privea locul, dar nu găsea nimic mai înspăimântător decât turnurile de pază dotate cu mitraliere. Într-una dintre aceste clădiri erau, probabil, soldaţi înarmaţi, dotaţi cu armament greu. Iată într-adevăr un motiv de spaimă. În care clădire? Trebuia să afle, întrucât era necesar ca atacul să pornească întâi împotriva acelei clădiri. Aceasta avea să fie ţinta iniţială a mortierelor lui. Dar care era?

Şi pe urmă...? Avea să-şi desfăşoare oamenii în două grupuri, de aproape o sută de membri fiecare. Maiorul trebuia să plece cu unul dintre ele, spre stânga. El, cu celălalt, spre dreapta. Săgetătorul îşi alesese obiectivul imediat ce văzuse vârful

muntelui. În clădirea aceea, îşi zise el, sunt oamenii. Acum locuiau ruşii. Nu soldaţii, ci cei păziţi de soldaţi. La unele ferestre era lumină. Un bloc cu apartamente, construit în vârf de munte. Ce gen de oameni erau oare, pentru ca ruşii să le facă o clădire ca la oraş? Oameni care aveau nevoie de confort. Oameni care trebuiau păziţi. Oameni care lucrau la ceva de care americanii se temeau. Oameni pe care avea să-i ucidă nemilos, îşi zise Săgetătorul.

Maiorul coborî şi se aşeză lângă el.

— Toţi oamenii sunt bine ascunşi, spuse el.

Îşi potrivi şi el binoclul în direcţia obiectivului. Era atât de întuneric, încât Săgetătorul abia-l zărea, desluşind doar conturul feţei şi umbra vagă a mustăţii zbârlite.

— N-am apreciat bine terenul de pe celălalt vârf de deal. Ne vor trebui trei ore să ne apropiem.

— Ba mai degrabă patru, cred.

— Nu-mi plac turnurile alea de pază, remarcă maiorul.

Amândoi bărbaţii dârdâiau de frig. Vântul se înteţise, iar ei nu se mai aflau la adăpostul masivului muntos. Urma o noapte grea pentru toţi oamenii lor.

— Una sau două mitraliere în fiecare turn. Pot să ne radă de pe versantul muntelui, la atacul final.

— N-au proiectoare, observă Săgetătorul.

— Înseamnă atunci că folosesc dispozitive pentru vizibilitatea de noapte. Am utilizat şi eu din astea.

— Sunt bune?

— Au o rază limitată, din cauza modului de funcţionare. Pot depista obiecte mari, cum ar fi camioanele, chiar de la o distanţă ca asta. Un om pe un fundal accidentat ca acesta... poate de la trei mii de metri. Suficient de departe pentru ce le trebuie lor, prietene. Turnurile trebuie să cadă primele. Pune mortierele pe ele.

— Nu, clătină din cap Săgetătorul. N-avem nici o sută de gloanţe. Mortierele trebuie folosite pentru barăcile paznicilor. Dacă-i omorâm pe toţi soldaţii ăia adormiţi, ne va fi cu mult mai uşor să pătrundem înăuntru.

— Dacă mitraliorii din turnurile alea ne văd venind, jumătate din oamenii noştri vor muri înainte ca paznicii să se trezească, sublinie maiorul.

Săgetătorul mormăi ceva. Camaradul lui avea dreptate. Două dintre turnuri erau astfel poziţionate, încât cei dinăuntru puteau

să măture cu mitralierele panta abruptă pe care partizanii trebuiau să o urce pentru a ajunge sus, pe platoul muntos. Putea şi el să contraatace cu mitralierele... dar duelurile de acest fel erau de obicei câştigate de cei aflaţi în apărare. Cum vântul sufla în rafale puternice, îşi dădură seama amândoi că trebuiau să se pună la adăpost, riscând altminteri să degere de frig.

— Lua-l-ar naiba de frig! înjură maiorul.

— Crezi că e frig şi în turnuri? întrebă Săgetătorul, după câteva momente.

— Mai rău chiar. Sunt mai expuşi decât noi.

— Cum crezi că sunt îmbrăcaţi soldaţii ruşi?

Maiorul chicoti.

— La fel ca şi noi – în fond, purtăm cu toţii hainele lor, nu-i aşa?

Săgetătorul încuviinţă din cap, încercând să sesizeze ideea ce-i plutea în minte, la limita conştientului. Când creierul lui amorţit de frig prinse gândul ascuns, Săgetătorul se ridică şi plecă, spunându-i maiorului să rămână acolo. Se întoarse, aducând un lansator de rachete Stinger. Se apucă să-l asambleze, simţind la mâini răceala tubului de metal. Unităţile de lovire erau cărate de oamenii lui în haine, pentru a proteja bateriile împotriva frigului. Asamblă arma cu îndemânare şi o activă, după care îşi propti obrazul pe bara metalică de conductanţă, îndreptând-o spre cel mai apropiat turn de pază...

— Ascultă, spuse el, întinzându-i arma.

Ofiţerul o luă şi îi urmă instrucţiunile.

— Ah, rânji el, arătându-şi dinţii.

Şi Clark era ocupat. Ce om meticulos, remarcă Mancuso, urmărindu-l cum îşi pregătea şi verifica tot echipamentul. Hainele păreau obişnuite, deşi cam ponosite şi nu prea bine confecţionate.

— Le-am cumpărat la Kiev, îi explică Clark. Îţi dai seama că nu poţi să te îmbraci cu chestii de la Hart, Schaffner şi Marx, dacă vrei să arăţi ca un localnic.

Avea şi o haină de protecţie, de pus pe deasupra, cu dungi de camuflaj. Dispunea şi de un set complet de acte de identitate – în limba rusă, pe care Mancuso nu o ştia – şi de un pistol. Era o armă mică, cu puţin mai mare decât amortizorul de sunet de lângă ea.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, spuse căpitanul.

— Da, e un amortizor de zgomot tip Qual-A-Tec, fără bătaie şi cu un dispozitiv de închidere prin alunecare, încorporat.

— Ce?

Clark chicoti.

— Lasă că şi voi m-aţi bombardat cu tot felul de chestii păsăreşti de când am venit la bord, căpitane. Acum e rândul meu.

Mancuso ridică pistolul.

— Ăsta e doar de douăzeci şi doi.

— E aproape imposibil să înăbuşi zgomotul unui tir serios, doar dacă nu alegi să-ţi pui un amortizor lung cât braţul, cum au tipii de la FBI la jucăriile lor. Mie îmi trebuie ceva care să intre în buzunar. Altceva mai bun decât ăsta nu există la Mickey.

— La cine?

— Mickey Finn. Aşa-l cheamă. El face munca de proiectare pentru Qual-A-Tec, iar mie nu-mi place să folosesc amortizoare de la altcineva. Nu-i ca televiziunea, căpitane. Pentru ca un amortizor să funcţioneze ca lumea, ai nevoie de un calibru mic, trebuie să foloseşti tiruri subsonice şi ai nevoie de un obturator etanş. Şi contează să fii în aer liber. Aici, de pildă, l-ai auzi, din cauza pereţilor de oţel. Afară, ai auzi ceva, cam de la treizeci de metri, dar nu ţi-ai da seama despre ce e vorba. Amortizorul de zgomot se fixează pe pistol aşa şi îl răsuceşti – îi arătă cu un gest scurt – iar acum arma e potrivită pentru o singură împuşcătură. Amortizorul blochează acţiunea. Pentru a declanşa un alt tir, trebuie să-l răsuceşti la loc şi să-l activezi manual.

— Vrei să spui că te bagi în chestia asta cu un pistol douăzeci şi doi, cu un singur foc?

— Aşa se face, căpitane.

— Ai mai…

— De fapt, n-are rost să afli. În plus, n-am voie să vorbesc despre asta, rânji Clark. Nici eu n-am acces la tot. Oricum, dacă te ajută la ceva, ei bine, mi-e frică, da, dar pentru asta sunt plătit.

— Dar dacă…

— Atunci pleci dracului de-aici. Am competenţa să-ţi dau acest ordin, căpitane, n-ai uitat, da? Până acum nu s-a mai întâmplat. Nu-ţi face probleme. Îmi fac eu destule pentru amândoi.

25

Convergenţă

Maria şi Katerina Gherasimova erau tratate întotdeauna ca nişte VIP-uri, aşa cum se cuvenea, fiind rude de gradul unu ale unui membru al Biroului Politic. O maşină a KGB-ului le luă de pe Kutuzovski Prospekt, unde locuiau într-un apartament de opt camere bine păzit şi le duse la Aeroportul Vnukovo, folosit în principal pentru cursele interne. Acolo intrară în sala de aşteptare rezervată pentru *vlasti.* Aici, personalul era mai numeros decât numărul total de călători care puteau, teoretic, folosi sala simultan, iar în această dimineaţă cei câţiva pasageri prezenţi păstrau o atitudine rezervată. Un funcţionar le luă pălăriile şi hainele, un altul le conduse la o canapea, unde un al treilea le întrebă dacă doreau ceva de mâncare sau de băut. Amândouă comandară doar nişte cafea. Personalul sălii de aşteptare se uita la hainele lor cu invidie. Femeia de la garderobă mângâie blănurile mătăsoase, gândindu-se că probabil şi strămoşii ei priviseră nobilimea ţaristă cu aceeaşi invidie cu care se uita şi ea la ele două. Femeile stăteau într-o izolare regească, păzite de la distanţă de gărzile lor de corp şi îşi sorbeau cafelele, cu ochii pe ferestrele cu geamuri turnate, dincolo de care se vedeau avioanele.

Maria Ivanovna Gherasimova nu era, de fapt, estoniană, deşi se născuse acolo, cu cincizeci de ani în urmă. Familia ei era alcătuită în întregime din etnici ruşi, având în vedere că micul stat baltic făcuse parte din Imperiul Ţarist, cunoscând doar o scurtă „eliberare” – cum o numeau agitatorii – între cele două războaie, în timpul căreia naţionaliştii estonieni nu se arătaseră prea amabili cu etnicii ruşi. Nu păstrase amintiri prea plăcute din vremea copilăriei petrecute la Tallin, dar, ca orice copil, îşi făcuse prieteni pe viaţă. Aceste relaţii de prietenie dăinuiseră şi după căsătoria ei cu un tânăr membru de partid care, spre mirarea tuturor – şi în special a ei – ajunsese în postul de comandă a celui mai detestat organ al guvernului sovietic. Mai rău încă, făcuse carieră prin reprimarea elementelor disidente. Prieteniile din

copilărie rezistaseră în aceste condiţii datorită inteligenţei ei. Graţie intervenţiilor ei, şase oameni fuseseră cruţaţi de sentinţe de condamnare în lagăre de muncă sau transferaţi din astfel de locuri, cu regim strict sever, în altele mai puţin aspre. Copiii prietenilor ei putuseră urma cursurile universităţilor, datorită influenţei ei. Cei care, în copilărie, îşi bătuseră joc de numele ei rusesc nu aveau aceleaşi avantaje, deşi pe unul tot îl ajutase un pic, atât cât să pară milostivă. Graţie acestui comportament, îşi putuse păstra locul în mica suburbie din Tallin, deşi se mutase de multă vreme la Moscova. În acest sens, contase şi faptul că soţul ei nu o însoţise decât o singură dată la casa părintească. Nu era o femeie rea, ci doar îşi folosea puterea de care se bucura datorită soţului, aşa cum ar fi făcut o prinţesă în alte timpuri, arbitrar, dar rareori cu maliţiozitate. Chipul ei inspira un calm regesc, foarte potrivit acestei imagini. Foarte drăguţă şi atractivă cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, era în continuare o femeie frumoasă, însă într-un fel mult mai sobru acum. Ca parte adiacentă a identităţii oficiale a soţului ei, trebuia să-şi joace rolul – nu chiar atât de mult ca soţia unui politician occidental, desigur, dar comportamentul ei trebuia să fie adecvat. Experienţa îi era de mare folos acum. Cei care o priveau n-ar fi putut ghici niciodată la ce se gândea.

Se întreba ce se întâmplase, ştiind doar că era vorba de ceva deosebit de grav. Soţul ei îi spusese să fie într-un anumit loc, la o anumită oră, să nu-i pună nici o întrebare, ci doar să-i promită că avea să facă exact cum i se spunea, indiferent de consecinţe. Ordinul, rostit cu un glas monoton, calm şi sec, în timp ce apa curgea în bucătărie, i se păruse lucrul cel mai înspăimântător pe care îl auzise de când tancurile germane invadaseră huruind oraşul Tallin, în 1941. Ştia însă din timpul ocupaţiei germane cât de important este să supravieţuieşti.

Fata ei habar n-avea de ceea ce făceau. Nu te puteai bizui pe reacţiile ei. Spre deosebire de mama ei, Katerina nu cunoscuse în viaţa ei primejdia, ci doar mici inconveniente. Singurul lor copil era în anul întâi la Universitatea de Stat din Moscova, unde se specializa în economie şi făcea excursii cu o mulţime de copii de o importanţă similară, odrasle ale unor oameni însemnaţi, toţi cel puţin la nivel ministerial. Deja membră de partid – nu poţi deveni membru de partid la mai puţin de optsprezece ani – îşi juca şi ea rolul. În toamna precedentă fusese în practici împreună cu câţiva colegi şi ajutase la recoltarea griului, în primul rând pentru o

fotografie ce fusese publicată pe a doua pagină a ziarului *Komsomolskaia Pravda,* organul Uniunii Tineretului Comunist. Asta nu fiindcă i-ar fi plăcut, dar noile regulamente de la Moscova îi „încurajau” pe copiii celor aflaţi la putere să se arate la înălţimea părinţilor. Ar fi putut fi şi mai rău. Se întorsese din acest calvar cu un nou prieten, iar mama ei se întreba dacă ajunseseră la relaţii intime sau dacă tânărul nu se speriase cumva de gărzile de corp, ştiind mai ales cine era tatăl ei? Sau vedea, poate, în ea şansa de a intra în KGB? Poate că făcea parte din noua generaţie, căreia pur şi simplu nu-i păsa? Aşa era fiica ei, de fapt. Intrase în partid ca să-şi asigure o poziţie, iar postul tatălui ei îi garanta obţinerea unei slujbe confortabile. Stătea tăcută lângă mama ei, citind o revistă vest-germană de modă, care nu se comercializa în Uniunea Sovietică, alegându-şi noile confecţii occidentale pe care i-ar fi plăcut să le poarte la cursuri. Mai are multe de învăţat, îşi zise mama ei, aducându-şi aminte cum la optsprezece ani lumea reprezintă un loc cu orizonturi deopotrivă apropiate şi îndepărtate, în funcţie de dispoziţia pe care o ai.

Când aproape că îşi terminaseră cafelele, se anunţă decolarea avionului. Aşteptau. Avionul nu pleca fără ele.

În cele din urmă, la ultimul anunţ, funcţionarul le aduse hainele şi pălăriile, iar un altul le conduse pe ele şi pe gărzile de corp în jos pe scări, la maşina lor. Ceilalţi pasageri fuseseră deja transportaţi la aeronavă cu un autobuz – ruşii nu descoperiseră încă burduful de legătură – iar când ajunseră cu maşina, urcară imediat în avion. Pline de solicitudine, stewardesele le poftiră la locurile lor clasa întâi, în cabina din faţă. Nu era vorba propriu-zis de clasa întâi, desigur, dar scaunele erau mai largi şi aveau mai mult loc pentru picioare, fiind locuri rezervate exclusiv. Aeronava decolă la zece ora Moscovei şi se opri întâi la Leningrad, continuând apoi spre Tallin, unde ateriză imediat după ora unu.

— Ei, tovarăşe colonel, ai rezumatul activităţii subiectului? întrebă Gherasimov degajat.

Pare preocupat, remarcă Vatutin imediat. Ar fi trebuit să se arate mult mai interesat, mai ales că rămăsese doar o oră până la şedinţa Biroului Politic.

— Despre asta se vor scrie cărţi, tovarăşe secretar. Filitov a avut acces practic la toate secretele noastre de apărare. Ba chiar a contribuit la trasarea politicii în domeniul apărării. Mi-au trebuit treizeci de pagini doar ca să rezum ce-a făcut. Interogatoriul

complet va necesita câteva luni.

— Rapiditatea este mai puţin importantă decât perfecţiunea operaţiunii, spuse Gherasimov cu dezinvoltură.

Vatutin nu reacţiona.

— Cum doriţi, tovarăşe secretar.

— Te-aş ruga să mă scuzi, în dimineaţa asta are loc şedinţa Biroului Politic.

Colonelul Vatutin luă poziţia de drepţi, se răsuci pe călcâie şi plecă. În anticameră dădu de Golovko. Studiaseră la Academia KGB la interval de un an, iar carierele lor avansaseră cam în acelaşi ritm.

— Tovarăşe colonel Golovko, spuse asistentul secretarului. Secretarul trebuie să plece acum şi v-a sugerat să reveniţi mâine dimineaţă, la zece.

— Dar…

— Pleacă acum, spuse asistentul.

— Foarte bine, replică Golovko, ridicându-se în picioare.

El şi Vatutin ieşiră împreună.

— Secretarul e ocupat, remarcă Vatutin pe drumul spre ieşire.

— Ce, parcă nu suntem cu toţii? replică celălalt bărbat după ce se închise uşa. Am crezut că vrea asta. Am venit aici la patru, ca să scriu nenorocitul ăsta de raport! În fine, cred că mă duc să mănânc ceva. Cum mai merg treburile la „a Doua”, Klementi Vladimirovici?

— Tot multă treabă – nu suntem plătiţi să stăm degeaba.

Venise şi el devreme să-şi termine lucrarea, iar acum îi chiorăiau maţele zgomotos.

— Cred că şi ţie ţi-e foame. Vrei să vii cu mine?

Vatutin încuviinţă din cap, pornind amândoi spre cantină. Ofiţerii superiori – de la colonel în sus – aveau o sufragerie separată şi erau serviţi de chelneri cu sacouri albe. Încăperea nu era niciodată goală. La KGB se lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar programul neregulat impunea şi mese la ore neregulate. În afară de asta, mâncarea era bună, în special pentru ofiţerii superiori. Încăperea era un loc liniştit. Discuţiile aici, chiar şi când se vorbea despre sport, se făceau în şoaptă.

— Parcă acum te ocupi de negocierile privind înarmările, nu? întrebă Vatutin, sorbind din ceai.

— Da – ca dădacă pe lângă diplomaţi. Ştii, americanii cred că sunt din GRU, făcu Golovko, arcuindu-şi sprâncenele, parţial pentru a-i dovedi fostului coleg de şcoală cât de bună era

acoperirea lui.

— Zău? se miră Vatutin. Credeam că sunt mai bine informaţi – cel puţin… în fine…

Ridică din umeri, indicând astfel că nu putea spune mai mult. *Şi eu am lucruri despre care nu pot discuta*, *Serghei Nikolaevici.*

— Presupun că secretarul e preocupat de şedinţa Biroului Politic. Zvonurile…

— Nu-i pregătit încă, spuse Vatutin, cu încrederea calmă a celui familiarizat cu problemele respective.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Pe ce poziţie te situezi? întrebă Golovko.

— Dar tu? îi replică Vatutin.

Schimbară priviri amuzate, dar apoi Golovko deveni serios.

— Narmonov are nevoie de o şansă. Protocolul privind înarmările – dacă diplomaţii nu-şi mai bagă nasul şi îl încheie – va fi un lucru bun pentru noi.

— Crezi?

Vatutin nu ştia exact cum era mai bine.

— Da. A trebuit să mă specializez în problemele de înarmare ale ambelor tabere. Ştiu ce avem noi şi ştiu ce au ei. Ce-i prea mult strică. Când un om e mort, nu mai e nevoie să-l împuşti la nesfârşit. Există moduri mai bune de a cheltui banii. Există lucruri ce trebuie schimbate.

— Ai grijă ce spui, îl avertiză Vatutin.

Golovko călătorise prea mult. Văzuse Occidentul, iar mulţi ofiţeri KGB se întorceau de-acolo încântaţi – ce bine-ar fi dacă Uniunea Sovietică ar putea face aşa, sau aşa, sau aşa… Vatutin intuia că exista un adevăr în toate astea, dar de felul lui era un om mult mai prudent. Făcea parte din „a Doua”, direcţia care căuta să depisteze primejdiile, în timp ce Golovko, de la întâia, căuta prilejurile.

— Păi, nu suntem noi gardienii? Dacă noi nu putem vorbi, atunci cine poate? spuse Golovko, după care o lăsă mai moale. Cu multă grijă, desigur, sub povăţuirea Partidului tot timpul – dar până şi Partidul vede nevoia de schimbare.

În această privinţă, n-aveau cum să nu fie de acord. Toate ziarele sovietice proclamau necesitatea unei noi abordări, iar fiecare articol de acest gen trebuia aprobat de cineva important, cineva curat politic. Partidul nu greşea niciodată, ştiau amândoi, dar în mod sigur îşi modifica mult gândirea colectivă.

— Păcat că Partidul nu-şi dă seama cât de importantă este odihna pentru gardienii lui. Oamenii obosiţi fac greşeli, Serghei Nikolaevici.

Golovko rămase câteva clipe cu ochii aţintiţi la ouăle din farfurie, după care coborî vocea şi mai mult.

— Klementi… hai să presupunem pentru o clipă că ştiu că un ofiţer superior din KGB se întâlneşte cu un ofiţer superior din CIA.

— Ce-nţelegi prin „superior”?

— Mai mare decât şeful unei direcţii, replică Golovko, spunându-i lui Vatutin exact despre cine era vorba, fără a-i da numele sau titulatura. Hai să presupunem că eu aranjez întâlnirile şi că el îmi spune că n-am nevoie să ştiu la ce se referă aceste întâlniri. În sfârşit, hai să presupunem că acest ofiţer superior se poartă… ciudat. Eu ce trebuie să fac? întrebă el, primind un răspuns exact ca la carte:

— Ar trebui să faci un raport pentru Direcţia A Doua, fireşte.

Golovko aproape că se înecă, auzindu-l.

— Splendidă idee. Şi imediat după aceea pot să-mi tai beregata cu lama şi să scutesc pe toată lumea de timp pierdut şi de efortul unei interogări. Unii oameni sunt dincolo de suspiciuni – sau au atâta putere, încât nimeni nu îndrăzneşte să-i bănuiască.

— Serghei, dacă am învăţat ceva în ultimele săptămâni, este că nu există nimic „dincolo de suspiciuni”. Am lucrat la un caz situat atât de sus în Ministerul Apărării… nici nu ţi-ar veni să crezi. Şi aproape că nici mie.

Vatutin îi făcu semn unui chelner să mai aducă o carafă cu ceai. Interludiul îi lăsă celuilalt răgazul să se gândească. Golovko ştia foarte bine ce se întâmplă în acel minister, având în vedere implicarea sa în armele strategice. Cine putea fi oare? Nu existau mulţi oameni pe care KGB-ul să nu-i poată bănui – aceasta fiind o condiţie pe care agenţia nu o încuraja deloc – şi chiar mai puţini încă în Ministerul Apărării, instituţie pe care se presupunea că KGB-ul o priveşte cu cea mai mare suspiciune. Dar…

— Filitov?

Vatutin păli şi făcu o greşeală:

— Cine ţi-a spus?

— Dumnezeule, *el* mi-a făcut şcolarizarea anul trecut referitor la armele intermediare. Am auzit că era bolnav. Nu glumeşti, nu?

— Nici cea mai mică urmă de glumă în toată povestea asta. Nu-ţi pot spune prea mult şi trebuie să rămână strict între noi,

dar – da, Filitov lucra pentru... pentru cineva din afara graniţelor. A mărturisit, iar prima fază a interogării s-a încheiat.

— Dar omul ăsta ştie totul! Ar trebui pusă la curent şi echipa de negocieri privind înarmările. Se modifică întreaga bază de discuţie, spuse Golovko.

Vatutin nu se gândise la acest aspect, dar nu era de competenţa lui să ia decizii strategice. La urma urmei, nu era mai mult decât un poliţist, cu o arie de activitate foarte specială. Era posibil ca estimarea lui Golovko să fie corectă, dar regulile rămâneau reguli.

— Informaţia este deocamdată strict secretă, Serghei Nikolaevici. Tine minte.

— Compartimentarea informaţiei poate lucra atât în favoarea, cât şi în defavoarea noastră, Klementi, îl avertiză Golovko, întrebându-se dacă era bine să-i prevină pe negociatori.

— Da, destul de adevărat, îi dădu dreptate Vatutin.

— Când ţi-ai arestat subiectul? îl întrebă Golovko, dar îşi dădu singur răspunsul. *Coincidenţa momentului...*

Trase aer în piept şi uită de negocieri.

— Secretarul s-a întâlnit cel puţin de două ori cu un ofiţer superior CIA...

— Cine şi când?

— Duminică seara şi ieri dimineaţă. Se numeşte Ryan. Este omologul meu în echipa americană, dar e un tip de la serviciul secret, nu ofiţer activ, aşa cum am fost eu. Tu ce înţelegi din chestia asta?

— Eşti sigur că tipul nu e operaţional?

— Foarte. Ba pot să-ţi spun şi în ce cameră lucrează. Nu încape nici o îndoială. E analist cu funcţie superioară, dar doar om de birou. Asistent special al directorului-adjunct de la serviciul secret, iar înainte de asta a făcut parte dintr-o echipă de legătură la nivel înalt, la Londra. N-a fost niciodată operativ.

Vatutin îşi termină ceaiul şi îşi mai turnă o ceaşcă. După aceea îşi unse o felie de pâine cu unt. Îşi luă răgaz de gândire. Avea posibilitatea de a amâna răspunsul, dar...

— Tot ce se întâmplă aici este ieşit din comun. Poate că secretatul se ocupă de ceva atât de delicat...

— Da – sau poate că aşa trebuie să se dea impresia, remarcă Golovko:

— Deşi eşti. De la „întâia", gândeşti cam ca noi, Serghei. Foarte bine. Ceea ce am face noi în mod normal – astă nu

înseamnă că un asemenea caz este normal, dar înţelegi ce vreau să spun – ar fi să strângem informaţii şi să le dăm directorului de la Direcţia a Doua. Secretarul are gărzi de corp. Ar trebui luaţi deoparte şi chestionaţi. Dar la aşa ceva ar trebui procedat cu multă, multă prudenţă. Şeful meu ar urma să se ducă la... cine? întrebă Vatutin, retoric. La un membru al Biroului Politic, presupun, sau poate la Secretarul Comitetului Central, dar... afacerea Filitov se derulează foarte discret. Cred că secretarul KGB-ului ar înclina să o folosească drept mijloc de constrângere politică atât împotriva Ministerului Apărării, cât şi împotriva lui Vaneev...

— *Ce?*

— Fata lui Vaneev a funcţionat ca spion pentru Vest – în fine, curier, ca să fiu mai exact. Am prins-o şi...

— Şi de ce chestia asta n-a fost făcută publică?

— Femeia şi-a reluat slujba, din ordinul secretarului, replică Vatutin.

— Klementi, tu mai înţelegi ceva din ce dracului se întâmplă aici?

— Nu, acum nu. Am presupus că secretarul KGB-ului încerca să-şi consolideze poziţia politică, dar întâlnirea asta cu un tip din CIA... chiar eşti *sigur.*

— Eu personal am aranjat întâlnirile, repetă Golovko. Prima fusese stabilită, probabil, înainte de sosirea americanilor, iar eu n-am făcut decât să perfectez detaliile. Ryan a solicitat-o pe a doua. Mi-a pasat un bileţel – cam la fel de stângaci ca un ofiţer novice la prima lui misiune. S-au întâlnit la Teatrul Baricada ieri, cum ţi-am spus. Klementi, se întâmplă ceva foarte ciudat.

— Aşa s-ar părea. Dar n-avem nimic...

— Cum adică...

— Serghei, meseria mea sunt anchetele. N-avem decât nişte frânturi disparate de informaţii, ce ar putea fi cu uşurinţă explicate. Nimic nu dăunează mai mult unei anchete decât graba. Înainte de a ajunge să acţionăm, trebuie să asamblăm şi să analizăm ce avem. După aceea, putem merge la şeful meu, iar *el* are capacitatea de a autoriza continuarea acţiunii. Crezi că doi colonei pot acţiona în afacerea asta fără încuviinţarea unei autorităţi superioare? Scrie tot ce ştii şi dă-mi mie. Cât de repede poţi s-o faci?

— Trebuie să fiu la sesiunea de tratative peste – se uită la ceas – două ore. O să ţină până la patru după-amiază, iar apoi

are loc o recepţie. Americanii pleacă la ora douăzeci şi două.

— Poţi să te eschivezi de la recepţie?

— Va fi cam dificil, dar cred că da.

— Vino la mine în birou la şaisprezece treizeci, spuse Vatutin formal.

Golovko, ofiţer cu vechime mai mare cu un an decât el, zâmbi pentru prima oară.

— La ordinele dumitale, tovarăşe colonel.

— Tovarăşe mareşal Iazov, care este poziţia Ministerului? întrebă Narmonov.

— Nu mai puţin de şase ore, spuse Ministrul Apărării. În acest interval, am avea posibilitatea să ascundem majoritatea articolelor deosebit de delicate. După cum ştiţi, noi am prefera ca poligoanele noastre să nu fie inspectate deloc, deşi examinarea facilităţilor americane ne oferă, totuşi, unele avantaje la capitolul informaţii secrete.

Ministrul de Externe încuviinţă din cap.

— Americanii vor cere mai puţin, dar cred că putem să cădem la învoială pentru această cifră.

— Eu nu sunt de acord.

Membrii Biroului Politic se întoarseră spre scaunul lui Alexandrov. Ideologul se aprinsese din nou la faţă.

— E prost şi-aşa că trebuie să ne reducem arsenalele, darămite să ştim că americanii pot să ne examineze fabricile, să ne obţină toate secretele – asta e nebunie curată.

— Mihail Petrovici, am mai discutat deja această problemă, spuse Secretarul General Narmonov pe un ton răbdător. Continuăm discuţiile?

Privi în jurul mesei. Dădură toţi din cap. Secretarul General îşi verifică agenda de lucru. Arătă cu mâna spre Ministrul de Externe.

— Şase ore, exclus mai puţin.

Ministrul de Externe şopti nişte instrucţiuni unui asistent, care ieşi imediat din sală să-l cheme pe negociatorul şef. După aceea, se înclină în faţă.

— Rămâne doar problema referitoare la care arme vor fi eliminate – problema cea mai dificilă, fireşte. Va necesita o altă sesiune – de lungă durată.

— Întâlnirea la vârf este programată peste trei luni… remarcă Narmonov.

— Da. Va trebui să se hotărască până atunci. Tatonările preliminare în această privinţă nu s-au ciocnit de obstacole serioase.

— Şi sistemele defensive americane? întrebă Alexandrov. Cu ele cum rămâne?

Capetele se întoarseră din nou, de data asta spre secretarul KGB-ului.

— Continuăm eforturile de a penetra programul american *Tea Clipper.* După cum ştiţi, seamănă foarte mult cu proiectul nostru Steaua Strălucitoare, deşi s-ar părea că noi suntem mult mai avansaţi în zonele cele mai importante, spuse Gherasimov, fără să-şi ridice ochii de pe carnetul de însemnări.

— Noi ne reducem la jumătate efectivul de rachete, în timp ce americanii învaţă cum să le doboare pe ale noastre, bombăni Alexandrov.

— Iar ei or să-şi reducă efectivul la jumătate, în timp ce noi ne preocupăm să atingem acelaşi obiectiv ca şi ei, continuă Narmonov. Mihail Petrovici, de peste treizeci de ani am făcut eforturi în acest sens, mult mai susţinute decât de ei.

— Suntem mai avansaţi şi la capitolul experimente de testare, sublinie Iazov. Şi...

— Sunt şi ei la curent cu asta, spuse Gherasimov.

Se referea la testul pe care americanii îl observaseră de pe aeronava *Cobra Bell,* dar Iazov nu ştia despre acest lucru şi nici măcar KGB-ul nu descoperise felul în care testul putuse fi observat, ci doar că americanii ştiau de el.

— Nu uitaţi că au şi ei servicii de informaţii secrete.

— Dar n-au spus nimic despre asta, remarcă Narmonov.

— Americanii s-au arătat uneori reticenţi să discute despre asemenea lucruri. Se plâng în privinţa anumitor aspecte tehnice ale activităţii noastre defensive, dar nu şi în privinţa ansamblului ei, de teamă să nu-şi compromită metodele de culegere a informaţiilor secrete, explică Gherasimov, pe un ton degajat. E posibil să fi efectuat şi ei teste similare, deşi noi n-am aflat nimic în acest sens. Şi americanii sunt capabili să păstreze secretele, atunci când vor.

Nici Taussing nu obţinuse aceste informaţii. Gherasimov se rezemă de spătar, lăsându-i pe ceilalţi să vorbească.

— Altfel spus, ambele părţi vor continua ca şi până acum, conchise Narmonov.

— Doar dacă nu reuşim să obţinem o concesie, spuse Ministrul

de Externe. Ceea ce este puţin probabil să se întâmple. Există cineva, aici de faţă, care e de părere că ar trebui să ne limităm programele de apărare cu rachete? Nimeni. Atunci de ce să ne aşteptăm, în mod realist, ca americanii să procedeze altfel?

— Dar dacă ne-o iau înainte! exclamă Alexandrov.

— Excelentă remarcă, Mihail Petrovici, profită de ocazie Narmonov. De ce par americanii mereu să ne-o ia înainte? îi întrebă el pe mai marii ţării lui. Se întâmplă aşa nu fiindcă sunt magicieni, ci fiindcă noi le permitem – fiindcă nu putem să ne rentabilizăm economia aşa cum ar trebui. Ceea ce îl privează pe mareşalul Iazov de armele de care au nevoie soldaţii lui, ne privează oamenii de bunurile de consum pe care au ajuns să le dorească şi ne privează pe noi de capacitatea de a ne prezenta în faţa Occidentului de pe poziţii egale.

— Armele noastre ne fac egali cu ei, obiectă Alexandrov.

— Dar ce avantaj ne oferă, atâta timp cât şi Occidentul are arme? Există cineva, aici de faţă, care se mulţumeşte cu ideea de a fi egali cu Vestul? Rachetele noastre ne permit să avem această poziţie, spuse Narmonov, dar măreţia naţiei înseamnă mai mult decât capacitatea de a ucide. Dacă se pune problema de a învinge Vestul, aceasta nu se poate realiza cu bombe nucleare – doar dacă vrem ca chinezii să moştenească lumea noastră.

Narmonov făcu o pauză.

— Tovarăşi, dacă dorim supremaţie, trebuie să ne punem în mişcare economia!

— E în mişcare, spuse Alexandrov.

— Încotro? Ştie vreunul dintre noi lucrul ăsta? întrebă Vaneev, aprinzând spiritele în sală.

Timp de câteva minute, discuţia luă o întorsătură furtunoasă, după care reveni la tonul colegial normal din cadrul dezbaterilor din Biroul Politic. Narmonov profită de ocazie pentru a estima forţa opoziţiei. Considera că facţiunea lui era mai mult decât egală cu aceea a lui Alexandrov. Vaneev nu-şi dezvăluise intenţiile – Alexandrov se aştepta ca ei să se prefacă a fi de partea Secretarului, nu? Iar Secretarul General îl mai avea şi pe Iazov. Narmonov folosise totodată sesiunea pentru a dezamorsa dimensiunea politică a problemelor economice ale ţării sale, prezentând nevoia de reforme ca pe un mijloc de ameliorare a puterii militare a ţării – ceea ce era adevărat, desigur, dar reprezenta în acelaşi timp un aspect pe care Alexandrov şi clica

lui nu-l puteau nega. Narmonov aprecia că, luând iniţiativa, avea posibilitatea de a evalua din nou puterea celeilalte tabere, iar prin discutarea pe faţă a problemei îi plasa în situaţie de defensivă psihologică, cel puţin temporar. Nici nu putea spera mai mult deocamdată. Narmonov se gândea că, astfel, mai avusese o ocazie de a continua lupta. După semnarea tratatului privind controlul înarmărilor, puterea lui la această masă urma să sporească. Poporului avea să-i placă acest lucru – iar pentru prima oară în istoria sovietică, sentimentele poporului începeau să capete importanţă. După ce se stabilea care arme urmau să fie eliminate şi conform cărui grafic, se putea afla ce sume de bani trebuiau cheltuite. Cu poziţia de care beneficia, Narmonov putea controla această discuţie, folosind fondurile pentru a căpăta în schimb putere suplimentară în Biroul Politic, în timp ce membrii intrau în rivalitate, urmărindu-şi propriile proiecte favorite. Alexandrov nu avea cum să intervină aici, ştiut fiind că baza puterii lui era mai mult ideologică decât politică. Lui Narmonov îi trecu prin minte că, până la urmă, probabil că avea să învingă. Cu spatele asigurat de Ministerul Apărării şi cu Vaneev în buzunar, putea câştiga confruntarea, pliind KGB-ul după voinţa lui şi trimiţându-l pe Alexandrov la plimbare. Nu mai rămânea decât problema momentului în care să impună acest lucru. Trebuia să cadă de acord asupra tratatului, iar el era dispus să renunţe bucuros la câteva mici avantaje la acest capitol, pentru a-şi întări poziţia în ţară. Era posibil ca Occidentul să rămână surprins de această atitudine, dar într-o bună zi urma să fie şi mai surprins, constatând că economia sovietică viabilă reprezenta principalul lor rival. Preocuparea imediată a lui Narmonov era supravieţuirea lui politică. După aceea venea sarcina de a învia economia tării. Mai exista şi un alt obiectiv, rămas neschimbat de trei generaţii, deşi Occidentul descoperea mereu noi modalităţi de a-l ignora. Narmonov nu îl avea anume în vedere, dar ştia că există în continuare.

Ultima sesiune, îşi spuse Ryan. *Slavă Domnului.* Revenise la starea de nervozitate. Nu exista nici un motiv ca lucrurile să nu meargă bine – ciudat era că Ryan habar n-avea ce urma să se întâmple cu familia lui Gherasimov.

Noţiunea de „cunoştinţe limitate” îl sâcâia din nou, dar problema de a-i scoate pe Gherasimov şi pe CARDINAL era atât de spinoasă, încât ar fi preferat să nu aibă niciodată de-a face cu

o asemenea misiune. Problema îl privea direct pe Ritter, iar vulpoiul ăla bătrân avea mult fler.

De data aceasta, ruşii luară cuvântul întâi, iar după un discurs de nici cinci minute propuseră un interval de avertizare pentru inspecţiile inopinate la faţa locului. Jack ar fi preferat un interval zero, dar aşa ceva era nerezonabil. Nu era necesar să vadă cum arăta interiorul aeronavelor, oricât de mult şi-ar fi dorit să o poată face. Era suficient să numere lansatoarele şi focoasele, iar o perioadă de mai puţin de zece ore era, probabil, de ajuns pentru acest scop – mai cu seamă dacă vizitele fulger erau coordonate cu deplasarea sateliţilor meniţi să depisteze tentativele de prestidigitaţie. Ruşii propuneau zece ore. În răspunsul său, Ernest Allen ceru trei. După două ore de discuţii, cifrele respective erau şapte şi cinci. După alte două ore, spre surprinderea tuturor, americanii spuseră şase, iar şeful delegaţiei ruse se arătă de acord. Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare şi, aplecându-se peste masă, îşi dădură mâna. Jack era mulţumit că se terminase, deşi ar fi preferat să se înţeleagă pentru cinci ore. La urma urmei, el şi Golovko căzuseră la învoială pentru patru, nu?

Patru ore şi jumătate ca să cadă de acord asupra unei cifre nenorocite, îşi zise Jack. *Un adevărat record în materie.* Când toată lumea se ridică în picioare, se auziră chiar câteva aplauze. Jack se aşeză la rând, aşteptând să meargă la toaletă. Se întoarse după câteva minute. Golovko era acolo.

— Oamenii tăi nu ne-au dat mult de furcă, spuse ofiţerul KGB.

— Aţi avut noroc că n-am fost implicat direct, îi dădu dreptate Jack. Ce de muncă pentru două-trei chestii mărunte.

— Ţi se par mărunte?

— Pe ansamblul situaţiei... în fine, sunt semnificative, dar nu în mod excesiv. Toată treaba asta înseamnă în primul rând că putem pleca acasă, remarcă Jack, cu o nuanţă de nelinişte în glas. *Nu s-a isprăvit încă.*

— Abia aştepţi, nu? îl întrebă Golovko.

— Nu chiar, dar totuşi. *Nu din cauza zborului sunt nervos de data asta*, *băiete.*

Echipajul de zbor locuise la Hotelul Ucraina, exact pe râul Moscova, stând câte doi în camere uriaşe. Cumpăraseră suveniruri de la Magazinul Prieteniei şi vizitaseră cât putuseră de mult, menţinând tot timpul o echipă de pază la avion. Acum

plecară de la hotel împreună, suindu-se într-un autocar turistic pentru cincizeci de pasageri, care traversă râul şi o luă la est spre Kalinin Prospekt, îndreptându-se spre aeroport – un drum de o jumătate de oră, având în vedere traficul redus.

Când colonelul von Eich ajunse la aeroport, echipa de specialişti de la British Airways, care asigura serviciile de întreţinere la sol, tocmai termina alimentarea cu combustibil, sub privirile atente ale şefului lor – sergentul care „deţinea" aeronava – şi ale căpitanului care servise drept copilot la VE-137. Membrii echipajului trecură prin punctul de control KGB, unde ofiţerii verificau cu mult zel identitatea fiecărei persoane. După aceste formalităţi, echipajul se sui la bord, îşi aranjă echipamentul şi începu să pregătească aeronava 707 modificată pentru zborul de întoarcere la Baza Andrews a Aviaţiei Militare. Pilotul îi chemă pe cinci dintre oamenii lui în carlingă şi, profitând de zgomotul din jur, îi informă în ce consta „mica deosebire" în privinţa zborului din această seară.

— Dumnezeule, domnule, remarcă şeful echipajului, dar e o deosebire totală.

— Cum ar fi viaţa fără un pic de emoţii? întrebă von Eich. E clar pentru fiecare ce aveţi de făcut? Dădură cu toţii din cap. Atunci, băieţi, la treabă.

Pilotul şi copilotul îşi luară listele de verificare şi ieşiră, împreună cu şeful echipajului, pentru a pregăti aeronava de zbor. Gândul că urmau să se întoarcă acasă le făcea tuturor plăcere – cu condiţia să izbutească să desţelenească pneurile de pe asfalt. Era un ger de îngheţau pietrele, remarcă şeful echipajului. Cu mănuşi pe mâini şi îmbrăcaţi acum cu canadiene groase din dotarea Aviaţiei Militare, înconjurară pe îndelete aeronava. Divizia 89 pentru Transporturi Aeriene Militare deţinea un record de siguranţă impecabil, efectuând curse în toată lumea, iar menţinerea acestor performanţe implica tratarea fiecărui detaliu cu o atenţie neţărmurită. Von Eich se întreba dacă în seara asta bună lor reputaţie ce consta în 700000 ore de zbor fără nici un accident urma să aibă de suferit.

Ryan îşi făcuse deja bagajele. De la recepţie, urma să plece direct la aeroport. Se hotărî să se bărbierească şi să se spele pe dinţi, înainte de a-şi băga trusa de ras în buzunarul de la valiză. Purta un costum englezesc. Îi ţinea destul de cald, având în vedere clima locală, dar Jack îşi propuse să nu uite ca altă dată,

dacă se mai întâmplă să vină iarna la Moscova, să-şi ia cu el indispensabili lungi. Când se făcu ora stabilită, auzi un ciocănit la uşă. Era Tony Candela.

— Zbor plăcut până acasă, îi zise el.

— Hm, ricană Ryan.

— M-am gândit să-ţi dau o mână de ajutor.

Luă valiza, iar lui Ryan nu-i mai rămase decât să care geanta diplomat. Se urcară împreună în liftul care îi duse de la etajul şapte la nouă, unde aşteptară un alt lift cu care să coboare la parter, în hol.

— N-ai idee cine a proiectat clădirea asta?

— Clar că o persoană cu simţul umorului, îi răspunse Candela. L-au angajat tot pe tipul ăsta să se ocupe şi de construirea noii ambasade.

Izbucniră amândoi în râs. Era o poveste demnă de un scenariu de Hollywood. Cu aparatura electronică din clădire, abia reuşeai să încropeşti un calculator simplu. Liftul sosi după un minut, ducându-i pe amândoi bărbaţii la parter. Candela îi înmână valiza lui Ryan.

— Baftă, îi spuse el, înainte de a pleca.

Jack se îndreptă spre locul unde aşteptau maşinile şi îşi puse valiza în portbagajul deschis. Cerul înnoptat era senin şi plin de stele, iar în zare, spre nord, se distingeau semnele aurorei boreale. Auzise de faptul că acest fenomen putea fi contemplat uneori din Moscova, dar până acum nu avusese ocazia să-l vadă.

Şirul de vehicule plecă după zece minute, luând-o spre sud, în direcţia Ministerului de Externe, repetând aşadar traseul care în esenţă era tot ceea ce cunoştea Ryan despre acest oraş de opt milioane de suflete. Una câte una, maşinile se angajară pe aleea circulară, pasagerii fiind apoi conduşi în clădire. Această recepţie nu era atât de grandioasă pe cât fusese cea de la Kremlin, dar nici rezultatele sesiunii de convorbiri nu erau deosebit de spectaculoase. Următoarea avea să fie probabil şi mai sărăcăcioasă, având în vedere că se apropia data întâlnirii la vârf, dar viitoarea sesiune era programată la Washington. Reporterii aşteptau deja, în special cei de la presa scrisă, dar erau prezente şi câteva camere TV. Imediat ce îşi scoase mantoul, dându-l garderobierului, cineva se apropie de Ryan.

— Domnule doctor Ryan?

— Da? făcu el, întorcându-se.

— Mike Paster, de la *Washington Post.* La Washington s-a

raportat că v-aţi rezolvat problemele SEC.

Jack râse.

— Doamne, ce bine-i să mai discuţi şi despre altceva decât despre chestiunile de înarmare! Cum am mai spus, n-am făcut nimic greşit. Presupun că nătărăii ăia, dar te rog să nu mă citezi aşa, deci indivizii ăia şi-au dat seama până la urmă. Bun. Oricum, n-aveam chef să-mi angajez un avocat.

— Se spune că şi-a băgat şi CIA coada aici…

Ryan îi tăie vorba:

— Uite ce e. Spune-le şefilor tăi de la Washington că, dacă mă lasă câteva zile să mă eliberez de afacerea asta, am să le arăt tot ce-am făcut. Îmi fac toate tranzacţiile pe computer şi îmi păstrez copii după toate. De acord?

— Sigur – dar de ce nu…

— Asta să-mi spui dumneata, zise Jack, luând un pahar cu vin de la un chelner care trecea.

Simţea nevoia să bea, dar în seara asta trebuia să se rezume la un singur pahar.

— Poate că sunt unii prin D.C. Care au făcut o pasiune pentru Agenţie. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mă citezi că am spus aşa ceva.

— Deci, cum au decurs convorbirile? întrebă reporterul în continuare.

— Poţi obţine detalii de la Ernie, dar aşa, neoficial, destul de bine. Nu la fel de bine ca data trecută şi au mai rămas multe de rezolvat, dar ne-am înţeles asupra unor puncte spinoase, ceea ce este satisfăcător pentru această etapă.

— Credeţi că protocolul va fi perfectat la timp pentru întâlnirea la vârf? se mai interesă Paster.

— Tot neoficial, spuse Jack imediat. Reporterul încuviinţă din cap, Aş zice că şansele sunt cam doi la trei.

— Care este părerea Agenţiei în această privinţă?

— Se presupune că nu avem opţiuni politice, nu? Din punct de vedere tehnic, cred că putem să ne împăcăm foarte bine cu această reducere de cincizeci la sută. Nu se schimbă în fond prea mult, nu? Dar e „simpatic”. Te asigur.

— Cum vreţi să vă citez cu această opinie? întrebă Paster.

— Referă-te la mine ca fiind o Foarte Tânără Oficialitate Administrativă, spuse Jack, rânjind. Mulţumit? Unchiul Ernie poate face declaraţii oficiale, dar eu n-am această cădere.

— Cum se va răsfrânge aceasta asupra posibilităţii lui

Narmonov de a rămâne la putere?

— Nu-i treaba mea, minţi Ryan cu dezinvoltură. În această privinţă am opinii personale, nu profesionale.

— Deci…

— Deci întreabă pe altul, îi sugeră Jack. Pe mine întreabă-mă lucruri cu adevărat importante, cum ar fi de pildă cu cine ar trebui să iasă în faţă echipa Skins la prima etapă.

— Olson, jucătorul de la Baylor, spuse reporterul imediat.

— Îmi place şi mie tactica asta defensivă de la Penn State, dar nu cred că tipul o să iasă în faţă prea repede.

— Drum bun, îi spuse reporterul, închizându-şi carneţelul de notiţe.

— Da, iarnă plăcută în continuare, amice.

Reporterul se pregăti de plecare, după care se opri:

— Îmi puteţi spune ceva, desigur neoficial, despre soţii Foley, pe care ruşii i-au trimis acasă…

— Despre cine? Ah, ăia acuzaţi de spionaj? Cu totul neoficial şi n-ai aflat-o de la mine: e o porcărie. Altfel spus, fără comentarii.

— Corect, spuse reporterul şi plecă, zâmbind.

Jack rămase singur. Se uită în jur, căutându-l pe Golovko, dar nu-l găsi. Păcat. Duşmani sau nu, era cineva cu care putea sta totuşi de vorbă, iar lui Ryan începuseră să-i fie pe plac conversaţiile cu el. Apăru Ministrul de Externe, urmat de Narmonov. Nu lipseau nici celelalte elemente prevăzute în program: viorile, mesele încărcate de gustări, chelnerii care circulau cu tăvi de argint pline de vin, vodcă şi şampanie. Oficialităţile de la Departamentul de Stat făceau conversaţie cu omologii lor sovietici. Ernie râdea cu colegul lui din URSS. Doar Ryan stătea de unul singur şi asta nu era bine. Se îndreptă spre grupul cel mai apropiat şi rămase lângă el aproape nebăgat în seamă. Din când în când se mai uita la ceas şi mai sorbea mici înghiţituri de vin.

— E momentul, spuse Clark.

Fusese destul de dificil ca să ajungă până în această fază. Echipamentul lui Clark era deja instalat în capsula etanşă la apă, care era deplasată de la Centrul de Comandă până la partea de deasupra a navei. Avea bocaporţi la ambele capete şi era perfect etanşă la apă, spre deosebire de restul navei, prin care apa putea să circule. Un marinar se oferise voluntar să meargă cu el, după care bocaportul inferior fusese închis şi fixat la loc.

Mancuso ridică receptorul.

— Verificare pentru comunicaţii.

— Se aude tare şi clar, domnule, replică Clark. Sunt gata oricând doriţi.

— Nu te atinge de bocaport până nu-ţi spun eu.

— S-a-nţeles, căpitane.

Căpitanul se răsuci în loc.

— Am preluat comanda, anunţă el.

— Căpitanul are comanda, confirmă ofiţerul de pe covertă.

— Ofiţerul de la imersie, pompează afară trei mii de livre. O ridicăm de pe fund. Camera maşinilor, fiţi pregătiţi.

— În regulă.

Ofiţerul de la imersie, care era totodată şi şeful echipajului, transmise ordinele. Pompele electrice pentru orientarea navei ejectară o tonă şi jumătate de apă sărată, iar *Dallas* îşi îndreptă încetul cu încetul poziţia. Mancuso se uită împrejur. Submarinul se afla în poziţie de luptă. Sectorul de reglare şi urmărire a tirului era pregătit. Ramius se afla cu navigatorul. Panourile pentru controlul armelor erau sub observaţie. Dedesubt, în camera cu torpile, toate cele patru tuburi erau încărcate, iar unul era deja în submersie.

— Radiolocaţia sub apă, aici comandantul. Ceva de raportat? întrebă Mancuso.

— Negativ. Absolut nimic, domnule comandant.

— Foarte bine. Ofiţerul de la imersie – treci la adâncimea de nouă-zero picioare.

— Nouă-zero picioare, s-a-nţeles.

Trebuiau să se ridice de pe fund, înainte de a imprima submarinului o mişcare de deplasare înainte. Mancuso urmărea cum indicatorul de adâncime se modifica încet, în timp ce şeful echipajului, căruia i se mai spunea şi Pescăruşul, regla cu îndemânare, puţin câte puţin, poziţia submarinului.

— Adâncime nouă-zero picioare, domnule. Va fi foarte dificil să o menţinem.

— Manevrare, dă-mi rotaţii pentru cinci noduri. Cârmaci, cârmă dreapta cincisprezece grade, noua direcţie zero-trei-opt.

— Cârma la cincisprezece grade dreapta, s-a-nţeles, noua direcţie zero-trei-opt, confirmă cârmaciul. Domnule, cârma este la cincisprezece grade dreapta.

— Foarte bine.

Mancuso urmări declicul girocompasului care se răsuci,

indicând direcţia nord-est. Dură cinci minute până să iasă de sub gheaţă. Căpitanul comandă adâncime de periscop. Încă un minut.

— Periscopul sus! spuse Mancuso după aceea.

Timonierul răsuci cârma de comandă, iar când ocularul prinse puntea, căpitanul văzu instrumentul care se ridica.

— Opreşte!

Periscopul se opri la treizeci de centimetri sub suprafaţă. Mancuso se uită să vadă dacă nu erau umbre sau eventual gheaţă, dar nu descoperi nimic.

— Sus cu treizeci de centimetri. Încă pe-atât şi stop.

Folosea periscopul mic pentru atac, nu pe cel mai mare, pentru căutare. Acesta din urmă avea o capacitate mai bună de colectare a luminii, dar nu voia să rişte utilizând secţiunea transversală mai mare a radarului, iar în ultimele douăsprezece ore submarinul folosise doar lumini interioare roşii. Deşi din această cauză mâncarea arăta ciudat, exista totuşi avantajul unei vizibilităţi mai bune pe timp de noapte. Plimbă aparatul încet, de la un capăt în celălalt al orizontului. Nimic vizibil, decât bucăţi de gheaţă care pluteau la suprafaţă.

— Liber, anunţă el. Complet liber. ESM sus.

Catargul cu senzori electronici se ridică, auzindu-se şuieratul tipic al pompelor hidraulice. Tija subţire din fibră de sticlă avea o lăţime de numai un centimetru, fiind aproape invizibilă pe radar.

— Periscopul jos.

— Prind radarul de supraveghere la suprafaţă, cu zero-trei-opt, anunţă tehnicianul ESM, dând caracteristicile frecvenţei şi ale impulsului. Semnalul este slab.

— Atenţie, toată lumea. Mancuso ridică telefonul care făcea legătura cu tubul de punte. Sunteţi gata?

— Da, domnule, replică Clark.

— Fiţi pregătiţi. Mult noroc. Căpitanul puse receptorul în furcă şi se întoarse. Scoate-l afară şi fii pregătit să-l coborî rapid.

Dură în total patru minute. Carcasa neagră a submarinului *Dallas* se ivi la suprafaţa apei, îndreptată direct spre cel mai apropiat radar sovietic, pentru a-i minimaliza secţiunea transversală. Un artificiu abil pentru ai menţine adâncimea.

— Porneşte, Clark!

— În regulă.

Având în vedere toate bucăţile de gheaţă cart pluteau pe apă, era de aşteptat ca ecranul acelui radar să fie foarte încărcat, îşi

zise Mancuso. Uitându-se la semnalizatorul luminos pentru bocaport, văzu cum linia, care indica poziţia închis, se transformă într-un cerc – adică poziţia deschis.

Capsula de punte se termina pe o platformă la câteva picioare sub puntea propriu-zisă. Clark trase de bocaport, îl deschise şi ieşi, căţărându-se. După aceea, îşi trase afară pluta, cu ajutorul marinarului care se afla dedesubt, pe scară. Singur acum pe puntea îngustă a submarinului – staţia de control era deasupra covertei – puse obiectul de-a curmezişul pe partea de sus a carcasei navei şi trase de frânghia cu ajutorul căreia se umfla cu aer. Clark se înfioră auzind sunetul aerului pompat, care i se părea că răsună zgomotos în noapte. Când constată să pânza cauciucată stătea perfect întinsă, îi strigă marinarului să închidă bocaportul capsulei, după care puse mâna pe telefon.

— Aici suntem gata. Am închis bocaportul. Ne vedem peste câteva ore.

— Bun. Mult noroc, spuse Mancuso din nou.

Deasupra, Clark se sui binişor în barcă şi po ni motorul, în timp ce sub el submarinul se scufunda din nou. Bocaportul inferior al capsulei se deschise uşa cât să-i permită marinarului să sară jos, după care el şi căpitanul îl închiseră la loc.

— Am închis bordul vasului, ne pregătim scufundare, raportă Pescăruşul, când ultimul semnalizator luminos indică din nou o linie.

— Asta a fost, remarcă Mancuso. Domnule Goodman, ai comanda şi ştii ce trebuie să faci.

— Am preluat comanda, răspunse acesta, în timp ce căpitanul se duse în faţă spre camera de radiolocaţie de sub apă. Locotenentul Goodman trecu imediat la submersie navei, îndreptând-o spre fundul apei.

Ca pe vremuri, îşi zise Mancuso, cu Jones şef la radiolocaţia sub apă. Submarinul avea poziţia necesară, cu sistemul de radiolocaţie sub apă montat ca un arc îndreptat spre traiectoria adoptată de Clark. Ramius veni şi el după un minut, să observe ce se întâmplă.

— Cum se face că n-ai vrut să foloseşti periscopul? îl întrebă Mancuso.

— E cumplit să-ţi vezi casa şi să ştii că nu poţi…

— Uite-l, făcu Jones, bătând cu degetul pe ecran. Rotaţii la optsprezece noduri. Destul de timid pentru o ambarcaţiune cu motor exterior. Electric, nu?

— Exact.
— Sper să aibă baterii bune, căpitane.
— Litium cu anod rotativ. Am întrebat.
— Isteţ, bombăni Jones.
Îşi scoase o ţigară din pachet şi îi oferi una şi căpitanului, care uită pe moment că se lăsase din nou de fumat. Jones o aprinse şi adoptă o expresie contemplativă.
— Ştiţi, domnule, acum mi-aduc aminte de ce m-am retras...
Renunţă să mai continue. Jones urmărea traiectoria radiolocaţiei care se întindea departe. La pupa, echipa de control a tirului reglă distanţa, neavând altceva mai bun de făcut. Jones întinse gâtul şi ascultă. Ca de obicei, *Dallas* nu făcea nici un zgomot, iar tensiunea care plutea în aer era mult mai compactă decât orice fum de ţigară.

Clark stătea întins în barcă aproape orizontal. Confecţionată din nailon cauciucat, ambarcaţiunea era de culoare verde cu dungi cenuşii, foarte asemănătoare cu nuanţele apei. Se gândiseră iniţial ca barca să aibă şi nişte pete albe din cauza gheţei existente iarna în zonă, dar apoi îşi dăduseră seama că aici canalul era întotdeauna curăţat de spărgătoarele de gheaţă, aşa că un petic alb, mişcându-se rapid pe o suprafaţă întunecată, nu era o idee prea grozavă. Pe Clark îl îngrijora în special radarul. Era posibil ca submarinul propriu-zis să nu fi fost reperat în învălmăşeala apelor, dar, dacă sistemul rusesc de radar era dotat cu un indicator pentru ţintele în mişcare, computerul simplu care monitoriza semnalele inverse putea foarte bine să se fixeze asupra unui obiect ce înainta cu trei sute douăzeci kilometri pe oră. Barca ieşea doar cu treizeci de centimetri deasupra apei, motorul fiind plasat cu încă treizeci de centimetri mai sus şi Căptuşit cu un material pentru absorbţia undelor de radiolocaţie. Clark ţinea capul la nivelul motorului, întrebându-se din nou dacă cele şase, fragmente. Metalice pe care le avea pe el nu erau cumva prea mari, riscând să fie văzute. Ştia că era absurd n-ar fi putut atrage atenţia nici unui detector de metale de tipul celor existente în aeroporturi – dar oamenilor singuri în Tocuri primejdioase le vin tot felul de gânduri ciudate. E mult mai bine, efectiv, să fii sărac cu duhul, îşi zise el. Inteligenţa nu te face decât să-ţi dai seama cât de periculoase pot fi lucrurile de genul ăsta. Când asemenea misiuni se încheie, după ce senzaţia de tremurat dispare, după ce faci un duş fierbinte, te poţi desfăta

la gândul că ai fost curajos şi deştept, dar deocamdată nu era cazul. Acum i se părea pur şi simplu periculos, dacă nu chiar nebunesc, să facă aşa ceva.

Linia coastei se vedea clar, ca un şir net de puncte ce acopereau orizontul vizibil. Deşi părea destul de straniu, era, totuşi, teritoriul inamic. Gând acesta îl înfiora mult mai mult decât aerul tare al nopţii.

Bine măcar că marea e liniştită, îşi zise el. Într-adevăr, dacă vântul ar fi suflat în rafale, condiţiile de radar ar fi fost mult mai prielnice, pe când aşa suprafaţa netedă şi lină îi permitea să avanseze cu viteză, iar viteza îl făcea întotdeauna să se simtă mai bine. Privi în urmă. Barca nu lăsa prea mult siaj, iar aproape de port îl putea reduce şi mai mult, micşorând viteza.

Ai răbdare, îşi spuse el, fără rost. Ura ideea de a avea răbdare. Cui îi place să trebuiască să aştepte? se întrebă Clark. *Dacă trebuie să se întâmple, atunci aşa să fie şi să se termine o dată.* Nu e prudent să fii repezit, dar, când te pui în mişcare, simţi că faci ceva. Când îi învăţa pe alţii cum să procedeze în astfel de situaţii, aceasta fiind ocupaţia lui normală, le spunea, totuşi, mereu să aibă răbdare. *Ipocrit afurisit ce eşti*, îşi zise el în gând.

După balizele portului, îşi dădu seama de distanta până la coastă. Reduse viteza la zece noduri, apoi la cinci, iar în cele din urmă la trei. Motorul electric făcea un zgomot aproape imperceptibil. Clark răsuci mânerul şi cârmi barca spre o dană dărăpănată. Era tare veche, probabil; pilonii erau crăpaţi şi erodaţi din cauza gheţurilor din port, de-a lungul atâtor ierni. Cu mişcări extrem de lente, scoase un periscop pentru lumină scăzută şi cercetă zona. Nu vedea nici un fel de mişcare. Auzea ceva acum, mai ales nişte zgomote de trafic purtate de apă până la el, precum şi muzică. Era vineri seara, în fond, iar până şi în Uniunea Sovietică lumea petrecea la restaurante. Se dansa. De fapt, planul lui depindea de viaţa de noapte aici – Estonia era cea mai însufleţită din toată ţara – dar dana era abandonată, aşa cum îi spuseseră la instructaj. Cu multă atenţie, legă barca de un stâlp – dacă o lua apa, putea avea efectiv mari probleme. Lângă stâlp se afla o scăriţă. Dându-şi jos combinezonul, Clark se căţără, cu pistolul în mână. Pentru prima oară, remarcă mirosul de port. Se deosebea oarecum de ceea ce ştia el din America, cu o duhoare puternică de motorină de la buncăre, pigmentată cu iz de lemne putrezite de la dane. Spre nord, vreo zece bărci de pescuit erau legate la altă dană. Spre sud altă ambarcaţiune,

plină cu cherestea. Prin urmare, portul era în renovare. Aşa se explică şi starea acestei dane, îşi zise Clark. Se uită la ceas – o rablă rusească, marca „Pilot” – şi privi în jur, căutând un loc unde să aştepte. Mai avea patruzeci de minute până să intre în acţiune. Luase în calcul eventualitatea unei mări agitate, iar datorită apelor liniştite avea acum timp berechet să mediteze la nebunia pe care o făcuse, acceptând iar o misiune de extragere.

Boris Filipovici Morozov ieşi din baraca unde încă mai locuia, privind fix în sus. Luminat de lămpile de la Steaua Strălucitoare, cerul semăna cu o cupolă de pene din care se scuturau fulgi. Ce mult îi plăceau momentele de acest fel.

— Cine-i colo? întrebă o voce plină de autoritate.

— Morozov, răspunse tânărul inginer spre silueta care ieşea din umbră, văzând chipul unui ofiţer superior din armată.

— Bună sera, tovarăşe inginer. Lucrezi la echipa de control pentru oglinzi, nu-i aşa? întrebă Bondarenko.

— Am făcut cunoştinţă?

— Nu, răspunse colonelul, clătinând din cap. Ştii cine sunt?

— Da, tovarăşe colonel.

Bondarenko arătă spre cer.

— Frumos, nu-i aşa? Ca un fel de consolare pentru faptul că suntem, aici, la capătul pustiului.

— Nu, tovarăşe colonel, suntem într-un punct care ne conduce spre ceva foarte important, sublinie Morozov.

— E plăcut să aud asemenea cuvinte! Toată echipa dumitale gândeşte la fel?

— Da, tovarăşe colonel. Eu am solicitat să vin aici.

— Zău? Şi de unde ştiai de locul acesta? se miră colonelul.

— Am fost aici toamna trecută, cu Komsomolul. I-am ajutat pe constructori la dinamitare şi la montarea stâlpilor cu oglinzi. Îmi luasem licenţa ca absolvent în domeniul laserelor şi mi-am dat seama ce înseamnă Steaua Strălucitoare. N-am spus nimănui, desigur, adăugă Morozov. Dar ştiam că aici era de mine.

Bondarenko îl privi apreciativ pe tânăr.

— Cum merge munca?

— Eu speram să intru în echipa de lasere, dar şeful secţiei mele m-a presat să fac parte din grupul lui, râse Morozov.

— Şi eşti nemulţumit din cauza asta?

— Nu – nu, vă rog să mă scuzaţi. M-aţi înţeles greşit. N-am ştiut cât de important este grupul de oglinzi. Dar mi-am dat

seama. Acum încercăm să adaptăm sistemul de oglinzi pentru un control mult mai precis pe computer – s-ar putea ca în curând să ajung adjunct de şef de secţie, spuse Morozov cu mândrie. Ştiţi, mă pricep şi la sistemele computerizate.

— Cine-i şeful tău de secţie – Govorov, parcă, nu-i aşa?

— Exact. Strălucit inginer, pe cuvânt. Pot să vă pun o întrebare?

— Sigur că da.

— Se spune că dumneavoastră – dumneavoastră sunteţi noul colonel de armată despre care se vorbeşte, nu-i aşa? Se spune că o să deveniţi noul comandant adjunct al proiectului.

— S-ar putea ca aceste zvonuri să aibă un temei, recunoscu Bondarenko.

— Atunci, îmi permiteţi să vă fac o sugestie, tovarăşe? întrebă Morozov.

— Cum să nu.

— Sunt mulţi bărbaţi celibatari aici…

— Şi nu sunt destule femei necăsătorite?

— E nevoie de asistente la laborator.

— Am reţinut observaţia dumitale, tovarăşe inginer, replică Bondarenko, râzând pe înfundate. Avem în vedere, de asemenea, un nou bloc de apartamente, pentru a descongestiona aglomeraţia. Cum e în barăci?

— O atmosferă tovărăşească. Cluburile de astronomie şi de şah sunt foarte active.

— Ah, de când n-am mai făcut o partidă serioasă de şah. E o competiţie dură? întrebă colonelul.

Tânărul râse.

— Sângeroasă – chiar sălbatică.

La cinci mii de metri distanţă, Săgetătorul binecuvânta numele Dumnezeului lui. Ningea, iar fulgii de zăpadă confereau văzduhului înfăţişarea magică atât de iubită de poeţi… şi de soldaţi. Auzeai – *simţeai* liniştea din jur, ninsoarea absorbind toate zgomotele. De jur împrejurul lor, cât vedeai cu ochii în sus şi în jos, perdeaua albă de nea reducea vizibilitatea sub două sute de metri. Îşi adună comandaţii de subunităţi şi începu organizarea atacului. Se puseră în mişcare după câteva minute. Avansau în formaţie tactică. Săgetătorul era cu divizia de înaintare a primei companii, în timp ce secundul lui mergea cu cealaltă.

Solul era surprinzător de bun. Ruşii bătătoriseră pământul rezultat de la dinamitări în toată zona şi, chiar şi acoperite cu zăpadă, aşchiile de piatră nu erau alunecoase. Un avantaj, având în vedere că poteca pe care mergeau era periculos de aproape de un perete povârnit, de cel puţin o sută de metri. Orientarea se făcea anevoios. Săgetătorul se baza pe memorie, întrucât petrecuse ore întregi studiind obiectivul şi ştia fiecare curbură a muntelui – sau, oricum, aşa îşi închipuia. Acum avea dubii, cum se întâmplă întotdeauna şi avea nevoie de toată puterea de concentrare pentru a nu se abate cu gândul de la misiune: Verificase în minte cel puţin zece repere pe hartă, înainte de a porni. O lespede de stâncă ici, un povârniş colo, aici locul unde poteca o lua la stânga, iar acolo unde cotea la dreapta. La început, avea impresia că înaintau groaznic de încet, dar pe măsură ce se apropiau de obiectiv, ritmul de mers creştea. Se ghidau mereu după strălucirea luminilor. Câtă încredere pe ruşi, să folosească asemenea lumini, îşi zise el. Era chiar şi un vehicul în mişcare, după zgomot – un autobuz cu farurile aprinse. Punctele mici de lumină se deplasau, lucind prin pâcla albă din jur. Plasaţi în cercul mai mare de lumină, cei care făceau de gardă erau acum dezavantajaţi. În mod normal, proiectoarele îndreptate spre exterior serveau pentru a lua ochii intruşilor, orbindu-i, dar acum situaţia se inversase complet. Strălucirea lor izbutea prea puţin să străbată prin ninsoare şi zăpadă, fiind reflectată înapoi, afectând negativ vizibilitatea pe timp de noapte a trupelor înarmate. În cele din urmă, echipa care deschidea drumul ajunse la ultimul reper. Săgetătorul îşi desfăşură oamenii, aşteptând să vină şi ceilalţi din urmă. Dură o jumătate de oră. Oamenii erau grupaţi în cete de câte trei sau patru. Mujahedinii îşi luară răgazul de a bea nişte apă şi de a se închina lui Allah, pregătindu-se atât pentru luptă, cât şi pentru posibilul dezastru de după aceea. Credinţa lor era aceea a unor oameni războinici. Duşmanul lor era şi duşmanul Dumnezeului lor. Indiferent ce le-ar fi făcut oamenilor care păcătuiseră împotriva lui Allah, avea să-le fie iertat, iar toţi oamenii Săgetătorului îşi aminteau acum de prietenii şi rudele care muriseră ucişi de ruşi.

— Uluitor, şopti maiorul când ajunse.

— Allah e cu noi, prietene, replică Săgetătorul.

— Trebuie să fie.

Ajunseseră acum la numai cinci sute de metri de obiectiv şi în continuare nu puteau fi văzuţi. *S-ar putea într-adevăr să scăpăm*

cu viaţă...

— Cât de mult ne mai putem apropia...

— O sută de metri. Instrumentele pentru lumină scăzută pe care le au în dotare pot străbate prin zăpadă până la o vizibilitate de aproximativ patru sute de metri. Cel mai apropiat turn este la şase sute de metri într-acolo, arătă el, fără să fie nevoie.

Săgetătorul ştia exact unde era plasat, la fel ca şi următorul – cu două sute de metri mai departe.

Maiorul se uită la ceas şi, câteva momente, căzu pe gânduri.

— Garda se va schimba peste o jumătate de oră, dacă se foloseşte şi aici orarul respectat la Kabul. Cei care se află acum la post vor fi obosiţi şi înfrigurаţi, iar trupele de schimb insuficient de treze. Acesta e momentul potrivit.

— Mult noroc, spuse Săgetătorul, simplu.

Se îmbrăţişară.

— „De ce să refuzăm să luptăm pentru cauza lui Allah, când noi şi copiii noştri am fost izgoniţi din lăcaşurile noastre?”

— „Când îl întâlniră pe Goliath cu războinicii lui, strigară: «Doamne, umple-ne inimile de dârzenie. Fă-ne tari şi ajută-ne împotriva necredincioşilor»“.

Citatele erau din Koran şi nici unuia nu i se păru ciudat că pasajul se referea, de fapt, la lupta israeliţilor împotriva filistinilor. Musulmanii erau familiarizaţi şi ei cu povestea lui David şi Saul, la fel ca şi cu sensul cauzei lor. Maiorul zâmbi din nou, înainte de a porni în fugă spre oamenii lui.

Săgetătorul se întoarse şi făcu semn echipei înarmate cu rachete. Doi dintre ei îşi puseră pe umăr lansatoarele şi porniră după liderul lor, care îşi continuă drumul peste munte. După încă o culme, ajunseră în poziţia de unde vedeau în jos turnurile de pază. Rămase surprins, constatând că putea vedea de fapt trei soldaţi, aşa că mai chemă un om cu un lansator de proiectile. Săgetătorul dădu instrucţiunile necesare, după care îi lăsă acolo, ducându-se la restul trupei. Pe movilă, unităţile de atac cântau prohodul soldaţilor vizaţi. Turnurile de pază erau încălzite – iar lansatoarele Stinger se ghidează numai după căldură.

După aceea, Săgetătorul comandă echipei de mortiere să se apropie – chiar mai mult decât ar fi fost normal, dar vizibilitatea foarte proastă nu era întru totul în avantajul mujahedinilor. Se uită după compania maiorului care cobora spre stânga, dispărând în zăpadă. Aceştia urmau să atace instalaţia propriu-zisă de testare a laserelor, în timp ce el şi cei optzeci de partizani

care îl însoţeau trebuia să ia cu asalt locul unde stăteau majoritatea oamenilor. Acum era rândul lor. Săgetătorul îi conduse cât mai mult în faţă, până la limita unde reflectoarele puteau ajunge cu razele prin zăpadă. Dădu cu ochii de o santinelă. Omul era bine înfofolit, pentru a se feri de frig şi scotea mici nori de abur, care se pierdeau în bătaia vântului. Încă zece minute. Săgetătorul îşi scoase staţia radio. N-aveau decât patru, iar până acum nu avuseseră curajul să le utilizeze, de teama de a nu fi detectaţi de ruşi.

Nu trebuia să ne descotorosim de câini, îşi zise Bondarenko. *Primul lucru pe care am să-l fac când o să mă instalez aici este să aduc câinii înapoi.* Se plimba prin tabără, bucurându-se de frig şi de zăpadă, profitând totodată de atmosfera liniştită pentru a-şi pune ordine în gânduri. Trebuiau schimbate unele lucruri aici. Aveau nevoie de un soldat adevărat. Generalul Pokrîşkin avea prea multă încredere în planul de securitate, iar trupele KGB erau prea leneşe. De exemplu, noaptea nu aveau patrule afară. E prea periculos pe acest teren, spunea comandantul lor, patrulele noastre de zi pot detecta pe oricine încearcă să se apropie, turnurile de pază au proiectoare pentru lumină scăzută, iar restul terenului este luminat de reflectoare. Numai că pe o asemenea vreme eficacitatea dispozitivelor pentru vizibilitate la lumină redusă scade cu optzeci la sută. Ce-ar fi să existe un grup de afgani mai încolo, tocmai acum? se întrebă el*. În primul tind*, îşi zise Bondarenko, *am să-l sun pe colonelul Nikolaev la sediul Spetnaţ şi am să organizeze un exerciţiu de atac asupra acestui loc, ca să le arăt cretinilor ălora de la KGB cât sunt de vulnerabili.* Se uită în sus spre deal. Era acolo o santinelă KGB, dând din mâini ca să se încălzească, cu puşca atârnată de umăr – însemna că îi trebuiau patru secunde să şi-o dea jos, să ochească şi să ridice piedica. *Patru secunde, când după numai o secundă putea fi un om mort, dacă era cineva competent acolo în noapte, chiar acum...* Ei bine, îşi spuse el, indiferent de post, comandantul secund trebuie să fie un tip nemilos, iar dacă cekiştii ăştia vor să facă pe soldaţii, păi atunci, fir-ar să fie, să se poarte ca nişte soldaţi. Colonelul porni înapoi spre blocul de apartamente.

Maşina lui Gherasimov trase în faţa intrării secţiei administrative de la închisoarea Lefortovo. Şoferul rămase înăuntru, în timp ce o gardă de corp intră cu el în clădire.

Secretarul KGB-ului îi arătă paznicului legitimaţia, fără să se oprească din mers. KGB-ul era foarte meticulos în privinţa securităţii, dar toţi membrii organizaţiei îl cunoşteau pe secretar şi, mai ales, erau conştienţi de puterea pe care o reprezenta. Gherasimov coti la stânga, îndreptându-se spre birourile administraţiei. Şeful închisorii nu era acolo, desigur, conducerea instituţiei fiind reprezentată însă de unul dintre adjuncţii lui. Gherasimov îl găsi completând nişte acte.

— Bună seara.

Noroc că omul purta ochelari, fiindcă altminteri i-ar fi ieşit ochii din cap, văzându-l.

— Tovarăşe secretar! N-am...

— Nici n-aveai cum.

— Cu ce vă pot...

— Prizonierul Filitov. Am nevoie de el imediat, spuse Gherasimov, pe un ton morocănos. Imediat, repetă el, pentru ca efectul să fie şi mai impresionant.

— Îndată, să trăiţi! făcu directorul-adjunct al închisorii, sărind în picioare şi pornind în fugă spre altă încăpere.

Se întoarse nici după un minut.

— Va dura cinci minute, raportă el.

— Să fie îmbrăcat decent, spuse Gherasimov.

— În uniformă? întrebă omul.

— Nu, idiotule! se răsti secretarul. Haine civile. Trebuie să arate prezentabil. Ai toate efectele lui personale aici, nu?

— Da, tovarăşe secretar, dar...

— N-am de gând să aştept toată noaptea, spuse el pe un ton calm.

Niciodată şeful KGB-ului nu putea fi mai periculos decât atunci când se arăta calm. Directorul-adjunct zbură practic din cameră. Gherasimov se întoarse spre garda lui de corp, care zâmbi. Nimeni nu-i putea suferi pe temniceri.

— Tu cât crezi că o să dureze?

— Sub zece minute, tovarăşe secretar, chiar dacă trebuie să-i găsească şi hainele. Ascultaţi-mă pe mine, hahalera asta ştie foarte bine ce loc călduţ e aici. Îl cunosc eu.

— Zău?

— A lucrat iniţial la „a-ntâia”, dar a făcut o boacănă de la prima misiune, aşa că de atunci e temnicer.

Agentul se uită la ceas. Dură opt minute. Filitov apăru îmbrăcat în costum, dar cu nasturii descheiaţi la cămaşă şi cu

cravata doar petrecută în jurul gâtului. Directorul-adjunct ţinea în mână un mantou jerpelit. Pe Filitov nu-l interesase niciodată să-şi cumpere prea multe haine civile. Fiind colonel în Armata Roşie, nu se simţea niciodată bine fără uniformă. La început, bătrânul avu o privire derutată, după care îl văzu pe Gherasimov.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— Vii cu mine, Filitov. Încheie-te la cămaşă. Încearcă măcar să arăţi ca un bărbat!

Misa vor să spună ceva, dar se răzgândi. Doar văzând privirea pe care i-o aruncase secretarului, garda de corp mişcă mâna cu un centimetru. Se încheie la cămaşă şi îşi făcu nod la cravată. Neavând oglindă, nodul stătea strâmb pe guler.

— Acum, tovarăşe secretar, dacă vreţi să semnaţi asta…

— Va să zică, eşti gata să-mi încredinţezi un asemenea infractor?

— Cum…

— *Cătuşele!* tună Gherasimov.

Cum nici nu era de mirare, directorul-adjunct al închisorii avea o pereche de cătuşe în biroul lui. Le scoase, i le puse lui Filitov şi, tocmai când se pregătea să pună cheia în buzunar, îl văzu pe Gherasimov cu mâna întinsă.

— Foarte bine. Ţi-l aduc înapoi mâine seară.

— Dar am nevoie să semnaţi… îngăimă directorul-adjunct, descoperind că vorbea deja de unul singur.

— Asta e, cu câţi subalterni am, remarcă Gherasimov, adresându-se agentului, e normal să fie şi câţiva…

— Într-adevăr, tovarăşe secretar.

Agentul era un bărbat solid, de patruzeci şi doi de ani, fost ofiţer activ, expert în toate tipurile de luptă armată şi nearmată. Misa îşi dădu seama de toate astea, după felul ferm cum îl ţinea.

— Filitov, i se adresă secretarul peste umăr, o să facem o mică excursie, mai bine zis un drum cu avionul. N-ai să păţeşti nimic. Dacă te porţi cum trebuie, s-ar putea chiar să-ţi dăm una sau două mese ca lumea. Dacă nu te porţi cum trebuie, Vasili, cel de lângă tine, o să te facă să-ţi pară rău. E clar?

— Clar, tovarăşe cekist.

Paznicul luă poziţie de drepţi, după care deschise uşa. Paznicii de afară salutară, răspunzându-li-se prin mişcări din cap. Şoferul deschise portiera din spate. Gherasimov se opri şi se întoarse.

— Pune-l aici în spate cu mine, Vasili. E mai bine să asiguri acoperirea de pe scaunul din faţă.

— Cum doriţi, tovarăşe.

— Şeremetievo, îi spuse Gherasimov şoferului. Terminalul din aripa sudică.

Uite şi aeroportul, îşi zise Ryan. Îşi înăbuşi o râgâială cu gust de vin şi sardele. Convoiul de maşini intră pe aeroport, coti apoi la dreapta, trecând pe lângă intrarea obişnuită la terminal şi îndreptându-se spre zona de parcare a aeronavelor. Măsuri de securitate *severe*, remarcă el. Ruşii sunt specialişti la aşa ceva. Peste tot vedea soldaţi cu puşti, în uniforme KGB. Maşina trecu dincolo de terminalul principal, apoi depăşi o anexă recentă. Era nefolosită, dar semăna cu nava spaţială a extratereştrilor din filmul lui Spielberg *Close Encounters.* Ar fi vrut să întrebe pe cineva de ce mai fusese construită, dacă nu era dată în funcţiune. Poate data viitoare, îşi zise Ryan.

Ceremonia oficială de rămas-bun avusese loc la Ministerul de Externe. La picioarele scărilor stăteau câteva oficialităţi mai puţin însemnate, pregătite să dea mâna cu oaspeţii, cărora nu prea le venea să iasă din limuzinele călduroase şi confortabile. Convoiul de maşini înainta destul de încet. Maşina lui avansă şi se opri, iar bărbatul din dreapta lui Ryan deschise portiera, în timp ce şoferul; se ocupa de portbagaj. Abia acum, după tot drumul, se făcuse cald în maşină. Jack îşi luă valiza şi servieta, îndreptându-se spre scări.

— Sper că v-a plăcut vizita, îi spuse oficialitatea sovietică.

— Mi-ar plăcea să mai revin şi să pot vizita şi oraşul, răspunse Jack, strângându-i mâna.

— Ne-ar face mare plăcere.

Ba bine ca nu, îşi zise Jack, urcând scările. Când ajunse în aeronavă, privi în faţă. Un ofiţer sovietic stătea în carlingă, pentru a ajuta la controlul traficului. Stătea cu ochii pe pupitrul de comunicaţii, despărţit printr-o perdea. Ryan dădu din cap spre pilot, prin uşă, iar acesta îi răspunse făcându-i cu ochiul.

— Mă sperie îngrozitor dimensiunea politică, spuse Vatutin.

În Piaţa Jerjinski 2, el şi Golovko îşi confruntau notiţele.

— Nu mai e ca pe timpuri. Nu se poate să ne împuşte pentru că am respectat instrucţiunile şi procedurile.

— Zău?! Şi dacă secretarul KGB-ului era la curent cu ce făcea Filitov?

— Ridicol, remarcă Golovko.

— Zău? Şi dacă a intrat în contact cu Vestul de pe vremea când se ocupa la început de disidenţi? Ştim că a intervenit personal în anumite cazuri – în special în cele din regiunea baltică, dar şi în altele.

— Acum chiar că gândeşti ca un tip de la „a Doua”!

— Ia reflectează un pic. Îl arestăm pe Filitov şi imediat după aceea secretarul KGB-ului se întâlneşte personal cu un tip din CIA. S-a pomenit vreodată aşa ceva?

— Am auzit nişte chestii despre Philby, dar – nu, asta a fost numai după ce s-a instalat.

— A naibii coincidenţă, spuse Vatutin, frecându-se la ochi. N-am fost instruiţi să credem în coincidente şi…

— *Tvoiu mat’* spuse Golovko.

Ridicând privirea plictisit, Vatutin îl văzu pe interlocutorul lui dându-şi ochii peste cap.

— Ultima dată când au fost americanii aici – cum naiba am putut să uit! Ryan a vorbit cu Filitov – s-au întâlnit aparent întâmplător şi…

Vatutin ridică receptorul şi formă un număr.

— Dă-mi-l pe directorul-adjunct care e de gardă în această noapte… Sunt colonelul Vatutin. Scoală-l pe prizonierul Filitov. Vreau să-l văd peste o oră… Ce s-a întâmplat? Cine? Foarte bine. Mulţumesc.

Colonelul de la Direcţia a Doua se ridică în picioare.

— Secretarul Gherasimov l-a scos pe Filitov de la Lefortovo acum cincisprezece minute. A spus că urmau să facă o excursie specială.

— Unde ţi-e maşina?

— Pot să comand…

— Nu, zise Golovko. Maşina ta personală.

26

Operaţiuni sumbre

Nu era nici un fel de grabă deocamdată. În timp ce însoţitorii de bord se ocupau de instalarea pasagerilor, colonelul von Eich verifica, punct cu punct, lista de comenzi înainte de zbor. Aeronava VE-137 se alimenta cu energie electrică de la un generator cu ajutorul căruia puteau porni mult mai uşor motoarele decât dacă ar fi folosit sistemele interne ale avionului. Se uită la ceas, nădăjduind ca totul să se desfăşoare conform planului.

În partea din spate, Ryan trecu de locul lui normal, exact în faţa cabinei lui Ernie Allen, situată la mijlocul navei şi se aşeză pe rândul din spate. Semăna mult cu un avion de pasageri obişnuit, deşi erau câte cinci scaune pe rând, asigurând astfel spaţiul necesar pentru cei care nu încăpuseră în zonele destinate „oaspeţilor distinşi", situate în partea din faţă. Jack îşi alese un loc pe partea din stânga, unde scaunele erau amplasate două câte două, în timp ce alţi zece pasageri intrară în cabină, ducându-se cât mai în faţă posibil pentru a avea un zbor confortabil, după cum le recomandase un membru al echipajului. Şeful echipajului aeronavei urma să stea pe partea cealaltă a culoarului de trecere, în dreapta, în loc să se ducă în spaţiile din faţă, rezervate membrilor echipajului. Ryan ar fi preferat să-l mai ajute încă un om, dar riscau să se dea în vileag. Aveau un ofiţer sovietic la bord. Aceasta făcea parte din rutină şi orice abatere în acest sens putea fi bătătoare la ochi. Important era ca toată lumea să aibă un sentiment de siguranţă, ştiind că totul decurgea aşa cum trebuia.

În partea din faţă, pilotul ajunse la capătul listei de verificare.

— E toată lumea la bord?

— Da, domnule. Suntem gata pentru închiderea uşilor.

— Urmăreşte semnalul luminos de la uşa pentru echipaj. Mi s-a părut cam bizar mai devreme, îi spuse von Eich mecanicului de bord.

— E vreo problemă? întrebă pilotul sovietic.

Orice aviator ia în serios riscul depresurizării bruşte.

— De fiecare dată când verificăm uşa, pare în regulă. Probabil că e vreun releu defect pe tablou, dar n-am găsit încă parazitul. Am verificat personal blestemăţia asta de etanşeizare a uşii, îl asigură el pe rus. Înseamnă că avem o defecţiune electrică.

— Suntem gata de pornire, îi spuse mecanicul de bord.

— O.K.

Pilotul verifică dacă scările fuseseră luate, în timp ce echipajul de zbor îşi fixa căştile la urechi.

— Liber complet la stânga.

— Liber complet la dreapta, spuse copilotul.

— Porniţi motorul numărul unu.

Urmară manevre de apăsare a unor butoane şi de comutare a unor legături, după care motorul din partea stângă începu rotirea elicelor turbinei. Acele mai multor cadrane indicatoare se puseră în mişcare, ajungând în scurt timp la turaţia normală pentru relanti. Generatorul se opri, acum avionul având capacitatea de a-şi furniza singur energia electrică.

— Porniţi patru, spuse pilotul după aceea. Îşi comută microfonul pentru legătura cu cabina. Doamnelor şi domnilor, sunt colonelul von Eich. Pornim motoarele, iar peste aproximativ cinci minute ne vom pregăti de decolare. Vă rog să vă legaţi centurile. Fumătorii să încerce să se mai abţină câteva minute.

Pe rândul din spate unde stătea, Ryan ar fi fost în stare să omoare pe cineva pentru o ţigară. Şeful echipajului îi aruncă o privire, zâmbind. Pare destul de dur pentru treaba asta, îşi zise Jack. Sergentul părea cam de cincizeci de ani, dar asta nu însemna că n-ar fi putut să-i dea o lecţie oricărui fundaş din NFL. Purta mănuşi de lucru, din piele, cu bentiţele de fixare întinse strâns.

— Eşti gata? întrebă Jack.

Din cauza zgomotului motoarelor, care se auzea infernal de tare în spate, nu exista nici un pericol de a fi auziţi.

— Când doriţi, domnule.

— Ai să afli când.

— Hm, făcu Gherasimov. N-a ajuns încă.

Terminalul de cargo era închis şi, cu excepţia câtorva reflectoare, complet întunecat.

— Să fac un apel? întrebă şoferul.

— Nu-i nici o grabă. Ce...

Un paznic în uniformă le făcu semn să se oprească. Trecuseră deja de un punct de control.

— Ah, aşa e. Americanii se pregătesc de plecare. Asta încurcă un pic situaţia.

Soldatul de gardă veni la geamul şoferului şi ceru permisele. Şoferul arătă cu mâna în spate.

— Bună seara, caporal, spuse Gherasimov, ridicându-şi carnetul de identitate. Tânărul luă poziţie de drepţi. Va veni un avion peste câteva minute, aici, pentru mine. Probabil că se întârzie din cauza americanilor. Forţele de securitate sunt pe teren?

— Da, tovarăşe secretar. O companie întreagă.

— Dacă tot suntem aici, ce-ar fi să facem o inspecţie rapidă? Cine e comandantul tău?

— Maiorul Zarudin, tov…

— Ce naiba se întâmplă? făcu un locotenent, apropiindu-se.

Când ajunse lângă caporal, văzu cine era în maşină.

— Locotenent, unde este maiorul Zarudin?

— În turnul de control, tovarăşe secretar. E cel mai bun loc pentru…

— Sunt convins. Prinde-l pe radio şi spune-i că am să inspectez perimetrul de gardă, după care am să mă văd cu el şi am să-i spun ce părere am. Dă-i drumul, îi spuse apoi şoferului. Ia-o la dreapta.

— Turnul Şeremetievo, sunt nouă-şapte-unu şi cer permisiunea de a mă deplasa la sol pentru plecare la doi-cinci-dreapta, spuse von Eich în microfon.

— Nouă-şapte-unu, ai permisiunea. Ia-o la stânga pe pista unu. Vântul este doi-opt-unu la patruzeci de kilometri.

— Recepţie, terminat, spuse pilotul. O.K., hai să punem aeronava în mişcare.

Copilotul ajustă regulatoarele, iar avionul începu să se deplaseze la sol. Pe pistă, în faţa lor, un om cu două semnalizatoare luminoase îi dirija, fără să fie însă nevoie, spre banda de decolare – dar ruşii presupun întotdeauna că oamenilor trebuie să le spui ce să facă. Von Eich ieşi din zona de parcare şi se îndreptă spre sud, pe pista nouă, după care coti la stânga. Rotiţa care comanda mecanismul de direcţie era înţepenită, ca de obicei, iar aeronava se întoarse lent, împinsă de motorul exterior. Întotdeauna proceda cu precauţie în această fază.

Pistele erau atât de accidentate, încât ţi-era teamă de fiecare dată să nu se strice ceva. Iar în seara asta, cu atât mai mult, nu voia să păţească nimic. Până la capătul pistei numărul unu era aproape un kilometru şi jumătate, el risca oricând să facă o mişcare greşită, din cauza protuberantelor şi umflăturilor din asfalt. În cele din urmă coti la dreapta, pe pista numărul cinci.

— Oamenii par în alertă, remarcă Vasili, în timp ce traversau banda douăzeci şi cinci din stânga.

Şoferul înainta cu farurile stinse, foarte în margine. Venea un avion, iar şoferul şi garda de corp nu-şi luau ochii de la potenţialul pericol. Nu-l văzură pe Gherasimov când scoase cheia din buzunar şi desfăcu cătuşele lui Filitov, care era uluit de ceea ce se întâmplă. După care secretarul KGB-ului scoase un pistol automat din haină.

— Fir-ar să fie, e o maşină acolo, spuse colonelul von Eich. Ce naiba caută o maşină în zona aia?

— Putem trece uşor pe lângă ea, zise copilotul. E foarte în margine.

— Excelent, spuse pilotul, luând-o din nou spre dreapta, la capătul benzii Lua-i-ar dracu' de şoferi de duminică.

— Nici asta n-o să vă placă, domnule colonel, spuse mecanicul de bord. Mi-a apărut iar lumina de la uşa din spate.

— Mama măsii de treabă! înjură von Eich în aparatul de intercomunicaţie.

Îşi comută din nou microfonul cu instalaţia din cabină, dar înainte de a vorbi, îşi controlă vocea.

— Către şeful de echipaj, verifică uşa din spate.

— Imediat, spuse sergentul.

Ryan îşi desfăcu centura de siguranţă şi se deplasă uşor, urmărindu-l pe sergentul care manevra mânerul de la uşă.

— Avem un scurtcircuit aici, pe undeva, spuse mecanicul de bord, în carlingă, în faţă. Nu mai văd luminile din spate de la cabină. A sărit întrerupătorul şi nu-l găsesc, ca să-l resetez.

— Poate că e defect? sugeră colonelul von Eich.

— Am să încerc cu unul de rezervă, spuse mecanicul.

— Hai, dă-i drumul. Am să le spun băieţilor din spate de ce s-au stins luminile.

Era o minciună, dar suficient de bună, iar cum toată lumea avea legate centurile de siguranţă, nu era deloc uşor pentru nimeni să se răsucească pentru a vedea ce se întâmpla în

spatele cabinei.

— Unde-i secretarul? îl întrebă Vatutin pe locotenent.

— Face o inspecţie – dumneata cine eşti?

— Colonelul Vatutin – iar el e colonelul Golovko. Unde-i nenorocitul ăla de secretar, mucos cretin ce eşti?!

Locotenentul se bâlbâi câteva secunde, după care le arătă.

— Vasili, spuse secretarul.

Îi părea efectiv rău. Agentul se întoarse şi văzu ţeava pistolului.

— Dă-mi arma, te rog.

— Dar...

— N-avem timp de discuţii.

Luă arma şi o băgă în buzunar. După care le întinse cătuşele.

— Amândoi şi băgaţi-vă mâinile prin volan.

Şoferul era consternat, dar îi urmară amândoi instrucţiunile. Vasili îşi prinse un inel de încheietura stângă şi, prin volan, agăţă celălalt inel de mâna şoferului, în acelaşi timp, Gherasimov desfăcu receptorul de la staţia radio a maşinii şi îl băgă în buzunar.

— Cheile? întrebă Gherasimov.

Şoferul i le întinse cu mâna pe care o avea liberă. Cel mai apropiat soldat era la o distanţă de o sută de metri. Avionul se afla doar la douăzeci de metri. Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului deschise singur portiera maşinii, ceea ce nu mai făcuse de luni de zile.

— Tovarăşe colonel Filitov, vrei să vii cu mine, te rog?

Misa era la fel de surprins ca şi ceilalţi, dar făcu după cum i se spunea. Sub ochii tuturor din aeroport – oricum, măcar ai celor care îşi dădeau osteneala să urmărească rutina de decolare – Gherasimov şi Filitov se îndreptară spre coada avionului VE-137, care purta culorile roşu, alb şi albastru. Ca la comandă, uşa din spate se deschise.

— Daţi-i zor, băieţi, făcu Ryan, aruncând afară o scară de frânghie.

Pe Filitov nu-l ascultau picioarele. Din cauza vântului şi a suflului de aer de la motoarele cu reacţie, scăriţa oscila ca un steag în bătaia brizei, iar el nu reuşea să se ridice cu amândouă picioarele, cu tot ajutorul pe care i-l dădea Gherasimov.

— Dumnezeule, uite acolo! arătă Golovko. Înaintează!

Vatutin nu spuse nimic. Apăsă pe pedală şi aprinse farurile cu faza mare.

— Avem probleme, spuse şeful de echipaj când văzu maşina.

Mai venea şi un om alergând, cu o puşcă în mână.

— *Haide*, *saltă!* îl îndemnă el pe Cardinalul de la Kremlin.

— La naiba! făcu Ryan şi, împingându-l pe sergent la o parte, sări jos.

Înălţimea era prea mare, aşa că ateriză prost, sucindu-şi glezna dreaptă şi rupându-şi pantalonii la genunchiul stâng. Nedând atenţie durerii, Jack sări în picioare. Îl apucă pe Filitov de-un umăr, iar Gherasimov de celălalt şi împreună îl suiră pe scăriţă, până la înălţimea de unde sergentul reuşi să-l tragă în sus, pe uşă. Fu apoi rândul lui Gherasimov, ajutat de Ryan. Jack însă avea aceeaşi problemă ca şi Filitov. Genunchiul stâng îi înţepenise deja, iar când încercă să se sprijine pe glezna scrântită, nu reuşi să mişte piciorul drept. Înjură suficient de tare, cât să se audă peste zgomotul motoarelor şi încercă să se caţăre cu mâinile, dar alunecă şi căzu pe asfalt.

— *Stoi! Stoi!* zbieră cineva înarmat, de la trei metri distanţă.

Jack privi în sus spre uşa avionului.

— *Plecaţi!* urlă el. Închideţi porcăria aia de uşă şi plecaţi!

Fără să şovăie o clipă, şeful de echipaj procedă întocmai. Întinse mâna şi închise uşa, sub privirile lui Jack. Mişcarea dură câteva secunde. Înăuntru, sergentul ridică interfonul şi îi spuse pilotului că uşa era perfect etanşă.

— Turnul de control, sunt nouă-şapte-unu, demarez. Terminat.

Pilotul avansă regulatoarele până la puterea de decolare. Suflul puternic al motoarelor îi azvârli pe toţi patru la pământ – cel cu puşca tocmai sosise şi el la faţa locului – tocmai la capătul pistei îngheţate. Trântit pe burtă, Jack urmări cum lampa roşie din vârful sistemului de direcţie al avionului se micşora, ridicându-se apoi în văzduh. Înainte ca aeronava să dispară complet, mai văzu strălucirea infraroşiilor de la dispozitivul de bruiaj care proteja avionul VE-137 împotriva proiectilelor lansate în aer de la sol. Aproape că pufni în râs, când cineva îl răsuci, băgându-i pistolul în faţă.

— Salut, Serghei, îi spuse Ryan colonelului Golovko.

— Gata, i se comunică Săgetătorului prin radio.

Acesta ridică pistolul cu proiectil luminos şi trase un singur

cartuş, care explodă exact deasupra unuia dintre ateliere.

Totul se petrecu instantaneu. În stânga lui, după o lungă aşteptare plictisitoare, trei Stingeruri îşi lansară proiectilele. Fiecare tir viză câte un turn de pază – sau mai precis radiatoarele electrice din interior. Perechile de santinele din fiecare turn nu apucară decât să vadă, mirându-se, proiectilul cu semnal luminos deasupra regiunii centrale a instalaţiei şi doar unul dintre cei şase soldaţi zări apropiindu-se raza galbenă, atât de fulgerătoare, încât nu mai avu timp să reacţioneze. Toate cele trei proiectile îşi atinseră ţinta – nici nu era greu de altfel să lovească nişte obiective nemişcate – şi în fiecare caz focoasele de aproape trei kilograme îşi făcură datoria. La mai puţin de cinci secunde după ce se trăsese primul tur, turnurile erau eliminate, iar o dată cu ele şi mitralierele care protejau instalaţia laserelor.

Santinela din faţa Săgetătorului muri. N-avea cum să scape cu viaţă. Patruzeci de puşti traseră în el simultan, iar jumătate din gloanţe se intersectară. După aceea mortierele traseră de jur împrejur, iar Săgetătorul dădu instrucţiuni prin radio pentru reglarea focului spre ceea ce credea el că erau barăcile paznicilor.

Sunetul împuşcăturilor de arme automate era inconfundabil. Colonelul Bondarenko tocmai ajunsese la concluzia că petrecuse suficient timp în comuniune cu natura frumoasă, dar răcoroasă şi se întorcea spre locuinţa lui, când sunetul îl ţintui locului. Se gândi iniţial că unul dintre paznicii din KGB îşi descărcase din greşeală arma, dar această impresie nu dură nici o scundă. Auzi o bubuitură deasupra şi, ridicând privirea, văzu proiectilul luminos, după care auzi exploziile de la construcţia cu lasere; ca la comandă, starea de uimire i se risipi şi redeveni soldatul profesionist gata de atac. O luă la goană spre barăcile KGB, situate la două sute de metri în dreapta lui.

Vedea tirurile de mortiere. Cădeau pe noul atelier mecanic situat exact dincolo de barăci. Când ajunse lângă acestea, oamenii ieşeau împleticindu-se pe uşă. Trebui să se oprească şi să ridice mâinile, pentru a nu fi împuşcat.

— Sunt colonelul Bondarenko! Unde este ofiţerul vostru?

— Aici! răspunse un locotenent, ieşind afară. Ce…

Cineva tocmai aflase de greşeala lui. Următorul tir de mortiere lovi spatele barăcilor.

— Veniţi după mine! urlă Bondarenko, ducându-i cât mai

departe de cea mai evidentă ţintă aflată la vedere. De jur împrejurul lor se-auzeau răpăituri de puşti – puşti sovietice; colonelul constată imediat că nu-şi putea da seama după sunet cine în cine trăgea. *Splendid!*

— Organizaţi-vă!

— Ce este…

— Suntem atacaţi, locotenente! Câţi oameni ai?

Se întoarse şi numără. Dar Bondarenko termină înaintea lui. Erau patruzeci şi unu, toţi cu puşti, fără arme grele şi fără staţii radio. Fără mitraliere se mai puteau descurca, dar staţiile radio erau vitale.

Câinii, îşi spuse el, *ar fi trebuit să ţină căinii*…

Situaţia tactică era îngrozitor de proastă şi ştia că urma să se înrăutăţească şi mai mult. O serie de explozii spintecă noaptea.

— Laserele, trebuie… spuse locotenentul, dar colonelul îl înşfăcă de umăr.

— Maşinile pot fi refăcute, spuse Bondarenko, pe un ton insistent, dar savanţii nu. Mergem la clădirea cu apartamente şi rezistăm acolo până primim ajutoare. Trimite un agent destoinic la locuinţele burlacilor, să-i aducă la apartamente.

— Nu, tovarăşe colonel! Eu am ordin să apăr laserele şi trebuie…

— Îţi ordon să-ţi iei oamenii…

— *Nu!* zbieră locotenentul la el.

Bondarenko îl trânti la pământ cu o lovitură de pumn, îi luă arma, ridică piedica şi îi trase două gloanţe în piept.

— Cine-i cel mai bun sergent? întrebă el, întorcându-se.

— Eu, tovarăşe colonel, spuse un tânăr, tremurând.

— Sunt colonelul Bondarenko şi eu comand aici! anunţă ofiţerul, cu atâta autoritate de parcă ordinul ar fi venit de la Dumnezeu. Ia patru oameni, du-te la barăcile burlacilor şi adu-i pe toţi sus pe deal, la clădirea cu apartamente. Cât de repede poţi!

Sergentul arătă spre patru soldaţi şi porniră cu toţii în fugă.

— Restul, veniţi cu mine! comandă Bondarenko.

Îi scoase în ninsoare. Nu era momentul să se mai întrebe ce-i aştepta. După nici zece metri, se stinseră luminile în toată tabăra.

La poarta de la incinta clădirii cu lasere se afla un GAZ cu o mitralieră înăuntru. Când auzi exploziile, generalul Pokrîşkin ieşi

din clădirea de comandă şi rămase consternat, văzând că din cele trei turnuri de pază nu mai rămăseseră decât nişte cioturi în flăcări. Comandantul detaşamentului KGB veni în goană cu maşina până la el.

— Suntem atacaţi, spuse ofiţerul, cu totul inutil.

— Adună-ţi oamenii – aici.

Ridicându-şi privirea, Pokrîşkin văzu oameni venind în fugă. Erau îmbrăcaţi în uniforme sovietice, dar îşi dădu seama, totuşi, că nu erau ruşi. Generalul se căţără în spatele jeepului şi întoarse mitraliera pe deasupra capului ofiţerului KGB, care rămăsese înmărmurit. Când apăsă prima oară pe trăgaci nu se întâmplă nimic, aşa că goli cartuşele în magazie. A doua oară, generalul Pokrîşkin avu satisfacţia să vadă trei oameni căzând. Comandantului forţelor de gardă nu-i mai trebui nici o încurajare. Zbieră nişte ordine rapide în staţia radio. Lupta care pornise degeneră într-o învălmăşeală confuză, aşa cum era de aşteptat – ambele părţi purtau uniforme identice şi foloseau arme identice. Dar afganii erau mai numeroşi decât ruşii.

Morozov şi câţiva dintre prietenii lui necăsătoriţi ieşiseră deja afară când auziseră zgomotele. Majoritatea aveau pregătire militară, dar el nu. Oricum nu conta, însă, întrucât nici unul n-avea idee ce ar fi trebuit să facă. Cinci oameni apărură alergând din întuneric. Purtau uniforme şi erau înarmaţi cu puşti.

— Haideţi! Veniţi toţi după noi!

Alte arme începură să răpăie mult mai aproape, iar doi dintre, soldaţii KGB căzură, unul mort, iar celălalt rănit. Trase şi el, descărcându-şi arma într-un tir prelung. Din întuneric se auzi un urlet, urmat de ţipete. Morozov se duse în fugă înăuntru şi le strigă oamenilor să vină la uşă. Inginerilor nu le mai trebui alt imbold.

— Sus pe deal! spuse sergentul. La blocul de apartamente. Cât de repede puteţi!

Cei patru soldaţi KGB le făcură semn să vină, căutând ţinte de ochit, dar nevăzând decât străfulgerări de gloanţe. Gloanţele zburau acum din toate părţile. Un alt soldat KGB se prăbuşi la pământ şi cu un ţipăt îşi dădu ultima suflare, dar sergentul reuşi să-l nimerească pe cel care îl omorâse. Când ultimul inginer ieşi din cameră, el şi un soldat de rând înşfăcară puştile rămase disponibile şi îşi ajutară camaradul să urce dealul.

Săgetătorul îşi dădu seama prea târziu că misiunea era mult prea amplă pentru numai optzeci de oameni. Prea mult teren de acoperit, prea multe clădiri, dar şi numărul necredincioşilor din jur era mare, acesta fiind motivul pentru care îşi adusese oamenii aici. Îl văzu pe unul dintre partizani aruncând în aer un autobuz, cu un tir antitanc. Explodând, vehiculul luă foc şi derapă, rostogolindu-se în jos pe panta muntelui, în ţipetele celor dinăuntru. Găsiră nişte maşini-unelte scufundate în ulei şi montară rapid încărcăturile explozive, fugind înainte ca detonaţia să declanşeze incendiul. Săgetătorul îşi dăduse seama cu un minut prea târziu care dintre clădiri era baraca paznicilor, iar când îşi conduse trupa să-i scoată pe cei care erau ţinuţi acolo, construcţia era deja în flăcări. Ajunsese prea târziu, ceea ce însă nu ştia încă. Un tir răzleţ de mortiere tăiase linia electrică prin care se alimenta sistemul de iluminat al întregului amplasament, aşa că oamenii lui nu mai vedeau acum nimic, orbiţi de strălucirea focurilor trase de propriile lor arme.

— Ai făcut treabă bună, sergent! îi spuse Bondarenko băiatului după ce dăduse deja ordin inginerilor să urce la etaj. Ne stabilim perimetrul în jurul clădirii. S-ar putea să ne forţeze să batem în retragere. În acest caz, ne fixăm poziţiile la primul etaj. Zidurile sunt din beton. Proiectilele RPG ne pot afecta, dar gloanţele se vor opri în acoperiş şi în ziduri. Ia-ţi un om, du-te înăuntru şi găseşte-i pe cei care au pregătire militară. Dă-le puştile astea două. Cum vezi că mai cade vreun soldat, ia-i arma şi dă-i-o cuiva care ştie cum să umble cu ea. Mă duc puţin înăuntru, poate reuşesc să fac să funcţioneze vreun telefon.

— Există un radio-telefon în biroul de la primul etaj, îi spuse sergentul. Aşa e în toate clădirile.

— Bun! Menţine perimetrul, sergent. Mă întorc în două minute, spuse Bondarenko, fugind în interiorul clădirii.

Radiotelefonul era atârnat de un cârlig pe perete, iar colonelul răsuflă uşurat constatând că era un model militar, alimentat cu baterii proprii. Bondarenko îl puse pe umăr şi ieşi alergând.

Atacanţii – oare cine erau? se întrebă el – îşi plănuiseră prost atacul. În primul rând, nu reuşiseră să identifice barăcile KGB înainte de lansarea atacului; în al doilea rând, nu loviseră suficient de repede zona de locuit. Acum înaintau într-acolo, dar dădură peste un şir de grăniceri întinşi pe zăpadă. Bondarenko ştia că erau doar trupe KGB, dar aveau, totuşi, pregătirea de

bază şi, ceea ce era cel mai important, ştiau că nu aveau încotro fugi. Sergentul tânăr era capabil. Se mişca din ioc în loc de-a lungul perimetrului. Fără să-şi folosească arma, ci încurajându-şi oamenii şi spunându-le ce să facă. Colonelul activă radioul.

— Aici colonelul G.I. Bondarenko de la Steaua Strălucitoare. Suntem atacaţi. Repet. Proiectul Steaua Strălucitoare este atacat. Orice unitate pe această linie să răspundă imediat. Terminat.

— Ghenadi, sunt Pokrîşkin, de la zona laserelor. Suntem în clădirea de comandă. În ce situaţie te afli?

— Sunt la apartamente. Am adunat toţi civilii pe care i-am putut găsi înăuntru. Am patruzeci de oameni şi vom încerca să rezistăm şi să apărăm acest loc. Ceva şanse de sprijin?

— Încerc. Ghenadi, nu-ţi putem trimite nici un fel de ajutor de aici. Poţi să rezişti?

— Întreabă-mă peste douăzeci de minute.

— Apără-mi oamenii, colonele. Apără-mi oamenii! strigă Pokrîşkin în microfon.

— Până la moarte, tovarăşe general. Terminat.

Bondarenko îşi puse telefonul pe spate şi ridică puşca. Sergent!…

— Aici, tovarăşe colonel! Tânărul apăru lângă el. Acum tatonează, nu atacă încă…

— Caută punctele slabe.

Bondarenko se lăsă din nou în genunchi. Văzduhul vibra de împuşcături, deocamdată însă nu foarte concentrate. Deasupra şi în spatele celor doi, ferestrele se zgâlţâiau. Gloanţele loveau în prefabricatele de beton din care era făcut zidul clădirii, împroşcându-i cu aşchii pe cei de-afară.

— Instalează-te în colţul opus acestuia. Iei în apărare zidurile de la nord şi est. Eu mă ocup de astea două. Spune-le oamenilor tăi să tragă numai când văd ţinta.

— Le-am dat deja acest ordin, tovarăşe.

— Bun! exclamă Bondarenko, împingându-şi încântat pumnul în umărul tânărului. Nu baţi în retragere decât dacă n-ai încotro, dar înainte mă anunţi. Oamenii din clădirea aceasta sunt nişte valori inestimabile. Trebuie să scape cu viaţă. Porneşte!

Colonelul se uită după sergentul care alerga spre poziţia desemnată. Cine ştie, poate KGB-ul reuşeşte, totuşi, să formeze şi oameni capabili. Porni în fugă spre colţul lui de clădire.

Avea acum douăzeci – nu, numără mai bine, optsprezece

oameni. Îmbrăcaţi în haine de camuflaj, erau greu de depistat. Alergă din om în om, cu spinarea încovoiată sub greutatea radioului, spaţiindu-i şi spunându-le să-şi gospodărească muniţia. Tocmai terminase cu şirul de pe partea vestică, când din întuneric se auziră nişte voci.

— Vin! ţipă un soldat.

— *Nu trage!* tună colonelul.

Ca prin farmec, se iviră nişte siluete alergând. Cu câteva momente mai înainte, scena fusese populată doar de fulgii de zăpadă care cădeau – iar acum se vedea un rând de oameni care trăgeau cu puştile Kalaşnikov ţinute la şold. Îi lăsă să se apropie până la cincizeci de metri.

— *Foc!*

Văzu zece inamici prăbuşindu-se instantaneu. Ceilalţi şovăiră şi se opriră, după care bătură în retragere, lăsând încă alte două cadavre în urmă. Din cealaltă parte a clădirii se auzeau mai multe focuri. Bondarenko se întrebă dacă sergentul rezistase, dar asta nu mai depindea de el. După ţipetele din apropiere, îşi dădu seama că aveau şi ei pierderi. Verificând linia, constată că unul căzuse fără să scoată nici un sunet. Mai avea acum doar cincisprezece oameni.

Ridicarea la altitudine merge după tipic, îşi zise colonelul von Eich. La un metru în spatele lui, rusul îşi aruncă privirea pe tabloul electric.

— Cum e cu electricitatea? întrebă pilotul, uşor iritat.

— Nici o problemă cu puterea motoarelor şi cu energia hidraulică. Se pare că e ceva la sistemul de iluminat, replică mecanicul, stingând discret luminile de la coada avionului şi semnalele anticoliziune de la vârful aripilor.

— În fine…

Luminile instrumentelor, afişate în carlingă, erau toate aprinse, neexistând alt iluminat suplimentar pentru echipajul de zbor.

— O să-l reparăm când ajungem la Shannon.

— Domnule colonel! Pilotul auzi vocea şefului de echipaj, în căşti.

— Dă-i drumul, spuse mecanicul, asigurându-se că receptorul de la urechea rusului era pe altă frecvenţă. Dă-i drumul, sergent.

— I-am luat pe cei doi… pe cei doi noi pasageri, domnule, dar pe domnul Ryan – pe el l-am lăsat acolo, domnule colonel.

— Repetă, spuse von Eich.

— A zis să pornim, domnule. Doi tipi cu arme, domnule, au... el a zis să pornim, domnule, zise din nou şeful de echipaj.

Von Eich pufni.

— Bine. Cum merg lucrurile acolo în spate?

— I-am pus pe ultimul rând, domnule. Nu cred să fi observat careva, mai ales cu zgomotul motoarelor.

— Continuă la fel.

— Da, domnule. Freddie îi ţine pe ceilalţi pasageri în faţă. Toaleta din spate e defectă, domnule.

— Ghinion, remarcă pilotul. Spune-le să se ducă în faţă, dacă au nevoie.

— În regulă, domnule colonel.

— Şaptezeci şi cinci de minute, avertiză navigatorul.

Doamne, *Ryan,* îşi zise pilotul. *Sper să-ţi placă acolo*...

— Ar trebui să te omor pe loc! spuse Golovko.

Erau în maşina secretarului KGB-ului. Ryan se trezi faţă-n faţă cu patru ofiţeri KGB foarte furioşi. Cel mai turbat părea tipul de pe scaunul din dreapta faţă. Garda de corp a lui Gherasimov, îşi zise Jack, cel care lucra direct cu el. Cum părea foarte solid, Ryan binecuvântă spătarul scaunului care îi despărţea. Avea o problema mult mai presantă. Se uită la Golovko şi se gândi că n-ar fi rău să-l mai potolească.

— Serghei, chestia asta împiedică un incident internaţional ale cărui proporţii nici nu le bănuieşti, spuse Jack calm.

Conversaţiile pe care le auzi în continuare erau în limba rusă. Nu înţelegea ce spuneau, dar substratul emoţional era destui de evident. Nu ştiau ce să facă. Iar asta îi convenea lui Ryan de minune.

Clark se plimba pe o stradă, la trei cvartale de port, când le văzu. Era ora unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Slavă Domnului că erau punctuale. În această parte a oraşului se aflau restaurante şi, deşi aproape că nici nu-i venea să creadă, chiar şi nişte discoteci. Când le zări, tocmai ieşeau dintr-un local. Două femei, îmbrăcate aşa cum i se spusese că aveau să fie, cu un însoţitor bărbat. Garda de corp. Numai unul, tot conform ordinelor. Era plăcut surprins că până acum totul de cursele conform planului. Clark mai numără încă vreo zece oameni pe trotuar, câţiva în grupuri gălăgioase, alţii doi câte doi, liniştiţi, mulţi dintre ei clătinându-se de prea multă băutură. Dar era

vineri seara şi aşa se întâmplă peste tot în lume. Apropiindu-se, rămase cu privirea îndreptată asupra celor trei persoane care îl interesau.

Agentul care le însoţea era un profesionist. Stătea în dreapta lor, cu mâna pentru pistol liberă. Mergea în faţa lor, dar îşi mişca ochii în toate direcţiile. Clark îşi potrivi fularul la gât, după care băgă mâna în buzunar, unde avea pistolul. Mări pasul, ca să-i prindă din urmă. Nu era greu. Cele două femei se apropiau de colţ, fără să se grăbească. Cea mai în vârstă dădea impresia că privea oraşul în jur. Clădirile păreau vechi, dar nu erau. Cel de-al doilea război mondial devastase Tallinul în două valuri explozive, nemai lăsând în urmă decât pietre arse. Dar cei care avuseseră puterea de decizie optaseră pentru reconstruirea oraşului în mare parte aşa cum fusese, aşa că această aşezare urbană se deosebea foarte mult de celelalte oraşe ruseşti pe care le văzuse Clark. Fără să-şi dea seama de ce, îi amintea într-un fel de Germania. Cu acest ultim gând rupt de misiunea pe care o avea, Clark trecu la lucruri serioase. Se afla acum la zece metri în spatele lor, ca un om oarecare mergând spre casă pe o noapte rece de februarie, cu faţa în jos, ca să se ferească de frig şi cu o căciulă de blană înfundată pe cap. Acum le auzea vocile. Vorbeau în ruseşte. Era momentul.

— *Ruski,* spuse Clark cu un accent moscovit. Vasăzică mai există şi altceva în oraşul ăsta decât doar baltici aroganţi?

— Este un oraş vechi şi frumos, tovarăşe, răspunse femeia mai în vârstă. Poartă-te cuviincios.

Bun, *începem...* îşi zise Clark. Păşi înainte, clătinându-se ca un om cu chef.

— Scuze, frumoasă doamnă. O seară bună, zise el, depăşindu-le.

Ocolindu-le pe cele două femei, se ciocni de agent.

— Scuză-mă, tovarăşe.

Omul se trezi cu un pistol proptit în faţă.

— Întoarce-te la stânga şi ia-o pe alee. Ţine mâinile afară să le pot vedea, tovarăşe.

E-atât de şocat nenorocitul că mă face să rid, îşi zise Clark, amintindu-şi totuşi că avea de-a face cu un tip priceput, cu o armă în buzunar. Îl înşfăcă de guler pe la spate, ţinându-l la distanţă cu braţul întins şi cu arma strânsă în mână.

— Mamă... spuse Katerina alarmată.

— Ssst, fă cum îţi spun. Fă cum îţi spune omul ăsta.

— Dar…

— Treci la perete, îi spuse Clark bărbatului.

Schimbă arma dintr-o mână în alta, ţinând revolverul ţintit spre mijlocul craniului agentului, după care îi dădu o lovitura dură pe ceafă, cu mâna dreaptă. Omul căzu trăsnit, iar Clark îi puse cătuşe la mâini. După aceea îi băgă un căluş în gură, îi legă gleznele şi îl târî cât mai la întuneric posibil.

— Doamnelor, vreţi, vă rog, să veniţi cu mine?

— Ce se întâmplă? întrebă Katerina.

— Nu ştiu, recunoscu maică-sa. Tatăl tău mi-a spus să…

— Domnişoară, tatăl dumitale s-a hotărât să viziteze America, iar dumneata şi mama dumitale îl veţi însoţi, spuse Clark, într-o rusă perfectă.

Katerina nu răspunse nimic. Cu tot întunericul de pe alee, Clark constată că era foarte palidă. Mama ei arăta ceva mai bine.

— Dar… spuse tânăra în cele din urmă. Dar asta înseamnă trădare… Nu pot să cred aşa ceva.

— Mi-a spus… mi-a spus să facem orice ne zice omul acesta, interveni Maria. Katerina – trebuie.

— Dar…

— Katerina, spuse mama ei. Ce-o să se aleagă de viaţa ta dacă tatăl tău fuge în străinătate, iar tu rămâi aici? Ce se va întâmplă cu prietenii tăi? Ce se va întâmplă cu tine? Se vor folosi de tine ca să-l aducă înapoi, sunt în stare de orice, Katiuşa…

— Haideţi, e timpul să plecăm, spuse Clark, luându-le pe amândouă de braţ.

— Dar… făcu Katerina, arătând spre garda de corp.

— N-a păţit nimic. Noi nu omorâm oameni. E riscant.

Clark le conduse înapoi la stradă, cotind la stânga spre port.

Maiorul îşi împărţise oamenii în două grupuri. Grupul mai puţin numeros punea încărcături explozive pe tot ce le ieşea în cale. Că era vorba de un stâlp de iluminat sau de un laser, pentru ei era totuna. Grupul mai mare lichidase majoritatea soldaţilor KGB care încercaseră să vină aici, fiind acum desfăşurat în jurul buncărului de comandă. Nu era propriu-zis un buncăr, dar cei care realizaseră planurile de construcţie pentru acest obiectiv se gândiseră în mod cert că sala de comandă trebuia să aibă acelaşi tip de protecţie ca şi cele de la Leninsk Kosmodrom, sau poate se gândise că era posibil ca, într-o bună zi, muntele să fie supus unei explozii nucleare. Dar cel mai plauzibil, totuşi, era că cineva

ajunsese la concluzia că pentru o asemenea destinaţie manualul prescria acest tip de structură. Rezultatul fusese o clădire cu pereţi din beton armat, cu o grosime de un metru. Oamenii lui îl uciseseră pe comandantul KGB şi îi luaseră vehiculul, cu mitralieră cu tot, iar acum trăgeau prin vizoarele structurii. De fapt, nimeni nu le folosea pentru a privi afară, iar tirurile lor perforaseră de mult geamul gros, ciuruind computerele din încăpere şi sistemul de comandă.

Înăuntru, generalul Pokrîşkin preluase comanda, în lipsa altcuiva care să o facă. Avea aproximativ treizeci de soldaţi KGB, dotaţi doar cu arme uşoare şi cu puţinele muniţii pe care le aveau asupra lor când începuse atacul. Un locotenent îşi dădea silinţa să organizeze cât mai bine apărarea, în timp ce generalul încerca să cheme ajutor prin staţia radio.

— Va dura o oră, îi spunea un comandant de regiment. Oamenii mei pornesc chiar acum!

— Cât mai repede cu putinţă! zise Pokrîşkin. Aici mor oameni.

Se gândise deja la elicoptere, dar pe o asemenea vreme nu puteau face mare lucru. Un atac cu elicoptere ar fi fost sinucidere curată. Puse jos staţia radio. Şi îşi luă automatul de serviciu. Auzea zgomotul de afară. Toate echipamentele instalaţiei erau aruncate în aer. Nici nu mai conta acum. Oricât de mare ar fi fost catastrofa, oamenii contau mai mult. Aproape o treime dintre inginerii lui erau în buncăr. Când începuse atacul, tocmai încheiau o şedinţă prelungită. Într-o astfel de situaţie, ar fi fost mai puţini aici, dar totodată mult mai mulţi lucrând afară, la echipamente. Aici măcar aveau o şansă.

De cealaltă parte a zidurilor de beton, maiorul încerca să îşi dea seama ce trebuia să facă. Nu se aşteptase deloc să găsească o astfel de structură. Tirurile RPG antitanc abia dacă izbuteau să ciobească zidurile, iar direcţionarea lor spre deschizăturile înguste era deosebit de anevoioasă pe întuneric. Putea folosi trasoare pentru orientarea mitralierelor, dar rezultatul nu era prea grozav.

Găseşte punctele slabe, îşi spuse el. *Nu te grăbi şi gândeşte-te bine.* Le ordonă soldaţilor lui să menţină un ritm constant de tiruri şi începu să se deplaseze în jurul clădirii. Cei dinăuntru aveau şi ei armele dispersate, dar clădirile de acest gen au cel puţin un punct cheie... Maiorul nu trebuia decât să-l găsească.

— Ce se întâmplă? se auzi în radio.

— Am omorât, probabil, cincizeci. Restul sunt în buncăr şi încercăm să-i prindem şi pe ăştia. Cum e cu ţinta ta?

— Blocul de apartamente, replică Săgetătorul. Sunt toţi acolo înăuntru şi... în radio se auziră împuşcături. Îi prindem curând.

— Peste treizeci de minute trebuie să plecăm, prietene, spuse maiorul.

— Da!

Radioul amuţi.

Bun om Săgetătorul şi curajos, îşi zise maiorul, examinând faţada dinspre nord a buncărului, dar cu numai o săptămână de instrucţie regulată ar fi cu mult mai eficient... doar o săptămână pentru a codifica lucrurile învăţate de unul singur... şi pentru a-şi însuşi învăţămintele pentru care alţii îşi vărsaseră sângele...

Iată locul. Iată punctul cheie.

Ultimul tir de mortiere viza acoperişul blocului cu apartamente. Bondarenko privi, zâmbind. Până la urmă, cealaltă parte făcuse efectiv o prostie. Gloanţele cu calibrul de 82 de milimetri n-aveau nici o şansă să străpungă ţiglele acoperişului de beton, dar, dacă le-ar fi împrăştiat în jurul perimetrului clădirii, mulţi dintre oamenii colonelului ar fi pierit. Mai rămăsese cu zece, dintre care doi răniţi. Puştile celor răpuşi erau acum în interiorul clădirii; se trăgea cu ele de la etajul doi. Numără douăzeci de cadavre în afara perimetrului lui, iar atacanţii – erau afgani, acum se convinsese – se învârteau dincolo de raza lui vizuală, încercând să se decidă ce aveau de făcut în continuare. Pentru prima oară, Bondarenko avu sentimentul că puteau, totuşi, scăpa cu viaţă. Generalul îi comunicase prin radio că din Nurek venea spre ei, pe drum, un regiment motorizat şi, deşi se înfioră, imaginându-şi ce însemna să conduci transportoare de infanterie BTR pe şoselele de munte acoperite cu zăpadă, ştia că pierderea câtorva plutoane de infanterie nu era nimic, în comparaţie cu grupul de savanţi pe care încerca să-i apere acum.

Împuşcăturile erau deocamdată sporadice, doar focuri de hărţuire până să se decidă ce aveau de făcut. Dacă ar fi avut mai mulţi oameni, ar fi încercat un contraatac, doar ca să-i deruteze, dar colonelul era nevoit să rămână pe poziţie. Nu se putea încumeta la aşa ceva, ştiind că n-ar mai fi rămas decât cealaltă trupă, care să apere două laturi ale clădirii.

Să mă retrag acum? Cu cât îi ţin mai mult timp la distanţă de

clădire, *cu atât mai bine, dar să bat în retragere? Şo*văia dacă să ia această decizie. În interiorul clădirii, soldaţii lui puteau fi mai bine protejaţi, dar asta ar însemna să piardă totodată capacitatea de comandă asupra lor, fiecare om urmând să stea separat în altă încăpere, despărţiţi prin pereţi interiori. Dacă ar intra înăuntru şi s-ar retrage spre etajele superioare, le-ar da posibilitatea geniştilor afgani să dărâme clădirea cu încărcături explozive – nu, aceasta rămânea doar o soluţie disperată. Ascultând împuşcăturile dispersate, care alternau cu gemetele răniţilor şi ale muribunzilor, Bondarenko nu reuşea să se hotărască.

La două sute de metri distanţă, Săgetătorul era pe punctul de a hotărî în locul lui. Considerând, greşit, că pierderile pe care le suferise aici indicau faptul că această parte a clădirii eră cel mai bine apărată, îi conduse pe oamenii care îi mai rămăseseră în cealaltă parte. Manevra dură cinci minute, timp în care cei pe care îi lăsase în poziţie trăgeau constant asupra perimetrului rusesc. Epuizându-şi gloanţele de mortiere şi proiectilele RPG, nu-i mai rămâneau, în afară de puşti, decât câteva grenade şi şase pachete de încărcături explozive. De jur împrejurul lui, împuşcăturile incendiau noaptea, flăcările portocalii şi roşii înălţându-se în văzduh şi topind ninsoarea care cădea. În timp ce îi organiza pe cei cincizeci de oameni care îi mai rămăseseră, auzea ţipetele partizanilor răniţi. Atacul urma să se facă în grup compact, sub conducerea liderului care îi adusese aici. Ridicând piedica automatului AK-47, Săgetătorul îşi aminti de primii trei oameni pe care îi ucisese cu această armă.

Bondarenko întoarse brusc capul, când auzi ţipetele din cealaltă parte a clădirii. Răsucindu-se în loc, văzu că nu se întâmpla nimic. Era timpul să facă ceva şi spera ca momentul să fie potrivit.

— Toată lumea înapoi la clădire. Mişcaţi-vă!

Doi dintre cei zece oameni cu care mai rămăsese erau răniţi, trebuind ajutat fiecare. Manevra dură peste un minut, interval în care întunericul nopţii fu din nou sfârtecat de rafale de împuşcături. Bondarenko alese cinci oameni şi porni cu ei în fugă pe coridorul principal de la primul palier al clădirii, ieşind pe cealaltă parte.

Nu-şi dădu seama dacă se produsese o breşă sau dacă

oamenii de aici băteau şi ei în retragere – dar trebui din nou să se abţină să tragă, având în vedere că ambele părţi purtau uniforme identice. Unul dintre cei care alergau spre clădire deschise foc, iar colonelul îngenunche şi îl doborî, descărcând în el cinci gloanţe. Mai apărură şi alţii. Se pregătea să tragă, dar se opri, auzindu-le ţipetele.

— *Naşi, naşi!*

Numără opt. Ultimul dintre ei era sergentul, rănit la ambele picioare.

— Prea mulţi, n-am putut...

— Intră înăuntru, îi spuse Bondarenko. Mai poţi lupta?

— Sigur că da, ce naiba!

Priviră amândoi în jur. Era imposibil să lupte plasaţi în camere separate. Trebuiau să se cantoneze pe coridoare şi scări.

— Ajutoarele sunt pe drum. Vine un regiment din Nurek, numai să putem rezista până atunci! le spuse Bondarenko oamenilor lui.

Nu le preciză însă în cât timp urma să ajungă. Prima veste bună în mai mult de o jumătate de oră. Doi civili coborâră la parter. Amândoi aveau puşti.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Morozov.

Se sustrăsese de la serviciul militar, dar constatase acum că nu era atât de greu să mânuieşti o puşcă.

— Cum merg treburile acolo sus? întrebă Bondarenko.

— Şeful meu de secţie a murit. Am luat asta de la el. Mulţi oameni sunt răniţi, iar restul la fel de îngroziţi ca şi mine.

— Rămâi cu sergentul, îi spuse colonelul. Păstrează-ţi cumpătul, tovarăşe inginer şi s-ar putea să scăpăm cu viaţă. Avem ajutoare pe drum.

— De-ar veni naibii mai repede.

Morozov îl ajută pe sergent – care era chiar mai tânăr decât inginerul – să ajungă în celălalt capăt al culoarului.

Bondarenko amplasă jumătate din efectiv la scară, iar cealaltă jumătate lângă lifturi. Domnea din nou calmul.

De afară, se auzeau glasuri vorbind în altă limbă, dar împuşcăturile încetaseră deocamdată.

— În jos pe scară. Cu atenţie! spuse Clark. La capăt, e o parte transversală. Puteţi sta pe ea.

Uitându-se dezgustată la lemnul lipicios, Maria îi dădu ascultare, păşi cu grijă şi se sui în barcă. Desfăcu frânghiile şi, cu

mâna, mişcă barca până sub locul unde stăteau femeile. Trebuiau să sară de la o înălţime de nouăzeci de centimetri.

— Pe rând. Tu întâi, Katerina. Dă-ţi drumul uşor şi te prind.

— Fata îl ascultă. Clark o apucă de gleznă, trăgând-o spre el. Katerina căzu în ambarcaţiune cu eleganţa unui sac de fasole. Urmă Maria. Îi dădu acelaşi instrucţiuni, pe care ea le respectase, dar Katerina încercă să o ajute şi, din greşeală, mişcă barca. Maria se dezechilibră şi căzu în apă, ţipând.

— Ce se-ntâmplă? strigă cineva de la capătul docului. Clark nu-i dădu nici o atenţie şi înşfăcă mâinile femeii care stropea în jur, încercând să se ţină la suprafaţă, după care o trase în barcă. Mariei i se tăiase respiraţia din cauza apei reci, dar Clark n-avea cum să o ajute. Auzi paşi venind în fugă pe doc.

— *Stoi!* strigă o voce.

Clark îşi dădu seama că era un poliţist. N-avea cum să fie decât un poliţist nenorocit. Întorcându-se, văzu strălucirea unei lanterne. Nu putea să ajungă până la barcă, dar văzu siajul. Clark ridică staţia radio.

— Unchiule Joe, aici e Willy. A răsărit soarele!

— S-ar putea să fi fost reperaţi, îi spuse ofiţerul de comunicaţii lui Mancuso.

— Splendid.

Căpitanul ieşi în faţă.

— Goodman, treci exact la zero-opt-cinci. Deplasează submarinul spre coastă, la zece noduri.

— Comandă, radiolocaţie, contact la doi-nouă-şase. Motor diesel, anunţă Jones. Elice dublă.

— Probabil că e o fregată de patrulă KGB, tip Grişa, spuse Ramius. Patrulare de rutină.

Mancuso nu spuse nimic, dar arătă spre echipa de depistare a tirurilor. Luaseră poziţie asupra ţintei de pe mare, în timp ce submarinul *Dallas*, la adâncime de periscop, se apropia de coastă cu antena radio ridicată.

— Nouă-şapte-unu, aici Centrul Velikie Luki. Virează dreapta la traiectorie nouă unu-zero-patru, îi spuse rusul colonelului von Eich.

Pilotul apăsă pe butonul microfonului de pe manetă.

— Repetă, Luki, terminat.

— Nouă-şapte-unu, ţi se ordonă să virezi spre o nouă

traiectorie unu-zero-patru şi să te întorci la Moscova. Terminat.

— Ah, mulţumesc, Luki, dar nu, continuăm pe traiectoria doi-opt-şase, conform planului de zbor. Terminat.

— Nouă-şapte-unu, ţi se ordonă să te întorci la Moscova! insistă turnul de control.

— Înţeles, mulţumesc. Terminat.

Von Eich privi în jos, asigurându-se că pilotul automat era pe traiectoria dorită, după care continuă să inspecteze văzduhul, pentru a evita alte aeronave.

— Dar văd că nu te întorci, îi spuse rusul din carlingă, prin sistemul de intercomunicaţie.

— Nu, făcu von Eich, întorcându-se spre el. Eu nu ştiu să fi uitat ceva acolo, ca să trebuiască să mă duc înapoi. În fine…

— Bine, dar ţi-au dat ordin.

— Băiete, eu comand acest avion, iar ordinele mele sunt să zbor la Shannon, îi explică pilotul.

— Dar…

Rusul îşi desfăcu centura de siguranţă şi începu să se ridice.

— Stai jos! îi ordonă pilotul. Nimeni nu pleacă din cabina de zbor fără permisiunea mea, domnule! Eşti musafir în avionul meu şi fă naibii bine şi ascultă ce-ţi spun!

Fir-ar să fie, *credeam că o să fie mai uşori* Făcu un semn mecanicului, care răsuci un alt buton. Se stinseră toate luminile din avion. Aeronava VE-137 era cufundată acum complet în întuneric. Von Eich comută din nou pe radio.

— Luki, sunt nouă-şapte-unu. Avem nişte probleme electrice la bord. Nu pot schimba traiectoria radical până nu-mi dau seama despre ce este vorba. M-ai înţeles?

— Ce fel de probleme? întrebă turnul.

În timp ce turna o nouă serie de minciuni, pilotul se întrebă ce i se spusese oare celui de la turnul de control.

— Luki, încă nu ştim. Pierdem energie electrică. S-au stins toate luminile. În clipa de faţă, aeronava e în întuneric, repet, rămânem fără lumină. Sunt cam îngrijorat, aşa că nu-mi prea arde de altceva acum.

Urmară două minute de tăcere, în care mai parcurse treizeci de kilometri spre vest.

— Nouă-şapte-unu. Le-am comunicat la Moscova ce probleme ai. Îţi recomandă să te întorci imediat. Îţi asigură condiţiile pentru un zbor de urgenţă, îi propuse turnul de control.

— Recepţionat. Mulţumesc, Luki, dar nu vreau să risc o

schimbare de traiectorie acum, cred că îţi dai seama. Ne străduim să remediem avaria. Te rog, rămâi pe recepţie. Te voi anunţa. Terminat.

Colonelul von Eich se uită la ceasul de pe tabloul cu instrumente. Încă treizeci de minute până la coastă.

— Ce? întrebă maiorul Zarudin. Cine s-a suit în avion?

— Secretarul Gherasimov şi un spion inamic arestat, spuse Vatutin.

— Într-un avion american? Vrei să spui că *Secretarul* a fugit cu un avion american?!

Ofiţerul care comanda paza şi asigura securitatea aeroportului preluase conducerea situaţiei, în conformitate cu atribuţiile ce îi reveneau. Se trezise în biroul lui cu doi colonei, un locotenent-colonel, un şofer şi un american – iar pe deasupra cu cea mai trăsnită veste pe care o auzise în viaţa lui.

— Trebuie să sun după instrucţiuni, spuse el.

— Îţi sunt superior în grad, zise Golovko.

— Dar nu şi comandantului meu, îi atrase atenţia Zarudin, punând mâna pe telefon.

Reuşise să le comunice controlorilor traficului aerian să cheme avionul american înapoi, dar musafirii lui nu se arătaseră deloc surprinşi, aflând de refuzul acestuia.

Ryan stătea perfect nemişcat, abia îndrăznind să respire, fără să-şi clintească nici măcar capul. Îşi spunea că, atâta vreme cât nu de înfierbântau prea tare, era în siguranţă. Golovko era prea deştept ca să facă o prostie. Ştia cine era Jack şi ştia de asemenea ce s-ar fi putut întâmplă dacă un membru acreditat al unei misiuni diplomatice venite în ţara lui ar fi fost zgâriat şi nimic altceva. Ryan se zgâriase, desigur. Glezna îl dura îngrozitor, iar din genunchi îi curgea sânge, dar rănile astea şi le făcuse singur. De la un metru şi jumătate, Golovko îi arunca priviri furioase. Ryan se abţinu să se uite la el. Îşi înghiţi frica, încercând să pară cât mai inofensiv, aşa cum şi era de altfel acum.

— Unde-i familia lui? întrebă Vatutin.

— A plecat ieri cu avionul la Tallin, îi răspunse Vasili, pe un ton stins. A vrut să-şi vadă nişte prieteni…

Timpul începea să le expire tuturor. Oamenii lui Bondarenko aveau mai puţin de jumătate de încărcător fiecare. Încă doi

muriseră din cauza unor grenade aruncate în interior. Sub ochii colonelului, un soldat sărise pe o grenadă, pentru a-şi salva camarazii, fiind sfârtecat în bucăţi. Sângele băiatului se întinsese pe ciment ca o vopsea. Şase afgani erau căzuţi claie peste grămadă la uşă. Aşa a fost şi la Stalingrad, îşi spuse colonelul. Nimeni nu-i întrece pe soldaţii ruşi la lupta de apărare a unei clădiri. Cât de departe era oare regimentul motorizat? Ca timp, o oră înseamnă atât de puţin. Jumătate de film, un spectacol la televiziune, o plimbare nocturnă plăcută... ce interval scurt, doar dacă în acest răstimp nu se trage cu puşca în tine. Căci secundele se lungesc cumplit sub ochii tăi, iar acele ceasornicului par încremenite; doar bătăile inimii capătă un ritm rapid. Se afla acum abia la a doua experienţă de luptă directă. După prima fusese decorat, iar acum se întreba dacă după a doua avea să urmeze înmormântarea. Dar nu putea accepta o asemenea idee. La etajele de deasupra se aflau mai multe sute de persoane, ingineri şi savanţi, cu soţiile şi copiii lor, vieţile tuturor depinzând de capacitatea lui de a rezista împotriva invadatorilor afgani timp de mai puţin de o oră.

Plecaţi le spuse el în gând. *Credeţi cumva că noi am vrut să venim şi să fim împuşcaţi în adunătura asta jalnică de stânci, pe care voi o numiţi ţară? Dacă vreţi să-i omorâţi pe cei care poartă răspunderea, de ce nu vă duceţi la Moscova*? Dar nu aşa mergeau lucrurile în război, nu? Politicienii nu-şi bagă niciodată nasul să-şi vadă opera. De fapt, habar n-au ce-au făcut, iar acum afurisiţii ăştia au proiectile nucleare. Aveau puterea de a omorî milioane, dar nici măcar n-aveau curajul de a vedea grozăvia de pe un câmp de luptă tradiţional.

La ce prostii te gândeşti în asemenea momente! se zburli el în gând.

Dăduse greş. Oamenii lui îi încredinţaseră comanda, iar el nu fusese la înălţimea aşteptărilor lor, îşi spunea Săgetătorul. Uitându-se în jur la cadavrele din zăpadă, i se părea că vedea tot atâtea acuzaţii. Ştia să omoare indivizi, să doboare avioane pe cer, dar nu reuşise să înveţe cum să conducă un grup mare de oameni. Îl blestemase oare Allah pentru că îi schingiuise pe aviatorii ruşi? Nu! Mai avea încă duşmani de omorât. Făcu semn oamenilor lui să intre în clădire, prin câteva ferestre sparte de la parter.

Maiorul era în frunte, conducându-i pe mujahedini, ceea ce se şi aştepta de la el. Îi duse pe zece dintre ei exact până la buncăr, după care merse de-a lungul zidului spre uşa principală, sub acoperirea tirurilor trase de restul companiei. Considera că treaba mergea bine. Pierduse cinci oameni, dar numărul nu era prea mare pentru o asemenea misiune... *Vă mulţumesc pentru pregătirea pe care mi-aţi dat-o, prieteni ruşi...*

Uşa principală era din oţel. Puse chiar el două pachete cu încărcături explozive în ambele colţuri de jos, aprinse fitilele şi se târî înapoi după colţul clădirii. Gloanţele ruşilor îi vâjâiau deasupra capului, dar cei din interiorul clădirii nu ştiau unde era. Situaţia urma să se schimbe.

Când auzi explozia, Pokrîşkin se chirci tot. Întorcându-se, văzu uşa de oţel zburând prin cameră şi zdrobindu-se de un pupitru de comandă. Locotenentul KGB muri instantaneu de la suflul exploziei, iar în timp ce oamenii lui Pokrîşkin alergau să astupe spărtura din zid, în încăpere mai zburară încă trei pachete cu explozibil. N-aveau unde fugi. Grănicerii traseră în continuare, omorând pe unul din atacanţii de la uşă, dar după aceea încărcăturile explodară.

Ce ciudat sună, a gol, îşi zise maiorul. Forţa exploziilor rămăsese închisă între zidurile solide din beton. O secundă mai târziu, îşi conduse oamenii înăuntru. Circuitele electrice făceau scântei, iar în curând incendiul avea să izbucnească puternic, dar toată lumea dinăuntru era doborâtă la pământ. Oamenii lui se mişcară cu rapiditate de la unul la altul, luându-le armele şi omorându-i pe cei care erau doar în stare de inconştienţă. Maiorul văzu un ofiţer rus cu stele de general. Omului îi curgea sânge din nas şi urechi, iar când maiorul îl lichidă, tocmai încerca să-şi ridice pistolul. Clădirea se umplu repede de un fum gros şi iritant. Le comandă oamenilor lui să iasă afară.

— Aici am terminat, spuse el în staţia radio.

Nu primi nici un răspuns.

— M-ai auzit?

Săgetătorul era lipit de perete, lângă o uşă pe jumătate deschisă. Receptorul radio era închis. Exact afară, lângă camera unde se găsea el, era un soldat cu faţa spre coridor. Era momentul. Partizanul trânti uşa de perete cu patul şi îl împuşcă pe rus, până ce acesta să apuce să se mai întoarcă. Strigă o

comandă şi alţi cinci oameni ieşiră din camerele unde stătuseră ascunşi, doi fiind însă ucişi înainte de a putea trage vreun foc. Se uită pe coridor, dar nu văzu altceva decât luminile focurilor de armă şi nişte siluete pe jumătate ascunse.

La cincizeci de metri distanţă, Bondarenko reacţionă faţă de această nouă ameninţare. Le ordonă oamenilor lui să stea ascunşi, iar apoi, cu o precizie criminală, colonelul identifică şi trase în ţintele care se mişcau, reuşind să le depisteze cu ajutorul luminii de avarie de pe coridor. Coridorul era aidoma unei galerii de tragere. Cu două gloanţe doborî doi oameni. Un altul veni în fugă spre el, ţipând ceva neinteligibil şi trăgând o rafală de focuri. Spre uimirea lui, Bondarenko rată împuşcătura, dar un alt om îl doborî pe inamicul atacant. Urmară alte tiruri, iar sunetul reverberat de pereţii de beton asurzi complet pe toată lumea. Sub ochii colonelului mai căzură încă doi oameni de-ai lui, iar ultimul afgan ciurui betonul la numai câţiva centimetri de faţa lui Bondarenko. Schijele îi intrară acestuia în ochi, iar în obrazul drept simţi brusc o durere puternică. Colonelul se retrase din linia de foc, îşi trecu arma pe tir automat, trase aer în piept şi sări în mijlocul coridorului. Omul era la mai puţin de zece metri distanţă.

În răstimpul parcă infinit al unei clipe, ei doi îşi potriviră armele în poziţie de tragere. Văzu ochii omului. Un chip tânăr, sub lumina de avarie, dar ochii... furia şi ura ce o exprimau aproape că îl încremeniră pe colonel. Dar, înainte de toate, Bondarenko era soldat. Prima împuşcătură a afganului rată ţinta. A lui, însă, nu.

Căzând, Săgetătorul simţi un şoc, dar nici un fel de durere în piept. Creierul le comandă mâinilor să aducă arma spre stânga, dar membrele nu-l ascultară, iar puşca se prăbuşi pe jos. Căzu treptat, întâi în genunchi, apoi pe spate, iar în cele din urmă rămase cu ochii aţintiţi în tavan. În sfârşit, se terminase. Omul apăru apoi în picioare, lângă el. N-are o faţă crudă, îşi zise Săgetătorul. Era inamicul, un necredincios, dar în fond un om şi el, nu? Simţea curiozitatea omului. Vrea să ştie cine sunt, îşi zise Săgetătorul, dându-şi duhul.

— *Allahu akhbar!* Slăvit fie numele lui Allah.

Da, presupun că aşa e, îi spuse Bondarenko cadavrului. Ştia prea bine această expresie. *De-aia ai venit*? Văzu că omul avea o staţie radio. Auzi un zgomot în receptor. Colonelul se aplecă şi îl

luă.

— N-ai auzit? întrebă vocea din radio, după o clipă, întrebarea fusese pusă în *paştu,* dar răspunsul veni în rusă.

— Aici s-a terminat, spuse Bondarenko.

Uitându-se un moment la radio, maiorul fluieră şi îşi adună oamenii care scăpaseră cu viaţă. Compania Săgetătorului ştia drumul spre punctul de adunare, dar tot ce mai conta acum era să ajungă acasă. Dacă avea noroc, putea ajunge la graniţă înainte ca ninsoarea să se oprească. Cinci minute mai târziu, oamenii lui se îndepărtau deja de munte.

— Luaţi zona sub control! le spuse Bondarenko celor şase oameni care îi mai rămăseseră. Strângeţi armele şi împărţiţi-le.

Probabil că se terminase, dar nu putea fi sigur decât în momentul când urma să ajungă aici regimentul motorizat.

— Morozov! strigă el apoi.

Inginerul apăru într-o clipă.

— E vreun medic sus?

— Da, mai mulţi – aduc unul imediat.

Colonelul constată că era lac de sudoare. În clădire se mai păstrase un pic de căldură. Îşi dădu jos telefonul de campanie de pe spate şi rămase uluit văzând că fusese atins de două gloanţe – ba chiar şi mai uimit văzând sânge pe una din curele. Fusese atins fără să-şi dea seama. Sergentul veni lângă el şi se uită.

— Doar o zgârietură, tovarăşe, cum am şi eu la picioare.

— Ajută-mă, te rog, să-mi scot haina, îi spuse Bondarenko, dezbrăcându-se de mantaua lungă până la genunchi şi rămânând în bluza de uniformă.

Băgă mâna dreaptă înăuntru, iar cu mâna stângă scoase panglica simbolizând Steagul Roşu, pe care o prinse de gulerul tânărului.

— Meriţi mai mult, sergent, dar asta-i tot ce pot să-ţi ofer deocamdată.

— Periscopul sus! Mancuso utiliza acum periscopul de căutare, dotat cu un dispozitiv de amplificare a luminii. Tot nimic…

Se întoarse să se uite spre vest.

— Aha, am prins o lumină în vârf de catarg, la doi-şapte-zero.

— Ăsta e contactul nostru la radiolocaţia sub apă, spuse locotenentul Goodman, comentariul fiind de fapt inutil.

— Radiolocaţia, replică Jones. Prindem reverberaţii de la

gheaţă, domnule. Condiţiile acustice sunt destul de proaste. Are elice dublă şi diesel, dar nu putem identifica.

Mancuso se întoarse spre monitorul *TV* al periscopului. Ramius nu trebui să se uite de două ori la imagine.

— Grişa.

Mancuso se uită spre echipa de urmărire a ţintei.

— Vreo soluţie?

— Da, dar nu prea sigură, răspunse ofiţerul de la arme. În plus, mai intervine şi gheaţa, adăugă el.

Voia să spună că torpila Mark 48 lansată în atac la suprafaţă putea fi deviată de gheaţa care plutea. Tăcu o clipă.

— Domnule, dacă e un Grişa, de ce nu prindem nimic pe radar?

— Un alt contact! Comandă, radiolocaţia, un alt contact la zero-opt-şase – s-ar părea că-i prietenul nostru, domnule, strigă Jones. Mai e ceva lângă contact, o elice de mare viteză... clar e ceva nou acolo, domnule, la zero-opt-trei.

— Sus cu şaizeci de centimetri, îi spuse Mancuso timonierului.

Periscopul se ridică.

— Îl văd, exact la orizont... să zicem la cinci kilometri. E o lumină în spatele lor!

Trase de minere în sus, iar periscopul coborî imediat.

— Hai să ajungem repede acolo. Înainte cu două-treimi.

— Înainte cu două-treimi, înţeles.

Cârmaciul formă pe disc comanda pentru motoare. Navigatorul determină poziţia bărcii şi bifă numărul de metri.

Clark privea în spate spre ţărm. Se vedea o lumină oscilând în dreapta şi în stânga, peste apă. Cine era? Nu ştia dacă poliţiştii din partea locului aveau bărci, dar era, probabil, un detaşament al grănicerilor KGB: aveau mica lor flotă şi o mică aviaţie militară. Dar care era gradul de alarmă vineri seara? Probabil mai ridicat decât atunci când puştiul acela german hotărâse să zboare la Moscova... exact prin acest sector, îşi aminti Clark. *Alarma e, probabil destul de mare, în această zonă... Unde eşti, Dallas?* Ridică staţia radio.

— Unchiule Joe, aici e Willy. Răsare soarele şi suntem departe de casă.

— Spune că e aproape, domnule, raportă serviciul de comunicaţii.

— Navigator? întrebă Mancuso.

Navigatorul îşi ridică privirea de pe masă.

— I-am dat cincisprezece noduri. Ar trebui să fim acum la cinci sute de metri.

— Înainte cu o treime, comandă căpitanul. Periscopul sus!

Se auzi din nou şuieratul tubului de oţel gresat, care se ridică – de data asta complet până sus.

— Căpitane, am un emiţător radar la pupa, la doi-şase-opt. E un Don-2, spuse tehnicianul ESM.

— Comandă, radiolocaţia, ambele contacte ostile şi-au mărit viteza. Pare de douăzeci de noduri şi se conturează a fi de tip Grişa, spuse Jones. Confirm identitatea ţintei – tip Grişa. Contactul este tot necunoscut, o elice, probabil motor cu benzină, cu rotaţii de douăzeci sau pe aproape.

— Distanţă cam la şase mii de metri, spuse echipa de control al tirului.

— Asta-i partea ciudată, remarcă Mancuso. L-am prins. Poziţia – *acum .*

— Şase sute de metri.

— Ai apreciat bine, navigator. Ce soluţie pentru Grişa? întrebă el echipa de control al tirului.

— Folosim tuburi doi şi patru. Uşile exterioare sunt încă închise, domnule.

— Ţine-le aşa.

Mancuso se duse spre bocaportul inferior al capsulei de punte.

— Secund, ai comanda. Am să fac personal recuperarea. Hai să-i dăm drumul.

— Oprit complet, spuse ofiţerul secund.

Mancuso deschise bocaportul şi urcă pe scară până pe punte. Bocaportul inferior se închise în urma lui. Auzi apa circulând năvalnic în jurul lui prin carcasa submarinului, apoi stropii valurilor de suprafaţă. Prin sistemul de intercomunicaţii i se spuse că putea deschide bocaportul punţii. Mancuso răsuci volanul de deschidere şi se împinse în capacul greu din oţel. Îl plesni în faţă un val de apă rece şi sărată, dar, fără să-i pese, se urcă pe punte.

Întâi se uită în spate. Se vedea ambarcaţiunea poreclită Grişa, cu lumina din vârful catargului undeva jos, aproape de linia orizontului. Apoi privi în faţă şi îşi scoase lanterna din buzunarul de la şold. O îndreptă direct spre ambarcaţiune şi bătu pe Morse litera D.

— O lumină! O lumină! spuse Maria.

Clark se întoarse din nou cu faţa, îl văzu şi cârmi spre el. După care mai văzu ceva.

Barca de patrulare din spatele lui Clark era la cel puţin trei kilometri distanţă, proiectoarele fiind îndreptate în direcţie greşită. Căpitanul se întoarse spre vest, să vadă celălalt contact. Mancuso ştia vag că toate ambarcaţiunile Grişa au proiectoare, dar pierduse din vedere acest lucru. În fond, ce avea un submarin cu proiectoarele? *Când e la suprafaţa*, îşi spuse căpitanul. Nava era încă prea departe pentru a-l vedea, indiferent de lumină, dar situaţia avea să se schimbe rapid. Văzu razele proiectorului măturând suprafaţa apei în spatele submarinului şi îşi dădu seama prea târziu că ruşii prinseseră, probabil, *Dallasul* pe radar.

— Aici Clark, mişcă-te mai repede! strigă el peste apă, plimbând lumina în stânga şi în dreapta.

Ultimele treizeci de secunde i se părură lungi cât o lună de zile. În sfârşit, ajunse lângă el.

— Ajută-le pe doamne, spuse omul.

Ţinea ambarcaţiunea lângă carcasa submarinului, cu motorul în funcţiune. *Dallas* se mişca în continuare, aceasta pentru a menţine adâncimea optimă, nici la suprafaţă, nici scufundat. Prima pe care căpitanul o aduse la bord i se păru o femeie tânără. A doua era udă şi dârdâia. Clark aşteptă câteva clipe. Mancuso se mira cum de stătea în echilibru acolo, după care îşi dădu seama că avea magnet sau un alt sistem de aderare.

— Jos pe scară, le spuse Mancuso doamnelor.

Clark se căţără anevoie pe submarin şi spuse ceva – probabil acelaşi lucru, dar pe ruseşte. Lui Mancuso i se adresă în engleză.

— Peste cinci minute explodează.

Femeile coborâseră deja jumătate din scară. Clark urmă, iar în final apăru şi Mancuso, aruncând o ultimă privire ambarcaţiunii. Înainte să coboare, zări barca de patrulă a portului, venind acum direct spre el. Sări jos şi trase bocaportul în urma lui. Apăsă apoi pe butonul aparatului de intercomunicaţii.

— Scufundă submarinul şi dă-i drumul!

Bocaportul inferior se deschise sub ei şi auziră vocea comandantului secund.

— Coboară la nouăzeci de picioare adâncime, viteză la două-

treimi, cârma stânga complet!

Un ofiţer cu grad inferior le întâmpină pe doamne la capătul tubului-capsulă. În alte condiţii, uimirea de pe chipul lui ar fi fost nostimă. Clark le luă de braţ şi le conduse spre cabina lui. Mancuso porni spre partea din spate.

— Am preluat comanda, anunţă el.

— Căpitanul a preluat comanda, confirmă secundul. ESM spune că a prins o comunicaţie radio VHF, pe aproape, probabil că e Grişa care discută cu ăilalţi.

— Timonier, vino la traiectorie nouă, trei-cinci-zero. Hai să băgăm submarinul sub gheaţă. Ăştia ştiu, probabil, că suntem aici – în fine, ştiu că e ceva aici. Navigator, cum arată diagrama?

— Curând va trebui să ne întoarcem, avertiză navigatorul. Apă de mică adâncime, la o distanţă de opt mii de metri. Recomand o traiectorie nouă, doi-nouă-unu.

Mancuso comandă imediat schimbarea direcţiei.

— Adâncime acum de opt-cinci picioare, ne echilibrăm, le spuse Mancuso membrilor echipajului de la Centrul de Comandă.

Un ţiuit le indică, însă, că acest lucru nu era chiar atât de simplu.

— Comanda, radiolocaţia, se trage în noi. Tir mortal de la Grişa, spuse Jones, folosind termenul de argou pentru dispozitivul rusesc. S-ar putea să ne nimerească.

— Sub gheaţă, acum, spuse navigatorul.

— Distanta de ochire?

— Puţin sub patru mii de metri, replică ofiţerul de la arme. Pregătit pentru tuburi doi şi patru.

Problema era că nu puteau trage. *Dallas* se găsea în apele teritoriale ruseşti şi, chiar dacă Grişa trăgea în ei, tirul de răspuns nu era considerat legitimă apărare, ci act de război. Mancuso se uită la diagramă. Avea treizeci de picioare de apă sub chilă şi doar douăzeci deasupra carcasei superioare – minus grosimea gheţii.

— Marko? întrebă căpitanul.

— Întâi vor cere instrucţiuni, opină Ramius. Cu cât durează mai mult, cu atât riscul să tragă e mai mare.

— O.K. Cu toată viteza înainte, comandă Mancuso. Cu treizeci de noduri, intrăm în apele internaţionale în zece minute.

— Grişa trece la travers, spuse Jones.

Mancuso se duse în faţă, în camera de radiolocaţie de sub apă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă căpitanul.

— Instalaţia de frecventă înaltă funcţionează destul de bine prin gheaţă. Grişa caută cu proiectoarele în faţă şi în spate. Ştie că e ceva aici, dar deocamdată nu şi-a dat seama exact unde.

Mancuso ridică telefonul.

— Camera cinci-ţoli, lansează două dispozitive de derută.

Prin sabordul submarinului se lansară două dispozitive de capcană antiradar.

— Bun, Mancuso, remarcă Ramius. Radiolocaţia lui Grişa o să se fixeze pe astea. Nu poate manevra bine din cauza gheţii.

— Asta o să ştim peste un minut.

Exact când rosti aceste cuvinte, submarinul fu zgâlţâit de câteva explozii în spate. Din porţiunea din faţă a submarinului răsună un ţipăt de femeie.

— Cu viteză lateral, strigă căpitanul în spate.

— Dispozitivele capcană, spuse Ramius. Mă mir că au tras atât de repede...

— Pierdem capacitatea de radiolocaţie sub apă, căpitane, spuse Jones.

Ecranul rămase gol. Mancuso şi Ramius se duseră în spate. Navigatorul marcase pe diagramă traiectoria lor.

— Aha, trebuie să tranzităm acest loc exact aici, unde se termină gheaţa. Pe cât pariem că ştiu şi ei? făcu Mancuso, ridicând privirea.

Se trăgea în continuare în ei, iar el tot nu putea replica. Era posibil ca Grişa să aibă noroc.

— Radioul... Mancuso, lasă-mă să vorbesc prin radio, spuse Ramius.

— Noi nu procedăm aşa, spuse Mancuso.

Doctrina americană e să se sustragă, să nu le dea certitudinea că acolo era de fapt un submarin.

— Ştiu. Dar noi nu suntem un submarin american, domnule căpitan Mancuso, noi suntem un submarin sovietic, sugeră Ramius.

Bart Mancuso încuviinţă din cap. Nu jucase niciodată o asemenea carte.

— Du submarinul la adâncime de antenă!

Radiofonistul formă frecvenţa patrulei sovietice, iar imediat ce submarinul ieşi dintre gheţuri, antena subţire VHF se ridică. Periscopul se înălţă şi el.

— Uite-l. Unghi la prora, zero. Periscopul jos!

— Contact radar la doi-opt-unu, declară vocea prin radio.

După şase ore, căpitanul ambarcaţiunii Grişa urma să încheie o săptămână de patrulare în Marea Baltică şi abia aştepta cele patru zile libere. Apăru întâi o comunicaţie radio de la poliţia portuară din Tallin, în care se pomenea despre o ambarcaţiune ciudată, care fusese văzută părăsind docurile; după aceea, o mică explozie lângă barca poliţiei portuare, iar apoi contacte de radiolocaţie sub apă. Tânărul locotenent, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani şi cu o experienţă de trei luni în funcţia de comandant, evaluase situaţia şi ordonase foc asupra obiectului pe care operatorul lui de radiolocaţie îl identificase ca un contact-submarin. Acum se întreba dacă nu făcuse cumva vreo greşeală şi cât de înspăimântătoare ar putea fi aceasta. Nu ştia decât că n-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplă, dar, dacă urmărea un submarin, acesta ar trebui să se îndrepte spre vest.

Iar acum avea un contact radar în faţă. Amplificatorul staţiei radio a ambarcaţiunii de pază începu să ţăcăne.

— Încetează focul, imbecilule! ţipă de trei ori la el o voce metalică.

— Identifică-te! ripostă comandantul de pe Grişa.

— Sunt *Novosibirsk Komsomoleţ!* Ce dracu’ te-a apucat să tragi cu muniţie de război într-un vas aflat în manevre practice! Identifică-te *tu!*

Tânărul ofiţer se holbă la microfon şi înjură. *Novosibirsk Komsomoleţ* era o navă pentru operaţiuni speciale, din baza de la Kronstadt, specializate în manevre Spetnaţ…

— Sunt *Krepkîi.*

— Mulţumesc. O să discutăm poimâine cele întâmplate acum. Terminat!

Căpitanul se uită în jur, la echipajul submarinului.

— Ce manevre…?

— Păcat, spuse Marko, punând la loc microfonul. A reacţionat bine. Acum o să-i ia câteva minute până îşi cheamă baza şi…

— Şi nici nouă nu ne trebuie mai mult. Oricum, tot n-au aflat ce s-a întâmplat.

Mancuso se întoarse.

— Navigator, cum ieşim mai repede?

— Recomand doi-şapte-cinci, distanţa este de unsprezece mii

de metri.

Cu o viteză de treizeci şi patru de noduri, parcurseră rapid distanţa rămasă. După zece minute, submarinul intră din nou în apele internaţionale. Încordarea tuturor celor din camera de comandă scăzu vizibil. Mancuso schimbă direcţia, coborând la o adâncime mai mare şi comandă reducerea vitezei la o treime, după care se duse înapoi la radiolocaţia sub apă.

— Cam asta a fost, anunţă el.

— Domnule, dar ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă Jones.

— Păi, nu ştiu dacă pot să-ţi spun.

— Cum o cheamă?

Din locul unde stătea, Jones vedea pe culoar.

— Nici eu nu ştiu măcar. Dar o să aflu.

Mancuso traversă culoarul şi bătu la uşa cabinei lui Clark.

— Cinee?

— Ghici, spuse Mancuso.

Clark deschise uşa. Căpitanul văzu o tânără cu haine prezentabile, dar udă la picioare. Apoi apăru o femeie mai în vârstă. Era îmbrăcată cu cămaşa şi pantalonii kaki ai inginerului-şef de pe *Dallas*, dar îşi ţinea în braţe hainele ude. I le dădu lui Mancuso, spunându-i ceva pe ruseşte.

— Vrea să le dai la curăţat, căpitane, îi traduse Clark, pufnind în râs. Vă prezint noile noastre pasagere, doamna Gherasimova şi fiica ei, Katerina.

— Şi de ce sunt atât de importante? întrebă Mancuso.

— Tatăl meu este şeful KGB-ului, spuse Katerina.

Căpitanul fu cât pe-aci să scape hainele din mână.

— Ne vin musafiri, spuse copilotul.

Din partea dreaptă se apropiau luminile stroboscopice a ceea ce păreau a fi două avioane de vânătoare.

— Vin cu viteză.

— Douăzeci de minute până la coastă, raportă navigatorul.

— Fir-ar să fie! înjură pilotul.

Avioanele de vânătoare trecură pe deasupra aeronavei lui la mai puţin de două sute de metri distanţă verticală. După câteva clipe, avionul VE-137 începu să salte în vârtejul de aer lăsat în urmă de cele două aparate de zbor.

— Engure Control, sunt nouă-şapte-unu, din Aviaţia Militară SUA. Era cât pe-aci să fim ciocniţi. Ce naiba se întâmplă acolo jos?

— Dă-mi să vorbesc cu ofiţerul sovietic! îi răspunse vocea care nu părea a fi de la turnul de control.

— Eu vorbesc pentru această aeronavă, ripostă colonelul von Eich. Navigăm spre direcţia doi-opt-şase, nivel de zbor unsprezece mii şase sute metri. Ne încadrăm corect pe un plan de zbor acceptat, într-un culoar aerian desemnat şi avem probleme cu partea electrică. Nu ştiu de ce ne-am trezit cu nişte avioane de vânătoare care se ţin de glume proaste – suntem un avion american şi avem la bord o misiune diplomatică. Ce te-a apucat, vrei să declanşezi al treilea război mondial? Terminat!

— Nouă-şapte-unu, ţi se ordonă să te întorci!

— Negativ! Avem probleme cu partea electrică şi nu putem, repet, nu putem să dăm curs solicitării. Avionul zboară fără lumini, iar piloţii aia ţăcăniţi de pe MIG-uri mai aveau un pic şi ne doborau! Ce, vreţi să ne doborâţi?! Terminat!

— Aţi răpit un cetăţean sovietic şi trebuie să vă întoarceţi la Moscova!

— Repetă ultima parte, îi ceru von Eich.

Dar căpitanul nu putea. Ofiţer de interceptare la sol a avioanelor de vânătoare, acesta fusese adus în grabă la Engure, ultimul punct de control al traficului aerian înainte de graniţa sovietică, pus la curent rapid de un ofiţer local KGB şi instruit să forţeze avionul american să se întoarcă. N-ar fi trebuit să spună necifrat ceea ce spusese.

— Trebuie să opreşti avionul! zbieră generalul KGB.

— Simplu, atunci. Le ordon MIG-urilor să-l doboare! interveni căpitanul. Îmi daţi acest ordin, tovarăşe general?

— N-am această autoritate. Trebuie să-i faci să se oprească.

— Aşa ceva nu se poate. Putem să-l doborâm, dar nu şi să-l *oprim.*

— Vrei să fii împuşcat? întrebă generalul.

— Unde naiba e acum? îl întrebă pilotul de pe Foxbat pe cel care zbura în formaţie cu el.

Nu-l văzuseră decât o dată şi asta într-o fracţiune de secundă. Îl puteau urmări pe intrus – numai că acesta pleca şi nu era de fapt un intrus, îşi dădeau seama amândoi – pe radar şi aveau posibilitatea să-l doboare cu proiectile ghidate prin radar, dar să nimereşti ţinta pe întuneric... Chiar şi pe o asemenea noapte relativ senină, când ţinta zbura fără lumini, dacă încercau să o găsească, riscau să provoace ceea ce piloţii avioanelor de

vânătoare numeau în glumă un Fox-Patru: o coliziune în aer, o moarte rapidă şi spectaculoasă pentru toţi cei implicaţi.

— Hammer Lead, sunt Toolbox. Ţi se ordonă să te apropii de ţintă şi să o forţezi să se întoarcă, spuse turnul de control. Ţinta este acum în unghi drept faţă de tine, distantă trei mii de metri.

— Ştiu şi eu, bombăni pilotul.

Avea avionul pe radar, dar nu îl percepea şi vizual, iar radarul lui nu avea capacitatea de a-l urmări suficient de precis, pentru a evita riscul unei coliziuni iminente. Mai trebuia să aibă grijă şi de celălalt MIG din brigada de aviaţie.

— Nu te băga, îi ordonă el celuilalt pilot. Mă ocup singur de asta.

Ajustă uşor regulatoarele şi deplasă maneta o idee spre dreapta. MIG-ul 25 e greoi şi leneş, nefiind un avion de vânătoare prea maleabil. De fiecare aripă atârnau câte două proiectile aer-aer şi tot ce trebuia să facă pentru a opri avionul... Dar, în loc să i se ordone să execute ceea ce învăţase să facă, un nenorocit de ofiţer KGB îi...

Acolo. Nu vedea prea bine avionul, dar desluşi ceva în faţă care dispărea. *Ah!* Trase maneta în spate pentru a mai câştiga câteva sute de metri în altitudine şi... da! Putea prinde Boeingul deasupra mării. Încet şi cu prudenţă, se deplasă în faţă până ce ajunse transversal faţă de ţintă şi la două sute de metri deasupra ei.

— Am lumini pe partea dreaptă, spuse copilotul. Avion de vânătoare, dar nu ştiu ce tip.

— Dacă ai fi în locul lui, ce-ai face? întrebă von Eich.

— Aş fugi! *Sau aş doborî...*

În spatele lor, pilotul rus, a cărui unică sarcină era să vorbească ruseşte în caz de urgenţă, era legat de scaun şi habar n-avea ce să facă. I se tăiase comunicaţia prin radio şi nu avea decât legătura interioară. Moscova le cerea să întoarcă avionul. Nu ştia de ce, dar – dar ce? se întreba el.

— Vine, coboară spre noi.

Cu o precauţie extremă, pilotul MIG-ului îşi manevră avionul de vânătoare spre stânga. Voia să ajungă deasupra carlingii Boeingului, poziţie din care putea reduce uşor altitudinea, forţându-l să coboare. Pentru aceasta era nevoie de multă abilitate şi se ruga ca americanul să fie la fel de competent. Se

poziţionă astfel încât să vadă, dar...

MIG-ul 25 este conceput ca un avion de interceptare, iar carlinga îi lasă pilotului o vizibilitate foarte restrânsă. Nu mai vedea avionul cu care zbura în formaţie. Privi în faţă. Ţărmul era la numai câţiva kilometri distantă. Chiar dacă reuşea să-l determine pe american să reducă altitudinea, acesta urma să ajungă imediat deasupra Balticii, iar acolo deja nu mai conta. Pilotul trase maneta în spate şi se ridică în partea dreaptă. După ce se desprinse de ţintă, schimbă direcţia de zbor, întorcându-se.

— Toolbox, sunt Hammer Lead, raportă el. Americanul nu vrea să schimbe direcţia. Am încercat, dar nu sunt dispus să mă ciocnesc cu el fără un ordin în acest sens.

Controlorul de trafic aerian văzuse cum cele două semnale radar se contopiseră pe ecran, iar acum se mira că inima nu i se oprise din cauza şocului. Ce naiba se întâmplă? Era un avion american. Nu-l puteau sili să se oprească, iar dacă se întâmplă un accident, cine urma să fie vinovat? Luă o hotărâre.

— Întoarce-te la bază. Terminat.

— Ai să mi-o plăteşti pentru asta! îl ameninţă generalul KGB pe ofiţerul de interceptare la sol.

Se înşela, însă.

— Slavă Domnului, exclamă von Eich, când trecură peste linia de coastă, după care luă legătura cu stewardul şef. Ce face lumea în spate?

— Majoritatea dorm. Cred că au petrecut bine astă-seară. Când se aprinde din nou lumina?

— Mecanic, spuse pilotul, am fost întrebat cum e cu problemele legate de partea electrică.

— Cred că a fost un întrerupător defect, domnule. Sper... Da, l-am reparat.

Pilotul privi pe hublou. Lămpile de la vârful aripilor se aprinseseră din nou, la fel ca şi luminile din cabină, cu excepţia părţii din spate. După ce trecură de Ventspils, viră stânga spre o nouă direcţie, doi-cinci-nouă. Răsuflă din greu. Două ore şi jumătate până. Ţa Shannon.

— Cred că nişte cafea ne-ar prinde bine, gândi el cu voce tare.

Golovko trânti telefonul şi scuipă câteva cuvinte pe care Jack nu le înţelese prea bine, deşi mesajul lor părea destul de clar.

— Serghei, n-aş putea să-mi curăţ genunchiul?

— Ce anume ai făcut de fapt, Ryan? întrebă ofiţerul KGB.

— Am căzut din avion, iar ticăloşii ăia au plecat fără mine. Vreau să fiu dus la ambasada mea, dar mai întâi să rezolv cu genunchiul, mă doare rău.

Golovko şi Vatutin se holbară unul la celălalt, gândindu-se amândoi la mai multe lucruri. Ce se întâmplase, de fapt? Ce vor păţi? Ce să facă, totuşi, cu Ryan?

— Pe cine să sunăm? întrebă Golovko.

27

Muşamalizarea

Vatutin se hotărî să-şi informeze şeful de Direcţie, care îl sună pe secretarul adjunct al KGB-ului, care la rândul lui telefonă altcuiva, iar după aceea sună înapoi la aeroport, unde aşteptau cu toţii. Vatutin notă instrucţiunile şi duse pe toată lumea cu maşina lui Gherasimov, dând ordine pe care Jack nu le înţelegea. Maşina porni glonţ pe străzile pustii ale Moscovei – era trecut de miezul nopţii, iar cei care fuseseră la film, la operă sau la balet ajunseseră deja acasă. Jack stătea înghesuit între cei doi colonei KGB şi spera să fie dus la ambasadă, dar maşina continuă să înainteze cu viteză, străbătând oraşul în goană, după care urcă pe Colinele Lenin, îndreptându-se spre pădurile din jurul Moscovei. Acum era înspăimântat. Imunitatea diplomatică părea un lucru mai sigur la aeroport decât în pădure.

După o oră, maşina încetini, cotind de pe drumul principal asfaltat pe o alee cu pietriş, care şerpuia printre copaci. Pe fereastră, văzu câţiva oameni în uniformă. Înarmaţi cu puşti. Uită de durerea de la gleznă şi de la genunchi. Unde era, de fapt? De ce îl aduseseră aici? De ce indivizii ăştia cu puşti...? Fraza care îi veni în minte era simplă, dar sinistră: Îl duceau la o plimbare...

Nu! Era imposibil să facă aşa ceva, încercă el să se contrazică. Am paşaport diplomatic. Prea mulţi oameni m-au văzut în viaţă. Probabil că ambasadorul deja... Ba nu, nu se putea să fie înştiinţat. Nu avea acces la informaţiile de acest gen, doar dacă aflase ceva din avion...

Oricum, era imposibil... Dar în Uniunea Sovietică, aşa se spunea, se întâmplă lucruri *pur şi simplu* incredibile. Se deschise portiera maşinii. Golovko ieşi afară, trăgându-l pe Ryan după el. Singurul lucru de care Jack era sigur acum se referea la faptul că n-avea nici un rost să opună rezistentă.

O casă – o cabană perfect obişnuită, în pădure. La geamuri sclipeau lumini galbene din spatele perdelelor. Ryan văzu vreo zece oameni în jur, toţi în uniformă şi cu puşti, holbându-se la el ca la o ţintă de carton. Unul dintre ei, un ofiţer, se apropie şi îl

percheziţionă pe Ryan cu multă minuţiozitate, stârnindu-i acestuia un geamăt de durere când ajunse la genunchiul însângerat şi la cracul rupt al pantalonului. Ryan rămase surprins, auzindu-l îngăimând ceva ce aducea a scuză. Ofiţerul dădu din cap spre Golovko şi Vatutin, care îi înmânară automatele, conducându-l pe Ryan în casă.

După ce trecură pragul uşii, un om le luă mantourile. Încă doi indivizi în haine civile – în mod evident, poliţişti sau KGB-işti. Erau îmbrăcaţi cu bluzoane descheiate la fermoar, iar după felul cum stăteau, aveau, probabil, pistoale ascunse, îşi dădu seama Jack. Dădu politicos din cap spre ei, dar, drept răspuns, se trezi din nou percheziţionat de unul, în timp ce celălalt stătea la o distanţă de unde îl putea nimeri uşor cu arma. Ryan rămase uluit, văzând că şi cei doi ofiţeri KGB erau percheziţionaţi. După încheierea acestui ritual, celălalt individ le făcu semn să intre pe o uşă.

Secretarul General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Andrei Ilici Narmonov, stătea pe un fotoliu extrem de pufos, în faţa unui foc proaspăt aprins. Se ridică atunci când cei patru bărbaţi intrară în cameră şi el le făcu semn să se aşeze pe canapeaua din faţa lui. Securistul luă poziţie în picioare, în spatele şefului statului sovietic. Narmonov vorbi în ruseşte. Golovko făcu pe interpretul.

— Cine eşti?

— Jack Ryan, domnule, zise Jack.

Secretarul General îi indică să se aşeze pe un scaun în faţa fotoliului lui, remarcând că Ryan îşi ferea piciorul.

— Anatoli, îi spuse el gărzii de corp, care îl luă pe Ryan de braţ şi îl conduse la baia de la primul etaj.

Tipul muie un prosop în apă caldă şi i-l dădu. Îi auzea vorbind pe cei din salonaş, dar Ryan ştia prea puţin ruseşte ca să sesizeze ce îşi spuneau. Îi făcea bine că îşi putea spăla piciorul, dar pantalonii erau complet deterioraţi, iar cel mai apropiat schimb de haine – se uită ia ceas – era acum cam deasupra Danemarcei. În tot acest răstimp, Anatoli nu-l scăpă din ochi o clipă. Agentul scoase un bandaj de tifon din dulăpiorul de medicamente şi îl ajută pe Jack să şi-l pună pe rană, după care îl conduse înapoi, fără să se grăbească, pentru a-l menaja pe Ryan care avea dureri.

Vatutin plecase, dar Golovko era tot acolo, iar scaunul gol îl aştepta în continuare. Anatoli îşi reluă locul în spatele lui

Narmonov.

— Ce plăcut e focul, spuse Jack. Mulţumesc că m-aţi lăsat să-mi spăl genunchiul.

— Golovko mi-a spus că nu din cauza noastră te-ai rănit. Aşa e?

Întrebarea i se păru ciudată lui Jack, având în vedere că Golovko era cel care traducea. *Prin urmare, Andrei Ilici ştie, totuşi, un pic englezeşte?!*

— Da, domnule, m-am lovit singur. N-am fost nicidecum brutalizat.

Doar băgat în sperieţi, îşi zise Ryan în gând. *Dar, pentru asta, numai eu sunt de vină.* Narmonov îl privi cu mult interes, cam o jumătate de minut poate, după care vorbi din nou.

— N-am avut nevoie de ajutorul tău.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, domnule, minţi Ryan.

— Chiar ai crezut că Gherasimov mă poate înlătura?

— Domnule, nu ştiu despre ce vorbiţi. Misiunea mea a fost să salvez viaţa unuia dintre agenţii noştri. Făcând aceasta, însemna să-l compromit pe secretarul Gherasimov. Nu s-a pus decât problema de a folosi momeala potrivită.

— La peştele potrivit, remarcă Narmonov. Tonul de amuzament din voce nu i se oglindea şi pe chip. Iar agentul dumitale era colonelul Filitov?

— Da, domnule. Ştiţi şi dumneavoastră.

— Tocmai am aflat.

Atunci ştii că şi Iazov era compromis. Oare cât mai aveau până să reuşească, *tovarăşe Secretar General?* completă Ryan în gând. Dar probabil că nici Narmonov nu ştia.

— Ştii de ce a ales să trădeze?

— Nu. Nu mi s-a spus decât ceea ce trebuia să ştiu.

— Şi, prin urmare, nu ştii că Steaua Strălucitoare a fost atacată?

— Ce?

Jack nu îşi ascunse mirarea.

— Nu mă insulta, Ryan. Ştii foarte bine numele.

— E la sud-est de Duşanbe. Ştiu asta. Dar atacată?

Întrebă el…

— Exact cum mă aşteptam. A fost un act de război, remarcă Narmonov.

— Domnule, acum câteva zile nişte ofiţeri KGB au răpit un savant american Operaţiunea a fost ordonată de Gherasimov

personal. Îl cheamă Alan Gregory. Este maior în armata SUA şi a fost salvat.

— Nu se poate, spuse Golovko, înainte de a traduce.

Narmonov, şocat de afirmaţia lui Ryan, se arătă deranjat de întrerupere.

— Unul dintre ofiţerii voştri a fost capturat. E în viaţă. E perfect adevărat ce vă spun, domnule, îl asigură Jack.

Narmonov clătină din cap şi, ridicându-se, mai puse un lemn pe foc. După aceea îl potrivi mai bine cu un vătrai.

— Asta e o nebunie, spuse el cu faţa spre cămin. În prezent, situaţia noastră este extrem de satisfăcătoare.

— Poftim? Nu înţeleg, rosti Ryan.

— Lumea este stabilă, nu? Şi cu toate astea, ţara ta vrea să schimbe situaţia şi ne sileşte să urmărim şi noi acelaşi scop. Faptul că poligonul de încercări ABM de la Sari Şagan operează de treizeci de ani era, deocamdată, neesenţial.

— Domnule Secretar, dacă credeţi că resursele şi capacitatea de a arunca în flăcări orice oraş şi orice cămin din casa mea, pârjolindu-le ca pe buştenii din faţa dumneavoastră…

— Şi ţara mea la fel, Ryan, spuse Narmonov.

— Da, domnule şi ţara dumneavoastră şi multe altele. Puteţi omorî aproape toţi civilii din ţara mea, iar noi putem ucide fiecare persoană din ţara dumneavoastră, în şaizeci de minute sau mai puţin, după ce ridicaţi telefonul – sau după ce preşedintele meu ridică telefonul. Şi cum se cheamă toate astea? *Stabilitate?*

— Este vorba de stabilitate, într-adevăr, Ryan, spuse Narmonov.

— Nu, domnule, denumirea tehnică folosită de noi este DRA: Distrugere Reciproc Asigurată, ceea ce nici nu sună prea bine din punct de vedere gramatical, dar redă destul de precis realitatea. Situaţia de acum este o nebunie, efectiv, iar faptul că a fost concepută şi ticluită de nişte oameni care se presupune că sunt inteligenţi nu îi conferă nicidecum un caracter mai logic.

— Dar funcţionează, nu?

— Domnule, cum de vi se pare stabilă o situaţie în care câteva sute de milioane de oameni pot pieri în nici o oră? De ce să ni se pară periculoase nişte arme menite să-i protejeze pe aceşti oameni? Nu înseamnă, de fapt, că mergem spre mai rău?

— Dar dacă n-o să le utilizăm niciodată… Crezi că as putea suporta să trăiesc având o asemenea crimă pe conştiinţă?

— Nu, cred că nimeni n-ar putea suporta aşa ceva, dar dacă cineva strică totul, brusc? Probabil că după o săptămână şi-ar zbura singur creierii, dar pentru restul lumii ar fi oricum prea târziu. Porcăriile astea sunt mult prea uşor de acţionat. Apeşi pe un buton şi se declanşează, fiind foarte probabil să-şi facă efectul, întrucât nimic nu le poate opri. Doar să nu le stea ceva în cale, altfel nu există nici un motiv să-ţi imaginezi că nu ar funcţiona. Iar atâta timp cât cineva îşi închipuie că ar putea funcţiona, modul de a le activa rămâne mult prea simplu.

— Fii realist, Ryan. Crezi că vom renunţa vreodată la armele atomice? întrebă Narmonov.

— Nu, nu vom renunţa niciodată complet la toate armele. Ştiu asta. Vom avea şi noi şi voi, mereu capacitatea de a ne vătăma reciproc în mod semnificativ, dar putem face ca acest proces să fie mai complicat decât acum. Putem să dăm fiecăruia un motiv în plus de a nu apăsa pe buton. Asta nu înseamnă un lucru destabilizator, domnule. Înseamnă doar o judecată sănătoasă. Doar ceva în plus pentru a-ţi proteja propria conştiinţă.

— Vorbeşti ca preşedintele tău, spuse Narmonov, zâmbind.

— Exact, îi ripostă Ryan.

— Mi-ajunge şi-aşa că trebuie să discut în contradictoriu cu un american. N-am de gând să o mai fac şi cu altul. Ce veţi face cu Gherasimov? întrebă Secretarul General.

— Problema va fi tratată cu multă discreţie, din motive mai mult decât evidente, spuse Jack, sperând că avea dreptate.

— Imaginea guvernului meu ar avea foarte mult de suferit dacă s-ar afla că a fugit. Sugerez să se spună că a murit într-un accident de avion...

— Dacă-mi permiteţi, am să transmit această sugestie guvernului meu. Putem, de asemenea, să nu dăm publicităţii nici numele lui Filitov. Genul acesta de reclamă nu ne aduce nici un câştig. N-ar face decât să complice lucrurile pentru ţările noastre. Şi noi şi voi vrem ca tratatul de înarmare să progreseze – înseamnă atâţia bani economisiţi pentru ambele părţi.

— Nu chiar atât de mult, spuse Narmonov. Câteva procente din bugetul de apărare, pentru fiecare parte.

— La noi în guvern circulă o vorbă, domnule. Un miliard de ici, un miliard de colo şi în scurt timp ai strâns ceva bani, spuse Jack, făcându-l să râdă pe Narmonov. Pot să vă pun o întrebare, domnule?

— Te rog.

— Dumneavoastră ce veţi face cu aceşti bani? Ar cam trebui, de fapt, să-mi dau seama.

— Atunci, poate că îmi oferi şi nişte sugestii. Ce te face să crezi că eu ştiu răspunsul? întrebă Narmonov.

Se ridică, iar Ryan îi urmă exemplul.

— Te duci înapoi la ambasadă. Spune-le alor tăi că e mai bine pentru ambele părţi dacă treaba asta nu devine niciodată publică.

O jumătate de oră mai târziu, Ryan era lăsat la uşa principală a ambasadei. Întâi îl văzu pe sergent. Apoi pe Candela.

Avionul VE-137 ateriză la Shannon cu zece minute întârziere, din cauza vântului frontal de deasupra Mării Nordului. Şeful echipajului împreună cu un alt sergent îi îndrumară pe pasageri spre uşa din faţă, iar după ce toţi călătorii părăsiră aeronava se întoarseră şi deschiseră uşa din spate. În timp ce la terminalul principal bliţurile aparatelor de fotografiat lucrau din plin, spre coada Boeingului fu deplasată o scară pe care coborâră patru bărbaţi purtând canadienele specifice sergenţilor din Aviaţia Militară a SUA. Se suiră într-o maşină, fiind duşi într-un capăt îndepărtat al terminalului, unde se urcară într-un alt avion aparţinând diviziei 89 de aeropurtate militare, un VE-20A, varianta pentru armată a avionului cu reacţie Gulfstream-III.

— Salut, Misa, îl întâmpină Mary Pat Foley la uşă, conducându-l apoi în faţă.

Nu-l mai sărutase niciodată, dar o făcu acum.

— Avem mâncare şi băutură, pentru un alt drum cu avionul spre casă. Vino, Misa.

Îl luă de braţ şi îl conduse spre scaunul lui.

La un metru distanţă, Robert Ritter îl salută pe Gherasimov.

— Familia mea? întrebă cel din urmă.

— E în siguranţă. Vor ajunge la Washington peste două zile. În clipa de faţă, se află la bordul unei nave aparţinând Marinei SUA, în apele internaţionale.

— Ar trebui poate să vă mulţumesc?

— Aşteptăm din partea ta să cooperezi.

— Aţi fost foarte norocoşi, remarcă Gherasimov.

— Da, recunoscu Ritter, aşa e.

A doua zi, maşina ambasadei îl conduse pe Ryan la Şeremetievo, pentru a lua zborul Pan Am 727 spre Frankfurt. Îi

procurară un bilet la categoria turist, dar Ryan reuşi să-l schimbe pentru clasa I. La trei ore după aceea, se sui într-un alt 747, tot Pan Am, spre Dulles. Dormi aproape pe tot parcursul călătoriei.

Bondarenko inspecta carnagiul. Afganii lăsaseră în urmă patruzeci şi şapte de cadavre, dar se vedea limpede că numărul morţilor era mult mai mare. De la instalaţia de lasere nu scăpaseră cu viaţă decât doi. Toate atelierele mecanice erau distruse, la fel ca şi teatrul şi locuinţele burlacilor. Spitalul era aproape intact, dar plin de răniţi. Din fericire, reuşise să le salveze pe aproape toate rudele lor. Ci patru generali veniţi la faţa locului îl lăudaseră pentru faptele lui eroice, promiţându-i medalii şi avansări, dar el îşi primise deja singura recompensă care conta de fapt. O dată cu sosirea forţelor de întărire, constatase că oamenii lui erau în siguranţă. Acum stătea şi privea de pe acoperişul blocului de apartamente.

— E multă treabă de făcut, remarcă un glas.

Colonelul, care avea să fie avansat curând la gradul de general, se întoarse.

— Morozov. Ne-au mai rămas două lasere. Putem reclădi atelierele şi laboratoarele. Un an, poate optsprezece luni.

— Cam aşa, spuse tânărul inginer. Noile oglinzi şi echipamentul pentru comanda lor computerizată vor dura cel puţin cât aţi spus. Tovarăşe colonel, oamenii m-au rugat să…

— Asta e munca mea, tovarăşe inginer şi apoi nu uita că trebuia să-mi salvez şi eu pielea, nu crezi? Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. De acum încolo, vom avea aici un batalion de infanterie motorizată, de la un regiment de pază. Am avut deja grijă de asta. Până la vară, instalaţia asta va deveni la fel de sigură şi apărată ca oricare loc din Uniunea Sovietică.

— Sigură şi apărată? Ce vreţi să spuneţi, tovarăşe colonel?

— Asta e noua mea funcţie. Şi a dumitale, spuse Bondarenko. Ai uitat?

EPILOG

Probleme comune

Ortiz nu rămase surprins, văzându-l pe maior singur. Raportul asupra luptei dură o oră şi din nou ofiţerul CIA primi câteva rucsacuri cu echipamente. Trupa de luptători a Săgetătorului izbutise să scape, iar din cei aproape două sute, care plecaseră din tabăra de refugiaţi, mai puţin de cincizeci reuşiseră să se întoarcă în această primă zi de primăvară. Maiorul se apucă imediat de treabă, luând legătura cu alte trupe, iar prestigiul misiunii îndeplinite de grupul lui îi dădu posibilitatea de a trata de la egal la egal cu căpetenii mult mai vârstnice şi mai puternice decât el. După o săptămână îşi acoperise pierderile, primind noi războinici zeloşi, iar angajamentul pe care Săgetătorul îl făcuse cu Ortiz rămase în vigoare.

— Pleci deja înapoi? îl întrebă ofiţerul CIA pe noul lider.

— Desigur. Acum am început să învingem, spuse maiorul, neînţelegând nici el cum de era atât de încrezător.

La lăsarea serii, Ortiz asistă la plecarea lor – un singur şir de războinici scunzi, dar feroce, conduşi acum de un soldat cu experienţă. Nădăjduia că această schimbare avea să dea roade.

Gherasimov şi Filitov nu se mai văzură niciodată. Şedinţele de culegere a informaţiilor durară săptămâni întregi, desfăşurându-se în locuri diferite. Filitov fu dus la Camp Peary, în Virginia, unde cunoscu un maior cu ochelari din armata SUA, căruia îi povesti tot ce-şi amintea din performanţele sovietice în materie de putere a laserelor. Bătrânului i se părea ciudat cum băiatul acela putea fi atât de entuziasmat de nişte lucruri pe care el le memorase, fără să le înţeleagă niciodată pe deplin.

Urmară explicaţiile de rutină ale celei de-a doua cariere pe care o îmbrăţişase, desfăşurată în paralel cu prima. Ofiţeri operativi de vârste diferite îl vizitară, invitându-l la mese şi la plimbări, precum şi la partide de băut, ultimele îngrijorându-i mult pe medici, care însă nu aveau posibilitatea de a-i opri pe Cardinal de la acest obicei. Locuinţa lui era bine păzită, ba chiar

înţesată de microfoane. Cei care îl ascultau erau surprinşi de faptul că vorbea în somn.

Un ofiţer CIA care mai avea şase luni până la pensionare lăsă din mână ziarul local pe care îl citea, când vorbitul în somn se repetă. Zâmbi auzind zgomotul din căşti şi renunţă să mai citească articolul despre vizita preşedintelui la Moscova. *Un bătrân trist şi singur*, îşi zise el, ascultând. *Majoritatea prietenilor lui au murit şi nu-i mai vede decât în somn. Oare din acest motiv a început sa lucreze pentru noi?* Murmuratul încetă, iar în încăperea de alături cel care avea grijă de Cardinal se întoarse la ziarul lui.

— Tovarăşe căpitan, spuse Romanov.

— Da, caporal?

Niciodată nu i se păruse vreun vis atât de real, constată Misa. O clipă mai târziu înţelese de ce.

Îşi petreceau miniluna de miere sub protecţia ofiţerilor de la siguranţă, lucru valabil pentru toate cele patru zile – Al şi Candi nevrând să lipsească mai mult de la serviciu. Când auzi telefonul sunând, maiorul Gregory ridică receptorul.

— Mda – adică, da, domnule, îl auzi Candi spunând.

Un oftat. Apoi o mişcare din cap, pe întuneric.

— Nici măcar un loc de trimis flori, nu-i aşa? Candi şi cu mine putem – Alia... înţeleg. Mulţumesc că m-aţi sunat, domnule general.

Îl auzi punând receptorul în furcă, cu un alt suspin adânc.

— Candi, dormi?

— Nu.

— Pe primul nostru copil o să-l cheme Mike.

Postul de ataşat militar, pe care generalul-locotenent Grigori Dalmatov îl deţinea la Ambasada Sovietică din Washington, comporta o serie de îndatoriri formale, ce contrastau cu misiunea sa primară – culegerea de informaţii secrete. Nu-i prea conveni când primi un telefon de la Pentagon, prin care era rugat să vină cu maşina la cartierul general militar american – şi, spre marea lui mirare, în uniformă. Maşina îl lăsă la intrarea a doua, iar un tânăr căpitan de la trupele de paraşutişti îl escortă înăuntru, apoi în biroul generalului Ben Crofter, şeful statului-major al armatei Statelor Unite.

— Poate aflu şi eu ce se întâmplă?

— Ceva ce ne-am gândit că trebuie să vezi, Grigori, îi răspunse Crofter criptic.

Traversară clădirea până la poligonul de elicoptere al Pentagonului, unde, spre mirarea lui Dalmatov, se suiră într-un elicopter din flota prezidenţială. Aparatul Sikorski decolă imediat, îndreptându-se în direcţia nord-vest, spre colinele din Maryland. După douăzeci de minute, elicopterul începu să coboare. Dalmatov rămase din nou surprins. Elicopterul ateriză la Camp David. Un membru al forţelor de infanterie, îmbrăcat în uniformă albastră, îi salută jos lângă scări, escortându-i apoi în mijlocul copacilor. După câteva minute ajunseră pe un teren liber. Dalmatov nu ştiuse de pădurea de mesteceni de aici, cam de o jumătate de pogon, iar luminişul era aproape de vârful dealului, de unde se putea contempla priveliştea minunată a ţinutului înconjurător.

Văzu o groapă dreptunghiulară în pământ, cu o adâncime de un metru optzeci. I se păru ciudat să nu vadă nici o piatră de mormânt, cu atât mai mult cu cât pământul fusese scos cu grijă şi pus deoparte pentru a fi aşezat la loc.

De jur împrejur, la liziera copacilor, Dalmatov zări şi alţi infanterişti marini. Aceştia purtau haine de camuflaj şi pistoale la centură. În fine, n-avea de ce să se mire că securitatea era foarte severă aici, generalului rus părându-i-se chiar liniştitor că, în sfârşit, după o oră de surprize de tot felul, se întâmpla şi ceva ce nu i se părea deplasat.

Apăru mai întâi un jeep. Doi infanterişti – de data asta în uniforme albastre – coborâră şi montară un postament prefabricat în jurul gropii. Constatând că nu le luase decât trei minute, cu ochii pe ceas, generalul ajunse la concluzia că, probabil, exersaseră mişcările în prealabil. Apoi, dintre copaci apăru un camion de aproape o tonă, urmat de alte jeepuri. Pe platforma camionului, în spate, se afla un coşciug din stejar lustruit. Camionul înaintă până la câţiva metri de groapă şi se opri. Se strânse o gardă de onoare.

— Aş putea să ştiu şi eu de ce m-aţi adus aici? întrebă Dalmatov, nemaiputându-se abţine.

— Ai pornit de la tancuri, nu?

— Da, domnule general Crofter, ca şi dumneata.

— Ei bine, atunci de-aia eşti aici.

Cei şase bărbaţi din garda de onoare aşezară coşciugul pe

postament. Sergentul aflat la comandă ridică încet capacul. Crofter se apropie. Lui Dalmatov i se tăie răsuflarea, văzând cine era înăuntru.

— Misa.

— Cred că l-ai cunoscut, spuse o altă voce.

Dalmatov se răsuci pe loc.

— Dumneata eşti Ryan.

Mai erau şi alţii acolo – Ritter de la CIA, generalul Parks şi o pereche tânără, cam la treizeci de ani. Soţia părea însărcinată, deşi abia în primele luni. Plângea tăcut în adierea blândă de primăvară.

— Da, domnule.

Rusul arătă spre sicriu.

— Unde... cum aţi...

— Tocmai am venit cu avionul de la Moscova. Secretarul General a avut amabilitatea să-mi dea uniforma şi decoraţiile colonelului. A spus că... a spus că, în cazul acestui om, preferă să-şi amintească de motivele pentru care a primit aceste trei stele aurii. Sper să le comunici conaţionalilor dumitale că acest bărbat, colonelul Mihail Semionovici Filitov, de trei ori erou al Uniunii Sovietice, a murit liniştit, în somn.

Dalmatov se făcu roşu la faţă.

— Şi-a trădat ţara. Nu permit să...

— Domnule general, spuse Ryan cu asprime, să-ţi fie clar că Secretarul General nu este de acord cu această atitudine. Omul acesta e un erou mai mare decât îţi închipui dumneata, pentru ambele noastre ţări. Spune-mi, domnule general, în câte bătălii ai luptat? De câte ori ai fost rănit pentru patria dumitale? Cum poţi să spui că acest bărbat a fost un trădător? În orice caz...

Ryan făcu un gest spre sergent, care închise sicriul. După aceea un alt infanterist drapă steagul sovietic peste el. O trupă de puşcaşi luă poziţie la capătul mormântului. Ryan scoase o hârtie din buzunar şi dădu citire faptelor pentru care Misa fusese citat ca soldat brav în luptă. Puşcaşii traseră mai multe salve în aer. Un trompetist intonă semnalul funeraliilor militare.

Dalmatov luă poziţie de drepţi, salutând. Ryan regretă că această ceremonie trebuia să se desfăşoare în secret, dar simplitatea înmormântării conferea şi mai multă demnitate solemnităţii, aşa cum se cuvenea de altfel.

— De ce aici? întrebă Dalmatov, când se termină.

— Aş fi preferat la Arlington, dar există riscul de a atrage

atenţia. Exact dincolo de aceste dealuri se află câmpul de luptă Antietam. În cea mai sângeroasă zi a Războiului Civil, forţele unionale au respins prima invazie a lui Lee în Nord, după o luptă crâncenă. Mi s-a părut locul potrivit, spuse Ryan. Când mormântul unui erou trebuie să rămână nemarcat, e bine măcar să fie aproape de locul unde au căzut camarazii lui.

— Camarazi?

— Într-un fel sau altul, cu toţii luptăm pentru lucrurile în care credem. Oare asta nu înseamnă că avem probleme comune pe acest pământ? întrebă Jack, pornind spre maşină şi lăsându-l pe Dalmatov să se gândească la aceste cuvinte.

Sfârşit

CUPRINS

Cuvânt de mulţumire.....6
PROLOG.....8
Ameninţări – vechi, noi şi permanente.....8
1.....18
Recepţie la nivel de partid.....18
2.....34
Tea Clipper.....34
3.....60
Vulpoiul roşu a ostenit.....60
4.....84
Stele strălucitoare şi nave rapide.....84
5.....98
Ochiul şarpelui, chipul dragonului.....98
6.....113
O supoziţie la sol.....113
7.....126
Catalizatorii.....126
8.....145
Transfer de documente.....145
9.....165
Ocazii favorabile.....165
10.....183
Evaluarea pagubelor.....183
11.....208
Proceduri.....208
12.....219
Reuşită şi eşec.....219
13.....239
Consultări.....239
14.....254
Schimbări.....254

15.....273
Punctul culminant.....273
16.....290
Evaluarea pagubelor.....290
17.....311
Conspiraţia.....311
18.....331
Avantaje.....331
19.....348
Călători.....348
20.....357
Cheia destinului.....357
21.....379
Gambitul valetului.....379
22.....405
Măsuri active.....405
23.....428
Planuri foarte bine ticluite.....428
24.....451
Regulile jocului.....451
25.....474
Convergenţă.....474
26.....505
Operaţiuni sumbre.....505
27.....541
Muşamalizarea.....541
EPILOG.....548
Probleme comune.....548
CUPRINS.....553